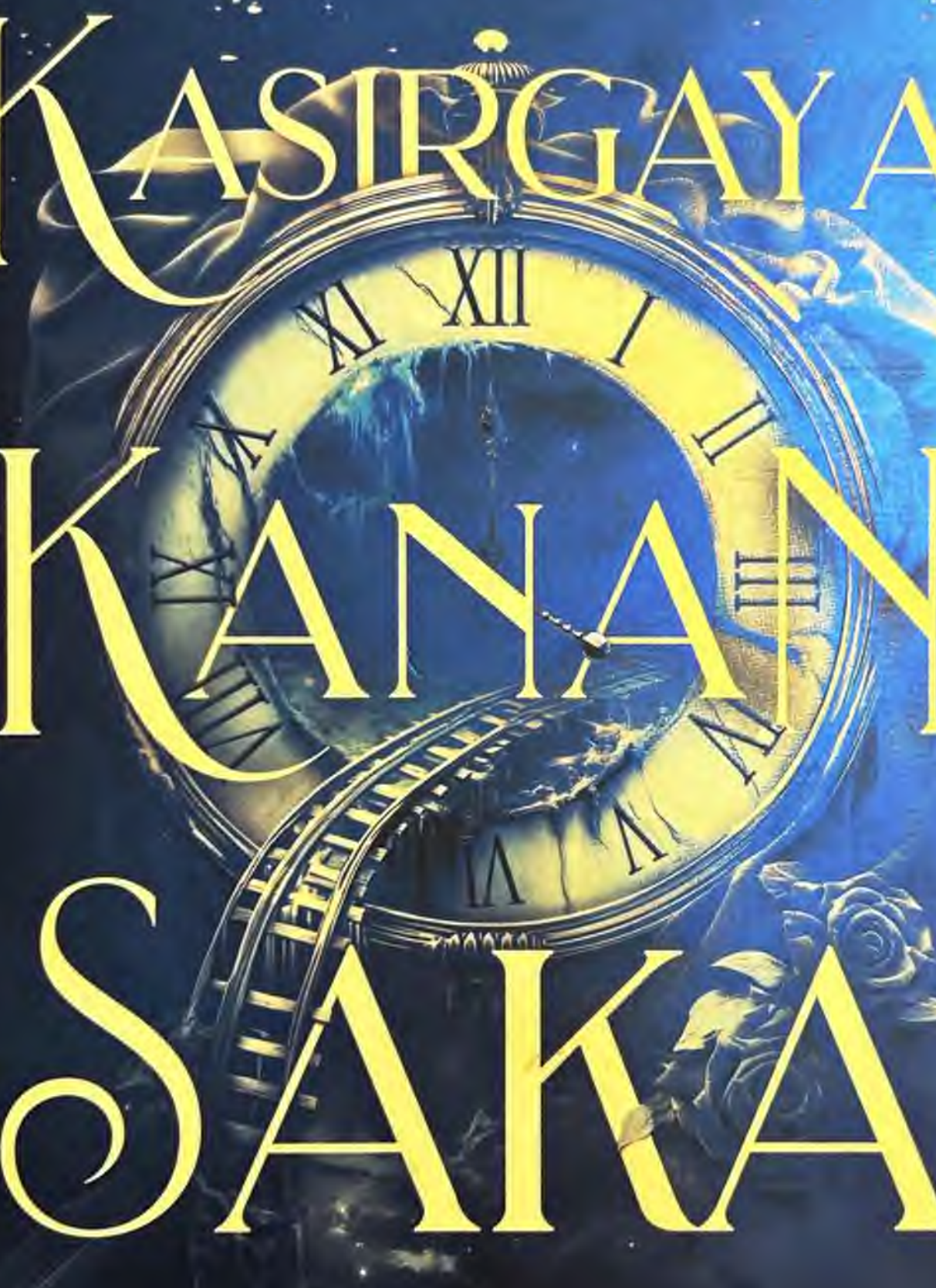

GECE TRENİ VE
SABAHA YOLCULUK

KASTIRGAYA KANAN SAKA

HAZEL NOYA

VALERİ DİNÇ'İN

önünde iki seçenek vardır: Ya kalbinin sesini dinleyip Songur Yakut'un izinden gidecek ya da karanlıkta zihnine fısıldayan seslere kulak verip sadece intikam peşinde koşacaktır.

Songur Yakut ise hâlâ bir kalbi olduğunu kabul edip hayatında ilk defa birine güvenmeye karar verir. Bu seçim onu büyük bir yıkıma mı sürükleyecek yoksa tahtında güvenle oturmasını mı sağlayacaktır?

Valeri ve Songur, sırlar, ihanetler ve bilinmezliklerle dolu dünyalarında kapana kısılmışlardır. Etrafları dost görünümlü düşmanlar, cevaplarını bilmedikleri sorular ve artık alışkın oldukları karanlıkla sarılıyken çıkışı bulabilecekler midir?

“KARŞIMDA BİR KASIRGAYA DÖNÜŞÜYORSUN. SANA BAKTIĞIMDA DÜŞÜNDÜĞÜM HER ŞEYİ BENDEN SÖKÜP ALIYOR BU GERÇEK. ÇÜNKÜ BİLİYORUM Kİ BENİ YAKIP YIKMAYA BİR BAŞLASAN BİR DAHA ASLA DURMAYACAKSIN.”

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinevi](#)
[/ephesus yayinlari](#)
[/ephesus yayinlari](#)

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 090811

*"Bu dÜNYA HAKKINDA
BİLDİĞİM TEK BİR ŞEY VAR,
O BU DÜNYANIN
EN GÜZELİ.
SİYAH SAÇLARI HEP
DALGALI, SANKİ
ZAMANLARDAN ZEMHERİ.
DEHNEC GİBİ PARILDAYAN
O YEŞİL GÖZLERİ,
SANIYORUM Kİ BİR
GÜNAHA ÇAĞIRIYOR
OLMALI BENİ."*

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

KASIRGAYA KANAN SAKA - II

Yazar: Hazel Noya

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Zeynep Işıklar

Düzeltili: Ayşe Özer

Kapak Tasarım: Hatice Çetin

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Temmuz, 2025

ISBN: 978-625-6090-81-1

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, Hazel Noya

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

KASIRGAYA KANAN SAKA₂

HAZEL NOYA

Düzenleme
Ny.özlem

***BABAM İÇİN. ***
KONU NE OLURSA OLSUN BANA HEP İNANDIĞIN İÇİN
***TEŞEKKÜR EDERİM. ***

MÜZİK LİSTESİ

A highly detailed, symmetrical decorative border in a dark, possibly black or dark brown, color. It features intricate scrollwork, floral motifs, and leaf-like patterns that frame the central text area. The border is composed of a top and bottom section, each with a central medallion-like element and side flourishes that curve upwards and downwards respectively.

“MEMENTO TE HOMINEM ESSE.”
SADECE BİR İNSAN OLDUĞUNU HATIRLA.

GİRİŞ

*Bir zamanlar kurbandım.
Beni kullandılar ve ben de bunu kullandım.
Artık kötü taraftayım.
Sadece ne olduğumu bilmeliler.
Gerçekte kim olduğum önemli değil.
Çok uzun zamandır değil.
Soy ismimi ezberleyebilirler.
İsmim umurumda bile değil.*

2018, Ocak.

Gözlerini kapattığında eski bir hatırayı anımsadı.

Neredeyse her zaman, küçüklüğü bir sis perdesinin arkasındaymış gibi hissediyordu. Belki de bu, beyninin onun için yaptığı tek iyilikti. Hatırlamak belli noktalarda tahmin edilemeyecek kadar acı verici olabilirdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Hatırlamak istemediği bir sürü anısı vardı.

Babası ona başarması için hissetmeyi bırakması gerektiğini söylediğinden beri, kendi sınırlarını zorluyordu. Bak, Talaz. Nihayetinde hepimiz insanız. Hatalar yaparız. Ama senin ve benim gibilerin hata yapma lüksü yoktur.

Senin ve benim gibilerin insan olma lüksü yoktur.

Gözlerini açtığı anda elinde yanan sigarayı yere fırlattı. Sigara yağmur yüzünden ıslanan kaldırım taşının üzerinde hızla söndüğünde derin bir nefes alarak arabaya bindi.

Kafasının içi doluydu. Her zamanki gibi. Bugün doğum günüydü ve doğum günlerini oldu olası sevmezdi.

“İşine odaklan,” dedi kendi kendine, gaza biraz daha asıldığında. Kırmızı ışığa yakalanmaktan son saniyede kurtuldu ve ezbere bildiği yoldan sola saptı. Hayatı boyunca gezdiği şehir sayısı çok fazla olsa da Ankara ile farklı bir bağ olduğunu düşünüyordu. O yüzden burayı asla terk edemiyordu.

Arabanın içi telefonunun zil sesi ile dolana kadar daldığının farkında bile değildi. Arayanın kim olduğuna bile bakmadan direksiyondaki tuşa bastı ve aramayı meşgule attı. Aradan iki saniye geçmeden arabanın içini tekrar zil sesi kaplamıştı. Tekrar meşgule attı. Şu an, istediği son şey bile değildi bir başkasının sesini duymak. Zaten bu gece kafasının içindeki ses susmuyordu.

Telefon bir kez daha çaldığında bir küfür homurdandı ve sinirle telefonu açtı. Arayanın kim olduğuna bakmak için gözlerini dijital ekrana çevireceği sırada duyduğu sesle duraksadı.

“Alo?” Arayan numara kayıtlı değildi. Üstelik sesi de tanıdık değildi. “Alo? Songur Yakur’la mı görüşüyorum? Doğru numara mı?”

“Hayır,” dedi Songur telefonu suratına kapatmadan önce. Bir de bununla uğraşamayacaktı. “Yanlış numara.”

Çocukken hep babası ile gittikleri Kuğulu Park’ın olduğu yola saptı. Eğer bu gece yağmur göğü bölecek gibi yağmıyor olsaydı arabayı buraya park ederdi. Gündüzleri burada park yeri bulmak işkence olsa da saat şimdi gecenin körüydü. Sokaklar bomboştu. Arabayı park ettikten sonra Tunus Caddesi’nin üzerinden yürüyüp mekâna giderdi. Hep yaptığı gibi. Biraz Ankara soğuğu her zaman iyi gelirdi. Saatin kaç olduğu sokaktaki insanlar için bir önem taşıyor olabilirdi ama mekândaki insanlar için aynı şey geçerli değildi. Saat isterse sabahın körü, isterse gecenin bir yarısı olsun insanlar yine eğlenmek için orayı tıklım tıklım yapıyorlardı.

Ve bu iyi geliyordu. Kalabalık... Yüksek ses... Her zaman bunları seven biri olmuştu.

Gizlenmek gibi bir derdi yoktu. Bir şeye zahmet göstermeyi sevmezdi.

Zahmetsizce, kendiliğinden saklanabileceği yolları tercih ederdi o.

Direksiyonun hâkimiyetini tek eliyle sağladığında deri ceketinin cebindeki sigara paketini çıkardı ve içinden bir dal çekerek dudakları arasına sabitledi. Sonra direksiyonun hâkimiyetini diğer eli devraldı, diğer cebindeki çakmağı çıkarırken gözleri önündeki boş yoldaydı. Bu yolları ezbere biliyordu. Ankara'nın, özellikle Tunalı ve Bahçeli'nin her bir karışını gözü kapalı bile bulabilirdi.

Kendisini bu dünyaya bile ait hissetmeyen birisi nasıl olur da bir şehre bu kadar ait hissedebilirdi? Cevabını o da bilmiyordu.

Çakmağı ile sigarasını yaktı. Tam derin bir nefes çektiği sırada telefon tekrar çalmaya başladı. "İsrarını sikeyim senin," diye söylendi kendi kendine ve telefonu bir kez daha cevapladı. Bu sefer karşı tarafın konuşmasını beklememişti bile. "Ne var lan? Ne arayıp duruyorsun? Yanlış numara dedik ya?"

"Talaz."

Ekrana bakmasına bile gerek yoktu. Sesinin tam olarak gelip gelmemesinin de bir önemi yoktu. Dünya üzerindeki hiç kimse ona bu isimle hitap etmezdi.

O hariç.

İçinden büyük bir küfür ederek arabanın hızını azalttı. "Evet, baba?"

"Neredesin?"

Sigaradan derin bir nefes aldığı anda rahatça, "Evde," diye mırıldandı. "Ne oldu? Bana mı ihtiyacın var?"

Dışarıdan bakan bir göz, ilişkilerinin karşılıklı istekler üzerine kurulduğunu düşünebilirdi. Babası ondan bir şey isterdi ve o da bunu anında yapardı. Ne olduğu önemli değildi. Ama aslında içten içe babasına karşı hissettiği minnet duygusundan dışarıdan bakan gözlerin hiçbirinin haberi yoktu.

Söylediği yalan karşısında babasının yavaşça güldüğünü duydu. Eskiden, küçük bir çocukken babasına yalan söylerken ne kadar korktuğunu hatırladı. Başaramazdı bile. Dili düğüm düğüm olurdu. Bir süre sonra yalan söylemeyi öğrenmişti ama yine de babasının üzerinde işe yaramamıştı; onu bir türlü inandıramamıştı.

Ama sonra... Bir sabah uyandı, babası nasıl olduğunu sorduğunda, "İyiyim," dedi ve gülümsedi. Babası sorgulamadı. Çünkü hiçbir şey anlamamıştı. O sabahtan sonra bir daha yalan söylediğini hiç anlamadı.

Senelerce onu gülüşümün gerçek olduğuna inandırdıysam herkesi her şeye inandırırım, diye düşündü bir kez daha.

İskiden ona yalan söylediğinde yanlış bir şey yaptığını düşünür, kalbinin bozuk bir ritimle titrediğini hissederdi. Bunu hatırlamak onu gülümsetti.

Şimdi kalbinin en son ne zaman attığını hissettiğini hatırlamıyordu.

Muhtemelen on iki on üç yaşında olmalıydım, diye düşündü yağmurun ıslattığı asfalt altında uzayıp giderken. Kalbim en son o zaman atmış olmalı. Çocukluğumu pek hatırlamıyorum. Kafamın içi dopdolu ama bir o kadar da bomboş. Her şey dört bir yana dağılmış durumda. Biri benden önce hayatımı yaşamaya şansımı çaldı, sonra da yarım yamalak yaşamayı başardığım çocukluğumla ilgili güzel birkaç anıyı. Ama nedense bunu yapana kızamıyorum. Bana yapabileceği en büyük kötülüğü yapmaya çalışırken aslında en büyük iyiliği yaptı.

Bundan haberi yok. Çünkü onu seneler önce öldürdüm.

Kafamın içinde.

Defalarca.

Sayısız yolda.

Sayısız şekilde.

Gerçek olmasını ne çok isterdim.

Onu öldüren kişi ben olmak isterdim. Huzurla gözlerinin kapamasına izin vermezdim. Acı çeke çeke... Yavaşça... Beni yaşamaya mecbur bıraktığı şekilde... Çığlıklar atmasına neden olarak, korkmasını sağlayarak, ne yaşattıysa yaşatarak öldürürdüm onu.

Ama şanslı piç, elime hiç düşmeden son nefesini verdi. Bana ne yaptığını bilmeden... Bedel ödemedi... Öylece... Sakince... Huzurla... Huzurla. Benim hiç sahip olamayacağım o şeyle.

İntikamımı bile alamıyorum.

“Efendim, baba?” diye sordu net bir sesle, düşüncelerini bir kenara fırlatarak. Sesi o kadar net çıkıyordu ki, ancak kafasının içi bomboş olan bir insan kendinden bu kadar emin konuşabilirdi. Öyle olmayı dilerdi. Ama değildi. Bu yüzden hep daha fazlasını vermesi gerekiyordu. “Hat birden kesildi. Duyamadım.” Haklıydı. Duyamamıştı. Geçmiş kapısını açıp da onu içeri kabul ettiğinde babası bile etkisiz eleman olabiliyordu. “Neden aradın?”

“Yağmur sesi geliyor,” dedi babası. Tabii ki söylediği yalana inanmamıştı. Çünkü Songur’u herkesten iyi tanıyordu ve bu gece rahat durmayacağını biliyordu. “Evde olduğuna emin misin?”

“Sence de ben eve gireceğim saati kontrol edebileceğin yaşı geçeli çok olmuyor mu?” diye sordu Songur, alaycı bir sesle. Sigaradan derin bir nefes aldığı anda, “Terastayım,” diye devam etti. “Yağmur sesi gelmesi normal.”

“Sanmıyorum.” Babasının sesi tersti. Hiçbir şey söylemiyordu ama ses tonu onu ele veriyordu. “Evine temizlikçi gönderdim. Sen kimseyle aynı evde kalmazsın. İçin bun alıyor bir kere. Üstüne üstüne geliyor duvarlar. Hep öyle demiyor musun? Bu yüzden terk etmedin mi benim evimi?”

Gerçekten bir şeyleri anlatmayı bundan tam on sene önce bırakmış olmasaydı eğer, dudaklarını aralayıp, “*Olayı gerçekten o mu sandın?*” diye sorardı ama artık bunu düşünecek çocuk bile çok eski bir yaşamdan geriye kalan hatıradan başka bir şey değildi.

“Belki de arkadaşımın evindeyimdir,” diye cevapladı Songur onu umursamaz bir şekilde. Arabayı kenara çekmişti.

Sokağın kenarındaki polis arabasını gördü. Muhtemelen ona park cezası yazmaya gelecekti. Umurunda değildi. Paraya bile gerek yoktu. Cüzdanındaki kimliği gösterdiğinde halledemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Dünya yozlaşmış bir yer, diye düşündü. Ve bundan şikâyetçi olduğumu söyleyemem. Çünkü iyi insanların işini zorlaştıran her şey, benim gibi kötülerin daha kolay yaşamasını sağlar.

“Doren’i aradım,” dedi. “Hazar ile beraberler. Onlarla değilsin.”

“Tek arkadaşım o ikisi mi?”

“Onların ikisi de senin arkadaşın değil,” dedi Soysal üstüne basa basa. “O küçük baş belasının yanında olmadığının umuyorum. Diğer iki piçe gelecek olursak da... Dersini aldığını düşünmüştüm, Talaz. Sana aynı cümleyi kaç kere kurmam gerekecek?”

“Merak etme, baba. Artık merak etme.”

“Neyi merak etmeyeyim?”

Bunun o kadar cevabı vardı ki... Ama bunları söylemek yersizdi.

Çünkü zaten merak ettiği hiçbir şey yoktu.

Kazanıp kazanmayacakları dışında, merak ettiği hiçbir şey yoktu.

“Sayıyorum,” dedi Songur gözlerini bir kez daha kapattığında. “Dostlarımla düşmanlarımı.”

“Geçen sefer iyi sayamadın sanırım.” Babasının sesi alaycıydı. “Hesap bayağı bozuk çıkmıştı.”

Bu, Songur'u güldürdü. Her şeyi fark eden tek kişi babası değildi. () da bazen sonunu bildiği yollardan yürümeyi tercih ediyordu. *Ne elde ediyorsun bununla?* Hayatına giren her tanıdık yüz, en az bir kez olsun bu soruyu ona sormuştu.

Cevabı sona gelene kadar kimse öğrenemeyecekti.

Sonunu bile bile bir oyun daha oynamıştı. Bu yüzden şaşırdığı söylene-
mezdi. Babası ona her zaman işine geldiği gibi bakması gerektiğini söylerdi.
() da bunu yapıyordu.

Ama yine de bir parçası, kendisine asla itiraf edemediği, hep görmezden
geldiği ve susturmak için her geceyi cehennemde geçirmeyi göze alabileceği
o parçası, o oyunu oynarken daha farklı bir son olabileceğine inanmamış de-
ğildi.

Songur o parçasından nefret ediyordu.

Babasının ihanetinin bedelini, o ihanete uğrayarak ödemişti.

Ve bu babasının yaptıklarının bedelini ödediği ilk sefer de son sefer de
değildi.

"Ben senin oğlunum baba," dedi gözleri hâlâ kapalıyken. Sesi kısıktı.
"Onlar hata yaparlar. Hiçbir şey olmamış gibi devam ederler. Biz hata ya-
parız. Bedelini ağır öderiz."

"Henüz bir bedel ödemedin, oğlum."

"Ödedim," dedi Songur. "Ödedim, baba."

Sen bilmiyorsun, kimse bilmiyor ama en çok ben ödedim.

"Gerçekten üzüldün mü?" Babasının sesi ilk kez bu kadar meraklıydı. "O
piçin seni soktuğu duruma üzüldün mü? Sana her zaman kimseye değer ver-
memen gerektiğini söyledim, Talaz. Sana en başından beri söyledim. Dostu
olmaz bizim gibilerin. Bu hataya düştüğüne, kendini bu duruma düşürdü-
ğüne inanmak istemiyorum."

"Hayır," diye lafını kesti Songur gülerek. Sadece ilk soruyu cevaplamıştı.
Sonrasında gelen her şey senelerce işittiği laflardı zaten. Kendi de ezbere söy-
leyebilirdi. "Hissetmiyorum, baba."

"Güzel o zaman."

"Değil aslında..."

"Ne dedin?" dedi Soysal. "Fısıldar gibi konuşmasana. Bu huyunu ne
zaman bırakacaksın? Yağmur yüzünden sesin gelmiyor zaten."

“Fıvet, dedim,” dedi Songur gözlerini tekrar araladığında, derin bir nefes almıştı ve sesi artık kısık çıkmıyordu. Babasının söylediği her şeyi bu kadar hızlı uygulardı işte. “Güzel.”

“Sonay denen piçin yanında mısın?” diye sordu Soysal. “Cidden soruyorum.”

“Bana da öyle diyorlar, biliyorsun değil mi?”

“Ne diyorlar?”

Songur güldü. “Piç.”

Eskiden bu lafin ne kadar kanına dokunduğunu düşündü. O küçük bir çocukken... Herkes zayıf noktasını bilirdi ve onun üstüne giderlerdi. Aslında buna zayıf nokta demek ne kadar doğruydı o da bilmiyordu. Sonuçta hiç size ait olmamış bir şeyi zaafınız yapamazdınız. Yine de o zamanlar ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyordu. Uzun zamandır hissetmediği bir şeydi. Bazı geceler onu bile özlüyordu. Ama öfke bile gitmişti sanki. Bir tek hırs kalmıştı geriye. O da asla gitmeyecekti işte.

Çocukların yüzüne indirdiği yumrukları düşündü. Bir insanın hem bu kadar değişip hem de bu kadar aynı kalması çok garipti.

“Onların dediklerinin ne önemi var?” diye sordu Soysal. “On yaşında değilsin artık.”

On yaşında da on yaşında gibi değildi.

Uzun zamandır yirmili yaşlara hapsediğini hissediyordu.

“On yaşındayken de önemi yoktu,” dedi umursamaz bir sesle. “Kimin ne söylediğinin hiçbir zaman önemi yoktur. Günün sonunda her yüklemnin öznesi benim. Bir başkası değil. Sen değilsin. O kadın değil. Benim. Sadece benim... Ne olduğum önemli değil; kimin nefret ettiği, kimin sevdiği adam olduğum, kimin oğlu olduğum, kimin oğlu olamadığım önemli değil. Ben benim. Sadece benim.”

Vardı. Ne yazık ki vardı. Bunu kendisi de biliyordu. Ama babasının bilmesine gerek yoktu. Nasıl olsa ağzından çıkan her lafa onu nasıl inandıracağını uzun zaman önce öğrenmişti.

“Songur,” dedi babası gülerek. “Kafanın çalışma şeklini seviyorum ama beni de çevrendekiler gibi kelime oyunları ile kandırabileceğin biri sanmaya başlamadın umarım. Nerede olduğunu söylemek bu kadar zor mu? Evde olmadığını biliyorum. Çocuklarla olmadığını da. Kimlesin?”

"Bu gece yirmi dört oldum baba," dedi Songur gülerek. "Dört değil. Özel hayat alarmı. Uzak durmanı öneririm."

Babası hiçbir zaman Songur'un özel hayatına burnunu sokan ya da onu kısıtlayan biri olmamıştı. Aslında onu hep özgür bırakmıştı çünkü ondan uzağa gidemeyeceğini biliyordu.

"Hediyemi aldın mı?" diye sordu Soysal konuyu değiştirerek. "Yoksa beğenmedin mi? Beni aramadın."

"Aktım," dedi Songur. Tam 00.00'da. Gece yarısı. Her zamanki gibi bu sefer de doğum gününü kutlamasını beklemişti. Bir araba vermesini değil. Bu beklentilerin baş olduğunu biliyordu. Babası sevgisini asla belli etmezdi. Bu artık umurunda olmamalıydı çünkü o da uzun zamandır sevgiye muhtaç bir çocuk değildi. "Beğendim. Yoğundum biraz. Ondan arayamadım."

"Az önce seni bir numara aradı mı?" diye sordu Soysal.

"Evet," dedi Songur şaşkın bir sesle. "Sen nereden biliyorsun?"

"Bana bu gece iki iyilik yap," dedi Soysal. "O numara seni tekrar ararsa açma ve Hazarların yanına uğrama. Eve git." Songur ağzını açacağı sırada, "Dediğimi yap," dedi sadece. "Sorgulama. Her zamanki gibi. Her şey yolundayken ortalığı sıçır batırmak istemezsin. Hayır, sanmıyorum, benim oğlum akıllıdır."

"Neler dönüyor?" diye sordu Songur. "Gizemli konuşmalar yapmak yerine net ol. Arayanın kim olduğu sikimde değil. Dağhan yine ne bok yedi?"

"Dağhan uzun zamandır bir bok yemiyor," dedi Soysal gülerek. "Değiştiğini söylüyor. Akıllandığını. Ona inanıyorum."

"O zaman sen de övündüğün kadar zeki bir adam değilsin," dedi Songur gülerek. "Kimse değişmez. Sadece daha iyi yalan söylemeyi öğrenirler."

"Onu bu kadar büyük bir şüpheyle incelemek yerine yapabileceğin daha işe yarar şeyler var," dedi Soysal düz bir sesle. "Daha yakınına bakmanı tavsiye ederim."

"Hazar mı bir bok yedi?"

"Ne zamandan beri dediklerimi bu kadar sorguluyorsun?" diye sordu Soysal. "Sana ulaşmaya çalışan kimseye izin verme ve eve git. Bu kadar zor değil."

"Tamam baba," dedi Songur düz bir sesle. "İstediğin olsun. Her zamanki gibi."

“İyi geceler,” dedi Soysal. Telefonu kapatmadan önce bir saniye duraksadı ama o duraksamasına rağmen Songur devam etmeyeceğini biliyordu. Hiçbir zaman daha fazlasını söylemezdi. Ağzıyla kuş tutsa bile, babasının ağzından bir aferin alamazdı. Alışmıştı artık.

Bu yüzden umursamaz bir sesle, “Sana da,” dedi.

Babası başka bir şey söylemeden telefonu kapattığı anda Hazar’ı aradı. Telefonu açmayacağını düşündüğü sırada telefon açıldı; Hazar kapanmasına son saniye kala yetişmişti.

“*Ne bok peşindesin sen?*” diye sorma isteği duydu ama bunu sorarsa anında babasının kulağına gideceğini biliyordu. Hazar direkt onu arardı.

Ve babası sorgulanmaktan hoşlanmazdı. Daha önce onu hiç sorgulamış mıydı ki? Yaptıysa bile hatırlamıyordu. Babasının ağzından çıktıktan sonra her kelime emire dönüşüyordu ve bir kurşun askerin görevi sorgulamak değil, emri yerine getirmektir.

“Doğum günü çocuğu...” dedi Hazar gülerek telefonu açtığında. “Nereledesin ya sen? On kere aradım sabahtan beri? Yine mi kayıplara karışma zamanın geldi kardeşim?”

“Meşguldüm,” dedi düz bir sesle. “Neredesin?”

“Doren ile mekândayız,” dedi Hazar. “Neden? Gelecek misin? Eğlence bitti, haberin olsun. Senin hayranlar bile terk etti mekânı, öyle söyleyeyim sen anla boşluğu. İçip içip sızan dağ ayıları kaldı bir tek.”

“Siz ne yapıyorsunuz lan orada o zaman?”

“Gökçe’yi bekliyorum abi,” dedi Hazar. “Anahtarım yok.”

“Sen bu saatte Gökçe’yi yalnız bıraktın, öyle mi?” diye sordu Songur. “Hayırdır?”

“Yalissa ile beraber.”

“Telefonu az Dağhan’a versene.”

“Veremem,” dedi Hazar. “Tuvalet düştü şerefsiz. On saattir işiyor.”

“Geldiğinde aramasını söyle o zaman.”

Doren’in Hazar’dan çok daha iyi bir yalancı olduğunu biliyordu. Hazar yalan söylemeyi bir türlü beceremezdi. Her denediğinde elinde patlıyordu. Anlaşılıyordu. Ve şu an yalan söylemediği kesindi. Bir terslik olmadığına göre ya babası her zamanki gibi fazla pimpirikli davranıyordu ve olmayan şeylerden şüpheleniyordu ya da Doren bir işler peşindeydi.

“Söylerim,” dedi Hazar. “Bu arada sana efsane bir parti düzenledim yazar için. O kalabalığı toplayana kadar görüm çıktı. Gelmezsen fena ayıp olur olursun.”

“Sen benim eğlenceyi kaçırdığımı hiç gördün mü?” diye sordu Songur alaycı bir sesle.

“Görmedim tabii...” Hazar devam edeceği sırada arkada yüksek bir ses koptu. Songur ne döndüğünü anlayamadığı için kaşları çatılmıştı. Tam dudaklarını aralayıp ne olduğunu Hazar’a soracakken, “Başka bir şey demeye ceksen kapatıyorum telefonu,” dedi Hazar acele bir sesle.

“Ne oluyor lan?” diye sordu Songur, telefonu kapatmasına izin vermeden. “Ne sesiydi o?”

“Bir bok...”

“Nerede lan o piç?” Arkadan bir erkek sesi yükseldi. “O piç neredeyse gelsin buraya onunla görmemiz gereken bir hesap...”

Hazar telefonu Songur’un suratına kapattı.

Songur bir küfür savurarak Hazar’ı tekrar tekrar aradı ama Hazar telefonu açmadı. Bu sefer de Doren’i aradı ama telefon yine açılmadı. Gökçe’yi aramayı denedi. Sonuç yine aynıydı. Bu sefer hiç istemese de Yalissa’yı aradı. Telefon ilk çalışta açıldı.

“Songur?”

“Gökçe yanında mı?” diye sordu Songur lafı dolandırmadan.

“Neden...”

“Ever ya da hayır de.”

“Evet,” dedi Yalissa. Demek ki Hazar’ın yalan söylediği falan yoktu. “Bir şey mi oldu?” Bir an duraksadı. “Gökçe’yi de aramışsın. Sessizdeydi telefonu. Şimdi fark etti. Bir şey oldu, değil mi? Yoksa abime mi bir şey oldu? Abime bir şey oldu, değil mi? Konuşsana be!”

“Bağırma Yalissa,” dedi Songur. “Bir şey olduğu yok. Hazar’ın şarjı bitti, o yüzden ben aradım. Birkaç saat daha işi var. Gökçe çıkmasın evden.”

“Of baştan söylesene,” dedi Yalissa. “Bir şey oldu sandım, korktum.” Bir saniye durdu. “Doğum günün kutlu olsun bu arada.”

“Sağ ol,” dedi Songur. “Kapatıyorum telefonu. Gökçe’ye söylersin.”

“Söylerim tabii. İyi geceler.”

Songur bir şey söylemeden telefonu kapattı. Nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Yağmur damlalarının düştüğü ön camı izlerken başının ağrıdığını hissetti. Hiçbir zaman plan yapan biri olmamıştı. İçinden geleni yapardı ve genelde doğru olan bu olurdu. Ama bu gece içinden geçenin tam tersini yapıyordu.

Babamın dediğinin tam tersi, diye düşündü. İçimdeki sesi o kontrol ediyor.

Ve o her zaman babasının sözünü dinlerdi.

Her zaman.

Bu gece değil.

Yeşil gözleri yağmur damlalarının düştüğü ön camdan çekilerek arabanın dijital ekranına düştüğünde tarihi gördü.

21 Ocak. Doğum günü.

Doğum günlerinden oldu olası nefret etmişti. Çünkü kendini her ne kadar her şeyi unuttuğuna inandırmış olsa da çocukken ölmeyi dileyerek geçirdiği doğum günlerinin hatırası hâlâ kafasının içinde yaşıyordu.

Hep yaşayacaklardı.

Ama her şeye rağmen buradaydı. Yaşıyordu.

“Ama bir kere geldik dünyaya, yaşayalım madem,” diye düşünürdü doğum günlerinde.

Ne demişti babası ona?

“Güzel giden bir şeyin orta yerine sıçmak istemezsin.”

Aslında... İstiyordu.

Başının daha çok ağrıdığını hissettiğinde kafasının içinde çoktan bir karara varmıştı. Camı kapatmış, anahtarı döndürmüştü ve arabayı bir kez daha çalıştırmıştı. Babasının sözünü hayatında ilk kez dinlemeyerek gaza asıldı ve yolu değiştirerek Tunus Caddesi'ne saptı.

“Ama bir kere geldik dünyaya, yaşayalım madem,” diye düşündü bir kez daha. “O kadar ekmeğini yedik de boğazımızda kaldı ya, bu dünyanın orta yerine sıçmadan mı gideceğiz zaten?”

I. BÖLÜM: BAŞLANGIÇ VE BİTİŞ NOKTASI

Bu dünyada kimse bana sorular sormadı. Ne olmak ya da ne yapmak istediğimi, nasıl yaşamak istediğimi... Hiçbir şeyi. Hiçbir şeyi sormadılar bana. Cevapları bildiklerinden de değildi bu. Kendi kafalarında bana dair cevaplar zaten vardı. Benim ağzımı açmam hiçbir anlam ifade etmeyecekti onlar için. Sorsalardı eğer, anlatmak için fazlasıyla hevesli davranırdım eminim ki. Yeni bir oyuncak gören küçük bir çocuk kadar hevesli... Ama kimse sormadı. Ve sorun tam olarak burada başladı.

Bu dünyaya ait hissedemiyordum.

Eskiden anlayamazdım. Tüm dünya neden bana karşıymış gibi hissettiğimi... Neticesinde o kadar görkemli savaşlar verebilmiş birisi de değildim ben. Olamayacaktım da.

Çabuk pes ediyordum bir kere.

Evet, bir şekilde ayağa kalkmayı başarıyordum ama çabuk düşüyordum işte.

Dünya çabuk düşenleri sevmez.

Çok düşünürsem geceleri uyuyamıyordum. En dibi gördüğümü düşündüğümde, *şimdi zirveye çıkacağız*, diye kendimi teselli edemiyordum. Daha da aşağı bakmaya çalışıyordum. Her zaman daha kötüsünü düşünüyor ve kendimi ona inandırırıyordum. Dibi gördüğümde bile daha ileride olan bir dibi hayal ediyordum. Kendi kendimi bitiriyordum. Yeniliyordum. Güçlü olamıyordum. Anlamıyordum. O zamanlar anlamıyordum.

Ama artık anlıyorum.

[Dostoyevski'nin Yeraltından Notlar'ı şöyle başlar: "Baylar, yemin ederim ki, her şeyi fazlasıyla anlamak bir hastalıktır; gerçek, tam manasıyla bir hastalık."

Artık anlıyorum. Her şeyi anlıyorum.

Ve yemin ederim ki çok hasta hissediyorum.

Ellerim titrerken önümdeki adama baktım. Belki de cesede. Nefes alıp olmadığından emin değildim. Elleri kalbinin hemen altındaki yaranın üzerindeydi. Giydiği eskimiş, gri gömleğin üstü koyu kırmızı olmuştu. Kan kırmızısı. Pis yüzü sokak lambasının altında parlıyordu, gözleri kapanmıştı. Son nefesini veren insanların huzurlu görüldüğünü düşünürdüm.

Annem öyle görünüyordu.

Ama belli ki yanılmıştım.

"Öldü mü?" diye bir ses geldi arkadan. Kime ait olduğunu bilmiyordum, bildiğim tek şey Songur'a ait olmadığıydı.

Bu soruya benim cevap vermemi mi bekliyordu? Onu sessizlikle yanıtladım.

Adamın nabzına bakmak için eğileceğim sırada savruldu. Birkaç saniye sonra yanımda iki adam vardı ve önümdeki adamı -belki de cesedi- kontrol ediyorlardı. Bu yüzden beni geriye doğru itirmişlerdi. Arkaya doğru sendeledim ve tutunmak için elimi kaldırdım, avucumun içini yanımdaki sokak lambasının soğuk demirine yaslayacağım sırada bir el belime sarıldı ve ben düşmeden beni tuttu.

Onun kim olduğunu anlamam için konuşmasına gerek yoktu. Dokunuşu yeterince açıklayıcı oluyordu. Ve o kokusu. Anında onu ittirip ondan uzaklaştım. Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerinde şaşkın bir ifade olduğunu fark ettim.

"Neden sözümü dinlemiyorsun?" diye sordu sinirli bir sesle. Şaşkınlığı anında kaybolmuştu ve şimdi öfkeli bakıyordu. Bu hâlde bile kendinde sinirlenme hakkı görüyordu ve bu son derece saçmaydı. "Sana kıpırdama demiştim."

Kafamın içinde büyük bir kaos döndüğünün farkında değil miydi, yoksa umursamayıp sadece kendi istediklerini mi almaya çalışıyordu emin olamıyordum.

Ama bu geceden sonra umurumda da değildi.

Ne kadar büyük bir bilmece olduğu, umurumda değildi. Artık her şeyi son vermem gerektiğini az önce net bir şekilde öğrenmişim. Bu iş bu kadar bitmek zorundaydı.

Çünkü artık emindim. Bana istediğimi vermeyecekti. Bir oyuncak gibi, oynayıp duracaktı benimle. Elde edebileceğim cevaplardan bile uzaklaşmamı sağlayacaktı.

Belki de biliyordu. Belki de en başından beri benim neyin peşinde olduğumu biliyordu. Belki de o adamı, sırf konuşmasın diye öldürmüştü. Kafamın içi düşüncelerle beraber resmen patlamaya başladı. Bu ihtimal gerçek olabilir miydi? Bundan çıkarı ne olacaktı ki? O zaman neden en başından beri yanımdaydı? Neden benim elimi tutuyor, neden beni öpüyor, neden benimle bir şeyler yaşamak istediğini söylüyordu?

Kafamın içinde sesi yankılandı. *“Senin kalbini ben kıracağım.”*

Bundan mı bahsediyordun, Yakut?

“Öldürdün onu,” dedim kafam karışmış bir şekilde. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Her zaman olduğu gibi yine yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Adam öldü, Songur.”

Doğru düzgün tepki veremediğimin farkındaydım. Soğukkanlı biri olduğumu biliyordum, en azından beni tanıyan insanlar bu zamana kadar bana öyle olduğumu söylemişti ama daha önce kimse gözümün önünde son nefesini vermemişti.

Annem hariç. Ama aynı durum değildi. Huzursuz değildi. Biri yüzünden değil, bir hastalık yüzünden ölüyordu. Kurtulduğunu düşünüyordu. Gülümsüyordu.

Onu öldürmüştü. Bilerek yapmıştı. Adamın bacağını vurması adamı etkisiz hâle getirmeye yeterdi. Sendeler, yere düşer ve devam edemezdi. Ama o bunu yeterli görmemiş ve ikinci kurşunu adamın kalbine sıkıştı. Iskalamış mıydı? *Yapma Valeri. Onun gibi bir adam için kendini kandırma.* Iskalamayacağını biliyordum. Kendimi kandırmayacaktım.

Adam abimin katilini biliyordu. Ve bunu bana söyleyemedi önce son nefesini vermişti.

Yakut yüzünden.

Bu yüzden mi peşimdeydi adam? Bana bir şeyler mi söylemek istiyordu? Eğer istediği buysa neden insancıl bir yol tercih etmemişti? Neden beni

korkutmayı seçmişti? Eğer bunu yapmak yerine benimle düzgünce konuşsaydı bunların hiçbiri olmazdı.

Şimdi de ölmüş bir adamı kendi ölümü yüzünden mi suçluyorsun? Gerçekten korkunç bir insan olmaya başladın.

Hayır, suçlamıyordum. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Belki de bunu hesaba katmamıştı. Benim koşarak Songur Yakut'a gideceğimi düşünmemişti. Yüzleşmek için muhtemelen beni bekliyordu, Songur'u değil. Belki de o da herkes gibi ne kadar yalnız olduğumu hesaba katamamıştı. O da çaresizlikten düşmanım olması gereken bir adama koşacağımı bilmiyordu.

Tabii ki bilmiyordu.

Ben hariç kimse ne kadar yalnız olduğumu bilmiyordu.

"Ölmedi," dedi beni ona bakmam için çevirirken. "Valeri..."

Elinin baskısını kolumda hissettim. Beni önce kendine yumuşak bir şekilde çekti ama ondan uzaklaştım. Adımlarım sarsak olduğu için arkamdaki kaldırıma takılıp yine düşeceğim sırada beni bir kez daha tuttu ve bu sefer sert bir şekilde kendine çekti. Kafamı kaldırıp ona baktım. Nasıl baktıysam elini anında çekmiş ve benden bir adım uzaklaşmıştı.

Evet, böyle yap işte. Uzaklaş benden. Aklımı karıştırıp durma. Defol git hayatımdan.

Gözlerim alıp götürdükleri adamdaydı. Araba çoktan çalışmıştı. Onlara kim adamı alıp götürmelerini söylemişti? Songur'dan emir almıyorlarmıydı? Songur'un ağzını açtığını duymamıştım.

Belki de gerçekten şoka girmiştim. Olanları algılayamıyordum.

"Onu kalbinden vurdun," diye mırıldandım kendi kendime. Beni duyabildiğinden bile emin değildim. Hâlâ uzaklaşan arabayı izliyordum. "Ölmediyse bile fazla yaşama şansı yok."

Gözlerim dolmak üzereyken ne kadar korkunç bir insan olduğum gerçeği ile ilk kez yüzleştim ve bu, omuzlarıma ağır geldi.

Songur Yakut tanıdığım en güçlü adamdı, öyle olmalıydı. Çünkü hiç kimse kötü olduğunu kabullenip de öylece kolay uykuya dalamazdı.

Çünkü ben şimdiden bu gecenin senelerce uykularımı çalacağını biliyordum.

Sorun ölü birini görmüş olmam değildi. Sorun onu öldürmüş olmam değildi ve asıl sorun tam burada başlıyordu. Hiç tanımadığım bir adamdı. Yine de ölmesinin umurumda olması gerekirdi, değil mi? Çünkü insanlık böyle bir şeydi. Ama umurumda değildi. Belki de sonunda insanlar benim de içimdeki insanlığı öldürmüşlerdi.

Çünkü gözlerimin dolmasının nedeni gözlerimin önünde kayıp giden bir hayata dair hissettiğim üzüntü değildi. O cevabı hiçbir zaman alamayacağımın kabullenilişiydi. O adamın cevabına ihtiyacım vardı. Abimin katilini öğrenmeye ihtiyacım vardı. Böylece şu ana kadar olduğundan daha fazlasına bulaşmadan kolayca sıyrılabilirdim bunlardan.

Songur Yakut'a ihtiyacım kalmazdı. Artık beni oyalayamazdı. Bana lazım olanı alır ve çeker giderdim.

İkinci adımımı düşünürdüm. Yanında olmamam gereken bir adamı her gece kapımın önünde bulmazdım. En yakın arkadaşına baktığımda bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissetmezdim. İntikamımı alırdım. En başından beri istediklerime, beni en az incitecek yoldan sahip olmuş olurdum.

Ama bu ihtimalleri konuşmaya gerek bile yoktu. Artık asla öğrenemeyecektim. Çünkü Songur Yakut, bu şansı elimden almıştı.

O adamı neden iki kez vurmuştu? Gerçekten bir adamın onu bıçaklamaya cesaret edebilmiş olması mıydı onu çileden çıkartan? Olabilirdi. O öyle bir adamdı. Ondaki güçsüz birinin üstüne gelmiş olabileceği gerçeğini yediremezdi.

O öyle bir adamdı. Kötülüğe kötülükle değil, daha büyük bir kötülükle karşılık verirdi.

Ya da gerçekten benim kim olduğumu biliyordu. Yalan söylüyordu. Bu olacakları biliyordu. O adamın bana ne söyleyeceğini... Neden peşimde olduğunu... Ve buna el koyuyordu. Gerçekleri öğrenmeme engel oluyordu.

Olabilir miydi? Kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olabilir miydi gerçekten?

"Anatomi gördüm ben, biliyorsun değil mi?" diye sordu alaycı bir sesle. Tanrım, bu durumda bile alaycıydı. Çileden çıkacakmış gibi hissediyordum. "Kalp nerede gayet iyi biliyorum, Valeri. Seni temin ederim. Onu kalbinden falan vurmadım. Karnından vurdum."

“Bu durumda hile alaycı mı davranacaksın gerçekten?” diye sordum bakışlarımı yoldan ayırıp ona baktığımda. “Tamam, kötü bir herif olduğunu biliyorum. Ama bari bu kadar kötü olma.”

Koyu yeşil gözleri gözlerime değdi. Orada ne gördüyse hoşuna gitmemiştii. Buna emindim çünkü bakışlarındaki o alaycılık anında silinmişti. Ona kötü dememe mi bu tepkiyi gösteriyordu? Bunu bana durmadan söyleyen, gece gündüz hatırlatan oydu. Şimdi ben söylediğimde neden alaycı olmaya devam edemiyordu?

Onu kötü görmem artık hoşuna gitmiyor muydu? Yoksa hep söylediği oyuna kendisi mi düşmüştü? Ona bakarken daha fazlasını görmemi mi istiyordu?

Bir an kendimi kötü hissettim.

Herkesi olduğundan daha farklı görmeye çalışıyordum ve bu benim hayatımı zindana çeviriyordu çünkü her biri bana aynı şekilde yaklaşıyordu.

Onu olduğundan farklı görmemem gerekirdi.

Dudaklarını araladığında kendini açıklayacak sandım. Belki de savunacak... Ama Songur Yakut'tan bahsediyorduk, değil mi? Kendini hiçbir zaman açıklamazdı.

Ben ne anlıyorsam o benim için sadece ondan ibaret hâlde kalacaktı.

Başından beri dediği gibi.

“Ne kadar kötülükten bahsediyorsun?” diye sordu tekrar alaycı bir sesle. Tüm beklentilerimi paramparça etmişti. Az önce bir saniyelik de olsa yaşadığım vicdan azabına bile değmiyordu. “Çünkü düşündüğünden çok ama çok daha kötü biriyim ben, Valeri Dinç.”

“Öyle misin?” diye sordum koyu yeşillerindeki sarsılmaz ifadeye bakarken. Daha önce ondan bu kadar uzaklaşmak istememiştim hiç. Her zaman tehlike çanları çalıyordu ama bu sefer farklıydı.

Nefes alabilmem için ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ellerim titriyordu. Onun sağlam duruşu karşısında ezik göründüğümü düşündüm ama bu benim kafamın içinde yaşayan ve benden nefret eden sesin düşünceleriydi. Bunu bilmeme rağmen duruşumu düzeltmeden edemedim. Sırtımı gerdim ve omuzlarımı dikleştirdim, yine de onun koyu acımasızlığı karşısında küçük hissediyordum.

Bana baktığında ne düşündüğünü ilk kez bu kadar merak ettim.

“Bunu daha kaç kere söylemem gerekecek?” diye sordu. “Öyleyim. Ben de senin gibi biriyim. Ama geri zekâlı değilim. Birini vuruyorsam onu neresinde vurduğumu bilirim.”

Sesi düzdü. Biraz umursamazdı. Gerçek buydu çünkü. Onun hakkında ne düşündüğümü umursamıyordu. Herkese karşı böyleydi.

Kısa bir an böyle olmanın nasıl hissettireceğini düşündüm.

Dünyanın daha çekilebilir olacağı kesindi.

“Onu zaten bacağından vurmuştun,” dedim. Sesimin öfkeli çıkmasına engel olamıyordum. “Hareket edemezdi. İkinci kez vurmanın gereği neydi?”

“Beni bıçakladı!” diye bağırdı öfkeyle.

Üstüme bir adım daha geldiğinde olduğum yerden kımıldamadım ama yeşil gözlerine baktığımda bile nasıl bir öfke ile yandığını hissedebiliyordum.

Onu sinirlendirmek çok basitti. Bir saniyenizi bile almıyordu.

“Sen de onu öldürmeye karar verdin, öyle mi?”

“Göze göz,” diye mırıldandı umursamaz bir sesle. “Dişe diş.”

“Bu göze göz, diş diş falan değil, Songur Yakut,” dedim. Kelimeleri nasıl kurduğumu bile bilmiyordum. Bir saniye önce abimin katilini öğrenecektim ve bir saniye sonra Songur Yakut benden bu şansı çalmıştı. “Ödeşmek istiyorsan adamı bıçaklaman gerekiyordu, öldürmen değil.”

“Onu öldürmedim, Dinç,” derken sinirini kontrol altına almaya çalıştığı belliydi ama bu işte çok kötüydü. Alev alev bakan koyu yeşil gözleri kendini ele veriyordu. *Onu öldürmedim, Dinç.* Valeri ya da Rosa’ya ne olmuştu birden? Sanırım şimdi iki taraf da en başından beri olması gerektiği gibi oynuyordu. “Ama bunun için suçlanıp duracağımı bilseydim, onu kesin öldürürdüm.”

Alayla güldüm. Bu tepkiyi vereceğini biliyordum. Onu tanıdığımı söyleyemezdim ama artık nerede kendine nasıl bir set çekeceğini gayet iyi biliyordum. Bunu hep aynı kartı oynayarak yapıyordu.

Ben kendimi açıklamam. Sen bende ne görürsen ben onun şekline girip çıkarım karşına. Ve bu benim sorunum değil, tamamen senin sorunun.

Bu tamamen benim sorunumdu, evet. Hâlâ burada olmam benim sorunumdu. Bu işe hiçbir şey düşünmeden girmem benim sorunumdu mesela.

Ama o kadar geçmişe gitmeye gerek yoktu. Çünkü benim hayatım pişmanlıklar üzerine kuruluydu. Gittikçe hep daha fazlasını bulacağıma emindim.

“Sana göre bu dünyadaki her şey sadece seninle ilgili, değil mi?” diye sordum alaycı bir sesle. Az önce titreyen sesimden eser kalmamıştı şimdi.

“Benim dünyamdaki her şey sadece benimle ilgili,” dedi kafasını sallarken. “Ama her seferinde kendi önüne aynı seti çekip durmasan sadece benimle ilgili olmasını istemediğimi fark edebilirdin.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordum sinirle. O kelime oyunları ile kafamın içini bulandırmasına izin vermeyecektim artık. “Kelime oyunlarından gına geldi artık! Açık açık konuş benimle!”

“Daha ne kadar açık konuşmamı bekliyorsun?” diye sordu yine alaycı bir sesle. “Aramızda bir şey olduğunu bile inkâr eden bir kız mı beni açık olmamakla suçluyor? Her sorumdan kaçan kız mı beni açık olmamakla suçluyor? Neyin peşinde olduğunu bile bana söylemeyen kız mı beni açık olmamakla suçluyor?”

“Konumuzun bununla hiçbir alakası yok, Songur,” dedim. Şu an aramızda ne olduğu umurumda bile değildi. Tek umurumda olan şey hep öğrenmek istediğim o cevabı muhtemelen sonsuza kadar kaybetmiş olmamdı. “O adamın nefes alıp almadığı bile kesin değilken seninle aramızda ne bok döndüğünü konuşmayacağım. Sen alışkın olabilirsin ama ben böyle şeylere alışkın değilim.”

Bana doğru bir adım daha attı. “Alışman gerekecek o zaman,” dedi. “Sana söyledim. Bu dünya sana göre değil dedim. Yaklaşma bana dedim.” Sesi bir kez daha zihnimin içine saçıldı. *Senin kalbini ben kıracağım, Rosa.* “Derdini anlat dedim. Kaç kere dedim. Neden bu kadar ısrar ettim sandın? Umurumda olur muydu normalde başkasının derdi? Bana senden ne istersem alabileceğini söyledin. Anlaştın benimle. Bu ne kadar büyük bir koz, farkında mısın? Bunu sana karşı kaç farklı şekilde kullanabileceğimin farkında mısın? Senden hiçbir şey istemedim, Rosa. Sadece derdini anlatmanı istedim. Neyin peşinde olduğunu... Çünkü çözecek başka yol bulurdum. Seni kendime mecbur bırakmazdım. Ama sen kendini bana mecbur bıraktın, Rosa. Bunu sen yaptın.”

Ama sen kendini bana mecbur bıraktın, Rosa.

Birkaç saniye sadece yeşil gözlerine bakabildim.

Ben kendimi sana mecbur bıraktım, Yakut.

“Gitseydin o zaman?” diye sordum sinirle. “Bulmasaydın beni? Karşıma çıktığımda kafama iyice soksaydın her şeyi?”

“Çok inatçıydın.” Gülerек kendini düzeltti. “Çok inatçısın. Bu söylediklerine inanıyor musun gerçekten? Seni tanıyorum artık. Hayır cevabını kabul etmezsin ki. Sen bir şeyi istiyorsan onun peşinden koşarsın.”

Ve sen de bir şeyi istiyorsan onu alırsın.

Haklıydı. Ne kadar inatçı olduğum konusunda... Ama atladığı bir nokta vardı.

Onu da istiyordum. Hem de daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar. Ama onun peşinden koştuğum falan yoktu.

Bu geceden sonra artık ihtimali bile kalmamıştı.

Bizim aramızda hiçbir şey olamazdı. Olmamalıydı. Kendime bunu yapamazdım. Yapmamalıydim.

“Yardım etmek istiyorsan başka şekilde yardım etseydin,” dedim. “Diyorsun ya kendini bana mecbur bıraktın diye. Tamam, belki sana göre ben bir salaklık yaptım, olayı seninle çözeceğimi sana söylemeyerek inat ettim.” Bunu kendime neden yapıyordum? “Sen neden uyum sağladın bana? Her gece başka bir bahane ile kapımın önünde dikilirken de beni kovmaya çalışıyor muydun?”

“Valeri...” Dudaklarındaki alaycı gülümseme silindi. “Seni kimsenin eline oyuncak etmezdim. Hâlâ da etmem. Hiçbir zaman. Hiçbir şey bilmediğinin başından beri farkındayım. Ve emin ol, sana biraz olsun bakan herkes bunu fark eder. Benim güvendiğim kimse yok. Kendimden başka. Çünkü ben kaç kişiye dostum dersem düşmanlarımla sayıları o kadar artar. Seni elinden tutup da sonrasında başkasına bırakacak değildim. Özellikle de bu bilgisizlikle... Sen kimin ne olduğunu bile bilmiyorsun daha. Bu durumda seni kaç kişi kullanırdı, farkında mısın? Buna nasıl izin verecektim?”

“Ya sen?” diye sordum merakla. “Sen kullanmıyor musun beni?”

“Ne zaman kullandım seni?” diye sordu gülerken. Artık sinirli gelmiyordu sesi. Normalde olsa bu soruya da sinirleneceğini biliyordum, bu yüzden bu sakinliğine şaşırmıştım. “Ne zaman, Valeri?”

“Hiçbir şey bilmediğim için beni kullanmış olsan da fark etmezdim zaten,” diye mırıldandım yavaşça. “Sen de bunu söylemiyor musun?”

Yavaşça güldü. “Hayır, Valeri. Onu söylemiyorum.”

“Buradaki en kötü adamın sen olduğunu sanıyordum, Songur Yakut,” dedim. “Hep öyle demiyor musun? Ben kötü adamım. Şimdi de beyaz atlı prens mi kesildin başıma? Koruyucum mu oldun? Onlar senden daha kötü, sen de beni onlardan koruyorsun. Hmm, öyle mi? Bana seni korumaya-çağım diyen adam nerede şimdi? İnsanı baştan çıkarana kadar centilmen olan şeytana ne oldu? Meleğe mi dönüştü? Kanatları mı çıktı?”

“Ben zaten kötü adamım, Valeri,” dedi üstüne basa basa. Bana biraz daha yaklaştığında boğuk bir nefes aldım. “Sana karşı kötüyüm demiyorum. Ben kötüyüm diyorum.” Duraksadı. “Ama karşına olduğum gibi çıkıyorum ve bu seni rahatsız ediyor. Hep etti. Beni tanıdığın ilk andan beri etti. Kafanın içinde beni başka yere oturtmak istedin, değil mi? Oturtamazsın, Valeri. Buna izin vermem. Hiçbir zaman da vermeyeceğim.”

“Çünkü beni yanında istemiyorsun,” dedim. “En başından beri. Beni uyardığın her şey çıktı, değil mi? Bunu görmek istiyorsun. Haklı çıktığını. Bu sana müthiş bir haz veriyor. Oyunu en iyi sen oynuyorsun. Neden oyun hakkında bir bok bilmeyen bir kızı yanında tutasın ki?”

“Gerçekten bunu söylüyor musun şu an?” diye sordu. Neredeyse bağırmişti. Sesinin yükselmesini beklemiyordum. Bu yüzden irkildim. “Bana gelmeni istiyorum. Bunu inkâr edecek değilim. Ama bana ne olduğumu bilerek gelmeni istiyorum. Çünkü sen benim ne bok olduğumu bilmeden gelersen günün sonunda üzülen sen olacaksın. Bu yüzden bana baktığında ne zaman güzel bir şey görmeye başlasan daha kötülerini göstereceğim sana. Ne olduğumu bil, hayal kırıklığına uğrama diye. Beyaz atlı prensi oynamayı benden daha iyi kimse beceremez Valeri, inan bana. Ama benim son istediğim şey bile değil senin kalbini parçalamak.” *Ama senin kalbini ben kıracağım Rosa.* “Zaten kırıktan geçilmeyen bir yer olduğunu biliyorum. Benim kafamın içindeki sınırlar keskin, senin kafanın içindeki sınırların aksine. Orası mayınlı bölge. İkimiz için de. Adım atarsam ikimizin de işi biter. Bu yüzden oradan uzak durmaya çalışıyorum.”

Nefesimin kesildiğini hissettim. Karşıma geçip, “*Bana âşık olmanı istemiyorum!*” dese bazı şeyler bu kadar net olmazdı. Bunun olacağına kesin gözüyle bakıyordu, değil mi? Belli bir noktadan sonra... Bana adım atarsa ona karşı koyamayacağıma inanıyordu ve bunu istemiyordu. Bana adım atmayacak, önlemini önden alacak kadar istemiyordu hatta.

Sana asla âşık olmam, demek istiyordum. En azından kendime. Ama kendime yalanlar söylemeye alışkın birisi olmama rağmen bunu yapamıyordum. Çünkü gerçeğin onun gibi ben de farkındaydım. Ona âşık olmam kaçınılmazdı. Benim aciz kalbim onun gibi bir adamın karşısında ne kadar savunabilirdi ki kendini? Kısa bir an duraksadım. Kafamın içindeki ses çok gürültülüydü ve ihtimalleri sıralamaktan hiç sıkılmıyordu. *Ya da sadece seni üzeceğini bildiği için senden uzak durmaya çalışıyor*. Bu benim gibi birisinin inanması için fazla iyimser bir seçenektir.

“Gereksiz yere endişeleniyorsun,” dedim yavaşça. Kafamın içindeki kaosu hiç yansıtmayacak kadar sakin çıkıyordu sesim. “Sandığın gibi değil. Dünya sadece senin gördüğün gibi değil. İnsanlar da. Özellikle de ben. Kafanda ne kuruyorsun bilmiyorum ama neden senin yanında olduğumu gayet iyi biliyorum ben. Senin gibi kafam da karışık değil hem.” Bu onu güldürdü. “Gerçekten sorduğum sorulara cevap verebiliyor olsan böyle bir durumda böyle bir konuşma yapıyor olmazdık. O adamı vurdun ve olay burada benim kalbim mi? Ciddi misin sen ya?”

Gözleri gözlerime bakmakta ısrarcıydı. Kafam karışıyordu. Kafam hep karışıktı. Bana neden o şekilde baktığını biliyordum. Çünkü ağzımdan çıkanların yalan olduğunun o da farkındaydı.

“Ne sordun bana da cevap alamadın bugüne kadar?” diye sordu bana yaklaştığında. “Bana neden inanmıyorsun, Valeri? Anlamıyorum. Kalbinle mi oynadım? Sırf incinmiş gibi baktın diye elini tuttum senin. Sırf masum olduğuna inanıyorum diye bana bir şey anlatmamana rağmen senin yanında olmaya karar verdim. Sırf sen istedin diye o kızı çıkardım lan oradan! Sırf sen istedin diye bir sürü şey yapıyorum, farkında değil misin? Bana hâlâ neden inanmıyorsun?”

Ona her inandığımda aynısı oluyordu çünkü.

Karşıma bir şeyler koyup beni gerçekte olduğu kişiyi görmem için zorluyordu.

“Çünkü net olduğunu savunmana rağmen asla net değilsin,” dedim. “Bir dediğin bir dediğini tutmuyor. Sana güvenmemem için beni tembihleyip sonra sana inanmadığım için beni suçluyorsun.”

“Suçlamıyorum,” dedi. “Sadece seni anlamaya çalışıyorum.”

“Kelime oyunu yapıyorsun.”

“Kelime oyunu yaptığım yok,” dedi öfkeyle. Onu birçok kez öfkeli görmüştüm ancak ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum ve son olmayacağını da biliyordum. “Bana sana güvenmemem için seni tembihlediğimi ve sonra sana inanmadığım için seni suçladığımı söylüyorsun ama sen de karşıma geçip kendimi anlatmamı istiyor, sonrasında ise anlamamak için salağa ya-tıyorsun. Ya da ben seni gözümde çok mu büyütüyorum, Valeri? Gerçekten anlamayacak kadar salak mısın? Yoksa tüm bu kendini anlat demelerin palavra mı?”

İnanamayan gözlerle ona baktım. Ve sonrasında ona bakmak o kadar zor geldi ki, gözlerim onun yüzünden başka her yerde oyalanmaya başladı. Yerde yatan adamı... Yoksa cesedi mi demeliydim? Ne olduğundan hâlâ emin değildim... Onu almış ve götürmüşlerdi. Issız sokakta bir o bir ben vardık artık. O adamlar birden yok olmuştu.

Tüm bu kendini anlat demelerin palavra mı? Bunu bana nasıl söyleyebilirdi? O hiçbir şey göstermek istemezken hep daha fazlasını görmek için uğraşan bendim. Her şeyde bir şekilde kafamın içinde onu haklı çıkaracak bir şey bulmaya çalışıyordum. Anka’ya göre onun nedenleri yoktu. Kendisine sorsanız yine yoktu. Hiçbir durumda hem de. Ama ben buna rağmen her durumda, “*Acaba nedeni ne?*” diye soruyordum.

Ve ona bakıp da bunu sorgulayan tek kişi bendim. Ben.

“Sana inanamıyorum, Yakut,” dedim kısık bir sesle. “Sen...”

Bu durumda bile... Devam etmedim. Ona neden bu kadar öfkeli olduğumu anlayamazdı, değil mi? Aldığım nefesin bağlı olduğu bir sorunun cevabı tam ellerim arasındayken bunu çekip aldığını bilmiyordu. Ona göre sadece onu bıçaklayan bir adamın ölümü yüzünden onun üstüne geliyordum. Yoksa biliyor muydu? Bunu bilerek mi yapmıştı? En başından beri kimin kardeşi olduğumun farkında mıydı? Bu işte bir parmağı mı vardı? Beni oyalamak için mi bu kadar çabuk ikna olmuştu? Beni kandırmak için mi beni öyle öpmüştü?

Kafayı yiyecek gibi hissediyordum.

“Ben ne, Valeri?” diye sordu. Sesi sert değildi. Artık bağırıyordu. Ama sorusunun cevabını merak da etmiyordu. Almak istemediği bir cevabı soruyordu sanki.

“Defol git.” Sesim olması gerekenden daha yüksekti. “Uzak dur benden. Daha fazla buna devam etmek istemiyorum.”

Çünkü bu şekilde nefes alamayacağıma emindim artık.

Hiçbir şeyin cevabını bilmezken ve tamamen onun avucunun içinde düşmüşken... Bir de kalbimi ona teslim etmeden bu işkenceden kendimi kurtarmam gerekiyordu.

Söylediklerimi düşünmüyordum bile. Ya da düşündüklerimi söylemiyordum. Söylesem nasıl devam ederdim ki? Kafamın içindeki cehennemden haberi olsa, bu geceyi nasıl yanmadan bitirebilirdim?

Gizlenmek konusunda onun kadar iyi değildim ama o benim ona hissettiğim merakı bana karşı hissetmiyordu bile. Ona git derdim ve giderdi. Aslında sesimdeki sessiz yakarışı anlamazdı. Kalmasını istediğime ihtimal vermezdi çünkü bunun üzerine düşünmezdi bile. Sadece git kelimesini alır ve çeker giderdi.

Ona git derken gerçekten gitmesini istemediğim için tam şu an utanmalıydim kendimden.

Dudakları aralandı, sonra kapandı. Tekrar aralandığında gözlerindeki o ifade de değişmişti. Artık o kadar öfkeli bakmıyordu. İşte bu beklediğim şey değildi... Daha fazla öfkelenmesini istemiştim. Daha fazlası ne olabilirdi emin değildim ancak onun sınırları asla kestirilemezdi. Özellikle de konu öfkeyken... Sonu yokmuş gibi geliyordu.

Bağırmasını bekledim. *Bağırma istemedim, Rosa.* Gitmesini bekledim. Çekip gitmesini... Tam ondan beklenilecek şekilde. Zaten neden kalacaktı ki? En başından beri onu zorladığım için şu an bu sokakta sadece ikimiz değil miydik? Kardeşini öğrenip onu tehdit ettiğim için, evini bulup gittiğim için, inat ettiğim için... En başından beri ona ihtiyacı olan bendim. İntikam için ona ihtiyacım vardı. Ama onun bana hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. *Sen bana, benim zaten sahip olmadığım ne verebilirsin ki Valeri?* Ne verebilirdim?

Nihayet dudakları aralandığında ve umursamazca omzunu silktiğinde beni şaşırtarak, "Sen bilirsin," dedi sakın bir sesle.

Nasıl bir tepki beklediğimden emin değildim ama bunu beklemediğim kesindi.

"Anka haklıymış," dedim, umursamazlığı karşısında donakalabilirdim çünkü yaşadığım şaşkınlık o kadar büyüktü ama nedenini anlayamadığım, belki de kabul edemediğim bir şey yüzünden hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Gerçek bir tepki. En azından gerçek bir tepkiyi hak ediyordum.

“Hangi konuda?” diye sordu ellerini arabanın kaputunun üzerine koyduğu sırada sesi çok sakindi. Hiç olmadığı kadar belki de. Bu onun maskesi mi merak ettim. Ama bunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

“İğrenç biri olduğun konusunda,” dedim hiç düşünmeden. Yeşil gözleri kısıldı, ben laflar ağzımdan çıkana kadar bunu söylemeyi beklememiştim ancak tepkisine bakılırsa o bekliyordu. Yüzündeki ifade hiç değişmedi. Sadece kısık gözlerle beni incelemeye devam etti.

“Gözlerinin açıldığına sevindim, Valeri,” dedi kafasını sallayarak. “Umarım bundan sonra seni uyaran insanları ciddiye alırsın.”

“Umursamaz piç,” dedim sinirle arabanın kapısını açıp çantamı ön koltuktan kaptığım sırada. Neden bu kadar sinirlendiğimi, neden ona küfredtiğimi bilmiyordum ama gözlerine bakılırsa o bunun nedenini gayet iyi biliyordu. “Ben senin yanında bunca zaman...” *Sus artık. Sus. Sus ve sadece git.* Sustum çünkü cümleleri toparlayamıyordum bile. “Siktir etsene. Zaten ikimizin de birbirine güvendiği yok. Ne diye devam ettiriyoruz bunu? Daha fazla bir şey istemiyorum. Senin karşına çıkmayacağım. Sen de bir daha karşıma çıkmazsın olur biter, tamam mı?”

Yeşil gözleri üzerimdeydi ancak o kadar boş ve anlamsız bakıyordu ki, karşımda kıpırdamadan duruyor, yaslandığı arabadan sadece beni izlemeye devam ediyordu. Tamam demeye bile tenezzül etmemişti. Onun için bu kadar anlam ifade etmiyordu işte. Ama ben gerçekten, uzun zaman sonra, bir aptal gibi sadece onun yanındayken iyi hissedebilmişim. *İyi hissetmek.* Ne anlamı vardı şimdi? Yaşadığım sinir katlandığında telefonumu kontrol etmek için ellerimi ceplerime sokacağım sırada, kolumdan sertçe çekildi ve arkama dönmek zorunda kaldım. Aslında bunu hiç beklemediğimden, geriye doğru biraz sendelemiştim.

“Tamam değil, Rosa. Duydun mu beni? Tamam değil.”

İşte bu, en başından beri verdiği tepkiler arasından beni en çok şaşırtandı. Gitmek istediğimi söylediğimde git demesini bekliyordum. Kılını kıpırdatmasını bekliyordum. Belki biraz öfkesini kusmasını... Ama ona arkamı döndüğümde beni geri döndürebileceğine ihtimal dâhi vermiyordum.

“Arabaya bin,” dedi kapımı açtığında. “Güzelce konuşalım.”

“Konuşacak ne var?” diye sordum sinirle. *Abinin katilini öğrenme fırsatı elinden gitti. Onu elinden o aldı. Ve belki de bunu bilerek yaptı. En kötüsü de o... Çünkü sen her şeyden çok yanında olmak istediğin, beraber uyumak ve*

unutmak istediğin adama hiç güvenmediğin için ona kendin hakkında hiçbir şeyi söyleyemiyorsun. "Her şeyi söyledin zaten!"

"Bir halt söylemedim," dedi. "Konuşmuyoruz. Bağırıyoruz. İkimiz de konudan konuya atlıyoruz. Neden böyle yaptığını anlamıyorum bile. Senin derdini öğrenmeden seni bırakmaya niyetim yok." Sonra bırakacaktı, öyle mi? Sanki kafamın içini okumuş gibi, "Bakışa bak, geliyor yine," dedi kendi kendine. "Bin şu arabaya, Valeri. Ayrıca kafadaki seslere de siktirip gitmelerini söyle. Burada konuşan benim. Onlar benim hakkımda bir sık bilmiyorlar."

"Emir verme bana."

"Yeter artık."

"Bence de," dedim. Artık ona katlanamıyordum. "Yeter."

"Bin dedim, Valeri." Yeşil gözleri tekrar öfkeyle kısıldı. "Haydi."

"Ben de bana emir verme dedim," dedim omzumu silkerek. İlk kez öfkesi umurumda bile değildi. Kafamda bitirmiştim artık. Ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. "Binmeyeceğim."

Beni birden belimden tutup kendine çekmeye çalıştığında elim bacağına çarptı ve acıyla inleyerek büyük bir küfür savurdu. Elime bulaşan kanı hissettim. Siktir. Kanıyordu. Bıçaklanmıştı, değil mi? *Bunu nasıl unuttun?* Bilmiyordum. Ama hiç belli etmemişti... Yüzünü kısıtığını görebiliyordum. Acı çektiğini... Ama şu ana kadar bunu fark etmemiştim. Belki de öfke gözümü boyadığından. O bir cam kesiginin bana yaptıkları konusunda bile fazla hassasken benim ona karşı böyle olmam beni acımasız yapıyor muydu?

Güzel. Acımasız olma sırası bana geldi.

Yüzünü buruşturduğunda kolları bir an gevşedi ama belimi bırakmadı. Neden hemen arabaya binmemişti ki? Kesik ne kadar derindi? Üst bacağı kan içindeydi. Siyah kot pantolonunun ıslak olduğunu görebiliyordum. Ama ciddi bir şey olamazdı, değil mi?

"Çok derin mi?" diye sordum ellerinden yavaşça kurtulduğumda. Ama bu sefer amacım zorluk çıkarmak değildi. Dengesiz olduğumu biliyordum ama bu adama kıyamayan bir yanımda olduğunu çoktan kabullenmiştim.

"Şimdi mi umurunda oldu?" diye sordu alaycı bir sesle.

Gerçekten umursayıp umursamadığını anlayamadığım için delirecekmiş gibi hissediyordum.

“Evet,” dedim sinirle gözlerimi kısıtışımnda.

Sen az önce ne yaptığını bilseydin eğer beni anlardın. Az önce belki de aylar önce her gece son vermek istediğim hayatımı sırf uğruna yaşadığım şeyi öğrenecektim. Kimin benden canımın içini çaldığını ve beni eksik bir şekilde yaşamaya mecbur bıraktığını öğrenecektim. Ve belki de bu, son fırsatımdı. Düşündükçe delirecek gibi hissediyordum ama o acıyla yüzünü buruştururken de onu daha fazla ayakta tutmaya dayanamıyordum. *Kıyamam sana*, demişti bana bir keresinde. Ve kıyamayan sadece o değildi. Keşke sadece o olsaydı.

“Seni ilgilendiren bir şey değil, Valeri,” dedi. “Ben başımın çaresine bakarım.”

Yine duvarlar örüyordu.

Haksız sayılmazdı. Bunu yapması ikimiz için de daha iyi olurdu.

“Beni ilgilendirip ilgilendirmediğine sen karar veremezsin,” dedim. “Ben veririm.”

“Arabaya bin, Valeri.”

“Çok mu acıyor?”

Sesli bir nefes verdi. “Nefret ediyorum inadından.”

Güler gibi bir ses çıkardım. “Hayır. Etmiyorsun.”

“Evet,” dedi beni şaşırtarak. “Etmıyorum.” Dudaklarımı aralayacağım sırada, “Derin olup olmadığını anlamak için önce bakmam lazım,” diyerek konuşmama izin vermedi. “Bilmiyorum. Muhtemelen derin.” Ağzımı açtığım sırada beni tekrar durdurdu ve “Hayır,” dedi. “Acımıyor. Artık arabaya bin de gidelim buradan.”

“Emretmezsen bineceğim, Songur.”

“Şu amına koyduğumun arabasına biner misin acaba?” diye sordu.

Sesinden sinirlerinin yıprandığını anlayabiliyordum. Bir eli bacağında idi ve muhtemelen az önce de yaraya bastırıyordu ama ona o kadar öfkeliydim ki bunun farkında bile değildim.

Hiçbir şey demeden kapısını tuttuğu ön koltuğa yerleştiğimde kapıyı sertçe kapattı.

Onunla gidiyordum ama bu geceden sonra bu işe daha fazla devam etmeyecektim.

Sadece... Onu bu hâlde burada bırakamazdım. Ne kadar ona bir şey olmayacağını bilsem bile... Bunu yapamazdım. Kendimi tanıyordum ve ona karşı nasıl bir zaafım olduğunun farkındaydım.

İyi olduğuna emin olduktan sonra bu işe son verecektim.

Ama ondan uzak durmayı başarabileceğime de güvenmiyordum.

Vakit kaybetmeden kendisi de sürücü koltuğuna yerleşti. Arabayı çalıştırdı ancak gaza basacağı sırada acıyla inleyerek kafasını geriye attı. Gözlerim bacağına düştü. Arabanın içindeki ışık sayesinde şimdi daha net görebiliyordum. Pantolonunda bariz bir kesik vardı ve kanının rengi belli oluyordu.

“Arabayı ben süreyim,” dedim yüzündeki ifadeyi görmeye daha fazla katlanamadığımı fark ettiğimde.

Neden böyle hissediyordum, bilmiyordum. Bana nasıl böyle hissettiriyordu, anlamıyordum.

Az önce basıp gitmeyi ve bir daha onu görmemeyi teklif etmişken şimdi bunu teklif etmemin epey garip durduğunun farkındaydım ama bu adamda karşı koyamadığım bir şey vardı.

Belki de sadece zayıftım ve kabullenmem gerekiyordu.

Ama hayır... Ona yanlış noktada yüklendiğimi düşünüyordum. Kötü birisi olduğunu ve bunun için bir neden aramadığını biliyordum ama o adamı bilerek vurmamıştı.

Yani... En azından bana abimin katilinin ismini vereceğini bilerek vurmamıştı. Eğer bunu yapacak olsa, sağanak yağmurun altında, ayakta bile duramayacak hâldeyken ve ben ona siktir git demişken neden açıklama yapmaya çalışacaktı ki?

Hem de onun gibi bir adam... Songur Yakut gibi bir adam...

“Araba kullanmayı biliyor musun?” diye sordu bana gözlerini kısarak baktığında.

Normalde arabasını bana asla teslim etmezdi ama acı çektiğinin farkındaydım. Hem de gaza bastığı bacağındaydı kesik. Yani şu an pek fazla seçeneği yoktu.

“Evet,” dedim. Biliyordum. On beş yaşına girdiğimde abim öğretmişti ancak ehliyetim yoktu. Hiçbir zaman alacak vakti bulamamıştım. “Ama çok iyi değilimdir.”

“Ne kadar iyi değilsin mesela?” diye sordu kaşlarını çatığında.

“Yani...” Duraksadım. “Daha önce hiç trafiğe çıkmadım. Sadece dört beş kere araba kullandım ve ehliyetim yok.”

Kaşları biraz daha çatıldı. “Ehliyetin yok, öyle mi?”

“Az önce sokağın ortasında bir adamı vurdun ve şu an bıçaklandığın için arabayı kullanamıyorsun,” dedim sinirlerim bozulmuş bir şekilde güldüğümde. “Sence ehliyetimin olmaması buradaki en büyük sorunumuz mu?”

“Ağzın hep bu kadar iyi laf yapıyor muydu senin?” diye sordu. “Yoksa bana alıştın da birden çenen mi açıldı?”

Az önceki öfkeden eser bile kalmamıştı yüzünde. Gözlerimi kısarak gözlerine baktım. Ona söylediklerimi umursamıyor muydu? Çünkü o bana iğrenç biri olduğumu söylese ben bunu bu kadar hızlı sindiremezdim. Hatta belki de hiç sindiremezdim. Dediklerim onun umurunda değil miydi? Yoksa gerçeği söylediğimi düşündüğü için mi umursamıyordu?

Aradaki gerilimin bu kadar çabuk dağılması sadece bana mı garip geliyordu? Yoksa ben mi her şeyi çok sorguluyordum?

“Sen neden bacağındaki kesikle hâlâ sohbet peşindesin?” diye sordum. “Buraya geçeceksen geç. Seni kucağıma alıp taşıyamam, öyle bir beklentin varsa söyleyeyim yani. Kilon benimkinin üç katı.”

“Ben sürdüğümde mi yoksa sen sürdüğünde mi daha az acıyla kurtuluruz diye düşünüyorum,” dedi. “Bacağımanın acımaması fikri kulağa güzel geliyor ama arabanın tekine çarparsak ikimiz de ölebiliriz, bacadan daha fazlası gitmiş olur yani.”

“Abartıyorsun,” dedim. “Çok iyi olmayabilirim ama-”

Lafımı kesti. “Gaz ve freni biliyorsun, değil mi?”

Ona gözlerimi devirdim. “Abartma...”

“Öfkeli olduğunun farkındayım,” dedi yavaşça koltukta doğrulup sürücü koltuğundan indiğinde. Kapıyı kapattıktan birkaç saniye sonra benim kapımı açmıştı. “Ama öfkeni arabamdan çıkarma.”

Oturduğum yerden kalkıp kapıdan çıktığımda yolcu koltuğuna geçti. Ben ne zaman onun arabasına binsem koltuğu kendime göre ayarlıyordum ve başka kimse bu koltuğa oturmadığı için ayarı bozmuyordu ama bu ayarda onun rahat etmesi mümkün değildi. Bu yüzden koltuğa oturduğunda bacakları torpido ile koltuk arasına sıkıştı. Kapının yanındaki otomatik tuşa

basarak koltuğu geriye yatırdığı sırada kapısını kapatarak sürücü koltuğuna doğru ilerledim.

"Bilemiyorum," dedim kendi kapımı kapattığım sırada. "Öfkemi çıkaracak bir şeye ihtiyacım var."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bana her istediğini yapmana izin vereceğim."

Şu an senin bu oyunlarına düşmeyeceğim. Seni hayal etmek istediğim şekillerde hayal etmeyeceğim. Aklıma bunu sokamayacaksın. Şansına küs. "Araban o kadar mı değerli?"

"Benim olan her şey benim için değerli, Valeri."

"Kendinden daha değerli olduğunu sanmıyorum," dedim önüme döndüğümde. "Bence kemerini bağla. Bana güvenme."

Kemerimi bağladım ve arabayı çalıştırmadan önce göz ucuyla ona baktım ama kemerini takmamıştı. Göz ucuyla bile bana bakmamıştı. Hiçbir şey demeden arabayı çalıştırdığımda parmaklarım direksiyonu o kadar sıkı kavırıyordu ki çoktan avuç içlerim terlemişti bile.

Bu, şu ana özel değildi. Her araba kullandığımda aynı telaşa kapılıyordum. Trafik bana korkutucu geliyordu. O zamanlar yanımda abim olduğu için daha rahattım, hatırlıyordum. En azından ellerim titremiyordu. Çünkü onun varlığı bana her zaman güven vermişti. Bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Bana bir şey olmasına asla izin vermezdi. Hiç vermemişti. Ama onun başına gelenlerden benim hiç haberim olmamıştı.

Arabanın gazına basıp ana yola saptığımda gözümün ucuyla yan koltuğa baktım. Orada her zaman olduğu gibi abim değil, bir yabancı oturuyordu. Yanında olmamam gereken ama bir türlü kendimi ondan uzağa atamadığım bir adam oturuyordu. Sırtını koltuğa yaslamıştı, bacaklarını hafifçe iki yana uzatmıştı ve çıkardığı deri ceketini bacağındaki kesiğe bastırıyordu. Çenesi acıdan kasılmıştı, yakışıklı yüzü buruşmuştu ve yeşil gözleri hafif aralıktı. Dikkatle bana bakıyordu. Ellerimin daha çok titrediğini fark ettiğimde yola bakmak için kendimi zorladım ama bakışlarını hâlâ yüzümde hissediyordum.

"Yolu bana tarif etmen gerekecek," dedim hafifçe boğazımı temizlediğimde. "Bilmiyorum."

Daha on dakika önce onunla işimin bittiğini söylemiştim, değil mi? Gerçek şuydu ki benimle Songur Yakut'un işi hiçbir zaman bitmeyecekti.

Ya da onunla benim işim... En azından bu geceden sonra emin olduğum bir şey vardı.

Nasıl olup da ona karşı derin bir öfke duyduğumda bile arkamı dönüp gidemiyordum? Bu benim için kolaydı. Arkama bakmadan gitmek... Hayatım boyunca en iyi olduğum şeydi. Bilmiyor gibi yapardım, farkında değilmişim gibi, mutluymuşum gibi... Fakat bugüne kadar fark ettirmemiştim kimseye hiçbir şeyi. Yavaş yavaş ortadan kaybolurdum. Bunu o kadar yavaş yapardım ki, artık aralarında olmadığımı bir zamanlar orada olduğumu bile hatırlamazlardı insanlar.

Artık yapamıyordum.

Sorun bende miydi? Yorulmuş muydum? Artık durmak mı istiyordum? Yoksa olay tamamen onda mıydı? Ona gelince mi işler değişiyordu? Bundan asla emin olamıyordum, olamayacaktım.

“Ankara’da büyümedin mi?” diye sordu.

Gözlerinin üzerinde olduğunu hissetsem de ona dönmedim. Yağmur damlalarının düştüğü ön camı izliyor, dikkatle yola bakıyordum. Saçlarım o kadar ıslanmıştı ki vücudumun üstünde ayrı bir ağırlık hissediyordum. Üzerimdeki ceket çıkarmak istiyordum çünkü yapış yapış olmuşum ama direksiyonu tek elle tutacak kadar güvenmiyordum kendime.

“Ankara’da büyümekle bunun ne alakası var?” diye sordum. “Metro kullanıyorum. Ya da otobüs.” Eskiden beni her yere babamın şoförü alıp bırakırdı ama bunu bilmesine gerek yoktu. “Yolları bilmiyorum. Ayrıca nereye gideceğimizi de bilmiyorum.”

“Fazla uzak bir yere gitmeyeceğiz,” dedi düz bir sesle. “Sen sür. Ben sana tarif edeceğim.”

“Burada ne yapacağız?”

“Evim var.”

“Bu civarda evin olduğunu bilmiyordum.”

“Her yerde var.”

Sesi sıkılmış gibi çıkmıştı.

Sohbetim seni sarmıyor mu yoksa, Yakut?

Umursamadan, “O zaman neden dağın başındaki evine gittik geçen sefer?” diye sordum.

“Orayı daha çok seviyorum,” diye cevapladı sorumu. “Şu an acil bir durum var. Bu bacakla bir de iki saat yol çekemem.”

“Onu ne yapacaksın?” diye sorduğumda yavaşça ona doğru döndüm.

Gözündeki bakıştan ne diyeceğini anlamıştım bile. Şimdi mi aklına geldi, diyecekti. Şu an mı umursuyorsun, diyecekti. Haksız değildi. Eğer ben bıçaklansaydım ve farkında olmasına rağmen umursamadan benim üs-rüme gelseydi, durmadan ne kadar boktan biri olduğumu söyleseydi, bu arabada olmazdım bile. Ama o ben değildi. Ve az önce o kadar öfkelen-memin gerçek nedenini de bilmiyordu.

“Sana ne deme sakın,” dedim sinirle. Cevap vermemiş olsa da gözlerin-deki bakıştan ne diyeceğini anlayabiliyordum artık. “Ciddi cevap ver. Birini aramamız gerekmiyor mu? Ne kadar çabuk o kadar iyi.”

“Tıp okudum ben,” dedi. “Bırak da bacağımdaki kesigi de kendim di-kebileyim.”

“Anladık tıp okudun ya,” dedim sinirle. “Her seferinde tıp okudum ben tıp okudum ben. Anladık orasını. Ondan mı diyorum? Ya çok derinse? Hastaneye mi gitsek?” Alaycı bir şekilde bana baktığında, “Sakın şimdi mi umurunda oldu deme bana, Songur,” dedim sinirle. “Yemin ederim, ara-banı şu öndeki arabanın kışına geçiririm.”

“Sinirin azalacaksa geçir,” dedi umursamaz bir sesle. “Yenisini alırım.”

“Hani senin olan her şey senin için değerliydi?” diye sordum alayla. “Bu mu senin verdiğin değer, Yakut?”

Yavaşça güldü. “Yerine saniyesinde aynısını koyabileceğim şeylerin arka-sından ağlayacak değilim, Valeri.”

Benim için de bunu mu düşünüyordu? *Onda bir yere sahip olduğunu nereden biliyorsun ki?* Kafamın içinde büyük bir savaş vardı. Bir sürü ses çıkıyordu. Kimisi onun karşısında beni eziyordu, kimisi onun gözümdeki duruşunu mahvediyordu, kimisi ise buradan kaçmam gerektiğini söylü-yordu. Hepsini duymak ama hiçbirini dinlememek çok yorucuydu.

Ne yaptığımı ben bile bilmiyordum.

“Yirmi tane hastanen olduğun konusunda övünüp duruyorsun,” dedim konuyu değiştirerek. “Ama bıçaklanmışken bile hastaneye gitmiyorsun, öyle mi?”

“Hastanelik bir durum yok, Valeri.”

Sesi yine bıkkın çıkmıştı.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum inatla.

Neden bu kadar ısrar ediyordum, emin değildim. Onun zarar görmesi düşüncesi bana iyi gelmiyordu, bunu farkındaydım ama bunu daha fazla devam ettiremezdim.

Böyle devam ederse boku yiyecektim.

“Biliyorum,” dedi. “Derin değil. Sadece dikiş atacağım. Kendim de yapabilirim.”

“Az önce derin olup olmadığından emin değildin.”

“Ama şu an eminim, Valeri.” Duraksadı. “Işıklardan sola dön. Dümdüz.”

Daha fazla ısrar etmeyecektim. Keyfi ne istiyorsa onu yapabilirdi. Sonuçta yaralanan ben değildim. Söylediğini yaptım. Işıklardan sola döndüm ve dümdüz ilerledim. Avuç içlerim giderek daha fazla terliyordu. Aslında direksiyonu tutuşumu biraz gevşetebilsem daha iyi olacaktı. Ama çok stresliydim.

“Direksiyonu o kadar sıkı tutmana gerek yok,” dedi. “Parmaklarındaki boğumlar bile bembeyaz oldu. Biraz gevşe. Çivili koltukta oturuyormuş gibisin.” O böyle dediğinde parmaklarım istemsizce daha sıkı kavradı direksiyonu. “Valeri.” Bu onu güldürmüştü. “Gevşe biraz. Arabanın her şeyi otomatik zaten. Tek yapman gereken gaza basmak ve direksiyonu tutmak.” Zaten sadece onu yapıyordum. “Gayet iyi kullanıyorsun.”

Tam o an yanımdan son hızla bir motor geçti ve irkildiğim için sıkıştığım parmaklarım boşaldı. Araba iki saniyede sola doğru kaydı ama iyi haber, durumu hemen toparlamıştım.

“Şom ağzımı sikeyim,” dedi Songur. “Motora dalıyordun az kalsın.”

“Sussana sen!” dedim sinirle. “Dikkatimi dağıtıyorsun şu an.”

“Sadece şu an mı yani?” diye sordu alaycı bir sesle.

“Senin için bazı şeyler sıfırlandı sanırım arabaya bindiğimiz andan sonra,” dedim. Ona bakmak için deli gibi bir istek vardı içimde ama sadece yola bakmak için kendimi zorluyordum. “Ama benim için sıfırlanmadı.”

“Bana söylediklerini unutup unutmadığımı mı merak ediyorsun?” diye sordu. Sesi artık alaycı değildi. “Hayır, Valeri. Unutmadım. Anka’nın haklı olduğunu söylediğini, iğrenç biri olduğumu söylediğini, seni kullandığımı ima ettiğini unutmadım. Ama şu an bunları konuşmanın zamanı değil.”

"Neden kızgın değilsin?" diye sordum merakla. Onu gerçekten anlamıyordum.

"Çünkü kızgın olan sensin."

"Bu senin de kızgın olmayacağın anlamına gelmez ki."

"Geri dönüşü olmayan şeyler yapmak istemiyorum," dedi. "Sen böyle. Hırçınsın. Huysuzsun. Aklına ne gelirse onu söylersin. Sonra da pişman olursun ama özür dilemezsin. Bu senin için bir gurur meselesi ve fazla gururlusun." Beni bana anlatması karşısında dudaklarım aralandı ama şok olduğumu fark etmesini istemediğim için dudaklarımı zorla birbirine bastırdım. "Birbirimize benziyoruz. Sen henüz farkında olmasan da. Birkaç fark var tabii... Ben senin gibi düşünmeden konuşmam mesela. Ya da yıkılmasını kesin olarak istemediğim hiçbir şeye, sırf sinirlendiğim için hamle yapmam. Çünkü biliyorum, harekete geçersen artık geri dönüşü yoktur. Anı yaşadığım doğru ama anlık hislere teslim olmak benlik değildir."

Aslında direkt hislere teslim olmak onluk değildi.

Bunun farkında değil miydi?

Farkında olduğunu biliyordum.

Çünkü benim sırtıma uzanmış bir şekilde tavanı nasıl izlediği aklımdaydı. Kalbinin attığını ilk kez o zaman hissetmiştim. Onunla ilgili her hatıram canlıydı. Üstünden ne kadar zaman geçtiği fark etmiyordu. Ses tonunun sıcaklığını bile hissediyordum içimde. Hep kafamın içinde dönüp duruyor, rüyalarımda tekrar can buluyorlardı.

Kendine ne kadar yüklendiğini biliyordum.

O an görmüştüm.

Ve muhtemelen o an onu gerçekten ilk kez görmüştüm.

İnsan olduğumuzu hepimiz mutlaka zaman zaman unutuyorduk. Kazanmamızın mümkün dâhi olmadığı savaşları kaybettiğimiz için kendimizi suçluyorduk. Her şeyden kendimizi sorumlu tutuyorduk. Biri bizim güvenimizi kırabilirdi ve burada suçlu biz değildik ama bir şekilde, kafamızın içinde cezayı kestiğimiz kişi bizdik çünkü o kişiye en başından biz güvenmiştik. Biri bizi hayal kırıklığına uğratabilirdi ve burada biz suçlu değildik ama bir şekilde, kafamızın içinde cezayı kestiğimiz kişi yine bizdik çünkü o kişiye dair hayalleri en başından biz beslemiştik. Elimizden geleni yapmamıza rağmen bazen başaramayabilirdik, karşımızdakinin beklentilerini karşılayamayabilirdik ve yine bir şekilde kafamızın içinde cezayı kestiğimiz

kişi biz olurduk. Çünkü çevremizdekileri bir an olsun başarabileceğimize inandırmıştık.

Ama çoğu zaman unutsak da... Günün sonunda hepimiz insanız.

Suçlu değiliz.

Yalnızca insanız.

Ve bunu her unuttuğumuzda kendimize hatırlatmalıyız.

Songur Yakut'un bunu kendine hiç ama hiç hatırlattığını düşünmüyordum. O gün görmüştüm. Gözlerindeki yorgunluğu ve sesindeki bıkkınlığı... Dışarıdan baktığınızda kendine toz konduramayan bir adam görürdünüz oysa ki kendine yüklenmek onun için en kolay olan şeydi.

Ama nihayetinde o da insandı.

Ve ben ona bunu hatırlatmak için buradaydım.

Ne kadar onun yanında yerim olmadığını düşünsem de... Kafamın içindeki bir ses bizim birbirimize ait olduğumuzu söylüyordu. *Hayır, o kimseye ait olamayacak bir adam.* Bundan vazgeçmem gerektiğini biliyordum, kendimi dinlemeliydim ama kafamdaki sesler, konu o olduğunda çok güçlüydü.

Bırakıp gidemeyeceğim kadar nasıl bağlanmışım, bilmiyordum.

"Sana sinirlenmeme izin mi vereceksin yani?" diye sordum.

Ne diyeceğimi bilememiştim. Yıkılmasını istemediği şey, aramızdaki şey miydi? *Aramızdaki şey...* Buna bir isim koymayı bırak, varlığını bile kabullenemiyordum. Nasıl olur da onun gibi bir adam, benden daha net olabiliyordu?

"Sinirin geçene kadar, evet."

"Sonra da sen mi bana sinirleneceksin?"

"Hayır," dedi. "Sinirim çoktan geçti, Valeri."

Kaşlarım çatıldı. "O zaman bana neden Valeri diyorsun?"

Bunu dediğim an pişman oldum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Dönüp yüz ifadesine bakmak ile kafamı direksiyona geçirmek arasında gidip geliyordum.

"Ne?" diye sordu. Yüzünü göremesem de sesinden kaşlarının çatıldığını anlayabiliyordum.

"Hiç," dedim omzumu silkerek.

“Söyle.”

“Bana sürekli Valeri diyorsun,” dedim. Keşke dudaklarımı mühürleyebilseydim ama artık geri dönüşü yoktu.

“Evet,” dedi gülerek. “İsmin Valeri çünkü.”

“Evet,” dedim mırıldanır gibi. “Ama sen hep Rosa dersin.”

“Sana nasıl hitap ettiğimi bu kadar önemseydiğini bilmiyordum,” dedi. Güldüğünü sesinden anlayabiliyordum.

“Önemsemiyorum,” dedim umursamaz bir sesle. “Sadece sinirli olup olmadığını buradan anlayabiliyorum.”

“Sinirlenince Valeri mi diyorum?” diye sordu alaycı bir sesle. “Hiç fark etmemiştim. Azdığım da ne diyorum mesela... Dikkat ettin mi hiç?”

“Siktir git,” dedim sinirli bir şekilde. “Dalga geçiyor bir de. Puşta bak. Geçireceğim şimdi öndeki arabaya.”

“Bu, mantıklı bir tehdit değil,” dedi. “Sen de arabanın içinde benimlesin.”

“Sen öl yeter,” dedim alayla. “Bana ne olacağı umurumda olmaz.”

Yavaşça güldüğünü duydum. Bakışlarım istemsizce ona doğru kaydı. Yanağındaki derin çukurlar en ufak bir gülümsemede bile hemen gösteriyorlardı kendilerini. Hâlâ bacağına tutuyordu ama yüzündeki ifade arabayı ilk çalıştırdığım an olduğu gibi değildi. Belki de konuşmak dikkatini dağıtıyor, acıya odaklanmasını engelliyordu.

“Bana uyar,” dedi güldüğü sırada. “Ama haberin olsun, ağlarsın sonra arkamdan.”

“Tabii,” dedim. “Üzüntüden geberirim.”

“Peşimden gelmek için üzüntüyü bahane etmene gerek yok, Valeri.”

Ona gözlerimi devirdim. Beni yine alaya almıştı ama sinirli olduğunu biliyordum. Şu an olmadığını söylese bile, ne kadar sinirlendiğini görmüştüm kendi gözlerimle. Söylediklerimi bu kadar mı çabuk arka plana atmıştı?

“Sağa sap,” dedi kısa süren sessizlikten sonra. “Ayrıca hızlan biraz. Kağı gibi gidiyoruz.”

“İşime karışma,” dedim umursamaz bir sesle. Sağa sapmıştım ama hızlanmamıştım. “Şoför benim.”

“Kral da benim.”

Gözlerimi devirdim. “Götümün kralı.”

“Ne dedin?” diye sordu alaycı bir sesle. Sesinden bile anlaşılıyordu, duymuştu ve pisliğine soruyordu.

“Yaralanmak senin çeneni mi açtı?” diye sordum göz ucuyla ona baktığımda. “Sus ve ceketini yarana bastır.”

Bir şey söylemek için dudaklarını araladığı sırada arabayı bir zil sesi kapladı. Önce benim telefonum çalıyor sandım ancak ses onun tarafından geliyordu, pantolonunun cebindeki telefondan.

Telefonu almak için öne doğru eğildiğinde yüzünü buruşturdu ancak sesi çıkmamıştı. Telefonu cebinden çıkardıktan sonra kimin aradığına baktı ve telefonu direkt bana doğru uzattı.

“Kendi telefonunu kendin açsana Yakut,” dedim ona döndüğümde. “Bana neden uzatıyorsun?”

“Arayana bak,” dedi sadece. Bir şey söylemeden telefonu elinden aldığımda ekranda Anka Demir yazdığını gördüm.

“Anka neden seni arıyor?” diye sordum. Tam açacağım sırada telefon kapanmıştı.

“Ne bileyim?” diye sordu omzunu silktiğinde. “Sana ulaşamamıştır.”

Hayır, bana ulaşamamış olamazdı çünkü telefonum sessizde değildi. Önce beni aramış olsa kesinlikle duyardım. Yani amacı bana ulaşmak falan değildi. Songur’a söyleyecek bir şeyi vardı.

Anka’nın Songur ile ne işi olurdu ki?

Telefonu Songur’a uzatacağım sırada tekrar titremeye başladı. Bu sefer hissettiğim sinirle beraber gözlerimi telefonun ekranına indirdim. Arayanın Anka olduğunu düşünmüştüm ancak değildi. Buğlem’di.

“Bu kız kim?” diye sordum birden telefonu doğrudan yüzüne tuttuğumda.

Birkaç saniye şaşkınlıkla bana baktı, sonra yeşil gözleri telefonun ekranına döndü ve dudakları alayla yana kıvrıldı.

“Sen yine neden birden sinirlendin?”

“Telefonların susmuyor,” dedim. “Arayan arayana bakıyorum da. Kafam almıyor, kafam. Anlatabiliyor muyum? Seni bırakıp defolup gitmek istiyorum artık.”

“Bir yere gitmiyorsun,” dedi. “Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Sana bu iş bitti dediğimde sen bilirsin dedin,” dedim sinirle. Telefon hâlâ çalışıyordu ancak şu an umurumda değildi.

“İstediğin bu sanmıştım.”

“Evet,” dedim sinirle. “İstediğim zaten oydu!” Değildi. “O zaman neden vazgeçtin? Neden peşimden geldin?”

“Ben seni konuşmadığında da anlarım, Valeri,” dedi. “Bana bakış şeklinden anlarım. Gözlerinden anlarım. İstediğin o değildi. Hatta tam tersi, sana onu dememe daha çok sinirlendin. Çünkü bu işi bitirmek falan istemiyordun. Peşinden gelmemi istedin. Ben de geldim. Eğer istemeseydin, gelmezdim.”

“Böyle mi tavlıyorsun sen kızları?” diye sordum alaycı bir sesle. “Kelime oyunlarıyla mı? Malum, telefonların hiç susmuyor.”

Aslında sinirlerim o kadar bozuktur ki oturup her an ağlamaya başlayabilirdim. Ellerimden her şey kayıp gitmişti ve hâlâ her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Bu oyundan sıkılmıştım artık. Onun alaycılığından da kendi alaycılığımın da sıkılmıştım ama net olmak, bu gece başıma gelebilecek en kötü şey olurdu.

“Konuşarak tavlamağığma emin olabilirsiniz,” dedi alayla. “Ayrıca telefonların susmuyor dediğın şey de iki kişinin aramış olması. Biri senin en yakın arkadaşın.” İşte artık ondan pek emin değildim. “Ve sana ulaşamadığı için aradı. Diğer de Doren’in eski sevgilisi ve muhtemelen Doren’e ulaşamadığı için beni aradı.”

Ah, doğru. İsim tanıdık gelmişti. Anka’nın söylediğı kızdı bu. Doren’in eski sevgilisi... Tekrar konuşmaya başlamışlardı belki de. Doren durumları düzeltilmiş miydi yani sonunda?

“Çok kıskançsın,” dedi benim bir şey söylemediğimi fark edince.

“Kıskanç mı?” diye sordum homurdanarak. “Ben mi?”

“Evet sen,” dedi alayla. “Çok kıskançsın. Beni en yakın arkadaşından bile kıskanıyorsun.”

“Hayal kuruyorsun.”

“Benim kurduğum hayaller çok daha farklı.” Benimle uğraştığı se-sinden belliydi. “Zaten biliyorsun. Sana bunları anlatmıştım.” Ona ters ters baktım. “Şu an gerçeklerden bahsediyorum. Beni kıskanman hoşuma gider ama boşuna kendini yormana gerek yok. Benim ilgimi senden başka kimse çekmiyor, sana bunu da söylemiştim zaten.”

Dudaklarımı aralayacağım sırada telefon tekrardan çalmaya başladı. Arayanın Anka olmasını diledim ancak hayır, yine Buğlem denilen kızdı.

“Telefonu aç,” dedi. Ona bu gece milyonuncu kez göz devirmek istesem de telefonu açtım. Ben ince bir kız sesi beklerken çok daha farklı bir şeyle karşılaşmıştım. Doren’in sesi.

“Alo?” Songur’un cevap vermesini bile beklemeden, “Lan, neredesin sen?” diye bağırdı. Arkadan müzik sesi geliyordu ve sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. “Kaç kere aradım, telefonu açmadın. En son nereye gittiğini kimse bilmiyor. Valeri de ortada yok, Anka’yı gördüm az önce tekti.” Nerede görmüştü ki Anka’yı? “Ne işler çeviriyorsun yine? Birini vurmuşsun, geldi haberi. Ne oldu lan yine?”

“Kim ötüyor lan sana her seferinde?” diye sordu Songur sinirle. “Benim adamım mı senin adamın mı belli değil, haysiyetsiz piç.”

“Bana değil babana öttü abi,” dedi Doren. “Senin adamın değil, babamın adamı. Hepsi öyle.”

Songur büyük bir küfür savurdu: “Siktir.”

“Bence de siktir,” dedi Doren. “Hatta senin bundan haberin yoksa siktir kere siktir. Bilmesine rağmen ne bok yediğini sormak için seni aramamış demektir. Sıçtık demektir. Sıçtık. *Adiós muchachos*, sıçıyoruz yani.”

“Sen konuştun mu onunla?” diye sordu Songur. “Sana bir şey söyledi mi?”

O adama yaptığı şey yüzünden rahatsız değildi, pişman hiç değildi ama babasının bunu öğrenmiş olması onu geriyordu. Sabahtan beri, belki de ilk kez böylesine ciddileşmişti.

“Aradı diyorum ya işte oğlum, yoksa nereden öğreneyim onun bildiğini,” dedi Doren. Sanırım mekândan uzaklaşıyordu, dışarı çıkıyor olmalıydı çünkü müzik sesi gittikçe azalıyordu. “Nerede olduğunu sordu. Ben de bilmiyorum dedim. Yine bir bok yemiş, bir tane adamı vurmuş dedi. Seni arayacaktım da şarjım bitti. Anca şimdi telefon bulabildim.”

“Aynen bayağı rastgele bir telefon bulmuşsun,” dedi Songur alaycı bir sesle. “Ne iş lan? Barışıyor musunuz yoksa?”

“Lan yok ne barışması?” dedi Doren. “Görmedim ki yüzünü geçen geceden sonra. Firarda yine.”

“Kızın telefonunu mu arakladın?” diye sordu Songur. “Telefonun sende ne işi var?”

“Mekânda unutmuş telefonu yeni fark et-” Doren duraksadı. “Abi sana ne lan? Sen kendi derdine baksana! Git babana ne açıklama yapacağını düşün. Seni aramadıysa ne olacağını biliyorsundur, değil mi?”

“Biliyorum,” dedi Songur. Ama ben bilmiyordum. “Eve geçiyoruz zaten şimdi.”

“Geçiyoruz derken?”

“Valeri var yanımda,” dedi Songur.

“Beraber mi geçeceksiniz? E oğlum baban...”

“Arabayı o sürüyor,” dedi Songur. “Ben bıçaklandım.”

“Ne?” Doren o kadar abartılı bir tepki vermişti ki araba birden onun sesiyle patladı. “Benimle taşak mı geçiyorsun sen? Ne kadar rahat söylüyorsun ya... *Bon boçoklondom*. Ne demek bıçaklandın, amına koyayım? Ne bok döndü lan bu gece orada?”

“Önemli bir şey değil,” dedi Songur. Sonra bana döndü. “Sola döneceksin, dümdüz. Sonra sağa dön.” Telefonu kulağına tekrar dayadığında, “Geldik sayılır şimdi eve,” dedi.

“Uğrarım gece yanına,” dedi Doren. “Dikebilecek misin onu? Derin bir şey mi? Doktor bulayım mı?”

“Tıp okudum la-”

Doren onun sözünü kesti. “Anladık tamam lan, tamam, tamam be kardeşim. Tıp okudun sen. Biliyoruz. Aslansın, kaplansın, kendi başının çaresine bakarsın. Tamamdır. Gece uğrarım yine de. Uyumayın sakın. Kapıda kalmayayım. Valeeeeriiii! Duydun mu beni?”

“Saat zaten gece yarısını geçiyor, Dorenciğim,” dedim. “Gece geleceğim derken? Ne zaman geleceksin tam olarak?”

“Çok mu özledin kız beni yoksa?” diye sordu gülerek.

“Özlemeye fırsat vermiyorsun ki,” dedim. “Her gün beraberiz.”

“He... Çok özledin yani beni...”

“Sen hep kendini böyle kandır mısın?”

“Kızım Songur yanında diye söylemiyorsun beni özlediğini biliyorum, anlıyorum inan,” dedi alayla. “Ama Songur hiç kıskanç değildir. Rahat olabilirsin.”

“Teşekkür ederim bu bilgi için,” dedim aynı alaycılıkla. “Ne kadar rahatladım, bilemezsin.”

“Yine huysuzsun, Valeri,” dedi Doren. “Bu gece de huysuzsun. Hep huysuzsun. Ama alıştık artık.”

“Bir şey demiyorsan kapatıyorum telefonu.”

“Cidden huysuzsun, bak.”

Telefonu suratına kapatmak için Songur’un olduğu tarafa doğru uzanacağı sırada Songur benden önce davranarak telefonu Doren’in suratına kapattı ve telefonunu cebine doğru soktu.

“Sağa dön.” Sağa döndüğüm sırada, “Hızlan artık,” dedi. “Araba 350 basıyor. 30 ile gidiyorsun. İçimi baydın gerçekten.”

“Emir verme bana.”

“Hızlanır mısınız acaba hanımefendi?” diye sordu bu sefer alaycı bir sesle. “Altınızdaki araba 350 ile gidebiliyor, siz ona 30’u hak gördüyseniz bilemeyeceğim ama ben daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum ve görüşümü sizinle paylaşmak istedim.”

Tüm gece boyunca sinirlerim yıprandığı için kendimi tutamayarak kahkaha attım ama sadece iki saniyelikti. Sonra aceleyle dudaklarımı birbirine bastırdım. “Komik değilsin.”

Bana gülümseyerek baktı. “Kahkahan çok tatlı.”

“Başladın yine...”

“Bir şeye başladığım yok,” dedi. Ona baktığımda kafasını koltuğa yasladığını gördüm. “Senin aksine, ben sana düşündüklerimi söyleyebiliyorum.”

Haksız sayılmazdı. Yani benim ona düşüncelerimi söyleyemediğim konusunda haksız değildi. Ama onun da kafasında dolaşan her tilkiyi yakalayıp önüme serdiği yoktu. İşine geleni söylüyordu. İşine gelmeyince ise susuyordu.

“Nerede bu ev?” diye sordum sesli bir nefes verdiğimde. “Hani yakındı buraya? On beş dakikadan fazla oldu.”

“Valeri otuz ile gidiyorsun çünkü farkında mısın acaba ya?” diye sordu. “Hani hızı seviyordun sen?” Bunu söylediğimi hatırlıyor muydu gerçekten? “Bassana gaza.” Gaza birden bastığımda öne doğru fırlamamak için kalçamı iyice koltuğa bastırdım. O ise hiç kıınıldamamıştı. “Ha şöyle ya.”

Yaklaşık beş dakika sonra bir rezidansın girişindeydik. Otoparka kadar gelmekte sorun yoktu ama araba park etmeyi bilmiyordum. Arabayı

neredeysse yolun ortasına bıraktığımda Songur arabadan çıktı ve dışarıdan arabaya bakarak kendi kendine güldü ama hiçbir şey söylememişti.

Kendi içimden homurdanarak arabadan indim. Bir de park edişimi beğenmiyordu. Arabanın anahtarını ceketimin cebine attım, arkasından yürüyerek onu takip ettim. Bu gece şakasına arabanın anahtarlarını bana vermesini istediğimde, yaralandığı için bu duruma düşeceğimizi tahmin dahi etmemiştim.

Binanın içine girdik. Daha sonra asansöre ilerledi ve ben de peşinden ilerledim. Asansörü çağırdığında hiç konuşmadık. Asansör geldiğinde de. Asansöre bindiğimizde de. Yüzü kapıya dönük bir şekilde duruyordu, hemen yanımdaydım ama ben ona bakarken o sağ eliyle bacağına bastırıyor, sol eliyle ise telefonunu tutuyor ve ekranını izliyordu.

O gün de böyleydi.

Ona yaklaşmaya çalıştığım ilk gece... Dünyada ondan başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi duruyordu asansörün içinde. Yüzü kapıya dönüktü. Ellerinde telefon vardı ve durmadan mesaj yazıyordu. Şimdi olduğu gibi... O zaman dövmele parmakları hemen dikkatimi çekmişti, taktığı yüzükler de öyle. Şimdi parmakları bomboştı. Bileğinde her zaman taktığı o pahalı saatle hep taktığı bileklik vardı. Parmaklarının üzerindeki kan kurumuştı. O gün görüldüğü kadar yenilmez ya da ulaşılmaz değildi artık gözümde ama duruşu hep aynıydı.

Asansörün otuzuncu kata çıkmasını sessizce beklerken dejavu yaşıyormuş gibi hissediyordum. Aynı anı tekrardan canlandırıyorduk ama ikimiz de o zaman olduğumuz kişiler değildik artık. En azından ben degildim. Değişmiştim. Daha çok yalnızlaşmıştım. Giderek içime kapanmıştım. Ve şu anki hâlimle o geceki asansörde bulunsaydım bu yola asla ama asla adımımı atmazdım. O ise... Bilemiyordum. Onu ne kadar tanıyordum ki böyle bir yorumda bulunacaktım? Belki de hep aynıydı, hiç değişmemişti. Ama en azından bu gece ona bakarken gördüğüm kişi, o gece ona bakarken gördüğüm kişiden bambaşkaydı.

“O gece de böyle duruyordun,” dedim gözlerimi ondan çektiğimde. Kafasını kaldırıp bana baktığını hissettim ama şimdi de ben ayakkabılarıma bakıyordum.

“Nasıl duruyordum?” diye sordu.

“Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.”

“Değildi,” dedi.

Güldüm. “Biliyorum.”

“Sen umurumdasın,” dedi birden. Bu itirafını beklemiyordum. “Bunu da biliyorsun, değil mi?”

Kafamı kaldırıp ona baktım. Yeşil gözleri beni izliyordu. Cevabım üstüne bile düşünmeden dudaklarımın arasından çıktı.

“Biliyorum.”

“Güzel o zaman,” dedi telefonu cebine attığında. “Hiç unutma.”

Sesim fısıldar gibi çıktı ama duyduğunu biliyordum. “Unutturma.”

Asansör otuzuncu katta durduğunda ondan önce hareket ettim ve kendimi asansörden dışarı attım. Hemen arkamdan geldi. Tam karşıdaki kapıya doğru ilerlemeye başladığında yan yana yürüyorduk. Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı ve içeri girdi, hemen arkasından eve girip kapıyı arkamdan kapattım. Işıkları yakmıştı.

Teras katında oturuyordu. Evin içi havadardı, gereksiz hiçbir eşya yoktu. Kapıdan içeri girdiğiniz an sizi salon karşılıyordu. L şeklinde siyah bir koltuk, siyah bir sehpa, onun karşısında ise televizyon ünitesi vardı. Duvarlar açık griydi. Eve girdiğimiz ana kapının tam karşısındaki kapı terasa doğru açılıyordu ve buradan görebildiğim kadarıyla, teras o kadar genişti ki bir yüzme havuzu bile vardı. Bana hiçbir şey söylemeden arkasını dönerek koridora girdiğinde ne yapacağımı bilemeden salonu incelemeye devam ettim. Karşı duvarda birkaç tablo vardı, yine de duvar kocaman olduğu için bomboş görünüyordu. Üzerimdeki ceket çıkartarak L koltuğun üzerine atıttığımda yerdeki pelüş halının üzerinde bir ileri bir geri yürümeye başladım.

Yanma gitmem gerekmez miydi? Yardıma ihtiyacı var mıydı? Gerçi ona nasıl bir yardım edebilirdim ki?

Ya da her şeyi boş verip basıp gitse miydim evime? Nasıl olsa arabanın anahtarları bendeydi. Evime gidebilirdim. Kafa dinlerdim. Bu geceyi düşünürdüm. Olanları... Kendi başıma kalmak iyi gelebilirdi. Onun etkisi altında olmadığım da daha doğru kararlar vereceğime emindim. Bu onu deliye döndürür müydü? Muhtemelen evet. Peki bu umurumda mıydı? Değildi. Ama onu bu hâlde bırakmak... Bunu yapamazdım.

“Songur?” diye bağırdım içeriye doğru. Ev tek katlıydı ama oldukça geniş görünüyordu. Sesimin ona ulaşıp ulaşmadığından emin değildim.

“Banyodayım,” dedi bağırarak. “Gel.”

Ellerimi ceplerimden çıkararak içeriye doğru ilerledim. Neyse ki ışıltı yanan ve kapısı açık olan tek bir oda vardı, bu yüzden banyonun nerede olduğunu bulmak için uğraşmama gerek kalmamıştı. Yatak odasından içeri girdim. Odanın ortasında çift kişilik büyük bir yatak vardı. Karşısında bir giysi dolabı, yanında ise küçük bir komodin ve odada olan her şey bundan ibaretti. Hemen yandaki duvarları camdan olan banyo hariç.

Klozetin üzerine oturmuştu ve pantolonla tişörtünü çıkararak yere fırlatmıştı. Altındaki *boxer*i biraz kıvrırmıştı. Yarasını yıkamış olmalıydı çünkü musluktaki su hâlâ akıyordu, musluğu kapatmamıştı ve su sesi tüm odayı kaplıyordu.

“Nasıl durum?” diye sordum banyo kapısından içeri kafamı uzattığımda. Yarasını temizlemiş ve dikiş atmaya başlamıştı.

“İyi,” dedi. Kafasını bacağına doğru eğdiğinden siyah saçları alnına doğru dökülüyordu ve sürekli saçlarına üflüyordu. “Derin değil zaten. Bir sıkıntı yok. Sadece diktikten sonra pansumanı aksatmamam lazım.”

Banyodan içeri girdiğimde elinin tersi ile saçlarını geriye itti ama saçları saniyesinde tekrar alnına dökülmüştü. Sinirle nefes verirken dikiş atmaya devam ediyordu. Yanına geldiğimde, tam elini kaldırıp saçlarını geriye itecekken parmaklarımı yumuşak saçlarından geçirdim ve geriye doğrudan itirdim. Kafasını hafifçe kaldırdı, bana bir an baktı ve sonra dikiş atmaya devam etti. Elleri hızlı hareket ediyordu ve yara da düşündüğüm kadar kötü görünmüyordu.

“Saçların çok uzamış,” dedim saçlarını geriye doğru biraz ittirdiğimde. Parmaklarım saçlarında dolaşıyordu ve garip bir şekilde, bu hoşuma gidiyordu.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum.

Neden ondan uzak duramıyorum?

“Evet,” dedi. “Normalde hiç bu kadar uzatmam. Rahatsız ediyor.”

“Eski bir fotoğrafını görmüştüm Kaner’in kaldığı evde,” dedim sırtımı banyonun fayansına yasladığımda. “Saçların üç numaraydı.”

“Evet,” dedi tekrardan. “Çoğu fotoğrafta öyle. Eskiden hep öyle kullanıyordum.”

“Öyle daha iyi bence,” dedim. “Yani böyle de iyi ama...”

İki türlü de yakışıklıydı işte. *Bir konuda da fikrini belirtmezsen ölürsün değil mi?* Der demez pişman olmuştum çünkü birisi bana böyle bir cümle

kursa ona fena ayar olurdum. Gerçi benim karşımdaki kişiye ayar olmak için geçerli bir nedene bile ihtiyacım yoktu.

“Keseriz,” dedi kafasını biraz daha aşağı eğdiğinde. Tamamen yaptığı işe konsantre olmuştu.

“Ne?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Öyle daha iyiye keseriz, güzelim.”

“Bana saçlarını sarıya boyat öyle daha iyi bence desen seni camdan aşağı atardım ben,” dedim. Garip bir şekilde hafiflemiş hissediyordum ama pişman olacağımın da farkındaydım. “Haberin olsun. Sen böyle tepki verdin diye benden de o tepkiyi bekleme de sonra.”

Neden buradaydım hâlâ mesela? Neden çekip gidemiyordum? Neyi bekliyordum? Her şeyin daha da kötüye gideceğine bilmeme rağmen neden her şeye bir nokta koymayı başaramıyordum? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordum?

Gerçekten, bu adam hayatıma girdiğinden beri kendimi anlayamıyordum.

“Öyle bir şey asla istemem,” dedi alaycı bir sesle. “Sen hiç merak etme.”

“Neden?” diye sordum. “Sarışın çirkin olursun demek mi bu?”

“Manyaksın sen.” Sesi güler gibi çıktı. “Kendini nasıl beğeniyorsan öyle ol, Valeri. İstersen pembeye boya saçlarını. Bana ne?”

“O yüzden siyaha boyuyorum ya saçlarımı,” dedim. “Kendim nasıl beğeniyorsam öyle.”

“Saçların normalde ne renk?” diye sordu yaptığı işe devam ederken. Hiç şaşırmamıştı.

“Siyaha yakın,” dedim. “Koyu kahve.” Bir cevap vermediğinde kafamı yavaşça öne eğdim. “Neden o kadar hızlı dikiş atıyorsun? Ne acelen var?”

“Her an kapı çalabilir,” dedi beni umursamadan aynı hızla devam ettiğinde. “Bu şekilde yakalanmak istemiyorum.”

Yakalanmak mı? Neden bahsediyordu?

“Yani?” dedim kaşlarımı çatarak. “Ben açarım kapıyı Doren’e. Bunu neden dert edindin ki kendine?”

“Doren’den bahsetmiyorum,” dedi düz bir sesle.

“Ne?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Kimden bahsediyorsun?”

“Babamdan.”

Babasından mı bahsediyordu?

“Ne?” Bağırmmak için kendimi zor tuttum. “Baban mı gelecek? Bu-
raya? Bu gece?”

Babasından mı bahsediyordu? Doren ile telefonda bahsettikleri şey bu
muydu? Buraya gelecek olması mıydı? Bu yüzden mi Songur’u aramamıştı?
Direkt evine geleceğı için mi?

Lütfen bu bir kâbus olsun.

“Büyük ihtimalle,” dedi. “Bir bok yediğimi biliyor. Beni aramadığına
göre yüz yüze konuşacak demektir. Yani genelde böyle yapar. Saat ya da
mekân umurunda olmaz.”

“Gecenin köründe mi?” diye sordum. Songur’dan daha telaşlıydım.
“Sabah konuşsa olmuyor mu? Ne acelesi var?”

“İşini hiçbir zaman sabaha bırakmaz ki,” dedi güler gibi bir ses çıkardı-
ğında.

“Ben gidiyorum o zaman,” dedim panikle.

Bu onu güldürdü. “Nereye gidiyorsun acaba? Bu saatte gerçekten seni
bırakacağımı mı sanıyorsun?”

“Sana sormadım,” diye onu tersledim. Babasını göreceğ olmak nedense
beni çok germişti. *Sanki babasıyla tanıştırdığı sevgilisisin, Valeri. Sana ne
oluyor şu an gerçekten? Ama telaşlıydım işte, elimde değildi.*

“Bir şey sorup sormamana gerek yok zaten,” dedi kafasını kaldırarak
bana baktığında. “Bu saatte bir yere gitmiyorsun. Seni hayatta bırakmam.
Bu konuda netim.”

Keşke gerçekten net olmasını istediğim zamanlarda da net olsaydı.

Ama hayır, o ne zaman netliğe ihtiyacım olsa büyük bir gizem olmaya
devam etmek zorundaydı, değil mi?

“Of,” dedim geri çekildiğimde. “Burada kalıp da ne yapayım, odaya mı
saklanayım, Songur?”

“Neden saklanıyorsun ki?” diye sordu arkasına yaslandığında. Bu tela-
şıma anlam verememesi sinirlerimi bozuyordu. “Saçmalama, Valeri.”

“Baban ile neden tanışayım ki?” diye sordum gergin bir sesle.

Anka’nın o adamla ilgili anlattıklarından sonra babası beni geri yordu.

“Bu kadar önemli bir şey değil,” dedi umursamaz bir sesle. “Tanışman ya da tanışmaman çok bir şey değiştirmiyor. Buraya geldiği için saklanman sence de çok saçma olmaz mı?”

Rahatlığı beni sinir ettiği için kendime engel olamayarak, “Sen yanındaki her kızı babanla tanıştırıyorsun galiba?” diye sordum.

“Hayır,” dedi güldüğünde. “Emin ol yapmıyorum. Saklanmanı gerektirecek bir şey yok. Arkadaşım olduğunu söylerim. Zaten onu ilgilendiren bir şey yok. Umursamaz bile.”

“Arkadaş mı?” Alayla güldüm. “Ne arkadaş ama...”

“Sevgilim dememi mi isterdin?” diye sordu bana döndüğünde. Parmakları birden çenemi kavrayıp yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdığında gözlerim yeşil gözlerinden dudaklarına kaydı. Anında. Bu, karşı gelemeceğim tek şeydi sanırım. “Oralara gelmemize daha var, Valeri. Önce aramızda bir şey olduğunu kabullenmen gerek.”

Sinirlerimi o kadar bozuyordu ki... Sürekli bana net olmamı söylüyordu ama kendisi bana hiç güven vermiyordu. Bunun farkında değildi. Ona gerçekten bir anda kendimi bırakacağımı mı sanıyordu? Ondan etkileniyor olabilirdim ama iki tatlı söze kendimi kaptırmayacak kadar kontrolüm vardı en azından.

“Öyle bir şey istediğim yok,” dedim kendimi geri çektiğimde. Ama istiyordum. Her şeyi daha kötü yapan şey bu gerçeği içten içe kabul ediyor olmamdı zaten. “Kabullenecek bir şey de yok. Şu yarayı dik. Babanı atlatırım ve sonra konuşacağız.”

“Emirleri sen mi veriyorsun artık?” diye sordu kafasını yana yatırdığında.

“En azından kendime kraliçe dedirtmiyorum.”

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ama hiçbir şey demedi. Dikişi tamamladığında, “Dolaptan bana *boxer*, eşofman altı ve kısa kollu bir tişört getirir misin?” diye sordu. Kafamı sallayarak elimi saçlarından çektim ve banyonun kapısından çıkıp odasına girdim. Büyük, siyah giysi dolabını açtım. Tişörtler en soldaydı, eşofman altları ise en sağda. İkisinde de en üstte olanları çektim. Siyah bir eşofman altı ve beyaz bir kısa kollu tişört. Sonra en altta duran *boxer*lerden siyah olanını aldım. Dolabı kapatarak banyoya doğru ilerledim ve kıyafetleri klozetin üstüne bıraktım. Şimdi ayağa kalkmıştı.

“Çıkmayacak mısın?” diye sordu.

“Neden çıkayım?” dedim suratına dik dik baktığımda.

“Üstümü giyineceğim.” Ona yani dercesine baktığımda omzunu sırtı.
“İstersen çıkma.” Sesi umursamazdı. “Bana fark etmez.”

“Giyin,” dedim umursamaz bir sesle. “Çıksam ne değişecek? Banyo
camdan yaptırmışsın. Odanın dışına mı koşayım?”

Hiçbir şey söylemeden *boxer*ını indirdi ve oyalanmadan diğer *boxer*
üzerine geçirdi. Sadece yüzüne baksam da yaraya temas etmemek için ol-
dukça uğraştığını fark edebiliyordum. Eşofman altını da giydikten sonra
beyaz tişörtü eline aldı. Gözlerim beyaz tişörtünü üzerine geçirene kadar
sırtındaki tabloyu andıran dövmeyle takılı kaldı.

Bir şey demek için dudaklarımı aralayacağım sırada zil çaldı.

Siktir. Adam gerçekten gelmişti. Hem de gecenin köründe.

“Bıçaklandığımı sakın çaktırma,” dedi Songur banyodan çıktığında.

“Neden bunu gizliyorsun ki?”

“Sorgulama,” dedi. “Bir kez olsun sadece yap.”

Pekâlâ. Bu sefer yorum yapmayacaktım. Sonuçta babası ile ne paylaşıp
paylaşmadığı beni ilgilendirmezdi.

Hızlı adımlarla odanın çıkışına doğru yürümeye başladığında onu takip
ettim. Stresten turnaklarımı avucumun içine batırıyordum ama onun hiç
umurunda değildi.

Salona geldiğimizde hâlâ bir adım arkasıındaydım. Gözlerim duvardaki
saate takıldı. 02.43. Adam gecenin üçünde gerçekten de evinden çıkıp bu-
raya gelmişti.

Niye? Bu adamın sorunu neydi?

Songur kapıyı açtığında gerginlikten kalbim patlayacak gibi hissed-
yorum.

“Ne bok yedin lan sen yine?”

İşte başlıyoruz.

“Sana da merhaba, baba,” dedi Songur rahat bir şekilde geri çekildi-
ğinde.

Babası tam olarak içeri geçtiğinde arkasından kapıyı kapattı. Onu ince-
ledim. Kırklarının ortasında görünüyordu. Üzerinde takım elbise ve kaşe

bir mont vardı. Gecenin üçünde bile. Belki de hiç eve uğramadan doğrudan buraya gelmişti. Songur'un yaşlandığında nasıl görüneceğini biliyor sayılırdım artık çünkü birbirlerine inanılmaz derecede benziyorlardı. Yüz hatları, göz renkleri, duruşları bile... Songur babasının kopyasıydı.

Dudaklarını aralayıp bir şey söyleyeceği sırada bağıracağına emin olmuşum çünkü sinirli olduğu her hâlden belliydi. Songur da onun gibiydi. Sinirlendiğinde çenesini sıkıyordu. Tam Songur'a dönüp bağıracağı sırada, boğazımı temizledim ve varlığımı fark ederek bana doğru döndü. Gözlerinde bariz bir şaşkınlık vardı. Bu gece bu evde misafir beklemediği yüzünden belliydi.

"Misafirin olduğunu bilmiyordum," dedi Songur'a döndüğünde. Sesi sakın geliyordu. Bir o kadar da ürpertici. Hayatımda hiç kimsenin yanında bu kadar huzursuz hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Arkadaşım," dedi Songur. Tabii ya. Arkadaşı. En yakın arkadaşı hatta. "Valeri." Sonra babasını işaret etti. "Babam. Biliyorsun zaten."

Ne yapacağımı bilemedim. *Ağzına sıçayım senin, Songur.* Adam bana doğru bir adım atıp tokalaşmak için elini uzattığında ben de onu taklit ettim ama gerginlikten kaskatı kesilmiştim. *Sanki sevgilinin babasıyla tanışıyorsun, geri zekâlı. Ne bu hâl?*

Dudaklarımı zar zor kıpırdatabildiğimde, "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim," dedim gergin bir sesle. Göz ucuyla Songur'a baktım. Bize doğru bakıyordu ama dünya umurunda değil gibiydi.

Her zamanki gibi yani.

"Ben de memnun oldum, Valeri," dedi düz bir sesle. "Bu gece burada misafir görmeyi planlamıyordum doğrusu."

Ağzımı açacağım sırada, "Valeri misafir değil, baba," diye araya girdi Songur. "Ona göre konuş."

Bunu demese de olurdu.

"Bayağı yakın bir arkadaşın sanırım," dedi Soysal Yakut imayla. Keşke şu an yer yarılısaydı ve ben o yerin elli kat dibine girseydim. "Bu zamana kadar neden tanıştırmadın beni kendisiyle?"

"Böyle söylediğinde sanki seni birileriyle tanıştırmışım gibi geliyor kulağa," dedi Songur güler gibi. "Ona yanlış anlayacağı cümleler kurma." Gözleri bana doğru döndü. "Babamla kimseyi tanıştırmam."

Bana neden bu açıklamayı yapmıştı ki şimdi?

Soysal Yakut ona şaşkın bir şekilde baktı ama bir şey demesine fırsat olmadan Songur, "Sanırım bir şey konuşmak istiyorsun," diye araya girerek ona izin vermedi. Eğer babam bu saatte kapımda dikilseydi ben korkudam, can verirdim ama onun umurunda bile değildi. Ya babasıyla ilişkisi sandığım kadar sert değildi ya da gerçekten, dünyayı bir tarafına takmıyordu. "Konuşalım. Saat geç oldu. Sen de yorgunsundur."

"Tahmin bile edemezsin," dedi Soysal Yakut, bana dönmeden hemen önce. "Yanlış anlamazsan eğer Valeri, oğlumla özel konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki," dedim. Zaten bu garip ortamı terk etmeye dünden razıyım. "Tanıştığımıza tekrardan memnun oldum."

"Ben de," dedi kafasını sallayarak, ardından salondaki koltuğa doğru ilerledi. Ben salondan çıkarken Songur da onun tam karşısına oturmuştu.

Derin bir nefes vererek kendimi Songur'un yatak odasına attım ve kapıyı kapattım. Ne konuştuklarını duymak istemiyordum. Bu mevzuya daha fazla dahil olmak istemiyordum.

Songur'un yatağına oturduğumda deri pantolonumun cebinden çıkardığım telefona baktım. Tabii ki bir cevapsız arama bile yoktu. Beni arayacak kimim kalmıştı ki? Telefonu kapatarak ters çevirdim ve yatağın üstüne koydum. Kafamı yatak başlığına yasladığımda gözlerimi kapattım. Sesleri buraya gelmiyordu. Bağırıyorlardı. Belki de boşuna gerilmiştim. Sadece konuşacaklardı.

Babamla biz hiçbir zaman sadece konuşmazdık. Her zaman kavgaderdik. Sonu her zaman beni kolumdan tutup fırlatmasıyla ya da tokat atmasıyla biterdi. Bazen daha şiddetli şeylerle... O anları hiç yaşanmamış sayıyordum, düşünmemek için her şeyi yapıyordum. Belki kendimi kandırıyordum ama bulabildiğim en iyi çözüm buydu. Genelde benden yapmak istemediğim şeyleri yapmamı isterdi. Her seferinde istemesem de yapmaya çalışırdım çünkü hayattaki önceliğim kendimi değil babamı memnun etmek, kendi istediğim insan değil de onun istediği insan olmaktı. Geçmişte böyleydi. Sırf onun tebriği için asla içimden gelmeyen şeyleri yaptığım ve ondan o tebriği asla alamadığım zamanları ardımda bırakmıştım.

Ne kadar da boşa geçen bir hayat... Şimdi o zamanlara baktığımda tek düşündüğüm buydu. Boşa geçen bir hayat. Başka biri uğruna, bambaşka birine dönüşmeye çalışarak harcanan koca seneler...

Babamın istediği mükemmel kız hiçbir zaman olamamıştım. Çabalamadığımdan değildi. Çabalamıştım. Gerçekten çabalamıştım hem de. Ama ben abim değildim. Onun kadar iyi rol yapamıyordum. Onun kadar sevdi-remiyordum kendimi. Onun kadar atamıyordum içime her şeyi.

Hayatım hiçbir zaman yolunda değildi. Bir yerde patlak vereceğini biliyordum. O uçurumdan aşağıya illaki bir gün düşecektim. Ama o gün olacağını bilmiyordum. Eve girdiğimde kanser tedavisi gören annemin yatağında o kadını bulacağımı bilmiyordum.

Ve bunu anneme söyleyemeyeceğimi de... Bunu da bilmiyordum.

“Söylersek mahvolur,” demişti abim. “Söylersek mahvolur, Valeri. Buna gerek yok. Onu daha fazla üzmeye gerek yok. Bilmesine gerek yok. Zaten ölecek. Bırak daha da mutsuz ölmesin.”

Ama vardı.

Vardı işte.

Koca bir yalanı hayatı sanarak mutlu ölmek mi daha iyiydi yoksa gerçeklerle yüzleşip mutsuz ölmek mi?

Sanırım bunun cevabı kişiden kişiye değişirdi.

“Of,” dedim gözlerimi açtığımda. Nefes almakta zorlanıyordum. “Of...”

Koca bir yalanı yaşamıştık da ne olmuştu sanki? Annem ölmüştü. Abim de. Geriye babamla ben kalmıştık bile diyemiyordum.

Çünkü ben gitmiştim. O da beni terk etmişti.

Onunla en son ne zaman konuştuğumuzu anımsamaya çalıştım ama hatırlamıyordum. Sesini duymayalı bir asır olmuş gibi hissediyordum. En son ondan para istediğimde telefonu suratıma kapatmıştı. Bu onun beni cezalandırma şekliydi. Eğer istediği hayatı yaşamazsam bana destek olmayacağını içten içe biliyordum, hep bilmiştim. Bu yüzden, sırf korkumdan onun istediklerini yerine getirmiştim. Ama şimdi olmaktan hep korktuğum noktadaydım ve insan, *böyle yaşanmaz*, dediği her koşulda da bir şekilde yaşamayı başarıyordu.

Elim istemsizce telefona gittiğinde şifremi girdim. Rehber girmek için kendimle büyük bir savaş veriyordum. O günden beri onu istesem

bile arayamamıştım. Tüm kapıları sonuna kadar kapatmıştı. Şimdi arar mıydım? Arasam bile açar mıydı? Saat çok geçti ama o hiçbir zaman dörtten önce uyumazdı.

Üzerine çok düşünmeden rehber girdim ve arama kısmına *baba* yazdım. Numaranın üstüne tıkladığım sırada parmaklarım titriyordu. Telefon çalmaya başladığında ellerimin titremesi de arttı. Kalbim kulaklarımda zıplıyordu. Bir kez daha üzüleceğimi bile bile bir adım atıyordum. Umursanmayacaktı bile. Muhtemelen telefonu bile açmayacaktı. Telefonu kapatacağı ve Songur odaya gelene kadar duvarı izleyecektim. Belki biraz ağlardım da

Telefon birden açıldığında artık titremelerimi kontrol edemiyordum. "Alo?" Sesini duyduğumda ellerim bu sefer de terlemeye başladı. Hatıralarım birden canlanmıştı. "Kimsiniz?"

Donakaldım.

Kimsiniz?

Bu kadar yabancıydım ona işte...

Numaramı değiştirmemiştim.

O benim numaramı silmişti.

Kızının numarasını silmişti.

Ve hatırlamıyordu bile.

Cümleleri toparlayamıyordum. Dudaklarımı aralamak ve ona bağlamak istedim ama kendimde bunu yapacak gücü de bulamadım.

Hiçbir şey söylemeden telefonu suratına kapatıp yatağın içinde bir kenara fırlattım ve yüzümü Songur'un yastığına gömerek ağlamaya başladım.

İğrenç hissediyordum.

Ve yalnız.

Ne ara bu kadar dip bir noktaya gelmiştim? Bir yabancıнын evinde, bir yabancıнын yastığına gömülerek ağlayacak kadar? Üstelik içeride o yabancı da varken...

Üzülmenin, ağlamanın, hayal kırıklığına uğramanın ve bunları belli etmenin bir zayıflık olduğunu düşünerek büyümüştüm ve şimdi çocukken hiç olmadığım kadar güçsüzdüm.

Annemi düşündüm. Sanırım o da hastane odasının içinde bu kadar yalnız hissetmiş olmalıydı. Babamın arkasından ne işler çevirdiği bile belli değildi. Onu görmeye vakit ayırmazdı. Abim... O da annemi öyle görmeye

dayanamıyordu. Yani o hastane odasına düzenli olarak giden tek kişi bendim. Ve bunu da bir yalanı sürdürmek için yapıyordum.

Abimi düşündüm. Babam ona hayatı gerçek anlamda zindan etmiş olmalıydı ve bunlar olurken hissettiklerini ve yaşananları o kadar iyi saklamıştı ki her şeyi hiçbir şeyi fark etmemiştim bile. Her zaman babamın istediği evlat olamayacağımı, o kişinin abim olduğunu düşünmüştüm. Onun uğraştığı mevzulardan ve verdiği savaşlardan hiçbir haberim yoktu. O her zaman benim yanımda olmuştu ama ben ona yoldan geçen biri kadar yabancıydım sanki.

Babamı düşünmek istemedim bile. Her şeyin suçlusu oydu ve bunu kabul etmem ne yazık ki çok uzun zamanımı almıştı.

Aylardır iyi dayanmıştım ama artık yavaş yavaş sona geldiğimi hissediyordum.

Kimse kalmamıştı. Kimsem kalmamıştı.

İntikam almak için bir oyuna adım atmıştım ve bu oyun benden sahip olduğum tek şeyi de çalmıştı. En yakın arkadaşımı... Şimdi tam olarak kim olduğumu bile bilmiyordum. Kimin yanımda olduğunu... Gerçekten kimin dost, kimin düşman olduğunu... Hiçbir şey bilmiyordum. Kendimi tutmaya her çalıştığımda bir şekilde daha şiddetli bir kasırğa kopuyordu kafamın içinde. Bunu biliyordum. Yine de tutmaya devam ediyordum. Bir anda patlayacağım güne kadar...

Yavaş yavaş Songur Yakut'un söylediği noktaya geliyordum.

Pişman olacağım ama geri dönemeyeceğim, dostlarımla düşmanlarımı bir türlü ayırt edemeyeceğim, yalnız kalacağım o noktaya.

Onun hep bulunduğu o noktaya.

Ağlamam şiddetlendiğinde sesim çıkmasın diye kafamı yastığa biraz daha gömdüm. Songur'un şampuanı ve parfümü kokuyordu. Şu an beni sakinleştirmek için bu bile yeterli değildi.

Sakin olmaya çalıştım. Ağlamamı durdurmaya çalıştım ama bu sefer kontrolü ele alamıyordum. Bugün yaşadıklarım gözümün önüne gelmeye başladığında zaten kapalı olan gözlerimi sıkıca yumdum, sanki böyle yapınca tüm gördüklerimi hafızamdan silebilecektim. Çok yaklaşmıştım, çok... Belki de hayatım boyunca hiç alamayacağım o cevap, hiç beklemediğim bir adamın dudakları arasındaydı ve öylece kayıp gitmişti. Adamın ne hâlde olduğu bile belli değildi.

Ya öldüyse... Ya Songur onu öldürdüyse...

O zaman ne yapacaktım?

"Kafana göre adam vurup öldürecek misin?"

Birden ses yükseldiğinde yüzümü yastıktan çektim. Dakikalardır o kadar sessizlerdi ki, babasının gittiğini düşünmüştüm ama sesler birden yükselmişti. *Kafana göre adam vurup öldürecek misin?* O adamı öldürmüştü müydü? Öldürmediğini söylemişti. Ama ne bekliyordum ki? Onu nereden vurduğunu gözlerimle görmüştüm. Sadece beni kandırmaya çalışmıştı.

"Bağırma bana." Songur'un sesi babasının sesinden çok daha kısık olmasına rağmen seçebiliyordum çünkü ikisi de yüksek sesle konuşuyorlardı. "Karşında çocuk yok."

Bu bana babamla ettiğimiz son kavgayı hatırlattı.

Ama muhtemelen onların kavgasının sonu bizim kavgamızın sonu gibi bitmezdi.

"Öyle mi dersin?" diye sordu Soysal Yakut. "Düşünmeden hareket edip durman ne zaman bitecek? Seni korumak için her zaman burada olmayacağım. Kendi başının çaresine kendin bakman gerekecek. Bunu yapabileceğini sanıyor musun?"

Sadece gitse olmaz mıydı? Bu gece yeterince kötüydü ve bu adam her şeyi daha kötü yapıyordu. Yastığı kulaklarıma bastırmak ve az önce olduğu gibi onları duymak istemiyordum.

"Bunu çok uzun zamandır yapıyorum zaten, baba," dedi Songur. Sesi yüksekti ama sinirli değildi. Dümdüzdü. "Sadece sen farkında değilsin."

"Bir boku yapabildiğin yok," dedi Soysal Yakut. "Hâlâ farkında değilsin. Bu gidişle onlara istediklerini vereceksin ve bu sefer sıçtığın boku temizlemek için orada olamayacağım. Bunu hiç düşündün mü?"

"Baba..."

Birkaç saniye sessizlik yaşandı. Babası ona bir cevap vermiş miydi emin değildim çünkü sesleri gelmiyordu. Belki benim duyduğumu düşündükleri için kısık sesle konuşmaya karar vermişlerdi. Derin bir nefes alıp yüzümü tekrar yastığa gömdüm. Rimelim beyaz yastık kılıfına akmıştı. Bunu değiştirmem gerekecekti.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyordum. Kapının kapanma sesini duydum. Sonra adım seslerini. Yatak odasının kapısı tıklandığında ses çıkarmadım.

Kapıyı açmaya çalıştı ama odaya girdiğimde kilitlemiştim. Bu yüzden açamadı.

“Valeri?” dedi kapıyı bir kez daha tıklattığında. “Kapıyı açsana.”

Ayağa kalktım ve kendimi banyoya attım. Onu durduk yere meraklandırmak istemiyordum ancak şu an kapıyı açabilecek hâlde değildim. Basbayağı dağılmıştım. Rimelim tüm yüzüme akmış ve yanaklarıma dağılmıştı. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Rujum berbat hâldeydi. Ben de öyle.

Bir faydası olmayacağını bile bile en azından bir şeyleri toparlamak için yüzümü yıkadım ve yanağıma yapışan rimeli çıkarmaya çalıştım. Çok işe yaramamıştı. Kapıyı bir kere daha tıklattığını duydum. İki kere. Üç kere. Bana seslenmeye devam ediyordu.

“Valeri,” dedi. Sesi bu sefer sinirli geliyordu. “Kapıyı aç ya da bir yaşam belirtisi ver. Yoksa kapıyı kıracağım.”

Konuşsam ağladığımı fark ederdi. Sesimin titreyeceğini biliyordum. *Ağladığınızı görmesine bu kadar takıntılıysan eğer sana bir tavsiye: Adamın yatak odasında ağlama.* Yüzüme biraz daha su çarpıp makyajımı temizlemeye çalıştım. Birkaç saniye daha kazanabileceğimi düşünüyordum. En azından gözlerimdeki kırmızılıklar gidene kadar kapının karşı tarafında kalacağına inanmak istemiştım.

Ama büyük bir gürültü koptu. Kapıyı kırmıştı.

“Ne oluyor?” Sesini duydum. Birkaç saniye sonra ise banyo kapısının önündeydi. Gölgesini görebiliyordum. “Neden açmıyorsun kapıyı?” Ona cevap vermediğimde üzerime doğru ilerledi. “İyi misin?”

“Ölmüş mü adam?” diye sordum. Demek istediğim bir sürü şey vardı ama dudaklarımdan başka kelime çıkmıyordu. “Ölmüş mü? Kesin mi?”

“Ne?” Sesi şaşkındı. “Ağladın mı sen?”

“Soruma cevap ver.”

Kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzündeki şaşkın ifade büyüdü. “Neden ağladın sen?”

“Soruma cevap verir misin?” diye sordum.

Saçlarımı geriye itip yüzümü ortaya çıkardığında kalçamı lavaboya yaslamıştım, gözlerine bakmak istemiyordum ama baksam da bakmasam da artık her şey ortadaydı zaten.

"Hayır," dedi. "Ölmedi. Hastanede. Sana söyledim, Valeri." Ölmemi miydi? Derin bir nefes aldım. Yani bu bir daha asla alamayacağımı düşün. düşüm cevabı alabileceğim anlamına mı geliyordu? "Şimdi neden ağladığını söyle bana."

"Bir nedeni yok," dedim.

Normalde ağladığımı reddederdim ama bu noktada bir işe yaramayacağının son derece farkındaydım.

"Bir nedeni yok mu?" diye sordu sorgulayan bir sesle. Söylediklerimin inandırıcı gelmemiş gibiydi.

"Her şey üst üste geldi, Songur," dedim kısık bir sesle. "Bir nedeni yok." Ağzını açacağı sırada, "Baban gitti mi?" diye sordum.

Yavaşça kafasını salladı. Parmakları hâlâ yanağımı okşuyordu. Gözlerimi kapatma isteğine direnmem gerekti. Onu isteyen tarafımla istemeyen tarafım her zaman bir savaş hâlindeydi ve bu gece hangisinin kazandığını söylemek çok zordu.

"İstersen duşa gir," dedi parmaklarını yavaşça yüzümden çektiğinde. "Rahatlarsın."

"Tamam," diye kabul ettim. Rahatlayacağımı düşündüğümünden değildi. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Sana kıyafet getireyim," dedi ve banyodan çıktı. Bir dakika geçmeden tekrar banyoya girmişti. Uzun kollu geniş bir tişörtü ve siyah bir *boxer* klozetin üzerine bıraktığında duşa doğru ilerledi. Suyu ayarlayıp küvetin içini su ile doldurmaya başladı.

Banyodan çıkmadan önce dudaklarını sol yanağıma hafifçe bastırmıştı. Kapıdan çıktığında arkasından birkaç saniye bakakaldım. Parmaklarım yanağımda dolaştı ve içinde bulunduğumuz durumu düşünmeye başladım.

Bu gece için bu kadar düşünce yeter. Üzerimdeki tişörtü ve deri pantolonu çıkardım. Sutyenimi ve külotumu da. Küvete yavaşça oturduğumda gözlerim banyonun cam duvarlarında dolaştı. Rahatsız edici bir tasarımdı... Gözlerim kırılan kapıya takıldı. Songur odadan çoktan çıkmıştı.

Yaklaşık yarım saat suyun altında kaldım. Saçlarımı üç kere yıkadım. Songur'un şampuanı onun saçları gibi kokuyordu. Sade ve odunsu bir kokusu vardı. Parmaklarımın su yüzünden iyice buruş buruş olduğunu fark ettiğimde istemeye istemeye küvetten çıktım ve yanda duran havlu ile vücudumu kuruladım. Sonra da bana verdiği *boxer* ile tişörtü üzerime geçirdim.

Tişörtü üzerime geçirdikten sonra içimdeki kolyeyi dışarı çıkardım ve ayna karşısında bir süre kendimi izledim. Babamın bana ve abime hediye olarak aldığı altın kolyeyi. Ucundaki S harfine baktım. Abiminki Anka'daydı ama Anka'nın ona verdiği değer belliydi. Benim ise bunu bu kadar önemsemem saçmaydı. Beni hayatından sildiğini rehberinden bile numaramı silerek kanıtlayan bir adamın hatırasını taşımama gerek yoktu. Bir giyotin kadar ağırlık yapıyordu boynuma.

Kolyeyi tutup birden var gücümle çektiğimde tırnaklarımı avucumun içine bastırdığım için canım yanmıştı ama artık kolye yoktu. Kopmuştu. S harfi banyonun zeminine düştüğünde eğilerek kolyenin ucunu aldım ve klozetin kapağını açarak zinciriyle beraber klozetin içine fırlattım. Sifona bastıktan sonra gidip gitmediğine bile bakmadan klozetin kapağını kapattım.

Derin bir nefes vererek banyodan çıktım ve salona doğru ilerledim. Songur ortada yoktu. Belki odalardan birindeydi. Belki de terasta. Islak saçlarımı tişörtün içinden çıkararak salonun ortasındaki L koltuğa doğru ilerledim. Gözlerim meraklı bir ocuk gibi etrafta turluyordu. Her bir detayı görmek istiyordum. Eviyle ilgili. Onunla ilgili.

Gözlerim sehpadaki silaha takıldı. zerinde yılan şeklinde kırmızı bir işleme vardı. Her zaman taşıdığı silahın aynısı gibi görünüyordu ama farklıydı. Gözlerimi kısarak yavaşça eğildim ve silahı incelemeye başladım. O adamı bu silahla vurmuş olmalıydı.

Elim benden habersiz bir şekilde hareket ederek silahı sehpanın üzerinden aldı ve bir an, sadece bir an şimdi ben de kendimi bu silahla vursam nasıl olurdu diye düşündüm.

Bir anda bu düşünce, her şeyden daha mantıklı gelmişti gözüme.

Zaten yaşıyor sayılır mıydım ki? Ne uğruna nefes alıyordum? İntikam mı? Kendimi kandırmaya gerek yoktu. Asla intikamımı almayacaktım. Dünya buna izin vermeyecekti. Gcller her zaman kazanmaya devam edecekti. Asla istediğim kişi olduğumu bilemeden, bunun ağırlığı altında ezile ezile verecektim son nefesimi.

Silahı kendime biraz daha yaklaştırdığımda arkamdan ağlayacak tek bir kişi bile olmadığını düşündüm. Anka zlrd. Biliyordum. Ama o da atlatmanın bir yolunu bulurdu.

Hayatının aşkını bir şekilde geride bıraktıysa beni hayli hayli geçmiş gömerdi.

Yani, ben kimdim ki sonuçta? Kimsenin hayatında gerçekten iz bırakmamış, ne yaşadığından bile haberi olmadan oradan oraya savrulan kaybolmuş bir bedenden başka neydim? Hiçbir şey değildim.

Koca bir hiçtim.

Geçmiş düşündüm. Hiçbir zaman hayat dolu biri olmamıştım ama en azından her kötü gecede yarını görmek için kendime bir neden uydurabiliştim. Artık o da yoktu. Artık elimde hiçbir şey yoktu.

Bu noktaya nasıl geldiğimi düşündüm. En başta nasıl başladığını... Sonunun ne zaman geleceğini... Emin olduğum tek şey dip diye bir yerin olmadığıydı.

Ben boğuluyordum kendi karanlığında ve hayat ben boğuldum diye durmuyordu.

Hiçbir şey bitmiyordu. O güneş benim için hiç doğmuyordu. Hayat hiç baştan başlamıyordu. Geceler sabaha karışmıyordu.

Sadece daha fazla karanlık oluyordu.

Daha fazla karanlık.

Daha büyük bir kayıp.

Daha acı verici bir son.

Bazı yalanları söylemeseydim hâlâ burada olur muydum diye düşündüm. Annemi kurtarsaydım onca yalanın üzerine inşa edilen bir hayattan, yine de bu kadar kırık olur muydu kalbim? Yine bedel ödüyor olur muydum işlemediğim günahlar için? Abimin verdiği savaşları daha erken fark etseydim ve onları bekleyen bu sondan en azından birini kurtarmayı başarabilseydim, bu gece yine kendimi öldürmek istiyor olur muydum?

Şimdi yanımda kimse yok.

Elimde hiçbir şey yok.

Arkamda bile ne kaldı ki doğru düzgün? Kimsenin geçmişine tutunmayı bile beceremedim ben. Beni gerçekten hatırlayabilecek iki insanı bir hiç uğruna toprağa verdim, bu sefer her şeyi düzelteceğim diye yeminler ettim ama bir hiçten ibaret olmaya devam ettim. Bir insanın geçmişinde bile nefes almayı başaramayacak kadar büyük bir hiç olan birisi, geleceğe tutunmayı başarabilir mi?

Geleceğimi göremiyorum ben.

Eminim ki bu doğru değil, eminim ki böyle hissetmemeliyim.

Ama duruyorum, düşünüyorum, çabalıyorum; ağlıyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum... Yine de yaşamak için bir neden bulamıyorum.

Hiçbir neden bulamıyorum.

Yaşamak böyle hissettirmemeli.

Bu doğru değil. Biliyorum.

“Ne yapıyorsun sen?”

Gelen sesle beraber olduğum yerde sıçradım. Onun sesini duyana kadar ne kadar kitlendiğimi, bulunduğum yerden ne kadar soyutlandığımı ve kafamın içinde nasıl kaybolduğumu fark etmemiştim bile. Silahı hâlâ elimde tuttuğumu gördüğümde acele ile yanıma koydum ama terasın kapısının tam önünde duruyordu, yeşil gözleri ellerimdeydi, yani çoktan görmüştü.

“Dalga mı geçiyorsun benimle?” diye sordu öfkeli bir sesle. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“N-neden bahsediyorsun?” Sesim ilk kez titrediğinde bana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. “Bir şey yapmıyordum ki.”

“O silah neden elindeydi senin?” diye sorarken yanıma oturdu. Silahı koyduğum yerden alıp beline sıkıştırdığında kızgın bakan yeşil gözler üze-rime döndü. “Neden öyle izliyordun o silahı, Valeri?”

“Öylesine bakıyordum, Songur,” dedim hissettiğim gerginlikle. Yine titriyordum. Neden bahsettiğini anlamıyordum. Neden öyle izliyordun derken neden bahsediyordu? “Neden böyle tepki veriyorsun şu an?”

“Öylesine ağlıyordum,” dedi sinirli bir sesle. “Öylesine bakıyordum. Öyle mi? Salak mı var senin karşında, Valeri? Aptala mı benziyorum ben oradan baktığın zaman? Amacın ne anlamıyorum. Ama şunu bil, kendine zarar vermene izin vermeyeceğim artık. Ben varken olmaz. Buna izin vermem.”

“Kendime zarar vermek mi?” diye sordum hâlâ titreyen bir sesle. “Songur, sen bunu nereden...”

“Yalan söylemeyi kes artık,” dedi sinirle. Sesi yüksek çıktığında istemsizce daha fazla geriliyordum. Ne ara bu kadar ürkek olmuşum, bilmiyordum ve neden bu kadar sinirli olduğunu da anlayamıyordum. “Sana

söylediklerimi ciddiye almıyor musun? Seni bakışlarından anlarım ben derken yalan söylemiyordum. Valeri."

"Sesini alçaltır mısın?" diye sordum ne söyleyeceğimi bilemeyerek.

Sesli bir nefes verdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ne yapacağım ben seninle ya?"

Ona bir şey söylemediğimde saçlarımı yüzümden geri çekti ve tek omzuma topladı. Sesli bir nefes daha verdi. Nefesinden gelen alkol ve sigara kokusunu alabiliyordum. Beni rahatsız etmiyordu. Onunla ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu. En azından tam şu an, bu noktada...

"Başım çok ağrıyor," dedim. Az önce düşündüklerim aklıma birden akın etmeye başlamıştı. Hipnoz etkisinde gibiydim ve yapmak istediğim şeyin ciddiyetini daha yeni yeni fark ediyordum.

"Sorun ne?" diye sordu. Sesi artık yüksek çıkmıyordu. "O adamı vurmam mı sorun? Sorun ne? Söyle bana."

"Alakasız yok," dedim yavaşça. Aslında vardı ama ona bunu anlatmak için önce abimden başlamam gerekirdi.

Bunu istemiyordum.

"Neden yaşamak istemiyorsun?" diye sordu birden.

Donakaldım. "Bu da nereden çıktı?"

"Sadece cevap ver," dedi. "Yarın nefes almaya devam etmeye değer bir şey görmeyeceğini düşünecek kadar ne oluyor o kafanın içinde?" Saçlarımı bıraktığında geri çekildi ve gözlerime baktı. "Bak, benim hiç düzgün bir hayatım olmadı. Mutluluğu hiç hissetmedim. Hiçbir şey yolunda değildi." Kaşlarım çatıldı. İlk kez kendi hakkında böyle net konuşuyordu. "Amacım seninle sidik yarıştırmak değil. Sadece dinle beni." Zaten böyle bir şey düşünmemiştim. "Ama yine de atlatmak istemediğim her geceyi sırf yarını görmek için bir şekilde atlatırım. Çünkü onlara göstermen lazım. Seni yikamayacaklarını göstermen lazım. Her şeye rağmen ayakta olduğunu kanıtlaman lazım. Seni alt edemeyeceklerini bilmeleri lazım."

Birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu bir kere daha anlamıştım.

"Songur." Yavaşça güldüm. "Ben sen değilim ve sen benim ne kadar yalnız olduğumun farkında bile değilsin." Gözleri yavaşça kısıldı. "Güçlü olduğumu kanıtlayabileceğim biri bile yok benim yanımda."

Tek başıma yaşıyordum ben bu hayatı. Yenilgiler de kafamın içindeydi, zaferler de. Hiçbir sonuca varamıyordum.

“Ben varım,” dedi. “Ben buradayım, Rosa.”

Bunu dün gece demiş olsa... Yine bu kadar inanır mıydım ona bilmiyordum ama şu an çok farklı hissediyordum. Hissetmemen gerektiğini bildiğin şeyleri hissetmenin inanılmaz bir ağırlığı ve açıklayamadığım, garip ama bir o kadar da cezbedici bir yanı vardı.

“Biraz dinlen,” dedi ona cevap vermeyeceğimi anladığında. Belki de cevap vermemi beklemiyordu. “Yorucu bir gece oldu. Benim odamda uyuyabilirsin.”

“Sen nerede uyuyacaksın?” diye sordum.

“Burada,” dedi L şeklindeki koltuğu işaret ettiğinde.

“Rahat edecek misin?” diye sordum. “İstersen ben burada yatabilirim.”

“Saçmalama,” dedi. “Sen odama geç. Ben zaten genelde burada uyuyakalıyorum.” Oturduğum yerden kalktığımda, “Diğer odada Zift var,” dedi. “Haberin olsun. Uyuyordur.”

“Kapıyı kırdın,” dedim korkuyla. “Ya ben uyurken birden odaya girip yüzümü yalarsa?”

“Endişelenme,” dedi. “Sadece rahatına bak. Onu yanıma alacağım.”

“Ya salondan çıkıp da yanıma gelirse?”

“Gelmez,” dedi bana alayla baktığı sırada. “Babası varken neden bir yabancı ile uyumayı tercih etsin ki?”

“Ay çok üzüldüm beni tercih etmediği için,” dedim salonun kapısına doğru ilerlemeye başladığımda. “Alsın babasını başına çalsın.” Ben ilerlerken o da arkamdan geliyordu. Odanın kırık kapısından içeri girdiğimde, “Sen neden peşimden geliyorsun?” diye sordum.

“Çarşafı değiştirecektim,” dedi.

“Gerek yok,” dedim. Bir de bu yüzden onu uğraştırmak istemiyordum. “Böyle uyurum ben. Ne fark eder?”

“Benim için fark etmez,” dedi omzunu silkerek. “Belki rahatsız olursun diye düşündüm.”

“Olmam,” dedim. “Senden rahatsız olmam.”

Doğruydum. Hayatım boyunca kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyordum ona karşı, kimsenin yanında hissetmediğim kadar rahat

hissediyordum. O bunları bilmiyordu. Ama bu gece bilmediği her şeyi yüzüne yüzüne vuruyordum.

Belki de içimde rutmaktan çok yorulmuştum artık.

Bir şey söylemesini bekledim ama bu sefer susan oydu. Bunu umursamadım. Artık sıra ona geçmiş olmalıydı. Yavaşça yatağın içine girdiğimde hâlâ orada durmaya devam ediyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatmış olsam da burnumun direğini sızlatan kokusundan uzaklaşmadığını anlayabiliyordum, üzerimi bir yorganla örttüğünü hissettiğimde yaşadığım anın gerçek olup olmadığından emin bile değildim.

“Kaybettiğimiz her şeyi beraber bulacağız, Rosa.”

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla.

Sözcüklerin dudaklarından bu kadar yoğun çıkması benim için de sürprizdi. Gözlerimi anında açtım. Yeşil gözleri, yüzüne yerleştirilmiş iki zümrüt parçası gibi parlıyordu karanlığın içinde bile.

“Yok bir şey,” dedi yumuşak bir sesle. Parmaklarını yanağımda hissettim, gözümün altını hafifçe okşadıktan sonra geri çekilmişti. Kapıyı kapatmadan önce son duyduğum şey kadifeyi andıran sesi oldu: “İyi geceler, Rosa.”

Yavaşça gülümsedim. “Sana da iyi geceler, Yakut.”

Hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Uzun zamandır hissetmediğim bir huzurla gözlerimi kapatıp sessizliği dinlemeye başladığımda koridorda büyük bir gürültü koptu.

“Günaydın, aşkım!” Gözlerim aniden açıldı çünkü seslendiği kişinin köpeği olduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı. Köpeği de kıskanmazsın be kızım... “Günaydın, kızım! Baba geldi! Özledin mi beni?” Zift yüksek sesle havladığında Songur, “Şşt,” dedi yalandan azarlar gibi. “Sessiz ol, kızım. Bırakalım uyusun. Çok yoruldu bu gece.” Zift tekrar havladı. “Haklısın,” dedi Songur. Köpeğiyle sohbet mi ediyordu o? “Ben de çok yoruldu. Baba da çok yoruldu. Ama ne yapalım? Böyle de yaşıyoruz. Takip et bakalım beni, bu gece salondayız.”

Zift’in koridorda koşuşturduğunu ayak seslerinden anlayabiliyordum. Bir süre sonra sadece sessizlik oldu. Gözlerimi tekrar kapatarak yatakta bir sağa bir sola dönmeye başladım. Bu gece uyumak çok zor olacaktı.

Kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum. *Kaybettiğimiz her şeyi beraber bulacağız, Rosa.* Beni de bulabilir miydi? Kim olduğumu? Artık ne istediğimi bile bilmiyordum. O silahı elime aldığım saniye ne istediğimi bildiğimi

sanmıştım. Artık nefes almamak. İstediğim buydu. Sonsuz bir uyku. Ama hayır, bunu kendime yapamazdım. Gerçekten istediğim bu değildi. Güneşin doğuşunu izlemek istiyordum her sabah. Yeni bir yer keşfetmek istiyordum. Yağmurda ıslanmak istiyordum. Nefes almak istiyordum.

Songur Yakut haklıydı.

Aradan kaç saat geçmişti emin değildim ama güneş doğmuştu ve ben saatlerce yatakta belendikten sonra hâlâ uyuyamamıştım.

Sesli bir nefes vererek yataktan kalktım ve su içmek için mutfığa gitmeye karar verdim. Artık kırık olan kapıdan çıktım ve sessiz adamlarla koridorda ilerledim. Mutfak salonun hemen yanındaydı ama oraya geçmeden önce salona gitmeye karar verdim. Hiç sesi gelmediği için uyuduğunu tahmin ediyordum ama yine de Songur'u kontrol etmek istemişim. Gerçi Zift birden uyanıp üstüme atarsa rezil bir an yaşanma ihtimali çok yüksekti. Yine de onu uyurken o kadar görmek istiyordum ki bu alabileceğim bir riskti.

Salondan içeri sessizce girdim. L koltuktaydı. Bir ucunda o yatıyordu, diğer ucunda ise Zift. İkisi de uyuyorlardı. Üzerine aldığı battaniye yere doğru düşmüştü, beyaz tişörtü ise karnından yukarıya doğru katlanmıştı, nefes alıp verişleri ile inip kalkan karnı açıkta kalıyordu. Eşofmanını çıkarıp yana atmıştı, sadece *boxer* ile duruyordu. Yarasının acıyı acımadığını merak ettim. Her şeye rağmen yüzünde rahat bir ifade vardı. Yeşil gözleri ortada olmayınca korkutucu durmuyordu. Dudaklarını küçük bir çocuk gibi büzmüştü.

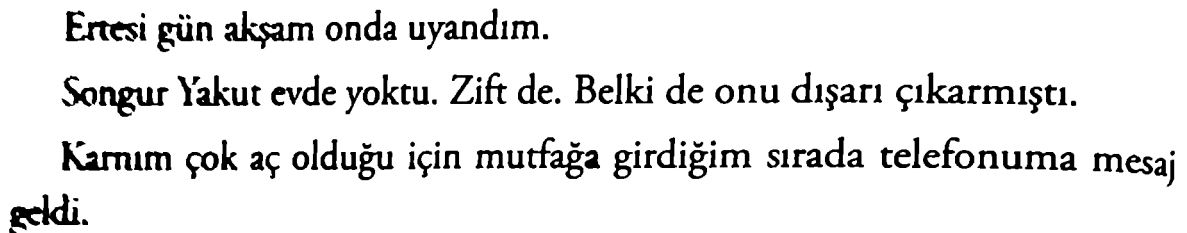
Ona doğru yaklaştığımda göz ucuyla Zift'i kontrol ettim. Songur'un yan tarafa doğru attığı kolunun üzerine yatıyordu. Aslında ağır bir köpekti de ama demek ki Yakur'un uykusu sandığımın aksine ağırdı.

Yere düşen battaniyeyi kaldırırken sessiz olmaya özen gösterdim. Battaniyeyi üzerine attığımda yattığı yerde kıpırdandı ama uyanmadı. Göz ucuyla tekrardan Zift'i kontrol ettim. Onun uykusu Songur'unkinden bile derindi.

Arkamı dönüp gideceğim sırada kenarda telefonunun olduğunu fark ettim. Kulaklıklar telefona takılıydı ve kısık da olsa dışarıya bir müzik sesi geliyordu. Müzik dinleyerek mi uyuyordu?

Ne dinlediğini merak ederek kulaklığı kulağıma taktım.

"Valeri," diyordu The Weeknd'in sesi. "İçimi görebildiğini biliyorum."

Dün gece geleceğini söylemişti ama gelmemişti. Bu yüzden merakla telefonu açıp mesajın üstüne bastım.

Doren: Size geliyorum şimdi. Pide yaptıracağım, çok açım, yaptırayım mı sana da?

[illegible]

Doren: *Bir şeyi yok iste.*

Doren: Neyse seni böyle zevksiz kabullendik. Maşallah her kulvarda gösteriyorsun kendini. Erkek zevki olsun. Yemek zevki olsun.

Valeri: *Songur taş gibi bu arada.*

Doren: NEEE-
EEEE?

Doren: SKANDALLLLLLLLLLLLLLLLLLL.

Doren: Telefonun mu çalındı kız?

Doren: Anka'ya mı kaptırdın telefonu yoksa?

Valeri: Anka neden Songur'a taş gibi desin?

Doren: *Valla Anka'nın yürümediği bi ben varım.*

Doren: Oha böyle deyince çok kötü hissettim lan kendimi.

Doren: *Yakışıklı değil miyim ben? Bana neden yürümüyor?*

Valeri: *Ne zaman geleceksin?*

Doren: K^*_ξ *rlı piden çıkınca geleceğim canım. Yol on dakika yaklaşık.

Valeri: Bu kadar sorun edeceğimi bilseydim neli pide istiyorsan bana da ondan al derdim.

Valeri: Songur nerede biliyor musun bu arada?

Doren: Yes.

Valeri: *Yes ne? Mal mısın?*

Doren: Biliyor musun diye sordun kızım. Nerede diye sormadın ki. Nerede olduğunu biliyorum işte.

Valeri: *Biliyorsan söylesene işte. Bir daha neden sorduruyorsun?*

Doren: *Mekânda canım.*

Valeri: *Kendi mekânında mı?*

Doren: Evet. Bu gece geç gelir herhalde. Fena kafası atıktı.

Valeri: Neden?

Doren: *Bilmiyorum ki. Babasıyla kavgalı sanırım.*

Valeri: *Ne yapıyor mekânda? Tek başına mı?*

Doren: Yok ya bizim çocuklar var yanında. Yalnız değil. İçiyordu.

Doren: Kız yok. Sorduğun buysa.

Doren'e görüldü atarak Songur'u aradım. Bana haber vermek zorunda olmadığını biliyordum. Ona durmadan aramızda bir şey yok diyen bendim ama şimdi bu duruma çok sinir olmuştum.

Beni meşgule attığında sinirle ekrana bakakaldım. Ama bir saniye sonra mesaj atmıştı.

Kralım: Çok ses var. Konuşamıyorum.

Kralım: Günaydın.

Sinirle gözlerimi kıstım.

Valeri: Neredesin sen?

Kralım: Mekândayım.

Valeri: Ne zaman çıktın?

Kralım: Üç saat önce.

Valeri: Bana söylemedin.

Kralım: Uyuyordun.

Valeri: Ne yapıyorsun?

Kralım: Çapraz sorguda mıyım? Ne oluyor?

Valeri: Soru soruyorum sadece.

Kralım: Uyanmanı bekliyorum sabah yediden beri. Sıkıntıdan ölecektim, dışarı çıktım ben de babam arayınca.

Kralım: Çıktım mekândan. Geliyorum şimdi.

Bir şey yazmadan telefonu kapattım. Doren kafasının atık olduğunu söylemişti ama bana böyle bir şey söylememişi. Konuşmasından da bir şey anlaşılmıyordu ki. Acaba babası ile arasında bir sorun mu olmuştu?

Yaklaşık yirmi dakika sonra kapı çaldı. Kapıyı açtığımda ikisinin de aynı anda gelmiş olduğunu gördüm. Songur'un üzerinde her zamanki gibi deri ceket vardı, içine beyaz bir tişört altına ise siyah düşük bel bir kot giymişti. Siyah saçları her zamanki gibi dalgalıydı, iyice dağılmışlardı. Sakalları iki günde hemen uzamıştı, göze batacak kadar değillerdi ama zaten ona kirli sakal daha çok yakışıyordu. Gözüme her gün daha yakışıklı gelmesi normal miydi? Hiç sanmıyordum. Bana göz kırparak içeri girdiğinde elindeki market poşetlerini bırakmak için mutfığa ilerledi.

"N'aber canım?" diye sordu Doren içeri girdiğinde, kapıyı arkasından kapattı.

“İyi canım, senden?” diye sordum içeriye daldığında. Üzerindeki siyah şişme montu çıkararak koltuğun üzerine attığında siyah bir gömlekle kalmıştı.

“İyi benden de,” dedi. “Elimi yıkamaya gidiyorum. Hemen şunlara gömülebilir miyiz çünkü açlıktan ölmek üzereyim.”

Bir insan her an aç olabilir miydi?

Koşar adımlarla lavaboya doğru gittiğinde Songur da mutfaktan çıkmıştı. Üzerindeki deri ceketini çıkarıp masanın üzerine koyduğunda bana doğru döndü.

“Beni uyandırabilirdin,” dedim ondan önce davranarak konuştuğumda.

“Neden uyandıracaktım ki?” diye sordu. “Zar zor uyumuştun. Dinlenmiş oldun.”

“Zift nerede?”

“Babamın evine bıraktım,” dedi. “Ben yokken sana sataşmış, korkuyorsun.”

Demek babasının çağırdığı doğrudu. *Böyle bir konuda neden yalan söyleyin ki sana?* Olay onun yalan söyleyip söylememesi değildi. Benim paranoya boyutundaki güven problemlerim her şeyden şüphelenmeme neden oluyordu.

“Baban seni neden çağırmış?” diye sordum. Normalde bunu sormazdım ama dünden sonra artık birbirimizle daha fazlasını paylaşabileceğimizi düşünmüştüm.

“Her zamanki şeyler,” dedi umursamaz bir sesle.

Demek ki yanlış düşünüyordum. Beni bir şey anlatacak kadar yakın görmüyordu hâlâ.

Ve evden kaybolup duruyordu.

Buraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Evime gitmem lazımdı.

“Hmm...” Ne diyeceğimi bilemeyerek yakışıklı yüzüne baktım. “Adamdan haber var mı?”

“Yoğun bakımda,” dedi düz bir sesle. “Uyanacaktır. Merak etme.” Bana doğru bir adım attığında dövme parmakları çeneme değdi. Eli buz gibiydi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığında bakışları boynuma düşmüştü. “Kolyene ne oldu?”

İlimle boş olan boynumu yokladım, o diyene kadar yokluğunun farkında bile değildim.

“Koptu,” dedim, önemsiz dercesine elimi salladığımda. “Dün duştayken oldu. Önemli değil. Çok eskiydi zaten.”

“Ama hiç çıkarmıyordun,” dedi kaşlarını çatarak.

“Çıkarma zamanım gelmiş demek ki,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak. Bakışlarım bileğine döndü. “Hem sen de hiç bu bilekliği çıkarmıyorsun,” dedim deri bilekliği göstererek. “Çok mu önemli olduğu anlamına geliyor bu?”

“Evet,” dedi duygularını belli etmeden. “Çok önemli.”

“Öyle mi?” diye sordum. Onun eşyalara anlam yükleyecek bir adam olduğunu düşünmezdim. “O zaman onu bana vermezsin, değil mi?”

Yarım ağızla güldü. “Denemeden bilemezsin.”

“Şaka yapıyordum.” Bileğini bana doğru uzattığında şaşkınlıkla ona baktım. “Gerçekten vermek mi istiyorsun?”

“Eğer takacaksan,” dedi bileğini çekmeden. “Senin olabilir.”

Ona gülümseyerek bilekliği bileğinden çıkardım ve kendi bileğime taktım. Epey bol oluyordu ama sıkılabılırdı, bu yüzden sorun değildi. Hiçbir şey söylemeden önce bana, sonra da bileğime baktı.

“Of kızım!” Gelen sesle beraber kafamı kaldırdım ve kapının girişindeki Doren’e baktım. “Başla demedim mi ben sana?” Dememişti aslında. “Hadi, hadi, aban yemeğe çabuk. Öleceğim açlıktan.”

“Sen aç mısın?” diye sordum Songur’a. Doren poşetleri sehpaye bırakmıştı.

Songur cıkladı. “Yedim ben.”

Doren’in yanına yerleştim ve bir süre hiç konuşmadan yemeklere gömüldük. Bu süre içinde kaşarlı pide sevdiğim için beni zorbalamaya devam etmişti. Songur ise konuşmalara katılmadan sadece yanımızda oturuyor ve ne zaman yemeyi bıraksam, “O bitecek,” diyordu.

Sonunda bitirdim.

Nedense canım çok çay çekmişti. “Çay demleyeyim mi?” diye sorduşumda Songur, “Ben demlerim,” dedi. “Sen uğraşma.”

“Ne uğraşması ya iki dakikalık iş,” dedim yerimden kalkarak. “Hallerim. Hem fikir benden çıktı.”

Yemeğin üzerine bir sigara yakarak mutfaka çay demlemeye gittim. Doren ve Songur bir konu üzerine sohbet ediyorlardı ama pek ilgimi çekmiyordu.

Çayı demledikten sonra isteyip istemediklerini sordum, ikisi de evet dediler, bu yüzden bir tepsi ve üç fincan çıkararak çayları doldurdum. Salona geçip sehpanın üzerine tepsiyi koyduğumda hâlâ aynı konuyu konuşuyorlardı. Futbol.

Songur son zamanlarda hiç maç kazanamayan Fenerbahçe'ye sövüyordu.

Sohbete dayanmaya çalıştım. Gerçekten çalıştım. Ama o kadar bunaltıcıları ki birisi ruhumu sıkıyordu sanki.

“Futbolunuzu sikeyim,” dedim sinirle.

“Hah,” dedi Songur. “Ben de onu diyorum güzelim işte be!”

“Susacak mısınız?” dedim Songur’un paketinden bir sigara çektiğimde. Sarı filtre sevmiyordum ama katlanacaktık artık. “Bir saattir aynı şeyleri konuşuyorsunuz.” Doren’e döndüm. “Puşt, sen hani benim için gelmiştin? Sıkıntıdan ölüyorum be burada!”

“Özür dilerim canım, bir an beni gaza getirdi bu piç,” dedi Doren, Songur’u işaret ettiğinde. “Çok içten sövüyor. Adamın derdi var kızım. Ne yapsın?” Ona ters ters baktım. “Seni eğlendirmek için ne yapabiliriz? Göbek atalım mı? Aa! Buldum! Oyun oynayalım.”

“Ne oyunu?” diye sordu Songur.

“İsim Şehir Bitki Hayvan Eşya.”

Songur göz devirdi. “Siktir git abi ya.”

“Ya oynayalım oğlum işte,” dedi Doren sehpanın üzerinde duran defterden üç kâğıt yırttığı anda. “Mızıkçılık yapma lan. Al şu kâğıdı.”

“Ulan ikidir beni çocuğa çevirdin,” dedi Songur bana dönerek. “Bir gece sessiz sinema oynuyorum diğer gece isim şehir hayvan.”

“Ne güzel canım işte,” dedim kâğıdı ve kalemi elime aldığım anda.

“Tabii... Çok güzel...”

Sırasıyla D, C, F, A, R, Y harflerinin hepsini yaptık. İkisi de benimle yarışamayacak kadar geridelerdi. Bu çok normaldi çünkü örneğin, Doren B harfinde eşyaya bok yazmıştı.

S harfi geldiğinde hayvana Songur yazdım ve Songur Yakut çıldırırdı.

“Bu ne?” diye sordu kâğıda baktığında.

“Hayvan ismi...”

“Benim ismim lan o!” Songur, Doren’e döndü. “Puan falan yok lan buna!”

O sırada Doren de kâğıdını yavaşça çevirdi. O da S harfinin hayvan kısmına Songur yazmıştı.

“Senin amına koyayım ben...”

“Nasıl puan yok?” diye sordum dizlerimin üstünde doğrulduğumda. “Songur şahin demek değil mi işte?”

“Bana ne abi? Puan yok!”

“Ya bir dinler misin beni?” diye sordum ona doğru eğildiğimde. Songur kafasını iki yana salladı. “Canım benim, isminin anlamını bilmiyorsun galiba. Songur şahin demek canım benim. Alırım puanımı ya! Bana ne?”

“İsim benim olduğuna göre ben puanı vermiyorum,” dedi Songur. “Hele şu yavşağa...” Doren’i işaret etti. “Hiç vermiyorum!”

“Sen ne yazdın?” diye sordum kâğıdına bakmak için öne atıldığımda, kâğıdını benden gizlemek için havaya kaldırdı ama panter gibi atlayarak elinden kaptım.

“Ne yazmış?” diye sordu Doren merakla.

Kahkahayı bastım. “Sincap yazmış...”

Doren kahkahayı bastı. “Masumluğa bak, amına koyayım. Ağlayacağım şimdi. Kendimden utandım vallahi.” Gülmekten çenem ağrımıştı. Songur ise bize gözlerini kısarak bakıyordu. “Diğerlerine ne yazmış?”

“İsime Saka yazmış,” dedim gülerek. “Şehir, Samsun. Bitki, sığır kuyruğu.” Kaşlarımı çattım. “Bu nereden aklına geldi?” Sonra devam ettim. “Eşya, sandal. Hayvan da sin...”

“Anladık sincap yazdım amına koyayım!” diye bağırdı bana.

“Bağırma bana!” diye bağırdım ben de kahkahalarımın arasından.

“Bağırdım mı ben sana?” diye sordu bu sefer yine bağırarak. “Ya, bağırdım mı ben sana? Bağırdım mı ben sana, Valeri?”

Kahkahalarım şiddetlendi. “Canım, sana bir papatya çayı öneriyorum.”

“Papatya tarlasını götüne sokması lazım bunun,” dedi Doren. “Daha da oynamaz, var ya.”

“Oynamıyorum lan tabii!”

Ama bir şekilde oynamaya ikna ettik. Oyuna bir saat daha devam ettik. Sonra sohbet ettik. En son Doren gitmeye karar verdi. Kendi evime gitmek istesem Songur'un beni bırakacağını biliyordum ama şu an bunu istemiyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordum salonu toparlarken. Biraz yorgun gözüküyordu.

"İyiyim, yavrum," dedi. "Uykum var sadece. Dün bir saat uyudum."

"Uyu sen o zaman," dedim. "Ben de uyurum zaten."

"Bir duş alayım, uyuyacağım."

"Odaya geçeyim mi?" diye sordum. "Yani istersen önce duş al, ben sonra geçeyim. Banyo orada ya."

"Yok sen yat dinlen," dedi. "Ben gelirim az sonra. İyi geceler, Rosa."

"İyi geceler."

Aslında hiç uyuyasım yoktu ama onun ne kadar uykusuz olduğu beliydi. Bu yüzden bu gece ona bulaşmayacaktım.

Kapının açılma sesini duyduğumda arkamı dönmek için kendimle büyük bir savaşa girmem gerekti. Ama savaşı kazanmayı başardım ve kıpırdamadım.

Nefes seslerinden arkamda olduğunu hissettim. Birkaç tıkırtı geldi. Muhtemelen saatini çıkarıp yatağın yanındaki komodinin üzerine koymuştu. Adım sesleri uzaklaştı, banyoya girdiğini düşündüğüm sırada duş kabininden gelen suyun sesi odayı kapladı.

İçimden saymaya başladım ancak dikkatim o kadar çok dağılıyordu ki sürekli en başa dönüyordum. Su sesi kesilmişti. En sonunda dayanamayıp ona doğru döndüğümde ne yaptığına baktım. Beline bir havlu bağlamıştı ve tıraş makinesini prize takıyordu.

"Saçını mı keseceksin?" diye sordum yataktan ona doğru seslenerek.

Konuşmamı beklemiyordu ki irkilerek bana döndü. "Evet."

"Ben keseyim mi?" diye sordum yataktan atladığımda.

Omzunu silkti. "İstersen neden olmasın?"

"İstiyorum," dedim banyodan içeri girdiğimde. Islak saçları alnına doğru dökülüyordu ve onları geriye doğru itme ihtiyacı duyuyordum. "Üç numara mı yapacağız?"

"Evet," dedi. "Nasıl beğeniyorsan öyle yap işte."

“Her türlü beğeniyorum,” dedim fısıldayarak. Makineyi çalıştırdığımda klozete oturdu ve kafasını geriye attı. Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. “Merak etme, çok yakışıklı yapacağım seni.”

“Ben her türlü çok yakışıklıyım,” dedi. Tam o an makineyle saçlarına dalmıştım.

Hiç konuşmadan saçını tıraş etmemi bekledi. İşim bittiğinde banyonun her yeri siyah saç doluydu ve gördüğüm fotoğraftaki hâlinin aynısına dönüşmüştü. Yakışıklı ve karizmatik bir yüzü vardı, bu saç kesimi yüz hatlarını daha çok ortaya çıkardığı için daha çok yakışıyordu.

“Çok yakışıklı oldun,” dedim onu izlerken. “Baksana aynaya.”

Yine aynısını dedi. “Ben her türlü çok yakışıklıyım.”

Ona gözlerimi devirdiğimde ayağa kalktı ve aynada kendine baktı. Hiçbir yorum yapmamıştı.

“Beceremedim mi?” diye sordum ona yaklaştığımda.

“Hayır,” dedi. “Benden iyi kesmişsin.”

“Herhalde,” dedim gülerek. “Uyuyacak mısın şimdi?”

“Ne kadar seninle konuşmayı tercih etsem de... Fena uykum var, Rosa.”

“Uyu zaten,” dedim. “Dün hiç uyumamışsın.”

“Uyku tutmadı ki,” dedi düz bir sesle. “Bir şeye ihtiyacın olursa hiç düşünmeden beni uyandırabilirsin.”

“İyi geceler, Songur.”

“İyi geceler, Valeri.”

Uyandığımda, kaçtım.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama... Dün gece kalbimde büyük bir ağırlık belirmişti. Ne yaptığımı sorgulamaya başlamıştım. Neden orada olduğumu... Ona karşı hisler beslemeye başlamıştım ve eve giriş çıkış saatleri bile beni delirtiyordu, üstelik ben ona güvenmezken aramızda bir şey olma ihtimali de yoktu. O adamı yoğun bakıma sokmuştu ve abimin katiline ulaşma şansım kalmamıştı.

Yaşananlar gözümü o kadar korkutmuştu ki ne yapacağımı bilemez bir hâle gelmiştim.

Songur Yakut'un birçok konuda haklı olduğunu biliyordum.

Mesela, kalbimi nasıl kıracağını biliyordum. Ona nasıl teslim olmamı sağlayacağını biliyordum. Şeytan insanı baştan çıkarana kadar en büyük centilmendir. Sözünde duracağını biliyordum. Beni avucunun içine alacağını biliyordum. Baştan çıkaracağını, kafamın içini sadece kendi sesiyle dolduracağını biliyordum.

Bunu en başından beri biliyordum.

Sonunu bildiğim bir oyunu oynamıştım.

Songur Yakut'un birçok konuda haklı olduğunu biliyordum.

Öyle kolayca pes etmemem gerektiğini biliyordum. Yanımda kimsenin olmadığını hissettiğimde bile insanlara bir savaş verdiğimi göstermem ve dünyayı karşıma almam gerektiğini biliyordum. Önemli bir insan olmaya-bilirdim belki de. Fazla basit ve zayıf kabul edilebilirdim kimilerine göre. Ama herkesinki kadar benim hikâyem de yaşamaya ve anlatılmaya değerdi.

Öyle kolayca pes edemezdim.

Etmemeliydim.

Ama onun yanında buna devam edemezdim.

Çünkü ne kadar kendimi iyi hissetmeme neden olsa da kafamdaki soru işaretleri asla silinmeyecekti ve onun yanında susmak bilmeyen şeytanlar da hep konuşmaya devam edecekti.

Dün geceyi ve ondan nasıl uzaklaşamadığımı düşündüm. O adamı öldürdüğünü ve elimdeki tek cevap hakkını aldığını fark ettiğimde bile onu nasıl yarı yolda bırakamadığımı düşündüm. İrademle savaş hâlindeydim ve o meydanda karşı karşıya geldiğimiz anda onu düşmanım olarak görüyordum. Çünkü kafamın içinde nefes alan her ses ve işlediğim her günah, sadece onu istiyordu. İradem ise onu benden uzak tutmayı.

Buna daha fazla devam edemezdim.

Eğer edersem asla benim olamayacak bir adamın peşinde her şeyimi öylece çöpe atacaktım.

Ne kadar bana insan olduğumu hatırlatan tek kişi o olsa da bu dünyada... Biz farklı oyunların başrolüydük onunla. Onun karşımda olması lazımdı. Ve bunca şeye rağmen beni hâlâ hiçbir cevaba götürmediğini

düşünecek olursak, bu saatten sonra da onun yanında elde edebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama kaybedeceğim bir sürü şey vardı.

İrademi kaybedebilirdim.

Kendimi de.

Bu yüzden bu sabah onu orada uzanırken gördüğümde, hazırlandım ve onu uyandırmadan evden çıktım.

Kendi evime gittim. Artık takip ediliyor olmak umurumda bile değildi. Kapıyı kilitledikten sonra kendimi sıcak bir duşa attım ve oradan saatlerce çıkmadım. Çıktığımda bu sefer temiz pijamalarımı giydim ve çarşaflarımı değiştirerek kendimi yatağa bıraktım. Yastığıma sarılarak yorganımı üzerine çektim ve huzurlu bir şarkı açarak kulaklıklarımı kulağıma taktım. Gözlerimi kapatarak uykuya daldığımda tek istediğim şey biraz daha iyi hissederek uyanmaktı.

Öyle de oldu.

Öğleden sonra uyandığımda hiçbir şey olmamış gibi derslere girdim ve şarjı bitmiş olan telefonumu hiç açmadım. Umaylarla öğle yemeği yedikten sonra okuldan çıkarak dans kursuna gittim ve aslında benim olmayan bir dersi, sırf Enes'i hafifletmek için aldım. İki saat sonra dans kursundan çıktığımızda Enes beni eve bıraktı.

Her şey eskisi gibi devam ediyordu.

Aklımda yoğun bakımda olan o yabancı vardı ama hayatıma devam etmem gerektiğini biliyordum artık. Eğer uyanmazsa sorularımın cevaplarını alamayacaktım ve bu noktada pes etmem gerekecekti çünkü Songur bana hiçbir sorunun cevabını vermeyecekti, artık bundan emindim.

Anka haklıydı. Bu işe hiç girmemem gerekiyordu.

Şimdi beni uyarmak için bile olsa yanımda değildi.

O yüzden kendi başımın çaresine bakacaktım ve ona en başta verdiğim sözü tutacaktım. Bu işi yapamayacak gibi hissedersen eğer, bırakacağımı söylemiştim ona.

Ve dün gece o silahı öyle izledikten sonra... Gerçekten de yapamayacağıma inanmaya başlamıştım.

Belki de intikam herkese göre değildi. İntikam almazsak yaşayamayacağımızı sanıyor, nefesimizi boşa harcıyorduk ve ne olduğunu bile anlayamadan bir hayatın çöpe gitmesine neden oluyorduk.

Ve belki de kendi hayatlarımızı çöp ediyorduk.

Eve geldiğimde üstümdeki ceket çıkardım ve derste terlediğim için kendimi bir kez daha duşa attım. Bugün Umaylarla vakit geçirmek bana biraz olsun iyi gelmişti. Sorunumun bu olduğunu biliyordum. İnsanlardan kendimi uzaklaştırdığım için şikâyet etmek ama bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmamak... Sonra çürürken karanlığında, her şey gözüme korkunç geliyordu.

Aslında sadece o hiç bitmez dediğim gecenin sonuna dayanmam ve yola devam etmem gerekiyordu.

Duştan çıktıktan sonra sabahtan beri bir şey yemediğim için mutfağa geçtim ama dolapta hiçbir şey yoktu. Normalde bir şey olmadığını görünce vazgeçerdim ama bugün bir şeyleri daha iyi yapmak istiyordum. Artık bir ölü gibi dolaşmak istemiyordum.

Dün gece gerçekten ölmeyi düşündüğümde her şey çok mu iyi hissettirmişti sanki?

Hayır, her şey bok gibi hissettirmişti.

Özellikle de O'nun gözlerindeki bakış ve hayal kırıklığı...

Ama bunun hakkında düşünmemeye çalışıyordum. Onun hakkında düşünmemeye çalışıyordum.

Derin bir nefes aldığımda mutfaktan çıktım ve girişe doğru ilerleyerek sandalyenin üzerine bıraktığım çantamı açarak şarjı bitmiş olan telefonumu elime aldım. Sabahtan beri kapalıydı ve şarj aletimi evde unuttuğumdan dolayı dışarıda da bir türlü şarj edememiştim. Yemek siparişi vermek için telefonumu salondaki koltuğumun yanındaki prize taktım. Telefon açıldığında şifresini girdim ve telefonuma birden mesaj yağmaya başladı.

Telefonuma hiç bu kadar mesaj gelmezdi. Bu yüzden normal bir durum olmadığının farkındaydım. Merakla mesajlaşma uygulamasına girdim.

Kralım'dan +10 mesaj.

Görmeyi beklediğim bir manzara değildi.

Kralım: *Nereye gittin? (08.09)*

Kralım: *Neden mesajlar tek tik oluyor? (08.10)*

Kralım: *Bu yaptığın gerçekten hoşuma gitmedi, Rosa. Kalkıp gitmek de ne demek oluyor? (08.11)*

Kralım: *Uyandığında yaz bana. (08.12)*

Kralım: *Dalga mı geçiyorsun? (15.07)*

Kralım: *Neredesin sen? (15.45)*

Kralım: *Şarja tak artık şu siktiğimin telefonunu yoksa evine geleceğim. (16.00)*

Kralım: *Bana bir saat içinde cevap vermezsen evini basacağım. Çok ciddiym. (16.19)*

Kralım: *Evine geldim. Yoktun. Benden mi kaçırıyorsun? Sorunun ne? (17.32)*

Kralım: *Bir şey mi yaptım? (17.35)*

Kralım: *Gerçekten anlamıyorum. (17.35)*

Kralım: *Hallettik sanmıştım. (17.35)*

Kralım: *Bir şey yaptıysam ortadan kaybolmak yerine söyle. (17.35)*

Kralım: *Düzeltememe izin ver. (17.37)*

Kralım: *Gerçi neyi düzeltemem gerektiğini bile bilmiyorum. (17.37)*

Kralım: *Hay sikeyim ya. (17.45)*

Kralım: *Dans kursunda bile nasıl olmayabilirsin? Neredesin? Gerçekten sakın kalamıyorum, Valeri. Gerçekten delireceğim senin yüzünden. Endişeleniyorum, iyi olup olmadığını yaz bari. (20.21)*

Mesajları şaşkınlıkla okudum. Songur Yakut'un birinin peşinden koşacak birisi olduğuna hayatta inanmazdım. Gözümle görene dek. Neden bu kadar delirmişti? Beni gerçekten merak ettiğini biliyordum ama bu kadar endişelenmesi ve düzeltememe izin ver demesi ağzımı açık bırakmıştı.

Ben dans kursundayken evime gelmişti ve bu sefer de ben evdeyken oraya gittiği için beni hiç yakalayamamıştı. Güzel haber. Eğer beni yakalasaydı ne yapardım, bilmiyordum. Çünkü bu mesajlardan sonra bile ona karşı koymamın son derece zor olduğunu bir kez daha fark ediyordum.

Bu neydi böyle? Neden bu kadar umursamıştı? *Düzeltememe izin ver.* Sesi kafamın içinde yankılanırken sertçe yutkundum. Hayır, bu sefer bunu yapmasına izin vermeyecektim. Bugün her şeyi yoluna sokmuştum ve uzun zamandır ilk kez kendimi daha iyi hissetmiştim. Aynı şeyleri tekrar

etmeyecektim. Büyüsüne zaten kapılmışken işleri kendim için biraz daha çıkmaza sürüklemeyecektim.

Bu batağa tekrar düşmeyecektim.

Bu yüzden numarasını engelledim.

Düşünmemiştim bile.

Yemek uygulamasına girip pizza sipariş ettikten sonra telefonu kapatarak koltuğun üzerine koydum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Fransız yapımı bir film buldum ve üzerime kalın bir polar giyerek battaniyemin altına girdim. Yirmi dakika sonra kapı çaldığında üzerimdeki battaniyeyi kaldırarak oturduğum koltuktan kalktım ve kapıyı açtım.

Karşımda görmeyi beklediğim kişi bir kuryeydi. Kesinlikle Songur Yakut değildi. Üzerindeki kolej ceketine, altındaki pantolona ve ıslanmış siyah saçlarına bakarken bir an şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırdım. Kapıyı suratına kapatacağım sırada elini kapının arasına koyarak kapatmamı engelledi ve kapıyı geriye doğru ittirdi.

“Engellediğin yetmiyor bir de kapıyı suratıma mı kapatıyorsun?” diye sordu. Sesi gerçekten öfkeli olduğunu belli ediyordu.

Ama umurumda bile değildi. *Daha fazla bunu yapamam. Yoksa buradan hiç kurtulamam.* Evet, beni sayısız kere uyarmasına rağmen bu yola devam edeceğimi söylemiştim. Her şeyi göze aldığımı iddia etmiştim. Aslında göze almam gerekenlerin bile ne olduğunu henüz bilmiyorken... Ama beni geri çeken şey, gördüğüm kötü şeyler değildi.

Beni geri çeken şey... Ona olan hislerimdi. İnkâr etmeyi delice istememe rağmen daha fazla görmezden gelemediğim o rahatsız edici düşüncelerdi. Ona her baktığımda biraz daha fazla bakmam için fısıldayan o garip sestti.

“Ne istiyorsun?” diye sordum kapıyı açarak geri çekildiğimde. Neden buraya gelmişti ki zaten?

“Ne mi istiyorum?” diye sordu sinirleri bozulmuş gibi. “Asıl sen ne istiyorsun? Telefondan beni engellemek de ne demek?”

“Uzak durmak istiyorum,” dedim kısık bir sesle. Eğer yeşil gözleriyle beni o kadar dikkatle incelemeye devam ederse bu isteğimin arkasında durmayı başaramayacağımı biliyordum. “Laftan anlamayacağını biliyordum.”

“Sen de çözümü kaçıp mesajlarıma cevap vermemekte mi buldun?” diye sordu alaycı bir sesle. “Yetmedi bir de engelleyeyim mi dedin? Peki

ne kurdun kafanda tam olarak? Sen beni engelledikten sonra ben de iyi o zaman ya diye bırakacak mıydım peşini?”

Aslında, tanıdığım Songur öyle yapardı çünkü o hiçbir şeyi umursamazdı. Ama benim tanıdığım Songur, dünkü laflardan sonra beni çoktan bırakırdı da.

Gitmemem için her şeyi yapmıştı.

Neden böyle davranıyordu?

“Bırakman gerekir,” dedim kısık bir sesle. “İstemiyorsam.”

“İstemiyorsan?” diye sordu gözlerini kısarak. “Beni istemiyor musun, Valeri?”

Aslında bu aralar istediğim tek şey oydu.

Bu yüzden kaçıyordum zaten.

Bunu bildiğini biliyordum. Gözlerine baktığımda bunu anlayabiliyordum. Sanki o yeşil gözleriyle beni izlerken *oynadığın oyunun farkındayım ama kendini benden azat etmen konusunda işe yaramayacak*, diyordu. *Çaban takdire şayan ama benden kurtulamazsın.*

Korkunç bir şekilde, bir yanımdan gerçekten de ondan kurtulmak istemiyordum.

Bu yüzden tam da benden beklenileceği gibi sorusundan kaçarak “Neden geldin, Songur?” diye sordum.

“Çünkü saçmalıyorsun,” dedi net bir sesle. “Çünkü sana ben buradayım, yanımdayım dedim ve korkudan kaçtın. Çünkü körü olduğunun farkındayım ve seni tek bırakmayacağım.” Kafasını eğerek yüzüme baktı. “Sence bunlar yeterli nedenler mi yoksa biraz daha sayayım mı?”

“Kaçmadım,” dedim kafamı sallayarak. “Evime gelmek istedim sadece.”

“Peki,” dedi. “Mesajlarıma neden cevap alamadım o zaman?”

“Telefonumun şarjı yoktu,” diye cevapladım onu.

“Ona da peki,” dedi güler gibi. “Neden engel yediğimi de öğrenebilir miyim? Elin mi çarptı onda da?”

“Hayır,” dedim. “Bilerek engelledim, evet. Çünkü...”

Duraksadığımda bir adım daha atarak iyice üstüme geldi. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım ama salona geçmeden bir adım daha üstüme gelmiş ve beni kapıyla arasına almıştı.

Sıcak nefesini hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. “Çünkü, ne?”

“Çünkü daha fazla buna devam etmek istemiyorum,” dedim. Cümleyi nefes bile almadan tamamlamıştım.

Kaşları çatıldı. “Neye devam etmek istemiyorsun?”

“Buna,” dedim aramızı işaret ederek. “Daha fazla aklımı bulandırmanı istemiyorum. İstediğim şeyi bana vereceğin yok, Yakut. Beni sadece oyalıyorsun.”

“Oyalıyor muyum?” diye sorarken sesi şaşkın çıkıyordu.

“Evet,” dedim kafamı sallayarak. “Oyalıyorsun. Hep yaptığın şey bu. İstediğim şeye ulaşamayacağımı gayet net belli ettin bence. Bana o dövmeyi asla vermeyeceksin. O zaman buna devam etmemin ne anlamı var? Daha fazla zarar görmekten başka ne işime yarayacak bu?”

Yavaşça yutkundüğunda yeşil gözleri bana doğru döndü. Sanki kafamın içinden geçenleri okuyor, aslında istediğimin bu olmadığını biliyormuş gibi bakıyordu yeşilleri gözlerimin içine. Sinirli ve derin... Sertçe yutkunarak çekilmeye çalıştım ama beni tamamen kapı ile kendi arasına almıştı. Kıpırdamam imkânsızdı.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, “Sadece bu mu yani?” diye sordu sadece.

Kaşlarım çatıldı. “Ne sadece bu mu?”

“Sadece bunun için mi yanımdasın?” diye sordu. Sonra sanki bu soruyu sorduğu için kendine kızmış gibi gözlerini yumdu. “Her neyse...”

Şaşırmıştım. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Ne için yanında olmamı istiyordu ki? Böyle sorularla aklımı karıştırmaya devam ediyordu işte, ondan uzak durma sebebimi bir kez daha gözüme sokmuştu böylece. Kendimi korumak için ne kadar da mantıklı bir şey yaptığımı anlamıştım.

“Ne duymak istiyorsun, Songur?” diye sordum ilk kez kaçmadan. “Ne duymak istediğini anlamıyorum. Bir öylesin, bir böylesin.”

“Çünkü sen de öylesin,” dedi. “Sayende tek yaptığımız şey bir ileri iki geri gitmek.”

Sayemde mi? Onun da suçu olduğunu görmüyor muydu gerçekten? Bu zamana kadar kafamı karıştırmaktan başka ne yapmıştı? Kendi yaptıklarının farkında değil miydi, yoksa suçu sadece bana atmak kolayına mı geliyordu?

"Sayemde mi?" diye sordum öfkeyle. Sesim istemsizce yükselmişti. "Benim sayemde mi? Gerçekten mi, Songur? Sen kendi yaptıklarını görmüyor musun?"

"Ne yapıyormuşum ben?" diye sordu merakla dolu bir sesle. "Ne yapıyorum ben sana, Valeri?"

Ne yapmıyordu ki? Aklımı sikip atıyordu. Mantiğımı kaybetmeme neden oluyordu. Hoşuma gitmeyen şeyler yaptırıyordu bana. *Birini sevmek böyle bir şey mi?* Sevginin insana ne kadar büyük zararlar verdiğini bilerek büyüyen birisi olarak kafamda durmadan dönüp duran soru buydu.

Onu seviyor muyum? Cevabının hayır olması gerekiyordu. Cevabının hayır olmasına ihtiyacım vardı.

Ama bu soruyu ben bile cevaplayamıyordum artık.

"Ne yapmıyorsun ki?" diye sordum. O kadar sinirli hissediyordum ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum. "Ne istediğin belli değil, Songur. Bir an yanında sadece güvenini kazanmak için varmışım gibi davranıp bir an sonra aramızda bir şey varmış gibi davranamazsın. Bir an kalbimi kıracağını söyleyip başka bir an hep burada olacağını söyleyemezsin."

"Bahsettiğim şeyi anlamıyorsun," dedi sesli bir nefes verdiğinde. "Benim en son istediğim şey bile değil senin kalbinin kırılması." Derin bir nefes daha aldı, ne demesi gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. "Valeri, güvenini sikeyim. Oyununu sikeyim. Yanımda olmanı istiyorum, görmüyor musun?"

Bu geceye kadar görmüyordum.

Ama şu an kapımda dikilmesi başka bir şey anlatıyordu bana.

Sözleri de...

Gerçekten aramızda bir şeyler olmasını istiyor muydu? Kimseye güvenmediğini sanıyordum. Bana güveniyor olamazdı. Daha güvenini kazanacak bir şey yapmamıştım bile. Öyleyse neden şimdi daha fazlasını istediğini ima ediyordu?

"Neden?" diye sordum büyük bir merakla. "Neden bunu istiyorsun?"

Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Bilmiyorum," dedi dürüst bir şekilde. "Bilmiyorum, Rosa." Kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Böyle bakmaması gerekiyordu. "İstediğin tek şey o dövme mi gerçekten?"

"Başka ne olması gerekiyor?" diye sordum.

Aslında söylemek istediğim yüzlerce şey vardı. *Yanında olmak istiyorum*, demek için umutsuzca atan bir kalbe ve onunla dolup taşan lanet bir zihne sahiptim. Bu yüzden sessiz kalmak çok daha zordu ama şaşırtıcı bir şekilde, sandığımdan daha iradeliydim.

Birkaç saniye duraksadı. Sonra, “Beni istemiyor musun?” diye sordu. Bu soruyu sormayı benim kadar kendisi de beklemiyor gibiydi. “Sikeyim, Valeri. Her neyse.”

“Her neyse deme işte,” dedim. “Bir şey söyledikten sonra söylediğinden pişman olmuş gibi davranman bizi bir ileri iki geri götürüyor.” Şimdi neden bir şeyleri yoluna sokmak istiyormuş gibi konuşuyordum? Konu o olunca gerçekten kendimi anlayamıyordum. “Kafamı karıştırıyorsun, Songur.”

Benden bir adım uzaklaştığında bunu hiç istemediğimi fark ettim. Aslında, bunu yapmaması için elimden gelen her şeyi yapacağımı düşündüm ve bu beni her şeyden daha çok korkuttu. Onunla başım beladaydı ve nasıl kurtulacağıma dair bir fikrim yoktu çünkü kurtulmak istemiyordum.

“Biliyorum,” dedi mırıldanır gibi. “Üzgünüm.” Garip bir şekilde sesi gerçekten de üzgün geliyordu. Onu karşımda ilk kez böyle görüyordum. Sanki gerçekten bana değer veriyormuş gibi...

Bu mümkün olabilir miydi?

“Yapma o zaman,” dedim sertçe yutkundüğümde. Böyle olmasını istemiyordum. Aslında tam şu an neden ondan uzak durmam gerektiğini bile bilmiyordum.

“Elimde değil.”

“Nasıl elinde değil?” diye sordum.

“Valeri, bana laf ediyorsun ama sen de benim için büyük bir gizemsin,” dedi oflayarak. “Bunun farkında değil misin gerçekten? O gece nereden çıktın, hayatıma nasıl girdin, ne yapmaya çalışıyorsun? Hiçbir şeyi anlamıyorum. Kendimi sana kaptırdım ve gidiyorum. Kontrolün bende olduğunu mu sanıyorsun? Seninle alakalı hiçbir şeyde kontrolüm yok benim. Olsaydı beni istemediğin bu kadar açık olmasına rağmen kapına dayanmazdım. Ben kimse için daha önce böyle bir şey yapmadım.”

Derin bir nefes verdiğinde ellerini kısacık kesilmiş saçlarında gezdirdi ve benden bir adım daha uzaklaştı.

“Bana ne istediğini söylemeden sana nasıl güvenebilirim? Sana nasıl yardım edebilirim? O adamı öldürdüğümü düşündüğün için ağladın tüm

gece. Neden? Verdiğin hiçbir tepkinin nedenini anlamıyorum çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun.” Haklıydı ama ona nasıl anlatabilirdim ki? “Sana gerçekten yardımcı olmamı istiyorsan bana derdini anlatmalısın. Ve hayır, beni engellemele hayatından çıkmayacağım. Bunu aklına kazı.”

“Ben istemiyorsam çıkmak zorundasın,” dedim neredeyse fısıldayarak ama istemediğimi ikimiz de biliyorduk.

“Çıkmamı istemediğini ikimiz de biliyoruz,” dedi düşüncelerimi doğrular gibi. “Gerçekten dün gece o hâlini gördükten sonra seni bırakacağımı mı sandın? Ben gelmeseydim o silaha bakıp ne yapmayı planlıyordun?” Gözlerimi kaçırdığımda parmaklarını çenemde hissettim ve soğuk dokunuşu ürpermeme neden oldu. Yüzümü ona doğru çevirerek bakışlarımızın buluşmasını sağladığında yeşil gözlerindeki ifadeyi asla çözemedim. “Neden yanında olmama izin vermiyorsun?”

“Çünkü sen benim asla ulaşamayacağım birisin,” diye itiraf ettim. “Ben sana bağlanırım. Yanlış olduğunu bile bile... Ama sen bağlanmazsın. Belki gizem hoşuna gider, sonra sıkılır ve başka bir oyuna yönelirsin. Her şey senin için bir oyun, Songur. Ama benim için değil.”

“Sana her şeyin benim için bir oyundan ibaret olduğunu kim söyledi?” diye sordu. Kaşları çatılmıştı. “Kafanda bir insan yaratıp onun ben olduğuna inandırmışsın kendini. Ama öyle bir şey yok. Eğer bu benim için bir oyun olsaydı emin ol böyle oynamazdım. Şu an oyun oynamıyorum.” Gözlerimi kaçırdığımda, “Ama ne dersem diyeyim fark etmeyecek,” dedi. “Sen zaten kendini buna inandırmışsın.”

Benden uzaklaştığında ne yapacağımı bilemedim. Hiçbir şey söylemeden yanıma geçip kapıyı açtı ve dışarıya doğru bir adım attı. Gidiyor muydu yani? Bu kadar mıydı? Daha hiçbir şey konuşmamıştık bile.

Ona anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Keşke sesimi duyabilseydi. Dudaklarımı aralamadığımda bile... Ona babamın bana yaptıklarını ve nasıl annesiz kaldığımı söyleyebilirdim. Abimin benden nasıl alındığını ve kendimi burada nasıl bulduğumu anlatabilirdim. Eğer dudaklarımı aralayabilseydim... Ama bunu yapamıyordum. Çok yapmak istiyordum ama sonunda kalbimin kırılmasından korkuyordum. Güvenimin paramparça olmasından korkuyordum.

Çünkü dün gece korkutucu bir şekilde fark etmiştim ki ona güveniyordum.

Bu ona güvenmemekten çok daha kötü ve tehlikeliydi.

Ya o adama bilerek zarar verdiyse... Bu düşüncüyü kafamdan silip atamıyordum. Ya her şeyi biliyor ve susuyorsa? Ona güvendiğim için kafamın içindeki şeytanlar çok daha tehlikeli konuşuyordu benimle, çok daha derine akıtıyorlardı zehirlerini. Çünkü her zaman güveni paramparça olan birisiydim ben, kime hediye ettiysem güvenimi bir çöp kutusunun içinde bulmuştum en sonunda.

Ve benim dünyamda hikâyeler hep aynı sonla bitiyordu.

Bu sefer daha farklı biteceğine inanamıyordum istesem de.

Kafamın içindeki ses sürekli aynı şeyi fısıldıyordu bana: *Onun gibi bir adam sende ne bulsun? Tabii ki seninle oynuyor.*

Ve bunu bile bile hâlâ ona hayır diyememek, bunu düşünmeme rağmen hâlâ ona güvenmeden devam etmek aslında nasıl çoktan ona kapıldığımı gösteriyordu.

“Gidecek misin?” diye sordum garip bir sesle. Kafasını kaldırıp bana bakmadı bile.

Onunla tanıştığımda göz teması kurmaya kaçınıp duruyordu ve şimdi de aynı hâldeydi.

“Gitmek istemiyorum,” dedi beni şaşırtarak. Sanki gitme dememi umuyordu.

Sanki değil...

Gitme dememi ummuştu.

Ama söylemedim.

Söyleyemedim.

Birkaç saniye bekledi ve umduğunu bulamayacağını anladı. Onu ilk kez böyle görüyordum. İlk kez kendinden emin değildi ve ilk kez ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Biraz düşün,” dedi sadece. “Kafanı toparla. Senden uzak duracağım. İstersen...”

“İstersem, ne?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Yanında olmamı istersen burada olacağım.”

Sonra kapıyı kapattı ve çıkıp gitti.

Bir süre sırtım kapıya yaslı bir şekilde bekledim. Sonra istemsizce aşağı doğru kaymaya başladım. Kapının dibine çöktüğümde kafamı diz kapaklarıma yasladım ve ağladım. Aslında neden ağladığımı bile bilmiyordum. Sadece çok yalnız hissediyordum. Babamın telefonunda numaram bile kayıtlı değildi, annem uzun zamandır yoktu, abim bir hiç uğruna gitmişti ve en yakın arkadaşım her geçen gün benim için biraz daha yabancı oluyordu. Şimdiyse hayatımda olmasını istediğim... Hatta bunu henüz kendime itiraf edemesem de benim olması için canımı verebileceğim adam evimden çıkup gitmişti.

Ve hepsi benim yüzümdendi.

Her şey benim yüzümdendi.

Hissettiğim her acı benim yüzümdendi.

Mutsuzluğum benim yüzümdendi.

Kendi hayatımı cehenneme dönüştürmekten başka hiçbir şey beceremiyordum.

Ama keşke beni anlasaydı. Konuşmasam bile beni anlayabileceğini sanıyordum. Ne kadar en başta tam tersini söylemiş olsa da hissettirdiği şey buydu. Yine de işte, gözler bir yere kadar konuşabilirdi. Önemli olan sonunda kelimeler oluyordu.

Belki de böylesi daha iyidir, Valeri. Kafamın içindeki ses ilk kez bir felaketten bahsetmiyordu. İstedığın zaten buydu. Amacın buydu. Ona bağlanacağını anladın ve bunun sana sonunda daha büyük acı vereceğini biliyordun. Sonunda acıdan nefesin kesilmesin diye şimdi biraz ağlayacaksın ve sonra bitecek.

Evet, sonra bitecekti.

Ama ne uğruna? Sonra yine aynı boktan bataklığa saplanıp kalacaktım. Sonra yine yaşamak için bir sebep bulmaya çalışıp hiçbir şey bulamayacaktım. Sonra yine büyük bir çıkmaza girecektim. Sonra yine yalnız kalacaktım.

O adamı bana söyleyeceği şeyi bildiği için öldürme ihtimali gerçekten var mıydı? Eğer varsa neden az önce kapıma dikilmişti? Gözlerine baktığımda bir yalancıya bakıyor gibi hissetmiyordum.

Bir yalancı onun koyu yeşillerinin baktığı kadar içten bakamazdı.

Buna emindim.

Ama yine de korkuyordum işte.

Sonunda oturduğum yerden kalkmayı başardığımda banyoya giderek elimi yüzümü yıkadım ve salona döndüm. Ama artık bir şey izleyecek hâlim yoktu. Bu yüzden kulağıma kulaklıklarımı taktım ve çalma listemden rastgele bir şarkı açtım. *40gece - Yine En Baştan*. Şarkı çalmaya başladığında sehpanın üzerinden aldığım sigara paketinden bir dal çekerek dudaklarımın arasına sıkıştırmıştım bile.

Acıların arttıkça daha az yanıyor canın aslında.

Duygusal olmanın anlamı yok.

Yağmurdan ıslandığında korkmazsın artık sulardan.

Kuru kalmanın anlamı yok.

İstemsizce gülümsedim. Çünkü bu sözler bana onu hatırlatmıştı.

Yalnızlık alışkanlık, insanlar artık fazlalık.

Anlatsan da biri anlamıyor.

İnancımı kaybettim.

Gidecek kimsem yok kendimden başka.

Başka bir anlamı yok.

Sigaramı yaktıktan sonra derin bir nefes çektim içime. Bu sözler de ne yazık ki bana kendimi hatırlatmıştı.

Hep bir ileri, iki geri.

Belki de o kadar denemedim.

Yine en baştan, yine en baştan başlar.

İnsan çizebilir kaderini.

Şansın kırabilir kalemini.

Gerçekten de insan kendi kaderini çizebilir miydi? Tüm döngüyü kırıp da sonunda o hayal kırıklığının dışına çıkarak bir nefes almayı başarabilir miydi?

Nedense bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

Sehpanın üzerindeki çizim defterimi açarak aşağı doğru eğildim ve halının üzerine oturarak kurşun kalemi elimde döndürmeye başladım. Sigaram hâlâ dudaklarımın arasındaydı ve külü yere dökülüyordu ama umurumda bile değildi. Yarın toparlanmak için kendimi temizliğe verdiğimde hallederdim. Kurşun kalemi iki parmağım arasında döndürürken gözümün

Önüne gelen yüzü ile istemsizce telefonumu elime aldım ve mesaj uygulamasına girerek sohbetimize bastım.

Bu numarayı engellediniz.

Evet, onun farkındaydım.

Profil fotoğrafının üzerine bastım. Fotoğraf arabasının içinde çektiği bir *selfie*ydi. Üzerinde bir deri ceket vardı ve siyah saçları dalgalı bir şekilde alnına doğru dökülüyordu. Sakalları henüz yeni çıkmaya başlamıştı ve kafasını hafifçe yana eğmişti. Güneşin çarptığı koyu yeşil gözleri değerli bir taş gibi parlıyordu ve kameraya doğru bakıyordu. Canımı sıkacak kadar yakışıklı görünüyordu.

Fotoğrafi açarak kenara koyduğumda sigaramı söndürdüm ve onu çizmeye başladım. Tekrara aldığım şarkı çalmaya devam ediyordu. Lisedeyken derslerden vaktim kalmadığı için çizim konusunda biraz gerilesem de hâlâ paslanmış sayılmazdım. Ne zaman düşüncelerimden kurtulmak istesem kendimi bir şeyler karalarken buluyordum.

Onu çizmeye devam ederken göğsümde bir ağırlık oluştuğunu fark ettim ve istemsizce fotoğrafından çıkarak sohbetimize girdim. Numarasının engelini kaldırdım ve fotoğrafı tekrar açtım. Ama beş dakika bile geçmeden telefonuma bildirim gelmişti.

Mesaj atmıştı.

Nasıl bu kadar hızlı fark etmişti?

Mesajma bastığımda ellerim titriyordu. Ben gerçekten ne yapıyorum? Hiçbir fikrim yoktu. Hayatım boyunca hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim kendimi. Onca kayıp verdiğimde bile.

Kralım: Engellemezsen mesaj atıp dururum, Rosa. (22.21)

Kralım: O yüzden kafanı karıştırmamı istemiyorsan beni tekrar engelle. (22.21)

Yokluğu daha da karıştırıyordu kafamı. Aslında hiç tanımadığım bir adama bu kadar alışmış olmam normal miydi?

Kendimi anlamakta zorluk çekiyordum.

Valeri: Kafamı hep karıştıırıyorsun ki. (22.22)

Valeri: Engeli kaldırdığımı nasıl bu kadar hızlı fark ettin? (22.22)

Kralım: Profil fotoğrafına bakıyordum. (22.22)

Yani bu kadar dürüst müydü? Böyle olmasını sağlamak için onu istemediğimi söylemem mi lazımdı?

Valeri: Neden? (22.23)

Kralım: Güzel fotoğraf. Arada bakıyorum. (22.23)

Valeri: Dürüst olman için sana git demem mi gerekiyordu? (22.24)

Kralım: Alakası yok. Daha önceden de sorsaydın söyledim zaten. (22.24)

Kralım: Sen bana bir şeyleri gerçekten sormadın ki hiç. (22.24)

Bu ne demekti şimdi?

Bir şey yazmama fırsat vermeden bir mesaj daha atarak beni kurtardı. Eğer bir şey yazmasaydı muhtemelen cevap verecek bir şey bulamazdım zaten.

Kralım: Neden engeli kaldırdın? (22.24)

Valeri: Çocukça geldi. O yüzden. (22.25)

Kralım: Yani hâlâ konuşmak istemiyorsun? (22.25)

Valeri: Konuşmak istemiyorum değil. (22.25)

Kralım: Derdini söylemiyorsun. (22.26)

Çünkü ben de anlamıyordum. Bu yüzden söylemem mümkün değildi.

Valeri: Boş ver. Eve geçtin mi? Araba kullanırken telefona bakmamalısın. (22.27)

Kralım: Evet. Evdeyim. (22.27)

Kralım: Sen ne yapıyorsun? (22.27)

Valeri: Şarkı dinliyorum. (22.28)

Kralım: Hangi şarkı? (22.28)

Az önce evimden çıkıp gitmesine rağmen şimdi hiçbir şey olmamış gibi sohbet ediyor oluşumuza inanamıyordum. Ben bu adamı hayatımdan asla çıkaramazdım, şu an bundan emin olmuştum. Buna asla gücüm yetmeyecekti.

Oflayarak ona şarkının linkini attım. Mesajımı gördü ama cevap vermedi. Birkaç dakika sonra bir bildirim daha geldi.

Kralım: Hep bir ileri iki geri diyorsun yani? (22.30)

Valeri: Belki de o kadar denemiyorum. (22.31)

Kralım: Ben denerim. (22.32)

Kralım: *Sen uy.* (22.33)

Kralım: *İyi geceler, Rosa.* (22.34)

Konuşmayı kesmek istemiyordum. Mesajıma bile sabaha kadar cevap vermesini isterken nasıl onu hayatımdan çıkaracaktım? Neden bunu yapamıyordum? Neden sonunda kalbimin kırılacağı yoldan gitmeye çalışıyordum?

Valeri: *İyi geceler.* (22.35)

Telefonu kapatarak kafamı geri attım ve gözlerimi yumdum. Başım ağrı-maya başlamıştı. Salondaki koltuğa kıvrılarak battaniyemi üzerime çektim ve gözlerimi kapattım. Kayıp bir hâlde olduğumu biliyordum ama en azından uyandığımda kafamın içindeki savaşın bitmiş olmasını diliyordum.

Ya da en azından, onu düşünmemeyi başarabilmeyi.

Aradan bir hafta geçti ve onu düşünmediğim tek gün bile olmadı.

Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yine sözünde durmadı. Kendisiyle çelişti. Engeli kaldırırsan mesaj atıp dururum demişti ama engeli kaldırmama rağmen o geceden sonra bir kez bile mesaj atmadı.

Muhtemelen, adımlı bile hatırlamıyordu.

Muhtemelen bir sokakta denk gelsek dönüp bana bakmazdı bile.

Muhtemelen aklına bir kez bile gelmemiştim.

Her şeyi ellerimle sikip attığımın farkındaydım. Ever, bunu yapmıştım tam olarak. Bir salak gibi kendi kalbime söz geçiremediğim için her şeyi daha karmaşık hâle getirmiştim ve elimdeki tek şans da çöpe atmıştım.

O dövmeyle asla alamayacaktım. Bu yola ilk çıktığımda başıma bir sürü şey geleceğini tahmin ediyordum olsam da her şeyi bırakmama neden olacak şeyin kalbim olacağına hayatta inanmazdım.

Ama işte buradaydık. Bu karmaşık noktada. Kendimi geriye çekmem mi daha mantıklı olardı yoksa sonuna kadar gitmeli miydin, onun için çırpınan bir kalple bilmiyordum. Ancak buna biraz daha devam edersem ona tam olarak kapılacağımdan emin olduğumdan, artık kendimi korumaya almam gerekmişti.

Her zamanki gibi işler hislere gelince kaçırıyorsun, Valeri. Eminim ki seni korkutan şey her zaman yanında olacağını söylemesi olmuştur. Çünkü sen gecenin

sonunda yanında kimseyi istemez, sabah güneş doğduğunda ise yalnızım diye ağlarsın.

Ama aslında, bu tam anlamıyla doğru değildi.

Çevremdeki insanları kendimden uzaklaştırdığının farkındaydım ama ondan uzaklaşmamın sebebi bu değildi ki.

Abimin katilini bilen tek adamı vurmuştu, bu yola çıktığım ilk andan beri bir milimetre olsun ilerlememe izin vermemişti ve bu da yetmezmiş gibi ondan hoşlanmama neden olmuştu. Belki de daha fazlası. Gerçekten böyle bir dünyanın içinde, söz konusu hisler olduğunda *kalbine söz geçiremeyecek kadar zayıf mısın sen*, diyen bir adama kapılamazdım.

Değil mi?

En azından kendimi korumaya çalışıyordum çünkü geriye kendimden başka bir şeyim kalmamıştı.

Ve zaten, gerçekten umurunda olsaydım bir hafta boyunca bir kez olsun ulaşmaz mıydı bana?

O da oyundan sıkılmıştı işte.

Benden sıkılmıştı.

Okulun binasından çıktığım sırada yağmur hızlanmıştı. Üzerimdeki montun kapüşonunu kafama geçirerek çantamı tek omzuma asarak yürümeye başlamıştım. Henüz birkaç adım atmaya başarabilmişken bir kolun omzuma atıldığını hissettim ve kafamı kaldırarak yanımda duran bedene baktım. Az önce sınıfta vedalaştığım Umay yanımda duruyordu.

“Ne bu acele ya? Nereye gidiyorsun?” diye sordu kolunu omzumdan çektiğinde. Ama uzaklaşmak yerine koluma girmişti.

Beraber kampüsün içinde yürümeye başladığımızda bilmem dercesine dudaklarımı büzdüm. “Eve geçerim herhalde. Bir planım yok.”

“Uzun zamandır beraber takılmıyoruz,” dedi. “Bir şeyler mi yapsak boşsan?”

Aslında, hiçbir zaman beraber takılmamıştık. Okulda geçirdiğim vakitlerde yalnız kalmamak için yanlarında oluyordum ama onun dışında, konuştuğum insanlar değillerdi. Zaten genel olarak hayatımda kimse yoktu.

En yakın arkadaşım ile bile kaç haftadır konuşmuyordum.

Eksikliğini hissetmiyor değildim tabii ama... Bir yandan da alışık olduğum bir döngüydü bu. Lisede de her zaman böyle olurdu. Günlerce, hatta bazen haftalarca konuşmazdık. Ve her zaman ilk adımı atan o olurdu.

Bu sefer atmıyordu.

Onu suçlamıyordum.

Benden sıkılan bir kişi daha işte.

Her zaman başıma geleceğini bildiğim, kaçınılmaz bir olaydı insanların benden sıkılması.

“Bilmem,” dedim. “Olabilir aslında. Ne yapmak istersin?”

“Ne?” diye sordu şaşkınlıkla. “Az önce bir şeyler yapma teklifimi mi kabul ettin sen? Hem de ben hiç ısrar etmeden? İyi misin sen?”

Yalandan güldüm. “İyiym.”

Aslında, hiç değildim.

Yalnızlıktan kafayı sıyracak gibi hissetmeye başlamıştım.

“Emin misin?”

“Evet, Umay,” dedim. “Sadece yoğundum bu aralar. Artık rahattım. Bir şeyler yapabiliriz bu akşam.”

“Ne yapmak istersin?” diye sorduğunda omzumu silktim. Gerçekten umurumda bile değildi.

Sadece kendimden başka biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Songur Yakut’un yokluğunu can sıkıcı bir şekilde fark ediyordum ve bu kafamı koparmak istememe neden oluyordu. Beni o hâlde görmesine izin verdiğime hâlâ inanamıyordum. Bana söylediği yalanlara inandığıma da.

Kafamın içinde sesini duydum. Her gün defalarca duyuyordum bu sesi. Sanırım ona karşı hissettiklerim, sandığımdan çok daha fazlaydı. *Ben buradayım, Rosa.* Evet, eminim ki buradasındır. Etrafıma bakıyordum ve yalnız olduğum gerçeğinden başka bir şey göremiyordum.

“Hiç fark etmez,” dedim ona döndüğümde. “Sen ne yapmak istersen.”

“Bizim çocuklarla gece kulübüne gideriz diye plan yapmıştık aslında,” dedi. “Sen de gelmek ister misin? Yoksa onların yanına geçmeden önce kahve falan mı içelim?”

“Yo,” dedim omzumu silkerek. “Ben de gelirim. Hem bana da hava değişikliği olur. Uzun zamandır dışarı çıkmadım.” Gerçekten, uzun zamandır

Songur Yakut dışında birisiyle bir şey yaptığım olmamıştı sanırım. “Nereye gitmeyi planlıyorsunuz?”

“Kırmızı Yakut’a,” dediğinde az kalsın öksürük krizine girecektim. *Her yerden çıkmak zorunda mısın gerçekten?* Kafamın içinde olduğu yetmiyordu çünkü. Bir de bana ismini hatırlatmak için her yolu deniyordu. “Ne oldu?” diye sordu Umay, artık yüzümde nasıl bir ifade gördüyse.

“Bir şey yok,” dedim elimi ne olacak canım dercesine salladığımda.

En yakın arkadaşım la haftalardır konuşmuyordum ve kendi dünyamda kaybolmak üzere hissediyordum, bu yüzden normal birileriyle vakit geçirme şansımı ellerimle itmek istemiyordum. Ama onu da görmek istemiyordum.

Son bir haftadır yoluma çıkmamasının bir sebebi olmalıydı. Bu iş burada bitmiş olmalıydı. Oraya sırf arkadaşlarımla eğlenmek için gidecek olsam bile beni gördüğünde bilerek geldiğimi düşünmez miydi? Son bir haftadır beni bir kere bile düşünmediğini belli etmişken ona böyle bir şey düşündürmem büyük bir sorun değil miydi? Muhtemelen beni peşinde koşan bir kız sanacaktı ve bu ona büyük bir haz verecekti. Sonuçta bu yüzden oynuyordu, değil mi?

Ama hissettirdikleri ya da attığı o mesajlar hiç de oyun gibi değildi.

Belki bu da onun oyunun dozunu arttırma şekliydi.

Abartıyorsun, Valeri.

Benim işim buydu zaten; abartmak, kafada kurmak ve aşırı tepkiler vermek.

Kısa bir an duraksadım. Onun hakkımda ne düşündüğünü neden umursuyordum ki? Genel olarak insanların hakkımda neler düşündüğünü neden bu kadar umursuyor ve neden her seferinde ona göre hareket ediyordum? Bu benim hayatımdı. Babam beni senelerce bunun tam tersine ikna etmeye çalışsa da öyleydi işte. Ve o telefonu suratına kapattığım andan itibaren kafamın içinde ona ait olan kapıyı da kapattıysam eğer, artık bir noktada değişmeye başlamam gerekiyordu. Değişmem ve umursamamam gerekiyordu.

Başkalarının hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenmeyi bırakmam gerekiyordu.

Bu yüzden Umay tekrar koluma girdiğinde, “Kaçta hazır olmam gerekiyorsa bana söyle,” dedim.

Hem zaten o mekâna fazla uğramadığı için karşılaşmamızın çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum.

3. BÖLÜM:

ASLA SÖYLEMEM SANDIĞIN SÖZLER

Her zamanki gibi hesaba katmadığım bir şey vardı.

Ben şanssız bir insandım.

Yeşil gözleri gözlerime değdiği an, aklımdan geçen tek düşünce buydu. *Sen şanssız bir insansın, Valeri.* İçerideki tüm havanın çekildiğini ve ciğerlerimin nefessiz kaldığını hissettim, aramızdaki kalabalığa rağmen Songur Yakut gözlerini benden çekmedi. Uzaktaydı ve oturduğu yerden sadece bana bakıyordu, öyleyse nasıl oluyordu da elleri tenime değiyormuş gibi beni ürpertmeyi başarabiliyordu?

Bakışlarımı kısa bir an ondan uzaklaştırarak oturduğum masaya geri döndüm ama beynimin içi bomboş kalmıştı sanki, beynimi tamamen boşaltmış ve hep yaptığı gibi sadece kendisiyle ilgili şeylerle doldurmuştu. Ortamda en son ne konuşulduğunu bile hatırlamıyordum.

Kafamı istemsizce kaldırdım ve bir kez daha ona baktım, hâlâ beni izliyordu. Bakışları her zaman olduğu gibi dikkatliydi ve... Birkaç saniye sonra oturduğu yerden kalktığını gördüm, gidecek miydi? Kenarda duran deri ceketini üzerine geçirdiği sırada gözleri bir kez daha bana döndü ve kafasıyla kapıyı işaret etti. Beni mi çağırıyordu?

Şaşırmıştım. Onu tamamen görmezden gelmeme rağmen benimle konuşmak mı istiyordu? Bir haftadır bir kez bile aramadığından dolayı ilgisinin tamamen yok olduğuna ve benden sıkıldığına inandırmıştım kendimi ama şimdi konuşmak isteyen oydu. Ne yaptığımı bile düşünmeden, "Ben tuvalete gidiyorum," dedim ortaya doğru. Kenarda duran ceketimi üzerime geçirdim ve çantamı da aldım, tuvalete niye böyle gittiğimi kimse sorgulamadı bile. Umurlarında değildim.

Songur ayağa kalktığımı görünce kapıya doğru yürümeye başlamıştı ve ben de arkasından yürüyordum.

Muhtemelen bunu yapmamam lazımdı.

Ama itiraf edemeyecek olsam da kendime, saçma bir şekilde onu özlemiştim.

Zaten kaçtığım şey buydu. Farkındayım. Kaçıyordum çünkü burada kalırsam ona tamamen bağlanmam kaçınılmaz olacaktı ve ona bağlanırsam ne yapacağımı bilmiyordum. Ona bağlanırsam nasıl yaşamaya devam edecektim, bilmiyordum.

Kapıdan çıktığımda kenarda beni beklediğini gördüm, temiz hava yüzüme çarptı ve deminden beri mekânın içinde havasız kaldığım için sonunda derin bir nefes alabildim. Sigara paketinin içinden bir dal çekerken göz göze geldik ve merdivenleri inerek ona doğru yürümeye başladım. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve kafasını yana eğdi, gözleri ilginç bir şeyi incelemiş gibi beni inceliyordu ve tuhaf bir şekilde, bakışlarındaki özlemi hissedebiliyordum.

Belki de böyle olmasını istediğim için kafamda kuruyordum.

“İster misin?”

Bana söyleyeceği ilk şeyin bu olmasını beklememiştim. Neden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarım çatıldığı sırada gözleri ile elindeki sigara paketini işaret etti.

Kafamı salladım, bir şey demeden paketin içinden bir dal çektim ve onun içtiği sigarayı sevmememe rağmen dudaklarıma yasladım. Elindeki çakmakla önce benim sigaramı yaktı, bunu yapmak için biraz eğilmişti ve daha önceden çok daha yakın temaslarda bulunmuş olsak da epeydir böyle yakınımda olmadığından kalbimin hızlandığını hissetmiştim.

Sigaramı yaktıktan sonra geri çekildi ve kendi sigarasını yaktı. Gözlerim vücudunda dolaştı. Üzerinde açık renk bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve siyah bir deri ceket vardı. Her zamanki gibi görünüyordu. Sigaradan bir nefes aldığım sırada bakışlarım yukarı tırmandı ve göz göze geldik. Garip bir ifadeyle beni izliyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu en sonunda konuşmaya karar verdiğiğinde.

“Arkadaşlarımlayım,” dedim. “Buraya gelmek istediler, planı bozan kişi gibi görünmek istemedim. Karşılaşacağımızı düşünmüyordum.”

Kaşları havalandı. "Karşılaşacağımızı düşünsen gelmez miydin?"

"Hayır," dedim sigaradan bir nefes çekerek. "Gelmezdim."

"Hmm..." Duraksadı. "Benden kaçıyor musun?"

Bunu gerçekten anlamamış mıydı? "Kovalamadığın için buna kaçmak denemez sanırım, Yakut. Sadece uzak durmaya karar verdim."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yer edindi, ne kadar içten olmasa da gamzeleri anında kendini belli etmişti. Gamzelerinin böyle ortaya çıkmasına bayılıyordum. Bayılmamam gerektiğini bilsem de...

"Kovalamamı mı isterdin?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde.

Kafamı salladım. "Neden böyle bir şey isteyeyim?"

"Sesin buna bozulmuşsun gibi çıktı ama."

"Hayır, bozulmadım. Senin aksine, ben oyun oynamıyorum."

"Oyun?" diye sordu gülercesine. "Ben ne oyunu oynuyorum ki, Valeri?"

Oynadığın o kadar oyun var ki artık hiçbirine yetişememeye başladım, Yakut.

"Sence?" diye sordum.

"Sana oyun falan oynamıyorum," dedi sigarasının külünü yere doğru silkelediği sırada. Gözleri tekrar gözlerimi bulmuştu. "Benden uzak durmak istediğin için bu kararına saygı duydum ve senden uzak durdum, bu benimle alakalı değildi."

"Öyle mi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Öyle."

"O zaman neden beni buraya çağırdın?" diye sordum merakla.

"Çünkü oyun oynamak istediğine karar verdim," dedi. "Bana söylediğin şeyi yapan sensin. Benimle oynuyorsun, Rosa."

Rosa.

Tekrardan o isim. Bir haftadır bu ismi duymuyordum ve özlediğimi farkında bile değildim.

"Ne oyunu oynayacağım ben?"

"Beni istemediğini söylüyorsun ama benden aldığın o çirkin bilekliği bile bileğinden çıkarmamışsın," dedi gözleri bilekliğime düştüğünde. Şaşkın bir şekilde bileğime baktım. Nedense bir haftadır çıkarmak içimden

gelmemiştii ama buraya gelirken beni göreceğini bilseydim bunu görmemesi için kesin çıkarırdım.

“Unutmuşum,” dedim savunmaya geçerek. “Bunun oyun oynamakla ne alakası var?”

“Onu sana sormak lazım,” dedi. Gülümsemişti. “Gerçekten buraya beni görmeyeceğini düşünerek mi geldin? Buna inanmamı bekleme. Mekân benim. Bilerek karşılaşmak istedin.” Bir adım attı. “Ve inan bana bununla ilgili hiçbir sorunum yok çünkü seni görmek için tutuşuyordum ama buradan bakınca ne istediğini bilmeyen senmişsin ve beni suçladığın şeyi yapıyormuşsun gibi görünüyor.”

Ve inan bana bununla ilgili hiçbir sorunum yok çünkü seni görmek için tutuşuyorum. Gerçekten beni görmek mi istemişti? O zaman neden bir haftadır hiçbir şey yapmamıştı? *Uzak duran sendin, aptal. O ne yapabilirdi ki?* Evet ama... Bunca zaman aklımı çok karıştırmıştı. Gerçi o gece mesaj atan kişi, benim tanıdığım Songur da değildi. Çok daha içten ve sanki... Sanki beni kaybetmekten korkuyormuş gibiydi.

Sesi kafamın içinde yankılandı. Zaten bu aralar kafamın içinden çıktığı yoktu. *Ama şunu bil, kendine zarar vermene izin vermeyeceğim artık. Ben varken olmaz. Buna izin vermem.* Bunu dedikten sonra öylece uzaklaşmama izin vermişti ama. *Sen olsan ne yapardın, Valeri?* Ben olsam onun yaptığı gibi beni şimdi konuşmaya bile çağırmazdım. Bakıldığında haklıydı.

Onu istemediğimi belli eden bendim.

Israr edecek hâli yoktu ya.

Songur Yakut gerçekten kimsenin peşinden koşacak bir adam değildi.

“Gerçekten karşılaşmayacağımızı düşündüm,” dedim kısık bir sesle. Yalandı. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. “Bu mekâna doğru düzgün uğramıyorsun bile.”

“Bu mekân benim,” dedi gülerek. “Doğru düzgün nasıl uğramıyor olabilirim?”

“Biz beraberken uğramıyordun.”

“Çünkü aptal bir mekânda takılmak yerine seninle vakit geçirmeyi tercih ediyordum,” dedi. “Gerçekten de o aptallarla normalde takıldığımı mı düşünüyorsun? Anka’nın doğum günü partisine seni çağıracağını düşünmesem oraya asla gitmezdim bile. Amacım her zaman seni görmek oluyordu.”

Gözlerimiz tekrar kesiştiğinde ne kadar dürüst olduğunu fark ettim ve bu, kalbimin hızlanmasına neden oldu. Benimle neden böyle konuşuyordu? “Bunları söylemek için senden uzaklaşmam mı lazımdı?”

“Beni sana net olmamakla suçluyorsun ama hiç dönüp kendine bakmıyorsun, sen de bana karşı hiçbir zaman net değildin,” dedi. “O gece seni öyle gördüğümde bir söz verdim ama. Yanında olacağım dedim ve o an gayet nettim. Sonrasında olduğum gibi. Beni istemeyen, iten sendin. Buna rağmen merak etme, senden fazlasıyla haberim vardı. Seni evine kadar takip eden birisi varken öylece bırakacak değilim, seni kontrol ettiriyordum.”

“Kontrol ettiriyordun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet.”

“Bunu yaparken bana söylemek aklına gelmedi mi peki?”

“Neden? Onu da engelle diye mi? Sonunda tek başına kalana kadar sana ulaşabileceğim her yola taş koy diye mi?”

Kısa bir an duraksadım. Gerçekten ulaşılması zor bir insan olduğumu biliyordum ama bu kadar kendi kabuğuma çekildiğimi şu ana kadar fark etmemiştim. Gerçi konu o olduğunda kendimi koruyordum. *Senin kalbini ben kıracağım, Rosa*. Bunu diyen de o değil miydi?

“Bir şey engellediğim yok, sadece kendimi koruyorum,” dedim bu kez dürüst olarak.

“Kendini tam olarak neden koruyorsun, Valeri?” diye sordu bir adım attığında. Kokusu ciğerlerime dolduğunda onu ne kadar özlediğimi fark ettim. “Tam olarak neden koruyorsun kendini? Benden mi koruyorsun? Ben sana zarar verecek birisi miyim gerçekten senin gözünde? Sana yanında olacağımı söyledim!”

“Öyle bir şey değil,” dedim bir adım geri giderek. “Söylemek istediğimi anlamıyorsun ki.”

“Anlatmıyorsun ki,” dedi. “Nasıl bir şey?”

“Kalbimi... Kırmandan korkuyorum.” Sertçe yutkundüğümde kafasını yana eğdi ve göz göze geldik, sanki böyle bir şey dememi beklemiyordu. Panik yaparak bir adım daha geri gittim. “Sen haklıydın, tamam mı? Haklıydın. Bu işe girerken çok aceleci davrandım, salaklık yaptım, senin onca uyarını dikkate almadım ve hiç hazır olmadığım bir şeye atladım. Bana fazla geldi. Tüm bunlar... Bir yabancıнын beni takip etmesi...” Abimi kimin öldürdüğünü bildiğini söylemesi. “Tüm bu çatışmalar, bıçaklanmalar, hepsi

bana fazla geldi ve bu yüzden sana laf etmiyorum. Bu tamamen benim aptallığım. Hazır olmadan bir yola çıkmamam gerekirdi.”

O kadar hızlı konuşmuştum ki sonunda derin bir nefes almak zorunda kalmıştım. “Anlıyorum,” dedi düşünceli bir sesle. Bu sefer aramızdaki farkı kapatmamıştı. “Yani ben sadece bu yoldayken beraber ilerleyeceğin birisi miydim? Bunu artık istemiyorsun diye beni de mi istemedin? Bu yüzden mi bana karşı tüm kapıları kapattın?”

Bunların hepsini ona bir şeyler hissetmeye başladığımı fark ettiğim için yapmıştım ama bunu ona itiraf edemezdim. Ona karşı hiçbir kapıyı kapatmamıştım aslında. Aralık olduğunu gerçekten görmüyor muydu? Ama benim ne haddimeydi ki çabalamasını istemek? O net bir insandı ve benim savaşlarımın işi olmazdı.

“Öyle bir şey yok,” dedim zar zor. Ona gerçeği itiraf edemesem de onu istemediğimi düşünmesi beni deli ediyordu ve böyle düşünmesini istemiyordum. Gerçekten ne istediğimi bilmiyorum belki de. “Ne yapacağımı bilemedim sadece. Aklım çok karışık, tamam mı? Biraz düşünmeye ihtiyacım vardı.”

“Pekâlâ,” dedi. “Düşündün mü peki?”

“Düşündüm,” dedim kafamı salladığımda. “Buraya kadar gelmişken hiçbir şeyi öylece bırakmayacağım. Sonuna kadar gitmem lazım.”

Çünkü hayatıma devam etmeye çalıştığımda fark etmiştim ki her şey bomboştu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Abim gitmişti ve işler bir türlü yoluna girmeyecekti. Yalandan bir senaryoyu yaşamaktansa burada mahvolmak çok daha cazipti çünkü her şeyden uzaktayken bile hissedemiyordum, yaşayamıyordum, devam edemiyordum yoluma.

“Neden burada olduğunu ve ne istediğini bana söyleyen işler gerçekten daha kolay olacak, farkındasın değil mi?” diye sordu.

Biliyordum. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Geri çekildiğimde, “Eve gitmek istiyorum,” dedim. “Taksi çağıracağım. Ve seni de sonra arayacağım. Büyük ihtimalle aptal bir dengesiz olduğumu düşünüyorsun şu an ama...”

Haklısın da. Aynı zamanda bir korkağım ben. Yaşamayı bile beceremeyen bir aptalım. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey var, bir daha normale dönemem, bir daha yaşamayı sevemem, kendimi öldürmemden daha iyi bir seçenek olan tek şey abime ne olduğunun cevabını almak.

Sözümü kesti. “Öyle bir şey düşünmüyorum,” derken ellerini ceplerine soktu. “Ayrıca taksi? Abartma istersen. Seni ben bırakırım.”

“Buna gerek—”

“Yürü hadi, Rosa.”

Bu sefer itiraz etmedim.

Arabaya binerken de yolculuk sırasında da oldukça sessizdik. Evimin önüne geldiğimizde, “Teşekkür ederim bıraktığın için,” dedim onun benimle konuşmayacağını fark ettiğimde. Ne yapacağımı bilemiyordum.

“Teşekkür edecek bir şey yok,” dedi düz bir sesle.

“Olsun,” dedim. “İyi geceler, Yakut.”

“Sana da.”

Arabadan indiğimde binaya doğru ilerleyeceğim sırada camı açtı ve “Valeri,” dedi. Duraksayarak ona döndüm. “Seni gerçekten özledim.”

Bir şey dememi beklemeden camı kapattı, şaşkınca ona baksam da cevap beklemediği için ona verecek cevabım da yoktu. Şaşkın bir şekilde binaya doğru yürümeye başladım. Ben içeri girene kadar gitmemişti. Ama içeri girdiğim an gazı kökleyip kayboldu.

Yorgun bir şekilde daireme çıktım. Üzerimdeki tişörtü çıkardığımda deri pantolon ve sutyenle koltuğa kendimi fırlattım. Hiçbir şey yapasım yoktu. Bir haftadır hayatla ne kadar debelensem de en azından kendimi daha sağlam hissediyordum ama o yine ortaya çıkmış ve tüm sistemimi yerle bir etmişti işte. Sinirle kafamı geriye attım.

Yalnız kalmak istemiyordum.

Yalnızlıktan sıkılmıştım artık.

Telefonumu kontrol ettim. Anka’dan ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Ne kadar koptuğumuzu bir kez daha fark etmiştim böylece. Aklıma gelmiyor değildi tabii, ne zaman kötü hissetsem direkt telefonu elime alıp son mesajlaşma tarihimize bakıyordum. Bir anda ne olduğunu ve neden benden uzaklaştığını anlamıyordum. Gerçi ben de ondan uzaklaşmıştım ama... Her neyse. Kaç haftadır benden haber almıyordu ama demek ki umurunda da değildi.

Onun umurunda değilse artık benim de değildi.

Vakit geçirmek için ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden bir kahve yaptım ve masanın üzerindeki sigara paketimi alıp salona geri döndüm.

Odamdaki kitaplardan rastgele bir tanesini seçtim. Uzun zamandır kitap okumamıştım. Belki aklımı dağıtmama yardımcı olurdu.

Oluyordu da.

Mesaj sesi gelene kadar.

Telefonu hızla elime aldım. Lisede ölümüne hoşlantı beslediği flörtünden mesaj bekleyen kız hızındaydım. Çünkü bana gecenin bu saatinde sadece o mesaj atardı.

Kralım: Uyudun mu?

Az önce beni bırakmasına rağmen yazmış mıydı gerçekten de? Belki de dürüsttü. Belki de beni gerçekten de özlemişti. Cevap vermek yerine telefonun ön kamerasını açarak yukarı kaldırdım ve kameraya bakarak bir *selfie* çektim. Hiç düşünmeden fotoğrafı ona yolladığımda anında gördü.

Ama sadece gördü. Bir şey yazmadı.

Beş dakika gergin bir şekilde mesaj yazmasını bekledim ama hiçbir şey yazmadı. Allah'ım... Liseye geri dönmüştüm sanki. Dudaklarımı istemsizce ısırmağa başladım. Beni cevapsız mı bırakacaktı? Cevap yazmayacak mıydı?

Ne yaptığımı düşünmeden bir mesaj yazdım.

Valeri: Sen ne yapıyorsun?

Gönder tuşuna bastığımda kendime şok içinde baktım. "Geri zekâlı! Ne yapıyorsun ya? Asıl sen ne yapıyorsun?"

Gerginlikle kitabı fırlattım ve olduğum yerde bir ileri iki geri gitmeye başladım.

Sonra kapı çaldı.

"Şaka yapıyorsun..."

Kapıya o kadar ani koştum ki üzerime tişörtümü geçirmeyi bile unutmuştum ama çok da umurumda değildi. Zaten az önce böyle fotoğraf atmıştım.

Ve beni daha önce üstüm çıplak bir şekilde de görmüştü zaten.

"Güzel fotoğraf," dedi alaycı bir sesle, kafasını kaldırdığında. Gözlerim yeşil gözlerine kilitlendiğinde o kadar heyecanlanmıştım ki donakalmıştım.

"Burada ne işin var?" diye sordum şaşkınlıkla. Geri çekildiğimde bir şey demeden içeri girdi ve salona ilerlemeye başladı. Kapıyı arkasından kapattım ve ben de salona ilerledim. "Az önce gitmedin mi zaten?"

“Sana bir şey almıştım,” dedi bana döndüğünde. “Evde kalmıştı. Onu vermek için geldim.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne aldın?”

“Arkani dön,” dedi yalnızca.

Ona arkamı döndüm ve beni belimden tutarak kendine çekti. Sıcak nefesi boynuma çarparken sabırsızca bekledim. Birkaç saniye sonra ellerini boynumda hissettim. Geriye çekildiğinde ben de bakışlarımı boynuma indirdim. Kolyemin aynısıydı. Ama bu kırmızıydı. Yakut.

“Bunu neden aldın?” diye sordum parmaklarım S harfini tuttuğunda.

“Beğenmedin mi yoksa?” diye sordu kafasını yana yatırarak.

“Hayır,” dedim. Bu, uzun zamandır aldığım tek hediyeydi ve ondan geliyordu. Nasıl beğenmezdim? “Beğendim. Sadece şaşırdım.”

“Zaten bir şey almak istiyordum,” dedi omzunu silkerek. “Kolye kopunca bunu yaptırmaya karar verdim.”

“Ne zaman yaptırdın bunu?” diye sordum merakla. Kolyemi bir hafta önce, onun evindeyken koparmıştım ve bir haftadır konuşmuyorduk. Yani konuşmadığımızda mı yaptırmıştı? Ben aklıma bile gelmediğimi düşünüyordum.

“Benden kaçtığın gün,” dedi. “Beni istemediğini o kadar belli etmesen geldiğimde bunu verecektim.”

Onu istememem keşke mümkün olsaydı. Ama imkânsızdı.

Kollarımı boynuna doladım. “Teşekkür ederim.”

Birkaç saniye gözlerime baktı ve benim ellerim onun ensesindeyken onun da elleri yavaşça kalçamı kavradı. Beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda kollarımı boynuna daha sıkı doladım ve dudaklarına asıldım. İlk kez bu kadar büyük bir istekle öpüyordum onu. Bitmeyen bir tutkuyla ve anlaşılmaz arzusu ile. O kadar özlemiştim ki onu öpmeyi... Dudaklarının dudaklarımla buluşmasının hissettirdiği o karın yumruğunu... Bağımlı olduğumu ve aslında bir haftadır eksikliğini çektiğim şeyin bu olduğunu anlamam kısa sürdü ve bunu fark etmek korkutucuydu.

Nefesimin kesildiğini hissettiğimde dudaklarına daha sert yapıştım ve dilimi dudaklarının arasından içeri soktum. Sonsuza kadar onu öpmek istiyordum. Onu yanıma almak, saklamak ve bir daha uzaklaşmamak istiyordum. Öyle bir histi ki bu dudakları dudaklarımdan üzerindeyken beni

parçalamasını bile göze alabilirdim, korktuğum her ihtimalin gerçek olmasına izin verebilirdim.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni kendine daha sert çekti ve vücudlarımızı birbirine bastırdı. Sadece onu öpmeye devam ediyordum. Başka istediğim hiçbir şey yoktu. Sadece onu öpmek istiyordum.

Nefes nefese kaldığımızda geri çekilmesi gerekti ama ben hiç istekli değildim. Dudaklarımız ayrılrsa da benden uzaklaşmadı. Bir süre alnı alnıma yaslı şekilde bekledi ve saçlarımı geriye doğru ittirdi. Suratımın kızardığını hissediyordum. “Evet,” diye mırıldandı. “Seni gerçekten özlemişim, Rosa.”

“Ben de,” dedim bu kez. “Ben de seni özledim.”

Gülümsemediğini gördüm. Yavaşça geri çekildiğinde derin bir nefes aldı, dudaklarındaki gülümseme hâlâ silinmemişti. “Sigaran var mı?” diye sorduğunda koltuğa doğru ilerliyordu.

Kafamı sallayarak masadan aldığım paketi önüne bıraktım. Bana arkasını dönerek sigarayı yaktığında kafamı sırtına yasladım ve ellerimi beline sımsıkı sardım. Sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çekti ve dudakları arasına sabitleyerek beline sardığım ellerimi tuttu.

“Böyle iyi hissediyorum,” dedi. “Seninleyken. Her şey daha iyi.”

“Öyle,” dedim. Bir an duraksadım. “Songur?”

Sigaradan bir nefes çekip dalı bana uzattı. “Hmm?”

Sonra ağızımdan ona asla söylemeyeceğimi düşündüğüm cümle çıktı: “Abimi öldürdüler.”

Düzenleme

Ny.özlem

4. BÖLÜM: BU SEFER, EN BAŞTAN

Büyük bir sessizlik.

İçine birçok şey sığdırabilir. Özellikle de korkuyu. Bunu biliyorum. Çünkü içimdeki korkuyu bastırmak için sessizliğe sığındığımı birçok gecayı bir şekilde sabah etmeyi başardım.

Eskiden, en azından kaybedeceğim bir şeylere sahipken içimde ne gibi bir korku taşıdığımı anımsıyorum. Sadece anımsıyorum. Çünkü artık elimde avucumda hiçbir şey kalmadığından, geceleri kalbimden silinmesi için Tanrı'ya yalvardığım o korkuyu hissedemiyorum.

Sessizlik uzayıp giderken duvara asılı olan saatin çıkardığı ses kulaklarımı tırmalıyordu. O saati oraya ben asmamıştım. Bu eve geldiğinde buradaydı ve evdeki diğer her şey gibi o da bana ait değildi. Kendini bir yere ait olma hissini de tıpkı eskiden istemediğim o korku gibi hissetmek isterdim ama ne yazık ki hayatım boyunca bu hissi hiçbir zaman tadamamıştım. Hiç sahip olmadığım bir şeyi geri isteyemezdim.

Özleyemezdim.

Hata yaptığımı biliyordum. Hata yaptığımı hissediyordum. Çünkü gerçekten doğru yaptığımı düşünseydim, kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman olmazdım. Dudaklarımı, sanki az önce dediklerimi geri alabilirmiş gibi birbirine bastırdım. *Abimi öldürdüler.* Bu gerçeği sesli dile getirmeyeli uzun zaman oluyordu. Öyle ki bir süre daha buna devam etseydim, onun ölmediğine, sadece bir süre uzağa gittiğine inandırabilirdim kendimi. Öyle miydi? Peki bunu, güvenin kırıntısını bile hissetmediğim bir adama söylerken ne düşünüyordum?

Başımdaki ağrının biraz daha şiddetlendiğini hissettim. Ve Songur'un bana doğru döndüğünü. Beline doladığım ellerim yavaşça gevşedi ve sırtına yasladığım kafamı kaldırdım, kafasını hafifçe sola döndürdüğünde artık yüzüme bakıyordu. Soğuk bir yeşil olan gözlerine baktım. Şaşkın görünüyordu. Şaşkın.

Bunu beklemiyordum. Göğsümdeki rahatsızlığın azaldığını hissettim.
Bilmiyor.

Bir an içinde o uçan, rahatsız edici hissin yerini öfke doldurdu ama bu öfke ona değildi, kendimeydi. Gerçekten ona bu kadar güvenmiyorsam, söylediğim an buna pişman olacaksam neden sakladığım gerçeği pat diye kucağına bırakmıştım ki? Kendime anlam veremiyordum. Yaptıklarım ve dudaklarımdan çıkanlara anlam veremiyordum. Ne istediğimi ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir şeyi yapıyor ve bir saniye sonra bundan nasıl pişmanlık duyduğumu izliyordum ama o şeyi yapmasam da pişman olacağımı bilmenin yükünü taşıyordum.

Keşke kafamı koparıp atabilseydim. Ya da daha hızlı hareket edip silahı şakağıma dayayabilirdim. O gelmeden... En azından bu kadar gürültü olmazdı o zaman. Gözlerimi kapattığımda hissettiğim şey huzur olurdu. Kafamın içindeki şeytanlar savaşı kazanamamış olurdu.

Konu bu adam olduğunda hep kazanacaklarmış gibi hissediyordum.

"Bahsettiğin kişi oydu," dedi kaşları çatıldığında. "Bu sene birini kaybettiğini söylemiştin. Abinden bahsediyordun."

"Evet," diye fısıldadım sessizce.

Soru sormamasına rağmen onaylama ihtiyacı hissetmiştim. Yeşil gözlerinde bir şey aradım. Bir his, bir ipucu, anlam verebileceğim herhangi bir şey. Ama yoktu. Bomboştı. Ve az önceki şaşkınlık da silinip gitmişti çoktan.

"Bu yüzden girmek istedin bu işe," diye devam etti ben onu onayladıktan sonra.

Bu saatten sonra bunu reddedemezdim, anlık olarak pişman olsam da ya tamamını söyleyecektim ya da hiçbir şeyi. Çünkü karşımdaki adam aptal değildi. Ona defalarca kez bu işe para ya da eğlence için girmediğimi söylemişken bu denklemi çözmesi çok zor olmazdı.

"Evet," diye onayladım kısa bir sessizlikten sonra. Ama aslında onaylanmayı beklemiyordu bile.

"Ne biliyorsun?" diye sordu, artık tamamen bana dönmüştü.

Sırtını koltuğa yaslayıp elindeki boşa yanan sigarayı sehpanın üstünde duran küllüğe bastırdı ve boş yeşil gözleri birkaç saniye boyunca söndürdüğü izmaritte kaldı. İçimi kemiren hisle savaşmak şu zamana kadar yapmadığım her şeyden daha zordu. Çünkü onun uyarılarını dinleyip de ona asla güvenmek istemeyen tarafım şu an kaçmamı isterken, onu sözleriyle değil davranışları ile değerlendiren tarafım olmam gereken yerin burası olduğunu söylüyordu.

Sorduğu soruya cevap verip vermemek arasında kalırken aslında cevabıyla uzaktan yakından alakam olmadığını fark ettim.

Ne biliyorsun?

Cevap hiçbir şeydi.

"Sence bir şey bilseydim senin yanında mı olurdum?" diye sordum. Alaycı tutmaya çalışsam da sesim kısıktı ve artık alaycı olmayı başaramadığım da belliydi.

"O ne demek?" diye sordu kaşları çatılırken. "Bir şeyler bildiğin zaman benim mi suçlu çıkacağımı düşünüyorsun?" Kaşlarım çatıldı. Bunu nasıl böyle anlayabilmişti?

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bu cümleyi nasıl öyle anlayabildin gerçekten?"

"Bilmem," dedi yavaşça omzunu silktiğinde. "Sen her konuda ilk önce beni suçluyorsun."

Bunu söylemesini beklemediğim için kısa bir an donakaldım. O gecenin sonra konuşacağımızı söylemişti ama hiç konuşmamıştık. Onun neler söylediği hâlâ aklımdaydı. Gerçi unutulmayacak gibi miydi? Eğer o bana o kelimeleri sarf etseydi... Benim gibi birinin uykularını çalmayı yeterdi ama onun gibi adamlar bu kelimeleri önce çiğner sonra da hayatı devam ederdi.

"Abimin ölümünde parmağın olduğunu düşünseydim yanında olmazdım," dedim. Yeşil gözlerini küllükten çekti ve yüzüme baktı. *Parmağı olsaydı nasıl haberin olacaktı? Sadece hislerine mi güveniyorsun artık? Konu o adamken duygularının epey karmaşık olduğuna bakacak olursak bence bu hatayı yapmamalısın. Duraksadım.*

O hatayı her gün yeni baştan yapıyorum ben. Her gece onu bir daha görmeyeceğimin sözünü veriyorum ve her sabaha onu bir daha görmek için uyanıyorum.

Söylediğim şeyin ne kadar aptalca olduğunun farkındaydım ama uzun zamandan beri mantıklı bir cümle kuramıyordum sanki.

“Seninle bu konuda uzunca konuşur ve yine saçmaladığını söylerdim,” dedi. “Ama sonunda her suçu benim üstüme yıkacağını bildiğimden susuyorum. Çünkü ben sana ne zaman kimseye güvenme, sağın soluna iyi bak, hesapla desem sen bunun nedeninin senin kuyunu kazacak olmam olduğunu düşünüyorsun. Seni korumaya çalıştığımı fark etmiyorsun.”

Ona doğru eğildim. “Beni korumaya mı çalışıyorsun, gerçekten?”

“Evet desem inanacakmışsın gibi soruyorsun ya bir de her seferinde.” Dudakları alayla yana kıvrıldı. “Sen kafanda çoktan bir neden bulmuş-sundur. Aslında bana gerçekten hiçbir şey sormadığını bir süre önce fark ettim, Valeri. Sen çoktan kafanın içinde bir cevap bulmuş oluyorsun. Bir şeyi neden yaptığımı dair... Sonra haklı olup olmadığını öğrenmek için soruyorsun ama haksız çıkarsan da önemli değil, ben zaten gözünde güvenilmezim, o yüzden beni değil de kendini dinliyorsun yine.”

“Öyle bir şey yapmıyorum.”

Gülerek öne doğru eğildi, sırtı artık koltuğun kol kısmına değiyordu ve yüzü tam karşımdaydı. Onunla göz göze gelebilmek için kafamı epey bir geri atmam gerekiyordu ama bu sefer o bana doğru eğilerek beni kurtarmıştı. Dudaklarındaki kıvrımla beraber canlanan gamzelerine baktım. Yüzünde en sevdiğim şeydi onlar. Soğuk yeşil gözlerini saymazsak.

“Bunu neden daha önce söylemedin bana, Valeri?” diye sordu yavaşça. Gözleri sadece gözlerimdeydi.

Bir saniye neden bahsettiğini anlayamadım. Sadece bir saniye. Tabii ki abimden bahsediyordu. Konunun nasıl bu kadar hızlı dağıldığını bile bilmiyordum. Ona söylerken tam olarak ne beklediğimi bile beklemiyordum. Bir teselli ya da sarılma beklediğim yoktu ama konunun yine ona gelmesini beklemiyordum.

“Çok açık değil mi nedeni?” diye sordum. “Çünkü sana güvenmiyordum.”

“Bana güvenmiyordun.” Kafasını onaylarcasına salladı. “Peki şimdi güveniyor musun?”

Cevap veremedim. Ama o zaten buna cevap veremeyeceğimi biliyordu. Gözlerine baktığımda bunu anlayabiliyordum. Dudaklarını yavaşça ıslattı ve gülerek arkasına yaslandı. Çünkü güvenmediğimi biliyordu. Güvenmememe rağmen ona bunu söylediğimin farkındaydı ve bu aramızdakini olumlu değil, olumsuz etkiliyordu. Çünkü bu sefer onu daha fazla suçlayacaktım. Ters bir şey olduğunda... Ona bunu söylemiş olmak benim göğsümde yarattığı ağırlığı onda da yaratacaktı.

Belki de yanlış yapmıştım.

Belki de artık kaçıp gitmeliydim, son bir haftadır yaptığımı yapmıyordum, pes etmeliydim ya da artık kendimi teslim etmeli ve ona güvenmeliydim.

“Bundan bahsediyorum,” dedi beni işaret ederek. “Bana hâlâ güvenmemene rağmen bunu söyledin ve sana yine bana bile güvenme konuşması yaparsam doğrudan beni suçlayacaksın. Hayır deme çünkü evet, tam olarak öyle, ben senin kafanın nasıl çalıştığını biliyorum ve senin kafan tam olarak böyle çalışıyor.”

“Belki artık güvenmek istiyorumdur.” Duraksadım. “Ya da belki de artık bu yükü tek başıma taşıyamıyorumdur. Birilerine söylemem gerekiyordur. Birilerine değil. Daha doğrusu... Birine.”

Birine değil. Daha doğrusu... Sana.

“Bu kadar açık konuşmazdın sen,” dedi bakışları yüzümde turlarken.

“Ne kadar yalnız olduğumu zaten gördün,” dedim omzumu silkerek. “Gizleyecek bir şey kalmadı artık.”

Onun karşısında bu kadar açık olmaktan gerilmediğimi söylersem yalan olurdu ama bunun kötü hissettirmesi gerektiğini bilmeme rağmen iyi hissediyordum. Bu biraz daha nefret etmeme neden oluyordu. Ondan değil, kendinden.

“Yalnız olmadığını sana söyledim,” dedi öne eğilip elimi tuttuğunda. Sol elimi iki elinin arasına aldı. Avuçlarının içi benim elime göre sıcacıktı. Gözlerimi sımsıkı tuttuğu elimden çekemiyordum. “Ben buradayım, Valeri.”

“Biliyorum,” dedim yavaşça. Sözleri bana önceden hiç güven vermezdi ama şimdi zahmet göstermeden, öylece içimde bir yerlere dokunduğunu hissediyordum. “Bunu zaten biliyorum, Songur.”

“Hiç unutma,” dedi bir kez daha. Bunu bana ikinci söyleşiydi. Kaşlarım çatıldı ancak hiçbir şey söylemedim. Elleri hâlâ sol elimi bırakmamıştı, zaten bırakmasını da istemiyordum.

Böyle iyi hissediyordum. Onunlayken. Her şey daha iyiydi.

Böyle iyi hissediyorum. Seninleyken. Her şey daha iyi.

“Ne söylemek isteyip de içinde tutuyorsun?” diye sordum yorgun bir sesle. “Söyle. Seni suçlamayacağım.”

“Az önce bana hiçbir şey bilmediğini söyledin,” dedi. “Sonra da abinin ölümünde parmağım olsa bana hiç yaklaşmayacağını söyledin. Sana eğer hiçbir şey bilmiyorsan bundan nasıl emin olabilirsin ki deyip de seni sarsmak istedim ama bu konuşmanın sonunda cinayet suçuyla ayrılacağıma son derece emindim çünkü bilirsin, hakim sensen ben hep suçlu çıkıyorum davada. Bari müebbet yemeyelim.”

“Hayır,” dedim. “Öyle düşünmezdim. Haklısın.” *Bunda gerçekten parmağın olup da bana yaklaşıyor olamazsın. Bu kadar kalpsiz olmak senin gibi bir adam için bile mümkün değil.* “Ama ben sana kendimi açtığıma göre artık, sen de hiçbir şey bilmediğim konusunda yakınacağına benim gözlerimi açmaya uğraşırsın belki de.” Ona doğru eğildim. “Çünkü ben sana bir adım atıyorsam aynısını senden de beklerim.”

“Bu benim sana attığım adımın karşılığıydı bence,” dedi gözlerini tekrardan gözlerime çevirdiğinde. “Çünkü asıl ben sana bir adım atıyorsam aynısını senden de beklerim, Valeri. Aksi takdirde iki adım geri giderim.”

“Gider misin gerçekten?”

“Bana siktir git dediğinde gitmemiş olmam her zaman kalacağım anlamına gelmez.”

“Değil mi?” diye sordum. “Sen tam kal diye yalvardığımda gidecek birisin.”

Sesim alaycıydı ama son derece ciddiydim çünkü aslında her an gidebilecek birisi olma ihtimali beni korkutuyordu. Uzun zamandır korkuyu hissetmediğimi çünkü kaybetmekten korktuğum biri olmadığını söylüyordum ama bana hiçbir zaman ait olmayacak bir adamın gitme ihtimali ellerimi titretiyordu. Ne oluyordu bana?

“Hayır,” dedi Songur. “Ben seni yalvartmam, Valeri. Kalmamı istiyorsan hep kalırım.”

“Sabah gidersin ama.”

“Gitmemi istemiyorsan hiç gitmem.”

“İstemiyorum.” Artık konuşurken düşünmüyordum bile.

“Güzel,” dedi ellerinin arasına aldığı elimin üstüne öpücük kondurduğunda. “O zaman buradayım.”

Kaşlarım çatıldı çünkü böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. Fiziksel teması sevmiyordum ama o bana dokunduğunda iyi hissediyordum. Her şey daha iyi olacakmış gibi. Onun ise fiziksel temasın her şeklini sevdiği her hâlimden belliydi, bir sürpriz değildi. Sarılma hariç... Hiç sarılmamıştık.

“Burada mı kalacaksın bu gece?” diye sorarken ayağa kalktım. Sehpanın üstünde duran sigara paketime baktı. İçinde bir ya da iki dal kalmış olmalıydı. Kutunun içinden bir dal çekmeden paketi kapattı ve tekrar aynı yere koydu.

“Kalmamı istersen,” dedi.

“Neden istemeyeyim ki?”

“Benimle kalmak isteseydin o gece benim evimde kalabilirdik, diğer gecelerde de... seni bırakmaya niyetim yoktu,” dedi. Ellerini cebine koydu. “Ama sen o gece yangından mal kaçırır gibi kaçmayı seçtin. Hem de ortada hiçbir şey yokken. Şimdi ise senin evinde seninle kalmamı istiyorsun.” Bakışlarımdaki suçluluğu hissetmiş gibi duraksadı ve bir anda şakaya vurdu. “Tek ihtiyacın olan mekân değişikliği miydi? Bunu bana söyleseydin seni Antartika’ya bile götürürdüm. Jete atlamamıza bakar, biliyorsun.”

“Paris’e gitmek istiyorum,” dedim ona uyum sağlayarak. “Antartika’yı ne yapayım? Nerede hani özel jet?”

“Dünden razı çıktın...”

“E ne sandın?” diye sordum. “Bu devirde parayı yiyeceksin. Senin gibilerinin özelliklerle.”

“Benim gibiler ne oluyormuş tam olarak?” diye sordu bana takılarak.

“Zengin piçler işte,” dedim. “*Ay aşkım, çok sıkıldım hadi bu akşam yemeğimizi Paris’te yiyelim sabah kahvaltımızı da Roma’da yaparız, tiplerimiz.*”

Kahkaha attığında keyfimin yerine geldiğini hissettim. Bu adamın üzerimdeki gücü inanılmazdı. Kafasını geriye atışını, güldüğünde çıkardığı

sesi ve anında belirginleşen, yanağındaki derin çukurları seviyordum. Hayatımın sonuna kadar izleyebilirdim karşımdaki manzarayı ve bunu yaparken hiç sıkılmazdım.

“Birincisi,” dedi kahkahalarının arasından. “Sesim öyle çıkmıyor.”

Lafını kestim. “Tam olarak öyle çıkıyor. *Bon Krolom*. Bak tam böyle.”

Tekrar gülmeye başladı. “Ya defol gi-”

“Ne?”

“Sus,” dedi gülerek. “İkincisi, asla ama asla aşkım demem.”

Yine lafını kestim. “Ay duymasak inanacağız ya sana da neyse... İnanmış gibi yapalım bari.”

“Nerede duydun kızım?” diye sordu. “Hayatta aşkım demem ben sana.”

“Başka kızlara diyorsun yani?”

Ellerini birbirine vurduğunda şok içinde bana baktı. “Hay anasını ya...”

“Of şaka yapıyorum bayılma hemen, o kadar da kıskanç değiliz yani.”

“Bu dediğine kendin inandın mı peki şu an?” diye sordu alaycı bir sesle.

“İnandım tabii, doğru olan bu çünkü,” dedim omzumu silkerek. “Köpeğine aşkım diyorsun köpeğine! Ondan bahsediyorum!”

“Sen şaka mısın?” diye sordu şok içinde. “Onu nereden duydun?”

“Ben her şeyi duyarım,” dedim. Aşkım kelimesini duyduğumda yataktan fırladığımı bilmesine gerek yoktu tabii ki.

“Fark ettim,” dedi beni süzerken. “Çocuğum o benim. Ona derim tabii. Aynı şey değil.”

“Köpeğin o senin,” diye düzeltiltim.

“Çocuğum,” dedi.

“Köpeğin o.”

“Çocuğum lan o. Ne köpeği?”

“Senin alınganlık şaka mı?” diye sordum gülerek. “Bir hayvana ismini yazdık diye ortalığı birbirine katarsın. Köpeğine köpek dedim diye bağırırısın. Bir sincap...”

“Sus!” diye bağırdı birden. “Sincap kadar taş düşsün başına, sus lan sus! Yok sincap falan! Unut onu, unut! Sus!”

“Kâğıdı saklıyordur Doren bu arada,” dedim kahkahalarımın arasından. “Yaşanmamış sayamazsın.”

“Üçüncüsü...” dedi az önceki konuya geri dönmeye çalışarak.

“Dev sincap öfke saç-”

“Üçüncüsü...” dedi tekrardan, sesini biraz daha yükselttiğinde kahkaha krizine girmiştım çünkü bu muhabbetin onu ciddi ciddi sinirlendirmesi çok komikti.

“Tamam,” dedim ağzıma yalandan bir fermuar çektiğimde. “Sustum.” Kollarımı birbirine bağladım. “Sincap.”

“Hay anasını ya...”

“Eee, üçüncüsü?” diye sordum gülerek. “Akşam yemeğini Paris’te sabah kahvaltını Roma’da yapmazsın çünkü tam tersini mi yaparsın?

“Üçüncüsü,” dedi kafasını salladığında. “Sabahtan akşama kadar Ankara’dayım. Akşam yemeğini Tunalı’da kahvaltıyı ise Ümitköy’de yapıyorum, bebeğim. Hayal ettiğin yaşantı bende de yok.”

“İstesen yapabilirsin,” dedim. “Ben istesem de yapamam.”

“Yapabilirsin,” dedi. “Bana söylemen yeter. İstediyin yeri sana gezdiririm. İstediyin yeri gösteririm. Seninle Dünya’nın öbür ucuna bile gelirim.”

“Gerçekten mi?”

“Her söylediğimi neden onaylatma ihtiyacı hissediyorsun, güzelim?” diye sordu gülerek saçlarını okşadığında. O ayakta olduğu için, çenemden tuttuğu gibi kafam karnına doğru düşmüştü. “Gerçekten tabii.”

“Her söylediğini onaylatma ihtiyacı hissetmiyorum,” dedim ama sabahtan beri tam olarak bunu yaptığımın farkındaydım.

“Hissediyorsun,” dedi. “Çok tatlısın.”

Yüzüm şu an karnına yaslı olduğu için onu görmüyordum ama sesinden gülümsediğini hissedebiliyordum. Yana kıvrılan dudakları ve beliren gamzeleri gözümün önünde o kadar netti ki ona bakmama bile gerek yoktu. Parmakları hâlâ saçlarımda dolaşırken birkaç dakika önce hissettiğim o rahatsızlık hissi uçup gitti.

Tam şu an, ona her şeyi söyleyebilirmişim gibi hissediyordum. Sonuna kadar yanında olabilirmişim gibi. Doğru olan buymuş gibi.

O kadar dengesizdim ki delirecekmiş gibi hissediyordum. Belki de çoktan delirmiştım.

“Eee,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Paris’e hiç gittin mi?”

“Gerçekten çok tatlısın,” dedi tekrardan. Gözlerimi devirdiğimde diğer eliyle birden gözlerimi kapattı. “Devirme şu gözlerini bana artık.”

“Daha mümkün olan bir şey söyle,” dedim gülerek, gözlerimi kapattığı elini elimle sertçe itmiştim. “Cevap vermedin soruma.”

“Gittim,” dedi.

“Kiminle?” diye sordum istemsizce.

“Arkadaşlarımla,” diye cevapladı. Bu yeterince açık bir cevap değildi.

“Hangi arkadaşlarınla?”

“Üniversitedeki arkadaşlarımla,” dedi. Terslemeden cevap vermesi benim için de büyük sürprizdi. Bu yüzden iyice didik edebilirdim. “Niye bu kadar sorguladın?”

“Sorgulamadım,” dedim. “Sordum sadece. Merak ettim. Edemez miyim?”

“Edebilirsin tabii,” dedi. “Sorabilirsin de. Ama tanıdığın biriyle gitmedim.”

“Güzel miydi bari?”

“Yani,” dedi. “Çok güzel değildi bence. Abartılıyor. Daha güzel şehirler var.”

“Başka nereye gittin?”

“Çoğu yere,” diye cevapladı.

“Ee para olunca tabii...”

“Mezara mı götüreceğim o kadar parayı?” diye sordu alaycı bir sesle. “Gezip tozacağım, yiyip içeceğim.”

“Yarasın,” dedim onunla uğraşmaya devam ederek. “Ye, iç, gez tabii ki.”

“Beraber gideriz,” dedi. Sonra, “İstersen,” diye ekledi.

“Paris’e mi?” diye sordum kafamı karnından kaldırıp yüzüne baktığımda.

“Paris’e niye taktın bu kadar?” diye sordu gülerek. “Nereye istersen oraya, dedim ya.”

“Paris’e gitmek istiyorum çünkü.”

“Tamam, anladım onu,” dedi. “Gideriz Paris’e.”

“Rahatlığa bak ya... Ekmek almaya gidiyor sanki.”

“Uçağa atlasan dört saat,” dedi. “Bir şey yok. Yakın.”

“Yok ya gerçekten yok,” dedim. “Bizim yaşadığımız hayat falan değil.”

“Kendi adına konuş,” dedi. “Ben yaşıyorum.”

“Seni dahil etmemiştim zaten,” dedim sırtarak. “Kendimden bahse-di-yordum.”

“Sen hiç boşuna üzme kendini,” dedi. “Yaşatırım ben sana o hayatı.” Ağzımı açıp gerçekten mi diye soracağım sırada, sesini incelterek, “*Gerçekten mi?*” diye sordu. Ne söyleyeceğimi ben söylemeden tahmin etmişti ve taklidimi yaparak benimle dalga geçiyordu. Gözlerim kısıldı ve ona kötü kötü baktım ama bu daha çok gülmesine neden oldu.

“Yalnız öyle demeyecektim,” dedim karnından doğrulmaya çalıştığım da. Gülerek beni tekrardan karnına bastırdı.

Böyleyken az önce demek istediği şeyi çok iyi anlıyordum. Onunlayken iyi hissediyordum. Onunlayken... Her şey daha iyiydi. Daha doğru ve daha zahmetsiz hissettiriyordu. Her şeyi çözüme kavuşturabilirmişim gibi. Her yolu bulabilirmişim gibi. Kaybolduğumu sandığımda bile.

“Desene öyle.”

“Ne diyeyim?”

Sesini tekrardan inceltti. “*Gerçekten mi?*”

“Of git ya,” dedim tekrardan doğrulmaya çalıştığım da. “Gece gece kafa buluyor benimle. Bir de seni eğlendirecektim bunca derdimin arasında. Az ye de palyaço tut kendine.”

“Eğlendirsen ne olacak?” dedi alayla ama bu sefer beni tutup karnına bastırmamıştı, doğrulmama izin vermişti. “Hep küfür kıyamet, hep kavga gürültü, hep bir savaş. Bir kere eğlenmek istedim çok mu gördün bana?”

“Kendini acındırmaya bırak,” dedim gülerek. “Manipülasyon kralı... Bak ya nasıl oynuyor. Yer miyim ben bu numaraları? Bir kere ben senin eğlence anlayışının ne olduğunu çok iyi biliyorum.”

“Neymiş benim eğlence anlayışım?” diye sordu sırtarak.

“Sen biliyorsun ne olduğunu.”

“Öyle değil aslında,” dedi kafasını yana eğdiğinde. “Seninle gülmeyi seninle öpüşmeye tercih ederim, Valeri.”

“O zaman öpüşmeye ara veriyoruz,” dedim gülerek geri çekildiğimde. Söylediklerinin etkisinde değilmişim gibi davranmak kolaydı ama kalbimde neler hissettiğimi gayet iyi farkındayım. Yerinden çıkacak gibiydi. Üstümdeki etkisi azalmıyordu, her geçen gün biraz daha artıyordu.

“Hayır,” dedi beni bileğimden tutup kendine çektiğinde. “Onu da istiyorum. Daha fazlasını da.” Parmakları yavaşça çeneme dokundu. “Ama güldüğünü görmek de istiyorum, mutlu olmanı istiyorum.” Nefesimi tuttum. “Seni mutlu etmek istiyorum.” *Her şeyi istiyorsun*, diye düşündüğüm sırada, “Her şeyi istiyorum,” diye devam ettirdi kendini. “Seninle ilgili her şeyi istiyorum, Rosa.”

Beni mutlu edebileceğini biliyordum. Üzerimde zaten böyle bir güce sahipti. Çok daha fazlasına, beni yerle bir edebilecek bir güce de sahipti. Kalbimi kıracak güce... *Benim kalbimi kimse kırmadı ama senin kalbini ben kıracağım*, Rosa. Sesi kulaklarımdaydı. Tonlaması... Neyi ima ederek söylediğini bilmiyordum ama bunu yapabileceğini biliyordum. Çoktan kalbimin kırık olduğunu biliyordum ama onun beni paramparça edebileceğinin de farkındaydım.

Yine de uzaklaşmak istemiyordum, bir haftadır yaptığımı yapmak ve kendime acı çektirmek istemiyordum. Evet, tüm bunlar bana fazla gelmişti ama onu öylece arkamda bir anı olarak bırakmaya gücüm de yoktu ki.

Senelerce hayatı başkasının kontrolünde yaşadığınızda kontrolü birinin eline vermek sizin için artık ölmekten farksızdır.

Yeşil gözlerine baktım. Bomboş bir duvardı. Ama oralarda bir yerde beni kendine çeken bir şeyler vardı. Gizlediği kısımlarda. Herkesin gördüğü kötü adamdan çok daha fazlası. Kontrolü seve seve eline verebileceğim ve ölmek çok da kötü bir fikir değil aslında dememe neden olabilecek birisi.

“Songur...”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Sadece bir şeyler söylemek istemişim. Sessizlik huzursuz ediciydi. Onun söylediklerine karşılık vermemek de öyle.

Ama ben bu kadar net biri değildim. Ne istediğimi onun gibi bilmezdim. Bilsem bile... Bunu onun gibi rahat dile getiremezdim. Çekinirdim. Sonrasında olacakları düşünmekten şu ana bile odaklanamıyordum. Nasıl gelecekte istediğim şeyleri, hiçbir zaman benim olmayacağına emin olduğum bir adama sıralayacaktım ki? O bu hayatta istediği her şeyi saniyesinde kendi oyuncağı yaparken, ben aldığım her nefesi bir başkası için alıyordum. Bu yüzden hiçbir zaman onunla aynı kulvarda olmayacaktım.

“Efendim, canım?”

“Bir şey yok,” dedim, parmakları yavaşça çenemden çekilirken yeşil gözlerindeki boşluk biraz daha anlam verebileceğim bir şeye dönüştü. Anlayışa. Beni anladığını biliyordum. Nasıl bir savaş verdiğimi hiçbir zaman anlayamayacaktı ama bir savaş verdiğimi anlıyordu. Bu yüzden git dediğimde gitmemişti zaten, değil mi?

Çünkü onun gibi bir adam giderdi.

Ama gel demesem bile gelmesini beklemezdim.

Bunu da yapmıştı.

Gel demesem de bunu istediğimi anlamıştı. Onu kendimden uzaklaştırmam onu endişelendirmişti ve hata yaptığını düşünüp düzeltmek istediğini bile söylemişti.

Ben seni konuşmadan da anlarım. Belki onun da benim ona olduğu gibi bir zaafı vardı bana karşı. Olabilir miydi? Yoksa fazla mı umutlandırıyordum kendimi? Tam tersi, umutlanmamak için her şeyi yapıyorsun. Onun ağzından çıkan sözlere inanmamak için kafanın içinde biri yaratıp onu konuşturuyorsun ve o sana yalan söylüyor. Bunu biliyorsun. Ama yine de kafanı karıştırmasına izin veriyorsun. Çünkü bu işine geliyor. Böyle yaparsan ona teslim olmayacağını biliyorsun.

Biliyordum.

“Öyle olsun,” dedi elini geri çektiğinde. “Bir şey olduğunda söyle ama tamam mı?”

“Hiç söylemiyorum ki,” diye mırıldandım.

“Biliyorum,” dedi. “Bu yüzden onay istiyorum.” Kafasını yavaşça öne eğdi. “Ayrıca bu gece söyledin. Hiç söylemem diye düşündüğün bir şeydi muhtemelen.” Öyleydi. “Ama söyledin. Demek ki söyleyebiliyorsun.”

“Evet çünkü son günlerde yanımdaydın.”

Sadece sen yanımdaydın. Annem ve abim zaten öldü. Babam için hiç doğmamış gibiyim ve en yakın arkadaşım beni umursamıyor bile. Sahip olduğum tek kişinin hiç sahip olamayacağım bir adam olması ne büyük ironi, değil mi?

“Aslında değildim, olmak istediğim kadar yanında değildim çünkü beni uzaklaştırdın,” dedi. “Sana istediğini vererek ne kadar aptalca bir şey yaptığımı bu gece daha iyi anladım. Ben buradayım. Tamam mı? Bundan sonraki günlerde de yanında olacağım. Bundan sonra hep yanıdayım, Valeri.”

Bu ona gerçekten inandığım ilk andı. Yanımda olacağına inanıyordum. Ve bunun sonunda yara alacaksam da... Sanırım bunu bu saatten sonra umursamazdım.

“Bana neden inanmıyorsun dedin...” Duraksadım. “Ve ben de geçerli bir neden bulamadım aslında bunun için. Kendi korkularım yüzünden sanırım. Ama başka kime söyleyeceğim ki? Kendi kendime hiç bilmediğim bir oyunu oynamaktan sıkıldım.”

“Söylemelisin,” dedi. “Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Kendi başına hiç bilmediğin bir oyunu oynayıp kafanı daha da karıştırmak zorunda değilsin.”

“Ama sen de kafamı karıştırıyorsun Songur,” dedim. “Hatta en çok sen karıştırıyorsun benim kafamı.”

“Biliyorum,” dedi. “Öyleyim. Öyle yapıyorum. Elimde değil.”

“Ben seni anlamıyorum.”

“Önemli değil, zaten kimsenin kimseyi anladığı yok. Anlaşılmaya gerek de yok.”

“Sen beni anlıyorsun ama.”

Ben mi fazla belli ediyordum yoksa bir şeyleri? Beni sadece bakışlarımdan bile anlayabileceğini söyleyen adamın, karşıma geçip de kimse kimseyi gerçekten anlayamaz zaten demesi mantıklı gelmiyordu.

“Gösterdiğin kadarını görüyorum sadece,” dedi. “Sana söylemiştim. Daha fazlasını göremez zaten kimse. Sadece gösterdiğin kadarsın.”

“Kafamı karıştırıyorsun,” dedim tekrar. Bunu zaten biliyordu ama başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. “Sana neden inanmadığımı sorduğunda geçerli bir neden bulamıyorum ama sana güvenmek için de geçerli bir neden bulamıyorum ki. İlk başta da sana güvenmememi söylüyordun

ve hâlâ aynı şeyi söylersin, bunu da biliyorum. Sana göre herkes ihanet eder. Herkese karşı tetikte olmalıyım, değil mi?”

“Evet,” dedi. “Herkese karşı tetikte olmalısın. Ama bu herkese düşmanca yaklaşman gerektiği anlamına gelmez. Hem bana güvenememen çok normal, değil mi? Beni tanıımıyorsun bile. Ama sana karşı nasıl olduğumu biliyorsun. Söylediklerimin yalan olmadığını gördün. Burada olacağım dedim, buradayım ve burada olacağımı söylüyorsam gelecekte de tam olarak burada olacağımdır.”

“Sana neden güvenmediğimi biliyorsan neden bunun için bir şey yapmıyorsun?” diye sordum. Çünkü aramızdaki asıl konu onun bana olan güveni olsaydı ben onu kazanmak için çabalırdım. Aramızdaki fark da tam olarak burada başlıyordu.

“Ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordu. “Birinin güveni nasıl kazanılır bilmiyorum. Bana hep nasıl kaybedilir onu öğrettiler.”

“Söylediğin gibi,” dedim. “Seni tanıımıyorum.”

“Ben de seni tanıımıyorum,” diye cevapladı beni.

“Ama sen beni merak etmiyorsun.”

“Etmediğimi nereden biliyorsun?” Kaşlarını çatmıştı.

“Bana sorduğun hangi sorunun cevabını alamadın?” diye sordum.

“Tam olarak hepsinin,” dedi alaycı bir sesle. “Bu geceye kadar. Bu gece konuştun. Beni epey şaşırttığını söyleyebilirim.” Cevap vermediğimde, “Ayrıca o benim lafım,” dedi. “Sen bana sorduğun hangi sorunun cevabını alamadın?”

“Bu zamana kadar hiçbir şey bilmeden bu işe girdiğim için bana kızıp durdun,” dedim. “Bir şey anlatabilirdin. Kafamdaki soru işaretlerini senden daha iyi kimse gideremez ama sen bunu yapmak yerine sadece beni suçladın, bu işe girmeye çalıştığım için bir aptal olduğunu söyledin ve beni oyaladın.”

“Yavaş olalım,” dedi bana döndüğünde. “Tane tane. Bir açıldın mı tam açıldığını anlamış oldum bu gece.” Ona kaşlarımı çatarak baktım. Her durumda alaycı olması inanılmaz derecede sinirlerimi bozuyordu. “Sana bir şeyler söylemek yerine kızıp durdum, evet, doğru. Çünkü sen bana bu işe neden girdiğini söylememiştin, bu geceye kadar. Sen benden en büyük sırrını saklarken ben neden sana güvenip de olanları anlatacaktım ki?”

Ağzımı açacağım sırada buna izin vermeden devam etti. “Ayrıca kızdığım diğer nokta, en yakın arkadaşının bir şeyler bilip de seni bu işe atmasıydı. Benim tarafımdan olaya bir bak. Bir gece ortaya çıktın, herkesten gizlediğim kardeşimi biliyorsun, birden akli olan herkesin korkup kaçacağı bir işe atılmak istiyorsun ve sonra Anka’nın en yakın arkadaşın olduğu ortaya çıkıyor. Anka’nın namını herkes bilir. O herkes hakkında az ya da çok bir bilgi sahibidir. Evet, benim hakkımda bildiği bir bok olmadığına eminim çünkü ben herkesin aksine kim olduğumu, ne bok yediğimi saklamayı çok iyi bilirim ama yine de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor olduğuna asla inanmıyorum. Biliyordu. Doren hakkında da. Hazar hakkında da. Dolkan hakkında da. Cesur hakkında da. Ertekinler hakkında da. Belki senin abinin mevzusu hakkında da. Herkes hakkında... Bir şeyler biliyor. Her zaman bildi. Hâlâ yaşıyor olmasının nedeni bu. Çünkü çok fazla kişinin radarına giren bir kız.”

“Songur...”

“Önce bitirmeme izin ver, bebeğim,” dedi. “Sonra zaten seni dinleyeceğim. Önce sen beni dinle.” Böyle dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve onu dinlemeye devam ettim. “Senin onun arkadaşı olduğunu öğrendiğimde doğal olarak ne düşündüm sence? Senin bana karşı oynadığını. Tabii ki bunu düşündüm. Bu durumda neden sana bir şeyler anlatacaktım? Güvenilmez durduğumu biliyorum ama sen daha güvenilmez duruyordun, Valeri. Önce bunu anla. Sonrasına gelecek olursak da... Seni tanıdıkça oynamadığını fark ettim. Yani seni oyalamıyordum. Seni hiçbir zaman oyalamadım. Başta seni tanımaya çalıştım. Oynayıp oynamadığını anlamaya çalıştım. Cevap evet olsaydı seni yanıma yaklaştırmayacaktım ama cevap hayır çıktı. Sen gerçekten bir şey bilmiyordun. Bundan sonra da senin bu işe girmeni engellemeye çalışmamın nedeni seni oyalamak değildi, seni korumaktı.”

Olaylara doğal olarak her zaman kendi bakış açımdan baktığım için işin bu kısmını düşünmemiştim. Ya da belki de Anka’ya toz konduramadığım için... Çünkü ben, Anka’yı onların gördüğü kadar bu işin içinde görmüyordum. Son birkaç güne kadar... Ama Doren de Songur da aynı şeyi söylüyorlardı. Birileri hakkında her zaman bir şey bildiğini... Ve eski erkek arkadaşının ölümü hakkında birkaç ipucu bulmak da onun gibi birisi için çok zor olmamalıydı, değil mi?

Tamam, benim bu işe girmemi en başından beri istememişti ve beni bu konuda hep uyarmıştı ama o, harekete geçmeyecekti, bunu biliyordum. Bu durumda da abimin kanını yerde bırakacak hâlim yoktu. Benim harekete geçeceğimi bilmesi gerekirdi. Onun böyle bir intikamın peşine düşmek zorunda olmadığını biliyordum. Abimin onu nasıl üzdüğünü ve nasıl ayrıldıklarını biliyordum. Konuyu tam olarak bilmesem de... Anka'nın dediği kadarıyla, ona büyük ayıp etmişti ve kalbini çok kırmıştı. Bu durumda Anka'yı benimle beraber intikam alması konusunda zorlayamazdım, hem de bu, hayatını riske atacağı bir şeyse.

Ama en azından, bildiği şeyleri söyleyebilirdi, değil mi? Bu zamana kadar bir şeyi biliyorsa neden söylemesin ki diye düşünüyordum ama Songur ve Doren gibi adamlar bile onu bu derece ciddiye alıyorsa, gerçekten bir şeyler bilmeme şansı var mıydı?

"Bu yüzden Anka'ya güvenmemen gerektiğini söyledim," dedi ben ona cevap vermediğimde. "Sen, seni doldurmaya çalıştığımı düşünebilirsin ama senin gerçekten de hiçbir şey bilmediğini fark ettiğimde geriye bir seçenek kaldı, Valeri. O da en yakın arkadaşının senden bir sürü şey gizlediği."

"Konu neden her zaman Anka'ya geliyor?" diye sordum yorgun bir şekilde. "Onunla konuşmuyoruz bile. Bu mevzunun kafamı karıştırmasından sıkıldım artık."

"Neden konuşmuyorsunuz?" diye sordu. "Seni arayıp sormadığı için olabilir mi?"

"Ben de onu arayıp sormadım," dedim.

"Ona yalanlar söyleyen sen değilsin," dedi. "Ya da gerçeği gizleyen. Ne sikimse. İkisi de aynı boktur bana göre."

"Sen de benden bir sürü şey gizliyorsun."

"Ben senin en yakın arkadaşın değilim."

"Neyimsin peki?"

"Sana göre hiçbir şeyin," diye cevapladı alaycı bir sesle.

"Ya sana göre?" diye sordum istemsizce.

"Valeri..." Bana takılarak güldü. "Bırak bu işleri."

"Bir şey yapmıyorum ki," dedim. "Neyi bırakayım?"

"Sen bana net olduğunda ben de sana net olurum."

Bir adım geldiğimde ben de bir adım gelmezsem o iki adım geri gider.

“Yine konuyu değiştirdin,” dedim oflayarak kafamı geriye attığımda. Başım ağrıyordu.

“Ben mi değiştirdim konuyu?” diye sordu düz bir sesle. “Neydi konu zaten, Valeri? Şu an konuştuğumuz şeydi.”

“Senin kendini anlatmamandı,” dedim.

“Merak ettiklerini sorabileceğini söylediğimde bana Hazar’ı sormuştun,” dedi. “Böyle diyorsun diyorsun ama sonra benimle ilgili bir şey sormuyorsun. Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Ben isminin Songur olduğu dışında bir şey bilmiyorum, farkında mısın?”

“O kadarı yeter işte,” dedi sırtarak.

“Defol git, Songur ya,” dedim sinirle. “Böyle yapıyorsun yapıyorsun sonra da sen bana bir şey sormuyorsun ki sorsan cevaplarım diyorsun. Karar ver sen de.”

“Hazar’ı mı soracaksın yine?”

“Aynen çok meraklıyım Hazar’a,” dedim bıkkınlıkla. “Ölüyorum Hazar diye. Onunla tanışmak için girdim senin hayauna da.”

“Nişanlısı var onun yalnız...” derken sesi benimle uğraştığını belli ediyordu. “Fena da cazgırdır. Öldürür seni.”

Kahkaha attım. “Geniş misin sen biraz?”

“Yo, hiç değilimdir,” dedi. “Senin gibi dalga muhabbetini ciddiye alıp kıskançlıktan kendimi mi kudurtayım?”

“Ben öyle bir şey yapmıyorum,” dedim sinirle.

“En yakın arkadaşını sen kıskanabilirsin,” dedi. “Ben kıskanmam.”

“Anladık,” dedim gözlerimi devirerek. “Kıskanç değilsin. Anladık. Tamam. En iyisi sensin. Kimseyi kıskanmazsın. Anladık. Yeter.”

“Kıskanç olmadığımı söylemedim,” dedi birden ciddileşerek. “Kimin kendi ligimde olup kimin olamayacağını biliyorum sadece.”

“Kim senin ligindeymiş?” diye sordum merakla çünkü o egoyla kimi kendisiyle denk tutacağını o kadar merak ediyordum ki...

“Konu sensen hiç kimse,” diye cevapladı.

Tabii. Ne bekliyorsam. Tam onluk bir cevap.

"Off... Defol git, Songur," dedim sinirle.

"Ne yaptım yine?" diye sordu gülerek.

"Ne yaptın acaba?"

"Hadi ya..." Bana doğru eğildi. "Kıskançlık krizine girmedim diye trip mi yiyorum ben şimdi ciddi ciddi?"

"Ne tribi atacağım ya sana?" dedim tekrar gözlerimi devirerek. "Ayrıca az önce kıskanç olmadığımı söylemedim dedin şimdi de kıskanç değilim diyorsun, bir karar ver."

"Kıskançlıktan kastın ne senin, Valeri?" diye sordu. "Hayatımda sen varsın. O yüzden sana göre düşünüyorum. Yanında benden başkası yok, benden başkasıyla yakınlaştığın yok, benden başkasına güldüğün yok. Neyi kıskanacağım ki? Kafamdan karakter mi uydurayım kızım kıskanmak için? Yanına gelecek iti kopuğu da kıskanacak değilim, yumruğu çıkarım olur biter."

"Dağdan mı indin sen?"

"Aynen dağdan indim," dedi. "Seni rahatsız eden ite kopuğa buyur kardeşim devam et mi diyecektim?" diye sordu. "Çıktığı yere geri sokarım onu."

"Kıskanç olmadığını söylememek için saçma sapan şeyler uydurmaya başladın yine."

"Kıskançlığa bu kadar takman beni öldürecek şu an," dedi gülerek. "Bu yüzden umarım dışarı çıktığımızda biriyle flörtleşmezsin."

"Öyle bir şey yapsam ne yaparsın?"

"Sen öyle bir şey yapmazsın," derken sesi net çıkıyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Gereksiz," dedi omzunu silkerek. "Yeterince derdimiz var şu an." Ona gözlerimi devirdiğimde belimden tutup beni kendine doğru çekti, dengemi kaybettiğim için dizim üst bacağına çarpmıştı. Bacağına vurarak oturmam için işaret ettiğinde sol bacağına oturdum ve ona doğru döndüm. "Seni kıskanmamı mı istiyorsun? Asma suratını. O da olur belki bir gün."

"Gram komik değilsin."

"Bunu ciddiye alıp şakalarım üzerine çalışacağım," dedi. "Her şey sen gül diye."

“Yine konu arada kaynadı.”

“Kendimi tanıtayım o zaman hemen,” dedi alayla. “Adım Songur. Soy isim Yakut. 21 Ocak 1994 doğumluyum.” Bu bilgi internette farklı yazıyordu. 17 Kasım yazıyordu. Demek ki yanlıştı. Ama onu aradığımı belli etmemek için bunu ona söylemeyecektim tabii ki. “Yakutsk’da doğdum ama küçükken Ankara’ya geldik, burada büyüdüm. Liseyi Ankara’da okudum. Yüzme takımındaydım, Fenerbahçe bünyesinde bir sporcuydum ama bazı olaylardan sonra bıraktım. Zaten ilgimi de çekmiyordu. Sıkıcıydı.” Bu bilgi de internette yanlış yazıyordu. Yine. “Lise bitince Amerika’ya gittim. California’ya. Babam işletme okumamı istiyordu, o zamanlar benim de aklıma yatmıştı ama sonra çok sıkıcı bir bölüm olduğunu düşünüp vazgeçtim. Ayrıca California çok sıcaktı, daha tercihleri yapmadan geri döndüm. Hacettepe’ye girdim, Tıp okudum.” Bunu artık bilmeyen kalmamıştı. “Okulum geçen dönem bitti. Bölümle ilgili bir işte çalışacağımı sanmıyorum. Bu yüzden şu an babamın işleri bana devretmesini bekliyorum. Yarışmacı arkadaşlara başarılar diliyorum.”

Onu o kadar ciddi dinliyordum ki, sonunun asla böyle bitmesini beklemediğimden kahkahayı patlattım. Benim kahkaha atmam onu da güldürdü.

Onu böyle gülerken görmek beni de güldürüyordu.

İçimdeki rahatsız edici hissin silinip gidişine şahit oldum. Az önce ona beni en çok rahatsız eden, beni her gece ayakta tutan ve bir daha çıkmayacağımı düşündüğüm bir batağa saplayan şeyi söylemiştim ve yine hiçbir şey olmamış gibiydik. Ama bunun nedeninin bu sefer o olmadığını biliyordum. Bendim. Çünkü her şeyi görmezden gelmeye çok alışmıştım artık. Böylesi daha kolay geliyordu. Doğruları bilmek istediğimi söylerken bile bir şekilde yalanı seçiyordum. Anneme gerçeği söylemediğim için her gece kendi kurduğum vicdan mahkemesinde kendimi haksız çıkarıyordum ve hayat devam ederken yine aynısını yapıyordum.

Gerçekle canımı acıtacağıma yalanla kendimi kandırmayı seçiyordum.

“Aptalsın gerçekten,” dedim kahkaham yavaşça kesildiğinde. “Baban sana işleri neden devredecek ki?”

Bir an duraksadı. Söyleyip söylememek arasında kalmış gibiydi. Sonra dudakları aralandı ve “Bunu kimse bilmiyor,” dedi. Kaşlarım çatıldı. Kimsenin bilmediği bir şeyi bana mı söylüyordu? İki adım geri gitmek yerine bir adım ileri geliyordu yani. “Çok hasta. Yumuşak doku kanseri

var. Kalbinde. Nadir bir şey ve son derece ölümcül. Öldüğünde işler bana kalacak. Ölmeden önce bırakacağını sanmıyorum, ne kadar dil döksem de bunu yapmadı.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Babası ile daha geçen gece tanışmıştım. Ne kadar tehlikeli ve yenilmez durduğunu hatırlıyordum. Son derece iyi görünüyordu. Annem ile kıyasladığımda... Haddinden fazla iyiydi hatta. Hasta olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi.

Öldüğünde işler bana kalacak demesi duraksamama neden oldu. Ölüm gerçeğini çoktan kabullenmişti. Belli ki kafasında ondan sonra ne yapacağı da vardı. Babasına ne kadar düşkün olduğunu biliyordum.

“Öleceğini kabullenmişsin,” dedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Geçmiş olsun mu demeliydim? Çok üzgünüm mü? Bu kelimelerin hiçbir anlam taşımadığını zamanında onun durumunda olduğumdan biliyordum. Bu yüzden sarf etmek istemiyordum.

“Hepimiz bir gün öleceğiz,” dedi. “Bu bir sürpriz değil. Modamız geçecek bizim de bir gün. Hepimiz yaşlanacağız. Göz açıp kapayıncaya kadar emeklediğimiz tüm yolları tüketmiş, hatta bitirmiş olacağız. Hayatın en büyük acımasızlığı bu değil mi zaten? Seni bir zamanlar emeklediğin yolların üzerinden buldozerle geçmek zorunda bırakıyor. Şimdi çiğnediğimiz asfaltı bile geçmişte bize döktürmüşken...”

“Aynı şey değil,” dedim. “Biliyorsun. Bir gün öleceğini biliyorsun. Bunu herkes biliyor. Bir gün öleceğiz. Sevdiklerimiz de ölecek. Ama bunun hangi gün olduğunu bilmiyoruz. Durmadan o günü düşünmüyoruz. Hiç hatırlamıyoruz bile. O gün birden geliyor ve biz geldiğinde gerçeklerle yüzleşiyoruz. Seninki farklı. Sen o günün gelmesi için gün sayıyorsun, her gün aklında, unuttuğun yok, son derece farkındasın, çoktan yüzleşmişsin. Aynı şey değil.”

“Düşünmemeye çalışıyorum,” dedi umursamaz bir sesle. Gerçekten umursamaz mıydı? Bir insan bunu nasıl umursamayabilirdi ki? Hele de babasına bu kadar düşkün olan birisi... “Uzun zamandır olan bir şey. Yeni değil. Bir süredir var.”

Ne kadar süredir olduğunu merak etsem de sormadım. Üstüne gitmek istemiyordum çünkü fazla soru sorarsam kaçacağını bilecek kadar tanıyordum onu. Şimdi ilk kez bir şeyler anlatmaya başlamışken geri adım atmasına neden olamazdım.

“Bana sorun olmadığını söylüyor,” diye devam ettirdi kendini. “Halledeceğini söylüyor. Bu zamana kadar her şeyi hallettiği gibi... Ki halletti. Halleder. Biliyorum. Öyle bir adam o. Ülkenin, hatta dünyanın en iyi doktorları onunla ilgileniyor. Bir şey olmayacak. Ama olursa... Hazır olmam lazım. Her şeyin sahibi ben olacağım. Büyük bir sorumluluk gerektiriyor. Büyük bir yük var omzumda.”

Anlatmayı bıraktığından emin olduktan sonra, “Senin istediğin bu mu peki?” diye sordum yavaşça.

“Evet,” dedi. O kadar net cevaplamıştı ki buna şaşırmıştım.

“Bu kadar net mi?”

“Evet,” dedi. “Üzerine düşünmem gereken bir şey değil ki bu. Bunu istemeye hazır doğdum. Anlıyor musun?”

“Hayır,” dedim. “Anlamıyorum.”

Yavaşça güldü. “Normaldir.”

İstediğim hayatı yaşayamasam da bunu istemediğimi biliyordum çünkü en azından. Çıkış olmadığını düşündüğümde bile bunu kabullenmemiştim. Bu hayatı istemeye hazır doğduğumu düşünmemiştim. Bunu babam için yaptığımı biliyordum, son derece farkındaydım, sadece babamın sevgisini kazanmak için devam ediyordum.

Aynı durumda değildik. Ve bir kez daha onu anlamıyordum.

Normaldir.

“Böyle olmasaydı?” diye sordum. “Yani baban hasta olmasaydı? O zaman da mı böyle düşünürdün?”

“Bir gün illa ölecek,” dedi. “Bunca şeyi silinip gitmesi için yapmadı. Ben bunun için doğdum. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için. Gitliğinde devam edebilmek için. Çalınanları daima hatırlamak için.” Kaşlarım çatıldı. “Yani evet. Ne zaman öldüğü beni pek etkilemiyor, Valeri. Çünkü beni bir gün öleceği gerçeğine doğduğumdan beri hazırladı zaten. Kolay bir hayat yaşamadı, ben de yaşamadım. Tehlike her zaman yanı başımızdaydı. Ölüm bize yabancı bir şey asla değildi. Evet. Yıkılacağımı biliyorum. O benim babam. Yanımda olan tek kişi. Nasıl yıkılmam ki? Ama devam edeceğim. Etmek zorundayım. Benden bunu istiyor. İstedikini vermem gerek.”

“Baban böyle bir insan olmasaydı peki?” diye sordum. İlişkileri o kadar karmaşıktı ki yanlış bir şey söylemek istemiyordum. “Yani, demek

istediğim... Arkanda sana bunları bırakmayacak olsaydı. Sıradan biri ol. saydı. Sıradan hayatlar yaşasaydınız... Hayatında ne yapmak isterdin?"

"Bilmem," dedi omzunu silkerek. "Hiç düşünmedim."

"Şimdi düşün."

"Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek hayaller kurmaya gerek yok," dedi. "Bunları düşünmeye ve ihtimallere üzülmeye de gerek yok. Tek bir gerçek var. O da bu yaşadığımız işte. Buradayız, bu hayat bizim, bir kere dünyaya geldik. Ya ölene kadar yaşayacağız ya da bir gün kafamıza sıkacağız." Bana doğru eğildi. "İkinci seçenek sana yasak."

Hâlâ beni o şekilde gördüğü için çok kötü hissediyordum.

"Sana değil mi yani?"

"Ben öyle bir şey düşünmüyorum, Valeri." Saçlarımı tutarak tek omzumda topladı. "Bu dünyanın orta yerine sıçmadan bir yere gitmeyi de düşünmüyorum. Daha yolumuz çok uzun."

"Yolumuz?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ayrılmaya niyetim yok," dedi umursamaz bir sesle.

"Beraber değiliz ki..."

"Hmm... Öyle mi olmuş?"

"Ben istemiyorum belki?" derken ona sataşıyordum.

"Sağlık olsun," dedi. "Böyle de yaşarız."

"Nasıl yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Başka bir siyah saçlı renkli gözlü buluruz artık. Zaten hayranım çok, en iyi sen biliyorsun. Talipleri değerlendiririz. Yolumuza bakarız biz de yani..."

Karnına yumruğumu geçirdim, bunu yapacağımı fark etmiş ve izin vermişti zaten. Karın boşluğuna vurduğumda gülmeye başladı. Kahkahasını ömrümün sonuna kadar dinleyebileceğimi zaten düşünüyordum ama bu kadar çaresizce istediğimin şu ana kadar farkında bile değildim. Derin bir nefes aldım çünkü bir anda kalbim sıkışmıştı.

"Vurma artık," dedi gülerek. İki bileğimi de tek eliyle kavradığında, gülerek kafasını geriye atmıştı. "Bu nasıl iş anlamadım. Seninle olalım diyorum, yok diyorsun. Başkasıyla olayım diyorum, ona da yok diyorsun. Yalnız mı öleyim ben?"

“Hayırdır, bu zamana kadar playboy olmaktan memnundun da beni görünce bir sevgili ihtiyacıyla yanıp tutuşmaya mı başladın?”

“E yaşlandım artık,” dedi. “Ciddiyet lazım.”

Bacağını salladığı için ben de hafifçe sallanıyordum, sanki üzerinde bir ağırlık yokmuş gibi beni iki yana sallıyordu. Parmaklarım ile işaret parmağını tuttum ve eliyle oynamaya başladım. Gözleri ellerimize düştü ama geri çekmedi. Ne yaptığımı izliyordu. Sessizdi.

“Aynen bak, yaşlandın işte,” dedim alayla. “Az bir hayat kaldı zaten önünde. Onu da benimle mi harcayacaksın? Bir kere geliyoruz dünyaya. Değmez.”

“Sen bir değil, bin hayata da değersin.”

Dudaklarından çıkan neredeyse hiçbir kelimeyi beklemiyordum ama son zamanlarda dedikleri beni daha da şoka sokuyordu. Hatta o kadar şaşırmıştım ki dudaklarım aralık kalmış bir şekilde yüzüne bakıyordum. Bu, alayla gülmesine neden olurken dudaklarını dudaklarıma bastırırdı ama ben karşılık veremediğim hızla geri çekildi. Hâlâ beni bacağında sallıyordu ve birazdan beyin sarsıntısı geçirecekmiş gibi hissediyordum. Kalp krizinin yanında tabii.

Eskiden söylediklerinin etkisine bu kadar girmiyor olmamın nedeni ona inanmamak için kendimi şartlandırmam mıydı yoksa ona olan hislerim gün geçtikçe güçleniyor muydu? Bu hoşlantı ya da beğeniye geçeli çok uzun zaman oluyordu. Ona karşı çekiliyordum, o olmadan yapamazmışım gibi hissediyordum, sağlıklı olmadığını biliyordum ama karşı koymıyordum. Yine de bir şekilde kendimi dizginleyebiliyordum. Geçen geceye kadar. Artık her şey hiç olmadığı kadar zordu.

“Ne oldu? Bir sessizleştin bakıyorum da,” dedi alaycı bir sesle. “Aklını mı aldım, ne yaptım?”

“Amacın o zaten, değil mi?” diye sordum ama o kadar etkilenmiştim ki artık ona takılamıyordum bile. “Of, sallama şu bacağını artık. Beyin sarsıntısı geçireceğim şimdi!”

“Sana göre hep seni kandırmaya çalışıyorum, değil mi?” Bacağını sallamayı durdurmuştu. “Rahat edemediysen kucağıma da gelebilirsin.”

“Neden sallıyorsun ki bacağını?”

“Tikim var.”

“Cidden mi?”

“Evet,” dedi. “Dikkat etmedin mi hiç? Halbuki nefessiz beni izliyorsun, gece gündüz.”

“Nereden fark edeyim ben senin tikini?”

“Gece gündüz nefessiz izlediğini inkâr etmeyecek misin yani?” diye sordu gülerek. “Ben seninkini ediyorum.”

“Ne tikim var benim ya?”

“Dudağını büzüyorsun ya her cümlenin sonunda,” dedi. Kaşlarım çatıldığında eliyle alt dudağımı çekiştirdi. “Yine yaptı, bak ya. Yamuk kalacak ağzın on yıl sonra, ciddiğim.”

“Kalırsa kalsın ne yapayım?” dedim umursamaz bir sesle. Bunu daha önce abim bana söylemişti ama o zamanlar ciddiye almamıştım. Başka söyleyen biri de olmadığı için farkında değildim. Ama demek ki fark edeceği kadar batıyordu göze. “Bir de onu mu dert edeceğim?”

“Senin dudağında dolgu mu var?” diye sordu alt dudağımı rahat bıraktığında.

“Evet,” dedim. “Nereden anladın? Gerçi tekrar yaptırmam lazım, epey oldu yaptırılı.”

“Dudak uzmanıyım ben.” Ona nasıl baktıysam kahkaha attı. “Şaka yapıyorum. Belli oluyor ama.”

“Senin uzmanı olduğun şeyi sikeyim ya...” Alayla güldüğünde gözlerimi kısarak ona baktım. “Sen ne güzel kendini anlatıyordun bana. Mevzuu yine dudağa getirdin. Nasıl yapıyorsun bunu ya?”

“Kelimelerle dans ediyorum kızım,” dedi sırtarak. “Dans ediyorum. Akışına bırakınca gerisi geliyor.”

“Daha fazla şey anlat,” dedim söylediğini umursamadan.

“Daha ne anlatayım?” diye sordu. “Bir soyağacımı çıkarmadığımı kaldı sana.” Abartması karşısında gözlerimi devirdim. Alt tarafı internette bile yazan bilgileri söylemişti. Tabii ki babası hakkında söylediği bir istisnaydı. Onu dile getirmiş olmasına ben bile hâlâ inanamıyordum. “Ama sana dönebiliriz. Bana söylüyorsun ama konuyu asıl sen kapattın. Abinden bahsediyorduk. O konu o şekilde kapanmayacak, biliyorsun değil mi? Bunu uzun uzun konuşacağız. Bana ne bildiğini anlatacaksın.”

“O konuyu kapatmak istesem sana söylemezdim zaten hiç,” dedim. “Tabii ki konuşacağız. Bu gece daha fazla bunu düşünmek istemiyorum sadece. Uykum var.”

“Yatsana,” dedi. Kolundaki saate kısa bir bakış atmıştı. “Saat gecenin körü olmuş. Sen uyu. Yarın sabah konuşuruz.”

“Zaten çok uyudum bugün ama,” dedim. “Sen burada mı kalacaksın?”

“Kalmamı mı istiyorsun?” diye sordu. Bunu daha kaç kere soracaktı? Bunu zaten hep istiyordum ama bildiği hâlde hiçbir şeyi ağzımdan duymadığı sürece kabullenmiyordu.

“Evet.”

“Kalırım.” Beklediği cevap zaten bu olduğu için tepki bile vermemişti. “Hadi geç odaya, uyu sen.”

Burada neden uyumuyordum? Ama onunla beraber uyuyamazdım, değil mi? Bunun teklifinde dahi kaçıyordu. Belki de sadece rahat etmiyordu. İnsanların böyle alışkanlıkları olabilirdi. Bu konuda ona ısrar edemezdim.

“Çok uyudum bugün daha fazla uyumak istemiyorum,” dedim. “Başım çok ağrıyor.”

“Ağrı kesici alsana,” dedi telefonunu pantolonunun cebinden çıkardığında. Kaşları çatılırken telefonu açtı ve mesaj yazmaya başladı.

“Ağrı kesici yok ki evde,” dedim meraklı gözlerle ona bakarken. Kimin yazdığını merak etmiştim.

“Ben alırım şimdi aşağı inip,” dedi. “Gelirken gördüm caddede ydi nöbetçi eczane.”

“Zahmet etmene gerek yok.”

“Ne zahmeti bebeğim?” diye sordu. “Zaten sigara almam da lazımdı. Bende paket yok, sende de bitmek üzere.”

“E ondan mı deminden beri kıvranıyorsun?” diye sordum. “Bir dal var içinde, içseydin ya.”

“Son dal içilmez, yavrum. Bu bir kuraldır. Hem senden sigara mı otlanacağım? O senin olayın, biliyorsun.”

“Kalk da almaya git o zaman,” dedim. “Deminden beri oturduğun yerde duramıyorsun. Ben de diyorum derdi ne acaba?” Tekrar telefonla

ilgilenmeye başladığında kaşlarımı çatarak ona doğru eğildim. “Kiminle konuşuyorsun da beni dinlemiyorsun ya?”

“Seni dinliyorum,” dedi. “Aynı anda iki işi yapabiliyorum.”

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordum inatla.

“Senden telefonu saklıyormuşum gibi davranmanın nedeni ne şu an?” diye sordu yeşil gözleri bana döndüğünde. Kaşları çatılmıştı. “Kafanı birazcık eğip bakabilirsin, bir şey gizlediğim yok. Ayrıca şu tutumu ben sana yapsam olay çıkarırsın yok özel hayat, yok saygı diye. Haberin olsun.”

“Sağ ol ya,” dedim bozuk bir sesle. “Bakmayacağım zaten.” Bakmayacaktım. Ama gözüm takıldı. Yemin ederim ki yanlışlıkla gözüm takıldı ve ağzımı yine tutamadım. “Zara ne alaka şimdi ya? Niye yazıyor gecenin köründe sana?”

“Ya iki saniye daha zahmet edip mesajları okusan zaten anlayacaksın neden yazdığını,” dedi kafasını geri attığında. Sabır dileniyor gibi başını yukarı kaldırması beni daha da sinirlendirdi. “Ama yok, illa o tepkiyi vermen lazım bağırarak. Değil mi?”

“Yazarsa yazsın,” dedim umursamaz bir sesle. “Bana ne niye yazdığından? Muhabbet olsun diye sordum.”

Bana gözlerini devirdiğinde ona gözlerimi kısarak baktım ama bakışları yine mesajlara dönmüştü. Telefonu gizlediği falan yoktu, tam olarak görebileceğim bir açıda tuttuğu doğrudu. Biraz ona doğru eğilsem tüm ekranı görebilirdim ama eğilmeyecektim. Eğilmek yerine tavanı izlemeye ve içimden saymaya başladım. Ama otuzuncu saniyeye geldiğimde dayanamamış ve telefona bakmıştım.

Zara diye kayıtlıydı. Soy ismi yoktu. Ne bu samimiyet?

Attığı ilk mesajın saatine baktım. Kırk dakika önce atmıştı. Songur ise ona üç dakika önce cevap vermişti. Yani Songur buraya geldiğinden beri telefonunu kontrol etmediği için görmemiş olması normaldi.

Mesajlaşmalarını okumak için biraz daha eğildim.

Zara: Songur, selam. Sonay ve Kaner burada, mekândayız da. Şarjları bitmiş ikisinin de. Sana yazmamı rica ettiler. Doren'e ulaşamıyorlarmış akşam 8'den beri. 10'da buluşmak için sözleşmişler, sesi çıkmıyormuş. Ben de abime sordum ama onun da haberi yok. Senin haberin var mı acaba?

Songur: Hayır, haberim yok. En son dün gece konuştum. Gökçe'yi aradınız mı? Belki Hazar'ın yanına gitmiştir. Oraya gidince lafa dalıyorlar.

Zara: Gökçe ve Yalissa'nın da haberi yok.

Songur: Evdedir, uyuyakalmıştır. Telaş yapmayın eşek kadar adam için.

Zara: Evine gitmiş Kaner. Orada değil. Telefonu da orada unutmuş. Telaş yapıyorlar çünkü bugün bir garip davranıyormuş. Onlarla konuşsan daha iyi olur. Gerçi ikisi de ortadan kayboldu ama şimdi.

Songur: Nasıl garip davranıyormuş?

Zara: Bilmiyorum. Birisinin ona bir şey yapmış olabileceğini düşünüyorlar. Dediğim gibi ben olayı çok anlamadım. Çok gürültülü burası. Sadece seni aramamı söylediler. Açmazsın diye mesaj attım.

Başına bir şey gelmiş olma ihtimali neydi? Songur son derece rahat görünüyordu ama Sonay ve Kaner'in bu kadar telaş yapmış olması beni de meraklandırmıştı.

Songur: Sonay'ı bulsana bana.

Zara: Bulamıyorum ki kayboldu.

Songur: Neredesin sen benim mekânda mı?

Zara: Evet.

Songur: Sevgilin nerede?

Ona neydi kızın sevgilisinden ya?

Zara: Ne alaka bu şimdi Songur?

Songur: Doren'e biri bir şey yaptıysa yapan büyük ihtimalle senin sevgilindir. Bunu ikimiz de biliyoruz. Gözünün önünde mi o piç?

Zara: Arkadaşları ile dışarıda, Songur. Haberim var. Doren'in kuyusunu kazdığı falan yok. Sen beni nasıl bir konumuna koydun yıllarca bilmiyorum ama ben senin sandığın gibi bir kız değildim, sadece aptal olduğum için seni o kadar fazla dinliyordum. O beni kırmamaya özen gösterir ve arkadaşlarıma bulaşırsa ayrılacağımı bilir.

Songur: Ne güzel, mutluluklar size. Düğününüze çağırırsın artık bizi de. Doren'i bulalım önce. Bir kişi eksik olacağız yoksa düğünde. Daha az takı takacaklar sana.

Zara: Hahahahahahahahaha. Çok komiksin.

Çok güzel. Bir Zara'mız eksikti. Durduk yere eski mevzuları açmasına şaşırmamıştım çünkü konuşmanın başından beri bir şekilde bir yerden Songur'a gönderme yapacağını biliyordum. Zaten aralarında eskiden bir

şey olduğunu bilmek için çok zeki olmaya gerek yoktu. Bunu Anka bile söylemişti.

“Ben açmadım konuyu,” dedi Songur açıklama yaparak. Halbuki ilk kez bir şey söylemeyi düşünmemiştim bile. “O bahsediyor eskiden. Gör. düğün üzere ben sadece arkadaşına ulaşmaya çalışıyorum.”

“Bir şey demedim,” dedim. “Bir şey demeyecektim zaten. Nerededir Doren, bir şey olmuş mudur sence?”

“Normalde siklemezdim de telefonu bırakması garip geldi bana da,” dedi. “Bir de hani herkes neyse de Kaner onun ne bok yediğini hep bilir. O bu kadar paniği boşuna yapmaz.”

“Cevap vermeyecek misin o kıza?” diye sordum telefonu cebine koyduğunda.

“Bir bok bilmiyor ki Doren mevzusu hakkında,” dedi. “Sonaylar da etrafta yok. Sevgilisinin tehlike yaratmadığını da öğrendiğime göre konuşmaya gerek yok.”

“Sevgilisi kim bu arada?” diye sordum. “Yani özellikle onu neden sordun?”

“Serterkaya,” diye cevapladı beni.

“Ne?” Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

“Aynen,” dedi. “Seni mekânına götürdüğüm eleman işte.”

Lakabı Duman olan adam. Abimle bir alakası olan o adam.

Songur’un ondan bir şey çaldığını söylediği adamdı bu adam, o gün yaşadığımız konuşmayı hatırlıyordum. Bir şey çaldı derken neyden bahsettiğini çok merak etmişim ama bir cevap bulamamıştım. Zara’dan bahsediyor olamazdı, değil mi? *Yuh artık, iyice saçmaladın Valeri.*

“İyi de o herif o gece kızlarla beraber değil miydi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Nasıl sevgilisi var?”

“Ne bileyim? Açık ilişki yaşıyorlardır,” dedi. “Onların ilişkisiyle ilgilenmiyorum. Sen şimdi söylediğinde fark ettim onun o gece kızlarla olduğunu.”

Ağzımın açık kaldığını görünce gülmeye başlamıştı. “Açık ilişki ne ya?” diye sordum şok içinde.

“Sen neden bu kadar büyük bir şok yaşadın şu an?” Benimle eğleniyordu.

“Tövbe tövbe daha neler göreceğim ya ben burada,” dedim kendi kendime. “Yok ben geniş biri değilim,” dedim kafamı iki yana sallarken. “Bana ters.”

“Doren ile ilgili mevzunun aciliyet taşıma ihtimali olmasa senin şu şaşkınlığını izleyip sabaha kadar eğlenebilirdim,” dedi alaycı bir sesle. “Ama kalkmamız gerekiyor. Fırla. Üstüne bir *sweatshirt* geçir. Mont giymeyi de unutma, hava soğuk.”

Şok içinde gözlerimi üzerime indirdim. Üzerimde tişört olmadığını saatlerdir farkında değildim. Utanacağımdan değildi ama unuttuğum için birden şaşırmıştım. “Günaydın,” dedi sutyenle oturduğumu yeni fark ettiğimi anlamış gibi. “On saattir sutyenle oturuyorsun, gerçekten o kadar içli dışlı oldum ki onlarla, bir on sene bakmasam bile resimlerini çizerim o derece yani.”

“Fotoğraf attım ya,” dedim. “Açar açar bakarsın.”

“Hâlâ bana laf yetiştiriyor ya,” dedi alayla. Ama çoktan fırlamıştım ve koridora doğru ilerlemeye başlamıştım. “Çabuk giyin.”

Gerçekten de çabuk giyindim. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hazırlandığımı hatırlamıyordum bile. Taytın üstüne uzun beyaz bir *sweatshirt* ve onun üzerine de siyah şişme montumu geçirdim. Çanta almayacağım için çantamdan çıkardığım kimliği montumun cebine koydum. İçeri girdiğimde Songur ceketini çoktan üzerine geçirmişti bile. Telefonu ve arabanın anahtarını almıştı, bana benim telefonumu uzattığında telefonu aldım ve girişte duran sehpanın üzerinden evin anahtarını kaptım.

Önce o çıktı. Ardından da ben. Kapıyı kilitledim ve anahtarı cebime attıktan sonra onun peşinden merdivenlerden inmeye başladım. Apartmandan çıktığımızda suratıma Ankara’nın soğuğu çarptı. Hava yine buz gibi olmuştu. Arabaya binene kadar konuşmadık. Arabayı hızlıca çalıştırıp yola çıktığında ısıtıcıyı çalıştırdı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum ellerimi birbirine sürterken. İki saniyede buz kesmiştim. *Biraz daha abart.*

“Doren’in bir evi daha var,” dedi Songur. “Kanerler bilmez orayı. Ben biliyorum. Muhtemelen orada sızıp kalmıştır. Şu an için endişelenmiyorum çünkü oradan çıkacağına eminim. Eğer orada da değilse ciddi bir şey olmuş demektir. Giryan’ın evini basacağız mecbur. Başka seçenek gelmiyor çünkü aklıma.”

“Giryan ne alaka ya?” diye sordum ellerimi cebime koyduğumda.

“Onların bir mevzusu var,” diye yanıtladı beni.

“Ee?”

“Ne ee?”

“Bu kadar mı?” diye sordum. Yine hiçbir şey anlatmamaya geri mi dönmüştü? Bu adam kadar yoran biri var mıydı acaba?

“Mevzu benim mevzum değil,” dedi. “O yüzden benim anlatmam doğru değil. Doren’e sor, isterse o anlatır.”

“İyi, tamam,” dedim omzumu silkerek. “Zaten çok da merak etmemiştim.”

“Benimle ilgili olmayınca merak etmiyorsun tabii, değil mi?” diye sordu alaycı bir sesle.

Ama haklıydı. Onunla ilgili olmayınca merak etmiyordum.

Sırtımı yavaşça arabanın kapısına yaslayarak ona baktım. Üzerindeki deri ceket üstüne biraz boldu, her zaman olduğu gibi. Halka taktığı burnu soğuktan kızarmıştı. Güzel yeşil gözleri yoldaydı. Saçlarının üç numara olmasına alışmam sanmıştım ama sanki en başından beri böyleymiş gibi kolay olmuştu alışmam. Gözlerim biraz daha kısıldı ve yüzünü daha detaylı izlemeye başladım. Bunu fark ettiğinde bana döndü ve göz kırptı.

Piç, çok yakışıklı olduğunu biliyordu.

Kalbime ne yaptığını bildiği gibi.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Yirmi dakika sonra bir apartmanın önünde durduğumuzda kaşlarımı çatarak apartmana baktım. Beklediğim gibi değildi. Gerçi bir beklenti ile gelmemiştim ama yine de Doren’in Songur gibi büyük bir rezidansta ya da kocaman bir müstakil evde yaşayacağını düşünmüştüm. Benim oturduğum gibi küçük ve eski olan bir apartmanda oturmasını beklemiyordum.

“Burası ne alaka?” diye sordum arabadan çıktığımızda. “Burada kalmıyor değil mi normalde?”

“Yok gelmez buraya hiç,” dedi o da arabadan çıkarken. Arabayı kilitledikten sonra anahtarı cebine koymuştu.

“O zaman neden burada olabileceğini düşündün ki?” diye sordum, bir iki adım atarak hemen yanıma geldiğinde beraber apartmanın kapısına

ilerlemeye başladık. Sokak bomboştı. Bir kedi sokak lambasının altındaki çöp kutusuna atılmış yemek artıklarını tırtıklıyordu.

“Buraya yakın bir yerde içtiyse buraya gelmiştir o kadar yol gitmek yerine,” dedi. “Bazen uyumak için kullanıyor. Bir iki kere beraber gelmiştik. Anahtarı var bende de.”

Ben Anka’ya bile evimin anahtarını vermezdim. Hiç sevmediğim bir şeydi. Ya birden eve dalarsa o kişi? İnsanın bir özel hayatı vardı. Düşüncesi bile çok rahatsız ediciydi. *Sen de tam olarak onu yapacaksın şu an,* diye düşündüm. *Eğer içerideyse tam olarak bunu yapmış olacaksın.*

Bir şey demeden apartmanın içine girdik. Asansör bile yoktu. Beraber katları çıkmaya başladığımızda hemen nefes nefese kalmıştım. Sigarayı azaltmam gerekiyordu. O önden giderken kısa bir an duraksayıp derin bir nefes aldım. Benden çok daha fazla sigara içtiğine emindim. O neden tıkanmıyordu? Adil miydi bu? Kaçınıcı kata çıktığımızı bile saymayı bırakmış bir şekilde merdivenleri çıkarken söylenmemek için kendimi zor tutuyordum. Umarım Doren içeriden çıkardı. Başına bir şey gelmediğinden emin olmak için değil, böylece beni gecenin köründe boşuna on kat çıkarttığı için ona sövebilirdim.

Sonunda durduğumuzda rahat bir nefes verdim. Songur o kadar ani durmuştu ki yanlışıyla onun sırtına çarpmıştım.

“Ayakkabılarını çıkar,” dedi. “Buraya ayakkabıyla girince Doren feci sinirleniyor.”

“Tamam,” dedim ayağımdaki beyaz spor ayakkabıları çıkardığımda. Songur cebinden çıkardığı anahtarlıkta anahtarı aramaya başladı. O kadar anahtar vardı ki teker teker eleyerek hangisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. En sonunda anahtarı bulduğunda o da ayakkabılarını çıkarmıştı, kilidi çevirdi ve tek çevirişte açıldı. Kapı kilitli değildi. Yani içerideydi. Rahat bir nefes verdim. Demek ki içip sızmıştı.

“İçeride herhalde,” dedim Songur içeriye adımını attığında.

“Sızıp kalmıştır amcık,” dedi karanlık evin içinde ilerlemeye başladığında. Ben de onun peşinden gidiyordum. “Öldüreceğim onu.”

Tam o an bir ses koptu. Bağırıyor muydu biri? Olduğum yerde donakaldım. Hassiktir. Bağırmıyordu, inliyordu. “Siktir, siktir, siktir!” Ses yükseldiğinde Songur ile aynı anda birbirimize baktık çünkü bu Doren’in sesi idi. “Boşalmak üzereyim, bebeğim!”

"Hay senin ananı avradını sikeyim ben," dedi Songur şok içinde. "Durum bildiriyor bir de pezevenk."

Hâlâ birbirimize bakıyorduk. Ben gülmemek için kendimi zor tutuyordum, o ise şu an burada olmaktan o kadar rahatsız görünüyordu ki... Birden hiçbir şey olmamış gibi arkasına dönüp kapıdan çıktığında ben hâlâ hareket edemiyordum.

"Daha hızlı," dedi daha önce duymadığım bir kız sesi. "Evet, evet, işte böyle! Daha sert!"

"Böyle mi?" diye sordu Doren. O kadar bağıryorlardı ki seslerinin duyulmama imkânı yoktu. "Boşalacak mısın? Buğlem!"

"Ya Valeri ne yapıyorsun sen?" diye sordu Songur, bana doğru sessizce bağırdığında. Kapı açıldı ve aralıktan bana bakıyordu. "Çıksana kızım şu evden! Hadi! Hadisene!"

"Of tamam bağırma bağırma, duyacaklar," dedim yürümeye başladığımda. "Duyacaklar şimdi."

"Sence bunların şu an bir şey duyma ihtimali var mı?" diye sordu sinirli sinirli. "Ya çık artık şu evden kafayı yiyeceğim, kaplumbağa gibi yürüyorsun!"

"Sen neden bu kadar telaş yaptın Songurcuğum anlamadım," dedim kapıdan çıktığımda. "İnsanlar sevişebilirler."

"Sevişsinler tabii, istedikleri kadar sevişsinler hatta ama biz olaya bu kadar dahil olmayalım Valericiğim, olur mu?" diye sordu. Birden içeriden kızın inleme sesi koptu, hemen peşinden de Doren yüksek sesle inlediğinde kapı açık olduğu için ses apartmana yayıldı. "Hay anasını..." Songur'un sesini ilk kez bu kadar sinirli duyuyordum ve onun sinirlenmesi bana daha komik geliyordu. "Lan hadisene!"

"Ya ayakkabılarımı giyiyorum," dedim. "Görmüyor musun!"

"Daha hızlı, evet, böyle, böyle bebeğim, siktir, çok iyisin," diye bağırdı Doren ve sesi apartman boşluğunda yankılandı.

O an, Songur'un ağzını bile açmaktan vazgeçip de beni kucağına aldığı andı. Ne olduğunu bile anlamamıştım. Beni tek eliyle kucaklayıp omzuna atmış, diğer eliyle kapıyı kapatıp yerdeki ayakkabımı almıştı. Evet, ayakkabımı. Çünkü bir tanesini giymiştim ama diğerini giymeme izin vermeden beni kucaklamıştı. Sağ ayağımdaki çoraplara bakarken gülmek için kendimi zor tutuyordum.

Beni kucaklayıp merdivenin basamaklarını atlayarak inmeye başladığında kaha kaha atmamak için yüzümü omzuna bastırdım. Az önce yaşananı inanamıyordum. Bir de onun hakkında o kadar endişelenmiştik... Gülmemek için kendimi sıkmaktan bayılacaktım.

“Böyle olayı sikeyim,” dedi Songur merdivenleri inerken. O kadar hızlı iniyordu ki birden apartmandan dışarı çıkmıştık. Apartmandan çıkar çıkmaz bastırduğım kaha kaha mı saldı. Öyle çok gülüyordum ki kalbim ağrıyordu gülmekten. “Gül tabii gül,” dedi Songur beni kucağından indirmeden. “En yakın arkadaşlarının sevişmesine şahit olan sen değilsin. Tüm apartman duydu sayende.”

“En yakın arkadaşlarının mı?” diye sordum gülüşümün arasından.

“Buğlem’di o kız.”

“Onu duydum zaten. Ayrı değil miydi onlar?”

“Ne bileyim,” dedi Songur. “Arada yapıyorlar böyle şeyler.”

“O ne demek ya?”

“Onu Doren’e sor, ben bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Bu gece yeterince bilmek zorunda kaldık sayende.”

“Neden bu kadar gerildin ya sen?” dedim, bu kadar sinirlenmesi beni güldürüyordu.

“Ben içeride kız arkadaşım ile olsam Doren’in beni dinlemesini istemem,” dedi. “Doğal olarak. Neden isteyeyim?”

“Bastık bir de evi,” dedim gülerek. “Yani ortalıkta bir yerde de yapmıyorlar, yatak odalarında yapıyorlar, nereden bilsinler basılacaklarını?”

“Bir de millet ortalığı ayağa kaldırdı ya nerede bu çocuk diye,” dedi kendi kendine söylenirken. “Dövülüp sokağa atıldı, öldürüldü sanıyorlar, herifin keyfi yerindeymiş meğerse.”

Tekrar gülmeye başladığımda arabaya gelmiştik bile. Kapıyı açtığında beni indirerek koltuğa oturttu. Ayakkabımı vermesini beklerken yere eğilmesi ile kaşlarım çatıldı. Ayakkabıyı ayağıma giydirdikten sonra iki ayakkabımın da bağcığını bağladı ve hiçbir şey söylemeden geri çekilip kapıyı kapattı.

Birkaç saniye sonra sürücü koltuğuna oturmuş ve arabayı çalıştırmıştı. Araba çalıştığı saniye Songur’un arabaya bağlı olan telefonu çalmaya başladı. Dijital ekrana düşen isme baktım. Zara.

"Açsana," dedim bana baktığını görünce.

"Gerek yok," dedi. "Zaten Doren'i bulduk."

"Biz bulduk ama onlar hâlâ merak ediyorlar," dedim. "Ayrıca arayan Sonaylar da olabilir. Aç."

Kısa bir an bana baktıktan sonra direksiyondaki tuşa bastı ve aramayı cevapladı. Tahmin ettiğim gibi, konuşan Zara değildi de Kaner'di.

"Bulabildin mi Dağhan'ı?" Mekân o kadar gürültülüydü ki Kaner bağıarak konuşuyordu. "Haber var mı? Buğlem de açmıyormuş telefonlarını."

"Buldum," dedi Songur. "Beraberler. Salın."

"Ulan yine mi?" diye bağırdı Sonay arkadan. "Yine mi barışacağım deyip de sevişmeyle bitirdi mevzuyu? Ulan bu herifin azgınlık şaka mı?"

"Kanka bence bu durumun Dağhan ile ilgisi yok," dedi Kaner. "Karşı taraf başka türlü iletişime izin vermiyor. O da her yol mübahtır diyerek bir şeyler deniyor işte."

"Kanka her seferinde nasıl olabilir?" diye sordu Sonay kahkaha atarken. "Yarın Buğlem'in doğum günü bir de. Bu gece yani. Herifin verdiği doğum günü hediyesi şaka mı? Gülmekten öleceğim şimdi... Bir de bu efkâr yapınca yiyoruz ya hata bizde."

"Harbiden amına koyayım dün gece onun için beraber rakı bitirdik, Allah kahretsin," dedi Kaner. "Ondan daha acınası hâldeyiz lan biz."

"Oğlum, ben diyeyim sana," dedi Sonay gülerek. "Bunlar ayrı falan değil. Lan böyle ayrılık mı olur? Ben sevgilimle bu kadar sevişmiyordum. Bu salak ayrıldık düzelterceğiz, yavaş yavaş yakınlaşacağız diye düşünürken Buğlem bunu bildiğin *fuck buddy* yaptı, dümdüz çocuğu yatağa atmaya odaklandı, bu mal hâlâ olayın farkında değil."

"Oğlum demek ki iki taraf da buna razı... Ne yapalım?"

"Doğru konuşun lan arkadaşım hakkında," dedi Songur. "Size ne kim kimle ne yapıyor? Kapatın telefonu. Ne kafa siktiniz ya."

"Sen bu gece bir gerginsin ne oldu, Valeri ile aran mı bozuk?" diye sordu Sonay alaycı bir sesle. "Görüne tekmeyi koydu mu sonunda? Yeni yelkenlere açılmaya karar verdiysen bu gece Zara seninle konuşmak için fena darladı bizi, haberin olsun." Kaşlarını çatıldı. *Öyle mi?* "Sana Sonaylar falan istedi demiştir kesin bayağı yalan o. O geldi bizim masaya

biz telefon ararken dedi ben ararım, ben ararım. Özlemiş seni, ben sana söyleyeyim. Valla zaten beni biliyorsun, ben en çok Zara'yı beğeniyorum. Kadınlar genelde ilgimi çekmez ama o benim de ilgimi çekiyor, bayağı taş gibi.”

“Hay ben senin çeneni, hay ben senin ilgini...” Songur dişlerini sıkı sıkı söylenmişti.

“Sen benim arkamdan Songur’a kız mı ayarlamaya çalışıyorsun, Sonay?” diye sordum pat diye. Sonay konuşmamı beklemiyor olacak ki kısa bir an sessiz kaldı.

“Yengem...”

“Yengeni sikeyim senin, Sonay.”

“Yengelerin gülü...”

“Siktir git,” dedim. “Hâlâ yenge diyor ya. Ne utanmaz bir çocuksun sen!”

“Yengem şaka yaptım ya,” dedi Sonay. “Şakacık. Gül diye. Bilmiyor muyum sanki orada olduğunu ben senin?”

“Ya siktir git Sonay,” dedi Songur, telefonu kapatmadan önce. “Defolun, eve gidin.” Sonra telefonunu bana doğru uzattı. “Şarkı açsana şuradan.”

“Ne açayım?” diye sordum telefonu elime aldığımda. *Spotify*’a girmiştim.

“Ne istersen aç işte,” dedi. “Orada listem var bir tane. Ona bakabilirsin.”

“Hangisi?” diye sordum. “İki tane var.”

“Biri rap dolu,” dedi. “Onu antrenman yaparken dinliyorum. O kafa siker şimdi. O değil. Diğeri.”

Söylediği listeye bastım. Altmış tane şarkı vardı. Eklediği ilk şarkı Valerie’ydi. “İlk parçası Valerie olan mı?” diye sordum bilerek.

Bana döndüğünde dudakları alayla yana kıvrılmıştı. “Bir hoşuna gitti bakıyorum da,” dedi alayla. “Şu yüzdeki gülümsemeye bak.”

Gülümsemem daha çok büyürken omzumu silkip Valerie’nin altındaki şarkıya bastım. *Arctic Monkeys*’den *One For The Road* arabanın içini kaplamıştı bile.

“Sever misin bu şarkıyı?” diye sordum ama sonra sorumun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. “Tabii ki seversin, liste senin listen sonuçta. Ben de çok severim, sormadın ama söyleyeyim.”

“Bana mı gidelim, sana mı?” diye sordu bana, söylediğime cevap vermemişti. Zaten ne cevabı verecekti ki?

“Yarın sabah dersim var,” dedim. “Giyinip hazırlanmam lazım. Bana yani.”

“İstedğin gibi olsun,” dedi omzunu silkerken. Şarkı bitmişti. *Arctic Monkeys*’den *Do I Wanna Know* çalmaya başlamıştı.

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Direksiyonu tek eliyle tutarken bir yandan da parmağı ile şarkının ritmini tutuyordu. Ben ise sessizce onu izliyordum. Bir kez daha üç numara saçın ona ne kadar yakıştığını düşündüm. Acaba kesmese miydim? Böyle daha yakışıklı oluyordu. Dahası mümkünmüş gibi...

Şarkıyı mırıldanmaya başladığında kafamı koltuğa yasladım ve onu izlemeye devam ettim. Yavaştan uykum geliyordu. Hafiflemiş hissediyordum. Bunun nedeninin ne olduğunun farkındaydım. Sonunda sakladığım şeyi ona söylemiştim ve beklediğim gibi rahatsız değil, mutluydum. Belki de bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım.

Keşke bu anda kalsaydık.

Araba durana kadar geldiğimizi anlamamıştım çünkü sadece ona odaklıydım. Arabanın kapısını açarak dışarı çıktım, o da peşimden geliyordu. Beraber dairemin olduğu kata çıkarken de kapıyı açarken de sessizdik. İçeri girdiği gibi banyoya yöneldi. Su sesi geliyordu. Muhtemelen ellerini yıkıyordu. Banyodan çıktığında üstündeki ceket ve tişörtü çıkardı ve koltuğa oturarak sırtını yasladı.

“Hay sikeyim!” dedi birden. Yerimde sıçrayarak ona döndüm. “Sigara almayı unuttuk ya! Of!”

“Ya manyak mısın sen?” diye sordum sinirle. “Ben de bir şey oldu sandım.” Bana tepki vermeyerek ayağını uzattığında, “Ya iç işte benim son kalan dalımı,” dedim. “Uykum var zaten benim. Uyuyacağım.”

Daha bir şey söylemeden odama doğru ilerledim ve üstümü değiştirdim. Şort ve askılı bir tişört giydikten sonra banyoya girip ellerimi yıkadım, sonra da salona ilerledim. Songur aynı pozisyonda duruyordu,

telefon çıplak karnının üstündeydi. İnat ettiği o dalı yakmıştı ve sigarayı içerken tavanı izliyordu.

“Burada mı yatacaksın?” dediğimde kafasını salladı.

“Yarın saat kaçta dersin?”

“1’de.”

“Ben erken çıkarım,” dedi gözlerini tavandan çektiği sırada. “Yarın Buğlem’in doğum günü var. Gelmek ister misin?”

“Benim ne işim var orada?” diye sordum yanına oturduğumda.

“O ne demek?” diye sordu. “Ben gidiyorum ya.”

“Onlar senin arkadaşın çünkü,” dedim. “Ben tanışmıyorum bile.”

“Eminim seversin,” dedi. “Zaten orada olacak kişilerin hepsini tanıyor sun.”

“Doren de olacak mı?” diye sordum gülerek.

“Bu geceden sonra olamıyorsa onun kafasını sikeyim,” dedi o da sırtarak. “İnanılmaz bokunu çıkardılar her şeyin.”

“Sen nereden tanıyor sun Buğlem’i?” diye sordum.

“Bayağı eskiye dayanıyor arkadaşlığımız,” dedi. “O benim arkadaşım dı ilk. Sonra bir ton olay oldu. Cesur ile Dağhan birbirine girdi falan.” Esnedi. “Neyse... Hiç ilgimi çekmiyor Cesur’un içinde olduğu konular.”

“Onun Anka ile ne işi olduğunu anlamıyorum,” dedim esnerken.

“Sana onu da söylemedi, değil mi?” diye sorduğunda kafamı hayır dercesine iki yana salladım. “Konuşmayı düşünüyor musun onunla?”

“Yarın konuşmak istiyorum,” dedim kafamı koltuğa yasladığımda. “Ama muhtemelen yarın olduğunda konuşmak istese o konuşurdu diye boş vereceğim.”

Her zaman yaptığım gibi.

“Sen bilirsin,” dedi. “Biz ne zaman konuşacağız peki?”

“Yarın,” dedim.

“Gelmeyecek misin?” diye sordu. Buğlem’in doğum günü partisinden bahsediyordu.

“Geleyim mi?”

Bana bunu gerçekten soruyor musun dercesine baktı. “Tabii ki gel. Tanıştırmış olurum sizi.”

“Gelirim o zaman,” dedim ikna olarak. Zaten daha iyi bir planım yoktu.

Kolunu omzuma atarak beni kendine çektiğinde kafam göğsüne düştü. Parfümünün sigara ile karışmış kokusu dört bir yanıma sararken derin bir nefes aldım. Kalbinin atışını kulağımın altında duyabiliyordum. Sessiz ve sakindi, yavaş atıyordu.

“Kalbin çok yavaş atıyor,” dedim gözlerimi kapattığımda.

“Hiç atmayabilirdi de,” dedi alaycı bir sesle. “Kalbimin gerçekten attığını en son ne zaman hissettiğimi hatırlamıyorum.”

İtirafı karşısında kaşlarım çatıldı. Bir ileri daha. “O ne demek şimdi?”

“Kalbin gerçekten attığı sürece kötü adamı oynayamazsın,” dedi. “Öyle işte.”

“Sen kötü adam değilsin,” dedim. “Sadece insansın.”

“Oyunun sonunda böyle düşüneceğini sanmıyorum,” dedi düz bir sesle.

Oyunun sonuna gelmemize daha çok olduğunu bildiğim için, en azından şu anlık o sonu düşünmek istemiyordum.

“Ben senin kalbinin attığını hissediyorum, Songur,” dedim. “O yüzden senin ne düşündüğün umurumda değil.”

“Öyle söylemiyordun ama,” dedi. “Kalbimi kırmak için mi bana bir kalbim olduğunu hatırlatmaya çalışıyorsun yoksa, Rosa?”

“Öyle düşünmüyordum, değil. Aklım karıştı. Sen bana her zaman en kötüsünü göstermeye çalışırken kafamda farklı birini yarattığını fark etmiyorsun. Ben sana daha fazla haksızlık yapmak istemiyorum.” Gözlerimi açamıyordum bile. O kadar uykumu getirmişti ki kokusu... Muhtemelen mantıklı cümleler de kurmuyordum şu an. “Neyse...” diye mırıldandım zar zor. “Sonra açıklayacağım ben sana. Uykum geldi çok fena... Kalkayım, sen sevmiyorsun uyumayı beraber.”

“Uyu,” dedi dudaklarını saçıma bastırduğunda. “Ben seni yatağına taşıyım.”

Sabah uyandığımda ben yatağımdaydım, o yoktu, yanı başımdaki komodinde ise bir paket sigara, ağrı kesici ve bir gül vardı. Gül mü? Yanındaki beyaz kâğıda baktım. Not yazmıştı. Ne?

Sabah sana ağrı kesici almaya gittiğimde bir teyze gülü elime tutuşturdu. Sevgilime vermem gerekiyormuş. Sevgilim yok dedim, sen yakışıklı adamsın dedi, inanmadı. Neyse, Rosa... Senin olsun bari.

Gülümsememi durduramadım.

5. BÖLÜM: BİR KASIRGAYI SEVMEK

*Bu dünya hakkında bildiğim tek bir şey var,
O bu dünyanın en güzeli.
Siyah saçları hep dalgalı, sanki zamanlardan zemheri.
Dehnec gibi parıldayan o yeşil gözleri,
sanıyorum ki bir günaha çağırıyor olmalı beni.
Koşarak gidebilirim belli.
Yolda düşersem yaralarımı sarar belki.
Aşk bir lanet olmalı ki,
hiç yapmayacağım şeyler yaptırıyor bana şimdi.
Bileklerim acıyor artık tutmaktan kalemi.
yazdığım her kelime aşk mektubuna dönüşüyor sanki.
Ona sahip olmayı hayal ederken kapatıyorum gözlerimi.
Ve farklı bir dünyada açıyorum her ikisini.
Bu dünya hakkında bildiğim tek bir şey var,
O bu dünyanın en güzeli.*

Bu dünya hakkında bildiğim tek bir şey var.

O bu dünyanın en güzeli.

Önümdeki beyaz sayfaya bakarken kafamın içinden geçen cümle hep aynıydı. Elimdeki kurşun kalem benden bağımsız bir şekilde hareket etmeye devam ediyordu. Zaten kâğıdın üzerindeki resmi çizmeye başladığında da benden izin almamışlardı. Çizdiğim yüze baktım. Muhtemelen elimdeki telefonu çıkarsam ve profil fotoğrafını açsam bu kadar benzerini çizemezdim. Kafamın içine kendini kazıdığını uzun zamandır farkındaydım ama en küçük detayının bile en derine işlemeyi başardığını henüz yeni fark ediyordum.

Elimdeki kurşun kalem yanağına çizdiğim yara izinde gezinirken kâğıdı buruşturmak ve doğrudan karşımdaki çöp kutusuna fırlatmak istedim çünkü bunu yaptığım için utançtan ölüyordum ama aynı zamanda iki saattir bu çizime emek veriyordum, bu yüzden öylece çöp etmeye gönlüm el vermiyordu.

Çizdiğim uzun kirpiklerden gözümü almam biraz uzun sürdü. Gözlerine bakmak bile istemiyordum. Sonuçta bu bir karakalem çalışmasıydı, hiçbir renk yoktu. Ama ona baktığımda beni yeşil gözleri ile izliyormuş gibi hissetmenin ötesine geçemiyordum.

Oflayarak sırtımı geri attım. Kambur bir şekilde oturduğum için her yerim ağrımişti. Resim benim için bitmiş sayılmazdı çünkü herhangi bir insanın görüp görebileceği en takıntılı insan olduğumdan yaptığım çalışmayı uzun zaman rahat bırakmazdım. Durmadan detaylarla oynar ve yaptığımı yeterli görmeyip bir şeyler eklemeye çalışır, sonucunda da eklediklerimin beni olayın özünden uzaklaştırdığını düşünüp kâğıdı çekmemenin en altına kaldırırdım. Evet, emek verdiğim bir şeyi atmaya kıyamıyordum ama ondan bir kere soğuduysam ona bir daha asla bakmıyordum.

İnsanlarla ilişkim de tam olarak böyleydi. Onları hayatımdan çıkarmak yapacağım bir hamle değildi. Daha çok onlara artık ilgi göstermeyi keser ve aramızdaki halatların gevşemesine neden olurdu ama dediğim gibi, onları koparmak benim yapacağım bir şey değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Bunu karşı taraf yapardı. Ben de bu hâle geleceğimizi bile bile oturduğum salonda, aynı filmi belki de yüzüncü kez izlerdim.

Şu an en yakın arkadaşım da böyle bir durum içerisindeydim ve bu durum benim için hiç şaşırtıcı değildi. Bir gün böyle olacağımızı biliyordum. Benim insanlarla ilişkilerimin kaderi buydu.

Her sabah yataktan kalkarken o günün sonunda, nihayet gece ortaya çıktığında yalnız kalacağımı biliyorum. İnsanların yanımda olmasını seviyorum ama bir süre sonra onları hissedemiyorum. Çünkü beni sarmalayan tek şey yalnızlığım oluyor. Sarılışı sıcak hissettirmiyor, kaçıp gitmem gerektiğini damarlarımda bile hissediyorum ama ne zaman bir adım atmaya karar verecek olsam kapısını tıklayabileceğim kişileri aklımdan geçiriyorum, sonrasında kendime bakıyorum ve kolumu kaldırıp da o kapıyı tıklayacak hâlîm olmadığını fark ediyorum. Şimdi yürüyüp o kapıların önüne gidemem, yalnızlık beni ısıtmıyor olabilir ama böyleyken en azından bana kapısını hiç açamayacak birinin evinin önünde beklerken üşüdüğümünden daha az üşüyeceğim. Bunu biliyorum. Bildiğim için kımlıdayamıyorum.

Bir keresinde annemi ve teyzemi mutfakta konuşurken yakalamıştım. Annem babam için şehir değiştirdiğinden burada hiç arkadaşı yoktu ve konuşabileceği tek kişi arada sırada bize uğrayan teyzemdi. *“Mutsuzluk içinde bir konfor alanı yaratmışsın kendine,”* demişti teyzem ona. *“Orada sızlanıp durmak hoşuna gidiyor ama çıkacak cesareti de gösteremiyorsun. Böyle giderse sana olacakları söyleyeyim, mutsuz öleceksin.”*

Annemin sürekli yalnızlıktan yakındığını hatırlıyordum. Bunu her yaptığında babam ona sinirlenir ve zaten oldukça arkadaşına sahip olduğunu, daha fazla ne istediğini anlayamadığını, sürekli bu depresif hâliyle canını sıktığını söylerdi. Dürüst olmak gerekirse o zamanlar ben de annemin yalnız olduğunu söyleyip dururken neden bahsettiğini anlamıyordum çünkü çevresi insanlarla doluydu, bana sonradan hiçbirinin gerçek dostu olmadığını söyleyene kadar çevresindeki kalabalığı gerçek sanıyordum ve babama hak veriyordum çünkü annem tanıdığım en depresif insandı ama ona ne zaman baksam düşündüğüm şey babamın durmadan annemin hakkında söylediği o cümleydi: *“Kendini mutsuz etmek için çabalıyor.”*

Sanırım bazen yaşamadan anlamazsın.

Gerçekten o batağa düşmeden anlamazsın.

Anlamazsın...

Hayatım boyunca tanıdığım herkesin annemle tanıştığında bana söyledikleri ilk söz, “Annene çok benziyorsun,” olmuştu. Bahsettiklerinin dış görünüşten ibaret olduğunu biliyordum ama fark etmeden başka bir şeyde de haklı çıkmışlardı belki de. Anneme çok benziyordum. Geçen her günde ve aldığım her yaşta bunu daha çok hissediyordum. Bahsettiğim şey mavi gözleri, porselen gibi beyaz olan teni ya da gece mavisine boyadığı simsiyah saçları değildi. Bu benim kaçamadığım bir lanet gibiydi. Çünkü bu dünyadaki en sevdiğim kişi, bu dünyada dönüşmeyi en son istediğim kişi hâline gelmişti. Mutsuz hissetmeye alışabiliyordum ama mutsuz ölmek istemiyordum. *Mutsuz ölmek istemiyorum. Hiç yaşamadan ölmek istemiyorum. Annem gibi hissetmek istemiyorum. Anneme dönüşmek istemiyorum.*

Ama bazen engel olamazdın.

Düşüncelerim yüzünden nefes alamadığımı anladığım an elimdeki kurşun kalem masanın üzerine bıraktım ve şakaklarımı ovuşturdum. Başım ağrıyordu. Normalde sıklıkla uykusuz kaldığım için baş ağrısı çekmeye alışkındım ama uzun zamandır durmadan uyumama rağmen baş ağrısı beni yine terk etmiyordu.

Yanıma aldığım siyah çantamdan ağrı kesici çıkardım ve suyum olmadığı için susuz yuttuktan sonra çantanın içine tekrardan attım. Çok değil, birkaç dakika önce sınıfın içinde çıkan tek ses duvara asılı olan saatin çıkardığı sestti ama şimdi ortalık gürültüden geçilmiyordu. Ya da belki de ben az önce düşüncelerime çok fazla dalmış olduğumdan sesleri henüz yeni fark ediyordum. Arkamı dönerek arkadaki sınıf kapısına baktım. Kapı açık olduğu için koridordan geçen öğrencileri görebiliyordum. Sanırım yan sınıfın hocası derse ara vermişti çünkü koridor hiç olmadığı kadar kalabalıktı.

Bizim ders biteli kırk dakikadan fazla olduğu ve sıradaki ders için sınıf boşaldığı için içeride kimse kalmamıştı. Normalde imzayı attığım anda sınıfın kapısından dışarı fırlardım ama bugün yürüyecek hâli bile bulamıyordum kendimde. Aslında güne güzel başlamıştım. Kalkıp bir duş almış, gerçekten içimden gelerek hazırlanmış ve içime sinen bir kombin yaptıktan sonra evden çıkmıştım.

Kulağıma kulaklıklarımı takmış ve otobüs durağına yürümeye başlamıştım, hatta yürümek o kadar iyi gelmişti ki bilerek daha uzakta olan

durağa kadar gidip oradan binmiştim otobüse. Okula geldiğimde de bir kahve ve sandviç kapmış, banklarda atıştırdıktan sonra dersime geçmiştim. Umayları görmeme rağmen onlar beni görmesin diye uğraşmıştım çünkü selam veresim yoktu. Bu normal bir hareket değildi, farkındaydım tabii ki ama sonuçta bugün diğer günlerden daha çekilebilirdi ve kendimi daha mutlu hissediyordum, aslında sadece normal diyebileceğim bir şekilde uyanmıştım.

“Amma âşıksın, ha? Şaşırmadım gerçi. Piçe âşık olanların sayısı o kadar fazla ki...”

Gelen sesle beraber olduğum yerde resmen sıçradım. Sınıfta tek olduğumu sanıyordum ama belli ki kapı arkada olduğu için habersiz gelecek misafirleri hesaba katmamıştım.

Kafamı kaldırdığım sırada gördüğüm yüz ile donup kalmam bir oldu, Ateş buradaydı. Hemen arkamda duruyor ve doğrudan sıranın üzerindeki resme bakıyordu. Ellerimin gerginlikten buz kestiğini hissettim; kendimi sıkmasam titreyebilirdim bile.

Ona böyle bir açık verdiğime inanamıyordum. Çizdiğim bir resim yüzünden bunca zamandır neden yanına yaklaştığımı anlamıştı. Dudaklarım araladığında ne diyeceğimi bilemedim. Sadece düştüğüm durumun saçmalığına inanamıyordum. Böyle mi olacaktı yani? Bana o dövmeyi tek bir şey karşılığında vereceğini söylemişti ve aslında bunu beni oyalamak, onun tabiriyle ise korumak için yapmıştı ve bunun artık bir anlamı olmadığına farkındaydım ama bu şekilde yüzüme gözüme bulaştırmak benim için de büyük bir sürpriz olmuştu.

Songur sorduğunda ne diyecektim? *Sınıfta senin resmini çizerken beni gördü, bu yüzden her şey patladı, yani senin onun çevresine birini gönderdiğinin artık farkında. Bu arada resmini çizmemin nedeni de aklımdan asla çıkmaman, haberin olsun, mu diyecektim?*

Böyle işi sikeyim.

Ateş ona cevap veremediğimi fark ettiğinde yarım ağız gülümseyerek ellerini üzerindeki ceketin ceplerinden çıkardı ve hiçbir şey söylemeden yanıma oturdu. Oldukça fazla yer olmasına rağmen dibime oturduğundan kenara kaymak zorunda kaldım, rahatsız olduğumu fark ettiğini biliyordum ama umursamıyordu.

“Sevgilin varken başka erkeklerle flört mü ediyorsun?” diye sordu alaycı bir sesle, kafasını yana eğerek bana baktığında. “Şok haber desene... Yoksa Songur Yakut gavat mı çıktı?”

“Birincisi,” dedim sonunda şoktan sıyrıldığımda. “Kimseyle flört etmedim. Sen, senden çıkmak isteyen herkesin seninle flört ettiğini mi sanıyorsun? Gerçekten acınası geldi bu.”

“Tüm o konuşma tarzın ve hareketlerin normaldi, öyle mi?” diye sordu alayla. “Siz biraz genişsiniz galiba. Kendi adıma konuşuyorum, yanlış anlama ama benim sevgilim senin yaptıklarını yapamaz.”

“Kuzeniyle aldattığın sevgilin mi?” diye sordum alaycı bir sesle.

Kahkaha atarak birden beni alkışlamaya başladığında ona küfretmemek için kendimi zor tutuyordum. “Aferin sana, Valeri,” dedi gülmeye devam ederken. “Dersine iyi çalışıp gelmişsin. Anladığım kadarıyla sadık olmayan erkeklerden hoşlanmıyorsun. Üzüldüm, seninle şansımı daha da düşürdü bu ama haberin olsun.” Yalandan dudaklarını büzerek işaret parmağı ile çizdiğim resmi gösterdi. “O da kızlara pek sadık değildir.”

Gözlerimi devirdim. Onunla flört etmem daha mantıklı olurdu, böylece onu kolayca avlardım. Buna rağmen tam olarak bu tipte birisi olduğunu anladığımdan onunla flört etmemiştim ama o kadar aptaldı ki normal bir konuşmayı bile böyle algılayabiliyordu. Birden ona olan sinirim tüm şaşkınlığımı alıp götürdü ve durumu nasıl toparlayacağım hakkında endişelenmeyi bıraktım. Tamamen karşımdaki şerefsiz odaklanmıştım.

Bana sadık, demek istesem de onun yerine, “Beni ilgilendirmez,” dedim. Onun yalan söylediğini bildiğim için söylediği şey umurumda bile olmamıştı. Songur’un ilişkiden kaçınan birisi olduğunu ama ilişkideyken veya değilken, aklında biri olduğu hâlde son derece sadık biri olduğunu biliyordum. Aksi takdirde ben aramızda hiçbir şey olmadığını iddia ettiğim ve başkalarını öpse bile umursamayacağımı söylediğim hâlde sadece benim etrafımda dolaşmaya devam etmezdi.

“Yoksa platonik misin, Valeri?” diye sordu yalandan bir şaşkınlıkla. Sonra gözleri ile masanın üzerindeki resmi işaret etti. “Ah ya, bendeki de soru. Tabii ki öylesin. Bunu sadece acınası bir platonik ya da kafayı kırmış bir takıntılı yapar.” Gözleri ile beni süzdü. “Gerçi sen ikinci seçeneğe de

dahil olabilirsin. Gözlerine bakınca insan ürperiyor, Valeri. Bir delilik var, yani sende. Anlıyor musun?”

“Sadece sanatçıyım,” dedim yalandan gülerek. “Güzel bulduğum şeyleri çiziyorum.”

“Ben de,” dedi kâğıdın arkasından temiz bir kâğıt çektiğinde. Elimdeki kalemi birden kendi eline almıştı. “Ben de Güzel Sanatlar okuyorum, biliyor musun? Aslında bu okuldaki en yetenekli kişiyim. Bana öyle bakma, ego yapmıyorum. Okulun övündüğü ödüllere bak. Hepsinde ismim yazılı. Sadece gerçekleri konuşuyorum.” Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Of, gerçi sorduğum soruya bak. Tabii ki biliyorsun. Sonuçta beni araştırmışsındır.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, inan bana, Ateş.”

“Yani seni yanıma onun göndermediğini mi iddia ediyorsun?”

“Ben senin yanına gelmedim,” dedim gülerek. “Sen şizofren falan mısın? Senden sadece çıkmak istedim ya. Çıkmak. Sonrasında beni partine davet ettin ve oraya geldim ki, orada bile yanına uğramadığını hatırlatmama gerek var mı? Hatırladığına eminim çünkü epey bir dert etmiş gibiydin.” Alayla güldüğünde bana bakmadan önündeki kâğıdı izlemeye devam etti. Bir şeyler karalıyordu. “Sonra yanıma hep sen geldin. Benimle yemek yemek istedin falan, hatırlıyor musun? Sence adım atıp duran kimdi? Kendini bir bok sanacağını bilseydim değil senden çıkmak istemek, o saniye sigarayı bıraktırdım. İnan bana. Daha da ağzıma sigara sürmezdim.”

“Çok agresifsin,” dedi gülerek. “Biraz sakin ol. Sana inanmıyormuşum gibi davranma lütfen. Kendini sakince açıkla. Sana neden inanmayayım zaten, değil mi, Valeri?”

Konuşmasında beni sinir eden, tamamen çileden çıkaran bir şey vardı.

“Kendimi neden sana inandırmak için uğraşayım, Ateş?” diye sordum. “Sen kimsin ki? Dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanan aptal bir piçten başka tabii ki.”

“Songur ile nasıl tanıştın?” diye sordu dediğime kulak asmadan, kâğıdı karalamaya devam ediyordu. Söylediğimi umursamamıştı bile.

“Sana ne?”

“Merak ediyorum sadece.”

“Senin partinde,” dedim bunun bir fırsat olduğunu fark ettiğimde, yalanı belki de ona yutturabilirdim. O partide sevgilisi Songur’u görmüştü zaten, değil mi? Songur’un varlığının farkında oldukları şu an barizken söyleyebileceğim en mantıklı yalan buydu.

“Tam onun tipisin, değil mi?” diye sordu bana bakmadan, gözleri hâlâ kâğıdın üzerindeydi. “Seni nasıl tavladı?”

“Senin gibi yapışkan olmayarak mesela.”

“Bence doğru cevap parasıyla olmalıydı.”

“İnan bana, para ile tavlanaacak son insanımdır,” dedim gülerek.

“Öyle mi?” diye sordu ama sesi ilgisizdi ve hâlâ sadece önündeki kâğıda bakıyordu.

“Sen Songur’u nereden tanıyorsun?” diye sordum.

Sıçtığımı biliyordum ama onu daha sonra düşünecektim, mesela bu sınıftan çıktığımda ve Songur ile konuşmak zorunda kaldığımda. Şimdi toparlama umudu ile devam edebilirdim. Sonay’ın beni satmayacağını umuyordum.

İkisi de abisi olmasına ve Songur bu yüzden ona güvenmemesine rağmen nedense Sonay, Ateş’i değil de Songur’u seçmiş gibi hissediyordum ama bunun nedeni sadece Songur ile olan ilişkisini görüyor olmam da olabilirdi. Sonuçta Ateş ile nasıl bir ilişkileri olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ne olursa olsun Songur’a ihanet etmezdi, değil mi?

“Ankara’da yaşıyorsun,” dedi. “Yakut’u kim tanımaz?”

“Birkaç hafta önceye kadar ben,” dedim. Bu ona doğru söylediğim ilk şeydi sanırım.

“Neden biliyor musun?” diye sordu gülerek bana döndüğünde. “Baban sana iyi bakmış, Valeri.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“O piçi kimler tanır, farkında değil misin?” diye sordu. “Ona borçlanacak kadar çaresiz kalacak kişiler. Dibi gören kişiler. Baban ya da annen, her ne boksa işte. Sana iyi bakmış, diyorum. Buralara da düşebilirdin. Bu seviyeye. Bizim, hepimizin olduğu seviyeye. Onunla bir partide değil de beş kuruşa muhtaçken ve o senin karşına bir istekle çıktığında da

tanışabilirdin. İnsanları kullanmayı sever, biliyor musun? Hiç silahı kendisinin ateşlediğini görmedim. Çünkü onun için tetiğe basacak birisi hep vardır.”

“Onu bu kadar yakından mı tanıyorsun?”

“Onun beni tanıdığı kadar değil,” dedi kafasını kâğıttan kaldırıp bileğindeki saate baktığında. “Dersim başlıyor. Ben gidiyorum. Bu senin için.” Deminden beri karaladığı kâğıdı bana doğru uzattığında kaşlarımı çatsam da kâğıdı elinden aldım. Ellerini cebine koyarak kapıya doğru yürümeye başladığında, “Bu arada,” dedi arkasını dönmeden. “Dikkatli ol.”

Bir şey dememe fırsat bile vermeden sınıftan çıktığında birkaç saniye kaşlarım çatılı bir şekilde sınıfın kapısını izledim. Elime tutuşturduğu kâğıdı sımsıkı tutuyordum. Arkasını çevirdiğimde nihayet deminden beri çizdiği şeyi gördüm.

Yani kendimi.

Hakkını vermem gerekiyordu, belki de bu okulun en yeteneklisi olduğunu söylerken ilk kez egosunu konuşturmak yerine gerçekleri söylüyordu. Tabii ki benim çizdiğim resim kadar detaylı değildi çünkü o buna üç saat değil sadece on dakika ayırmıştı, kabataslaktı ama yine de yeteneğini belli etmeye yetiyordu. Yüzümü yandan, oturduğu yerden tam olarak nasıl görüyorsa öyle çizmişti. Saçımın bir kısmı küpelerle dolu olan kulağımın arkasındaydı, kulağımdaki küpeleri bile çizmişti. Resmin altına inci gibi bir el yazısıyla, “*Güzel şeyleri çizmeyi severim.*” yazıyordu.

Gözlerimi devirdim. Benim cümlemi bana mı satıyordu? Güzel şeyleri çizmeyi severmiş... Siktir git oradan.

Resmini buruşturarak çöpe bakınmaya başladım ama sınıfın içinde çöp yoktu. Buruşturduğum resmi çantanın içine attım. Sınıftan çıktığımda koridordaki çöp kutusuna atacaktım. Kendi çizdiğim resmi de defterimin arasına sıkıştırdım ve defteri çantamın içine atarak yanımda duran siyah şişme montu üzerime giydim. Çantamı da sol omzuma asarak saatlerdir oturduğum sıradan en sonunda kalktım.

Sınıftan çıktığım sırada cebimdeki telefon bildirim sesi ile titreşti. Elimi cebime sokarak telefonu çıkardığımda mesajın ondan olduğunu gördüm ve tabii ki bir aptal gibi gülümsemeden duramadım.

Kralım: *Kahvaltı?*

Valeri: Olur.

Kralım: Dışarıda mı evde mi?

Valeri: Sen mi hazırlayacaksın?

Kralım: Başka bir ihtimal var mı sence?

Valeri: Var?

Valeri: Ben de hazırlayabilirim.

Kralım: Zehirlenmek istemiyorum, sağ ol.

Valeri: Kötü yemek yapmıyorum. Sadece direkt yapmıyorum. Yani daha önce benim yaptığım bir şeyi yemedin, nereden biliyorsun kötü yaptığımı ya?

Kralım: Bu kadar hazırlamak istiyorsan sen hazırlarsın.

Valeri: Hazırlarım, ne olacak?

Valeri: Sen çok erken kalkmadın mı ayrıca? Bu saate kadar bir şey yemedin mi?

Kralım: Sence yememiş olabilir miyim? Ben iki öğün yedim çoktan.

Valeri: Bu saatte iki öğün yediysen günü kaç öğünle kapattığını çok merak ediyorum.

Kralım: Altı falan. Ayrıca saat öğlenin ikisi oldu. Normal değil mi sence de?

Valeri: O zaman niye kahvaltı yapalım mı yazdın?

Kralım: Çünkü senin yapmadığını biliyorum parlak zekâ. Her şeyi sorgulamasan ölmezsin. Dersin bittiyse çık artık şu okuldan. Üç saat değil miydi?

Valeri: Neredesin?

Kralım: Kuğulu.

Valeri: Orada ne yapıyorsun be?

Kralım: Zift'i yürüyüşe dışarı çıkardım, evde kalamaz çok. Sokakta turluyorduk öyle boş boş.

Valeri: Sen arabasız mı dışarı çıktın? Başımıza taş düşecek?

Kralım: Yo arabayı da aldım.

Valeri: Yürüyüşe arabayla mı çıktın?

Kralım: Seni alırım diye çıkışta.

Kralım: *Az bir işim var. Geleceğim.*

Valeri: *Ne işi?*

Kralım: *Dışarıda değil içeride bekle, hava çok soğuk.*

Valeri: *Sorumun cevabı bu değildi.*

(Görüldü)

Gözlerimi kısarak görüldü yazısına baktım ama yapacak bir şey yoktu. Bir mesaj daha atacak hâlim yoktu. O da zaten yazmayacaktı. Sorgulamayı abarttığımın farkındaydım ama merak ediyordum, elimde değildi. Keşke ona bu kadar meraklı olmasaydım. Bu dönemde en çok istediğim şey buydu gerçekten.

Telefonu cebime atarak alt katın merdivenlerine doğru ilerlemeye başladım. Bir yandan da Ateş'in beni sınıfta nasıl yakaladığını düşünüyordum. Muhtemelen beni sınıfta tek görünce laf atmak için yanıma gelmişti, onun da o resmi görmeyi hesaba kattığını sanmıyordum. Gerçi şaşırmış görünmüyordu. Uydurduğumu yutmuş gibi değildi. Ama yutmamış gibi de değildi.

Oflayarak merdivenlerden inmeye başladım. Dışarıda yağmur yağıyordu. Üşüyeceğimi biliyordum ama sabahtan beri sigara içmemiştim, bu yüzden Songur'a içeride bekleyeceğimi söylememe rağmen kendimi dışarı attım. Kapının girişinde sigara içen büyük bir kalabalık vardı, hepsi yağmurdan ıslanmamak için bir araya toplaşmışlardı. Onların arasına girmeden, biraz ıslanan ama en azından boş olan köşeye geçtim.

Ellerimi siyah şişme montumun cebine soktuğumda paketten bir dal çekerek dudaklarımın arasına koydum ve çakmakla sigarayı yaktım. Cebimden çıkardığım kablolu kulaklığı kulağıma taktım ve telefonu açarak en son girdiğim çalma listesini kaldığı yerden oynattım. Birine, yani Umaylara yakalanmamak için sigarayı o kadar hızlı içtim ki midem bulandı. Tabii bunda aç olmamın da etkisi vardı.

Dudaklarım arasındaki bitmiş sigarayı yağmur damlalarının düştüğü kaldırıma fırlattım, siyah çizmelerimle üzerini çiğnedim ve kampüsün ağaçlı yoluna doğru yürümeye başladım.

Kulaklığımdaki kulaklıkta *Lana Del Rey*'den bir şarkı çalıyordu ve kampüsün ağaçlı yolu her zamanki gibi rüzgârlı ve serindi. Altımda pileli

bir etek olduğu için bacaklarım soğuktan buz kesmişti. Çok iyi bir tercih değildi. Hem üşüyordum hem de başım ağrıyordu. Bu yüzden fazla huy-suzdum.

Ve garip bir şekilde, kendi kendime ders programımı söylerken bile heykelcilik bölümü ile ilgili dersler sayıyor olmamı garipsiyordum.

Bunu yapabileceğimi birkaç ay önceye kadar tahmin bile etmezdim. Okumam gereken şey belliydi. Kurmam gereken hayat hazır ve basitti. Tek yapmam gereken, babamın sözlerini dinlemek ve onu memnun etmeye çabalamaktı. Mesela şu an anatomi ile ilgili bir dersten çıkıyor olmalıydım. Çünkü babam başka türlüsüne izin vermezdi.

Ama abimin ölümü her şeyi tepetaklak etmeye yetmişti.

Bir şekilde hiçbir zaman alamayacağım riskleri almamı sağlamıştı. İçimde bir yerleri öldürdüğü ve karanlığa gömdüğü doğruydum ama bir şekilde de karanlığa gömülmek üzere olan bazı parçalarımı kurtarmak için ilk adımı atmama neden olmuştu. Harekete geçmek için çok geç kaldığımı ve aptallık yaptığımı biliyordum ama şu an geçmişe dönebilsem yine aynısını yapacağımdan şüphem yoktu. Hiçbir zaman babama karşı koyabilen biri olmamıştım ve içimde hâlâ eskisi gibi olabileceğimize dair bir umut varken bunu yapabilecek imkânım olsa da yapmazdım.

Bu hayatın bana ait olduğunu kanıtlamak için hayatın elimden ne kadar kolay kayıp gideceğini görmem gerekiyordu. O umudun tamamen boşa çıkacağını görmem gerekiyordu.

Ve görmüştüm. Hem de en acı verici şekilde.

Kafamın içindeki düşünceleri susturamamanın verdiği ağırlıkla derin bir nefes aldım, gözlerim yağmur damlalarının durmadan çarptığı ıslak kaldırımı izliyordu. Giydiğim siyah çizmelerim biraz çamurlanmıştı ve kulağımda çalan şarkı değişmişti. Artık *Lana Del Rey* değil de *Sting* çalıyordu.

Şarkı bir türlü engel olamadığım melankolik hâlimi iyi etkilemeyeceği için değiştirmek için telefonu cebimden çıkardım. Sonra çalan şarkı listesinin Anka ile ortak olduğunu görünce şarkıyı değiştirmekten vazgeçerek uygulamadan çıktım.

Eğer içinde bulunduğumuz durumdan bu kadar rahatsızsam adım atmam gerekirdi, değil mi? Ama bu kadar basit düşünmüyordum, bir

türlü aksiyona geçemiyordum işte. Eminim ki her zaman karşı taraftan adım beklemenin insan ilişkilerini ne kadar zora soktuğunu benden daha iyi bilen az insan vardı. Ama sürekli aklımda, *o rahatsız olsaydı o adım atardı*, cümlesi çınlarken, adım atmam çok zor oluyordu.

Belki de benim adım bekliyordu ama bir şeyleri gizleyen kişi ben de-ğildim, oydu. Tamam, benim de ona anlatmadığım şeyler olmuştu. Me-sela Songur ile aramızdaki ilişkinin garipliği gibi. Bunu ona gidip de an-latmamıştım sadece, saklı tutmamıştım ki. Sadece bakarak anlaması bile kaçınılmazdı. Anlamıştı da zaten. Beni uyarmasına rağmen onun uyarıla-rını dinlemediğim için öfkелendiğini biliyordum ama sonunda benim ona yapacağım “Aptalsın” adlı konuşmayı bile yapmamış, beni sadece kendi hâlime bırakmıştı.

Songur ile alakası olmadığı doğruydu ama onun çevresine benim tahmin edebileceğimden bile daha yakındı. Kaner ile arasında çözeme-diğim bir ilişkisi vardı ve dışarıdan görünen kadarıyla Sonay ile de ol-dukça yakındı. Yani Songur hakkında söylediği gibi hiçbir şey bilemiyor olamazdı, değil mi? Ama bana hiçbir şey söylememişti. Sadece ona ulaş-mamı sağlamış ve geri çekilmişti. Bu konuda en başta beni uyardığını ve bu işe hiç girmemem gerektiğini söylediğini biliyordum, amacım hakkına girmek de değildi. Bunun benim savaşım olduğunu biliyordu, beni tanı-dığı için asla pes etmeyeceğimi bildiği gibi. Belki de zaten beladan ayrıl-mayan başını benim için biraz daha belaya sokmak istememişti.

Ben onun yerinde olsam bildiğim her şeyi onunla paylaşırdım.

Ama ben o değildim.

Onun yerinde de değildim.

Ne yaşadığı ne ile baş ettiği ya da nelerden korktuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında bunca zamandır en yakın arkadaşım diye hiç tanı-madığım birisine sarılıyordum. Yanımda diyebileceğim tek kişi ile arama hiç göremediğim bir duvar örüyor ve ona başımı yaslayabildiğimi sanı-yordum.

Benim hatam olduğunun farkındaydım. İnsanlarla aramdaki bu sınırı bir türlü ayarlayamadığımı biliyordum. Abimin beni her zaman uyardığı bu sorunun karşıma böylesine çarpıcı bir şekilde çıkacağını hiç düşün-mezdim ama bu da benim hatamdı. Abim ne zaman haksız çıkmıştı da şimdi çıkacaktı?

En yakınımıdaki insana bile güvenmeyi reddederken her gece bir yabancıya güvenebilmenin hayali ile uyuyordum. Gözlerimi en yakınımın yanında bile açık tutuyordum ama kafamı bir yabancının göğsüne yaslayıp da gözlerimi sonsuza kadar kapatmayı diliyordum.

O yabancının ismini bile unutabilmeyi diledim. Şimdi arkamı dönmeyi ve bir daha bu noktaya asla dönmemeyi diledim. Ağaç evimiz hâlâ yerinde dururken, annem ölmemişken, babam bu kadar kötü bir adam değilken ve abim hep yanımdayken geçirdiğimiz herhangi bir geceye dönmeyi diledim. En yakın arkadaşım ile konuştuğum tek şeyin ders notları olduğu ve hoşlandığım kişinin tehlikeli bir adam değil de tatlı bir çocuk olduğu o günlere dönmeyi diledim.

Ama bu dileğin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden geri adım atmak yerine, sonunda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmayan o yolda ilerlemeye devam ediyordum.

Her şey iyi ve kötü diye ayrıştırılabilirken dünya basitti. Ama şeytan sizi bir kalbi olduğuna inandırabilmeyi başardığında dünya bir daha aynı yer olmuyordu. Artık kalbiniz hep olmaktan korktuğunuz o cehennem içinde atıyordu.

Yeni bir sigara yakmak için cebimden sigara paketimi çıkardığımda kulaklıktaki müzik sesi kesildi çünkü bildirim gelmişti. Sigarayı paketten çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim ve bunu yaparken hiç acele etmedim çünkü mesajı kimin attığını biliyordum. Yağmurun hızı yavaşlamış olsa da rüzgâr estiği için sigarayı yakmak zor oluyordu. Telefonu tekrar cebime koyarak avuçlarımı sigaraya iyice siper ettim, üçüncü denememde anca yakabildim. Sigaradan bir nefes çektiğimde telefonu tekrar cebimden çıkarmıştım. Mesaj tahmin ettiğim kişidendi.

Kralım: *Otoparkın girişindeyim. Çık.*

Çoktan çıkmıştım zaten. Ama onun sözlerini hiç dinlemediğimi unutmuş olmalıydı.

Adımlarımı hızlandırdım. Az önce geri adım atmayı dileyen birisinin bunu yapmasının ne kadar tezat olduğunu biliyordum ama geride sadece ben vardım. Ben ve en büyük kâbuslarım. Ben ve içimden asla atamadığım düşüncelerim. Ben ve yalnızlığım.

Yanımdaki varlığını asla sonsuza dek hissettirmeyecek olabilirdi ama en azından onunlayken tüm düşünceler bir süreliğine zihnimi serbest bırakıyordu.

Otoparkın girişine geldiğimde bekleyen siyah *Mercedes Maybach*'i direkt gördüm. Onun olduğunu bilmem için plakasına bakmama bile gerek yoktu.

Arabanın ön kapısını açtığım anda duyduğum havlama sesleri ile beraber yerimden sıçradım, neye uğradığımı şaşırmıştım ve kapıyı hızla öyle sert kapatmıştım ki biraz daha sert kapatsaydım sanırım kapıyı kırardım.

Benim kapıyı kapatmamla beraber şoför koltuğunun kapısı açıldı ve Songur Yakut dışarı çıktı. Altında gri bir eşofman altı, üstünde de siyah bir *hoodie* vardı. Onun üstüne siyah şişme mont giymesi sanırım bugün havanın ne kadar soğuk olduğunu açıklıyordu çünkü onu bunca zamandır hiç şişme mont giyerken görmemiştim. Genelde deri ceket, onu giymezse de kolej ceketini giyiyordu. Artık kısacık olan saçlarını kapüşon ile örtmüştü ve hiç güneş olmamasına rağmen yine muhtemelen benim bir senelik kiramdan daha pahalı olan siyah bir güneş gözlüğü takmıştı.

“Kapıyı içeri bindiğinde kapatman gerekiyor, biliyorsun, değil mi?” diye sordu bana doğru döndüğünde. “Ayrıca o kadar sert kapatmazsan daha iyi olabilir.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?” diye sordum kalbimi tutarken. O kadar hızlı atıyordu ki kendimi hâlâ zor tutuyordum. “Köpekten korktuğumu biliyorsun ya!”

“Sen de benim köpeğim olduğunu biliyorsun,” dedi güneş gözlüklerini biraz indirdiğinde. “Köpeği yürüyüşe çıkardığımı söyledim ya. Onu sokakta bırakıp tek geleceğimi mi düşündün? Haber verdim zaten.”

Şimdi yeşil gözlerini görebiliyordum işte ve nasıl oluyorsa bu hâli az önceki görüntüsünden daha tehlikeli bir görüntü kazanmasına neden oluyordu.

“O Zift’in havlaması değildi,” dedim gözlerine baktığımda. Kaşları çatıldığında benim de kaşlarım çatıldı çünkü bunu nasıl ayırt edebildiğimi ben de o an sorgulamıştım.

“Yeni arkadaşı var,” dedi.

“Ne arkadaşı?” diye sordum. Yağmur tekrardan hızlanmıştı ama arkada iki köpek olan bir arabaya bineceğime şu an yağmurda sıırıslıklam olmayı tercih ederdim.

“Yeni köpek sahiplendim,” dedi normal bir sesle.

“Ciddi misin sen?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Zaten bir tanesine, bana hiçbir şey yapmamasına rağmen alışamamıştım şimdi de iki tane mi olmuşlardı? “Nereden çıktı şimdi bu?”

“Eski sahibi sokağa atmış,” dedi omzunu silkerek. “Ben de yeni bir köpek sahiplenmek istiyordum zaten. Artık Zift ile beraber vakit geçiremiyorum, yalnız kalıyor.”

“Neden sokağa atmış şerefsiz?” diye sordum. Anında bir vicdan azabı yayılmıştı içime.

“Sahibinin yüzünü parçalamış,” dedi sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi.

Ağzım açık kaldı. Sonra kahkaha atmaya başladım. Kafamı kaldırdığımda bana şaka yaptığını söylemesini ya da onun da gülmesini bekliyordum ama son derece ciddi bir şekilde bakıyordu gözlerimin içine.

Ciddi miydi?

Sahiplendiği köpek sahibinin yüzünü parçalamıştı ve ben o köpekle aynı arabaya binecektim, öyle mi?

“Sen ciddi misin?” diye sordum yine de son bir umutla.

Hâlâ şaka yaptığını söylemesini bekliyordum ama öyle bir baktı ki içimdeki son umut kırıntısı da tam o an söndü.

“Ne demek sahibinin yüzünü parçaladı ya?” dedim. “Ne sahiplendin sen, Songur? Canavar mı?”

O an köpeğin türünü çoktan anlamıştım ama yine de bir umut, olmamasını diliyordum. Evet, tüm köpeklerden çok korkuyordum. Belki büyüklerinden biraz daha çok. Ama hiçbiri o tür kadar altıma sıçmama neden olmuyordu. Onlara karşı beslediğim korkunun herhangi bir tarifi yoktu.

“Öyle deme,” dedi bana doğru ilerlemeye başladığında. Arabanın kapısını kapatarak yanıma gelmişti. “Çok tatlı bir köpek.”

“Senin tatlılık anlayışın beni korkutuyor, biliyorsun bunu değil mi?”

“O nedenmiş?” diye sordu yavaşça gülerek.

Bakışlarım istemsizce hemen beliren gamzelerine kaydı. Birkaç adım daha atarak iyice yanıma yaklaştığında hâlâ yüzünü izliyordum.

Yanıma geldiği anda parfümünün güzel kokusu her yeri kaplamıştı, içime daha derin bir nefes çekmemek için kendimi zor tuttum. Saçlarından gelen şampuan kokusunu da alabiliyordum, tıraş kolonyasının kokusunu alabildiğim gibi. Her zaman temiz ve güzel kokuyordu.

“Çünkü sen bana da tatlı diyorsun,” dedim alayla.

“Öylesin,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Hiç sanmıyorum.”

Hiçbir şey demeden bir süre beni inceledi. Gözleri o kadar dikkatli bakıyordu ki normalde göz teması beni germemesine rağmen onunla böyle bakıştığında başka yerlere bakasım geliyordu. Bir şey demesini beklerken hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Gözleri beni baştan aşağı süzmüştü.

“Ne bakıyorsun öyle?” diye sordum gergin bir sesle.

“Güzel olmuşsun bugün,” dedi sadece.

“Ne alaka şimdi?” diye sordum ona dik dik bakarken.

Burnundan bir nefes vererek alayla güldü. “Ne güzel flört ediyorsun ya sen öyle?”

“Senin kadar iyi edemem,” dedim kinayeli bir şekilde.

“Farkındayım zaten onun,” dedi, kinayeli sesimi fark etmişti ama alaycılığından bir şey kaybetmemişti. “Bordo ruj sürmemişsin.”

“Süresim gelmedi.”

“Hep sürüyorsun ama.”

“Bugün çok hazırlanasım gelmedi,” dedim omzumu silkerek ama yalandı. Bugün yataktan gayet enerjik çıkmış ve uzun zaman sonra ilk kez keyifle hazırlanmıştım.

“Yo,” dedi kafasını yana yatırdığında. “Gayet de hazırlanmışsın. Makyaj yapmışsın.”

“Hep yapıyorum.”

“Evet,” dedi. “Sana yakışıyor.”

“Teşekkür ederim,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“İlk kez bir iltifatıma insani bir tepki geldi,” dedi alaycı bir sesle. “Ne oldu? Bugün başına bir şey mi düştü? Seni hastaneye götürmemi ister misin? Bir kontrol ettirelim.”

“Çok komiksin,” dedim gözlerimi devirerek.

“Ciddiyim yalnız.” Tekrar gözlerimi devireceğim sırada, “Neden bu renk ruj sürdün sen ya?” diye sordu tekrardan.

Buna niye bu kadar takmıştı şimdi?

“Sen bunu niye bu kadar sorguladın?” diye sordum kafamı sallayarak. “Böyle beğenmedin mi, hayırdır?”

“Sen nasıl bir manyaksın ya?” diye sordu. Gülmeye başlamıştı.

“Ne diyorsun ya sen yine bana?” dedim ama sesim alaycıydı.

“Harbiden manyaksın,” dedi, dudaklarında bir kıvrım vardı. “Neyse ki şanslısın, hep manyak kızlar hoşuma gitmiştir.” Ağzımı açacağım sırada, “Başka kızlar da hoşuna gidiyor yani ya?” diye sordu sesini incelterek, benim taklidimi yapıyordu ve bir şekilde her yapışında taklidi daha gerçekçi oluyordu. Sadece vereceğim tepkinin aynısını tahmin etmiyordu, sesimi de benzetiyordu.

Kendimi tutmayarak kahkaha attım. Bir adım daha atarak bana yaklaştığında yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Elimi aramıza koyarak ondan bir adım uzaklaştığımda hâlâ daha gülüyordum, kafamı kaldırarak ona baktığımda ondan kaçtığım için sırıtiyordu.

“Öyle demeyecektim yalnız,” dedim ama hâlâ gülüyordum.

“Öyle diyecektin yalnız,” derken kalçasını arabaya yasladı. Ona yine susmasını söylemek için dudaklarımı aralayacağım sırada benden önce davranarak konuştu. “Her türlü bu arada.”

“Anlamadım,” dedim. Neden bahsettiğini anlamamıştım. “Ne her türlü?”

“Her türlü beğenirim.”

“Neyi?” diye sordum pisliğine.

“Dağhan’ı amma koyayım,” dedi sinirli sinirli bana baktığında.

“Aranızda bir şey olduğunu biliyordum,” dedim tepkisine kahkaha atarak. “Sen dün gece ondan o kadar sinirlendin herhalde. Aldatılmış mı hissettin?”

“Zerre komik değilsin var ya.”

“Senden komiğim,” dedim omzumu silkerek.

“Niye her şeyi teker teker söylettiriyorsun?” dedi kafasını yana eğdiğinde. “Hoşuna mı gidiyor duymak?”

“Ne alakası var ya?” diye sordum kollarımı göğsümde bağladığımda.

“Yalan söylemekte pek iyi değilsin, Valeri. Haberin olsun. Hadi ben yabancı değilim de başka birine söylerken sıkıntı yaşayabilirsin.”

“Değil misin gerçekten?” diye sordum birden. Sorarken düşünmemiştim bile.

Beni birden belimden tutup kendine çektiğinde neye uğradığımı şaşırsam da uzaklaşmak için bir şey de yapmadım. Kolunu belime sımsıkı sardığında hâlâ arabaya yaslanıyordu, olduğu yerden kımıldamadan beni hemen yanına doğru çekmişti.

“Öyle mi duruyor sence?” diye sordu. Sesi bu sefer ciddiye.

Az önce onun hakkında tam olarak da bunu düşündüğümü biliyor muydu acaba? Bana durmadan gösterdiğim kadar olduğumu söylüyordu. Ben söylemeden düşüncelerimden hiçbir haberi olamayacağını söylüyordu. Ama kafamın içinden geçenleri duyuyormuş gibi konuşurken ve bana sanki sakladığım şeyleri görebilecekmiş gibi bakarken ona bu konuda inanmak çok zor oluyordu.

Hayır, demek istesem de şu an o yanımda olduğu için öyle düşündüğümü biliyordum. O gittiğinde ve ben başımı gece yastığına bir başıma koyduğumda tek düşündüğüm şey yalnızlığım olacaktı. Yine onun yanımda hiçbir yeri olmaması gerektiğini düşünecektim. Bir hata yaptığımı düşünecektim. Kendime hâkim olamadığımı düşünecektim. Onun bir yabancı olduğunu düşünecektim.

Ama dudaklarımı araladığımda evet kelimesi bir türlü ağzımdan çıkmadı. Bir cevap ararmış gibi önce dudaklarıma baktı, cevap vermek istemediğimde ise gözlerime baktı. Tam tersini iddia etmesine rağmen o da cevabın orada saklı olduğunu biliyordu belki de içten içe. Sanırım onun gibi bir adamın bile düşünceleri ile hisleri zıtlaşabiliyordu.

Nihayetinde hepimiz insandık, değil mi?

Hayır diyemiyordum çünkü o yokken ne hissettiğimin farkındaydım. Evet de diyemiyordum çünkü o varken ne hissettiğimin de bir o kadar farkındaydım.

Ama bir cevap vermem gerekiyordu.

Bu yüzden dünyanın en aptalca cevabını verdim ve “Bilmem,” dedim.

Bunu bekliyormuş gibi yavaşça güldü ama bu sefer gülüşü içten değildi. Bunu bilecek kadar ezberlemiştim tepkilerini. Gerçekten gülümseğinde yüzünün nasıl olduğunu biliyordum, sinirliyen nasıl olduğunu biliyordum, sinirini gizlemeye çalışırken nasıl olduğunu biliyordum. Onu şu andan itibaren bir ömür göremeyecek olsam bile ömrümün sonuna kadar her gün başka bir resmini çizecek kadar ezberimdeydi yüzü.

Belki de içini bana asla gösteremeyeceğini bildiğimdendi bana gösterdiği her şeye duyduğum bu takıntı.

“Bildiğinde söylersin,” dedi ama sesi az önceki kadar sıcak değildi.

Bunu beklediğim için şaşırmadım. Çünkü bir anda ne kadar uzaklaşabileceğimi daha önce de görmüştüm. Duvarlar örmekle ilgili ikimizin de bir sıkıntısı yoktu ama aramızda derin bir fark vardı. Ben onu duvarların arkasında bıraksam bile ondan uzaklaşamazdım ama o beni duvarların arkasında bıraktığında sırtını dönüp gidebilirdi.

“O ne demek?” diye sordum. Kolunu belimden çektiğinde iyice gerilmiştim. Benden uzaklaşacağını sandım ama adım atmadı. Yanımda durmaya devam etti.

Elleri şişme montun cebine kaydıığında cebinden sigara paketini çıkarmasını izledim. Hâlâ bir cevap vermesini bekliyordum çünkü sorulara cevapsız kalmak onun değil benim hareketimdi. O her zaman konuşan, her zaman cevap veren taraf olmuştu.

Sigara paketinden bir dal çektikten sonra paketi cebine geri koydu. Sarı filtreli sigarayı dudaklarına götürmesini izledim, yine cebinden çıkardığı siyah bir *zippo* ile sigarayı yakarak derin bir nefes çekti.

“Böyle devam etmez, biliyorsun,” dedi yavaşça, cevap vereceğine dair umudumu yitirdiğimde söylemişti.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ona yaklaşmayı kendime yediremediğim farkındaydım ama benden uzaklaşmasına dayanamayacağımı tam da şu an hissettiğim korku ile anlamıştım.

“Ne o devam etmeyecek olan şey?” diye sordum, kalbim gümbür gümbür atmasına rağmen sesim benim bile şaşırdığım kadar tepkisizdi.

“Anlarsın,” dedi sigaradan bir nefes daha çektiğinde.

“Anlamıyorum ki soruyorum,” dedim tamamen ona döndüğümde. Ama anlıyordum. O da anladığımı anlıyordu. Ve belli ki artık aptala vurmamdan sıkılmıştı.

Ama ne kadar korktuğum hakkında bir fikri yoktu.

Eğer ona güvenirsem ve onunla beraber olursam kalbimin alacağı hasarı bildiğimden haberi yoktu. Kendimi korumaya çalıştığımndan haberi yoktu. Belki de vardı. Sonuçta en başta benden bunu o istemişti. Ona hiç güvenmememi istemişti. Ondan uzak durmam gerektiğini söylemişti. Belki de fikri değişmişti.

Neden fikri değişmişti?

Sigarasını bitirdiğinde hiç konuşmadı. Son söylediğimi cevapsız bıraktı ve bu ondan görmeye alışık olmadığım bir durumdu. O her zaman konuşan taraftı. Onun gibi birini dışarıdan gördüğümde sorunları çözererek halletme taraftarı olan birisi çıkacağını düşünmezdim ama bu konuda yalan söyleyemezdim, söylediğinin aksine onu tanıdıkça farklı bir adam ortaya çıkıyordu.

“Belki de sen haklısındır,” dedi sigarasını yere atıp botlarıyla izmariti çiğnerken.

“Ne konuda?” diye sordum ama nedense yine cevap vermeyeceğini bile bile sormuştum bu soruyu.

“Arabaya geçelim mi?” dedi bir adım atarak doğrulduğunda. Ben hâlâ arabaya yaslı duruyordum, o ise benden uzaklaşmıştı. “Huzursuzlaşmasın şimdi, Hektor. Zaten daha yeni alışıyoruz birbirimize.”

“Hektor?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Yeni bebeğim,” dedi. Köpekten bahsettiği çok açıktı ama o kadar dalgındım ki anlamamıştım.

“İsmi o muymuş?” diye sordum.

“İsmi bilmiyorduk,” dedi. “Ben koydum o yüzden. Gel, sizi tanıştırayım.”

“Bence gerek yok.”

“Sen bilirsin,” dedi omzunu silkerek.

Ona dik dik bakmamak için kendimi zor tuttum. Normalde böyle tepki vermeyeceğini biliyordum, bu anormalliği yaratanın ben olduğumu bildiğim gibi. Böyle olmasını istemiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum.

“Arabaya binebileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“Binme o zaman,” dediğinde az kalsın ağzım açık kalacaktı. Beni bırakıp gidecek miydi? Az önce kurmak istediğim yapıcı tavrımın bir anda dağılarak yok olduğunu hissettim, dudaklarımı aralarsam ona çok daha ters bir şey söyleyecektim ama bana baktığında ne düşündüğümü fark etti ve ofladı. “Babamın evine bırakıp gelirim çocukları. İçerde bekle sen, daha fazla ıslanma. Geleceğim.”

Bu tavrımdan sıkıldığını oflamasından anladım. Olduğum yerde kalmıştım ve gerçekten o an bana dokunsa ağlardım.

Bu kadar zor biri olman senin suçun.

Mutsuzluğun senin suçun.

Her şey senin suçun.

Hayatında yakındığın her şey senin suçun.

“İçerde bekle,” dedi tekrar arabaya doğru giderken. “Babamın evi biraz uzakta. ıslanma daha fazla.”

“Neden kendi evine götürmüyorsun?” diye sordum. Söylemek istediğim son şeydi ve alakasızdı ama söylemek istediğim şeyleri hiçbir zaman söylememeye çoktan alışmıştım.

“Kahvaltı yapmayacak mıyız?”

Hayır desem ısrar etmeyeceğini sesinin tonundan anladım.

Beş dakika önce olsa ısrar edeceğini biliyordum ama.

“İstemiyor musun?” diye sordum.

“Benim ne istediğimin ne önemi var?” diye sordu bana döndüğünde.

“O ne demek şimdi?”

“Ne demek olduğunu biliyorsun gayet,” dedi düz bir sesle. “Her sorudan soru sorarak kaçamazsın. Sana bir soru soruyorsam cevapla.”

“Emir vererek konuşmanı sevmediğimi biliyorsun,” dedim yavaşça.

“Emir vermiyorum,” dedi. Sinirlenmeye başladığını sesinden anlayabiliyordum. “Sana bir soru soruyorsam bundan sonra cevabını almak istediğimi söylüyorum sadece. Senin ne istediğini öğrenmek istiyorum, benim isteklerime göre şekillenen düşüncelerini değil. Bunu anlamanın bu kadar zor olmadığını da biliyorum. Anlamıyormuş gibi davranmayı bırak. Sinirlerimi bozuyor artık bu tavrın.”

“Sinirlerini bozuyor, öyle mi?” diye sordum ters bir sesle. “Senin her şey anında sinirlerini bozuyor, Songur. Farkında mısın?”

“Sana davranmamı istemediğin bir şekilde bana davranıyorsun, Valeri. Sen bunu farkında mısın peki?”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedim.

“Yapıyorsun,” dedi sinirle.

“Sen ne istiyorsun ya benden?”

“Bana ne istediğini söylemeni istiyorum sadece,” derken ses tonunu kontrol altına almıştı yine.

“Sen ne istediğini bana hiç söyledin mi ki?” diye sordum. Kalbimdeki korku gitgide büyüyordu ama sinirim şu an daha ön plandaydı. “İki gündür daha açık konuşmaya başlamış olman bunca zaman söylediklerini değiştirmiyor, fark etmiyorsan sen de bunu fark et.”

“Benim söylediklerim hep aynı yere çıkıyordu,” dedi. “İkimizin beraber olmaması gerektiğini bildiğim için uyarıyordum. Sadece seni değil, kendimi de. Ama ne sen ne de ben dinledik bu uyarıları. Uzaklaşmak istedin, saygı duydum ve geri çekildim ama yine aynı yere geldik. Uzak duramıyoruz işte birbirimizden. Geri gidemediğimiz belli değil mi, Valeri? Ama sen ileri de gitmek istemiyorsun. Sonsuza kadar aynı yerde saymamızı bekleyemezsin. Bence sen de bunu kendine yapmamalısın. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Bundan daha fazlası sen mi oluyorsun?” diye sordum.

“Seni mutlu edebilirim,” dedi ciddi bir sesle. Bunu gerçekten kastederek söylediğini kalbimde hissettim ama korkularımı yenmem için bu bile yeterli değildi.

“Bana kalbimi kıracağını söyledin,” dedim gülerek.

Kurduğu o cümleyi bir türlü hafızamdan silemiyordum. Sadece onu da değil... Bunca zaman ondan uzak durmam için söylediği hiçbir şeyi unutamıyordum. Tüm o cümleler kafamın içinde geziniyordu.

“Hiçbir mutluluk bedelsiz olmaz.”

“Haklısın,” dedim onu onaylayarak. “Ama o bedelin değip değmeyeceğini bilmem gerekiyor.”

“Değmeyeceğini düşünüyorsan zaten neyi konuşuyoruz?” diye sordu ters bir şekilde. “Konuşacak bir şey yok demektir.”

Beni degeceğine inandırmasını beklediğimi neden anlamıyordu?

“Kalbimi paramparça edeceğini düşündüğün için benden uzak durduğunu söyledin.”

“O zaman öyle söyledim evet,” dedi. “Artık uzak durmak istemiyorum. İsteklerim değişti.”

“Önemli olan tek şey senin isteklerin mi?” diye sordum.

“Sen insanı harbi çileden çıkarırsın,” dedi kendi kendine ama artık bağııyordu. Siniri bozulduğu için gülmeye başlamıştı. “Bunu mu çıkarıyorsun buradan? Zaten sorunun senin bana istediğin hiçbir şeyi söylememen olduğunu söylüyorum deminden beri!”

“Ben bunu söylediğimde her şey hallolacaksa iyi!” dedim ben de bağııarak. “Kahvaltı yapmak istiyorum, tamam mı?”

“İyi,” dedi o da bağııarak. “Git, içeride bekle o zaman.”

Arabaya bineceği sırada o kadar hızlı hareket ettim ki kapıyı kapatamadan önünde dikildim. “Sadece tek bir şey isteme hakkım mı var?”

Bana büyük bir sabırla baktı ve derin bir nefes aldı. “Sonsuz hakkın var, Valeri.”

“İyi,” dedim onu taklit ederek. “Çünkü Hektor ile tanışmak da istiyorum.”

“İyi,” dedi tekrardan ama bu sefer bağıırmıyordu. “Seni yalarsa sakın çığlık atma. Yüksek ses onu korkutuyor.”

Hiçbir şey söylemedim. Arka koltuğun kapısını açtığında bir havlama sesi geldi. Havlayan yine Zift değildi. O arka koltuğun solunda uslu uslu oturuyordu, dilini dışarıya çıkarmıştı ve Songur’u izlemeye çalışıyordu.

Canavar, yani Hektor ise onun hemen yanındaydı. Tahmin ettiğim gibi Pitbull'du. Kahverengiydi ama gövdesinde beyaz lekeler vardı. Derin bir nefes aldım ve kendimi onun bana zarar veremeyeceği konusunda ikna etmeye çalıştım.

"Kimsenin yüzünü parçalamadı," dedi Songur, kocaman köpeği kucağına alarak arabadan çıkardığında. "Seninle uğraşmak için öyle söyledim. Çok ses çıkardığı için eski sahibi onu dövmüş, o da saldırıya geçmiş sadece. Sonra da onu sokağa atmışlar. Orosu çocukları, köpekleri alırken oyuncak satın aldıklarını sanıyorlar."

"Neden beni korkutmaktan bu kadar zevk alıyorsun sen?" diye sordum sinirle.

"Yüz ifaden çok komik oluyor," dedi Hektor'u hâlâ kucağında tutarken.

"Ne demezsin..."

"Valeri, bu Hektor," dedi köpeği kucağında salladığında. Köpek onun yüzünü yaladığında kafasını eğerek köpeğin kafasını okşadı, az önceki sinirli hâinden eser kalmamıştı. "Benim bebeğim." Sonra bana doğru yaklaştı. "Hektor, bu da Valeri." Hektor havlayarak onun yüzünü tekrar yaladığında Songur gülererek bir eliyle köpeğin yüzünü tuttu ve kafasını öptü. "O da benim bebeğim."

Zift havlamaya başladığında Songur ona dönerek kahkaha attı. "Bebeğim dedim diye mi kıskandın?" diye sordu arabanın diğer kapısını da açtığında. "Sen de mi başladın lan kıskançlığa?" Hektor hâlâ elindeyken Zift'in kafasını okşadı, sonra da öptü. "Sen benim ilk bebeğimsin kızım, kıskanma boşuna hiç onları."

Arabanın kapısının açılması ile beraber Zift atlayarak arabadan çıktı. Songur kapıyı kapatıp tekrar yanıma geldiğinde Zift de yanıma gelmişti, kuyruğunu sallıyordu, dili dışarıdaydı ve Songur'u izliyordu. Tam yanımda olmasına rağmen ondan ilk kez korkmuyordum ama Hektor'dan hâlâ korkuyordum. Neyse ki o Songur'un kucağındaydı.

"Otur kızım," dedi Songur, Zift'e döndüğünde. Köpek anında oturdu. Yağmurun hızı azalmıştı ama hâlâ biraz çiseliyordu, sanırım Zift de yağmuru seviyordu çünkü keyfi fazlasıyla yerindeydi.

“O kadar büyük değilmiş aslında,” dedim Hektor’a doğru baktığımda. Tahmin ettiğimden daha küçüktü ve gülümser gibi bakıyordu. “Hatta tatlı bile sayılabilir.”

“Tatlı tabii,” derken bebek tutar gibi Hektor’u hâlâ kucagında sallıyordu. “Yavru daha. Hem benim oğlum tatlı olmaz mı hiç?”

Ona bakarken yeşil gözleri parlıyordu. Bu bakışı onun gözlerinde nadiren görebilirdiniz. Zift’e bakarken de böyle oluyordu gözleri. Ve bazen kafamı aniden kaldırıp ona baktığımda, zaten beni izliyor olursa eğer bana da böyle bakıyordu. Sonra anında bakışlarını benden kaçırıyordu.

Az önce hissettiğim tüm korku ve öfkenin anında silinip gitmesini hiçbir şekilde açıklayamıyordum. Şu an bu kadar huzurlu hissediyor olmamı herhangi bir mantığa oturtamıyordum. Ağzımı açıp kahvaltı yapmak istediğimi söylemek ya da Hektor ile tanışmak istediğimi dile getirmek onun için belki de bir adım değildi ama benim için bir adımdı. Hatta daha önce atmadığım kadar büyük bir adımdı. Ve ilk kez geri değil de ileri adım attığım için pişman olmayacak gibi hissediyordum.

“Onu bir saatte bu kadar benimsemen normal mi?” diye sordum gülererek. “Bir saat önce onu hiç tanı mıyordun bile.”

“Neden ki?” diye sordu. “Şöyle düşün. Çocuğum doğmuş olsa onu da bir saat önce hiç tanımıyor olacağım aslında. Aynı şey.”

Bunu demesini o kadar beklemiyordum ki bir an dudaklarım aralık kaldı. Çocuğu olmasını mı istiyordu? Buna neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum bile. Aslında köpeklerini bile çocuğu olarak gören birinin bu isteği çok da şaşırtıcı değildi ve onlara davranışına bakarak bile ne kadar iyi bir baba olabileceğini görüyordum ama belki de yaşadığı hayatı düşündüğümünden, isteği bir anda çok şaşırtıcı gelmişti.

“Çocuğun olmasını mı istiyorsun?” diye sordum kendime engel olmayarak.

“Evet,” dedi net bir sesle.

“Cidden mi?”

“İstek sadece, Valeri,” dedi gülererek, bu kadar şaşırmamı doğal karşılamıştı. “Ben bir sürü şey isterim. Uçmak da istiyorum mesela. Bana uçmak istiyor musun diye sorsan ona da evet cevabını veririm. Ama mümkün değil.”

"Aynı şey mi sence?" diye sordum gülerek.

"Aynı şey."

"Uçman mümkün değil," dedim gülerek.

"Evet," dedi. "Baba olmam da mümkün değil."

"Neden mümkün olmasın ki?" diye sordum merakla.

Ben hiçbir zaman çocuk isteyen biri olmamıştım. Gerçi istesem bile bu hastalığım yüzünden benim öylece yapabileceğim basit bir şey değildi ama sonuçta içimde hiç bu istek olmadığından pek umurumda da değildi. Ama o bu kadar net bir şekilde isterken neden mümkün olmadığını söylüyordu?

"Kim olduğumu arada unutuyorsun," dedi alaycı bir sesle. "Neden bir çocuk getireyim bu dünyaya? Benimle aynı şeyleri yaşasın diye mi? Hiç sanmıyorum."

"Kötü bir baba olacağını sanmıyorum, Songur. Tam tersi... Bence çok iyi bir baba olursun."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Böyle bir şey söylemem onu şaşırtmış gibiydi ama gözlerindeki bakışı çözemiyordum.

"Olay o değil," dedi kestirip atar gibi.

"Ne o zaman?" diye sordum ısrarla.

Neden bu kadar ısrar ediyordum ki? Belli ki bu onun için gerçekleşmeyecek bir hayaldi. Gerçekleşse bile benim orada bir yerim yoktu. Her şeyi reddediyor olsam da onun kalbimi sarmaya başladığını reddedemezdim. Yani bu ihtimalin üzerine konuşmak sadece onun değil benim de canımı yakardı.

Kalbimi kırardı.

Ama senin kalbini ben kıracağım, Rosa.

"Babam da çok iyi bir baba," dedi. "Beni hayatı boyunca hep korudu ve beni hep önceliği yaptı. Ama bu beni dönüştüğüm şeye dönüşmekten alıkoymadı. Bazı şeylerin önüne geçilmez."

Kendini açması benim için beklenmedikti ama sanki bu yeni olan bir şey değilmiş gibi hissettirmişti. Sanki sürekli birbirimize kendimizi açıyormuşuz gibi. Bu bizim doğamızmış gibi. Ama değildi. Gerçek olan hiçbir şeyi konuşmuyorduk bile. En azından birkaç gün öncesine kadar.

“Babanın yaşadığı hayat belliydi, Songur,” dedim. “O hayatı yaşarken tabii ki önleyemeyeceği şeyler olacaktı. Tüm bunlar bittiğinde eğer normal bir hayat yaşamaya başlarsan...”

“Başlamayacağım,” dedi net bir sesle, lafımı kesmişti.

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Bitmez çünkü,” dedi. “Hiçbir zaman bitmez.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum Valeri,” dedi. Ağzımı açacağım sırada, “Bu konuları boş versene,” dedi. “Tanışmadın hâlâ.”

“Nasıl tanışacağız?” diye sordum.

“Sen hiç köpek sevmedin mi kızım?” diye sordu bana tip tip bakarak.

“Sevmedim,” dedim.

“Başını okşa işte.”

“Yalar mı?”

“Ben mi o mu?”

“Of Songur,” dedim ona döndüğümde. “Ciddi soruyorum.”

“Ya köpek bu, Valeri,” dedi. “Yalar tabii ki. Ne yapacak başka?”

“Gerildim...”

“Gerilme,” dedi. “Sen önce bir Zift’i sevsene. Ona daha alışkınsın.”

“Korktuğumu biliyorsun,” dedim. “Neden bu kadar ısrar ediyorsun?”

“Korktuğunu biliyorum ama korkulacak bir şey olmadığını sana gösteriyorum,” dedi. “Sokak köpeği değiller onlar. Yanındaki köpekle ben yemeğimi paylaşıyorum, biliyorsun bunu, değil mi?” Ona nasıl baktıysam bu onu güldürdü. “İstemiyorsan bırakabilirim onları, seni zorlamıyorum. Sadece birbirinize alışmanızı istiyorum.”

“Tamam.” Zift’e eğileceğim sırada ona eğildiğimi anlayarak birden bana doğru zıpladı. Yerimden sıçramamak için kendimi zor tutsam da başarılı olmuştum. Elimle başını okşamaya başladığımda anında bana sokuldu, dilini çıkardı ve elimi yaladı, bana iyice yaklaşmıştı. Garip bir şekilde o kadar da korkmadığımı fark edince ona doğru eğildim ve parmaklarım tüylerinde gezinmeye başladı.

“Normalde kızları sevmez,” dedi Songur gülerek. “Beni kıskanıyor. Ama seni sevdi.”

“Ciddi misin?” diye sordum.

“Ne kadar çok benziyorsunuz, değil mi?”

“Ben de onu sevdim,” dedim dediğine takılmadan.

“Yalan söyleme...” dedi Songur alaycı bir sesle.

“Söylemiyorum!” dedim ona dönerek. “Şu gözlüğünü gözünden çıkarır mısın artık ya? Güneş yok, bir şey yok, neden takıyorsun?”

“Gözlerimi mi görmek istiyorsun?” diye sordu benimle uğraşarak. Gözlüğü gözlerinden çıkardığında hâlâ kucağında tuttuğu Hektor gözlüğe doğru atılmaya çalıştı. “Çok mu beğendin?” diye sordu Songur ona döndüğünde. “Al senin olsun o zaman.” Gözlüğü Hektor’a taktığında gülmeye başladım. “Şu karizmaya bak!” dedi Songur. “Oğlum, aynı babana benzedin lan!”

“Çok tatlı oldu,” dedim, gerçekten öyleydi. “Fotoğrafını çeksene böyle.”

“Sen çek.” Telefonunu bana uzattı. “Şifresi 1907.”

“Ne kadar da yaratıcı bir şifre,” dedim. “Sanırım Fenerbahçelisin.”

“Maalesef,” dedi bıkkın bir sesle.

“Neden maalesef?”

“Dün yine yenildik.”

“Bu kadar önemli mi senin için?”

“Babam en son derbiyi izlerken heyecandan kalp krizi geçirdi,” dedi. “Önemini sen anla.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim tabii,” dedi. “Maç izlemeyi yasakladım ona. Evdeki yayını kapattım. Maça gitmesini de yasakladım. Hastanedeki hemşireyi tembih etmeme rağmen rüşvet verip odasına kablolu yayın bağlatmış, hastanede maç izliyordu. İçeri bir girdim üzerinde forma, hastane yatağında yatıyor, bir de kocaman televizyon aldırması önünde de maç. Tahmin et, ne oldu? O maçı da kaybettik amına koyayım.”

“Baban o kadar sık mı hastaneye yatıyor?” diye sordum. Gülerek anlatıyordu ama babasına bir şey olmasının ihtimalinin bile onu ne kadar endişelendirdiğini biliyordum.

“O aralar öyleydi,” dedi. “Şimdi iyi.” Bir şey dememe fırsat vermeden, “Hadi be!” dedi. “Çeksene fotoğraf! Poz veriyoruz deminden beri!”

“Seni de mi çekeceğim bir de?” diye sordum ama kamerayı açmıştım çoktan.

Önce Hektor’u tek çektim, Songur’un sadece elleri çıkmıştı çünkü onu hâlâ elinde tutuyordu. Sonra ikisini beraber çektim ve telefonu ona uzattım. Telefonu elimden alıp cebine attığında Hektor’un başını okşuyordum, Zift gibi bana sırnaşmadı ya da beni yalamadı ama sakince onu sevmemi bekledi.

“Hadi gidelim artık,” dedi Songur arabanın arka kapısını açtığı anda. “İslandın epey.”

Köpekleri arka koltuğa yerleştirdikten sonra ben de kapıyı açarak arabaya bindim, zaten o da hemen arkamdan binmişti. Arabayı çalıştırdıktan hemen sonra ısıtıcıyı da çalıştırdı. Az önce ne kadar üşüdüğümü anca fark ediyordum.

“Çok ince giyiniyorsun,” dedi göz ucuyla bana doğru döndüğünde.

“Giydiklerime mi karışacaksın şimdi de?” derken ciddi değildim.

“Benden o tavrı asla göremezsın,” dedi. “Anca kendine güvenmeyen herifler yanındaki kadını kısıtlar.”

“Biliyorum,” dedim. “Hemen ciddileşme. Dalga geçiyordum.”

“Biliyorum,” dedi. “Daha kalın çoraplar al.”

“Emredersin,” dedim alayla.

“Heh şöyle ya,” dedi o da benim gibi alaycı bir sesle.

Yol boyunca daha konuşmadık. Araban indiğimizde yine Hektor’u kucağına aldı, Zift ise hemen peşinden onu takip ediyordu. Ben de en arkalarındaydım. Asansöre bindiğimizde en üst katın tuşuna bastı. Ben ise aynayı izliyordum.

Asansör katta durduğunda o önden indi. Zift yine onu takip ediyordu. Cebinden çıkardığı anahtar ile kapıyı açtığı anda Zift kendini direkt evin içine attı ve koşarak salona ilerlemeye başladı. İçeri girmesi ile beraber

Hektor'u da kucağından indirmişti, o da Zift'i takip ederek salona doğru ilerlemeye başladığında ben de peşinden eve girdim. Songur arkamdan kapıyı kapattı.

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu bana döndüğünde.

"Sen değil," dedim. "Ben yapıyorum."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ciddi miydin sen o konuda?"

"Evet," dedim. Sesi şaşkındı. Neye şaşırmıştı ki? "Neden ciddi olmayayım? Ama bu saatten sonra kahvaltı yapamam ben. Saat dört oldu. Yemek yapayım."

"Bana uyar," dedi. Üzerindeki montu çıkarıp salondaki koltuğun üzerine bıraktığında gözlüğünü de sehpanın üzerine bırakmış ve kapüşonunu kafasından çıkarmıştı. Ben de üzerimdeki montu çıkarıp onun koyduğu yere koyduğumda bana dönerek, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne istersen." Omzumu silktim.

Kaşları biraz daha çatıldı. "Ciddi mi diyorsun şu an?"

"Rol mü değiştirdik?" diye sordum gülerek. "Evet, ciddi diyorum."

"Ne kolayına geliyorsa onu yap," dedi. "Ben yemek seçmem."

"Dolapta kıyma var mı?" diye sordum.

"Vardır."

"Köfte yapayım," dedim. "Pilav da yaparım. Benden çok yaratıcı bir şey bekleme. Benim menüm en fazla bu."

"Gayet iyi menü," dedi. "Ben pilav yapmayı beceremiyorum. Hemen dibi tutuyor. İstersen köfteyi ben yapayım."

"Yok," dedim. "Her şeyi ben yapacağım."

"Sana bir şeyler oluyor ama hadi hayırlısı," dedi alaycı bir sesle. "O zaman ben üstümü değiştiriyorum. Sana da bir şeyler vermemi ister misin?"

"Tişört olur," dedim. O önden odasına doğru ilerlemeye başladığında ben de onun peşine takıldım. Ev çok sıcak olduğundan üzerimdekilerle durasım gelmemişti.

Odasına girdiğimizde siyah giysi dolabına yöneldi ve içinden siyah bir tişört çekerek bana doğru fırlattı. Tişörtü havada kaptığımda o da kendisine siyah bir şort çıkarmıştı. Altındaki pantolonu beni umursamadan

aşağı indirdi ve şortu giydikten sonra üzerindeki kapüşonluyu da çıkardı. Üzerine bir tişört giymeden az önce giydiği kıyafetleri eline aldı ve odadaki banyonun içindeki kirli sepetine doğru fırlattı.

Banyodan çıktığında ben de üzerimdeki bluzu çıkarmış ve yatağının üzerine koymuştum. Omzunu banyonun kapısına yaslayarak beni izlemeye başladığında altımdaki pileli eteği de çıkardım, sonra giydiğim ince çorabı da. Hepsini yatağın üzerinde topladığımda bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama bu gerilmeme neden olmuyordu.

“Vücudun felaket güzel.”

“Sanmıyorum,” dedim. “Aslında epey çatlağım var.”

Bu normalde takıldığım bir şeydi, normalde kimseye söylemezdim ama birden ağzımdan çıkıvermişti. Ona özgüvensizliklerimi bu kadar sık gösteriyor olmam sinirlerimi bozsa da buna engel olamıyordum. Çünkü içten içe farkındaydım ki kendimde güzel bulmadığım şeyleri ona söyleyerek bunu değiştirmesini sağlayabilmek istiyordum. Üzerimde böyle bir gücü olan tek kişi oydu.

“Ne olmuş yani?” dedi, bunu söylememi garipsememişi bile. “Felaket seksi görünüyorlar. Gördüğüm en seksi şeysin derken senin tamamından bahsediyordum, Rosa.”

“Daha tamamını görmedin ki,” dedim gülerek tişörtünü üzerime geçirdiğimde. Kokusu anında etrafımı sarmıştı ve bu hisse bayılıyordum.

“Ne yazık ki,” dedi. Ona doğru döndüğümde hâlâ banyonun kapısında dikildiğini gördüm.

“Bence de,” dedim kafamı sallayarak. “Büyük kayıp.”

Yanına doğru ilerlediğimde beni belimden tutarak kendine çekti, parmakları çıplak tenime temas ettiğinde, “İstersen düzeltebiliriz bu durumu,” dedi alaycı bir sesle.

“Aslında istiyorum,” dedim kollarımı boynuna sarıp parmak ucumda yükselirken. Kaşları çatıldı ve yeşil gözleri şaşkınlıkla parıldadı. Muhtemelen bu kadar açık olmama şaşırıyordu ama onu istediğimi uzun zamandır gizlemiyordum. Dudağımı dudağına bastırduğımda parmakları bacağımda iz bırakabilecek kadar sıkı bir şekilde beni kavradı ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı ama öpücüğümü bir öpüşmeye bile çeviremeden geri çekildim. “Ama şimdi değil.”

“Bu neydi şimdi?” diye sordu şaşkın şaşkın bana baktığında. Parmak uçlarıma yükselmeme rağmen aramızdaki boy farkı o kadar fazlaydı ki bana hâlâ yukarıdan bakıyordu.

“Ne neydi?” diye sordum kirpiklerimin altından ona bakarken. Nasıl baktığımı çok iyi biliyordum ve kaşlarının biraz daha çatılmasından ne düşündüğünü çok iyi anlıyordum.

“Bu,” dedi gözleri ile beni işaret ettiğinde.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedim geriye çekildiğimde. “Seni doyurmak istiyorum,” dedim. “Hadi. Mutfağa iniyoruz.”

“Beni doyurmak istiyorsan mutfağa değil de yatağa geçmemiz lazım,” dedi gülererek. “Açlık duyduğum asıl şey sensin.”

Aralık dudaklarına, güzel yüzüne ve çatık kaşlarına baktığımda az önceki sözümü çiğnemek istiyordum, bu yüzden gözlerimi ondan çektim. Bana dokunmasını istiyordum, en az ona dokunmayı istediğim kadar. Tüm vücudunu ezberlemek istiyordum. Beyaz bir kâğıtla göz göze geldiğim anda çizebileceğim kadar ezberlemiştim yüzünü, vücudundaki her bir dövme de o kadar kazımak istiyordum zihnime. Bana dokunmasını istiyordum, tüm vücudumu ezberlemesini istiyordum, artık hangi beden içinde olduğumuzu bile idrak edemeyeceğimiz kadar bütünleşelim istiyordum.

Elde edebileceklerimi bildiklerimi söylemek kolaydı, belki de bu yüzden tüm istediklerim arasında kalbini saymıyordum çünkü ona sahip olamayacağımı düşünüyordum. Ben ise küçük bir ışık bekliyordum sadece. Sonra kalbimi tamamen ona teslim edecektim, bundan pişman olacağımı bile bile ama çekinerek değil, aksine büyük bir istekle yapacaktım bunu.

Bir kasırga olabilirdi benim için ve beni yakıp yıkmasını büyük bir istekle beklerdim.

Bana aklımı kaybettiriyordu. Kendi adımlarıma bile çelme takmama neden oluyordu. Bir an düşündüğümü diğer an aklımdan siliyordu ve bir daha asla düşünmeyeceğimi sandığım şeyleri bir şekilde kafamın içine sokmayı başarıyordu.

Bana doğru eğildiğinde, “Öyle bakma,” dedi kısık bir sesle. Onu yeterince tanımasaydım etkilendiğini düşünebilirdim ama onu artık tanıdığım için ses tonunun daha çok bir uyarı niteliği taşıdığını biliyordum.

Eğilmesine rağmen ona bakmak için parmaklarımın ucundaydım. O kadar uzun ve iriydi ki böyle karşı karşıya geldiğimizde bir gölge gibi üzerime düşüyordu ama görüntüsü beni korkutmaktan çok hoşuma gidiyordu. Onun o yıkılmaz egosu hoşuma gidiyordu. Hep alaycılıkla parıldayan yeşil gözleri hoşuma gidiyordu. Yenilmez duruşu hoşuma gidiyordu. Ne kadar aksini iddia etse de gizlemeye bile çalışmadığı o merhametli tarafı hoşuma gidiyordu. Belki de itiraf etmesi en zor olan buydu ama kimseden saklamayacak kadar benimsediği o merhametsiz tarafı bile hoşuma gidiyordu.

Onun sandığının aksine, onu avuçlarımın arasına alıp bir heykel gibi oymak ve yeniden şekillendirmek istemiyordum. Onu bütünüyle, şu an olduğu gibi almak ve tamamen kendime saklamak istiyordum. Gözlerimi onunla kapatmak ve onunla açmak istiyordum. Onu hiçbir şeye değmeyeceğini düşündüğüm bu hayatı yaşamaya devam edecek kadar çok istiyordum. Onu durmadan kovaladığım ölümden bile çok istiyordum.

Öyle bakma. Nasıl bakmazdım? Ne kadar güzel olduğundan haberi var mıydı? *Sana öyle bakmak zorundayım. Sen bu dünyanın en güzelsin.*

“Dünyadaki en güzel şeysin.”

“Hayır,” dedim. “O ben değilim.”

O sensin.

“Bu kadar özgüvensiz olman sinirlerimi bozmaya başladı,” dedi parmaklarını yüzüme çıkardığında. Çenemi sıkıca tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Sana güzelsin diyorsam güzelsindir. Seksisin diyorsam seksisindir. Bu kadar. Aması yok.” Omzumdaki saçları geri ittiğinde gözlerinin içine baktım. “Biri sana iltifat ettiğinde ona hayır öyle değil demeyeceksin. Teşekkür bile etmeyeceksin. Sadece gülümseyeceksin.”

“Ne dersi bu?” diye sordum parmakları omzumda dolaştığında. “Nereden çıktı şimdi birden? Senden bir tane daha mı yaratmak istiyorsun?”

“Olay çok basit,” dedi yeşil gözlerini kısarak, dudakları ise neredeyse bir kıvrım oluşturmuştu. “Ne biliyor musun? *Mış* gibi yapmak. O zaman herkes inanacak, göreceksin. Unutma, her şey senin gösterdiğin kadar.”

O kadar olduğuna inanmıyordum.

“Senin *mı* gibi yaptığını sanmıyorum, Yakut.”

“Belki de yapıyorumdur,” dedi yumuşak bir sesle. “Hepimizin içinde ezik bir ses var, Valeri. Sadece bazılarımız susturmayı daha iyi biliyor.”

“Bana özgüvensiz olduğun tek bir konu söyle,” dedim. Ona inanmıyordum. “Onu bırak. Bana zaafın olan tek bir şey söyle. Bir zayıf nokta söyle.”

“Bunu sana söylemem,” dedi gülümseyerek.

“Neden?”

“Çünkü yok.”

“Az önce böyle demiyordun.”

“Senin gözünde yok,” dedi ve o an neden bahsettiğini anladım. “Bundan bahsediyorum. Senin gözüne bunu ben yerleştirdim. Diğer herkesin gözüne yerleştirdiğim gibi. Bunun için senelerce uğraştım. Şimdi neden bozayım ki?”

“Ödeşmemiz lazım,” dedim kollarımı boynuna doladığımda. “Söylemen lazım.” Dudaklarımı yanağına bastıracağım sırada çekilmesini ve dudağını çevirmesini bekledim ama ilk kez çekilmedi. Dudağımı yavaşça yanağına bastırdım, yeni tıraş olduğu için yüzünden tıraş kolonyasının kokusu geliyordu. “Öğrenmem lazım.” Kirpikleri titreştiğinde geri çekecektim ama gözlerime bakmaya devam etti. “Bana hakkında gerçek bir şey söylemene ihtiyacım var, Songur. Bana kalbinin gerçekten attığını kanıtlamana ihtiyacım var.”

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama hepsi bu kadardı. Birden geri çekildiğinde şaşırdım ama aslında bu tepkiyi bekliyordum. Ben ona birçok şey söylemiştim ve o bana bir şey söylese bile ödeşmiş olmayacaktık ama bu da onun duvarlarının adaletiydi işte.

“Söyleyecek bir şey aklıma gelmiyor,” dedi en sonunda, komodinin üstündeki sigara paketini eline aldı. Kaçıyordu. “Sigara içmek ister misin?”

Ona inanamıyordum. Daha önce hiç reddedilmediğimi düşünüyordum. Ta ki bu ana kadar. Benim elimden tutuyor, istekleri hakkında benden daha açık oluyor ve bana bu konuda bir sürü şey söylüyor olabilirdi ama tam şu an, onun yaptığının benim yaptığımdan hiçbir farkı yoktu.

Saklanmak gerekince nasıl oluyormuş? İnsan her zaman sandığı kadar şeffaf olamıyor, değil mi?

“İstemem,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Sana neden hiçbir zaman teslim olamayacağımı anlıyor musun?”

“Senden bana teslim olmanı istemedim,” dedi sadece. “Seni istiyorsam zaten alacağımdır, Valeri.”

“Böyle giderse benden bedenim dışında hiçbir şey alamazsın.”

“Onu tek başına ne yapayım?” diye sordu bana doğru döndüğünde.

Beni kafamı kuma gömmek isteyeceğim kadar büyük bir dikkat ve ciddiyetle izliyordu. Odadan çıkmak için bir adım atacağım sırada ayaklandığını gördüm ve bu, nedense beni o kadar sinirlendirdi ki birden ona dönerek sesimi yükseltmeye başladım.

“Ben de sana baktığımda aynısını düşünüyorum,” dedim bağırarak. “Çünkü sen bana sadece onu veriyorsun. İsteklerin yok. Hislerin yok. Düşüncelerin yok. Sırların yok. Hiçbir şeyin yok. Sadece beden var. Onu tek başına ne yapayım, Yakut?”

“İsteklerim var,” dedi. “Seni istiyorum. Hislerim var. O gecedan beri tekrardan intihara teşebbüs edeceksin diye korkuyorum. Düşüncelerim var. Hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünüyorum.” Bana doğru yaklaştığında gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlık bakıyordu. “Haksızlık yapıyorsun. Ne sırrı istiyorsun benden? Geçmişini deşmeyi sevmiyorum. Senden de bunu beklemiyorum. Sen neden benden bekliyorsun? Ben sana saygı duyuyorum. Sen neden duymuyorsun? Sen bana anlatmak istersen dinlerim ama ben geçmişini anlatmak istemiyorum, Valeri. Sana bir şey anlatmakla ilgili sorunuz yok ama karşına çıkıp da *bak, zamanında şuradan yara aldım ben de*, diyecek bir adam değilim ben, Valeri. O adam değilim. Çünkü o yaraların hepsinin varlığını çoktan unuttum.”

Her seferinde nasıl ben pişman çıkmayı başarıyordum bu tartışmalardan? Kafamın içinin patlamak üzere olduğunu hissediyordum, derin bir nefes almaya ihtiyacım vardı. Bu ilişki benim dengemi bozuyordu. Bu adam tüm dengemi bozuyordu. Tüm mantığımı kaybetmiş gibiydim. Elimden hiçbir şey gelmiyordu.

“Zor bir insan olduğumu biliyorum,” diye devam ettirdi cümlesini. “Ama benimle bir yola çıkarsan seni hiç bırakmam.”

“Bunu neden istiyorsun?” diye sorarken buldum kendimi.

“Sen istemiyor musun?” diye sordu bana doğru eğildiğinde. Parmakları tekrardan çenemi kavramış ve yüzümü yüzüne çekmişti. “Beni istemiyor musun, Valeri?”

“İstiyorum.”

“Neden istiyorsun peki?”

Buna bir cevap aradım ama cevap yoktu. “Bilmiyorum.”

“Aynen öyle,” dedi. “O zaman bazı şeyleri sorgulama, akışına bırak. Artık yemek yiyebilir miyiz? Tüm dengemi siktin sabahtan beri.”

Asıl o benim tüm dengemi sikmişti sabahtan beri. Önce bana gül bırakıyordu, sonra ders boyu onu çizmeme neden olacak şekilde aklımdan bir türlü çıkmıyordu ki, bu da oynamam gereken tek adama karşı büyük bir pot kırmama neden oluyordu.

Kısa bir an bu gerçeği hatırladım ve duraksadım. Bunu ona söylememiştim bile ve bu saatten sonra nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ama ben söylemesem de illa öğrenecekti ve söylemediğim için bana kızacaktı. Bu sefer haksız da olmazdı. Böyle bir şeyi söylemem gerekirdi.

“Bugün Ateş yanıma geldi,” dedim pat diye.

Kaşları çatıldı ama o kadar da garipsemedi. “Ne istiyormuş?”

“Senden bahsetti,” dedi. “Seninle nasıl tanıştığımızı falan sordu.”

Hikâyenin işime gelen kısmını anlatmakta üstümde yoktu.

“Ne alaka?” diye sordu. “Bir yerde mi görmüş bizi?”

Evet, desem ne olurdu? Sonuçta bu aralar oldukça fazla vakit geçirmiştik beraber. Ama Songur önlemini sağlam alan birisiydi ve benim onunla yan yana görünmemem için çabaladığını biliyordum. Bu durumda ona bunu söylersem inanmayabilirdi çünkü kendisine güveniyordu. Belki de Sonay’dan şüphelenmeye başladı. Hem de onun hiçbir suçu yokken. Çünkü Sonay’a güvenmemek için zaten bahane bekliyordu.

Bu yüzden istemeyerek de olsa doğruyu seçmek zorunda kaldım.

“Yok,” dedim yarım ağız bir şekilde. “Seni.”

“Ne beni?” diye sordu.

“Seni görmüş.”

“Beni görmesinden seni nasıl çıkarmış?” diye sordu. “Alnımda Valeri mi yazıyor?”

“Gerçekte değil...”

“Ne diyorsun, Valeri ya?” diye sordu ama öfkelenmeye başladığını hissedebiliyordum.

Kafası kesinlikle karışmıştı ve kelime oyunu yapılmasından her zaman nefret ediyordu. Onun gibi bunu gereğinden fazla yapan birinin en büyük silahından nefret ediyor olması büyük bir haksızlıktı.

“Benden...”

“Valeri,” dedi bana doğru eğildiğinde. Gözlerini tehditkâr bir şekilde kıstığında dikkatle ona baktım. Düşmanına nasıl baktığını çok iyi biliyordum ve uzun zamandır bu bakışları görmemiştim. İstediginde ne kadar korkutucu olabileceğini biliyordum. “Seni tehdit mi etti? İşleri batırdığını düşündüğün için mi bir şey demiyorsun? Sorun değil. O piçle işimiz bitti. Aslına bakarsan senden onun hakkında istediğim şeyi bile unutmuştum. Bunu istemiyorum. Seni onun çevresinde bile görmek istemiyorum. Bunu unut.”

“Çocuk bana kafayı taktı,” dedim. Sonra bu cümlelerin kulağa ne kadar kötü geldiğini fark ettim çünkü o bana bir kızın ona kafayı taktığını söyleseydi eğer ben de o kıza kafayı takardım. Gözleri yavaşça kısıldığında yüz ifadesi biraz daha ciddileşti. “Hakkında ne öğrenmek istiyorsan öğrenebiliriz. Neden şimdi bırakayım ki?”

“Oradan bakınca gavata mı benziyorum?” diye sordu ciddi bir sesle. “Sana bu işi unut dedim.”

“Ne alakası var?” diye sordum. “Benden bir şey istedin.”

“Aramızda bir şey olmadan çok önceleri istediğim bir şeydi, evet,” dedi. Her bir kelimeyi sanki aklıma kazımak istermiş gibi bastırıyordu. “O zamanlar istiyordum. Şu an istemiyorum. Bu kadar. Ondan uzak duracaksın.”

“Sana yardım etmek istiyorum,” dedim.

“Senin bu konularla hiçbir alakan yok,” dedi. “Neden bana yardım edesin? Bizi fark ettiğini söylüyorsun. O çocuk salak değil. Sadece salak numarasını iyi yapar. Ona bir şeyler dediğini tahmin edebiliyorum,

durumu toparlayabilecek kadar zekisin ama o da toparladığına inandıracak kadar zeki. Yani neye inandığını düşünüyorsan onu, emin ol ki inanmadı aslında.”

Aslında inanmadığını tahmin ediyordum ama kendime bir kaçış noktası yaratmaya çalışmışım. Songur ile tanışma hikâyeme kesinlikle inanmazdı, bunun ihtimali bile yoktu ama en azından benim onun peşinde olmadığımı ikna olmuş olabilirdi.

Ben böyle umuyordum en azından.

“Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?” diye sordum. “O da senin hakkında böyle konuşuyor.”

“Ben herkesi tanıyorum,” dedi. “Ateş ise benim hakkımda bir bok bilmiyor. Şimdi bana onun seninle beni nereden öğrendiğini söyle.”

Kaçacak hiçbir yerim olmadığına en sonunda emin olduğumda, “Senin resmini çiziyordum,” dedim. “Tamam mı? Şansıma piç birden sınıfta belirdi ve resmi gördü, sonra gelip saçma saçma konuştu.” Yüzüne bile bakmadan hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. “Ben gidiyorum. Yemeğimi kendi evimde yemeye karar verdim.”

“Beni mi çizdin?” diye sordu arkamdan yürümeye başladığında. “Çizim yeteneğin olduğunu bilmiyordum.”

“Güzel sanatlarda okuyorum, geri zekâlı,” dedim. “Tabii ki çizim yeteneğim var. Bazı şeylerde sadece sen iyi değilsin.”

“Ne kadar iyi olduğuna bakabilir miyim?” diye sordu peşimden gelmeye devam ederken. Ben çoktan salona girmiştim, köpekler ortada yoktu. “Valeri, sonsuza kadar kaçamazsın, biliyorsun. İlla göreceğim.”

“Çöpe attım çoktan.”

“Emek verdiğin bir şeyi çöpe atmaya kıyamazsın sen.”

Sen bunu nereden biliyorsun?

“Ya git başımdan!” dedim. “Burada çocuk gibi resim peşine düşeceğine durumu nasıl toparlayacağını düşün.”

“Durumu nasıl toparlayacağımı biliyorum,” dedi. “Ateş’e hayatının dayacağını atacağım ve her şey çözülecek.”

“Senin sorunları çözerek halletme taraftarı olduğumu sanıyordum.”

“Dayak en evrensel dildir,” dedi.

“Ne yaparsan yap,” dedim koltuğa oturduğumda. “Beni bu konuda daha fazla strese sokma, yeter. Bu sabah hayatımın hatasını yaptım sandım. Bu kadar önemsiz olduğunu bilseydim Ateş’e karşıma geç paşam bir tur da seni çizeyim derdim.”

“Sonra ben de o resmi Ateş’e öyle bir güzel yedirirdim ki on ay boyunca kâğıt sıçardı,” dedi. “Ne güzel hayal, değil mi?”

“Emek verdiğim bir şeyi çöp etmene izin verir miyim sence?” diye sordum. “Öyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

Bana doğru birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir elini koltuğa yaslayarak oturan bedenimin üzerine doğru eğildi. İçime derin bir nefes çekmemek için kendimi zor tuttum çünkü bunu yaparsam kokusunun devreye gireceğini biliyordum ve onun kokusunun devreye girdiği yerde benim mantığımın mesaisi bitiyordu.

“Hayır,” dedi siyah saçlarımı kulağımın arkasına attığında. “Resmi göster.”

“Rüyanda.”

“Öyle mi?” diye sordu. “İyi. Ben centilmenliği bir kenara bırakayım o zaman.”

Birden ayaklandığında cırlayarak oturduğum yerden kalktım ve çantamın olduğu yere doğru koşturmaya başladım. Çantayı bütünüyle kap-tığım gibi bu sefer kapıya doğru koşmaya başladım. Songur kahkaha atmaya başlamıştı, onu göremesem de kahkahasının güzel melodisini duyabiliyordum. Güldüğünde epey gürültülü gülüyordu.

“Kapıdan çıkıp gidecek misin gerçekten?” diye sordu kahkahalarının arasından. “Bana bir yemek hazırlama sözün olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Kendin hazırla!” dedim kapıdan çıkıp asansörü çağırdığımda.

Gerçekten evden firar ediyor olduğumu anladığında asansör gelmişti ama onun bir adımı benim dört adımım ediyordu. Asansörün içine girdiğimde kapılar kapanmak üzereyken içeriye daldı. Üstüme yürümeye başladığında durumun saçmalığını hâlâ idrak edemiyordum. Üzerimde sadece onun olan bir tişört vardı ve ayaklarım çıplaktı. Elimdeki çantayı dünyadaki en değerli şeyimmiş gibi tutuyordum ve utançtan ölmek üzereydim.

Ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum ama beni sonunda asansörü, en köşesine yapıştırmayı başardığında dudaklarını dudaklarıma bastırmasını kesinlikle beklemiyordum. Bu yüzden irkilerek sırtımı asansörün aynasına yasladığımda üzerime iyice eğildi ve beni kendisiyle ayna arasında sıkıştırdı. Şaşkınlıktan aralanan dudaklarım nihayet ona eşlik etmeye başladığında bir eli bacaklarıma doğru gitti, oradan kalçama doğru çıktı ve tişörtün içine girerek çıplak tenime dokunmaya başladı. Belimi kavrayarak üzerime iyice eğildiğinde bedenimiz bütün olacak kadar yapıştı birbirine ama bana asla yeterli gelmiyordu.

Birden çantamı tutup çektiğinde neye uğradığımı şaşırdım. Beni o şekilde bırakıp çantayla beraber az önce benim koştüğüm gibi koşmaya başladığında ağzım şaşkınlıktan ikiye açılmıştı. Asansörün kapısına doğru koşmaya başladım, eve girmiş olsa da kapıyı kapatmamıştı. Terasa gittiğini fark ettiğimde koşarak oraya doğru ilerlemeye başladım ama benim koşmam, evin içindeki dört ayaklıların da dikkatini çekmişti. Böylece nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde Zift benim peşime, Hektor da onun peşine takıldı ve ben de Songur'un peşindeydim.

"Bunlar beni kovalıyor!" diye çığlık attım kendimi terasa doğru attığımda. "Allah cezanı versin senin, Songur! Bir şey yap be! Siktir ya! Aaaaaaaa!"

"Oyun istiyorlar," dedi kahkahalarının arasından.

"Ya siktirtmesinler bana şimdi oyunlarını!" dedim korkuyla. "Altıma sıçacağım burada!"

Songur terasın sonunda duruyordu, çantamı hâlâ açmadığını görünce derin bir nefes verdim ve hemen arkasına geçtim. Songur nihayet iki canavarı sakinleştirdiğinde ve onlarla oynamaya başladığında çantam ile sertçe omzuna vurdum ve yanından geçtim. "Sana yemek falan da yok. Aç kal."

Bana inanamıyormuş gibi baktığında onu umursamadan yanından geçtim ve salona doğru ilerlemeye başladım. O kadar açtım ki artık başım dönmeye başlamıştı.

Hemen peşimden salona geldiğini gördüm. Ama düşündüğümün aksine bana laf atmadı, telefonda konuşuyordu. Aceleci bir şekilde odasına doğru ilerlemeye başladığında iyice meraklandım. Peşinden odasına doğru gittiğimde dolabından bavul çıkardığını gördüm. *Louis Vuitton*'ın

içine dolabından çıkardığı birkaç kıyafeti tıkarken bir yandan telefonu dinlemeye devam ediyordu. Bavulu birkaç parçayla beraber kapatırken telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırmıştı, elinde bavulu tutarken odanın çıkışına doğru yürümeye başladığında bakışları bana takıldı ve dudaklarını saçıma bastırdı.

Ne olduğunu anlamadığım için sadece onu izliyordum. Sonsuzluk gibi geçen beş dakikanın sonunda telefon konuşması nihayet bitince bana döndü ve “İki gün yokum,” dedi.

Kaşlarım çatıldı. Nereye gidiyordu yine? “Neden?”

“İşim çıktı,” dedi. Ona açık olmadığı için sızlanacağım sırada yanıma geldi ve avucunu yanağıma yasladı. Diğer eli ile yüzümün önündeki saçları geriye ittirdiğinde bu sefer iki eli de yüzümü kavramıştı. “İş işte, Rosa. Açıklanacak bir şeyi yok. Babam istedi. Biliyorsun...”

“Yapman lazım,” diye tamamladım onu.

“Aynen öyle,” dedi kafasını sallayarak. Elleri hâlâ yüzümdeydi. Dudaklarını yavaşça alnıma bastırdığında, “Seni eve bırakacağım,” dedi.

“Nereye gitmen lazım?”

“Milano.” Gözleri kısıldı. “Gelmek ister misin?”

“Saçmalama,” dedim. Bunu sormasını gerçekten beklemiyordum. “Ne işim var orada?”

“Hep şu tepkiyi mi vereceksin?” diye sordu yorgun bir sesle.

“Hayır ama gerçekten,” dedim. “İş için gidiyorsun sonuçta. Ayrıca iki gün. Benim derslerim var.”

“Öyle olsun.”

“O zaman doğum gününü de kaçıyorsun,” dedim. Artık o orada olmadığı için benim de gitmemin bir anlamı yoktu.

“Sadece ben değil Doren de kaçırıyor,” dedi.

“O da mı seninle geliyor?”

Kafasını evet anlamında salladı.

“Babana feci küfretmiştir.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi. “Hadi yemeği yiyelim de seni eve bırakayım.”

Songur'un teklifini kabul etmediğime pişman olduğumda artık her şey için çok geçti çünkü çoktan ertesi günün akşamı olmuştu. Ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Onunla ne kadar çok vakit geçirdiğimi ondan uzak olduğumda fark etmiştim ve onunla bu kadar kuşatılmış olmak canımı felaket sıkmıştı.

Dışarıdan söylediğim yemeği bitirdiğimde sigara paketimi ve küllüğümü alarak salona geçtim. Sigarayı yakıp içime bir nefes çektiğimde sıkıntıdan elimdeki telefona bakmaya karar verdim ve *Instagram*'a girdim. Ana sayfama hiç kimse düşmüyordu çünkü çok az kişi takip ediyordum. *story*leri açmaya başladığımda en önde Güney'in olduğunu gördüm. *Story*nin üstüne tıkladım. Bir gece kulübünde fotoğraf atmıştı, yanında tanımadığım sarışın bir kız ve arkasında da lisedeki en yakın arkadaşı Can vardı.

Onu incelemeden *story*yi geçerken sıradaki kişinin Doren olduğunu gördüm. Onu ben takip etmemiştim, kendisi telefonumu eline alarak kendini takip etmişti. Profiline hiç bakmamıştım, bu yüzden bu uygulamayı aktif kullandığını bilmiyordum ve buna şaşırmıştım.

Attığı *story*de esmer, güzel bir kız vardı. Önce Buğlem sandım ama Doren İtalya'daydı. Buğlem olamazdı ki. Aslında fotoğrafı kız *story*sinde paylaşmış, Doren de ondan bahsettiği için tekrar paylaşım yapmıştı. *Kaçığı Milano'da yakalayacağıma kim inanırdı* yazmıştı fotoğrafın üstüne. Kızın kim olduğunu merak ederek profiline bastım.

Delfin Özer ismi tanıdık gelmemişti. Takipçisi bin küsüdü, o da doksan kişiyi takip ediyordu zaten. Kendi hâlinde görünüyordu. Biyografisine baktım. Milano'da bir moda okulunda okuyordu, liseyi ise Ankara'da okumuştı. Büyük ihtimalle liseden arkadaşlardı.

Kızın profilinden çıkıp Doren'in *Instagram* profiline girdim. Orada epey bir post olduğundan *stalk*layabileceğim bir şeyler çıkacağına emindim. Kullanıcı ismine baktım. *dağhanferzan*. Gerçek ismi. Takipçi sayısı ile takip ettikleri sayısı aynıydı. Sadece arkadaşları arasında

kullandığı bir hesap olduğunu zaten tahmin etmiştim. 14 kişiyi takip ediyordu. 14 takipçisi vardı. Takip ettiklerine girdim.

Buğlem Kudret. Emre Kudret. Zara Yadigar. Cesur Yadigar. Sonay Vural. Kaner Ertekin. Hazar Ertekin. Yalissa Ertekin. Gökçe Akbulut. Taha Akbulut. Delfin Özer. Yağmur Ferzan. Reha Kaya. Songur Yakut.

Ve ben.

Umarım hepsinin profili açıktır da sabaha kadar stalk yaparım, diye düşündüm. Yani sadece ilgimi çekenleri.

Songur'u. Bir de minicik bir ihtimalle onunla ilgisi olan kızları.

Önce Doren'in profiline baktım. Evet, paylaşım yapıyordu ama çok bir paylaşımı yoktu. En son paylaşımı bir ay önceydi. Fotoğrafta sadece o vardı. Diğer fotoğrafa geçtim. O da iki ay önceydi. Kaner ile beraberlerdi. Sonay ve Kaner profilin her yerindeydi. Sonunda başka bir yüzü gördüğüm fotoğrafa geçtiğimde bir sene önceye gelmiştim. Yanında dalgalı sarı saçları olan, güzel bir kız vardı. Doren elini onun omzuna atmıştı ve ikisi de gülüyordu. Etiketlenenlere baktığımda Yağmur Ferzan ismini gördüm. Kardeşiydi.

Aynı kızla çocukluk fotoğraflarını da paylaşmıştı. Bir fotoğrafta yine o kız vardı ama yanlarında kumral bir çocuk daha vardı. Etiketlenenlere baktım. Reha Kaya.

Alta indiğimde Buğlem ile olan fotoğraflar başladı. Beraber bir sürü fotoğrafları vardı. Sarılıyorlardı, el elelerdi, Doren onu öpüyordu, Buğlem kafasını göğsüne yaslıyordu, beraber sahile gidiyorlardı, şoför koltuğunda Buğlem oturuyordu, dondurma yiyorlardı, bira içiyorlardı. Yaşıyorlardı. Bir sürü anı biriktiriyorlardı. Güzel görünüyorlardı. Mutlulardı. Hiç ayrılmayacaklarmış gibi. Beraber olmak kaderleriymiş gibi.

Buğlem'in kapladığı yüzlerce fotoğrafı geçtiğimde zaten dört sene öncesine gelmiştim. Cesur ile bir sürü fotoğrafları vardı. Zara ile de. Çoğu fotoğrafta üçü de beraberdi. Bazı fotoğraflara Songur Yakut ve Hazar Ertekin de dahil oluyordu. Bazı fotoğraflarda ise Hazar'ın yanında platin sarısı saçlı bir kız vardı. Gökçe olmalıydı.

Bir fotoğrafta hepsi beraberdi. Yalissa'nın, Sonay'ın ve Kaner'in karelerden çıktığı yerlere gelmiştik çünkü yaş sınırı onlar için yetmiyordu.

Buğlem, Doren'in yanındaydı. Hemen yanında ise Cesur duruyordu. Buğlem aralarındaydı. *Aşk üçgeni dedikleri tam olarak bu olsa gerek.*

Doren ve Buğlem diğer fotoğraflarda olduğu gibi samimi durmuyorlardı, sadece yan yanalardı. Belli ki daha sevgili değillerdi. Cesur'un yanında Hazar duruyordu. Kucağında sevgilisi oturuyordu. Gökçe. Ama saçları bu sefer lacivert renkteydi. İkisi de kameraya gülümsüyorlardı. Yanlarında Zara vardı. Hemen arkasında ise Songur.

Alta indiğimde lise yıllarına geldiğimi fark ettim çünkü hepsi tıraşlıydı ve üzerlerinde lise formaları vardı. Songur Yakut'u lise formalı göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Üzerinde güzel durmayan bir şey var mıydı acaba? Beyaz okul gömleğinin birkaç düğmesi açıktı, siyah saçları terliydi ve kravatı açık bir şekilde yakasından aşağı sarkıyordu. Burnundaki halka yine oradaydı. Yüzü çok daha gençti. Çok daha çocuksuydu ama yine de yakışıklıydı. Serseri gibi görünüyordu. Ben lisedeyken o üst sınıflarda olsa ona kafayı takardım. Büyük ihtimalle okuldaki tüm kızlar gibi.

Sadece Songur'a odaklandığımı fark ettiğimde fotoğrafı aşağıya kaydardım.

Aşağıdaki fotoğraf bir okul partisindendi belli ki. Elllerinde bira şişeleri vardı ve yine beraberlerdi. Hazar ve Gökçe yan yanaydı, kameraya gülümsüyorlardı. Cesur ve Doren de yanlarındaydı. Doren'in yanında ise Songur vardı. Yanında da daha önceki fotoğraflarda olmayan, siyah saçlı bir kız. Kız ile birbirlerine gülüyorlardı ve ikisi de kameraya bakmıyordu. Gözlerim kısılrken aşağı kaydardım.

Okulun basketbol takımı maçından bir fotoğraf vardı, kupa kazanmışlardı. Sanırım önceki fotoğrafta da bunun kutlamasını yapıyorlardı. Hazar elindeki kupa ile poz veriyordu ama tabii ki yalnız değildi, tabii ki elini okulun gömleğini ve eteğini giyen, saçları bu fotoğrafta pembe olan Gökçe'nin beline atmıştı.

Aşağıdaki fotoğrafta o kızın yine olduğunu ve bu sefer Songur'un omzuna kafasını yasladığını fark ettiğimde yine aşağı kaydardım ama aynı kızın bu sefer gittikleri yaz tatilindeki fotoğrafta olduğunu da fark ettiğimde öylesine bir kız olmadığını anladım. Yatta çekilen bir fotoğrafı, bu sefer Songur'un yanında değildi de Hazar'ın yanındaydı ama oradaydı. Songur'a baktım, üzerinde beyaz keten bir gömlek vardı ve düğmeleri

tamamen açıktı, vücudu belli oluyordu. Asla şimdiki kadar kaslı değildi ama karın kasları belli oluyordu. Muhtemelen fotoğrafta on yedi ya da on sekiz yaşındaydı ve fiziği o yaşlar için abartılı derecede iyiydi. Ellerini iki yana açmış ve kameraya gülümsemişti. Bir elinde sigara diğer elinde ise bir içki şişesi vardı, ıslak siyah saçları alnına doğru dökülüyordu ve her zaman gördüğümünden çok daha uzunlardı. Altta aynı fotoğrafın bir farklı versiyonu vardı. Tek fark kızın konumuydu. Bu sefer Hazar'ın yanında değildi. Songur'un hemen arkasındaydı, muhtemelen bir şeye çıkmış ve boylarını eşitlemişti. Kollarını Songur'un omzuna dolamıştı ve ona eğilmişti. Etiketlenenlere baktım. Delfin. Takip ettiği o kız.

“Şaka yapıyorsun,” diye fısıldadım kendi kendime.

Çünkü kızın Songur'un lisedeki eski sevgilisi olduğunu o saniye anlamıştım. Tek sevgilisi olduğu gerçeğini bilirken kızı incelememek çok zordu.

O kız bu kızdı. Fotoğraflar eski olduğundan yüzü belli olmuyordu. Bu yüzden ne kadar yapmamam gerektiğini fark etsem de kendimi tekrar onun profiline girerken buldum. Takip edilenlerine baktığımda Songur'u gördüm. Aslında görmemiştim. Bilerek yazmıştım. Ve oradaydı. Hâlâ. Takipten çıkmamıştı.

Kızın en son fotoğrafına tıkladım ve incelemeye başladım. Lise zamanlarında siyah olan saçlarını açık bir kahverengiye boyatmıştı. Aralarında açık renkte gölgeler vardı. Teni esmerdi. Gözleri de kahverengi.

Kızın profilini incelemek istemesem de karşı koyamadım. En son gönderilerinin hepsi kayak tatilindendi. Bikinili gönderilerine geldiğimde inanılmaz iyi olan fiziğine bakmamak için ekranı hızlıca kaydırdım. Bunun saçma olduğunu ve kendime işkence çektirdiğimi farkındaydım ama engel olamıyordum. Çok az fotoğrafı olduğu için çoktan profilin en altına inmiştim bile. İlk gönderisi Songur'du. Songur ve Zift'i yatakta çekmiş ve paylaşmıştı. Fotoğrafın açıklama kısmında “Family time” yazıyordu.

Ne ailesi pardon da?

Ağzım açık bir şekilde posta bakarken hemen üstündeki postun da Songur ile olduğunu gördüm. Beraber arabadalardı, Songur arabayı sürüyor ve kameraya bakmıyordu. Delfin denilen kız da ikisini aynı kareye

alarak *selfie* çekmişti. Tabii üzerinden sekiz sene geçtiğinden fotoğrafların kalitesi çok bozuktu. Neden silmemiştiki?

Üste çıktığımda yine Songur'u gördüm. *Senin paylaşacak başka şeyin yok muydu kızım?* Kıskanmaya hakkım olmadığını biliyordum. Bu, sekiz sene önceydi. Sekiz. Ama bu kadar gerçek ve ciddi bir ilişki olduğunu Songur bana söylediğinde hissetmemiştim. Şimdi görünen ise farklıydı.

Bir fotoğraf daha görmeye dayanamayacağımı biliyordum, bu yüzden kendimi profilden dışarı adeta attım.

Doren'in de profilinden çıkıp Songur'un profiline girdim. Profil fotoğrafı siyah beyaz bir fotoğraftı, *selfie*ydi, arabanın içerisindeydi, siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. On tane gönderisi vardı. Bin iki yüz tane de takipçisi. Beklediğim kadar fazla takipçisi yoktu çünkü beklediğimin aksine, *Instagram* profili gizliydi. Bakabileceğim hiçbir şey olmamasının hüznü ile takip edilenler sayısına baktım, on beş taneydi.

Acaba Delfin'i hâlâ takip ediyor muydu?

İçimdeki merakı yenemediğim için Songur'un profilinden çıkıp tekrar kızın profiline girdim ve kızın takipçilerine *songuryakut* yazdım.

Çıkmadı. Demek ki takip etmiyordu.

Merakımı gidermenin rahatlaması ile Songur'un profiline tekrar girdim. Gönderileri çok merak etmişim ama istek atmazdım. Ayrıca atmam çok da mantıklı değildi. O yüzümü gizlemek için uğraşırken gidip takip listesinde kendimi ifşa edemezdim, muhtemelen o da buna izin vermezdi zaten.

Sonra bir anda bu kızın şu an Doren ile olduğu dank etti. Ve Songur'un da Doren ile beraber olduğu. İkisi de Milano'dalardı sonuçta. Yani bu o kız ile Songur'un da şu an yan yana olduğu anlamına mı geliyordu?

Kendime engel olamayarak *WhatsApp*'a girdim ve Songur'a bir mesaj attım. Sabah bana günaydın yazmıştı ama ondan sonra hiç mesajlaşmamıştık.

Valeri: *Ne yapıyorsun?*

Mesajını gergin bir şekilde bekliyordum ama aradan bir saat geçmesine rağmen cevap vermemişti. Tekrar bir mesaj atıp atmamak arasında kaldım. Normalde mesajlarıma anında cevap verirdi. Şu an vermiyorsa bu tek bir anlama geliyordu. Müsait değildi.

Onlarla mıydı ki?

Onu dinleyip senin de gitmen lazımdı, diye düşündüm. Senin gibi takıntılının neyine adamı tek başına yurtdışına yollamak ya kızım?

Bir saat daha geçtiğinde bu sefer aramaya karar verdim. Bunu yapmak istemesem de kendime karşı koyamamıştım. Telefonda numarasını tuşlayıp kulağıma götürdüm ve çalmasını dinlemeye başladım.

Telefonu açmadı.

Kesin dışarıdaydı. Duymuyordu. Kız yeni bir şey paylaşmış mı diye telefona bakacağım sırada kendimi zar zor durdurdum. İyice saçmalamaya başlamıştım. Telefonu kilitleyecek, kitap okuyacak ve uyuyacaktım.

Telefonu bir kenara bırakarak oturduğum yerden kalktım ve okuyacağım kitabı almak için odama doğru ilerlemeye başladım. Ne yaparsa yapsındı. Umurumda bile değildi. O Milanolarda eğlenirken ben burada sekiz sene önceki eski sevgilisini incelemeye almayacaktım, bu kadarını da kendime yapmayacaktım. Kıskanç olduğumu biliyordum, haddinden fazla kıskançtım ama ona kendimi bu kadar takıntılı yapmayacaktım.

Ama neden fotoğrafları silmemiştı ki?

Gerçi Güney de bizim fotoğraflarımızı silmemiştı. Ben silmeme rağmen. O yaptığında o kadar da garip gelmemiştı.

“Neyse ne ya of,” dedim odama girdiğimde. “Bana ne?”

Rafin en üstündeki kitabı çektim. Da Vinci’nin biyografisiydi. Okumaya dün gece Songur beni eve bıraktıktan sonra başlamıştım. Biraz olsun kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Kitabı alarak salona geçtiğimde kitabı sehpanın üstüne bıraktım ve mutfığa ilerledim. Sıcak suyu zaten hazırlamıştım. Hemen bir sallama çay yaptım ve en sevdiğim kupaya doldurdum. Bardağı alarak salona doğru geçtim. Ayaklarımı koltuğa uzatıp kitabı elime aldığımda yeni bir sigara daha yakmıştım kendime.

Telefonum çalmaya başlayana kadar yirmi sayfa okuyabildim.

Kitabı bir kenara bırakarak telefonu elime aldım.

Songur görüntülü arıyordu.

Kaşlarım çatıldı. Ekranda direkt ben görünüyordum ve bok gibi görünüyordum ama görüntülü konuşma yapmak için hazırlanacak kadar da delirmemiştim henüz. Bu yüzden telefonu açtım.

O tamamen karanlıktaydı. Hiçbir şey görünmüyordu.

“İyi misin?” diye sordu boğuk bir sesle. Bu onun uyukulu sesiydi. Uykudan yeni uyanmış olmalıydı.

Yani onlarla dışarıda değildi.

“İyiyim,” dedim. “Sen?”

“Uyuyordum,” dedi esneyerek. “Aramışsın. Bir şey oldu sandım.”

“Merak ettim sadece,” dedim.

“Saat gecenin beşi, Valeri. Beni korkuttun.”

Kaşlarım çatıldı. Öyle miydi?

“Farkında değildim,” dedim. Gerçekten değildim.

“Ne yapıyorsun?”

“Kitap okuyorum,” dedim. “Asıl sen ne yapıyorsun? Tamamen karanlıktasın.”

“Oteldeyim,” dedi. “Bekle.” Uzanarak masanın üzerindeki gece lambasını açtığı anda şimdi yüzünü görebiliyordum. Üstünde hiçbir şey yoktu, her zamanki gibi çıplak uyuyordu. Yatağın içindeydi ve yeşil gözleri yeni uyandığını belli ediyordu.

“Doren nerede?” diye sordum cevabını bilmeme rağmen.

“Liseden bir arkadaşıyla buluştu,” dedi.

Eski sevgilinle yani.

“Sen neden gitmedin?”

“Benim arkadaşım değil,” dedi.

Evet, eski sevgilisiydi çünkü.

Bana söylememesini garipse miyordum gerçi. Ben olsam ben de onun verdiği cevabı verir ve benim arkadaşım değil derdim. Benim eski sevgilim çünkü gibi bir cevap verilemezdi, değil mi?

“Gitseydin yine de,” dedim salak bir şekilde. “Hava almış olurdun. Otelde durmaya mı geldin?”

“Neden gideyim?” diye sordu. “Bir kızla mecbur olmadıkça buluşmam, buradaki mecburiyetten kasıt da babamın işleri. Bu yüzden buluşursam da haberin olur. Sıkıntı yapma sen.”

“Aynısını bekliyor musun peki?”

“Neyin aynısını?” diye sordu.

“Ben de sana haber vermeden erkeklerle buluşmayayım mı?”

“Şu ana kadar buluşabileceğini mi düşünüyordun ki?” diye sordu.

“E sen hani kıskanç değildin?” dedim. Tepkisi şaşırtmıştı.

“Neden herkes karşındakine güvenmeyi gavatlık sanıyor?” diye sordu sinirle yataktan doğrulduğunda. “Benim haberim olmadan kimseyle buluşamazsın, Valeri, tabii ki.”

“Sen iyice ilişki yaşadığımızı düşünmeye başladın, farkında mısın?” dedim gülererek. Bu konuda ona sataşmayı seviyordum.

“Sen kendini kandırmaktan yorulmadın mı ya?” diye sordu.

“Ne zaman geleceksin?” diye sordum sorusunu umursamadan.

“Yarın akşam,” dedi. “Yanma gelirim.” Tekrar esnedi. “Bir şey yoksa uyumaya kaçayım mı?”

“Yok,” dedim. “Ben de uyuyacağım şimdi zaten. İyi uykular.”

“İyi uykular, Rosa.”

Telefonu kapattığında kafamı koltukta geriye atarak tavanı izlemeye başladım. Sıkıntıdan içim patlayacak gibiydi ama şimdi çok rahatlamış hissediyordum. Bu adamı bu kadar düşünüyor olmam sağlıklı değildi. Kitabın altında duran defterin son sayfasına onun gözlerini çizdiğimi fark edince defteri sertçe kapattım ve yeni bir çay koymak için mutfığa doğru ilerledim.

Çayı alıp salona geri geldikten sonra telefonu açarak *WhatsApp*’a girdim. En üstteki sohbette Songur vardı. Zaten bu aralar ondan başka konuştuğum hiç kimse yoktu. Sadece mesajlaşma olarak da söylemiyordum bunu. Yüzüne günaydın dediğim birisi bile yoktu.

Songur’un sohbetinin üzerine bastığımda profil fotoğrafını değiştirmiş olduğunu fark ettim. Fotoğraf siyah beyazdı. Arabanın içerisindeydi. Kafasını camdan çıkarmış ve elini de dışarıya çıkarmıştı. Kafasında siyah

bir kapüşonlu ve gözlerinde gözlükleri vardı. Hektor ise arka koltukta oturuyordu, o da açık camdan kafasını uzatıyordu.

Bir anda mesaj gelince yerimden fırladım.

Kralım: *Niye çevrimiçisin hâlâ?*

Kaşlarım çatılırken suç üstünde yakalanmışım gibi anında mesajın üstüne tıkladım. Nedense ellerim titremeye başlamıştı. Bu kadar heyecanlanmamım gerçekten mantıklı bir açıklaması yoktu.

Valeri: *Hiç.*

Cevap anında geldi.

Kralım: *Nasıl hiç?*

Ona profil fotoğrafına baktığımı söyleyeceğim için anında bir şey salıdım.

Valeri: *Bir şeye bakıyordum.*

Kralım: *Ne?*

Neden “Sana ne ya?” diyerek terslemediğimi bilmiyordum bile. Büyük ihtimalle bir şey sakladığımı düşüneceği için yapmıyordum çünkü kendime itiraf edemesem de herhangi bir konuda içine şüphe düşürmek istemiyordum.

Valeri: *Anka'nın kuaförünün konumuna bakıyordum sohbetten.*

Valeri: *Sen niye çevrimiçisin?*

Kralım: *İyi geceler yazacaktım.*

Zaten iyi geceler dememiş miydi? Bunu yazacağım sırada bir mesaj daha attı.

Kralım: *Kuaföre mi gideceksin?*

Hayır, gitmeyecektim.

Valeri: *Evet.*

Kralım: *Niye?*

Saçlarımı evde kendim boyadığımı biliyordu bu yüzden onu demem mantıklı olmazdı.

Valeri: *Saçlarımı kestirmeye.*

Kralım: *Yok.*

Valeri: *Pardon da ne yok?*

Kralım: Kalsın öyle.

Valeri: Niye?

Kralım: Uzun saç seviyorum.

Valeri: Sana ne?

Kralım: Ne demek bana ne?

Valeri: Sana ne lan?

Kralım: Lan mı?

Valeri: Aynen öyle.

Kralım: Fikir belirtmek suç mu?

Valeri: Ben sana fikrini sordum mu?

Kralım: Ben de sana sormamıştım ama sen belirttin.

Valeri: Ne zaman?

Kralım: Saç konusunda.

Valeri: Sen de sana ne lan deseydin o zaman, almasaydın ciddiye. Ne yapayım? Ben sana demiştim aynısını benden bekleme diye.

Kralım: Öleceğim gülmekten şimdi.

Kralım: Ekrana nasıl baktığını hayal edebiliyorum.

Valeri: Ne?

Kralım: Çok salaksın ya.

Valeri: Ne diyorsun ya?

Kralım: Dalga geçiyorum seninle diyorum, uyan artık.

Valeri: Git işine.

Kralım: Yok.

Valeri: Saçlarımı kestirmeyeceğim bu arada, vazgeçtim.

Kralım: Nasıl istersen.

Valeri: Az önce öyle demiyordun?

Kralım: Çünkü seninle uğraşmak hoşuma gidiyor. Neyi istiyorsan onu yap. Önemli olan senin beğenmen.

Valeri: Sarıya boyatacağım o zaman.

Bunu asla yapmazdım ama ne yazacağını çok merak etmiştim.

Kralım: Şimdi mail geldi ya buradaki iş on yıl daha uzayacakmış. Tüh, vedalaşamadık da. Neyse ben sana bol bol mektup yollarım buradan bayramlarda falan.

Normalde olsa asla gülmezdim ama birden yazınca kahkaha atmıştım.

Valeri: Komik değilsin.

Kralım: Aslında çok komik olduğumu söylerler.

Valeri: Kimmiş onlar?

Kralım: Kızlar işte.

Valeri: Yalan söylemişler.

Kralım: Hadi ya?

Valeri: Maalesef.

Kralım: Hangi kızlar diye sormadın. Ne oldu kıskançlık gizleme dersi falan mı alıyorsun?

Valeri: Ya kıskanmıyoruz dedik ya.

Kralım: Gavatsın yani.

Valeri: Sghshahsgsjahajah defol git.

Kralım: Ergen gibi random mu atıyorsun?

Valeri: Normal değil mi ya? 20 yaşındayım ben.

Valeri: Sen de otuz yaşındaymışsın gibi triplere girme.

Kralım: 4 sene kaldı.

Valeri: Hayır. Daha 26 olmadın.

Kralım: Senin doğum günün ne zaman?

Valeri: 19 Aralık. Niye?

Kralım: Doğru mu diye kontrol ettim. Kimliğinde görmüştüm geçen gün.

Kralım: Az kalmış.

Valeri: Evet.

Kralım: Kutluyor musun?

Valeri: Eskiden abimle kutlardım.

Valeri: Bu sene kutlayacağımı sanmıyorum.

Kralım: Beraber kutlayabiliriz.

Valeri: Kutlarınız belki.

Kralım: *Canın isterse kutlarız.*

Kralım: *Uyu hadi. Saat geç oldu.*

Valeri: *Bir şey diyeceğim.*

Kralım: *De.*

Valeri: *Keşke seninle gelseydim.*

Kralım: *Gelebilirdin.*

Valeri: *Evet. :(*

Kralım: *O surat ne?*

Valeri: *Benim şu anki suratım.*

Valeri: *:(*

Valeri: *:(:(:(*

Kralım: *Yarın sabah dersin var. Saat gecenin beşi oldu.*

Valeri: *Yani?*

Kralım: *Uyu artık bir tanem.*

Valeri: *Bir tanem mi?*

Kralım: *Ya sabır.*

Valeri: *Ne sabır ya?*

Valeri: *:(*

Valeri: *:(:(:(*

Kralım: *Şu an sana o kadar öfkeliyim ki, Valeri.*

Valeri: *Yine ne yaptım ya? Yine neden?*

Kralım: *Çünkü yine saçma inatların yüzünden buraya gelmedin ve şimdi haddinden fazla tatlılık yaparak beni çıldırtıyorsun.*

Valeri: *Niye çıldırtıyorsun?*

Kralım: *Çünkü seni öpmek istiyorum ve sen burada yoksun. Yeterli bir sebep değil mi?*

Valeri: *Yarın öpersin.*

Kralım: *UYU.*

Valeri: *CAPSLOCK AÇIK YAZINCA BİR ETKİSİ OLMUYOR.*

Valeri: *Sen ne yapacaksın?*

Kralım: *Uyuyacağım.*

Valeri: Daha yeni uyanmadın mı? Yoksa başından savmaya mı çalışıyorsun beni?

Kralım: Evet, tam olarak onu yapmaya çalışıyorum. Anla ve git artık.

Valeri: NE?

Valeri: Terbiyesiz ya insan bir reddeder.

Valeri: Uyuyorum tamam be.

Kralım: Aferin.

Valeri: İyi geceler.

Kralım: İyi geceler Rosa.

Valeri: Songur?

Kralım: Uyuyorum demedin mi? Yine ne oldu?

Valeri: Son görülmeni açsana.

Kralım: Harbi hastasın sen ya.

Valeri: Of ne alaka ya?

Görüldü attı. Sonra profil fotoğrafının altında yazı belirdi. Son görölme 05.21.

“Anka’nın sana selamı var.”

Kapıdan dışarı çıktığımda Sonay’ı Mercedes Maybatch’in kaputuna yaslanmış şekilde bulmayı beklemiyordum. Songur da arabanın dışındaydı, telefon ile konuşuyor ve sigara içiyordu. Gözlerim onu hemen süzdü. Üzerini değiştirmişti. Altına asker yeşili kargo kesim bir pantolon, üstüne de siyah bir *hoodie* ve siyah şişme montunu giymişti. Kafasında siyah bir bere vardı. Parmakları arasındaki sigarayı yere fırlattığında ayağındaki postallarla izmariti ezdi. Kafasını kaldırdığında telefonla konuşuyordu ama beni fark ederek kaşlarını çatı.

Saat akşam dokuza geliyordu. Birkaç saat önce Songur beni aramış ve beni almaya geleceğini söylemişti. Mekâna gidecektik. Onsuz bir gün içinde bile canım inanılmaz sıkıldığından bu teklifini direkt kabul etmiştim.

“Anka’yı nerede gördün?” diye sordum Sonay’a döndüğümde.

Üzerinde beyaz bir mont vardı, ellerini cebine sokmuş bir şekilde arabaya yaslanmıştı. Belli ki Songur’un telefon konuşmasının bitmesini bekliyordu.

“Mekânda,” dedi. “Siz görüşmüyor musunuz?”

“Hayır.”

“İyi olmuş,” dedi. “Uzak dur bu aralar ondan.”

“Ne alaka?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Ne oldu?”

“Kafayı yedi,” dedi. “İnanılmaz garip davranıyor.”

“Hangi konuda?”

“Her konuda.”

Kaşlarımı çatarak *daha açık ol*, diyeceğim sırada Songur telefonu kapattı ve bize doğru ilerlemeye başladı. Gözleri ile üzerimi bir kez daha süzdü. Üzerime lacivert, inanılmaz derecede mini olan bir elbise giymiştim. Kısa giyinmeyi seviyordum ama lacivert rengi benim için de şaşırtıcı bir tercihti. Ayağımda siyah uzun çizmelerim vardı, üzerimde de *oversize* olan deri ceketim. Bu sefer sabah özendiğimden bile daha fazla özenerek yapmıştım makyajımı. Lacivert renkli ve simli bir göz makyajı yapmış, rimel ve *eyeliner* ile onu tamamlamıştım. Tenime normalde pek fazla şey sürmüyordum ama bu sefer onu da yapmıştım. Dudaklarım yine kırmızı ya da bordo olmadığı için garip hissediyordum. Yine sabahki gibi *nude* renk bir ruj sürmüştüm.

“Sana kalın giyin dediğimde daha da ince giyinmen,” dedi Songur kaşlarını çatarak. Demek ki bana ters ters bakmasının sebebi buydu. “Bir daha söz dinleyeceğine asla inanmayacağım.” Gözleri yüzümü turlarken Sonay aramızdan çekilmiş ve telefonla konuşmaya gitmişti. “Dudakların yine bordo değil. Tarz değişikliğine mi gidiyoruz?” Gözleri ile vücudumu süzdü. “Yo, yine her zamanki gibi inanılmaz seksi giyinmişsin.”

“Rujum bitti,” dedim. “O sabah sürerken kırdım. Alacak zamanım olmadı. O yüzden sürmüyorum.” Gülerek kafamı salladım. “Buna neden bu kadar takıldın ki?”

“Çok alışmışım,” dedi. “Böyle eksik geliyor gözüme.”

“Benim de.”

“Güzel olmuşsun.”

Teşekkür etmek için dudaklarımı aralayacağım sırada bana dedikleri aklımda dolaşmaya başladı ve sadece gülümsedim.

“Aferin,” dedi gülerek geri çekildiğinde.

“Gitmiyor muyuz?” Kafasını arka koltuğun camından çıkaran ve seslenen kişi Kaner’di. Onun da burada olduğunu bilmediğimden ona şaşkın şaşkın baktım. Bana elini sallayarak selam verdi. “Selam canım. N’aber?”

“İyi,” dedim. “Senden?”

“Benden de iyi.” Sonay’a döndü. “Sonay, hadi be!”

“Tamam be geldik!” Sonay telefonu kapatarak montunun cebine koyduğunda ön kapıyı açacağı sırada, “Arkaya geç,” dedim. “Orası benim yerim.”

“Ne zamandan beri?” diye sordu gülerek.

“Sen *Songur sana bakmaz ki* adlı konuşmayı yaptığın gecedan beri,” dedim kapıyı açtığımda. “Küçükler arkaya.”

“Biz tam olarak aynı yaşıyız, biliyorsun değil mi?”

“Ben yirmi olacağım,” dedim. “Sen yeni on dokuz oldun.”

“Çok fark etti,” dedi Songur arabayı çalıştırdığı sırada.

“Sen otuz yaş sendromuna biraz erken mi girdin acaba?”

Songur bana gözlerini devirdiğinde sağa saptık. Sabah derse gittiğimden yine yağmur yağıyordu. Hava sabahkinden bile daha soğuktu ama artık yağmur yağmıyordu.

Mekânın önünde durduğumuzda Kaner ve Sonay bizden önce davranarak arabadan indi ve kapıdan içeri girdiler. Onların geleceğinden habirim yoktu. Belli ki Songur onları yol üzerinden almıştı.

“Buğlem’in doğum gününe ne oldu?” diye sordum arabadan indiğimizde.

Kafasına taktığı bereyi arabada çıkarmıştı. Gözlerim üç numara olan saçlarında dolaştı.

“Onu birkaç gün sonra tekrar yapacağız,” dedi. “Herkesin işi çıkınca yapmak istememiş.”

“Bu gece neden buraya gelmek istedin?” diye sordum.

“Kafan dağılsın diye,” dedi. “Sıkılmış görünüyordun.”

Gerçekten de sıkılmıştım. Ama o bunu nasıl anlamıştı ki?

Elimden tutarak beni mekânın kapısına sürüklemeye başladığında onu takip ettim. Beraber içeri girdik. Buraya beraber geldiğimiz ilk gün kendime itiraf edemesem bile ne kadar korktuğumu hatırlıyordum. Şimdi de korkuyordum. Ama iki korkunun kaynağı apayrıydı.

Kırmızı neon ışıklar içeriyi süslüyordu, gürültülü bir dans müziği çalıyordu ve insanlar eğleniyordu. Mekân her zaman olduğu gibi kalabalık ve canlıydı. İnsanların alkolü boğazlarından aşağı yuvarlayarak bu kadar kaygısız olabildiklerini görmek kafama bir şişe dikmek istemememe neden oluyordu. Çünkü benim kafamın içinde susturacak çok sesim vardı.

Barın oraya gittiğimizde Sonay ve Kaner’in sarışın bir kızla konuştuğunu gördüm. Kız arkasını değil de yüzünü bana döndüğünde olduğum yerde kalakalmıştım. Anka buradaydı. Göz göze geldiğimizde beni fark ettiğini biliyordum, bana büyük bir dikkatle baktı ve ben de aynı dikkatle onu inceledim. Üzerinde pembe mini bir elbise vardı ve saçlarını düzleştirmişti. Yüzündeki makyaj ile beraber her zamanki gibi güzel görünüyordu. Bana bakmaya devam etti, ben de ona, ne yapacağımı bilemeyerek ona bakmaya devam ettiğim sırada hiçbir şey olmamış gibi kafasını çevirdi ve Sonay’a geri döndü.

Sonay bana az önce onun hakkında garip şeyler söylerken şimdi onunla beraber gülüşüyordu. Sonay’ın kötü birisi olduğunu düşünmüyordum ama hep iki taraflı oynadığı bir gerçektir. Songur’un ona güvenmemekte aslında ne kadar haklı olduğunu daha yeni görüyordum.

“Ne içmek istersin?” diye sordu bana döndüğünde.

Omzumu silktim. “Kafana göre takıl. Biraz sert olsun.”

Geldiğinde getirdiği içkileri o kadar hızlı yuvarladık ki anında başım dönmeye başladı. Sonra bir tur daha almaya gitti. Onu da aynı hızda içtik. Artık tamamen sarhoş olacağımın farkındaydım ve hiç umursamıyordum. Sonra onu bir tur daha almaya gönderdim.

Tamam anlamında kafasını sallayarak bara doğru ilerlemeye başladığında bakışlarım hâlâ mekânın içinde dolaşıyordu. Parmaklarım tezgâhın üzerinde çalan müziğe göre ritim tutarken bakışlarım istemsizce tekrardan Anka’ya takıldı. Kaner’in söylediği bir şeye gülüyorlardı ve *shot*

atıyorlardı. Onları izlemenin beni daha körü hissettirdiğini fark ederek bakışlarımı kaçırdım. Bir zamanlar herkesin beraber takıldığına inanamıyordum, hiç kimse birbirini tanımıyorken herkes şu an olduğundan daha samimiydi.

Sanki Songur ve Sonay'ın arası bile iyi değildi artık.

"Sevgilin ne tarafa gitti?"

Gelen sesle beraber kafamı kaldırdım. Oturduğum yerin hemen önünde, daha önce hiç görmediğim bir yabancı duruyordu. Hayatımda Songur kadar uzun boylu birisini görmemiştim, şu ana kadar. Boyu Songur ile aynı gibiydi, cüssesi o kadar fazla olmasa da bu adam da devasa görünüyordu. Simsiyah saçları alnına doğru dökülüyorlardı, yüzünde dikkat çeken bir yara izi vardı. Kaşının bir tanesinde çizik vardı, diğerrinde ise *piercing*. Kırmızı neonlar yüzüne vururken gözlerinden birinin kahverengi diğerrinin ise mavi olduğunu fark ettim.

"Sen kimsin?" diye sordum şaşkın bir sesle.

Adamın Songur'u tanıdığı açıktı çünkü tam da Songur'un tanıyabileceği birisi gibi görünüyordu.

"Ben Odkan," dedi elini taşınmak için uzattığında. "Ama sevgilin bana Borisov der."

"Borisov!" Odkan denilen adamın elini sıkıp sıkmamak arasında kaldığım sırada Songur'un sesi ile beraber geri çekildim. Ellerini ceplerine sokmuştu, çatık kaşları ile beraber birkaç adımda Odkan denilen adamına yanına geçti. "Burada ne işin var?" diye sordu, kaşları biraz daha çatılmıştı. "Hem mekânımda hem de sevgilimin yanında olmandan bahsediyorum."

"Sakin ol," dedi Odkan düz bir sesle. "Seni soruyordum." Songur'un kaşları biraz daha çatıldığında, "Birkaç dakikan var mı?"

"Yine ne bok peşindesin?" diye sordu Songur gergin bir sesle.

"Ben değil," dedi Odkan. "Belli ki sen peşindesin."

Neden bahsediyordu?

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Songur.

"Ertekin'in çocuğundan bahset bana," dedi Odkan kalçasını tezgâha yasladığında.

Songur gülerek ona baktı. “Bunlar senin meselelerin değil.”

“Buradaki her şey asıl benim meselem. Senden daha çok. O’ndan daha çok.”

“Rol yapma,” dedi Songur az önce aldığı içkiyi dudaklarına götürdüğünde. “Sen bu işi bırakalı yıllar oldu. Size hiç bulaşmamış olmam sizin ne bok olduğunuzu bilmediğim anlamına gelmiyor.”

“Biz kimiz?” diye sordu Odkan alaycı bir sesle.

“Sen ve senelerce götünü yaladığın adam,” dedi Songur gülerek. Gözleri Odkan’ın eline düştüğünde nereye baktığını anlamak için ben de ona baktım. İşaret parmağının içinde 20 yazıyordu ve yanında bir şah dövmesi vardı. “21’e ne oldu?” diye sordu Songur eğlenen bir sesle. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu eğlendiren şey ne ise Odkan’ı sınırlendirdiğini görebiliyordum. “Ailede işler yolunda gitmedi mi?”

“Ertekin’in oğlunun seni fena kazıkladığını duydum,” dedi Odkan güldüğünde. “Sana seneler önce söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Birini sadece o senden güçlü olana kadar seversin.”

“O bir Ertekin değil,” dedi Songur. Cebinden sigarasını çıkardığında bahsettikleri kişinin Dolkan olduğunu anlamıştım ama konunun alakasını anlayamıyordum.

“O bir Ertekin,” dedi Odkan. “Hepsinden daha Ertekin. Çünkü Yalçın ile büyüyen oydu. Aile kan bağı olan kişiler değildir. Beraber büyüdüğü kişilerdir.”

“O zaman senin bir Narbekov olman gerekiyor,” dedi Songur alaycı bir sesle.

“Belli ki öyleyim,” dedi Odkan hiç etkilenmeden. “Yoksa bu kadar çamura rağmen nasıl hâlâ temiz kalacaktım?”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Songur, adamın cevabını önemsemeden.

“Bir anlaşma yaptığını duydum,” dedi Odkan.

“Nereden duydun?” diye sordu Songur. “Sevgilinden mi?”

“Yıllardır hiç yanlış bilgi vermedi sonuçta, değil mi?” diye sordu Odkan gülerek. “Sana daha iyisini vermiştim. Benimkini kabul etmeyip de onu mu kabul ettin gerçekten?”

“Hiçbir şeyi kabul etmedim,” dedi Songur.

“Bana etmişsin gibi geldi.”

“Neden edeyim?” diye sordu Songur. “Tüm gücü kendime saklayabilirim. Neden bir ortağım olsun ki?”

“O kadar da güçlü değilsin.”

“O kadar güçlüyüm, Borisov,” dedi Songur. “Sadece siz birbirinizle uğraşırken beni gözünüzden kaçırdığınız için öfkelisiniz.”

“Kimse seni gözden kaçırmadı, Yakut.” Odkan güldü. “Senin babanın kim olduğunu hiç kimse unutamaz. Emin ol. Attığı kazığı da... Aynı şekilde Ertekin’in de. Bunlar bizim şahsi meselelerimiz. Sana hiç söylemediler mi? Ne olursa olsun biz Aslan’ız. Önce sürüden olmayanı avlarız.”

“Ortada bir sürü kalmadı, Borisov,” dedi Songur keyifli bir sesle. “Onu ne yapacaksın peki?”

“Gerçekten kalmadığına inanıyor musun?” diye sordu Odkan ciddi bir sesle. “Onlar inanırlar. Ertekinler inanırlar. Yılanlar ve Kargalar, her ne sikimseniz, onlar inanırlar. Ama Yakutların bundan daha zeki olmasını beklerdim. Senden daha fazlasını beklerdim.”

“Var olmayan bir taht için bunca sene sonra hâlâ çabalamayacağını biliyorum, Borisov,” dedi Songur. “Ama düşmanı herkes kıskırttıysa bile güçlensin diye en çok ekmek atan sendin, hiç unutma.” Odkan’a doğru ciddiyetle baktı. “Ve bence içten içe dua et ki o sürü bir daha bir araya hiç gelemesin. Yoksa yapacakları ilk şey seni sırtlanlara atmak olacak.”

“Yanlış seçimi yaptın,” dedi Odkan gülerek kafasını iki yana salladığında. “Bu işin sonunda herkes pişman olacak ama en çok da sen pişman olacaksın. Benim söylediğim lafa gelmen gerekirdi.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de yanlış seçimi yaptım,” dedi Odkan. “Hâlâ daha yapıyorum. Ne diyebilirim ki? Doğruyu biliyorum. Ama yanlışı daha çok seviyorum.”

“Ben de kendimi nasıl garantiye alabileceğimi biliyorum,” dedi Songur. “Bu işin sonunda istersem nasıl kurtulacağımı biliyorum. Ama ne diyebilirim ki? Yaşamayı biliyorum. Ama kazanmayı daha çok seviyorum.”

“Gördüğüm en cins heriflerden birisin,” dedi Odkan gülerek doğrulduğu sırada. “Ama sana bir tavsiye vermeme izin ver. O çocuğa güvenme.”

Songur gözlerini kısarak ona baktı. “Savaşma da. Çünkü bunun hiçbir şeye faydası yok. İnan bana. Biliyorum. Anlaşmadığını söylüyorsan anlaşılamamışsındır. Seni sadece uyarıyorum. O çocuğa güvenme. Konu işbirliği olduğunda bile. Çünkü her zaman babasını seçecektir. Sana babasından nefret ettiğini söylüyor olması bir şey değiştirmez. Ona hiçbir şey yapamaz. İnan bana. Biliyorum. Sen bilemezsin. Baban hep yanıdaydı. Ben bilebilirim. Çünkü babam hiç olmadı.”

“Ben kimseyle işbirliği yapmam,” dedi Songur. “Bunu şu ana kadar anlamış olman gerekiyordu.” Gözlerini kısarak Odkan’a baktı. “Sizin hiçbir işinize karışmam, Borisov. Babamdan öğrendiğim ilk şey bu oldu. Aslanlar’a asla karışmamak. Anlıyor musun? Kendini olaylara dahil etmene gerek yok. Sizin devriniz bitti. Benimki başlıyor.”

“Benim devrim hiçbir zaman bitmez,” dedi Odkan doğrulup ona doğru bir adım attığında. “Hiçbir zaman. Bunu hiç unutma.”

Songur alayla güldü. “Onu göreceğiz.”

“Emin ol göreceksin,” dedi Odkan. Gözleri bana döndüğünde, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve arkasını dönerek gitti.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum kaşlarım çatık bir şekilde Songur’a bakarken.

“Gidelim,” dedi elimden tutarak beni çıkışa yönlendirmeye başladığında. “Piç herif iki gramlık keyfimi de sikti. Siktiğimin salağı ya. Bana akıl veriyor bir de. Sanki ben neyin ne olduğunu bilmiyorum.”

“Neden bahsediyordu?”

“Anlatsam da anlamayacağın şeylerden,” dediğinde ona nasıl baktığımı biliyordum. “Ben bunun içine doğdum ve büyüdüm ama ben bile hâlâ bazı şeyleri anlamıyorum, Valeri. Beynini bu boş şeylerle doldurmana gerek yok. İnan bana. Eve gidelim.”

“Tamam,” dedim sadece. Yürürken bile sendeliyordum. “Gidelim.”

Arabaya bindiğimizde arabayı son hızla çalıştırdı ve evin yoluna saptı. Beraber eve çıktığımızda kapıyı açarak içeri girdik, üzerimdeki ceketi direkt çıkarıp yatağın üzerine bıraktığımda tekrardan sendeledim. Ayağımda topuklular olduğundan ayakta zar zor dengemi sağlamıştım. Elini belime koyarak beni anında tuttuğunda kendimi onun göğsüne yasladım.

“Ne ara bu kadar sarhoş oldun?” diye sordu bana bakarak. Sesi içimi gıdıklıyordu. “Az önce gayet iyi görünüyordun.”

“Ne konuştuğunuzu anlamıyordum ki tepki göstereyim,” dedim gülererek. “Sadece olduğum yerde duruyordum.”

Bana yavaşça güldüğünde elimden tutarak beni banyoya doğru çekti. “Gel, seni ayıtalım.” Bakışları vücudumda dolaştı. “Üstünü çıkar.”

Botlarımı ve elbisemi çıkardım ve banyonun içindeki duş kabine girdim. “Güzelim makyajın mahvolacak,” dedi suyu açtığında. “Onu daha güzel yollarla mahvetmek istiyordum oysaki.”

“Başka zamana artık,” diye fısıldadığımda kafasını iki yana salladı.

“Her gece sarhoş olmasan o zamanı yaratacağım,” dedi. “Ayyaş.”

“Abartma,” dedim. Cümleyi tamamlamamla beraber suratıma soğuk suyu çarpması bir oldu. Neye uğradığımı şaşırdım. Elimi duş başlığına almak için uzattığımda birden başlığı yüzüme doğru tuttu. Su hızla yüzüme çarptığında şaşkınlıktan sadece bağırabilmişim. Abarttığım düşünebilirdi ama gerçekten soğuk suda duş almaktan nefret eden birisiydim ben. Ve bu su tam olarak buz gibiydi.

“Ya ne yapıyorsun!” diye bağırdığımda, suyu saçlarımda hissettim. Gülüyordu. Güldüğünü duyabiliyordum, kahkahaları kulağıma dolarken bunun büyüüne kapılacağımı hissettiğim an sinirime tutundum.

Ellerimle yüzümü sımsıkı kapatmışım. Hâlâ ıslanıyordum. O kadar üşüyordum ki tüm vücudum titriyordu. Buraya girmeden önce sarhoş olsam da bu şok etkisi yaratan su, biraz ayıltmıştı doğrusu beni.

“Songur yeter,” dedim soğuktan titrerken.

“Ellerini çeksene yüzünden,” dedi. Arkamdaki duvara yaslandığımda ellerim yüzümden çekmedim, su daha sert vurdu yüzüme. Öfkeyle onu ittirmek için ellerimi yüzümden çektim.

Makyajım nasıl akmıştı kim bilir?

Sinirle onu kendime doğru çektim ve elindeki duş başlığını alarak başından aşağı tuttum. Tabii bunu yapmak için zıplamam gerekmişti. Gözlerini kapatarak suratını buruşturdu ama suyu ona tutmayı bırakmadım. Duş başlığını nihayet benden alabildiğinde yukarıdaki yere sabitledi. Su yüzüne doğru akmaya başladığında, ifadesiz yeşil gözleri yüzüme düşmüştü. Su damlalarının kısacık saçlarının rengini koyultmasını izledim

sessizce. Damlalar saçlarına tutunamadan alnından yavaşça kusursuz yüzüne doğru inlemeye başladılar. Bakışlarından onun da biraz sarhoş olduğunu anlayabiliyordum, en azından kafası güzeldi.

Elini duvara yasladığında, üstüme doğru biraz daha eğildi. Üzerindeki kısa kollunun ıslanarak kaslı vücuduna yapışmasını izledim, onu çıkarmak için hamle yapacağım sırada alnını alnıma yasladı ve beni suyun altına biraz daha çekti.

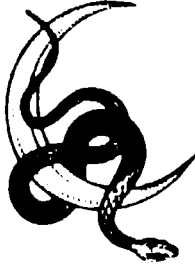
Duvarda sabitlenmeyen elini yavaşça saçlarıma getirdiğinde, yüzümün ortasına düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. Derin bir nefes aldım ama ciğerlerime ulaşan tek şey kokusu olmuştu. İnanılmaz güzel kokuyordu.

İri su damlaları keskin yüzünün her bir hattına damlıyor, en çok çıkık olan elmacık kemiği ve belirginleşen adem elmasında oyalanıyorlardı. Yeşil gözleri çehremde dolandı, her bir hücreme zehrini bulaştırmak istiyormuş gibiydi.

Sertçe yutkunduğumda dudaklarına damlayan su damlalarına kilitlendim. Bir elim ensesine gittiğinde, onu kendime doğru çekmiştim. Gözlerim gözlerine tutundu, gözlerindeki bakışın yoğunluğu arttı.

“Ne istediğimi biliyorum,” dedi tam onu öpeceğim sırada, söyledikleri ile yapacağım şeyi durdurmuştu ama ne diyeceği benim için daha önemli olduğundan onu dinledim. “Yabancı olmak istemiyorum.”

Bu sefer beni öpen o oldu. *Sanırım sana âşık oldum.*

6. BÖLÜM:

BİR KRALIN KALBI VE BİR KADININ LANETİ

Sanırım hayatın en garip yanı, asla alamayacağınızı düşündüğünüz risklerin sizi en çok istediğiniz şeylere çıkarmasaydı.

Şu an içinde bulunduğum anı sorguluyordum. Kalbim içinde daha önce hiç tanımadığım bir hissi taşıyordu. Soğuktan titriyordum ve bedenim kendine gelmişti ama hâlâ ayılabilmiş değildim. Gerçi artık bunun sebebinin alkol olduğunu sanmıyordum.

Kafamın içindeki sesleri susturabilecek güç hiçbir alkolde yoktu.

Bu güç sadece onda vardı.

O benden uzaklaştığı saniye sanki bütün büyü kalkıyordu.

Songur suyun içinden benden önce çıktı, bir süredir sessizlik içindeydik ve dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda hiçbir şeyi ilerletmeme izin vermeden suyu sessizce kapatmıştı. Duş kabininden dışarı doğru bir adım attı ve kapının arkasındaki askılığa astığı havluyu eline alarak bana doğru yaklaştı. Siyah havluyu bana doğru uzattığında hiçbir şey söylemeden havluyu elinden aldım. Havlu onun duş jeli ve şampuanı kokuyordu yani daha önce onun tarafından kullanıldığı belliydi ama bu beni rahatsız etmedi.

Havluyu iç çamaşırlarımın üzerinden bedenime sardığımda yanda duran diğer siyah havluyu eline alarak saçlarını kuruladı. O üzerini çıkarmadığı için kıyafetleri sıırsıklam olmuştu. Islandığı için üstüne yapışan ve tüm kaslarını belli eden tişörtü üzerinden çıkarmasını izlerken hâlâ yerimden kıpırdamamıştım. Sonra altındaki pantolonu da çıkardı ve banyonun

kapısına doğru yürümeye başladı, ben de onun havlusuna sarılmış bir şekilde peşinden gidiyordum.

Yerler ıslak olduğu için bir an dengemi sağlayamadım, ayağım kaydı ve öne doğru sendeledim. Dengemi sağlamak için Songur'un sırtına tutunmaya çalıştım, tırnaklarım çok uzun olduğu için onu tutmak yerine sırtına tırnaklarımı geçirmiştım. Doğal olarak bunu beklemediği için arkasını aniden döndü, bakmasa bile durumu anladığının farkındaydım çünkü arkasını döndüğü gibi eliyle belimi kavramış ve ona tutunmamı sağlamıştı.

"Özür dilerim," dedim, diğer adımı banyonun dışına attığımdan ve yerler artık ıslak olmadığından rahatlamıştım. "Acıdı mı? Tırnaklarım pençe gibi."

Kafasını iki yana salladığında yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Acımadı." Beni hâlâ bırakmamıştı. "Biraz daha su tutmamı ister misin? Hâlâ ayılamamış gibisin." Gözleri kısıldığında yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bana yalan mı söyledin yoksa?"

Onu benden uzaklaştırmak için bağırarak ayıldığımı söylememden bahsediyordu. Ama haklıydı, yalan söylemişim çünkü kendime gelmiş olsam da ayılmış hissetmiyordum. Böyle söylememin tek sebebi onu kendimden uzaklaştırmaktı çünkü kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyacağından korkuyordum. Bir daha hissedebileceğime ihtimal dahi vermediğim bir huzurun içinde dalgalanıyordum ve karanlık çöktüğünde bile kendime itiraf edemeyeceğim şeyleri sırf o dehnec gibi parıldayan gözleri ile bana baktığı için kabul ediyordum.

Aşkın ne anlama geldiği hakkında pek bir fikrim yoktu çünkü bu yaşma kadar gerçekten birbirini seven iki insan görmemişim. İçinde büyüdüğüm evde gerçek bir ilişki yoktu. Platonik olmak ne demek çok iyi biliyordum. Yaşadığımdan değil... Annemin babama olan hisleri bundan ibaretti.

Tek taraflı bir aşk. Hiç görülmeyen bir karşılığı beklemek. Boşa geçen onca sene.

Sonrasında abimle Anka'yı görmüştüm ve kendi kendime belki de aşk gerçektir, demişim. Ama insanı delirten, bambaşka biri yapan ve mutludan çok mutsuz eden bir his olabilir miydi aşk? Olamayacağını düşündüğümünden onlar aksini söylese de hiçbir zaman birbirlerine âşık olduklarını düşünmemişim.

Ama şimdi o yokken deliriyordum. O yanımda olunca bambaşka birisine dönüşüyordum. İhtimalleri düşünüyordum ve her seferinde mutludum, çok mutsuz oluyordum.

Ona âşık olmuş olamam.

Olmamalıyım.

Ama kalbimdeki bu ağırlığı başka nasıl açıklayabilirdim bilmiyordum.

Yanlış yaptığı zaman cezalandırılacağını bilen çocuklar, büyüdüklerinde bile risksiz yollardan gitmek istemezlerdi. Yolun iyi yerlere çıkma olasılığının yüksek olması bile önemli değildi çünkü oralarda bir yerlerde yanlışın ihtimali vardı. O ihtimal onlar için her daim ağır basardı. Çünkü zamanında o toprağa ayaklarını bastıklarında nasıl cezalandırıldıklarını hiçbir zaman unutamazlardı. Ve cezalandırılmanın korkusu, güzel ihtimallerin hayaline karşı daima baskın gelirdi.

Benim için de daima baskın gelmişti.

Şimdiye kadar.

Babam benim bu hâlimi görse bir aptal olduğumu söylerdi. Kendime onun zincirlerinden kurtulduğumu söylüyordum ama hâlâ kafamın içinde onun sesiyle yaşıyordum. Çoğu kararı benim için o veriyordu. Tehlike çanları onun yüzünden çalıyordu. İstedğim şeyleri dile getiremememe nedenim oydu çünkü bana hiçbir zaman ne istediğimi sormamıştı. Bu yüzden şimdi birisi sorduğunda kalakalıyordum.

Bana iyi hiçbir şey bırakmamıştı. Onun yüzünden hayatım boyunca gerçek bir aşk göremediğimdendi belki de bu duyguya hep bu kadar mesafeli durmam. O zamanlar on beş yaşındaydım. Mutluluğun birinin elini tutmakla geleceğini inanmıyordum, her gece bir insanla uyuyup uyanmak istenilebileceğini düşünmüyordum, bir çift göze bakıp da hayatta olduğunu hissedilebileceğine ihtimal dahi vermiyordum.

Şimdi yirmi yaşına girmek üzereydim. Ve inanmadığım ne varsa hepsini hissediyordum.

“Eşofman altı da vermeme ister misin?” Gelen soruyla beraber kafamı kaldırdım ve ona baktım. Gardırobunun önünde duruyordu, kendisine bir şort ve *boxer* çıkarmıştı. Kafamı hayır dercesine iki yana salladığımda dolabın içinden çıkardığı siyah bir *sweatshirt* bana doğru uzattı.

Sweatshirt elime aldığımda, “Pijaman yok mu?” diye sordum.

Kaşları ile elimdekini işaret etti. “Pijama işte.”

*Sweatshirt*ün üzerindeki amblemi işaret ettim. “Bu markayla mı?”

Bana arkasını dönmeden önce, “Giy işte,” dedi sadece. “Burada pek kıyafetim yok.”

Ama dolabın içini buradan baktığımda görebiliyordum ve benim dolabımdan daha kalabalıktı. Ayrıca yanda da bu dolaptan daha büyük bir dolap vardı, orada da gömleklerinin olduğunu görmüştüm. Fazla kıyafeti olmayan hâli buysa onun fazla anlayışını oldukça merak etmiştim.

Arkasını dönerek altındaki *boxer*i indirdiğinde gözlerim çıplak kalçasına kaydı. Kalçasının en başından üst bacağına kadar uzanan büyük ve derin bir kesik izi vardı, daha önce de onu çıplak gördüğümde fark etmiştim. Gerçi fark edilmeyecek gibi değildi.

“Arkanı dönmene gerek yok,” dedim yeni *boxer*i bacaklarından geçirip giyindiğinde. Çoktan bana doğru dönmüş ve eline aldığı basketbol şortunu da giyinmişti.

Alayla gülümseyerek, “İçinin gitmesini istemedim,” dedi bana doğru yaklaştığında. “Çamaşırların ıslak. Onları da çıkar.” Havluyu yatağının üzerine bıraktığımda bana dolaptan yeni çıkardığı bir *boxer*i uzattı. Ona arkamı döndüğümde arkamdan sessizce güldüğünü duydum. “Arkanı dönmene gerek yok,” dedi en az gülüşü kadar alaycı bir sesle.

Üzerimdeki sutyeni çıkartırken onu taklit ederek, “İçinin gitmesini istemedim,” dedim.

Tekrar güldüğünü duydum. Altımdaki külotu da çıkardığımda bakışlarını üzerimde hissediyordum ama bu artık beni germekten çok heyecanlandırıyordu. Bana uzattığı *boxer*i bacaklarımdan geçirerek giyindim, bel bana fazla bol olmuştu ama idare edilmeyecek gibi değildi. En son uzattığı *sweatshirt*ü de giyindiğimde kokusu yine dört bir yanıma sarmıştı. Sadece parfümünün bu kadar kalıcı olabileceğine inanmıyordum. Olay duş jeline ya da şampuanında olmalıydı, en etkili olanın ten kokusu olduğunu inkâr edemezdim tabii ki.

Saçlarımı *sweatshirt*ün içinden çıkardım. Songur hâlâ arkamdaydı. Terasa doğru çıkan kapının önünde duruyordu. İçerisinin havalanması için kapıyı açtığında esen rüzgârla beraber ürpererek kollarımı birbirine sardım. Evin içi çok soğuk olmasa da ben soğuk suya fazlasıyla maruz kalmıştım ve saçlarım da sıırılsıklam olduğundan esen rüzgârla beraber buz kesmiştim.

Ürperdiğimi fark edince kapıyı açtığı gibi kapattı. Yanıma birkaç adımda gelerek, “Kapüşonunu kapat,” dedi.

Birkaç adım atarak yanımdan geçti, ben olduğum yerde dikiliyordum. Onun yanında eskisi gibi rahatsız değildim ama kendi evimde olduğum gibi rahat da hissedemiyordum. Nereye oturmalıyım? Ne yapmalıyım? Acıkırsam mutfığa girip kendime yemek yapabilir miydim?

Yapamazmış gibi hissediyordum ve bunun sebebi o değildi, bunun farkındaydım. Küçükken misafirlğe her gittiğimizde babam beni insanların arasında bir şekilde azarlamamanın yolunu bulurdu, kişiliğimin şekillendiği dönemlerde başkasının evindeyken kıpırdamayacağımın bana öğretilmesi büyüdüğümde kendi evim dışında başka yerde rahat hissedememe neden olmuştu. Öyle ki lisedeyken en yakın arkadaşlarımın evinde bile yatıya kalmazdım. Ne zaman yatılı bir plan yapılırsa bir şey uydurur ve oradan kaçırdım, sevgilimin evinden bile. Bunu ortamdaki herkesin garip karşıladığını biliyordum, Anka dışında. O beni her zaman bir şekilde idare ediyordu.

“Neden orada dikiliyorsun?” diye sordu. Attığı birkaç adımdan sonra bana dönmüştü.

“Ne yapayım?” diye sordum bir an ne diyeceğimi bilemeyerek. Verebileceğim en aptalca cevabı verdiğim için sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuşum.

Dokuz yaşında gibi davranmana gerek yok, Valeri.

“Yat,” dedi bunu sormamı garipsemiş gibi. “Ya da salona geç. Geliyorum.”

“Nereye?” diye sordum kendime engel olamayarak.

“Banyoya,” dedi. “Kurutma makinesi alıp geliyorum.”

“Ne yapacaksın onu?”

“Sence?” diye sordu yavaşça güldüğünde. “Kızım bende kurutacak saç mı var? Saçların ıslak. Kurutalım.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım ama bir şey demeden banyoya doğru ilerledi. Onun bu kadar ince düşünen birisi olmasına hâlâ alışamamıştım. Bana herkes görüldüğü gibidir demesine rağmen kendisinin bunun bambaşka bir örneği olduğunun farkında mıydı? Olmamalıydı. Çünkü olsaydı benimle böyle konuşmazdı. Kullandığı her bir kelimeyle kendisini layık

gördüğü yerle benim onu layık gördüğüm yer birbirine o kadar zıttı ki eğer bunu bilseydi belki de benim yanımda bir daha hiç konuşmazdı.

Birkaç saniye sonra geri geldiğinde yatağa doğru ilerledi. Yatağın yanındaki komodinin üstünde bir gece lambası, bir paket sigara ve küllük vardı. Hemen arkasında da bir priz. Saç kurutma makinesini prize taktığında hâlâ onu izliyordum. Gözleri ile yanını işaret ettiğinde yatağa doğru çıktım ve yanına oturdum. Ayaklarımın ucunda duran bilgisayarını komodinin üzerine koyduğunda ayaklarımı uzatarak yatağa iyice yayıldım.

“Saçımı kurutmayı sevmem aslında,” dedim o saç kurutma makinesini çalıştırdığı sırada, makineyi elinden almış ve saçımı kurutmaya başlamıştım.

“Cam açık olmayınca bunalıyorum,” dedi. “Şimdilik kurut.” Kafamı sallayarak onu onayladığımda makineyi saçlarıma tuttum. “Ver, ben kurutayım.”

“Gerek yok,” dedim bir an bunu kabul etmek istememe rağmen. Ama çok garip değil miydi? Her şeyi benim için yapmasına ne gerek vardı? Aklımı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Kısa bir sessizlik olduğunda yatakta uzanır pozisyona geçti. Komodinin üstündeki sigara paketini, çakmağı ve küllüğü aldığı anda hâlâ saçlarımı kurutuyor ve onu izliyordum. Küllüğü çıplak göğsünün üzerine koydu ve sigara paketinden bir dal çekerek dudaklarının arasına yerleştirdi. Mavi renkteki çakmakla sigarasını yakarak bir nefes çektiğinde duman doğrudan yüzüme çarpıyordu, canım anında sigara çekmişti.

Bunu anlamış gibi paketi tekrar açarak bana doğru uzattığında içinden bir dal çeksem de, “Ben sarı filtre sevmiyorum,” dedim memnuniyetsiz bir sesle. Hem çok ağırdı hem de beyaz filtreden bile kötü kokuyordu, bu yüzden birinden otlamadıkça asla sarı filtre içmiyordum ama otlakçı olduğunuzda seçme şansınız kalmıyordu. Bulduğunuzu içiyordunuz.

“Senin için senelerdir içtiğim sigarayı da mı değiştireyim?” diye sordu alaycı bir sesle. “Her şeyi iste ama bu olmaz. Burada bir sınır çizelim.”

“Bunu gerçekten keyif alarak mı içiyorsun?” diye sordum, sigarayı elinden almama rağmen hâlâ yakmamıştım. “Çok kötü.”

“Senin içtiğinden iyi,” dedi. “Getireyim mi senin paketini?”

“Bitti ki.”

“Sigara içmiyorsun yiyorsun sanki,” dedi yavaşça güldüğünde. “Tırcı dayılar gibi sigara içiyorsun, kızım. Azalt biraz.”

“Abart.”

“Abartmıyorum,” dedi. “Ciğerlerine yazık.”

Ona gözlerimi devirdim. “Söyleyene de bakın.”

“Dediğimi yap, yaptığımı yapma.”

Babamın her zaman kurduğu cümleyi kurduğunda saç kurutma makinesini tekrar çalıştırdım. Bakışları hâlâ bende idi, sigarasından bir nefes daha çektiğinde külü çıplak karnının üstündeki küllüğe döktü. Parmaklarını omzumda hissettim, kısacık bir an sonrasında saçlarımda geziniyorlardı.

Saçlarımla sol omzuma doğru topladığımda sigarayı yakmak için kurutma makinesini kapattım. Uzanarak kurutma makinesini tekrardan çalıştırdım. “Önce saçlarını kurut,” dedi. “Sonra sigaranı içersin.”

“İçmek için çok da hevesli değilim zaten,” dedim gülererek. Ama onun dudakları arasında sallanan sigarayı izlemek canımın çekmesine neden oluyordu. Hem sigarayı hem de onun dudaklarını.

“İstersen gidip sana paket alabilirim,” dedi. Ona kaşlarımla çattığımda, “Sitenin dışındaki tekel sabaha kadar açık,” diye cevapladı bakışlarımla.

“Saçmalama,” dedim. “Gece gece uğraşmana ne gerek var?”

Gözlerim hâlâ dudaklarındayken sigarayı çekti ve cam küllüğe bastırarak sigarayı söndürdü.

“Ne zahmeti?” Bakışları gerçekten saçmalıyorsun, der gibiydi. “Alt tarafı on adım atacağım.”

“Öyle ama gerekli olan bir şey değil,” dedim. “Yarın sabah ben alırım.”

Omzunu sen bilirsin dercesine silktiğinde sigara paketinden yeni bir dal çekmiş ve dudakları arasına koymuştu. Sigarayı tekrar yaktığında, “Çok sigara içiyorsun,” diye takıldım ona.

Bir şey demediğinde kurutma makinesinin hızını ikinci dereceye aldım ve kafamı baş aşağı eğerek saçlarımla kökünü kurutmaya başladım, uçları da hâlâ kurumamıştı çünkü saçım çok yavaş kuruyordu ve bundan nefret ediyordum. Yatağın içinde eğilemediğimi fark ettiğimde ayağa kalarak eğildim, kurutma makinesini saç diplerime tutarken bir yandan da saçlarımla karıştırıyordum.

Birkaç dakika sonra yeterli olduğuna karar vererek doğrulduğumda Songur’un beni izlediğini gördüm. Gözleri doğrudan kalçalarımdaydı,

eğildiğim için üzerimdeki *sweatshirt* belime doğru toplanmıştı. *Sweatshirt*ü çekiştirerek ondan aldığım *boxera* doğru indirdiğimde gözleri bu sefer bacaklarımı izlemeye başladı.

“İnsan baktığını gizler,” diye takıldım ona. Kalçalarımı keserek yakalanmasına rağmen bakışlarını gizleme gibi bir ihtiyaç duymuyordu.

“Bende gizli saklı olmaz,” dedi alaycı bir sesle. “Güzel manzaraydı.”

“Gerçekten böyle düşünmüyorsun,” dedim yatağa tekrar tırmandığımda. Düşünüyor olamazdı çünkü değildi.

Güzel değildi.

Fazla zayıftım. Lisede sahip olduğum için nefret ettiğim kiloların hepsini sınav senemde stresten vermişim ve bunu sağlıklı bir şekilde de yapmamıştım. Şimdi onları geri alamıyordum. Bacaklarımı seviyordum, bu yüzden hep kısa giyiniyordum çünkü öyle kendimi daha iyi hissediyordum ama bacaklarımda ve kalçamda çok fazla çatlak vardı ve kızlar soyunma odasında giyinirken yakın arkadaşlarımdan birisi kötü durduğunu söylediğinden beri onlarla aram çok iyi değildi. Sonrasında bir aptal gibi Güney’e nasıl göründüklerini sormuştum, o anı çok net bir şekilde hatırlıyordum. Benim odamdaydık, yataktaydık, o antrenmandan çıkıp yanıma uğramıştı ve beraber edebiyat dersinin projesini yapıyorduk. Ayağa kalktığımda aynı şu an Songur’u yakaladığım gibi onu bana bakarken yakalamıştım ve hayatımda sorduğum en aptalca soruyu sormuştum. O ise bana farklı görüldüğünü söylemişti. Güzel değil. Farklı. Kafasına bu durumu fazlaca takan bir kızın duymak isteyeceği son cevaplardan biriydi. Çirkin ile hemen hemen aynı anlama geliyordu. *Kötü gözüküyor ama ben seni kırmak istemiyorum*, demek anlamına geliyordu ve bunu o zaman çok net bir şekilde anlamıştım.

Beni kırmak için demediğini biliyordum. Sadece düşünmeden konuşmuştu ama onun düşünmediği o cevap benim uzun süre boyunca düşündüğüm bir şey olmuştu. Sonrasında toparlamaya çalışmıştı ve ona önemli olmadığını söylemişim ama benden bahsediyorduk, bir şey eğer kafama takılmışsa ondan kurtulma şansım pek yoktu.

O düşünce zihnimden hiç gitmedi.

Yerine daha kötüsü gelene dek.

“Ne alakası var?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Gerçekten saçmalıyorsun, Valeri.”

Birden ciddileşmişti. Bakışları yüzümdeyken ben ondan kaçarak yatağın en ucuna oturdum. Yine çok aptalca bir şey söylemiştim. Bu tarz şeyler söylememin onu sinirlendirdiğini biliyordum ama onun yanında konuşurken ikinci kez düşünmüyordum. En azından bu aralar böyleydim.

“Bir şey demedim,” dedim sessizce.

“Kim böyle düşünmene neden oluyor?” diye sordu gözlerini kısarak bana baktığında.

Ona bir isim versem gidip o ismin sahibinin kapısına dayanacak kadar öfkeli bakıyordu. Onunla ilgili en alışmadığım şey buydu. Bir kasırğa gibiydi. Bir anda öfkelenebiliyordu. Tahmin bile edemeyeceğim anda. En sakın anında bile gürleyebilirdi. Asla bir saniye sonra bana ne vereceğini bilemezdim.

“Kimse,” dedim. Sesim yine kısıktı. “Öylesine söylediğim bir şeydi, Songur. Sinirlenmene gerek yok.”

“Sinirlenmiyorum,” dedi ama sinirlendiğini biliyordum. “Sadece soru soruyorum.”

Ben ondan kaçamayacağımı kabullenmiştim. Henüz yeniydi ama sonunda kabullenmiştim. Gözlerime baktığında bile söylediklerimden başka bir şey bilemeyeceğini söyleyen bir adamın içimi görebileceğini kabullenmiştim.

Ama o hâlâ onun benim için söylediklerinden ibaret olmadığını kabullenmemişti.

Onun dehnec gibi parıldayan gözlerine baktığımda hep daha fazlasını düşündüğümün farkında değildi. Her hareketine daha önce hiç kimseye yüklememiş bir anlamı yüklediğimin farkında değildi. Ona güvenmediğim için ondan uzak durduğumu düşünürken aslında ona tamamen teslim olmam için tek bir adım kaldığının ve benim o adımı atmamak için hayatımın savaşını verdiğimin farkında değildi.

Gerçekten kalbin attığı sürece kötü adamı oynayamazsın diyerek rolünü bana sunmasına rağmen benim onun kalbine sahip olabilmek için neler yapabileceğimin hâlâ farkında değildi.

Belki de aramızdakinin nelere mal olabileceğini ilk düşünen oydu. Ama tamamen anlayan ilk kişi bendim. Çünkü onun da bu işin sonunda bizi ne beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Konuşmayacağımı fark ettiğinde, “Sana sadece güzel olduğunu düşünüyorsam güzel derim,” dedi. “Gerçekten öyle söylemek istedim ve söyledim. Çünkü güzelsin. Ben burada senin için deliriyorum, bunu görmüyorsun, bana inanmıyorsun da kafadaki saçma sapan düşüncelere mi inanıyorsun?”

“Songur...”

Lafını kestim ama ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sadece susmasını istedim. Nasıl bir çukurun içine düştüğümü bilmiyordu. Kafamın içindeki sesleri susturmak için kafama bile sıkabilecek hâlde olduğumu bilmiyordu. Her seferinde benimle olan savaşlarında şeytanların biraz daha galip geldiğini bilmiyordu. İstemediğim birine dönüşüğümü ve elimden hiçbir şey gelmediğini bilmiyordu. Dünyada en son olmak istediğim kişiye ne kadar benzemeye başladığımı bilmiyordu. Ne kadar mutsuz ve çirkin hissettiğimi bilmiyordu. Nasıl bir yalnızlığın içinde debelendiğimi bilmiyordu. Bana açılacak tek kapıyı da sertçe çarpmamın nedeninin o kapının sahibini de kaybedecek güce sahip olmamam olduğunu bilmiyordu. Ona güvenmediğimi biliyordu ama neden güvenmediğimi bilmiyordu. Kafayı onla bozduğumu bilmiyordu. Kalbimin kırıktan geçilmediğini biliyordu çünkü bana bunu söylemişti ama onunkinden sağ çıkamayacağımı bilmiyordu.

Ona âşık olduğumu bilmiyordu.

Diyecek hiçbir şeyim olmadığını fark edince, “Söylediğim şeyleri neden kastetmediğimi düşünüyorsun?” diye sordu.

Şimdi sesi daha sakindi ama bu onun kendisini maskelemek konusunda gösterebildiği üstün performanstan kaynaklanıyordu. Kendisini dizginleyebildiğini biliyordum. Bunu benim asla yapamayacağım kadar rahatlıkla yapıyordu.

“Kalbine söz geçiremeyecek kadar zayıf mısın sen?” diye sormuştu bana bir gece. O gece, bu gece bulunduğum yerde bulunacağımı aklımın köşesine dahi getirmemiş olsam da onun benim gibi olmadığını fark ettiğim anlardan biriydi o an.

Anlaşılan ben kalbime söz geçiremeyecek kadar zayıftım çünkü onu o kalbin içine kendi ellerimle almıştım.

Ama o benim gibi değildi.

Senin gibi zayıf değil mi demek istiyorsun?

Asla senin olmayacak bir adamın peşinden koşuyorsun.

Ve yine hata yapıyorsun.

Hata yapmaya alışkınsın, biliyorsun. Çünkü dünyaya geldiğin ilk günden beri düşünüyorsun ve tek başına kalkıyorsun. Kaybediyorsun ve kazanmanın ne demek olduğunu her gün biraz daha unutuyorsun. Hayatı tek başına öğreniyorsun. Çoğu insana altın tepside sunulan her şeye tırnaklarıyla kazıyarak sahip oluyorsun. Aldığın her nefeste bedel ödüyorsun.

Alışkınım sanıyorsun. Ama hiçbir zaman kalp kırıklığını hesaba katmıyorsun. Bu yüzden bu sefer bedelinin çok daha ağır olacağını unutuyorsun.

Boğazımı temizleyerek, “Dediğim gibi,” dedim. “Öylesine söylediğim bir şeydi. Sadece dalga geçmiştim.” Sesimi ben bile zar zor duyuyordum. Bana ne oluyordu? Sanki şu an aynaya baksam kendimi tanıyamayacaktım.

Kaşları biraz daha çatılırken, “Bana öyle gelmedi,” dedi. Sesi benimkinden daha güçlü çıksa da artık sinirli değildi. Sakin konuşuyordu.

Oturduğum yerden kalkarken, “Gerçekten,” dedim. “Öyleydi. Rahatsız olduğunu bilsem söylemezdim.” Gözlerine bakınmaktan kaçındım ama baksam daha iyi hissedeceğimi biliyordum. “Bir daha takılmam böyle.”

“Olay benim rahatsız olmam değil, Valeri,” dedi. “Yemin ederim, hiçbir olay benimle ilgili değil artık ya.” Yanından geçip gidecekken birden elimi tuttu ve “Kaçma,” dedi. “Şu an değil.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek, “Kaçmıyorum,” dedim ama yaptığım tam olarak buydu.

Bana inanmadığını belli edercesine baktığında pes ederek tekrardan yatağa çıktım ve yanına oturdum. Bir şey söylemek için dudakları aralandı ama ben ona doğru sokulduğumda her ne diyecekse vazgeçti, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Gözlerini göremesem de şaşırdığını biliyordum çünkü ben de kendimden bunu beklemiyordum. Kafamı çıplak göğsüne yasladığımda parfümünün kokusu ciğerlerime doldu, daha derin bir nefes aldım. Kolunu omzuma atarak beni kendine biraz daha çekince iyice ona sokuldum ve elimi çıplak göğsüne koydum. Çenesini hâlâ biraz daha ıslak olan saçlarıma dayadığında konuşmadığı için ona minnettardım.

Hep böyle kalmak istiyordum. İki gün önce düşündüğüm her şeyden uzaklaşırken buldum kendimi. Babam her şeyi mahvetmemişken, abim ve annem hâlâ yanımdayken ve hoşlandığım kişi tatlı bir çocukken yaşadığım o hayatı geri istemiyordum. Sadece onu istiyordum. Yarım hissedip sadece

nefes aldığım bir hayatı özlemek istemiyordum. Gerçekten yaşadığımı hissettiğim bir gelecek düşlemek istiyordum.

Parmaklarım göğsündeki İkarus dövmesinde dolaşmaya başladığında gözlerimi kapattım ve istediğim şey yüzünden hissettiğim suçlulukla yanmaya başladım. Annem bu hâlimi görse çok üzülürdü. Mutlu olmam için kendi mutluluğunu harcamıştı ve onun değerini asla bilemeyecek bir adamla hayatını mahvetmişti. Onun gibi olmamam için feda ettiği koca bir hayat sonrasında yavaş yavaş ona dönüştüğümü izliyorsa eğer gittiği yerden, içten içe kahrolduğunu biliyordum. Onu düşünmek gözlerimin dolmasına sebep olduğunda gözlerimi daha sıkı yumdum ama bu sefer göz kapaklarıma düşen tek görüntü abimin yüzü oldu. Hayata dair kurduğu hayalleri düşündüm, babam benim üzerime gelemesin diye tüm yükü kendi sırtında taşımış ve benim için hayatını feda etmişti. Şimdi ise geceleri kurduğu hiçbir hayali gerçekleştiremeyecekti.

İnsanların çoğu yaşanmamış bir hayattan ölüyor, demiş ünlü şair Rilke. Bu satırı ilk okuduğumda aklıma gelen tek şey abimin yüzüydü. Bir daha asla göremeyeceğim gülümsemeseydi. Berbat hissederken bile hiçbir şey söylememesiydi. Beni sıkıca sarması ve her şeyin iyi olacağına inandırmasıydı. Yaptığı fedakârlıklardı. Toprağa verildiği andı.

Birden ağlamaya başladığımda Songur'un omzuma attığı elinin kaskatı kesildiğini fark ettim. Birkaç gün önce olsa nasıl bir cehennemde yanarsam yanayım ona yandığımı göstermezdim ama korktuğum başıma gelmişti. Bir adım atınca bir daha geri gidemez olmuştum. Oysaki onun bir ileri iki geri gitmekte hiç de zorlanmayacak bir adam olduğunu biliyordum.

Onun kim olduğunu biliyordum. Yanında olmamam gereken biriydi. Kendimi bu zamana kadar uzak durmam konusunda uyardığım her şeyin birleşimiydi. Ama bunun farkında olmak bile ondan uzaklaşmam için yeterli değildi. Şu an değildi. Çünkü göğsünde ağlayabileceğim tek insan oydu. Hayatımdaki tek insan oydu. Sevdiğim ve beni terk etmeyen tek insan oydu.

Ağlamam şiddetlenirken kafamı iyice Songur'un göğsüne gömdüm. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şeyi olmadığından susmuyordu, bunu biliyordum. Onun her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu. Ama şu an ihtiyacım olanın kelimeler değil de sadece ağlamak olduğunun benden daha çok farkındaydı. Çünkü beni görüyordu. Beni gördüklerimden ibaret saymıyordu.

Elleri saçlarımda dolaşmaya başladığında bu beni sakinleştirmede. Aksine, ağlamam şiddetlendi. Her gece özenle saçlarımı tarayan annemi düşündüm. Kendime güzel davranmam için her bir detayına önem vererek büyüttü beni. Bana öğretmeye çalıştığı ilk şey buydu. Kendimi sevmek. Hiçbir zaman bu konuda iyi olmamıştım ama onun için çabalamıştım. O gittiğinde ise çabalamayı tamamen bırakmıştım. Yapabileceği her fedakârlığı sırf ben kendimi seveyim diye yaptıktan sonra şu an kendimden nefret ettiğimi görseydi hakkımda ne düşünürdü?

Hayatta en çok gururlandırmak istediğin insan için koca bir hayal kırıklığı olduğunu fark etmek, asla toparlayamayacağın bir yıkım başlatıyordu kafanın içinde. Savaşabileceğin bir durum bile yoktu ortada, karşı koyamazdın, sadece ağlardın. Çünkü en başta savaştığın için bu hâldeydin. Düşmanı kendin sandığın için bu hâldeydin. Ama aslında düşmanın, en başından beri seni olmak istediği şeye dönüştürmek için kendini öldürmene neden olan kişiydi ve sen de fırsatın varken ona saldırmak yerine aynaya saldırdığın için bu hâldeydin.

Dudaklarımı daha fazla ağlamamak için sıktım ve ısırdım, ağzıma kan tadı gelmesine rağmen duramıyordum. Kendime söz geçiren biri olduğumu hiçbir zaman düşünmemiştim ama hiç bu kadar dibi görmemişim. Songur parmaklarını tekrardan saçlarımda dolaştırmaya başladığında bu sefer hıçkırmaya başladım. Bana dokunduğu her seferde ağlamamın daha da şiddetlendiğini fark ederek birden elini çekti ve doğruldu. Benden uzaklaşacağını düşünerek kollarımı birden çıplak beline doladığımda kaskatı kesildi. Sanırım o da ilk kez benimle ne yapacağını bilmiyordu.

Hıçkırıklarımın arasından, “Her şey bok gibi,” dedim ama kendim bile ne dediğimi anlayamamışken onun anlayabildiğinden şüpheliydim. Neden konuştuğumu bile bilmiyordum. Her zaman sessizliği tercih eden birisi olmuşum ama şimdi hep kovaladığım o sessizlik onun kelimelerinden bile daha acımasızca geliyordu.

Her şey bok gibiydi. Benim için fedakârlık yapan herkes toprağın altındayken gerçekten her şey bok gibiydi. Her şey tıpkı annemin cesedini gördüğüm günkü kadar bok gibiydi. Morgu birbirine kattığım ve babama en azından üzgün görünmesi için yalvardığım günkü kadar bok gibiydi. Her şey tıpkı abimin ölüm haberini aldığım günkü kadar bok gibiydi. Saatlerce ağlayarak toprağı izlediğim ve bu dünyada artık kimsem kalmadığını kabullendiğim o çaresiz andaki kadar bok gibiydi.

Küçükken ağladığımda rahatlayacağıma inanırdım ama o gözyaşlarının içinde boğulmaya başladığımda kendimi durdurmak zorunda kalmıştım. Şimdi bana artık yansımamdan bile daha tanıdık hissettiren bir yabancının kollarındaydım ve kendimi durduramıyordum.

Ne diyeceğini bilemeyerek, “Biliyorum,” dedi. “Öyle.” İlk kez doğru kelimeleri bulamayan taraf ben değildim. “Ağlamayı sevmiyorum, Valeri.” Kendimi tutmaya çalıştım ancak gözyaşlarım beni dinlemiyordu. Kendimi tutmaya çalıştığımı fark etmiş olacak ki, “Kendini tut diye söylemedim bir tanem,” dedi. “Rahatlayacaksan ağla. Buradayım ben.”

Burnumu çektiğimde, “Hep burada olsan keşke,” dedim.

“Keşke,” dedi derin bir nefes verdiğinde.

Kafamı kaldırarak ona baktım. “O ne demek?”

Ağlamamın şiddetlenmemesi için vücudumdaki tüm kasları sıkmam gerekmişti. Bana hep burada olacağını söylemişti. *Keşke*. Ama hayattı bu. Dün bize *hep yanında olacağım*, diyen kim bugün yanımızdaydı? Asla gitmem diyenler hep ilk giden olurdu. Asla gitmeyecek olanları da hayat bir şekilde koparmayı bilirdi bizden.

Gözleri gözlerime düştüğünde sanki ne düşündüğümü anladı. “Öyle değil,” dedi yumuşak bir sesle. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. “Öyle değil.” Nasıldı? “Keşke, sen de.”

Ne dediğini anlamıyordum ama bu ilk kez anlamak istemediğimden kaynaklanmıyordu. O, hayatımda gördüğüm kendini en iyi ifade eden, kelimelerle arası en iyi olan adamdı ama ilk kez neden bahsettiğini anlamamıştım. Çünkü ilk kez nasıl ifade edeceğini bilemiyor gibiydi.

“Sen de hep burada olsan keşke,” dedi ona sorgulayan gözlerle baktığımı fark ettiğinde. Sertçe yutkundum. “Hep burada olsak keşke.” Ama olmayacaktık. Olmayacağımızı uzun zamandır biliyordu. Ben ise şu an anlıyordum. “Sen ağlamazken tabii... Mutluyken... Herhangi bir anda. Daha önce hiç keşke dememiştin, biliyor musun? Hiç...” Gözlerine bakmak ağır geldiğinde kafamı tekrardan göğsüne gömdüm. “Sana her şeyi unutturabilmeyi çok isterdim.”

“Sen unutmak istemez miydin?” diye sordum. Yüzüm göğsüne gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı, tabii ağlıyor olmamın da etkisi vardı. Ama ne dediğimi anladığını biliyordum.

“Hayır.”

"Neden?"

"Böyle de yaşıyoruz," dedi sadece.

Sadece nefes alıyorduk. Yaşamıyorduk ki.

"Öyle yaşayamayacağını sana düşündürten ne?"

Derin bir nefes aldı. "Çok garip sorular soruyorsun bazen."

"Hayır," dedim. "Normal sorular soruyorum. Daha önce kimse senin ne istediğini merak etmemiş. Belki de o kadar inandırmışsın ki onları her yaptığını isteyerek yaptığina, onlar sorma gereği bile hissetmemiş. Öyle ya da böyle kimse sana ne istediğini sormamış, Songur. Mağduru oynamayı sevmediğini biliyorum. Ama bir kez olsun kendine dürüst ol istiyorum."

Sessiz bir şekilde, "Dürüstüm kendime," dedi.

Ama değilsin. Bunu biliyorum. Biliyorum çünkü... Ben her gece zihnimde bir adamla konuşuyorum. Senin isminle aynı ismi. Senin gibi sarılıyor, senin gibi konuşuyor, senin gibi bakıyor. Dehnec gibi parıldayan gözlerini kıstığında kalbim öyle bir atıyor ki sanki istese gerçekleştirebilir tüm hayallerimi. Senin fısıldadıklarını fısıldıyor bana geceleri. Ama o daha dürüst davranıyor sanki. Saklamıyor kendini. Gizlemiyor gerçekten düşündüklerini. Onu baktığımda bana hissettirdikleri, sakince esen bir rüzgâr gibi.

Ama sen sakince esen bir rüzgâr değilsin.

Kasırgasın.

Öylesin çünkü... Saklıyorsun benden seni sen yapan her şeyi.

Yarattığın o adamı alıyor ve önüme koyuyorsun, gerçek bile olmayan bir şeyi benimsememi istiyorsun. Aslında düşünmediğin şeyler söylüyorsun. İçini görmeyeyim diye dışını süslüyorsun. Kimse kıramasın diye o kalbini, sanki hiç yokmuş numarası yapıyorsun. Ama benimkine sahip olmak için çabalamaktan hiç geri durmuyorsun. Kimseye teslim olmam, diyorsun. Ama kendimi sana tamamen bırakmamı istiyorsun. İyilik ve kötülük arasında ince bir çizgi olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Ama ikisini de içinde eşit derecede taşımayı kendine yediremiyorsun. Kendini kötüye ait hissediyorsun ama bazen sınırını aşıyorsun, hiç olmak istemediğin o iyi adama dönüşüyorsun. Bomboş bir savaş uğruna kendini yok ediyorsun. Dürüst olmam gerek... Rolün kötü olabilir ama sen rolünü çok iyi oynuyorsun.

Karşımda bir kasırgaya dönüşüyorsun. Sana baktığımda düşündüğüm her şeyi benden söküp alıyor bu gerçek.

Çünkü biliyorum ki beni yakıp yıkmaya bir başlasan bir daha asla durmayacaksın.

Çünkü biliyorum.

Kasırğa bir başladı mı kendi istemediği sürece durmaz.

Yine de kendimi sadece buraya, kollarına ait hissediyorum. Çünkü sen sadece o kasırgayı gösteresen de ben dehnec gibi parıldayan o gözlerine baktığımda sadece o sakın rüzgârı hissediyorum.

“Kimse sadece gösterdiklerinden ibaret değil.” Kafamı kaldırdığımda yeşil gözleri beni izliyordu. “Çok düşünüyorum, biliyor musun?” diye devam ettirdim kendimi, çok yavaş konuşuyordum. Sesim ağladığım için garip çıkıyordu. “Senin söylediklerini. Kafamda öyle bir yer kaplıyorsun işte. Söylediyse bir bildiği vardır, diyorum. O hayatı yaşayan adam dersini de çıkarmıştır elbette, diyorum. Öylesine söylediğin şeyleri bile kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, sen yokken bile her gece seninle konuşuyorum.” Gözlerinde şaşkınlığı gördüm, sınırı aştığımı biliyordum ama ilk kez bu adımları seve seve atıyordum. “Hep haklı çıkıyorsun. Ama bu konuda değil. Çünkü senin sandığının ya da kendini inandırdığının aksine, kimse sadece gösterdiklerinden ibaret değil. Kendini başka bir kefeye koyma. Günün sonunda sen de sadece bir insansın. Herkes gibi.”

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı meydana geldi. Dudaklarıma bakarken beni öpeceğini düşündüm ama eminim ki şu an aklından geçen son şey bile değildi. Saçlarımı yüzümden çektiğinde, “Çok değer verdiğim birisi bana bir gece demişti ki,” dedi. “Nihayetinde hepimiz insanız.” Kalbim teklediğinde, “Hatalar yapılır,” dedi. “İnsan telafî eder. Anlamıyorsun... Ben edemem. Geri dönemem. Bir yol açıldıysa oradan ilerlerim. Farklı bir yola sapamam.”

“Seni neden istiyorum, biliyor musun?” diye sordum birden. Bu soru onu da en az benim kadar şaşırtmıştı. “Çünkü şefkatlisin. Sımsıcak yapıyorsun yaklaştığında insanı. Güvenilirsin çünkü günün sonunda sarıp sarmalarsın, kıyamazsın.” Gözlerindeki o bakış daha da belirginleştğinde, “Seni neden istemiyorum, biliyor musun?” diye sordum bu sefer. “Çünkü acımasısızsın. Mahvediyor insanı koyduğun mesafeler, takındığın o tavır, donduruyor o soğukluğun... Paramparça edebilirsin, güvenilmezsin ve herkese kıyabilirsin çünkü günün sonunda iki şey var senin dünyanda: Sen ve hırsların.” Parmaklarımı sol göğsünde kıpırdattığımda, “Bunların hepsi sensin. Sadece biri değil. Birini kabul edip diğerini reddedemezsin.”

"Ben iyi biri değilim, Valeri," dedi. "Buna inandırma kendini." Duraksadı. "Lütfen... Sonra gözlerime hayal kırıklığına uğramış gibi bakmanı istemiyorum."

Lütfen. Songur Yakut lütfen diyordu. Sesindeki çaresizliği hissettim ama içimdeki çaresizlikle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

"Sen kötü birisin Songur," dedim net bir sesle. Gözlerim sadece gözlerindeydi ve aramızdaki mesafe bir nefes uzaklığındaydı. "Ama iyi birisin de. Neden anlamıyorsun? Sadece kötü olamazsın. Sadece iyi olamazsın. Çünkü sen sadece bir insansın."

Kafasını iki yana salladı. "Olabilirsin," dedi yavaşça güldüğünde. "Sen sadece iyisin."

"Bunu nereden bilebilirsin?" diye sordum öfkeyle.

"Çünkü sadece iyi olan bir insan bu konuşmayı benim gibi bir adama yapabilir," dedi. "Ben seni hak etmiyorum."

Bir an dudaklarım aralık bir şekilde ona bakakaldım. *Ben seni hak etmiyorum.* Onun gibi birisinden bu cümleyi duyabileceğime ihtimal dahi vermezdim. Ama işte buradaydık. Bu anı sadece ikimiz yaşıyorduk ve birbirimize söylememize ihtimal bile vermediğim cümleleri kuruyorduk.

"Ama ben seni istiyorum," dedim bu itirafı tekrardan dile getirerek. "Sen beni istemiyor musun?"

"Biliyorum bana inanmayacaksın ama istiyorum," dedi ama ona inanıyordum. "Sandığın gibi bir hayat geçirmedi, Valeri. Her şey altın tepside sunulmadı bana da. Şu an sahip olduğum her şey için bir bedel ödedim. Kimisine göre bu bedel kazandıklarımın yanında hafif kalır, kimisine göre ağır. Bana kalırsa ne eksik ne fazla. Ben sadece ödemem gereken kadarını ödedim." Düşündüklerinin bu olmadığı hissine kapıldım. *Sana göre sen ödemem gerekenden fazlasını ödedin, Songur.* "Yani... Zamanında çok şey istedim. Uğruna çabaladım. Ve hepsi şimdi benim." Avucunu yanağıma yasladığında, "Senin için daha ağırını da öderim," diye devam ettirdi kendini. "Yemin ederim."

Bana bir adım gelersen ben de bir adım gelirim derken neyi kastettiğini artık daha iyi anlıyordum. Çünkü ben ona bir adım geldiğimde, o bana asla mümkün olmayacağını düşündüğüm bir dürüstlikle geliyordu.

Kalbim ağzımda atarken, "Sana inanıyorum," dedim. "Yemin etmem gerek yok."

“İnandığını biliyorum,” dedi. “Buraya gelebileceğimizi kim tahmin edebilirdi ki?” Ona cevap vermek için dudaklarımı aralayacağım sırada, “Bunları sonra konuşuruz,” dedi beni kendine çekerek. Kafam bu sefer boynunun girintisine düşmüştü. “Bir şey düşünme şimdi.”

Keşke bir şey düşünmemem mümkün olsaydı.

“Keşke düşünmesem,” diye mırıldandım. “Ama böyle iyi hissediyorum.” Devam edecekken sustum.

Sesi kafamın içinde çınladı.

Böyle iyi hissediyorum. Seninleyken. Her şey daha iyi.

Parmakları tekrar saçlarımda dolaşmaya başladı. “Biliyorum, bebeğim.”

Kendime hâkim olamadım ve tekrar ağlamaya başladım. Bu sefer kimsenin hatırasına değil, kimsenin yüzünden değil, kimsenin fedakârlığına değil... Sadece kendime ağladım. Yalnızlığıma değil, düştüğüm hâle değil, çaresizliğime değil... Sadece kendime ağladım. Ne kadar vakit geçti, bilmiyordum. Muhtemelen saatler geçmişti. Sessizlik hiç bozulmadığında ve benim gözyaşlarım akmaya devam ettiğinde hava aydınlanmaya başlamıştı bile. Terasın kapısı açılmıştı, esen rüzgâr perdeleri hareketlendiriyordu ve kuş sesleri odanın içini kaplıyordu. Nihayet ağlamam durmaya başladığında kafamı saatler sonra ilk kez kaldırarak ona baktım. Gözlerini kapatmıştı ama uyumadığını biliyordum çünkü saçlarımdaki parmakları hareket etmeye devam ediyordu.

Derin bir nefes alıp boğazımı temizledim ve burnumu çektim. “Ağlamayı sevmem aslında,” dedim hâlâ onu izlerken. Neden konuştuğumu bile bilmiyordum. Ama sanki o benim konuşmamı bekliyormuş gibi anında gözlerini açtı ve bana baktı. “Ama burada yabancı yok, değil mi?”

Yavaşça güldü. Güldüğünde gamzeleri belirdi ve gözleri tatlı bir şekilde kısıldı. “Bilmem.”

Benim ona verdiğim cevabın intikamını aldığını bildiğimden söylediği şeyi umursamadım. Kafamı yavaşça kaldırdım ve gülümsediğinde doğrudan beliren gamzelerine baktım. Avucumu yüzüne yasladığımda, “Gamzelerin çok güzel,” dedim. “Yüzün de...” Dudaklarındaki gülümseme büyüdüğünde gamzeleri daha da derinleşti. İç çekerek kafamı boynuna yasladım tekrardan. Kokusu buradan çok daha yoğun hissediliyordu. “Ve kokun da...”

Gülümsemesi yüzünden silinmezken, "Sen de çok güzel kokuyorsun," dedi sadece.

"Hani iltifat duyduğumuzda karşı tarafa iltifat etmek yoktu?" dedim. "Hani sadece gülümsüyorduk? Ne oldu?"

Tekrardan güldüğünde bana doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Yavaşça yatağa doğrulduğunda gideceğini sanarak belini daha sıkı kavradım. "Gitmiyorum," dedi anlayarak. "Sigara yakacağım. Kül üstüne düşer. Doğrul biraz güzelim." Onun gibi kendimi biraz toparlayarak doğrulduğumda komodinin üstündeki paketi aldı ve içinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirdi. Çakmakla sigarayı ateşlediğinde içine derin bir nefes çekti, sigara dumanı odanın içine karışırken gözleri dumanın üzerindeydi.

Neler düşündüğünü çok merak ettim.

Hep merak ediyordum ama o merak şu an her zamankinden biraz daha fazlaydı.

Tam ondan dal isteyeceğim sırada bana verdiği sigarayı içmediğim aklıma geldi. Siyah çarşafın üstünde duran sigarayı elimle yoklayarak aradım, birkaç saniye sonra buldum ve dudaklarım arasma yerleştirerek çakmağı uzatması için avucumu açtım. Çakmağı eline aldığı anda biraz daha doğruldu ama bana uzatmak yerine sigarayı kendisi yaktı. Çakmağın ucundaki ateşin yüzünü aydınlatmasını izlerken onun bu dünyadaki en güzel şey olduğunu düşünüyordum.

Sigaradan derin bir nefes çektiğimde suratımı buruşturdum.

"Uzan sen," dedi yataktan doğrulduğunda.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Sana sigara alıp geleceğim," dedi. "Uzan sen. Kıpırdama."

"Gerek yok..." dedim çünkü onu bırakmak istemiyordum. Şu an en son istediğim şey bile değildi.

"Uzan bebeğim," dedi benim söylediğimi umursamadan. "Geliyorum hemen."

Sigarasını o kadar çabuk bitirmişti ki elindekini söndürdü ve benim elimdekini alarak dudakları arasına sabitledi. İtiraz etmeme izin vermeden yataktan kalkarak gardırobunun önüne ilerledi ve sol kapağı açarak üzerine gri bir *sweatshirt* geçirdi. Kapüşonunu kafasına kapatarak komodinin üstündeki cüzdanını aldı ve cebine koydu.

Odanın kapısından çıkacakken masanın üzerindeki silahı görmesiyle aniden duraksadı, silahı aynı anda fark etmiştik. Her seferinde gördüğümde şaşırıyordum ama önemli bir yere gidecekken onu taşımadan çıkmıyordu, çoktan alışmış olmam gerekiyordu. Oraya ne ara bıraktığını bilmiyordum. Odaya ilk girdiğimizde çıkarıp koymuş olmalıydı.

Silahı masanın üzerinden alarak beline sıkıştırdı ve *sweatshirt* ile üzerini kapattı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Sadece tekele gidecekken neden yanına silah alıyordu? Onu neden aldığını sormak için ağzımı açacağım sırada iki gün önce bana tam da bu odanın içinde söylediği sözler geldi. İntihar etmenden korkuyorum. Çok değil birkaç gün önce şimdi beline sıkıştırdığı silaha bakarak düşündüklerim aklıma akın ederken durduğum yerde daha da küçüldüm. Durumum o kadar mı vahimdi? Beni bir silahla bırakmayacak kadar mı güvenmiyordu bana? Ama beni o hâlde görmüştü, değil mi? O çaresizliğimi gözleri ile görmüş ve anlamıştı çünkü yalanımı yutmamıştı. Ve az önce de... Beni kimsenin göremeyeceği kadar dipteyken görmüştü.

“Üşürsün öyle,” dedim yattığım yerde, kendimi o kadar kötü hissetmişim ki sessizliği bozmak istemiştim. Yorganı üzerime doğru çektim. “Sabah ayazı fenadır.”

“Bir şey olmaz,” dedi. “İyi gelir.”

Neye iyi geleceğini sormama bile izin vermeden kapıdan çıktı. Birkaç saniye sonra dış kapının da kapanma sesini duydum.

Yorganı iyice kendime çekerek yatakta yayıldım ve gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra odanın içindeki sessizliği telefon bildirim sesi böldü. Önce benim telefonum sandım ama benimki çantamın içindeydi. Demek ki Songur’un telefonuydu. Doğrularak komodinin üstündeki telefonu elime aldım. Mesaj babasındandı ama şifresi olduğu için görünmüyordu. Merakıma yenik düşerek şifreyi girdim.

Babam: Uyanıksan hemen yanıma gel. Önemli.

Kaşlarım çatıldı. Bu saatte yanına çağıracağı kadar önemli ne olabilirdi? Ben mesaja bakarken bir mesaj daha geldi.

Babam: Önemli dedim diye arabayı deli sikmiş gibi kullanma sakın, it. Yollar ıslak. Yavaş yavaş gel. Dikkatli ol, kafanı kırmayayım.

Babasının emir içerikli mesajlarını görmeye alışkındım ama böyle bir mesaj bana da sürpriz olmuştu.

Normal mesajlardan attığı için son görülme derdinin olmaması iyi bir şeydi. Çünkü ben zorla açtırmıştım.

Babasının bu saatte neyi bu kadar önemli görüp onu çağırdığını merak etmiştim. Ayrıca onun gitmesini istemiyordum ama babası önemli dediye giderdi, biliyordum. Ki bununla ilgili bir şikâyetim de yoktu. Başlarda babasıyla ilişkisini sadece emirleri yerine getirmekten ibaret sansam da onun söyledikleri bu konu hakkındaki fikrimi değiştiriyordu. Belki de babası onun şimdiki hâline dönüşmesine neden olmak yerine çok daha kötü bir şeye dönüşmesine engel oluyordu. Çünkü ondan bahsederken Songur Yakut'un gözlerinde eşi benzeri olmayan bir minnet yer ediniyordu.

İşte, bunu emrederek kazanamazdınız.

Bir çocuğun kalbi anne ve babasına bedavadır. Çünkü hepimiz sevmeye muhtaç doğarız. Ama saygının her zaman bir bedeli vardır. Sevgi azaldığında onarılabılır. Ama saygı azalmışsa yolun sonu gelmiş demektir.

Telefonu aldığım yere geri bıraktığımda yorganı üzerime daha çok çektim. Yorgan buz gibi olmuştu ama soğukluğu iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapattığımda dışarıdaki rüzgâr hızlandı, kuş cıvıltıları şimdi kulağa çok daha net geliyordu. Keşke Songur'un sigara almaya gitmesine izin vermeseydim. Ya çok önemli bir şey oluyorsa ve birkaç dakika ile onu kaçırıyorsa ne olacaktı? Babasının acil anlayışı neydi? Bu adamın hastalığı olduğunu biliyordum. Bu gerçeği kendime hatırlatmak beni biraz daha gerdi.

Yaklaşık on dakika sonra anahtar sesi duydum. Kapı açılmıştı. Songur içeri girdiğinde hareket etmeden onu izledim. Üzerindeki *sweatshirt*ü çıkarıp masanın üzerine bıraktı, yağmurun yağmaya başladığını da üstünün ıslandığını gördüğümde fark ettim. Cüzdanını da cebinden çıkarıp masanın üzerine koyduğunda yanıma doğru geldi. Uyuyup uyumadığımı kontrol etmek için kafasını eğip bana bakacağı sırada kafamı kaldırdım ve ona baktım. Elindeki sigara paketini bana doğru fırlattığında paketi havada yakaladım ama içesim kaçmıştı.

Zaten telefonu açtığında gidecekti de.

"Baban mesaj attı," dedim. Benim yanımdayken genelde telefonunu kontrol etmiyordu ve mesajı ne kadar erken görürse o kadar iyiydi. Adamın sağlık durumunu öğrendiğim için iyice pimpirik yapmıştım.

"Bu saatte?" Kaşları çatıldı. Birkaç adım atarak komodinin önünde durdu ve telefonu eline aldı. Şifreyi girdikten sonra mesajı okumaya

başladığında kaşları iyice çatıldı. Hiçbir şey demeden az önce üzerinden çıkardığı *sweatshirt*ü tekrar üzerine geçirdiğinde bunu beklediğim için şaşırmadım. Arabanın anahtarını ve cüzdanını şortun cebine koyup bana dönerek, “Sen uyu,” dedi. “Geleceğim ben.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek, “Tamam,” dedim. “Dikkatli ol.” Bana son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı. Birkaç saniye sonra dış kapının açılma ve kapanma sesini duydum. Evden çıkmıştı.

O çıktıktan sonra ne yapacağımı bilemeyerek bir süre yatakta uzandım. Karnım acıkmıştı ama uykum da vardı. Bu yüzden ne yapacağım konusunda kararsız kalmıştım ama en sonunda karnım beni uyutmayacak kadar guruldamaya başladığında pes ederek yataktan kalktım. Songur’un yatak odasından çıkarak salonla birleşik olan mutfığa doğru ilerledim.

Aç olsam da çok fazla iştahım olmadığından kendime bir tost ile çay yaptım ve mutfaktaki masaya oturarak tostı kemirmeye başladım. Ağlamaktan boğazım acımaya başlamıştı. Kiraz saplı çaydan büyük bir yudum alırken boğazımı yumuşatmasını umuyordum.

Tostu zar zor bitirdiğimde sallama çayın üçüncüsünü önümdeki gri kupaya koyuyordum. Bu çayı çok sevsem de hiç art arda bu kadar içtiğim olmamıştı. Ve içmeme rağmen boğazım hiç yumuşamamıştı.

Çayı bitirdiğimde ve kupaya dökcek sıcak su kalmadığında yeni su kaynatmak yerine tabağı ve kupayı bulaşık makinesine koydum. İçi bulaşıklarla doluydu ama dolmadığı için çalıştırmaktan vazgeçerek salona doğru geçtim. Zift ve Hektor salonda değildi. Büyük ihtimalle diğer yatak odasındalardı.

Songur olmadığı için onun odasında yatmak istemedim. Bu yüzden salondaki L koltuğa geçmeye karar verdim. Bana aldığı sigara paketinin jelatinini çıkardım ve içinden bir dal çekerek dudaklarım arasına sıkıştırdım. Salondaki sehpanın üzerine bıraktığı ahşap küllüğü ve turuncu çakmağı aldım, küllüğü koltuğun üzerine koyarak sigaramı yaktım ve kafamı koltuğa yaslayarak derin bir nefes çektim.

Sabah erken kalktığım ya da saatlerce ağladığım için başım çatlamaya başlamıştı. Bir an önce uyumak istiyordum. Eskiden sevmediğim o uyku şimdi kaçacak bir delik oluyordu bana. Düşüncelerimi sadece rüyalar alemindeyken susturabiliyordum. Saatlerce uyuyabilirdim artık ve bundan hiç şikâyet etmezdim.

İçerisinin sessizliği beni huzursuz ettiğinde televizyonu açtım. *Netflix* açıktı ve ünlü bir *sitcom*un bir bölümü açıktı. Muhtemelen Doren açmıştı, çünkü bu diziyi izlediğini biliyordum. İzleyesim olmamasına rağmen sırt ses olsun diye oynat tuşuna bastım. Sigaramı içtikten sonra küllüğe bas tırıp söndürdüm ve sehpanın üzerine bıraktım. Songur'un burada bıraktığı siyah battaniyeyi üzerime çekerek koltuğa iyice yerleştirdimde dışarıdaki yağmurun sesi artmıştı.

Ne ara gözlerim kapanmıştı bilmiyordum ama uykuya dalmak üzereyken yanımda hissettiğim hırıltılı nefes sesi ile beraber gözlerimi açtım. Zift yanıma gelmişti. Kıvrılarak L koltuğun diğer ucuna doğru yattığında kuyruğu koluma değiyordu. Çok uykulu olduğumdan ya da artık ondan korkmadığımdan herhangi bir tepki vermeden öylece durdum ve ne yapacağına baktım. Gözleri kapanmak üzere gibi kısıktı, o da uyuklamaya başlamıştı. Parmaklarımı tüylerinde gezdirdiğimde hiçbir tepki vermeden gözlerini tamamen kapattı, uslu uslu durduğunu görünce içimdeki korkunun tamamen silindiğini hissettim ve ben de gözlerimi tekrar kapattım. Az önce hissettiğimden daha iyi hissediyordum şimdi kendimi. Hayvanlar gerçekten de insanlardan daha iyi arkadaş oluyorlardı belki de.

Aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordum ama gözlerim tekrar aralandığında başım hiç ağrımadığı kadar ağrıyordu. Sertçe yutkundüğümde boğazımın hâlâ acıdığını hissettim, uykuya dalmadan önce olduğundan daha kötü hâle gelmişlerdi. Ağzıma bir pastil atmam gerekecekti. Hasta olmak istemiyordum çünkü olduğumda ayağa kalkacak hâlim bile olmuyordu. Zaten bu aralar sağlıklıyken bile ayağa kalkacak hâl bulamıyordum kendimde. Bir de üstüne hastalığın eklenmesini istemezdim.

Gözlerimi biraz daha araladım, hâlâ deli gibi uykum vardı. Televizyonda aynı *sitcom* oynuyordu. Zift artık yanımda değil neredeyse kucağımdaydı. Normalde uykum hafif olmasına rağmen kucağıma çıktığında bile uyanmamıştım. Koltuğun diğer tarafından çıkmış ve benimle yastıkların arasına girmişti, kafası yastıkların arasında olsa da ayakları kucağımanın üzerindeydi. Esneyerek sola doğru döndüğümde Songur'un da yanımda uyuduğunu gördüm. Dudaklarım aralandı. Ne ara gelmişti? Hiç duymamıştım. Altında hâlâ aynı şort vardı ama üzeri çıplaktı. L koltuğun diğer ucunda yatıyordu, gözleri kapalıydı ve dudaklarını yine küçük bir çocuk gibi büzmüştü. Kafamı hafifçe kaldırdığımda Hektor'un da onun yanında olduğunu gördüm. Songur'un göğsünde yatıyordu ve o da hepimiz gibi uyukluyordu.

Sertçe yutkunduğumda boğazımdaki acıyla suratımı buruşturdum. Televizyonun altında duran dijital saate baktım, saat öğlen üçe geliyordu. Yine deliksiz bir şekilde uyumuştum ama kendimi hiç dinlenmiş hissetmiyordum. Acaba o ne zaman gelip uzanmıştı koltuğa?

Oturduğum yerden kalkıp bir su içmek istesem de Zift'i uyandırmak istemediğim için kıpırdayamadım. Onu uyandırırsam ses çıkarır ve Songur'u da uyandırır ve Songur'un uyanmasını istemiyordum.

Onu izlerken olduğu yerde kıpırdandı. Geçen sefer uyurken onu gördüğümde güzel bir rüya görecek kadar huzurlu uyuduğunu düşünmüştüm ama şimdi olduğu yerde kıpırdanıyordu, güzel bir rüya görmediğini tahmin ettiğimde derin bir nefes aldığını duydum ve sola doğru döndü. O kıpırdınca Hektor'un gözleri aralandı ama yavru Pitbull olduğu yerden kıpırdamamıştı. Gözlerimi tekrar uykuya dalabilmeyi umarak kapattım.

"Baba." Gelen sesle beraber gözlerim anında açıldı. O kadar net konuşmuştu ki ona bakana kadar uyandığını ve telefonda konuştuğunu düşünmüştüm o kısa saniye içinde. Ama hâlâ uyuyordu ve az önceki düşüncemi desteklercesine bana kâbusunu sunuyordu. "Hayır," dedi birden yine net bir sesle. Uykusunda mırıldanan insanlara alışkındım ama onun kadar net konuşanı ilk kez duyuyordum. "Baba." Tam onu uyandırmayı düşündüğüm sırada o kadar yüksek sesle bağırdı ki kendi sesine uyandı. "Baba!"

Olduğum yerde doğrulduğumda onun da doğrulmuş olduğunu gördüm. Elleri ile yüzünü ovuşturarak yattığı yerden aniden kalktığı anda Hektor da şaşırarak koltuktan aşağı zıplamıştı. Bana kısa bir bakış atarken ağzından bir küfür mırıldandı ama bir şey söylememe bile izin vermeden salondan çıktı. Banyoya gittiğini geldiğinde fark ettim, çünkü yüzüne su çarpmıştı.

Sehpanın üzerinde duran ikinci paketi eline aldı. Onun paketi idi. Dalı paketten çekerek sarı filtreyi dudakları arasına sabitledi, sigarayı yaktı ve derin bir nefes çekti. Koltuğa değil de karşısındaki tekli koltuğa oturduğunda yeşil gözleri üzerimdeydi.

Bir nefes daha çektiğinde, "Seni ben mi uyandırdım?" diye sordu.

Kafamı hayır dercesine iki yana salladım. "Uyanmıştım zaten." Kafasını salladığında sehpanın üzerinde duran küllüğü eline almıştı. "Sen ne zaman geldin?"

“Bir saat anca olmuştur,” dedi sigarasının külünü elindeki küllüğe dökerek. “Uyuyakalmışım ben de.”

“Ne oldu?” diye sordum çünkü bir şey olduğunu biliyordum. Babası gecenin köründe arayıp yanına çağırdığı için değil... Yüz ifadesinden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Bunu anlayacak kadar tanıyordum onu en azından.

Omzunu silkti. Tam da tahmin ettiğim gibi. “Bir şey olmadı,” dedi yorgun bir sesle. “Yorulduğum sadece.”

Onu son zamanlarda çok yorgun görüyordum. Bazen itiraf ediyordu, bazen çaktırmıyordu, bazen ise gerçekten canını sıkkan şeyleri yorgunum diyerek geçiştiriyordu.

Yavaşça doğrulduğumda, “Son zamanlarda çok yorgunsun,” diye mırıldandım.

Kafasını salladı. “Öyle.” Yeşil gözleri tekrar bana dönmeden önce duraksamıştı. “Bu aralar öyle. Hayatıma yanlış bir zamanda girdin, Valeri.”

Kaşlarım çatıldı. “O ne demek?”

“Yanlış zaman,” dedi sadece.

“Daha açık konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?”

Yavaşça güldü ama asla samimi değildi. “Ne zamandan beri?”

“Songur...”

Lafımı kesti. “Her şey bok gibi, Valeri.”

Ben de az önce bunun aynısını ona söylüyordum.

Olduğum yerden kalktım ama ne yapacağımı bilmiyordum. Neden yanıma gelmiyordu? Ben kalkınca Zift huzursuzlansa da olduğu yerden kıpırdamadı, koltuğa biraz daha yayıldı. Ona daha yakın olmak için koltuğun ucuna oturacağım sırada elini bileğime sardı ve beni kendine doğru çekti.

“Böyle gel,” dedi. “Uzakta durmana gerek yok.”

Elimle tek kişilik koltuğu işaret ettim. “Orada yer yok.”

Hiçbir şey demeden eliyle bacağının tekine vurduğunda mesajını alarak yanına ilerledim ve tek bacağına oturdum.

Bacağını yine sallıyordu. Salladığı bacağına baktığımı fark edince sallamayı durdurmaya çalıştı ama sadece üç saniye başarılı olabilmmişti. Bacağını tekrardan sallamaya başladığında, “Sikeceğim bunu da şimdi,” dedi huysuz huysuz.

“O durdurmaya çalışmakla olmaz,” dedim ama beni ciddiye almadan tekrar durdurmaya çalıştı. Bu sefer üç saniyeden fazla dayansa da en fazla beş saniye sürmüştü. Kendine daha da sinirlenerek bu sefer eliyle bacağına tutmaya çalıştı ama sallamayı durduramıyordu.

“Sikeceğim,” dedi yine. Hâlâ bacağına tutmaya çalışıyordu.

“Bıraksana,” dedim elini tuttuğumda. “Neden taktın bu kadar?”

Canını sıkın her neyse başka şeylere odaklanarak onu kafasının içinden atmaya çalışıyordu ama ben bunu ondan çok daha uzun süredir yaptığım için hiçbir işe yaramayacağını biliyordum.

“Rahatsız ediyor,” dedi sadece.

Ama elini tuttuğum için bacağına tutmayı bırakmıştı.

“Ne olduğunu anlatmayacak mısın?” diye sordum. Sigarasını küllüğün içine bastırarak söndürdüğünde gözleri bana döndü.

“Anlatacak bir şey yok dedim ya,” dedi. “Sadece yorgunum.”

Eğer dün olsaydı ona, *ben sana anlatıyorum ama*, der ve uzaklaştırdım ama şu an bunu yapmak içimden gelmiyordu. Bir ileri iki geri olmak istemiyordum artık. Kaçmak istemiyordum. Yediremediğim için ödeşmeye çalışmak istemiyordum. Yanında olmak, sorgulamak ve gerekirse eşelemek istiyordum.

Bu yüzden, “Baban seni neden o saatte çağırmış?” diye sordum.

Bu soruyu sormamı beklemediğini yüzüne baktığımda anlayabiliyordum. O da bir ileri iki geri gitmeye alışmıştı belli ki. Gidişatı değiştirenin hep kendisi olacağını düşündüğünü biliyordum çünkü aramızda bunu yapabilecek birisi varsa bu kişi kesinlikle oydu. En azından bu geceye kadar öyleydi. Ben kalbimin neden bu kadar hızlı attığını kabullenebildiğim için nihayet, gidişat tamamen değişmişti.

“Her zamanki şeyler,” dedi sadece.

“Öyle mi?” diye sordum elini avucumun içine alıp sıkıca tuttuğumda.

“Öyle.”

“Bana öyle gelmedi ama.”

Parmakları saçlarımda gezindiğinde, “Sesin çok kötü geliyor,” dedi. “Boğazın şişti, değil mi?”

“Evet,” dedim bana cevap vermeyeceğine ikna olarak. Belki de anlata-
mayacağı, babasının özeli olan bir şeydi. Daha fazla ısrar etmenin anlamı
yoktu.

“Pastil alayım sana,” dedi yavaşça doğrulduğunda. “İlaç da alırım. Kah-
valtı hazırlarım, zencefilli tarçınlı çay içersen yumuşar boğazın.” Zencefilin
radından nefret ettiğim için suratımı buruşturdum. “Surat buruşturmak
yok,” dedi bana takılarak. “Dediğimi yaparsan zimba gibi olursun bir saate.
Hasta hasta dolaşmak istemiyorsan tabi... Senin bileceğin iş.”

Yavaşça gülerek, “Bakmaz mısın hasta olursam?” diye sordum.

“Bakarız,” dedi soruma gülerek. “Onu da yaparız.”

Yine güldüm. “Aferin.”

“Rol mü değiştirdik?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Olabilir.” Kafamı göğsüne yasladım. “Çıkma boşuna dışarı diyeceğim
yine ama beni asla dinlemeyeceğini bildiğimden kendimi hiç yormuyorum.”

Beni taklit ederek, “Aferin,” dedi.

Eli hâlâ avucumun içindeydi. Elimi yavaşça açtığımda onun da par-
maklarını ayırarak elini açtım ve ellerimiz arasındaki farka baktım. Onun
gözleri de ellerimizdeydi. Elini yine sıkıca tuttuğumda dudaklarımı elinin
üstündeki dövmeye bastırdım. Bunu yapmamla beraber dudaklarında bir
gülümseme belirdi. O da oturduğu yerden kalkmadan hemen önce elimi
döndürerek kendi dudaklarını elime bastırdı.

Kalkarak odasına doğru ilerlemeye başladığında ben de peşinden gidi-
yordum. Odaya girdiğimizde yine dolabın kapağını açarak bir kapüşonlu
çekti. “Ben de geleyim mi?” diye sordum üzerine asker yeşili bir kapüşonlu
geçirmesini izlediğim sırada.

“Hayır.”

Kaşlarım çatıldı. “Ama neden?”

“Hasta olmak üzeresin zaten,” dedi. “Dışarıda felaket yağmur yağıyor.
Eczaneye ve markete uğrayıp geleceğim hemen. Gelmene gerek yok.”

“Ama beni hep yalnız bırakıp çıkıyorsun,” dedim sitem ederek.

“Yalnız bırakmıyorum,” dedi güldüğünde. “Çocuklar var.”

“Onlar senin çocukların,” dedim. “Benim değil.”

“Senin de olabilir istersen,” dedi yanımdan geçerek kapıdan çıktığında.
Çıkmadan önce eliyle yanağımdan makas almıştı.

Dış kapıdan çıktığında hâlâ aptal gibi arkasından bakıyordum. Kalbim hızlanmıştı. Tek bir cümleyle bile ayarlarımı değiştirebiliyordu ve bu artık ciddi bir sorun olmaya başlıyordu.

Lisedeyken okuldaki en havalı çocuğa feci tutulmuştum ve o zamanlar şimdi olduğu gibi özgüvensiz de değildim çünkü zamanla yaşadıklarım beni bu hâle getirmişti. Güney'e ilk adımı ben atmıştım. Onu tek yakaladığım ilk an harekete geçmiştim. Basketbol sahasının karşısındaki bankalarda tek başına oturuyor ve takımı bekliyordu. Yanına hiçbir şey demeden oturduğumda bana şaşırarak bakmıştı ama muhabbeti o kadar güzel açmıştım ki sonrasında yanıma gelen hep o olmuştu. O zamanlar, yani ilk başlarda onun söylediği her şey beni heyecanlandırırsa da kalbimin duracağını hissettiğimi hiç hatırlamıyordum. Ondan hiç Songur'la olduğu kadar etkilendiğimi hatırlamıyordum. Üzerimde böyle bir etkisi hiç olmamıştı. O zamanlar Güney'e karşı hissettiğim duygunun aşk olmadığını bilsem de bir insana karşı hissedebileceğim en güçlü duyguyu tattığımı düşünmüştüm ama zaman geçtikçe aramızdaki her neyse alışkanlığa dönüşmüştü ve şimdi anlıyordum ki kalbim çok daha fazlasını hissedebilecek güce sahipti. Sadece bu hisler ona yönelik değildi.

Çünkü ondan katlarca fazlasını hissediyordum şimdi.

Oflayarak salona doğru yürümeye başladığımda dış kapı çaldı. Gelen Songur olamazdı çünkü o anahtar ile girip çıkıyordu eve. Belki de anahtarını unutmuştu. Kapıya doğru ilerledim ve kapının deliğinden dışarı baktım. Doren kapının önünde bekliyordu.

Kapıyı açarak geri çekildiğimde, “Kız senin ne işin var burada?” diye sordu şaşkın bir sesle. “İyice burada yaşamaya başladın he sen de...”

“Bir sorun mu vardı, canım?” diye sordum Doren içeri girdiğinde.

“Yok canım, ne sorunu?” diye sordu gülerek. “Haşa... Eve renk getiriyorsun.” Üzerindeki şişme montu çıkararak girişteki askılığa astığında beni arkasında bırakarak salona ilerlemeye başlamıştı. “N’aber lan, dana?” Bir an bana söylediğini sanıp şaşkınlıkla ona döndüm ama benimle değil ona doğru koşan Hektor ile konuşuyordu. Demek ki onunla önceden tanışmıştı. Acaba Songur’un profil fotoğrafını çeken Doren miydi?

Salak salak şeylere takılıyorsun, Valeri.

“Sen ne çabuk b y yorsun lan?” diye sordu yavru Pitbull’u kucagına aldığında. “Valla seni sevmeme hiç alışma tosunum. Büyüdüğünde yanına bile yaklaşmam. Korkarım ben senden.”

“Büyüyünce ben de kaçacağım buradan,” dedim gülerek yanına ilerlediğimde.

“Senin için o biraz zor,” dedi.

“O nedenmiş?” diye sordum.

“Songur bu k peğ  hayatta bırakmaz artık,” dedi. “Sen de Songur’u hayatta bırakmayacağına göre... Bu köpekle uzun süre berabersiniz diye yorumluyorum, canım.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. “Sen Songur’u hayatta bırakmazsın derken?” diye sordum. “ st me iyilik sağlık... Ne ile itham ediyorsun ya sen beni?”

“Tamam kız, için rahat edecekse o da seni hayatta bırakmaz diyeyim,” dedi. “Gönlün rahat etsin diye yani. Senlik durum yok yoksa. Değil mi?” Ona gözlerimi devirdiğimde gülerek Hektor’u bıraktı. “Songur nerede?” diye sordu.

“Markete gitti,” dedim. Birden hiç beklemediğim rahatsızlık hissi ile beraber, “Ben banyoya gidip geliyorum,” dedim ve ona arkamı dönerek Songur’un odasının içindeki banyoya girdim. Tahmin ettiğim gibi regl olmuştum. Ofladım. Hep düzensiz olduğu için asla kestiremiyordum ne zaman olacağını. İlk başta ağrım olmasa da günün sonunu getirmek çok zor oluyordu. Genelde belim karnımdan bile daha çok ağrıdığ  için gün içinde yapabildiğim tek şey sıcak su torbası ile beraber yorganın altında uzanmak oluyordu. Ağrım çok şiddetlenirse ve dayanamayacak hâle gelirsem, ki bu çoğu zaman oluyordu, soluğu gitmeyi hiç sevmediğim hastanelerde alıyordum ama bu genelde dikkat etmeyip inatla soğukta durduğum günlerde oluyordu.

Telefonumu antamdan alarak Songur’a hızlıca bir mesaj attım.

Valeri: Gelirken ped de alır mısın?

Anında mesajı gördü.

Kralım: Hangisinden?

Valeri: Gece olan. En uzununu. Marka fark etmez.

Kralım: Tamamdır. Başka bir şey lazım mı?

Valeri: Yok.

Kralım: Çikolata falan alayım mı?

Valeri: Yok. Sevmem ben.

Kralım: Başka tatlı bir şey de alabilirim.

Valeri: Gerek yok. Çekmiyor canım. Sıcak su torbası alsan iyi olur ama. Sende yoktur diye düşünüyorum.

Kralım: Yok. Alırım gelirken.

Kralım: Hangi ağı kesiciyi kullanıyorsun?

Valeri: Dolorex.

Kralım: Arveles daha iyi gelir adet ağrısına. Onu alacağım.

O nereden biliyordu bunu?

Valeri: Sen nereden biliyorsun bunu?

Kralım: Sence?

Kaşlarım çatıldı. Ne bence?

Kralım: Ben doktorum. Biliyorsun değil mi?

“Bu yüzden biliyor,” diye mırıldandım kendi kendime. “Yine iki saniyede kurup saçma sapan bir çıkarım yaptın, bravo sana geri zekâlı.”

Valeri: Doktor sayılmıyorsun.

Kralım: Öyle sayılıyorum. Sadece uzmanlığım yok. Doktor sözü dinle.

Valeri: Hayatımda hiç doktor sözü dinlemedim.

Kralım: O zaman sevgili sözü dinle.

Ne? Kalbimin tekrardan hızlandığını hissettim. O yanımda yokken ve onu düşünmediğimde atışları düzene giriyor ama bir şey yaptığı anda yine sapıtiyordu. Ne diyordu yine? Odkan'ın yanında bana sevgilim demesine takılmamıştım çünkü pek kendimde değildim, olsam bile korumacı bir şekilde yaklaştığı için ona öyle dediğini biliyordum çünkü içinde bulunduğumuz durum açıklanamazdı. Ne diyebilirdi? Arkadaşım mı diyecekti? Ama şimdi yanımızda kimse yoktu. Kafamız güzel de değildi.

Ve kendisini benim sevgilim olarak görüyordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek mesajlaşma uygulamasından çıktım ve telefonu kapatarak salona doğru ilerledim. Heyecandan elim ayağıma dolanmak üzereydi ama bunu gizlemeyi çok iyi başarıyordum. Henüz tam olarak başlamadığı için akıntım çok çok azdı, bu yüzden kendimi rahatsız

hissediyor olsam da Songur ped getirene kadar idare edebilirdim. Salona geçtiğimde Doren'in koltukta oturup köpeklerle oynadığını gördüm, televizyonda hâlâ onun sevdiği *sitcom* oynadığından bir taraftan da bölümü takip ediyordu.

Dolaptan çıkardığım sütü tezgâhın üstüne koydum. Boğazım bu kadar kötüyken sütün önce biraz ılınmasını bekleyecektim. Yutkundüğümde sinirle bir nefes aldım. Bana çok ince giyindiğimi söylediğinde inatlaşmak yerine onu ciddiye almalıydım çünkü haklıydı, bu ağrı ağlamakla olacak bir şey değildi, bayağı üşütmüştüm. Ve şimdi regl sancısı ile beraber her şey daha da katlanılmaz olacaktı.

"Ne yaptınız Milano'da?" diye sordum mutfaktaki taburelerinden birine oturduğum sırada. Sorumla beraber Doren bana doğru döndü.

"Bir iş ayarlaması gerekiyordu Songur'un," dedi. "Babası için. Babası benim de onunla gitmemi istedi. Gidip o işi hallettik yani. Sonra ben takıldım biraz ama Songur depresyonda galiba, otelden çıkmadı."

"Gördüm takıldığını canım."

Zift'ten uzaklaşarak yanıma doğru yürümeye başladı. "Nereden gördün kız?"

"*Instagram*," dedim elimdeki telefonu sallayarak.

"Ha..." dedi. "Doğru, doğru. *Story* attım." Kafasını iki yana salladı. "Atmaz olaydım..."

"Neden?" diye sordum. Bu sırada Doren çoktan yanıma gelmişti. Su ısıtıcısının içine su dolduruyordu musluktan. Doldurduğunda ısıtıcıyı prize taktı ve su kaynamaya başladı.

"Buğlem engellemiş beni *WhatsApp*'tan *story*i görünce."

Kaşlarım çatıldı. Onları daha birkaç gün önce hiç de tanık olmamamız gereken bir hâlde duyduğumuz aklıma geldiğinde gözlerimi Doren'den kaçırdım. Songur'un bunu ona söylemediğinden emindim, bu yüzden ben de ölene kadar bu konuda tek kelime bile etmeyecek ve hiç yaşanmamış gibi hayatıma devam edecektim.

Ama niye böyle bir şey yapmıştı ki? *Kıskançlık seviyesi bir yerlerden tanıdık geldi mi, Valeri?* Sonuçta kız Doren'in liseden yakın bir arkadaşıydı. Ayrıca Songur'un eski sevgilisiydi. *Durmadan bu gerçeği kendine hatırlatmana gerek yok, kızsım.*

"Neden engellemiş ki?" diye sordum.

Doren bu sırada en üstteki raftan yeşil bir kupa çıkarıyordu. “Doğum günüydü ya,” dedi. “Gitmedim.” Duraksadıktan sonra, “Gidemedim,” diye düzeltti kendisini. “Başka biriyle buluşunca sinir oldu sanırım. Keyfimden gelmedim sandı.”

“Açıkladın mı peki ona bu durumu?” diye sordum. Birden engellemesine kızamamıştım da çünkü tam da benim yapacağım bir şeydi bu.

“Herhangi bir şeyi açıklamama izin veriyor da sanki,” dedi alaycı bir sesle ama bozulduğunu anlayabiliyordum. “Her zaman lafı ağzıma tıkıyor. Bir şeyin açıklaması olacağını düşünmesine rağmen bana eziyet çektiriyor. Nihayet kendimi açıkladığımda ise neden şimdiye kadar açıklamadın diye azar çekiyor. Mal ediyor beni, mal.” Duraksayarak bana döndü. “Sen de böyle misin lan yoksa? Yoksa benimki mi böyle sadece?”

Kabul etmek istemeye istemeye, “Ben de böyleyim ya biraz,” dedim. Ama işin aslı biraz falan değildim. Epey öyleydim. Öyle ki Songur bu konuşmayı duysaydı Doren, Buğlem’i değil de beni anlatıyor sanırdı.

Ben de böyleyim canım. Ne yapayım yani?

“Siz adamı delirtirsiniz valla,” dedi bir nefes verdiğinde. “Seninki çok da sakın değildir, haberin olsun. Çok da zorlama sınırlarını.”

“Ay o sinirlense ne olur ya?” diye sordum ama bana sinirlendiğinde bile kendini tutuyor olmasına rağmen sinirlenmesi en son isteyeceğim şey bile değildi. Sinirlendiğinde öyle soğuk bir tavır koyuyordu ki ağzından çıkan kelimelerin beni yaralayabilecek güce sahip olduklarını bildiğim için kendimi istemsizce kötü hissediyordum. Kaçasım geliyordu.

Doren yavaşça gülerek, “Sen iyisin tabii,” dedi alayla. “Benim onun sinirlenmesine hiç tahammülüm yok.”

“Buğlem’in yanına git de kendini açıkla bari,” dedim asıl konuya dönerek. “Bu tepkiyi vermesinin tek nedeni sence doğum gününe denk gelmesi mi? Kıza gıcık kapıyor falan olabilir mi acaba?”

“Yok be,” dedi. “Delfin’e kim gıcık olur sanki? Dünyanın en tatlı kızı.”

Kaşlarım biraz daha çatıldı. Dünyanın en tatlı kızı mı? Ona kim gıcık olur sanki mi? *Onu hiç tanımamama rağmen... Ben.*

“Ne bileyim,” dedim omzumu silkerek. “Siz erkekler çoğu şeyi fark edemiyorsunuz. Biz anlarız. Bir şeyine gıcık olmuştur belki. Fazla samimi gelmiştir. Hoşlanmamıştır. Olabilir böyle şeyler.”

“Sen feci kıskançsın, değil mi?” diye sordu alayla güldüğünde.

“Kim?” diye sordum gülerek. Elimle kendimi gösterdim. “Ben mi? Yok daha neler, Dorenciğim ya... Bir yaşma daha girdim bak şimdi.”

“Yemezler,” dedi sırtırken. “Ama söylediğin şeye katılıyorum. Aynısının erkek kısmı da var. Siz de size yavşayan asalakları anlayamıyorsunuz ama erkek erkeği gözünden tanır, bilir ne bok olduğunu.”

“Valla ben anlıyorum,” dedim omzumu silktiğimde. “Biri bana yürürse anlarım yani. Kimsenin bana bir şey demesine gerek kalmaz.”

“Keşke Buğlem de anlasa ya...”

“Siz sevgili değilsiniz ki,” dedim gülerek yanına oturduğumda.

“Bana trip atıp engelliyorsa benim de ona laf söyleme hakkım olmuyor mu?” diye sorarken ciddi görünüyordu.

Sanki onu anlamıyordu ve ne yapacağını bilemiyordu. Ne yazık ki ilişkiler konusunda tavsiye verecek en kötü kişiyi seçmişti. Ben bu işlerden hiçbir halt anlamazdım. Daha kendi hislerimi çözemiyordum. Bugüne kadar hep yanında olmak istediğim adamdan kaçıp duruyordum.

Yani Doren'den daha vahim durumda olan tek kişi olabilirdim.

“Sizin ilişkinizi çözemediğim için hiçbir şey diyemeyeceğim.”

“Acaba cidden Delfin'den mi rahatsız oldu?” diye sordu kendi kendine.

“Tanışıyorlar mı?”

Kafasını iki yana salladı. “Yok be,” dedi. “Nereden tanışacaklar? Delfin liseden mezun olduktan sonra Türkiye'ye adım bile atmadı.” *Atmamaya devam etsin mümkünse*, diye geçirdim içimden. “Ya zaten seninle de takipleştik *Instagram*'dan, görmüşsündür,” diye devam ettirdi kendini sıcak kahve kupasını eline aldığı sırada. “Ben çok az kişiyi takip ediyorum. Bir şey ifşa olmasın diye. Sadece en yakınlarım var. On kişi falan yani. Delfin de var hesapta. Bana kim olduğunu sormuştu, yani sorgulamıştı daha çok. Ben de söylemişim işte lisedeyken dört sene boyunca sıra arkadaşım, Songur'un da eski...” Bir an konuşurken bir an sonra duraksadı, kırdığı potu fark etmişti ama önemli değildi çünkü diyeceği şeyi çoktan biliyordum. “Songur'un da eski sıra arkadaşı,” dedi birden kafasını salladığında. Bunu demesini o kadar beklemiyordum ki az kalsın kahkaha atacaktım. “Ya... Ben çaldım sırayı ondan... Öyleli yani...”

Hayatımda gördüğüm en kötü toparlamaydı.

Toparlama bile sayılmazdı bence.

“Eski sıra arkadaşı,” dedim kafamı salladığımda. “Evet, anlıyorum. Eski sevgilisi olmasın sakın o?”

“Ne münasebet canım?”

“Doren...”

“Of aman sikerim potunu da şimdi,” dedi. “Siktir et. On sene öncesi. Öyle yani.”

“Songur da bu yüzden gelmedi seninle gece dışarı tabii,” dedim. “Kızla kötü mü ayrılmışlardı?”

“Yo,” dedi. “Gayet iyiydi araları. Sadece görüşmüyorlar bizim gibi.” Ona gözlerimi kısarak baktığımı fark ettiğinde gülerek, “Çok da zor bir denklem değil bu, Val,” dedi Doren. “Sen rahatsız olacağın için gelmemiştir ki zaten gelmemesi gerekiyordu. Gerekeni yapmış.”

Konuyu değiştirerek, “Buğlem’in doğum günü işi ne oldu?” diye sordum.

“İstemiyormuş hanımefendi,” dedi Doren. “İptal etmemişler zaten planı onlar. Kutlamışlar yani biz yokken. Gelseymişler zamanında, onlar için kırk gün kırk gece yeni yaş mı kutlayacağım diye azar kayınca yapacak bir şeyim kalmadı. O da gitti zaten, birkaç günlüğüne gelmişti Ankara’ya. Normalde Eskişehir’de kalıyor. Orada okuyor.”

“Seni engellediyse kime demiş bunları?”

“Kız kardeşime,” dedi. Ona kaşlarını çatarak baktığımı fark edince, “Benden ayrıldı ama ondan ayrılamıyor,” diye devam etti gülerek. “Çok yakınlar onlar. O da Eskişehir’de okuyor ya zaten, aynı evde kalıyorlar. Gözüm arkada kalmamış oluyor benim de. Gerçi ikisinin de pek umurunda değil ama...”

“Kardeşin olduğunu unutmuştum.”

“Bir tane de üvey var,” dedi. “Erkek. Ama onunla çok görüşmem. Kız kardeşimle daha yakınızdır. Bu aralar pek olamasak da.” Kaşlarını çatarak bana döndü. “Bu aralar herkes birbirinden uzaklaşıyormuş gibi hissediyor musun sen de?”

O hissi ne kadar sık hissettiğimi tahmin bile edemezdi.

Demek ki böyle hisseden tek kişi ben değildim.

“Hem de sürekli,” dedim itiraf ederek. “Çok garip, değil mi?”

“Öyle,” dedi. “Ben ve Buğlem’in hâli zaten berbat. Uzun zamandır. Hazar oraya girdiğinden beri Songur’la bile konuşmuyorlar. Cesur artık beni yolda gördüğünde selam bile vermiyor. Sonay ve Songur da eskisi gibi görüşmüyor. Sonay bana hiç yazmıyor. Eskiden olsa her gün dışarı çıkalım diye darlardı. Sadece Kaner ile takılıyor. Kaner ile Anka da artık görüşmüyorlarmış duyduğuma göre...”

“Dün gece onları yan yana gördüm,” dedim.

“Yok, öyle değil,” dedi. “Yani aralarındaki ne bok olduğu belli olmayan ilişkiye son vermişler. Arkadaşlarmış artık.”

“Ciddi misin?” diye sordum. Şaşırmıştım.

“Evet,” dedi. “Sanırım senin de Anka ile aran bozuk, değil mi? Uzun zamandır seni onun yanında görmüyorum.”

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedim. “O bana yazmıyor. Ben de ona... Aramızda bir şey olmadı ama birden koptuk sanki. Çok büyük kavgalar ettiğimiz de olmuştu ama ertesi gün adım atar ve benden özür dilerdi. Şimdi hiçbir şey olmadı. Bir gece her şey yolundaydı, diğer gece ise konuşmuyorduk. Birden oldu. Bende de suç var... Yazabilirdim ama bunca zaman ilk adımlı hep o attı diye yazmadım ama o da benden bekledi sanırım, benimle konuşmadı. Böyle bir paradoksa girdik yani. Kötü hissediyorum kendimi.”

“Anka iyi kız bence,” dedi Doren. “Arkadaşlıkta nasıldır bilemem ama iyi bir insan. Ne kadar kimse benimle aynı fikirde olmasa da... Çok daha kötü insanlarla tanıştıktan sonra ne istediğini bilmeyen, kafası karışık bir kız en kötü insanlar listemde ilk ona oynayamıyor, anlarsın ki.”

“İyi biri,” dedim kafamı sallayarak. “Zaten öyle. Ona kötü biri ya da bana yanlış demiyorum. Sadece sırlarla dolu birisi ve ben artık boğulmaya başladım.”

Güldü. “Burada hepimiz sırlarla doluyuz.”

Omzumu silktim. “Ben hariç.”

“Sende de birkaç numara olduğuna eminim, Valeri.”

“Bence asıl numaralarla dolu olan sensin, Doren.”

“Lütfen bana Dağhan de.”

Şaşırsam da isteğini sorgulamadım. Gerçek ismini kullanmak istemesi normaldi. Baş başa olduklarında Songur da genelde ona bu isimle sesleniyordu.

“Bence asıl numaralarla dolu olan sensin, Dağhan.”

“Hayata biraz geride başladım diyelim,” dedi gülerek ama gülüşü bile yorgun gelmişti gözüme. “Sonra herkesle eşitlenmek için başka biri olmak zorunda kaldım.”

“Bir ara senin de hikâyeni dinlememiz gerek.”

“Kimsenin benim hikâyemi dinleyeceğini sanmıyorum,” dedi. “Baş karakterle sempati kurulmadıkça o hikâye dünyanın en iyi yazılmış hikâyesi de olsa kendini okutturmaz, biliyorsun. Sempati kazanmak içinse yanlış yapmamak gerekir. Benim hayatım yaptığım yanlışlar ve sonucunda ödediğim bedellerle dolu. Yani... Kimsenin beni dinlemek isteyeceğini sanmıyorum.”

“Sempati kazanmak için hatanı fark etmen yeter,” dedim. “Sen daha fazlasını yapıyorsun. Telafi etmeye çalışıyorsun. Kendine yüklenme, Dağhan.”

“Sen de kendine yüklenme, Valeri,” dedi. “Gerçekten iyi birisin. Anka’ya da aynısını dedim diye bunu herkese diyorum sanma. Hayatımda bu sıfatı gerçekten hak eden çok az kişi tanıdım ben. Doğruyu seçmeye çabalıyorsun. Hayatı, uğruna savaşıcağın şeyler için yaşıyorsun. Bu, takdir edilecek bir şey bence. Yenilmiş hissettiğini biliyorum ama sana bir tavsiye vereyim, çok uzun zamandır bu dünyada yaşıyorum ve gerçekten kazanan kimseyi tanımıyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Çok uzun zamandır bu dünyada yaşıyordum ve gerçekten kazanan kimseyi tanımıyordum. Ona baktığımda gülerek elindeki kahveyi bana doğru ittirdi. “Kendine yüklenme. İç hadi bu kahveyi. Ben kendime yenisini yaparım.”

Doren yeni kahve yapmaya başladığında anahtar sesini duymamla kafamı kaldırmam bir oldu. Songur içeri girdiğinde ayağıyla kapıyı kapattı ve bizim yanımıza doğru ilerledi. Elindeki üç poşeti mutfak tezgahının üstüne bıraktığında içinden pedi kaparak hemen yatak odasına koştum. Songur’un dolabından yeni bir *boxer* alarak banyoya daldım ve altımı değiştirdim.

Mutfağa girdiğimde Songur kahvaltı hazırlıyordu. Doren ise mutfak masasının önünde oturuyordu. Sohbet ediyorlardı.

“O zaman Eskişehir’e gidelim biz de,” dedi Songur, ben içeri girdiğimde sohbet etmeye devam ediyorlardı.

“Kardeşim bizi istemiyor,” dedi Doren. Buğlem’den bahsediyor olmalıydı. “Neden anlamıyorsun?”

“Seni istemiyordur amına koyduğum,” dedi Songur alaycı bir sesle
“Beni neden istemesin?”

“Valla benim duyduğuma göre sana da epey triplenmiş gibiydi...”

“Bana neden tripleniyor abi?” diye sordu Songur. “Ben trip kotamı yeterince dolduruyorum zaten.” Bana baktığında ona gözlerimi devirdim ama bu onu güldürdü. “Ayrıca ben otel odamdan çıkmadım bile. Keyfime mi gittim lan? Bana neden trip atıyor?”

“Ben keyfimden mi gittim lan?”

“Fıldır fıldır geziyordun,” dedi Songur. “İtalya turu yaptın lan iki günde. Odaya bile girmedin.”

“Abart amına koyduğum,” dedi Doren sinirle. “Abart. İşin bu ya zaten.”

“Ben hediye bile aldım lan Buğlem’e,” dedi Songur. “Bari onu vereyim.”

“Ne hediyesi aldın?” diye sordu Doren merakla.

Songur eli ile televizyon ünitesinin üzerindeki poşeti işaret ettiğinde Doren ayağa kalkarak poşeti eline aldı ve içini açtı. Zaten hediye paketinde değildi. Doren kahkaha atmaya başladığında, “Ya senin amına koyayım,” dedi kahkahalarının arasından. “Bu ne lan?”

Merak ederek Doren’e baktım. Ona baktığımı fark edince elindeki kaldırıp bana doğru tuttu. Elinde tuttuğu şey bir Fenerbahçe formasıydı. İnanamayarak kafamı iki yana salladım. Doren formanın arkasını döndürdüğünde formanın üzerinde bir sürü imza olduğunu gördüm. Kudret yazıyordu. Yaptığım *stalk* yüzünden Buğlem’in soy ismi olduğunu biliyordum.

“Ne var lan?” diye sordu Songur ona güldüğümüzü fark ettiğinde. O sırada ocağın önündeydi ve yumurta kırıyordu. “On numara hediye. Neye gülüyorsunuz? Bana gelse çok sevinirdim lan.”

“Sen de yüz tane imzalı forma var zaten amcık,” dedi Doren. “Ayrıca hediye kötü değil kardeşim de... Buğlem Galatasaraylı. Bu detayı atlamış olabilir misin acaba?”

“Yo,” dedi Songur. “Gayet de hatırlayarak aldım. Doğru yola gelmesi için hâlâ geç değil.”

“Doğru yol bu mu sence amına koyayım?” diye sordu Doren hâlâ gülerken. “Nerenin doğru yolu bu?”

“Ne varmış Fenerbahçe’de ya?” diye sordum Songur’un yanına doğru ilerlediğim sırada, gözlerim Doren’deydi. Belimi mutfak tezgahına yaslayarak kollarımı birbirine bağladım. “Doğru yol tabii.”

“Yavrum benim ya,” dedi Songur keyifli bir sesle.

“Sen ne zamandan beridir Fenerbahçelisin kız?” diye sordu Doren kaşlarını çatarak.

“Ben de bozuntuya vermedim ama bilmiyordum amına koyayım,” dedi Songur. “Harbiden, ne zamandan beri Fenerbahçelisin sen? Doğru yolu bulmana ve izimden gelmene çok sevindim ama tam olarak ne zaman oldu bu?”

“Doğduğumdan beri Fenerbahçeliyim be ben,” dedim onlara. Gerçekten de öyleydim ama öylesine tutuyordum, hiçbir zaman futbolu yakından takip eden birisi olmamıştım. “Sizin gibi sabah akşam futbol konuşmuyorum diye takım tutmuyor değilim, sadece kafayı yemedim, ben senede bir derbi izler kaybederim...” Songur gözlerini kısarak bana baktığında Doren kahkaha atmaya başlamıştı. “Ay!” dedim aceleyle. “Kapatırım diyecektim.” Gerçekten de kapatırım diyecektim, Songur’u sinir etmek için yapmamıştım. “Senede bir izler kapatırım! Dilim sürçtü!”

“Allah söyletti, Allah!” dedi Doren kahkahalarının arasından. “Bak bu kız harbiden futboldan anlıyor ya!”

“Sen nasıl Fenerbahçelisin lan?” diye sordu Songur bana kınar gibi baktığında. Gözlerindeki bakış ve yüzündeki ifade o kadar komikti ki ben de Doren gibi kahkaha atmaya başlamıştım. “Komik mi şu an, Valeri? Yıkıl karşımdan ya...”

Ona doğru yaklaştığımda yalandan benden uzaklaştı. “Ya dilim sürçtü diyorum ya,” dedim birkaç adım daha atarak onun uzaklaştığı mesafeyi kapattığımda. “Neden inanmıyorsun bana?”

“Senin o dilini...”

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Bu hâlleri beni feci eğlendiriyordu. “Eee?”

“Yerim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm, canım,” dedim gülerek geri çekildiğimde. “Bana da yaptırırsana bu formadan ya.”

“Sen o formayı giymeyi hak etmiyorsun,” dedi birden.

Doren daha çok gülmeye başladığında ağzım açık bir şekilde Songur'a bakakaldım. "Ne diyorsun be?"

"Az önce dalga geçerken iyiydi."

"Ya dilim sürçtü dedim ya!"

"Yalana bak... Git başımdan, kahvaltı hazırlıyorum."

"Yok, gitmem," dedim cıklayarak. "Ben de forma istiyorum."

"Al, bu senin olsun," dedi Doren gülererek bize doğru geldiğinde. "Buğlem bunu tuvalet paspası olarak kullanır zaten. Ne yapsın bu eziklerin formasını?"

"Şu an çok üstüme geliniyor," dedi Songur boğuluyormuş gibi yakasını çektiğinde. "Bakın, harbi daraldım! Susun lan artık!"

Onun bu hâline gülerken, "Sakin ol, sincap," dedim.

Bunu söylememle beraber Doren daha büyük bir kahkaha patlattı ama Songur bana öyle bir bakmıştı ki ben gülemedim. Yine de bu tarz konularda onunla uğraşmak çok zevkliydi. Omleti tavadan aldığı anda kafasını öyle bir salladı ki kendimi tutamadan kahkaha attım.

"Ya, Valeri, bak!" dedi birden sesini yükselterek. "Deme şunu!"

"Ya ne dedim ki?" diye sordum. Kahkahamı durduramıyordum. "Hakaret mi ettim? Kötü söz mü söyledim? Sincap dedim ya, sincap!"

"Valeri," dedi tekrardan daralmış gibi bir sesle. "Bebeğim, yavrum, canım benim, sincabını siktirtme lan artık bana!" Doren'in kahkaha attığını gördüğünde eliyle Doren'in ensesine sertçe bir tane geçirdi. "Sen de götünü siktirtme lan bana! Sikeceğim kahkahanı şimdi!"

"Sen neden bu kadar gerildin lan?" diye sordu Doren.

"Ebenin amından dolayı."

"Çok küfürbaz," dedi Doren.

Ben de kafamı sallayarak onu onayladım. "Hem de çok. Hiç yakışıyor mu onun gibi bir sincaba?"

Doren bunu dememi o kadar beklemiyordu ki duyduğum en gürültülü kahkahayı patlattı. Songur elindeki bardağı tezgâhın üzerine bırakarak Doren'e öyle bir döndü ki yumruğu ona geçireceğini düşündüm. Sanırım Doren de aynı şeyi düşünmüş olacak ki birden koşarak kendini salonun dışına attı.

“Siktir git!” diye bağırdı Songur arkasından. “Sakın gelme buraya sık oğlanı! Öldüreceğim seni!”

“Biraz gerginsin sanki bu sabah,” dedim gülerek. “Beni de gülüyorum diye kovacak mısın?”

“Yok,” dedi huysuz huysuz. “Sen gülebilirsin.”

“Gerçekten mi?”

Ona doğru yaklaştığımda bana baktı. “Ağızına bir şey at da ağrı kesici iç,” dedi poşetten ağrı kesiciyi çıkarıp önüme koyduğunda. Omlete çatalı batırdı, bir parçayı alıp çatalı ağızıma doğru yaklaştırdı. Ağızıma atarak lokmayı yuttuğumda, “Çok iyi beceriyorsun bu işi,” dedim beğeniyle. “Eline sağlık.”

“Kendimi bildim bileli kendi yemeğimi kendim yapıyorum,” dedi. “Ayrıca bu sadece omlet. Ne kadar kötü olabilir ki?”

Aklıma kendi omletlerim gelince duraksadım. Yemek hazırlayabiliyordum ama kötü olduğum şeylerde de çok kötüydüm ve kahvaltı en sevmediğim öğün olduğu için hiç hazırlayasım gelmiyordu. “Çok kötü olabiliyor... İnan bana.”

“Ağrı kesicini iç şimdi,” dedi. İlaç paketinden bir hap çıkararak avucumun içine koydum.

Tam ağızıma ilacı atacakken gözleri ile tezgâhın üzerindeki sürahiyi işaret etti ve “Su ile yut,” diye emretti. “Öyle içilmez.”

“Ben hep böyle içiyorum.”

“Bundan sonra içmiyorsun.”

“Senin bugün doktorculuk oynayasın mı geldi?” diye sordum huysuz bir sesle.

“Niye bir kez olsun bir şeyi senden daha iyi bildiğimi kabullenmiyorsun?” diye sordu. “Suyla iç.” Sözüünü dinleyerek ilacı suyla yuttuğumda, “Bunu da unutma,” dedi başka bir ilaç uzattığında. İlaç açıp içeceğimi anladığında, “Aradan bir saat geçsin kızım ya,” dedi. “Az sakın ol.”

“Pastili versene,” dedim ilacı masanın üzerine bıraktığımda. “Boğazım çok ağrıyor.”

“Önce bunu iç.”

Bana uzattığı turkuaz rengindeki kupayı iki avucumun içine aldığımda anında suratımı buruşturdum. Zencefilin tadından da kokusundan da

nefret ediyordum zaten ama bunun içinde ne varsa çok daha kötü olmuştu her şey.

“İğrenç kokuyor.”

Ne kadar mızızlanıp dursam da benim için bir şeyler yapması deli gibi hoşuma gitmişti. Bir ay önce bu hâle geleceğimize asla inanmazdım ama bu duruma sandığımdan daha çabuk uyum sağlamıştık.

Bunun bozulmasını istemiyordum.

Beraber yaşadığımız herhangi bir anın içinde kalalım istiyordum.

Ama bu dileğimin hiç kabul olmayacağını içten içe farkındaydım.

“Küçük çocuk gibisin,” dedi. “İç şunu.”

Ona gözlerimi kısarak baksam da çaydan bir yudum aldım. Suratımı istemsizce yine buruşturduğumda bana kötü kötü baktığını hissettiğim için ikinci yudumu alırken yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım.

“Ağrın var mı?”

“Hayır,” dedim kafamı sallayarak. Hâlâ ağrı mıyordu. Böyle kalmasını umuyordum. “Ama birkaç saate olur kesin.”

“Sıcak su torbası da aldım,” dedi. “Şu iti çağırsana sen, kahvaltı yapalım.”

Elimdeki kupayı bırakmadan içerideki diğer yatak odasına doğru ilerledim. Doren içeride telefonda konuşuyordu. Elimle ona gelmesini işaret ettiğimde kafasını tamam dercesine sallayarak eliyle bir dakika işareti yaptı. Çaydan bir yudum daha alarak arkamı ona döndüm ve salona doğru geçtim.

Onun yanına ilerlediğimde, “Çağırdım,” dedim. “Sen bugün hiç yemek yedin mi?”

“Yok,” dedi. “Fırsat olmadı pek.”

“Masayı ben kurayım mı?”

“İstersen kur.”

“İş bölümü önemli,” dedim masayı kurmaya başladığımda.

“Bana da bölün bakayım oradan bir iş!” Doren’in sesi gelmişti.

“Sen siktir git ya!”

“Kırıcısın...”

Beraber kahvaltı yaptarken Doren, Songur’a sataşmayı sürdürdü. Doren, Songur ile beraberken, onun markette olduğu zaman konuştuğum

kişiden çok uzaktı. Genel olarak insanlara gösterdiği kişi, dertlenirken kendini ifade eden kişi ile çok ayrı iki insandı bence. Ya her şeyi gölgede bırakmak için insanlarla şakalaşıyor ve kafasını dağıtıyordu ya da hayatın her şeye rağmen güzel bir yer olduğunu düşünerek güzelliklere odaklanıyordu. Daha önce gerçekten ikinci seçenekteki gibi bir insanla tanışmamıştım ama içimden bir ses onun öyle olduğunu söylüyordu.

“Akşam Eskişehir’e geçecek miyiz?” diye sordu Doren sofrayı toparlarken. Yemeği Songur hazırlamıştı. Masayı ben kurmuştum. Bu yüzden Doren toparlıyordu.

“Geçeriz,” dedi Songur. “Gaza bassak bir buçuk saat zaten.” Bana döndüğünü hissettiğimde ben de ona döndüm. “Gelirsin sen de.”

Dudaklarımı hep verdiğim, “Benim ne işim var orada?” cevabını vermek için aralayacakken bundan son anda vazgeçtim. En son bunu deyip onunla gitmediğimde evde tek başıma kafayı yemek üzere olduğumu kendime hatırlattım. Ayrıca kafamı dağıtmama yardımcı oluyordu. Tek başıma kaldığımda kafayı yemeye başlıyordum ve dışarı çıkabileceğim başka kimse yoktu. Tamam, aslında vardı ama dediğim gibi... İnsanlar için çabalayacak hâlim kalmamıştı.

Bu yüzden onu şaşırtarak, “Olur,” dedim. “Gelirim.” Doren telefonu çaldığı için oturduğu yerden kalkınca Songur’un hemen yanına oturmuştum. Salondaki koltukta oturuyor ve yeni yaktığı sigarasını içiyordu. Yemeğin üstüne benim de canım deli gibi sigara çekse de şu an boğazım sigarayı kaldıracak durumda değildi.

Salonu kaplayan sessizliği bölerek, “Bugün ne yapacaksın?” diye sordum.

Saat daha altıydı ve akşama kadar bolca vakit vardı. Onun evde asla durmadığını bildiğimden yine gidecek bir yer, yapılacak bir iş bulacağına emindim. Ama bu sefer sıkılmayacaktım. Çünkü benim de dans kursuna derse gitmem gerekiyordu.

Bir süredir bana ihtiyaçları olmadığı için kendime saat yazdırmayı kesmiştim ama yavaş yavaş paraya sıkışmaya başlıyordum. Bu yüzden tekrar oraya dönmek zorundaydım. Belki ikinci bir işte daha çalışırdım. Anca yeterli olur gibiydi.

“Babamın işlerini hallederim şirkette,” dedi. “Akşam seni alırım evden. Geçeriz.”

“Ne zaman çıkacaksın?”

“Yirmi dakikaya falan çıkardım herhalde,” dedi. “Neden?”

Soruma aldığım cevapla ayağa kalkıp mutfığa geçtim ve poşetin içinden çıkardığım pastil paketinden bir tane alarak ağzıma attım. “Ben de çıkacağım.”

“Sen nereye?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Dans kursuna gitmem lazım,” dedim. “Dersim var.”

“Bu hâlde mi?”

Ona kaşlarımı çatarak baktığımda, “Ne varmış benim hâlimde?” diye sordum ters bir sesle.

“Durmadan ince giyindiğin için üşütmüştün,” dedi. “Sesin zar zor çıkıyor. Biraz daha dikkat etmezsen bu hafta pert olacaksın da haberin yok. Ayrıca reglsin, belli ki sancılı geçiyor. Mantıklı mı sence şu an ders?”

“O zaman akşam seninle Eskişehir’e de gelmemeyim,” dedim.

“Gelme,” dedi. “Kendini iyi hissetmiyorsan zaten gelme. Dans kursuna da gitme.”

“Sıkıntıdan öleyim yani tüm gün,” dedim somurtarak. “Benden kurtulamazsın ne yazık ki. Sanki istediğin buymuş gibi bir hevesle atladın ama yok, farazi bir soruydu o. Geleceğim akşam.” Bana gözlerini devirdiğinde, “Kursa da gideceğim,” dedim. “Bir şeyim yok, zımba gibiyim ben.”

Omzunu silktiğinde, “Sonradan pişman olacaksın,” dedi. “Ama iş işten geçmiş olacak, bak. Ben sana uyarımı yaptım.”

“Ben giyinmeye gidiyorum,” dedim onu umursamadan.

Bana cevap vermedi.

Dün gece giydiğim mavi elbiseyi ve deri ceketini üzerime geçirdim. Yüzümü yüzlerce kez yıkamama rağmen makyaj temizleme suyu ile temizleme şansım olmadığı için makyajım çıkmamış, üstüne aktığı gibi de yapışıp kalmıştı ama far silinip gittiği için o kadar da kötü görünmüyordu. Sadece rimelim aktığı için gözümün altı simsiyah olmuştu.

Bu eve makyaj temizleme suyu getirmem gerekiyordu. Gerçekten. Çünkü her zaman ihtiyacım oluyordu. Ve bir diş fırçasına da ihtiyacım vardı. Aslında ne olur ne olmaz diyerek bunları yanımda da taşıyabilirdim ama hiçbir zaman büyük çantalar kullanmıyordum. Kullanmaya başlasam iyi olabilirdi. Çünkü buraya eşyalarımı getirdiğimi görürse Songur buraya

verleşmeye başladığımı düşünebilirdi ve öyle bir şey mümkün değildi, burası onun eviydi.

Banyodan çıkarak odanın içine girdiğimde Songur yatakta yatıyordu, üzerini değiştirmişti. Hektor yatağın sol tarafına, hemen yanına kıvrılmıştı ve gözleri kapalıydı, uyukluyordu. Zift ise Songur'un karnında yatıyordu, Songur onun kafasını okşarken elindeki telefona bakıyordu. Benim adım seslerimi duyduğunda kafasını kaldırarak kapının girişine doğru, olduğum yere baktı.

Telefonu kenara bıraktığında, "Gelsene," dedi. Ama telefonuna düşen bildirim sesi ile beraber bakışları tekrar telefona döndü. Birkaç adım atarak odanın içine girdim ve yatağa doğru ilerledim. Yatağın ucuna doğru oturduğumda Songur telefonu kenara bırakarak Zift'i göğsünden kavrayıp kendine doğru kaldırdı.

Bir an aklıma gördüğüm fotoğraf karesi geldi. Sinirlerim fotoğrafın sekiz sene öncesine ait olduğunu algılayamıyordu belli ki çünkü şimdi yine sinirlenmişim. "Family time ya..." diye mırıldandım kendime hâkim olmayarak.

Songur kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerinde şaşkınlık vardı. Neden bahsettiğimi doğal olarak algılamamıştı. "Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Omzumu silktim. "Yok bir şey ya..."

Zift'in kafasını okşamaya bırakmasa da tüm dikkati bendeydi artık. "Ne oluyor sana?"

"Bir şey olmuyor."

"Doren çıktı," dedi beni süzdüğünde. Ne ara çıkmıştı? "İşi varmış. Çıkalım mı biz de?"

"Olur."

Kapıdan çıktık ve asansöre bindik. O, elindeki telefona bakarken ben aynadan onu izliyordum. Üzerine deri bir ceket geçirmiş ve altındaki şortu çıkarıp gri bir pantolon giymişti. Gözlerim yansımasında dolaşırken yandan kusursuz görünen profilini izlemeye başladım. Kulağındaki *piercing*lerin çoğunu çıkarmıştı, sadece *tragus*undaki duruyordu. Burnundaki *piercing*e, çıkık elmacık kemiklerine ve daha dün tıraş olmasına rağmen çıkan sakallarına baktım. Saçları artık üç numara olduğu için ne kadar yakışıklı olduğu daha çok belli oluyordu çünkü kısa saç sadece yakışıklı erkeklere yakışırdı.

Asansör otopark katında durduğunda asansörden indik ve otoparkta doğru yürümeye başladık. Motora doğru ilerlemeye başladığını fark ettiğimde, "Motora mı bineceğiz?" diye sordum.

Bana döndüğünde, "İstemiyor musun?" diye sordu.

"Altım çok kısa." dedim. "Rahat edemem ki."

Gözleri üstümde ne olduğunu fark etmiş gibi üzerimde dolaştı, sonra tamamen açıktaki olan bacaklarıma baktı ve hiçbir şey demeden motorun karşısında duran *Mercedes*'e doğru ilerledi.

"Motorun burada mı duruyor?"

"Sadece bir tane motorum yok," dedi. İkimiz de arabaya binmiştik Otoparktan çıkmak için arabayı çalıştırdığında ısıtıcı da sıcak hava üfle-meye başlamıştı. "Bu burada duruyor."

"Kaç tane var?"

"Bilmiyorum."

"Siktir oradan." Ona alayla baktım. "Harbiden gösterişçisin ya."

Tepkim onu güldürdü. "Sırf şu tepkiyi ver diye söyledim," dedi. "O kadar da değil. Üç tane var."

Benim evimin önüne geldiğimizde, "Akşam görüşürüz," dedim ona doğru dönerek. Bir şey demesine fırsat vermeden emniyet kemerimi çözüp ona doğru eğildim ve dudaklarımı yanağına bastırdım. Ama bunu yaptıktan sonra o kadar utandım ki arkamı dönüp ona bir daha bakmadan kendimi arabadan dışarı attım ve kapıyı kapatarak apartmana doğru koşturmaya başladım.

Ben apartmanın içine girene kadar orada bekledi. Kapıyı arkamdan kapattığımda arabayı çalıştırdığını gördüm. Gitmişti.

Merdivenleri çıkarak eve girdim. Anahtarla kapıyı açtıktan sonra üzerimdeki ceket çıkardım ve salondaki koltuğun üzerine attım. Ev o kadar soğuktu ki anında buz kesmiştim. Bu yüzden banyoya gidip makyajımı iyice temizledikten sonra odama geçtim ve üzerime kalın bir eşofman alı ile polar bir *sweatshirt* geçirdim.

Kendime bir çay yapmak için mutfığa doğru ilerlerken elimdeki telefon titreşti.

Mesaj gelmişti.

Kralım: Kaçacaksan öpme.

Valeri: Kaçmadım.

Kralım: Bana pek öyle gelmedi.

Kralım: Çıkarken sıkı giyin.

Valeri: Emredersin kralım ya.

Mesajımı gördü ama cevap vermedi. Telefonu koltuğun üzerine bırakarak mutfığa doğru ilerledim. Önce Songur'un verdiği ikinci ilacı içtim, sonra sıcak bir çay yaptım ve sıcak su torbamın içine de su doldurdum. Ağrım hâlâ başlamamıştı ama sıcak su torbasına sarılıp yatmayı seviyordum.

Çayı ve sıcak su torbasını kaparak salona geçtim. Yarım saat sonra çıkacaktım, o yüzden en sevdiğim *sitcomun* bir bölümünü açarak telefondan izlemeye başladım. Üstten bildirim gelene kadar kendimi diziye kaptırmıştım.

Mesajı atan kişinin ismini gördüğümde şaşkınlıkla ekrana bakakaldım.

Anka: Bu akşam konuşabilir miyiz müsaitsen?

Bana bir daha hiç yazmayacağını, her zaman attığı adımı atmayacağını düşünmüştüm ama hiç beklemediğim bir anda mesaj atmıştı. Dün gece onu gördüğümde beni umursamadığını ve bensiz daha iyi olduğunu da düşünmüştüm, sonuçta yalnız olan o değildi. Çevresi insanlarla doluydu. Onun bana ihtiyacı yoktu. Ondan başka arkadaşı olmayan kişi bendim.

Valeri: Bu akşam burada olmayacağım. Yarın haberleşelim?

Anka: Olur. Yazarsın o zaman bana boş olduğunda.

Normalde olsa ona bu akşam burada olmayacağım mesajını yazdığım an başımın etini yer, ne yapacağımı öğrenmek için her şeyi yapar, beni konuşturana kadar rahat bırakmaz, konuşmazsam da trip atardı. Ama şimdi sadece olur demişti. Bu ona garip hissettirmiş miydi bilmiyordum ama bana çok garip hissettirmişti. Her zaman kavga ediyor olabilirdik ama birbirimizden hiç bu kadar uzaklaşmamıştık.

Yarım saat geçtiğinde artık keyfim de kalmadığı için hızlıca hazırlanmak istedim. Kursu gidersem en azından dikkatim dağılırdı. Altuma siyah bir tayt, üstüne de sporcu sutyeni ve siyah bir tişört geçirdim. Onun üstüne en kalın polarımı ve siyah şişme montumu giyerek siyah büyük çantamı yerden aldım. İçine ağırlı kesicimi, pedimi, deodorantımı, cüzdanımı ve yedek kıyafetlerimi attıktan sonra çantayı kapatıp koluma taktım. Makyaj aynasının önünde duran siyah lastik tokayı kaparak saçlarımı at kuyruğu yaptım.

Evdan çıktıktan yaklaşık otuz dakika sonra stüdyodaydım. İçeride ne-
redir tanıdığım kimse yoktu. Dersi verdikten sonra üstümlü değiştirdim,
soyunma odasından çıkışımda linen'i gördüm. Kapının girişinde duru-
yordu.

"Sen yaşıyor musun kızım ya?" diye sordu beni fark ettiğinde. "Yemin
ederim öldün sandım. Telefonları da açmıyordun."

Bu soruyu eğer biraz olsun üzerine düşerek cevaplırsam evet cevabını
verebileceğimi sanmıyordum.

"Yapıyoruz bir şeyler işte," dedim. "Müsait değildim pek bu sıralar.
Döndüm ama artık. Acısını çıkarmak için bana çok daha fazla ders yaza-
bilirsin."

"Öyle bir şeyi sana yapamam," dedi. "Biliyorsun bunu."

"Sen nasıl işverensin ya?" diye sordum gülererek. "Çalışanlarına bu kadar
iyi davranan patron mu olur? Kaç haftadır gelmiyorum, kovman lazımdı
beni."

"İyi bir dönemden geçmediğini biliyorum," dedi. "Üzerine gelmeye
gerek yok diye düşündüm. Kendini iyi hissettiğinde dönerdin. Ki döndün
de zaten." Elindeki enerji içeceğini çöp kutusuna doğru fırlattığında tekrar
bana döndü. "Bırakayım mı seni?"

*Olabilir, diyeceğim sırada duraksadım. Ne olabilir? Olamaz. Sevgilin
var senin. Tekrar duraksadım. Ne sevgilisi ya? Ne diyorsun sen?*

"Bir saniye," dedim. Haber vermeden başka bir erkekle gitmek istemi-
yordum. O muhtemelen buna takılmazdı ama onun da dediği gibi bana
davranmasını istemediğim şekilde ona davranmak istemiyordum. Bu
yüzden telefonu elime alıp bir mesaj yazdım.

Valeri: İşim bitti. Eve geçiyorum. Ne zaman geleceksin sen?

Mesaj tabii ki anında geldi.

Kralım: Bir saate. Ne ile geçeceksin eve? Otobüse mi bineceksin?

Valeri: Yok Enes bırakacakmış.

Kralım: Enes kim?

*Valeri: Vardı ya işine bak aslanım dediğin çocuk. Dans kursunun patronu
işte.*

Kralım: Tamam. Hatırladım yavşağı.

Kralım: Niye bırakıyor seni?

Valeri: Zaten genelde çıkışta hep o bırakırdı beni. Benim oturduğum sisenin ilerisinde oturuyor, yol üzeri diye.

Kralım: Ben getirim seni almaya, bekle az.

Gelmesini hem istiyordum hem de istemiyordum. Biraz farklı insan yüzü görmeye ihtiyaç duyuyordum. Kendimi tamamen ona muhtaç bırakmış hissediyordum ve bu durumdan kurtulmak istiyordum.

Valeri: Gelmene gerek yok, işlerini hallet. Haber vermek istedim sadece.

Valeri: Enes benim arkadaşım cidden.

Kralım: Sen öyle diyorsan tamam. Arkadaşlarınla yaptığın şeylere karışacak değilim. Dikkatli ol yeter.

Kralım: Seni rahatsız edecek bir şey yaparsa ona kafayı gömerim. Burada bahsettiğim rahatsızlıklardan birisi de yavaşlık. Bunu ona söyle.

Valeri: Enes gay.

Kralım: Umarım beni görüp âşık olur da kıskançlıktan arkadaşlığınızı bitirirsin.

Valeri: Bir o kalmıştı değil mi?

Kralım: Ne diyebilirim ki? Evrensel bir auram var.

Valeri: Defol.

Kralım: Dikkatli ol. Eve geçince yaz bana.

Valeri: Tamammmmm.

“Gidebiliriz,” dedim Enes’in yanına ilerlediğimde.

“Gidelim,” dedi üzerine montunu geçirdiğinde. “Seni bir modu yüksek gördüm bugün, kız. Hep böyle kal.”

“Toparlıyorum biraz ya,” dedim.

“Daha iyi olacaksın,” dedi arabaya bindiğimizde.

Enes, abimin ölümünü biliyordu. Songur’a gerçeği söylemiştim çünkü. Ben herkesten bu kadar uzaklaşmadan önce, Enes gayet de arkadaşım diyebileceğim birisiydi. Beni her gece eve o bırakıyordu ve yolda hep sohbet ediyorduk.

Sonra ben kendi kabuğuma çekilmiştim. O da bunu fark etmişti.

Yol boyunca Enes’in Tinder’dan eşleşip de randevuya çıktığı insanlarla olan başarısız girişimlerini dinledim. Anlattığı hikâyeler asla bitmiyordu. Onun kadar renkli aşk hayatı olan kimseyi görmemişim.

Benim evin önüne geldiğimizde ona teşekkür edip arabadan indim. Bir dahaki derse iki gün sonra gidecektim. En azından insan yüzü görmüş olurdum. Sadece bir kişiye bağımlı olmak istemiyordum. Ne kadar uyan-
dığımda da uyuduğumda da sadece o bir kişiyi görmek istiyor olsam da...

Kendimi eve attığımda doğrudan banyoya girdim ve sıcak bir duş aldım. Karnım biraz ağrımaya başlamıştı ama beklediğim kadar değildi. Songur haklı çıkmadığı için çok mutluydum.

Duştan çıktığımda saçlarımı kuruttum ve hazırlanmaya başladım. Altıma siyah deri bir tayt, üstüme de beyaz bir crop giydim. Karnımın çıp-
lakta kalması iyi olmayacaktı ama başka türlü giyindiğimde kendimi be-
ğenmiyordum ve kendimi beğenmeyi karın ağrısı çekmeye tercih ederdim. Giymek için siyah topuklu botlarımı çıkardım ve takacağım siyah çanta ile beraber köşeye koyduktan sonra makyaj aynasının önüne geçip makyaj yapmaya başladım. Ten makyajını çok sevmesem de ölüye benzediğim için onu da yapmak zorundaydım. Göz altılarımı kapattım, fondötenle yüzüm-
deki renk eşitsizliğini giderdim. Göz makyajına geçtiğimde siyah, koyu renkli bir göz makyajı yapmaya başladım. Güzel bir *eyeliner* çektim ve rimel sürdüm. Geri çekildiğimde hâlâ eksik hissediyordum. Eksikliğin ne oldu-
ğunu biliyordum. Senelerdir sürmeden çıkmadığım bordo rujumdu. Ama rujumu öyle bir kırmıştım ki sürme şansım yoktu.

Yarın ruj almam gerektiğini kendime hatırlatarak kulağımdaki küpeleri değiştirdim. Taktığım tüm takılar altındı, boynumdaki kolye hariç. O ya-
kuttandı.

Çantamın içine cüzdanımı ve yedek pedimi atarak odadan çıktım. Songur bir dakika önce telefonuma mesaj atmış ve geldiğini söylemişti. Camdan baktığımda evin altında beklediğini gördüm. Üzerime siyah deri ceketimi geçirerek evden çıktım, kapıyı kilitledikten sonra anahtarı çan-
tama attım.

Arabanın kapısını açıp içeri girdiğimde ellerimi birbirine sürtüyordum. "Buz gibi dışarı!" Elimle kendimi işaret ettim. "Bak, kalın giyindim."

"Aynen çok kalın," dedi. Göz ucuyla ona baktığımda üstünde evden çıkarken giydiği şeylerin olduğunu gördüm.

Siyah bir tişört, gri bir kot ve siyah deri ceket. Arabanın içindeki ısıtıcıyı çalıştırdı ve gaza bastı. Gözleri yolda değil bendeydi. Cebinden çıkardığı bir şeyi bana uzatığında önce sigara uzatıyor sandım ama elindeki sigara

paketi değildi. Bana uzattığı *Chanel* ruju elime aldığımda kafam karışmış bir hâlde ona bakıyordum.

“Bu ne?” diye sordum rujun kapağını açtığımda. Rengi benim kullandığım rujun rengi ile aynıydı.

“Ruj,” dedi sanki kastettiğim şey buymuş gibi. “Sür.”

“Neden aldın bunu?”

“Rujunu kırdın diye.”

“Gerek yoktu,” dedim şaşkın şaşkın ona bakarken. “Ben kendim alırdım yarın.”

“Hediye gerek olduğu için alınmaz zaten tadım,” dedi alaycı bir sesle. “İçten gelindiği için alınır.”

Odun odun konuşuyorsun gerçekten, Valeri.

“Teşekkür ederim,” dedim. Bana cevap vermedi, hâlâ gözleri yolda değildi de bendeydi. Ruju açarak aynayı indirdim ve taşırmamaya dikkat ederek ruju sürdüm. İşte şimdi gözüme eksik gelmiyordum.

Ruju çantama attım ve arabada çalan şarkıyı değiştirmek için ekrana bastım. Az önce çalan şarkıyı bilmiyordum ama şimdi *The Weeknd*’den *The Zone* çalıyordu.

Arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki, kaç tane radara yakalanıp ceza yiyeceğini merak ediyordum. Eskişehir yolu normalde kaç saat sürüyordu hatırlamıyordum ancak bu kadar hızlı kullanamaya devam ederse bir saate orada olacak gibiydik.

Bir arabayı görene kadar hızını yavaşlatmadı. Ama her kimi gördüyse birden zikzaklar çizerek sağdaki arabayı rahatsız etmeye çalışmaya başlamıştı. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda benim olduğum tarafın camını açtı ve arabaya iyice yaklaştı.

Yandaki siyah arabanın da camları açıldığında içeride Giryan’ı gördüm. Hemen yanında ise Gece vardı. “Senin burada ne işin var, oğlum?” diye sordu Giryan, Songur’a döndüğünde. “Cidden yılan mısın lan sen? Her delikten çıkıyorsun, baksana.”

“Duymadın mı yoksa, Akat?” diye sordu Songur Yakut, arabanın hızını arttırdığı sırada. “Meteoroloji uyarı yaptı. Eskişehir’de kasırga çıkacakmış.”

Gözlerimi devirerek güldüm.

“Uyarıları dikkate almam,” dedi Giryan da gülerek. Dudaklarında bir sigara vardı, sigaradan son bir nefes çekerek orta ve baş parmağı arasına aldı ve izmariti bize doğru fırlattı. “Hâlâ anlamadın mı yoksa?”

“Havalısın oğlum biliyoruz, tamam,” dedi Songur alayla. “Benim giriş daha havalıydı ama bence. Songur Yakut farkı işte.”

“Şovmen,” dedim.

“İyi girişti ama,” dedi Songur.

Omzumu silktim. “Fena sayılmazdı.”

“On üzerinden kaç puan verirsin?”

“Sekiz buçuk.”

“Tam puan alamadım,” dedi Songur, yalandan üzülmüş gibi bir sesle. “Bir buçuk puan nereden kırıldı?”

“Gece dediğini anlamadı,” dedim kafası karışmış şekilde bize bakan kıza baktığımda. “Ondan kırıldı, bir buçuk puanın.”

“Makul bir neden,” dedi Songur kafasını sallayarak. “Peki ya Giryan’ın hareketi on üzerinden kaç puan?”

Düşünüyormuş gibi yaptım. “Dört buçuk.”

“Budur,” dedi Songur alayla.

“Objektif karar veriyorsun kızım,” dedi Gece alayla gülerek bağırmıştı. “Beğendim.”

Ona dönerek gülümsediğimde, “Yuh,” dedi Giryan da tepki olarak. “Benim puanım neden o kadar az lan?”

“Üzgünüm, Giryan Akat,” dedim, ellerimi ben suçsuzum dercesine havaya kaldırdığımda. “Kralım daha havalı.”

Songur yanımda alayla güldü.

“Ben sana on üzerinden on puan veriyorum,” dedi Gece, Giryan’a dönerek. “Üzülmene gerek yok.”

“Teşekkür ederim, bebeğim,” dedi Giryan da sevgilisine döndüğünde, sesi alaycıydı. “Az kalsın ağlamaya başlayacaktım, yemin ederim ki. Çok iyi geldi ama şu an dediklerin. Sen de olmasan...”

“Bir buçuk puan kırıldı şu boşların yüzünden,” dedi Gece alaycı bir sesle. “Songur ile eşitsin bak şu an, eğer devam edersen düşeceksin.”

Giryan'ın dudağındaki gülümseme genişledi. Kıza bakarken hep gülümsüyordu. "Ondan devam etme, tamam mı?"

Giryan kafasını onaylarcasına sallayıp parmağıyla dudaklarına hayali bir fermuar çekti ve sustum işareti yaptı. Gece ile aralarında bir bakışma geçti, sonra kızdan makas alarak önüne döndü. Gözlerinin içi parıltıyordu ve şimdi onu tekken gördüğüm ölü adamdan çok daha başka birisine benziyordu.

"Çok yavaş sürüyorsun ama sen, Songur Yakut," dedi Giryan yalandan, bezmiş gibi bir sesle. "Bu kadar mı basıyor altındaki *Mercedes*? Yeni araba alayım mı oğlum sana? İster misin?"

"Yeterince oynucağım var," dedi Songur gülerek. "Sağ ol ama düşünceli olduğun için."

Ve hızlandığını hissettim. Hem Songur'un hem de Giryan'ın. İkisi de aynı anda gaza asıldığında, "Kaç basıyor o?" diye sordu Songur onlara doğru yaklaştığında. "Sağlam duruyor. Alırım belki."

"Sen alırsan satmak zorunda kalırım," dedi Giryan alayla. "Arabamdan uzak dur bari."

Songur daha sert zikzaklar çizmeye başladığında arabanın hızını biraz daha arttırmıştı. Giryan'ın kapısına çarpacak kadar yaklaştığında Giryan alaycı bir şekilde gülerek gaza asıldı ve gözünü korkutmak için Songur çekildiği sırada arabayı onun *Mercedes*'inin üzerine sürdü.

"Bu en sevdiğim arabam lan," dedi Songur alaycı bir sesle geri çekildiğinde. "Çizdirme sakın."

"Yok oğlum merak etme," dedi Giryan da alaycı bir sesle. "Bu geceye tek bir çizik yeter."

"Ne diyorsun lan sen?" diye sordu Songur. "Ne çiziyi?"

"Karizmayı çizdirmişsin ya oğlum," dedi Giryan alaycı bir sesle. "Onu diyorum. Burada şov peşindesin, milletin içinde Kaner'den emir alıyormuş gibi rol kesiyorsun. Utanmıyor musun lan boyundan posundan?"

Arabanın hızı biraz daha arttığında, Giryan bizim önümüze geçti ama bu sadece bir saniyelik bir süre için geçerliydi, Songur hemen sonra arabaları hizalamıştı.

"Benden mi bilsinler lan yapılan şeyleri?" diye sordu Songur. Neden bahsettiğini bilmiyordum bile. "Kaner'i atacağım tabii ortaya. Ön planda olmayı seviyorum ama bu aptal olduğum anlamına gelmez, bir şeyin

sonrasında bana pis bir geri dönüş yapacağını önceden fark edersem o iş hiç kalkışmam, Akat. Biliyorsun bunu.”

“Biliyorum,” dedi Giryan. “Şaşırtmadın ki. Beni şaşırtmayı çok uzun zaman önce bıraktın.”

“Bende o kadar uzun zaman olmadı galiba,” dedi Songur gülerek. “Bana yalan söyledikten sonra bırakmıştım sana şaşırtmayı.”

Bu mevzunun da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anlamadığım şeyler konuşulduğunda sinir olmaya başlıyordum.

“Hâlâ aynı mevzu,” dedi Giryan. Kafasını iki yana sallamıştı. “Şaşırtmıyorsun, bir kez daha.”

“Kapanan bir mevzuyu açmıyorum ki Akat,” dedi Songur. “Hiç kapanmayacak bir mevzuyu sana hatırlatıp duruyorum, sadece. Bundan rahatsız olman saçma.”

“Olmuyorum,” dedi Giryan rahat bir sesle. “Hatırlatmana da gerek yok. Çünkü ben zaten hiç unutmuyorum.”

Songur ona cevap vermeden arabanın hızını arttırdı ve arabayı bir kez daha Giryan’ın kapısına doğru yaklaştırmaya çalıştı ama Giryan bunu yapacağını bildiğinden, arabayı sağa doğru döndürmüştü çoktan. Bir süre böyle yarışmaya devam ettiler.

Giryan hiçbir şey demeden camları kapattığında yol ayrımından farklı bir yere saptı. Biz de diğer yola saptık.

“Ne oluyor?” diye sordum.

“Hiç,” dedi. “Eski mevzular. Anlamsız mevzular.” Bu sefer üstelemeyecektim. “Burada bir mekân var,” dedi. Buğlem orada olacak. Doğum günü için.”

“Mekân senin mi?” Kafasını salladı. “Hediyeyi aldın mı peki?” Gözleri ile arabanın arka koltuğunu işaret etti. Poşet orada duruyordu. “Bana ne zaman yaptıracaksın ondan?” diye sordum sataşmak için.

“Sana yaptırırsam üstüne Yakut yazdırırım yalnız.”

“Ne münasebet?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Benim kendi soy ismim var.”

“İstiyorsan Yakut yazacak,” dedi alaycı bir sesle. “Konu kilit.”

“İstemiyorum o zaman,” dedim. “Kalsın.”

“Sen bilirsin...”

Kapısında neon ışıklarla GEVENDE yazan mekânın önüne gelene kadar hiç konuşmadık. Arabayı park ettiğinde beraber arabadan çıktık ve içeri girdik. İçerisi tıpkı Ankara'daki mekân gibiydi. Elimden tutarak beni kalabalığın arasında sürüklemeye başladı. Barın önüne geldiğimizde pembe elbiseli, simli bir makyaj yapmış olan, güzel kumral bir kızın önünde durmuştuk. Fotoğraflarını gördüğüm için onun Buğlem olduğunu biliyordum.

“Sen nerelerdesin ya?” diye sordu Buğlem azarlar gibi, sonra kollarını Songur’a sardı.

“Orada burada,” dedi Songur. Sonra beni işaret etti. “Valeri,” dedi bizi tanıştırmak için. “Bahsetmiştim ya.”

Bahsetmiş miydi?

“Valla düşündüğümünden daha güzelsin,” dedi Buğlem sıcak bir şekilde bana sarıldığında. “Tanıştığıma memnun oldum! Buğlem ben de. Seninle tanışmayı çok istiyordum.”

Benimle tanışmayı çok mu istiyordu?

“Ben de memnun oldum,” dedim ne yapacağımı bilemeyerek, sarılışına karşılık vermiştim. “Ben de çok duymuştum ismini.”

“Dağhan’dan mı?” diye sorduğunda kafamı evet dercesine salladım.

“Evet.”

“Dağhan nerede?” diye sordu Songur etrafa bakınırken.

“Bilmiyorum,” dedi. “Gelmedi. Neredeyse artık.”

Songur’un kaşları çatıldı. “Siz takılın,” dedi ikimize de. “Ben geliyorum.”

Nereye gittiğini bile sormadan ortalıktan kaybolmuştu. Buğlem bir te-kila *shot* attığında diğer bardağı benim önüme doğru sürdü. Çoktan sarhoş olduğunu ona bakınca anlayabiliyordum ama içmeye devam ediyordu.

“Dağhan ile aranız nasıl?”

“Ya boş ver Dağhan’ı!” dedi bir *shot* daha attığında. “Doğum günü yaptım, gelmedi. Gitti başka kızlarla buluştu. Şimdi telafi edeceğim diyor, yine gelmiyor. En son beni hamile bıraktıktan sonra da aynısını demişti ama sonrasında düşük yaptım. Artık yalanlarına inanmıyorum, biliyor musun?” Şaşkınlıkla ona baktım. Sarhoş olduğundan mı bunları direkt söylüyordu? “Cehennem dibine kadar yolu var ya! İç kızım, iç! Dans edelim, erkeklere ölüm ya!”

Bana art arda *shot* attırıp dans pistine çektiğinde karşı koyamadım. Konuşmama bile izin vermiyordu. Ağzımı açsam alkol uzatıyor, anca dans etmeme müsaade ediyordu.

Songur yanıma geldiğinde yüzündeki ifade çok garipti, “Ben sizi eve bırakacağım,” dedi beni tutup çıkışa doğru sürüklemeye başladığında. Arkamızdan da Buğlem geliyordu.

“Ne oluyor be?”

“Ortalık karıştı.” İkimize baktı. “Siz neden leş gibi içtiniz?” Gözlerini kısarak bana baktığında, “Yemin ederim ki iki dakika tek bırakmaya gelmiyorsun Valeri,” dedi sinirle.

“Ya ne yapsaydım?” diye sordum. “Doğum günü değil mi kızın?”

Songur bana sinirli sinirli baktı ama hiçbir şey demeden arabayı çalıştırdı. On dakika sonra bahçeli bir evdeydik. Buğlem kendini arabanın dışına atarak hızlıca evin içine koşturdu. Muhtemelen o kadar alkol ve hızlı bir araba yolculuğu sonrası midesi bulanmıştı.

“Çıkmayın buradan,” dedi beni tembih ederek. “Geleceğim birkaç saate. Onu eve bırakırım, biz de burada kalırız bu gece.”

Kafamı sallayarak onu onayladım. “Dikkat et.”

“Sen dikkat et,” dedi. “Evin içi alkol dolu. Sakın içirme ona daha fazla.”

Kafamı sallayarak onu onayladım. İçeri girdiğimde Buğlem’in tuvalet olduğunu tahmin ettiğim kapıdan çıktığını gördüm, adımları bile sarhoş olduğunu yeterince belli ediyordu. Bana bir kez olsun bakmadan doğrudan kanepeye ilerledi ve kendini kanepenin üstüne bıraktığı gibi gözleri kapandı. Muhtemelen birkaç dakika sonra sızıp kalacaktı.

Oflayarak üzerimdeki ceket çıkardım ve salondaki koltuğa uzandım. Bıkmıştım artık Songur’un son anda çıkan işlerinden.

Buğlem’i uyandırmak için birkaç deneme yaptım ama hepsi başarısız oldu. Sonunda pes ederek mutfığa geçtim ve alkol şişelerinden birini çıkararak içmeye başladım. Midem ağzımdaydı ama yapacak daha iyi bir şey bulamıyordum. Bir de beni Buğlem’e dikkat etmem için tembihlemişti.

İçerek geçirdiğim yarım saatin sonrasında Buğlem hâlâ uyukluyordu.

Elimdeki alkol şişesiyle salona doğru ilerledim. Telefon çalmaya başlamıştı. Önce kendi telefonum sansam da sonra Songur’un telefonunun

evde kaldığını fark ettim. Az önce bu eve mi uğramıştı? “Alo?” diye sordum telefonu açtığımda.

“Valeri?” Bir kız sesi geldi. “Benim, Gece.”

“Ha, evet evet,” dedim, bir an hatırlayamamıştım. “Bir an sesini tanıyamadım. Neden aramıştın?”

“Aslında Songur’u aramıştım,” dedi kız.

“Doğru,” dedim güldüğümde. “Songur burada değil. Her zamanki gibi telefonunu bende unuttu. Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Var aslında,” dedi. “Songur’un nerede olduğunu biliyor musun?”

“Emin değilim,” dedim. “Ne zaman biri beni arayıp onun nerede olduğunu sorsa benim düşündüğüm yerden çıkmıyor kendisi.”

“Sen neredesin?” diye sordu. “Onunla değil misin?”

“Bir arkadaşlayım,” dedim. “Tahminime göre Giryan’ı arıyorsun, değil mi? Yoksa Songur ile ne alakan olur zaten?”

“Evet, Giryan’ı arıyorum,” dedi. “Songur ile beraber olabileceklerini düşündüm. Malum, Doren ile gidince. Doren ile Songur’un arası bayağı iyiymiş duyduğuma göre.”

“Songur’un kimseyle arası iyi değil,” dedim gülerek. “Bir saniye bekle. Sevgilini bulalım bakalım.” Buğlem’e bağırdığım için bu sefer uyandı. “Doren’in nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Kim soruyor? Bir sıkıntı çıkmasın?”

“Yok,” dedim. “Cevap versene ya. Yok, zarar gelmez ondan.”

“Mekândayım yazmış az önce, çok önemli bir şey oldu yazmış,” dedi Buğlem gözlerini kısarak telefonunu kontrol ettiğinde.

“Mekândaymış,” dedim, tekrardan telefona döndüğümde. “Acil bir şey mi oldu? Giryan’a acilen mi ulaşman gerek? Beraber olduklarına emin misin?”

“Onunla beraber gitti, emin olduğum tek şey bu,” dedi. “Yani, hayır. Emin değilim. Ve evet, Giryan’a acilen ulaşmam gerekiyor. Belki sen Songur’a ulaşabilirsin.”

“Onun olasılığı yok maalesef,” dedim. “Tahminimce, sabaha karşı kapıyı çalar. O zamana kadar hayatta onu bulamam ben.”

“Peki az önce Doren’in nerede olduğunu sorduğun kişi Doren’e ulaşsa...”

“Saatlerdir telefonunu açmıyormuş,” dedim. “Mekânın konumunu ata bilirim. Gitmek istersen yani.”

“Arabanın anahtarı bende yok ki,” dedi. “Bu saatte oraya nasıl gideceğim?”

“Bak bende de durumlar tam tersi,” dedim. “Songur’un arabasının anahtarı var ama ehliyetim yok. Araba kullanmakta da çok iyi değilim. Alkol de aldım. Eğer çevirmeye yakalanırsam arabayı bağlarlar. Kaza yaparsam da araba haşat olursa, daha kötü. Çıldırır sanırım.” Bir an duraksadım. O kadar sarhoştum ki mantıklı düşünemiyordum. “E, çok iyi fikir! Sen bana konumunu atsana ben geliyorum seni almaya!”

“Kızım ne iyi fikri?” diye sordu Gece bana şaşkın şaşkın. “Manyak mısın sen? Hem ehliyetim yok hem biraz alkol aldım hem kötü araba sürüyorum diyorsun hem de çok iyi fikir mi diyorsun? Tam olarak ne iyi fikir lan burada? Dışarıdaki yağmuru gördün mü sen?”

“Ya ben onu abartarak söyledim,” dedim. “Biliyorum araba kullanmayı. Park etmeyi bilmiyorum yani. Park etmem de gerekmeyeceğine göre. Hem bir şey de içmedim, bir tane kokteyl içtim, onda da bir yudum alkol vardı üflesem çıkmaz bile.” Yalan.

“Tamam iyi güzel de,” dedi. “Ehliyetin yokmuş ya hani. Buradaki en önemli detay da bu ya hani. Çevirme olursa ceza yersin ya hani. Onun da arabayı bağlarlar hani. Ruhsatına el koyarlar hani!”

“Ay umarım ya!” dedim. “Umarım çevirme olur da ruhsatına el koyarlar!”

“Bu senin bir konuda aldığın kişisel intikamın ve bana yardım etmeyi bahane olarak kullanıyormuşsun gibi geliyor,” dedi düşünceli bir sesle.

“Yok daha neler,” dedim abartılı bir sesle. Sadece beni bırakıp gitmesine sinir olmaya başlamıştım. “Geliyor musun?” diye sordum Buğlem’e dönerek. Kafasını salladı. “Hadi çıkalım o zaman. Konumu atarsın!”

Kızı gidip evinden aldık. Kaza yapma tehlikesi geçirdiğimiz uzun bir yolculuktan sonra mekânın önüne gelmiştik. Gece bizi bırakarak birden koşturmaya başladığında ben arabanın önünde tek başıma kalmıştım.

“Senin burada ne işin var?”

Songur’un sesi ile beraber kafamı kaldırdım. Oldukça sinirli görünüyordu. O nereden çıkmıştı? Ona bir cevap vermediğimde, “Sarhoş sarhoş

araba mı stirdün sen?” diye sordu gözlerini kısarak. Çenemi elleri arasına aldığı anda, “Derdin ne senin?” diye sordu büyük bir ciddiyetle.

“Kızın yardıma ihtiyacı vardı...”

Lafımı kesti. “Neden sözümü dinlemiyorsun?” diye sordu. “Senden evde kalmanı istedim sadece. Ve içmemeni. İkisini de yapmak çok zor değil.”

“Merak etme,” dedim. “Arabayı çarpmadım.”

“Sikmişim arabayı, Valeri!” dedi sesini yükselterek. “Umurumda olan sensin, sen.” Parmaklarını çenemden çektiğinde sakinleşmek istiyormuş gibi bir nefes aldı. “Neden kendine dikkat etmiyorsun? Yine neye sinirlendin de kafana göre iş yaptın?”

“Sinirlenmedim,” dedim. “Sürekli beni bırakıp gidiyorsun. Ne yaptığını bilmiyorum!”

“Keyfimden mi bırakıyorum ben seni?” diye sordu ciddi bir sesle. “Keyfimden mi...” Cümlesini tamamlayacağı sırada mekânın içinde silah sesi patladı.

7. BÖLÜM: GECENİN SONU VE KARANLIĞIN YOLU

Buraya gelirken ne düşündüğümü bilmiyordum. Sarhoşken kimse mantıklı kararlar alamazdı ama benim bu aralar ayık kafam bile düzgün çalışmıyordu. Üstüne kanıma karışan alkol de eklenince aslında almamam gereken kararlar almam kesinlikle kaçınılmaz oluyordu. Bana evden çıkmamamı söylediğinde bunu kabul etmeme rağmen, şu an beni ilgilendiren hiçbir şey bulunmamasına rağmen kendimi bir kaosun ortasına atmamın açıklanacak tek bir yanı yoktu.

Yeşil gözlerindeki öfkeden anlayabiliyordum bunu.

Ve kendimi nasıl açıklayacağımı düşünmem gerekiyordu.

Ama şu an değil. Silah sesi patlamışken ve ortalık yangın yerine dönmüşken değil.

Hâlâ kafam yerinde olmadığı için silah sesini duyduğumda tepki bile vermedim. Olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Songur tam olarak ne olduğunu düşünmüştü bilmiyordum ancak kendini birden önüme atarak onunla arabanın arasında sıkışmama neden olmuştu. Ne olduğunu idrak edemeyerek olduğum yerde kalmaya devam ettim, kalbimin atışı hızlanmıştı çünkü kanımda kaynayan alkol yüzünden olayın ciddiyetini ancak kavrayabiliyordum. Songur silah sesinin yakından geldiğini mi sanmıştı? Bana siper mi olmaya çalışmıştı?

“Amina koyayım,” dedi şaşkın bir sesle. O benden daha çok idrak edememiş gibiydi olayı. Hızla geri çekildiğinde bir şeyim olup olmadığını kontrol etmek istercesine bana baktı. Bakışları vücudumda gezindi ve hemen sonrasında geri çekilerek, “Ne oluyor lan?” diye sordu ancak bu soru bana değildi.

Etrafıma baktım. Buğlem burada değildi. Gece burada değildi. Doren kesinlikle burada değildi. Ve Giryen da... Hepsi içeride miydi? Kim vurulmuştu? Silahı ateşleyen kimdi?

“Burada bekle,” dedi bana bakmadan yürümeye başladığında. Belindeki silahı gördüğümde orada asla beklemeyeceğimi biliyordum. “Arabada kal.”

“Hayatta olmaz,” dedim net bir sesle. Sarhoş olsam bile onu tehlikenin içinde tek başına bırakamazdım. Yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum, belki de böylesi daha tehlikeli olurdu ama o içeri girerken arabanın içinde bekleyemezdim.

Bekleyemezdim işte.

“Arabada kal dedim, Valeri,” dedi bağırarak. O kadar hızlı yürüyordu ki hemen adım atmaya başlamasam ona asla yetişemezdim.

“Hayatta olmaz dedim, Songur,” dedim ben de net bir sesle. “Kim vuruldu?”

“Bilmiyorum amına koyayım!” diye patladı birden bana.

Ben de ona patladım. “Bağırma bana!”

“Sanki şu an sana patlıyormuşum gibi davranma sakın,” dedi bana doğru döndüğünde. “Senin burada olmaman gerekiyordu. Sana en baştan uyarımı yaptım ben. Yapmadım mı?” Ona cevap vermediğimde, “Cevap versene lan!” dedi sinirle. “Ben seni mi koruyacağım, kendi mi koruyacağım, ne yapacağım lan ben? Bir kez olsun sözümünden çıkmasan ölür müsün? Sanki senin kötülüğünü düşünüyorum ben? Sanki seni bırakıp gidip durmak çok hoşuma gidiyor benim!”

Yeşil gözlerindeki öfke olduğum yerde sinip kalmama neden olabilirdi normalde ama şu an o kadar sarhoştum ki, söylediği hiçbir şey beni geri adım atmaya itemezdi.

Ona bağırmamak için dudaklarımı sertçe bastırmam gerekti. Haklı olduğumu biliyordum ama haklı olsa bile kimsenin benimle böyle konuşmasına gelemiyordum.

“Songur şu an buradayım,” dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. “Olan oldu. Gelmem hataydı ama geldim işte. Yapabileceğin bir şey yok bu durumda, tamam mı? Sence şu an bunu konuşmanın sırası mı? Bu kavgayı daha sonra da yapabiliriz.” Bana inanmıyormuş gibi kafasını iki yana salladığında ona çoktan yetişmiştim. “Seni tek bırakmak istemiyorum.”

"Amina koyayım böyle işin," dedi sinirle. Durumu değerlendirmeye çalışıyordu ama pek bir seçeneği olmadığını sonunda kabul ederek, "Arabaya bin dedim, Valeri. Bin ve eve geri sür. Bana bir şey olmaz."

"Songur..."

Lafımı kesti. "Şu an benimle bu kavgayı gerçekten yapmak istiyor musun, Valeri?" diye sordu gözlerini kısarak bana baktığında. "Çünkü inan bana, içerideki durumun ne olduğunu bile umursamadan seninle saatlerce bu konuda tartışabilirim ama en sonunda benim istediğim olur. Oraya benimle girmeyeceksin, arabaya bineceksin ve seni bıraktığım eve süreceksin."

"Senin her dediğini yapacak birine mi benziyorum ben?" diye sordum sinirle.

Sinirle alnını ovuşturdu. Sabrının son damlasına geldiğini ona baktığımda anlayabiliyordum ama benimle böyle bağırarak konuşmasına müsaade etmeyecektim. Ayrıca beni düşündüğü için gitmemi isterken neden benim de onu düşündüğüm için onunla gelmek istediğimi anlamıyordu? Bunu anlaması bu kadar zor değildi.

Belli ki anlıyordu ama bu umurunda değildi.

Ona göre o kendini her şekilde korurdu. Bana ihtiyacı yoktu.

Zaten yoktu. Birkaç gün önce olsa arkama bile bakmadan gidebilirdim ama şimdi bu hâlde onu içeri gönderip nasıl eve sürerdim hiçbir fikrim yoktu.

"Her dediğimi yapmanı istemiyorum zaten," dedi sakinleşmeye çalıştığında. "Sadece şu an istediğimi yapmanı istiyorum." Sesi biraz daha sakinleştiğinde, "Arabaya biner misin, Valeri?" diye sordu. "Lütfen."

Birkaç saniye duraksadım. Arkada çığlık sesleri kopuyordu. Bir kızdan geldiği belliydi ama Buğlem'e mi yoksa Gece'ye mi aitti bilmiyordum. Belki de ikisine de ait değildi. Doren'in ettiği küfür tüm sokağa yayıldığında durumun ciddiyetini anladım. Belki de şu an Songur'un olaya müdahale etmesi gerekiyordu ama biz bu saçma kavgayla burada vakit kaybediyorduk.

"Arabaya binerim," dedim sonunda ikna olduğumda ama bir şartım vardı. Kaşları havalandığında bu şartı söyleyeceğimi fark ettiğini anlamıştım. "Ama eve sürmem," diye devam ettim net bir sesle.

Arabanın kapısını açtığında, “Tamam,” dedi kabul ederek. “Arabayı kilitte ve sakın içeriden çıkma. Eğer bir şey olursa çığlık at.”

“Ne yapacaksın çığlık atarsam?” diye sordum. Burada bir şey olacağını düşünmüyordum ama bu ihtimali aklıma soktuğu için şimdi huzursuz hissetmiştim.

Onunla gitsem daha güvenli olmaz mıydı? Ben öyle hissediyordum ama bunun şu an yaşananlarla alakası yoktu. Durum ne olursa olsun onun yanında olmak daha güvenli geliyordu. Ona güvenmezken bile öyle geliyordu ve şimdi ona güveniyordum. Bu yüzden onun yanından ayrılmak istemiyordum.

Ama belli ki Songur öyle düşünmüyordu. Yoksa bu konuda bu kadar ısrar etmezdi. Aşağıda silahların patladığını düşünecek olursak beni oraya götürmek istememesi çok da tuhaf değildi.

“Songur!”

Bir bağırış sesi yükseldiğinde arabadan içeri yeni girmiştim. Songur sesi duyduğu gibi kapıyı sertçe kapattı. Kapı kapanır kapanmaz kendimi arabaya kilitlerken gerginlikle camdan dışarı bakıyordum. Camlar filtreli olduğundan dışarıdakiler beni göremiyordu ama ben her şeyi çok net görüyordum.

Doren koşturarak mekânın içinden çıktı. Bağırın da oydu zaten. Üzerindeki tişörtün kanla kaplı olduğunu fark ettiğimde korkudan kalbim ağzımda atmaya başladı. Silah sesini duymuş olmama rağmen birinin vurulmadığına inandırmıştım kendimi, ateş eden her kimse ıskalamış da olabilirdi sonuçta ama şu an Doren’in tişörtündeki kanı görünce o ihtimal tamamen yok olmuştu. Ellerinin de kanla kaplı olduğunu gördüm, yüzündeki ifade o kadar karman çormandı ki sanki o da ne olduğunu anlayamıyordu.

Başta vurulmanın o olduğunu sandım çünkü gözleri dolu dolu olmuştu ve ayakta duramıyor gibiydi ama Songur, “Kim vuruldu?” diye sorduğunda Doren, “Giryan,” cevabını verdi.

“Ciddi mi diyorsun sen?” diye sordu Songur şaşkın bir sesle. “Sen mi vurdun lan?”

“Saçmalama!” dedi Doren bağırarak. “Attila vurdu.”

“Siktir oradan...”

“Ne yapacağız?” diye sordu Doren ne olduğuna anlam veremiyormuş gibi. Sesi bile kendinde değildi. “Ne yapacağız lan? Ne yapacağız amına koyayım? Çocuk vuruldu lan, vuruldu! Benim yüzümden vuruldu! Ne yapacağız şimdi?” Songur cevap vermediğinde Doren sinirlenerek Songur’a doğru yürüdü. “Cevap versene lan!” diye bağırdı. “Ne yapacağız, amına koyayım? Bir şey söylesene!”

“Bana bağırma lan amına koyduğum,” dedi Songur, Doren’i ittirdiğinde. “Kendin girdin bu oyuna. Bana bok atma şimdi. Ben mi dedim çocukla uğraş dur diye lan? Madem vurulduğunda ağlayacak kadar çok seviyordun çocuğu neden adam gibi karşısına oturup konuşmak yerine siktiri boktan bir oyun kurup oynadın?”

Neden bahsettiklerini bilmiyordum ama Doren’in Giryan ile arasında bir mevzu olduğunu biliyordum. Songur bana bunun Doren’in özeli olduğunu söyleyerek anlatmamıştı ve Doren de bu konuda hiç ağzını açmamıştı ama ondan nefret ettiğini, almak istediği bir intikam olduğunu düşünmüştüm.

Ama karşımda gördüğüm adam yıkılmış gibiydi ve Giryan’dan intikam almayı bırak, ona kıyabilecek biri gibi bile görünmüyordu.

“Benim yüzümden vuruldu, değil mi?” diye sordu Doren. Sesi hâlâ olanları idrak edemiyormuş gibi çıkıyordu.

“Evet,” dedi Songur acımasız bir netlikle. Şu an Doren bu kadar kötü hâldeyken ve Giryan aşağıda o hâldeyken bu konuşmayı yapmasına gerek var mıydı? Bence yoktu ama onun acımasızlığını çok iyi biliyordum, asla durmazdı. “Sana söylemiştim, Dağhan. Ne hissettiğini iyi ayırt etmen gerek çünkü sevgi ve nefret birbirine benzerdir demiştim. Sana hissettiğinin nefret olduğuna emin değilsen çıkma bu yola demiştim lan! Kafanı sikeyim senin! Amına koyduğumun aptalı! Ne yaptın şimdi? Ne boka yaradı lan?”

Doren’in Songur’a bağırıp çağırmasını bekledim ama hiçbir tepki vermedi. Şokta gibiydi. Ne olduğunu idrak edemiyordu. “Kafamı sikeyim!” dedi olduğu yere çöktüğünde. “Kafamı sikeyim!” Yüzünü ellerinin arasına aldığı anda omuzları sarsılmaya başladı ve ağladığını anladım. “Allah benim belamı versin!” diye bağırdığında sesi öyle bir çıktı ki yüzünü göremesem de ağladığından emin oldum. “Allah benim belamı versin! Allah benim belamı versin!”

Doren birden kendine vurmaya başladığında arabadan çıkmak için elim kapıya gitti çünkü onu bu hâlde görmeye katlanamamıştım ve Songur'un da ona, onu iyi hissettirecek şeyler söyleyecek bir adam olmadığını son derece farkındaydım ama Songur, gördüklerimin bana dokunacağını ve beni harekete geçirebileceğini biliyormuş gibi anında arabanın camına baktı. Beni görememesine rağmen kafasını iki yana salladı ve dudaklarını kıpırdatarak, "Sakın," dedi.

Olduğum yerde donakaldım. Ne yapacağımı benden bile iyi bilmesi bende en az olanlar kadar şok etkisi yaratmıştı.

"Ayağa kalk," dedi Songur. Doren onu dinlemeyip ayağa kalkmadığında, "Kalk lan ayağa!" diye bağırdı yüksek bir sesle. "Ayağa kalk dedim sana! Ağlama lan! Ağlama!"

O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki olduğum yerde irkilmiştim ve Doren'in sinirli Songur'dan bahsederken neyi kastettiğini çok iyi anlamıştım. Bana gösterdiği siniri bile gerçek gibi değildi çünkü nasıl büyük kavgalar yaşadığımızı biliyordum ve hiçbirinde o yeşil gözleri şimdi olduğu gibi ölümcül bir öfkeyle bakıp bir silah gibi doğrulmamıştı bana.

O bakışların hedefinde hiçbir zaman olmamıştım.

Bana gerçekten öfkелendiği anlarda bile.

"Amma koyayım senin Dağhan," dedi Songur, Doren'in ayağa kalkmadığını anladığında onun yanına çökmüştü. "Beyinsiz piç, çocuk ölmedi lan! Ölmedi! Oğlum sence ilk kez mi vuruluyor lan o piç? Sen ilk kez vurulan insan mı görüyorsun? Bu ne hâl lan?"

"İlk kez vurulmadığını biliyorum," dedi Dağhan, konuşurken sesi çatlıyordu ve artık bağırmıyordu. "Ama orayı görmedin..." Olduğu yerde yüzünü elleri ile tekrar kapattı ama sonra sanki gözünün önünde o an canlanıyormuş gibi gözlerini açtı. "Dehşet kan var... Oğlum, çocuk bağımlı zaten. Ne kadar sağlam olabilir vücudu? Dehşet kan var... Böyle bir şey görmedim." Ellerindeki kanı gördüğünde bu sefer yüzünü dizlerine gömdü ve "Anasını sikeyim böyle işin!" diye bağırdı sinirle. "İlk kez vurulan birini görmüyorum," dedi sonra çatlayan sesiyle. "Ama ilk kez sevdiğim birinin vurulmasına neden oluyorum."

"Senin kalbinin amına koyayım ben," dedi Songur sinirle. "Hâlâ değer veriyorsan neden mal gibi oyun oynadın lan?" Doren ona cevap

vermediğinde Songur sinirlenerek, "Senin intikamını sikeyim ben," dedi bu sefer sinirle. "Kalk lan ayağa!"

"Ne yapacağım kalkıp?" diye sordu Doren. Bunu öyle bir sormuştu ki karşımda bir küçük çocuğa dönüşmüştü sanki.

"Ayağa kalkıp yardım edeceksin ona, kafasını siktiğim!" diye bağırdı Songur bu sefer daha yüksek bir sesle. "Başka ne yapacaksın? Madem o kadar kötü hâlde çocuk, neden bırakıp kendini buraya attın lan? Neden ona yardım etmeye çalışmak yerine burada ağlıyorsun?" Doren'i omuzlarından sarstığında, "Kendine gel lan! Kendine gel artık! Küçük çocuk gibi davranma karşımda!" diye bağırdı bu sefer de.

Doren kendine gelmiş gibi kafasını birden kaldırdığında Songur'a döndü ve "Ne yapacağımı bilemedim," dedi düz bir sesle. Hâlâ ağlıyordu ama şimdi az önce olduğu gibi şok içinde görünmüyordu. Sanki Songur'un dedikleri onu kendine getirmişti.

"Attila ile onu tek mi bıraktın içeride?" diye sordu Songur. "Kız arkadaşı da içeride mi? Neden onları öyle bırakıp çıktın lan dışarı? Aptal mısın sen? Buğlem nerede?"

"Attila'yı vurdum," dedi Doren oturduğu yerde doğrulduğunda. "Bir şey yapamaz daha."

Songur'un gözlerindeki şok ifadesini gördüm. "Ne?"

"Duydun," dedi Doren sakın bir şekilde. "Vurdum."

"Neresine ateş ettin?"

Doren hâlâ kendinde görünmüyordu. "Bilmiyorum..." Duraksadı. "Kendimde değildim. Rastgele ateşledim, dursun diye. Kalbine gelmiş olabilir." Bunu yeni idrak ediyormuş gibi şok içinde kalakaldığında Songur'un gözlerinde daha büyük bir şok gördüm. "Kalbine geldi galiba..." Doren tekrar elini yüzüne kapattığında, "Ne yaptım lan ben?" diye sordu kendi kendine.

"Kalbine geldi galiba," dedi Songur onu tekrar ederek. Sonra siniri bozulmuş bir şekilde gülmeye başladı, "Kalbine geldi galiba, öyle mi?" Birden Doren'i yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Doren de yapılı bir adamdı ama Songur'a karşı normal zamanda bile hiçbir şansı yokken şu an tamamen çökmüş gibi gözükrken hiçbir şey yapamazdı. Songur yumruğunu birden Doren'in suratına geçirdiğinde, "Silah kullanmayı mı bilmiyorsun, orospu çocuğu?" diye bağırdı. "Ama nasıl bilmezsin? O

adam öğretti sana silah tutmayı! Kimse suratına bakmazken o baktı lan! Ne yaptın lan sen? Ne yaptın sen, Dağhan? Ne yaptın sen?”

Doren öksürmeye başladığında, “Bırak yakamı,” dedi ve nefes almak istiyormuş gibi kafasını yana çevirdi. Yere kan tükürdüğünü gördüm, Songur nasıl sert yumruk atmışsa şimdi az önce olduğundan bile daha kötü görünüyordu. “Bırak lan yakamı! Siktir git! Farkında olmadığım şeyler söyleme bana!”

“Babam ağzıma sıçacak,” dedi Songur bunu yeni idrak etmiş gibi geri çekildiğinde. Şimdi asıl şokta olan oydu. “Babam ağzıma sıçacak!” Bu sefer öyle bir bağırırmıştı ki boynundaki damarların derisini açıp geçecek kadar belirdiğini görmüştüm. “Akılsız piç! Ne yaptın lan sen? Her şeyi siktin lan, her şeyi siktin!” Songur alnını ovuşturduğunda, “Babam ağzıma sıçacak,” dedi tekrardan. Sonra bunu defalarca tekrar etmeye başladı. Sanki durumun ciddiyeti onun için şimdi oluşmuştu. Sonra arkasını döndü ve Doren’e öyle sert bir yumruk geçirdi ki Doren sendeleyip yine yere düştü. “Her şeyi siktin, Doren. Her şeyi siktin. Bunu sakın unutma. Eğer Attila öldüyse kaçacak yer ara çünkü seni kendi ellerimle öldüreceğim.”

“Her şey sen ve babandan ibaret değil mi?” diye sordu Doren sinirle güldüğünde. “Seni de babanı da sikeyim. İstedğin kadar çabala, Songur. Sen bir orospunun çocuğu olmaktan ileri gidemeyeceksin. O yüzden bırak artık yakamızı lan! Orospu çocuğu!”

Songur’un gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Doren’in ona böyle bir şey demesini beklemiyordu. Birkaç saniye öylece durdu ve Doren’e baktı. Sonra sakinleşmek istiyormuş gibi gözlerini kapattı ama açtığında dehnedi gibi parıldayan gözleri hiç olmadığı kadar öfkeli bakıyordu. Sanki karşısında dostu değil de düşmanı vardı. Gördüğüm en sert yumruğu Doren’in suratına geçirdiğinde Doren kalkamadan yere yapıştı.

“Ne dedin lan sen?” diye sordu Songur öfkeyle. Sesinin daha önce hiç böyle çıktığını duymamıştım. Gözlerinde öyle yırtıcı bir ifade vardı ki sanki bir şahindi ve hedefine yiyeceği leşi almıştı. “Tekrar desene!” diye bağırdı öfkeyle. “Tekrar söyle lan! Neymişim ben? Tekrar söyle. Duymak istiyorum. Söylesene lan! Söyle!”

Kendimi arabanın dışına atmadan önce bir an bile düşünmedim. Koşarak yanlarına gittiğimde, Doren yerde debelenirken Songur bu sefer

onu doğrultmak yerine yerde duran bedenini acımasızca tekmelemeye başlamıştı.

“Yazıklar olsun lan sana!” dedi Songur. “Herkesten duyacağıma inanırdım şunu ama senden duyacağıma inanmazdım.” Sinirle bir tekme daha attığında sanki siniri ona değıl de kendineydi.

Songur’un göğsünden ittirmeye çalıştığımda varlığını yeni hissetmiş gibi bana döndü, gözlerindeki o canlı öfke biraz olsun azalmamıştı. Bana öyle baktığını görmek olduğum yerde donakalmama neden olabilirdi, eğer Doren’i onun elinden kurtarmak şu an çok daha önemli olmasaydı.

“Bırak beni,” dedi sert bir sesle. Doren’e tekme atmayı bırakmıştı ve göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. “Çekil aradan, Valeri. Sana arabada kal dedim, değıl mi? Neden bir kez olsun sözümü dinlemiyorsun sen? Neden?”

Sakin bir şekilde, “Keyfimden çıkmadım oradan, Songur,” dedim. “Çocuğı öldüresiye dövüyordun. Saçmalıyorsun. Kendine gel artık.”

“Bana ne dediğı...” Duraksayıp bana baktı. Söyleyeceğı şeyden vazgeçmiş gibiydi. “Arabaya geç, Valeri.”

Sesim netti. “Seni bu hâlde bırakmayacağım.”

“Bir şey yok benim hâlimde!” diye bağırdı birden. Sonra yüzümdeki ifadeye bakarak bana doğıru yavaşça eğildi ve “Sana bağırarak istemiyorum,” dedi. “Sana patlamak hiç istemiyorum. Arabaya bin, Valeri. Dokunmayacağım Doren’e. Otur ve beni bekle.”

“Söz ver,” dedim.

“Aramızdaki meseleye karışma, Valeri,” dedi. “O senin arkadaşın değıl. Benim arkadaşım.”

“O haklı, Valeri,” dedi Doren olduğuyerde doğırulduğunda. “Aramızdaki olaya karışma.”

Haksız sayılmazdı ama böyle söylemesi kırılmama neden olmuştu çünkü benim onun arkadaşları dışında arkadaşım yoktu ama ilk çıkan olayda anlıyordum ki aslında bu hiçbir arkadaşım yok demekti. Çünkü onlar arkadaştı, ben ise sadece yanlarında duran, Songur’un sevgilisi olan kızdım. Hiçbir zaman içlerinde olamazdım ve yaptığım şey onların arasındaki meseleye karışmak olurdu. Songur’un bunu demesine şaşırmazdım ama Doren’in de direkt böyle bir tutum alması beni şaşırtmıştı.

Yine de bir şey demedim. Ne diyecektim ki? *Ben seni arkadaşım olarak görüyordum ama* mı? Sanırım iki muhabbet ettiğim insanı arkadaşım sandığım için ne kadar yalnız olduğuma acıdı.

“Sen ona neye karışıp karışmayacağını söyleyemezsin,” dedi Songur sinirle Doren’e döndüğünde. Ama Doren ona cevap vermedi. Ağzındaki kanı yere tükürmekle meşguldü.

“Ne yaparsanız yapın,” dedim geri çekildiğimde. “Beni ilgilendirmez.”

“Valeri...”

Songur bana doğru bir adım atacağı sırada ona arkamı döndüm. Zaten Buğlem’in bağırışı ile attığı adım da yarıda kesilmişti.

“Dağhan!” diye bağırdı buraya doğru koşarken. Doren’in yerdeki o hâlini görünce yüzündeki kanın çekildiğini gördüm. Kız bembeyaz kesilmişti. “Sen iyi misin?” Gözleri önce Doren’de sonra Songur’da dolaştı ve birden Songur’un üzerine hızla gelerek, “Ne yaptın ona?” diye sordu sinirle. “Ne yaptın ona? Öldüresiye mi dövdün? Ne yaptın? Sen var ya... İşine gelmeyen bir şey olduğunda nasıl da unutuyorsun arkadaşlığı, değil mi? Şu attığın dayığı burada hak eden tek kişi var, o da sensin. Seni kim dövsün?” Songur’un göğsüne vurduğunda, “Ama sen dokunulmazsın, değil mi?” diye sordu.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Doğrudan Songur’un üzerine saldırmasını beklemiyordum. Olayın ne olduğunu görmemişti bile. Ben görmüştüm. Ama bu umurunda bile değil gibiydi. Ona göre ortada bir olay varsa onun suçlusu Songur’du.

İlk kez Songur’un, “*Ben bu oyunun kötü adamıyım,*” dediğinde neden bahsettiğini anlamıştım.

Kötü adamlara nedenler sorulmaz. Kötülerdir çünkü. Tek sebep budur. İçlerinde iyilik var mı yok mu sorgulanmaz. Kötü birisi içinde hiçbir iyilik barındıramaz çünkü. İnsanlar için dünya siyah ve beyazdan ibarettir. Aldıkları kararlar ve attıkları adımlar bir mantık çevresinde değerlendirilmez. Hepsi cehennemi hak etmek içindir. Ortada bir olay varsa suçlulardır. Kötülerdir. Haksızlardır.

Songur alayla güldü. Yüzündeki ifade değişmemişti bile. Az önce Doren ona o sözü söyleyerek onu hayal kırıklığına uğrattıysa bile sanki bu anı bir saniye değil de bir asır önceymiş gibi arkasında bırakmıştı ve emindim ki bir duygu kırıntısı gösterdiği için içten içe pişman olmuştu.

Bu yüzden maskesini çok daha sert giydi ve “Aynen öyleyim,” dedi Buğlem’e döndüğünde. Yüzünde sahte olamayacak kadar sinir bozucu bir gülümseme vardı.

“Siktir git,” dedi Buğlem sinirle. “Sana diyecek sözüm bile yok şu an.” Sonra Songur’un yanından ayrıldı ve Doren’in yanına giderek eğildi. “Giryan epey kötü bir hâlde,” dedi. “Attila’yı alıp gittiler ama o hâlâ içerde ve sana ihtiyacı var, bunun farkındasın, değil mi? O yüzden kalk ayağa.” Dudaklarını Doren’in saçına bastırduğunda, “Kalk ayağa da çocuğa yardım et, Dağhan,” dedi. “Çocuk vuruldu ve onu bırakıp öylece çıktı. Yardımına ihtiyacı var. Songur ile kavgaya etmene değil.”

“Batu gelecek,” dedi Doren donuk bir sesle. “Çoktan haber verdim zaten. O yardım edecek. Ben ne yapabilirim? Yaranın dikilmesi lazım.”

Onun gözleri Songur’un üzerindeydi. Sanki az önce ne yaşandığına inanamıyormuş gibiydi. Songur ise kimseye bakmıyordu. Ellerindeki yaraları izliyordu, yumruk atmaktan elleri kanlanmıştı.

“Gece epey kötü hâlde,” dedi Buğlem. “Kızın ağlamaktan içi dışına çıktı. En azından onun yanında olabilirsin.”

“Sevgilisinin vurulmasının suçlusu benim,” dedi Doren. “Beni görmek istediğini sanmıyorum, Buğlem.”

Songur hiçbir şey demeden içeri doğru yürümeye başladığında, “Nereye?” diye bağırdım arkasından.

Sinirli bir sesle, “Birinin Doren’in yediği boku temizlemesi gerekiyor,” dedi Songur. “Giryan’ın yarasına bakacağım.”

“Ne?” diye sordu Doren şaşkın bir sesle. “Bundan ne çıkarın olacak peki?”

“Seni bu sefer harbiden öldürürüm,” dedi Songur birden Doren’in üzerine yürümeye başladığında. Sonra olduğu yerde durdu ve derin bir nefes aldı. “Deminden beri küçük çocuk gibi ağlayıp duracağına sen bir bok becerseydin o zaman lan!”

“Dikecek misin onu?”

“Yaranın ne durumda olduğunu bakmadan bilemem,” dedi. “Eğer durum çok kötüyse hastaneye kaldırırız. Eğer müdahale edebileceğim bir durumsa burada hallederim.”

“Morfin bile yok, ne ile halledeceksin?”

“Eroin bağımlısı adama morfin mi verilir zaten amına koyduğumun zekâsız,” dedi Songur sinirli bir sesle. “Sen benim işime karışma.” Gözleri ile beni işaret etti. “Valeri’ye dikkat edin, yeter. Zaten senin yüzünden çocuk on dakikadır tek başına mücadele ediyor, daha fazla vakit kaybet-tirme.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedim onun peşinden yürümeye başladığım da.

Bana döndüğünde ısrar edeceğini düşündüm ama belki de Attila artık içeride olmadığı için tehlike olmadığını düşünerek hiçbir şey demeden yürümeye başladı. Ben de hemen arkasından yürüyordum. Adımlarını hızlandırıp neredeyse koşmaya başladığında ben de ona uyararak adımlarımı hızlandırdım.

Mekânın arka kapısından içeri girdiğimizde karanlık koridorda ilerlemeye başladık. Etraf o kadar karanlıktı ki telefonunun fenerini açmak zorunda kalmıştı. Tavana baktığımda aslında lambalar olduğunu gördüm ama hepsi patlamıştı.

Koridordan geçerek odaların olduğu yere geldiğimizde Songur bir kapıyı açarak içeri girdi ama içerisi boştu. O odanın boş olduğunu görünce direkt soldakine daldı. Ben onun cüssesinden içeride olup olmadıklarını göremiyordum ama kapıdan çıkmak yerine odanın içine girdiğinde orada olduklarını gördüm. Giryan bir koltuğun üzerinde yatıyordu ve üzerindeki tişört kanla kaplanmıştı. Gözleri açıktı, sanırım bu iyi bir şeye işaret etti. Yanında Gece duruyordu. Koltuğun hemen önünde diz çökmüştü. Kanla kaplı elleri ile Giryan’ın karnının üstünde duran ellerini sımsıkı tutuyordu, kafasını koltuğa yaslamıştı ve hıçkırarak ağlıyordu.

Hıçkırıklarının arasından, “Dört dakika oldu,” dediğini duydum.

Giryan zar zor bir sesle, “Sayıyor musun gerçekten?” diye sordu. O kendinde bile olmadığı için kapı sesini duymamıştı ama Gece geldiğimizi nasıl duymamıştı? Bize dönüp bakmamıştı bile. Olduğu yerde stresle sallanmaya devam ederken burnunu çekti ve “Keşke ben de o piçi vursaydım,” dedi sinirle.

“O vuruldu ya zaten bebeğim.” Giryan o kadar zar zor konuşuyordu ki bu cümleyi kurması için otuz saniyeden fazla geçmesi gerekmişti.

Ağlamaya devam ederken, “Onu demiyorum,” dedi Gece. “Doren piçini diyorum.”

Giryan zar zor bir nefes aldığında, “Saçmalama,” dedi. “Onun da bir suçu yok.”

“Nasıl yok?” Gece sesini yükselttiğinde kafasını kaldırıp Giryan’ın hâline baktı ve ne kadar kötü bir hâlde olduğunu fark ettiğinde ağlaması şiddetlendi. Giryan göz ucuyla ona bakmak için hareket etmeye çalıştığında, “Kimildama,” diye bağırdı Giryan’a korkuyla. “Neden yardım etmiyorlar? Yemin ederim, bir otuz saniye daha gelmezlerse ambulansı arayacağım ve sonrasında hapse girip girmemen umurumda bile olmayacak, Giryan. Öldüğünü görmektense hapse girdiğini görmeyi tercih ederim.”

“Neyse ki ben varım,” dedi Songur kapıyı arkamızdan kapatıp içeri adımını attığında. “Şanslı bir piçsin, Akat. İkisine de gerek olmadan seni kurtaracağım.”

Gece aniden kafasını kaldırarak bize baktığında dudakları şaşkınlıkla aralandı. Songur’u burada görmeyi beklemediğini biliyordum çünkü kim Songur’dan böyle bir şey beklerdi ki? Birine yardım etmesini? Hatta zamanında ona ihanet etmiş, öfkesini kazanmış birisine? O daha çok ona muhtaç olan insanları gözünü bile kırpmadan öylece bırakacak birisiydi. Yardım edecek birisi değildi.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu Gece kan çanağı olmuş gözlerini kıstığında. Songur’a doğru dönmüştü.

“Yardım etmeye geldim,” dedi Songur rahat bir sesle.

Gece şok içindeydi. “Sen mi?”

Songur kafasını salladı. “İnanması o kadar zor bir şey mi gerçekten?”

Aslında inanması çok daha zor bir şeydi. Kendini dışarıya nasıl gösterdiğini farkında değil miydi, yoksa ara sıra taktığı maskelerin yüzünde olduğunu unutuyor muydu?

“Evet,” dedi Gece.

Kurduğu cümleler mantıklı olsa da hiç düşünmeden konuştuğunu ona baktığımda anlayabiliyordum. Tamamen panik içindeydi. Korkusu bile Songur’a olan güvensizliğini yenemiyordu. Songur’un dışarıdan nasıl bir imaj çizdiğini düşünecek olursak bu çok da garip sayılmazdı.

Gece derin bir nefes alıp geri çekildiğinde, “Nasıl yardım edebilirsin ki?” diye sordu. “Yanlış bir şey yapmayacağının ne garantisi var? Birini bul ya da siktir et, direkt hastaneye gidelim. Eşeğin nalı kadar hastanen

olduğunu duymuştum, polisle uğraşmamıza gerek kalmadan bizi birisine sokabilirsin diye düşünüyorum.”

“Sokabilirim,” dedi Songur üzerindeki ceketini çıkarıp odadaki masanın üzerine bıraktığında. “Ama önce ne durumda olduğuna bakalım.”

“Nasıl bakacaksın ya sen?” diye sordu Gece. “Ne alaka?”

Ben olsam ben de bu tepkiyi verirdim.

“Doktor o,” dedim Gece’ye döndüğümde.

Çünkü Songur’un ona bir açıklama yapmayacağını gayet iyi biliyordum ve her zaman ortada soru işaretleri ile dolaşan birisi olduğumdan kimse benimle aynı durumda kalsın istemiyordum. Bu adamlar sır küpü diye biz de olmak zorunda değildik sonuçta, değil mi? Yüzünde daha büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. *İnan bana seni çok iyi anlıyorum.*

“Ne durumda?” diye sordu Songur, Giryan’a doğru ilerlediğinde. “Sıyırmış olma olasılığı ne?”

“Eğer sıyırma böyle acıtıyorsa gerçekten vurulursam ölürüm herhalde amına koyayım,” dedi Giryan. Ona baktığımda acıdan gözlerinin dolmuş olduğunu gördüm ama durumu gayet iyi idare ediyordu. “Kurşun hâlâ içeride. Karnımı deldi sanki orospu evladı.”

“Gayet iyi idare ediyorsun,” dedi Songur ona doğru eğildiğinde. “Abartma.”

“Ne iyi idare etmesi lan?” diye sordu Giryan bağırarak.

Devam edeceği sırada acıdan cümlesini tamamlayamadı. Kafasını geri ittiğinde gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve çektiği acıya dayanamıyormuş gibi görünüyordu. Zaten beyaz olan teni şimdi iyice kirece dönmüştü. Bu görüntü mor olan göz altları ve kan çanağı olan açık mavi gözleri ile birleştiğinde gerçekten karşımda yaşayan bir insandan çok bir ceset gördüğümü düşündüm.

“İç kanama olup olmadığını anlamam lazım,” dedi Songur. “Rahat ol. Tehlikeli bir şey olduğunu sanmıyorum. Eğer sorun varsa seni hastanelerden birine sokacağım ama önce ilk müdahaleyi yapayım.” Bana döndü. “Sen Gece’yi dışarı çıkarsana. Halledeceğim ben.”

“Hayır!” dedi Gece keskin bir sesle. Mavi gözlerini kısarak Songur’a baktığında onu an itibariyle düşman belirlediğini net bir şekilde söyleyebilirdim.

“Gece,” dedi Giryan zar zor konuştuğunda. Aslında konuşacak hâli yoktu ama Gece’nin ondan başka birini dinlemeyeceğini de farkındaydı. “Dışarı çık. Bir şey olmayacak.”

“Sana bir şey yapmayacağını nereden bileyim?” diye sordu Gece, Giryan’a döndüğünde. Sonra Songur’a bakmıştı. “Yanlış anlama ama...” Duraksadı. “Ya da anla. Senin ne anladığın hiç umurumda değil. Dostumuz sayılmazsın ve kendini düşman olmaya da fazla kaptırmış birisin. Karşılıksız hiçbir şey yapmadığını çok iyi biliyorum ve şimdi durduk yere nefret ettiğin bir adama yardım etmek mi istiyorsun?”

“Onu öldürmek istesem şu an kafasına sıkar ve öldürürüm,” dedi Songur rahat bir sesle. Gece’nin bu çıkışması onu hiç şaşırtmamıştı. Ama bu cevabı vermesinin hiçbir mantıklı yanı yoktu çünkü Gece’yi rahatlatmaktan çok daha da sinirlendirecek bir cevaptı. “Ya da çok daha önce-leri...” diye devam etti Gece’nin ona kötü kötü bakmasını umursamadan. “İnan bana bunu yapabileceğim çok fazla an vardı. İsteseydim şimdiye kadar ona defalarca kez saldırırdım ve bana hiçbir şey yapamazdı. Adamını küçümsemek istemem ama benim yanımda kimsenin şansı yoktur zaten, bunun herkes farkında.”

Şu anda bile egosunu konuşturabiliyor, diye düşündüm. Gerçekten türünün tek örneği.

Gece’nin ona kötü kötü baktığını fark ettiğimde, “Songur,” dedim uyarıcı bir şekilde. “Şu an sırası değil.”

Aslında bunun hiçbir anlamı yoktu çünkü o kendisi dışında başkasını dinlemezdi. Tabii ki onları avutacak laflar söyleyip huylarına gitmeyecekti. Yardım etmesi bile bir mucizeydi. Onun içinde iyi bir insan da taşıdığına inanan birisi olarak bile ondan bunu beklemiyordum.

“Biliyorum,” dedi bana bakmadan. “Durumu açıklıyorum.” Gece’ye tekrar döndüğünde, “Sadece yardımcı olmak istiyorum,” dedi.

“Bunu neden yapasın?”

Songur, “Kendim için değil, Doren için yapıyorum,” dediğinde sözleri Gece’den çok beni şaşırtmıştı. Az önce gördüğüm manzaradan sonra Songur’un böyle bir cümle kuracağına beni kimse inandıramazdı çünkü. Ama kurmuştu. “Çünkü sevgiline bir şey olursa vicdan azabından kendi kafasına sıkacağını biliyorum ve Doren benim dostumdur. Saçma sapan bir şey yapmasını istemem.” *Dostum.* Ona az önce olanlardan sonra bile

böyle söylemesi benim için beklenmedikti. “Ayrıca bunu çıkarsız yapacağımı da söylemedim,” dedi gülümsediğinde. “Günü geldiğinde karşılığını alırım. Değil mi Giryan?”

“Bunu dedikten sonra seni cidden onunla bırakmamı bekliyor musun?” diye sordu Gece sesini yükselterek. Sonra duraksadı ve Giryan’ın acı çeken suratını gördüğünde, “Ne yapıyorsan yap,” dedi. “Seni neden oyalıyorsam? Zaten dakikalardır bu hâlde!” Parmağını Songur’a doğrulttuğunda, “Onu kurtarsan iyi edersin,” dedi.

“Çok korktum,” dedi Songur alayla. Belindeki silahı çıkardığında bana doğru uzatacak gibi oldu ama sonra duraksayıp Gece’ye doğru uzattı. “Biri gelirse bacağına sık. Ya da koluna. Öldürmeyecek herhangi bir yere sıkman yeter. Bugün daha fazla adamı ölümden döndüresim yok.”

Alaycı konuşmasına rağmen Gece silahı ondan aldı ve Giryan’a son bir kez bakarak kapıya doğru ilerledi. Ben ise olduğum yerde kalmıştım çünkü yaptığı hareketi sorguluyordum. Silahı bana neden vermemişti? Gece bize güvenmediğinden ve sevgilisini Songur ile içeride bırakmak konusunda tereddüt yaşadığı için kendini güvende hissetsin diye mi ona veriyordu? Ama ilk başta bana uzatacak gibi olmuştu. Duraksayarak ona baktığımda yeşil gözlerini benden kaçırdı ve Giryan’a döndü. Silahı vermesinin nedeninin bizim kendimizi koruyabilmemiz olduğunu fark ettim. Ve silahı bana vermemesinin nedeninin, sabah markete giderken bile evdeki silahı alıp gitmesi ile aynı olduğunu.

Eğer Gece’yi oradan çıkarmam gerekmeseydi olduğum yerde donakalmaya devam edebilirdim ama şu an kendi çöküşüme odaklanamayacağım bir durumdaydım. Kızın sevgilisi vurulmuştu, bir kaosun ortasındaydık ve arabanın içinden çıkma nedenim yardımcı olmaktı.

Gece bir adım atarak kapıdan çıktığında ben de arkasından çıkarak kapıyı kapattım. Gece’nin dışarı çıkmasını beklemiyordum ama direkt kapının önüne çökmesini de beklemiyordum. Kapının yanına oturduğunda kafasını duvara yasladı ve bir süre elindeki silahı inceledi. Sonra silahı yere koydu ve ellerindeki kanı incelemeye başladı. Gözlerini yumduğunda yaslandığı duvara kafasını çarpmaya başlamıştı ve ağlıyordu.

Ona bir şeyler söylemek istedim. Her şeyin yoluna gireceğini, bir şey olmayacağını... Şu an duymak isteyeceği türden yalanlardan herhangi birini ya da hepsini... Ama ağzımı açıp tek kelime dahi edemiyordum. İletişim kurmakta çok iyi sayılmazdım, özellikle de yeni tanıştığım

insanlarla. Hele de kötü hâlde olan insanlarla iletişim kurma konusunda daha berbattım çünkü ne demem gerektiğini kestiremiyordum.

“Ona bir şey olursa ölürüm ben,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. Ona doğru döndüğümde gözlerini açmış olduğunu gördüm. Mavi gözleri tamamen kan çanağına dönmüştü ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Gerçekten. Ölürüm. Ne yaparım, bilmiyorum.” Eliyle yüzünü kapattığında yanaklarındaki yaşları silmeye çalıştı ama o kadar şiddetli ağlıyordu ki sildiği bir yaşın yerini on tanesi dolduruyordu. “Çok aşırı bir his mi bu? Kendi hayatını hiçe saymak gibi. Çünkü onsuz kaç sene yaşadım ama şimdi onsuz bir dakika bile yaşayamayacakmış gibi hissediyorum.”

Bu dünyaya geldiğimizde yalnızdık. Kimsemiz yoktu. Tüm adımları tek başımıza attık. Tek başımıza ayağa kalktık. Tek başımıza mücadele ettik. Tek başımıza kazandık ve kaybettik. Tek başımıza bir daha gün doğmaz sandık ve tek başımıza güneşin doğuşunu izledik. Sonra biri geldi ve sırf kalbimizde yer edindi diye... Ondan sonra bunların hiçbirini yapamayacak hâle gelmemiz gerçekten mümkün müydü?

Önceden bunu hep düşünürdüm ve her seferinde mümkün olmadığını söylerdim kendime. Belki de bu yüzden aşkın gerçek olduğuna inanmıyordum çünkü bunu kafamda oturtamıyordum. Herkesin yerini doldurabilirmişim gibi geliyordu. Her şekilde yola devam edilirmişim gibi. Her şekilde yaşanırmış gibi.

Şu ana kadar.

Çünkü şimdi birisi kalbimde yer edinmişti ve düşüncelerim tamamen değişmişti.

Ve bu beni deli gibi korkutuyordu.

Bu dünyadaki her adımını tek başına atan ve ne olursa olsun tek başına yaşam mücadelesi veren birisi olduğunuzda, hayatınızdan çıkan insanlar size daha az üzüntü getirmeye başlar. Yalnızlık mutlu etmez ama artık mutsuz da etmiyordur çünkü alışmışsınızdır. Birinin peşinden gitmek sizin için anlamsızdır çünkü günün sonunda onun da gideceğinden eminsinizdir. Bu yüzden kimseyi kovalamazsınız.

Şimdi o gitse de kovalamaz mıydım? Gururuma yenik düşeceğimi ve yapamayacağımı biliyordum ama yokluğunu yalnızlıkla örtemeyeceğimi de biliyordum.

“Hayır,” dedim kafamı iki yana salladığımda. Bana baktığında gülümseyerek ona baktım. “Aşırı bir his değil. Çünkü ben de içerideki herife bir şey olsa aynı şeyleri hissederdim.” Kaşlarını çatarak bana baktığında ne dediğimi fark ederek bir an duraksadım. Gözlerim irileşirken, “Yani Songur’dan bahsediyorum, içerideki herif derken!” dedim pat diye. O öyle bakınca kafamda kurmuştum hemen. “Sevgilinden değil! Sevgiline sulanmıyorum!”

Az önce ismini söylemek istememiştim çünkü hislerimi daha yeni kendime itiraf etmişken birine söylemek çok korkunç gelmişti.

Gece ağlamasına rağmen gülerek bana baktı. “Onu anladım zaten,” dedi gülerek.

“Sen gözlerini kısarak bakınca yanlış anladın sandım,” dedim utanarak. Birden yerde bir delik açasım ve kafamı oraya gömesim gelmişti.

“Saçmalama,” dedi gülümsediğinde. “Sadece şaşırdım. Songur ile aranızdaki bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum.” Ben de şu son birkaç güne kadar bilmediğim için onun böyle demesini normal karşılıyordum. “Hem kim böyle bir şeye takılıp yanlış anlar ki?”

Kafasını dağıtmak için benimle sohbet etmeye çalıştığını anlayarak ona uyum sağladım ve “Ben aslında,” dedim itiraf ederek. “Sen böyle bir şey söyleseydin çoktan kafamda kurmuştum.”

“Biraz kıskancız sanırım,” dedi.

“Biraz mı?” diye sordum. “Epey...”

Bunu onun dışında kimseye itiraf etmezdim. Bu konuşma bizimle birlikte mezara kadar gidecekti.

“Ben de eskiden öyleydim,” dedi. Sonra duraksadı ve “Bu kadar değil tabii,” dedi benim takılacağım şeyi fark etmiş gibi.

“Sonra nasıl geçti?” diye sordum merakla çünkü geçmesini istiyordum.

Kendimi bildim bileli kıskanç bir insan olmuştum ama hiç aklımı böylesine yitirdiğimi hatırlamıyordum. Ve bu his iğrenç hissettiriyordu. Beni rahat bırakmasını istiyordum. Susmasını istiyordum.

“Ben varken başkasına neden baksın?” diye sordu. “Kimi kıskanacağım? Gözü benden başkasını görmüyor zaten.”

Ona gülümsedim. Aralarındaki şey herkesin isteyeceği türden bir aşktı. Bu cümleyi Songur hakkında kuramamam için hiçbir neden vermemişti

aslında Songur bana ama olay onun yaptıkları değil, benim asla susturmadığım özgüvensiz tarafımken bunu değiştirebileceğimi sanmıyordum.

Gece bu cümleyi kurması ile beraber birden tekrardan ağlamaya başlayınca ne yapacağımı bilmeyerek, ona baktım. O ise ellerindeki kana bakıyordu. “Çok korkuyorum,” diye fısıldadı bana bakmadan. Hâlâ ellerini izliyordu. “Ona bir şey olursa diye hep çok korkuyorum. Bıktım bu hayattan. Kurtulmak istiyorum.” Sertçe yutkundu. “Kurtulmasını istiyorum artık. Kendini kurtarmasını istiyorum. Ama mümkün değil sanki. Kendimizi normal hissettiğim ilk anda bunları yaşıyoruz. Her şey başarıyor. Hiç çıkış yolu yok. Kabullendim artık.”

Ne diyeceğimi bilmeyerek “Bence kabullenme,” dedim. “Belki bir gün olur.”

“Belki...” dedi kafasını dizlerine yasladığında. Hâlâ ağlıyordu. “Belki olur.”

Ama bunu hiç inanarak söylememişti.

Sanırım kurtuluşun gerçek olmadığına inanan tek kişi ben değildim.

Günün sonunda hırslar ve benlik kalırdı geriye. Kurtulabilme ihtimali değil. Hırsın ve kişiliğin savaşından ortaya çıkan enkaz, bizim insan olarak adlandırdığımız o mekanizmaydı işte. Bu yüzden hiçbir insan için kurtuluşun gerçek olduğuna inanmıyordum.

“Acaba durumu nasıl?” diye sordu. İçeriden doğru düzgün ses gelmiyordu.

“İdare ettiğine eminim,” dedim. “Ciddi bir şey olsa Songur çoktan sana söylerdi.” Ama söylemezdi, bunu biliyordum.

Aradan geçen birkaç dakika sonrasında, “Onu kaybedemem,” dedi Gece. Kafasındaki ses bu gece benim kafamdakilerden bile gürültülüydü belli ki. Durup durup içini kusmak istiyordu çünkü. “Başka kimsem yok... Sadece sevgilim değil ki. En yakın arkadaşım. Ailem. Her şeyim o benim.”

“Bir şey olmayacak,” dedim elimi omzuna attığımda. “Böyle düşünme. Ciddi bir şey olmadığına eminim, Gece. Ayrıca buna inanmazsın belki ama Songur ne yapacağını bilir. Hallolacak.”

Sanırım bunu yapmamı bekliyordu çünkü birden kafasını göğsüme yaslayıp ağlamaya başlamıştı. Dün gece bunu yaptığımda ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmiştim çünkü uzun zamandır başımı yaslayabileceğim

bir göğüs yoktu ve o da benim kadar yalnızken, başını yaslayabileceği tek göğüs de içeride o hâldeyken sanırım bu sarılmaya benim dün gece ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı vardı.

Dün gece benim ağladığım gibi hıçkırarak ağlamaya başladığında hiçbir şey söylemeden orada durmaya devam ettim. Denilecek tek bir şey yoktu. Onun ihtiyacı olanın da sözler değil sessizlik olduğunu dün gece yaşadığım o andan biliyordum.

“Umarım,” dedi ağlamaya devam ederken. “O kadar kan vardı ki... Daha önce de vurulduğunu görmüştüm ama bu...” Derin bir nefes aldı. “Sanki hayat durdu onu öyle görünce. Önüne de atlamaya çalıştım aslında ama bunu yapacağımı anlayıp ittirdi beni, biliyor musun?”

Sesli bir nefes verdiğinde gözleri tekrardan ellerine inmişti. Ona cevap olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama o da benden cevap bekliyor gibi değildi zaten.

Aradan dakikalar geçti. Gece benim göğsümde ağladı ve hiç konuşmadık. Sonra Songur kapıdan çıktı ve Giryan’ı arkadaki kapıdan arabaya bindirdiğini, Gece’nin de onunla beraber gidebileceğini söyledi. Onları hastaneye sokacaktı.

Gece hiçbir şey demeden yanımdan fırladı. Arkasından da Songur gitğinde karanlık koridorda tek başıma oturmaya devam ettim. Songur’un birazdan geleceğini biliyordum, o yüzden kımıldamıyordum. Gözlerim Songur’un Gece’ye verdiği silaha takıldı. Gece birden ayağa fırlayıp odaya girince silahı yerde unutmuştu. Gözlerimi sanki bakmamam gereken, yasaklı bir şeye bakıyormuşum gibi anında silahtan çektiğimde duvarı izlemeye başladım.

Sanki kafamı çevirmeden bakmaya devam etsem kafamın içindeki sesler onu kafama dayamamı ve tetiği çekmemi söyleyeceklerdi.

“Böyle şeyler düşünme,” diye fısıldadım kendi kendime.

Ellerimi karnıma doğru çektiğim bacaklarıma bağladığımda kafamdaki o sesleri dağıtmak için başka şeyler düşünmeye çalıştım. Mesela Giryan’ın durumu nasıldı acaba? Onu tanı mıyordum ancak zarar görmesini istemezdim çünkü eğer giderse tek başına gitmezdi, peşinden sürükleyeceği birisi, hayata onun sayesinde bağlı olan birisi vardı.

İnsanı hayata bağlayan kişinin ölümünden sonra yaşamaya devam etmek nasıl bir histir çok iyi biliyordum.

Dünya yerle bir oldu sanıyordunuz ama çatılar sadece sizin başınıza yıkılıyordu. Büyük bir kasırga koptu sanıyordunuz ama herkes sağlan, adımlar atmaya devam ediyordu ve bir tek siz yürümeyi başaramıyordunuz. Artık kimse yaşamıyor sanıyordunuz ama cenazesi kaldırılan sadece siz oluyordunuz.

Geride bırakılmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Çünkü ben hep geride bırakılan olmuştum.

Ama artık beni geride bırakabilecek hiç kimse yoktu.

Yalnızdım.

Yapayalnız.

“Ne yapıyorsun orada?”

Sesini duymamla beraber kafamı kaldırarak yavaşça doğruldum ve ona baktım. Kapının önündeydi. Üzerindeki tişört ve elleri kan olmuştu. Gözlerim parmak eklemlerindeki yara izlerine düştüğünde Doren’in şu an ne yaptığını merak ettim. Bir kaos kopmasını bekliyordum, buna rağmen Songur ile birbirlerine girdiklerini görmek en son beklediğim şey bile değildi. Gerçi o hiçbir şey yapmamıştı. Songur’u kışkırtmak dışında... Songur’un öfkesinin ne kadar çabuk harlandığını ve ne kadar korkutucu olduğunu benden daha iyi biliyordu. Bunu bile bile yapmıştı. Doren’den böyle bir şeyi beklemiyordum.

Songur’un verdiği tepkiye bakılırsa o da beklemiyordu.

Ama sanırım o da Songur’a karşı dolmuştu. Olabilirdi. Kimseyi haklı çıkarmak için kimseyi dinlemeden yargılamayacaktım artık. Yanında olduğum adamdan öğrendiğim en önemli şey buydu. Çünkü onun yanında olduğumda insanların onu nasıl dinlemeden suçladığına şahit olmaya başlamıştım. Suçlu insan tabii ki suçlanmalıydı ama yargılanmak herkesin hakkıydı.

Bana doğru birkaç adım atarak yaklaştığında, “Hiç,” dedim. “Seni bekliyordum.”

“Beni mi bekliyordun?” diye sordu alayla güldüğünde. “Hayret ya Böyle şeyler yapabiliyor muydun sen? Kafana göre kalkıp neden gitmedin? Şaşırtıyorsun beni.”

“Songur...” Lafımı kesti.

“İnan konuşasım yok,” dedi düz bir sesle. Öne doğru eğildiğinde bana doğru eğiliyor sandım ancak yerde duran silahı alıp beline sıkıştırmıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum arkasını döndüğünü fark ettiğimde. Hiçbir şey demeden gidecek miydi?

“Babamın yanına,” diye cevapladı arkasını tekrardan döndüğünde. Yüzüme bakıyordu.

“Ben ne yapacağım?”

“Benimle gel diyeceğim ama ne yapacağını bilemiyorum, Valeri,” dedi omzunu silkerek. “Neden bana soruyorsun? Benim sana bir şeyler söyleyip söylemememin hiçbir şey değiştirmedğini ikimiz de gayet iyi biliyoruz bence. Sen kendin karar vermeyi daha çok seversin.”

Tamam, belli ki sandığımdan bile daha çok sinirlenmişti. Çünkü o bir konuyu böylesine uzatacak bir adam değildi. Normal şartlar altında tabii. Ama bu konuya düşündüğümünden bile daha çok takılmış olmalıydı. Hiçbir zaman sözlerini dinlemiyor değildim. *Hayır, tam olarak da öylesin.* Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyordum ama kendi başına iş yapmasından sıkılmıştım artık. *Arabayı alıp Gece ile buraya gelmenin hiçbir mantıklı yanı yoktu.* Kızı yardıma ihtiyacı varken öylece bıraksa mıydım yani?

“Gerçekten mi?” diye sordum ona baktığımda.

“Ne gerçekten mi?” diye sordu ters bir sesle.

“Gerçekten şu an bunu mu yapacağız?” diye sordum ben de ters bir sesle.

Yapıcı olmaya çalışıyordum ancak ben onun gibi sabırlı bir insan değildim. En ufak bir terslemede yapıcı olma tavrım tuzla buz oluyordu ve yıkıcı olmaya başlıyordum.

“Bir şey yaptığımız yok, Valeri,” dedi şimdi daha düz olan sesiyle. “Genelde sen bir şeyler yapıyorsun. Hem de benim yapmaman konusunda net bir şekilde uyardığım şeyleri. Benim bir şey yaptığım yok. Hele bizim hiçbir şey yaptığımız yok.”

“Yaptığım şey saçmaydı,” dedim. İlk kez haksız olduğumu kabul ediyordum. “Kabul ediyorum. Ama şu an bu konuyu uzatmanı da gereksiz buluyorum.”

“Hiçbir şeyi uzatmıyorum,” dedi bana doğru bir adım attığında. Yüzümüzü eşitlemek için bana doğru eğildiğinde yeşil gözlerinin öfkeyle kısılmış olduğunu fark ettim. Dehnec gibi parlayan gözleri ne zaman

parlayıp ne zaman söneceğini asla kestiremediğim bir ateş gibiydi. “Ben senin için hareketlerime dikkat ediyorsam sen de edeceksin, Valeri. Kafana göre iş yapamazsın. Benim haberim olacak. Bunu anlamak bu kadar zor mu?”

“Senin yaptığın her şeyden benim haberim oluyor mu?”

“Benim işim bu,” dedi. “Ben doğduğumdan beri bunu yapıyorum. Bu dünyanın içindeydim. Öylece çıkamam. Yapmam gerekenler var. Kim-senin bilmesine gerek olmayan şeyler... Seni karşıma alıp canını yaktığım insanları ya da düşmanlarımı mı anlatayım?” Ona cevap vermediğimde bana doğru bir adam daha attı ve “Sen bu dünyaya ait değilsin. Ve içine girmek için kendini zorluyorsun. Hem de ben seni dışarıda tutmak için bu kadar çabalarken. Sinirlendiğim şey bu işte. İstedğin kadar zorla kapıyı, her seferinde benden bu tepkiyi göreceksin, her seferinde bu kavgayı ediyor olacağız. Çünkü o kapıdan içeri girmene izin vermeyeceğim. Bunu dediğim için ne kadar inat edersen et. Olmayacak. Unut bunu. Çünkü senin aksine ben seni düşünüyorum, Valeri.”

“Bana her şeyi anlat demiyorum zaten.” Bir adım geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Ayrıca yaptığım şeyleri de sırf sana inat yapıyor-muşum gibi davranma. Kız beni aradı ve sevgilisine ulaşması gerektiğini söyledi, ben de sadece yardımcı olmak istedim. Bu kadar.”

Ters bir şekilde, “Sana mı kaldı?” diye sordu. “Kız ile ne alakan var senin? Arkadaşı değilsin, bir şeyi değilsin. Gecenin bir yarısı...” Sinirine hâkim olmak istiyormuş gibi duraksadı ama tekrar konuşmaya başladığında sesi daha sakın falan değil aksine, daha öfkeliydi. “Sana içme dememe rağmen leş gibi sarhoş olmuşsun, evin önündeki arabamı kaçırıyorsun ve zaten normalde de bok gibi araba kullanmana rağmen bir de bu şekilde yola çıkıyorsun! Seninle alakası bile olmayan bir insan sırf beni aradı ve ben de telefonumu sende unuttum diye hem de! Ya sana normal mı geliyor bu yaptıkların, Valeri? Karşıma geçmiş bana her şeye fazla tepki gösteriyormuşum gibi davranıyorsun. Ben sana az tepki bile gösteriyorum.”

“Sen bana tepki göstermiyorsun,” dedim. “Bu tepki göstermek ya da uyarmak değil. Bağırarak, çağırmak.”

“Ya Valeri...” Derin bir nefes aldığı anda duraksamıştı. “Şu an bağırıyorum bile. Konuyu değiştirmek, farklı yerlere çekmek için hep bu kozu oynamaya çalışıyorsun. Bağırıyorum. Sadece sinirliyim ve bunu zaten

gizlemiyorum. Sinirimin de neye olduğunu gayet farkındasın, o yüzden şu an olanlara sinirlenip bana patlıyorsun masalını da okuma sakın bana.”

Reddetmeyecektim. Tam olarak söylediği şeyi yapıyordum. “Tamam, anladım sinirlisin,” dedim kendimi toparladığımda. “Sinirlisin diye, sözlerini dinlemedim diye gerçekten beni burada bırakıp gidecek misin?”

Büyük bir ciddiyetle gözlerimin içine bakarken, “Ben seni ne zaman bırakıp gittim?” diye sordu.

Aslında... Hiç gitmemişti. Gitmesini istediğimde, ona defolup gitmesini ve bir daha yüzünü bile görmek istemediğimi söylediğimde bile bırakıp gitmemişti. Ama sonrasında da, “*Bana defolmamı söylediğinde gitmemiş olmam hiç gitmeyeceğim anlamına gelmez,*” demişti. Geçen gün ona yabancı olduğunu iddia ettiğimde yaşadığımız uzaklaşma anı aklıma geldi, ardından hissettiğim korkuyu tekrardan hissettim. Bu kavga beni gitgide huzursuz etmeye başlamıştı.

Yine de sorusunu, “Hiçbir zaman,” diyerek cevapladım.

“Aynen öyle,” dedi kafasını sallayarak. “O zaman sorunun cevabını da almış oldun.”

“Gideceğim dedin ama.”

“Sen de geleceksin dedim.”

“Çeviriyorsun şu an,” dedim kaşlarımı çatarak. “Babamın yanına gidiyorum dedin.”

“Sen de geleceksin dedim,” dedi. “Önce seni eve bırakacaktım.” Kaşlarımı biraz daha çatığımda, “Buraya geldin diye sana bir şey olma ihtimalini düşünerek kafayı yiyen adam, seni burada tek başına bırakır mı sence? Senin kafanda ne garip düşünceler var benim hakkımda ya?”

“Hakkında iyi şeyler düşündüğümde ben o adam değilim diyorsun kötü şeyler düşündüğümde de ne garip düşüncelerin var diyorsun.” Aslında alaycı olup konuyu dağıtmaya çalışmışım ancak sesim o kadar sert çıkmıştı ki birden daha da ciddileşmiştik sanki. Duraksayarak, “Anlıyorum yapmaya çalıştığın şeyi,” dedim daha rahat bir sesle. “Ben nereye gidiyorsun diyene kadar gidiyorum deme planın bile yoktu ama ben topu sana atınca laf sokma şansını kaçırmadın tabii ki. Hiç kaçırır mısın?”

Aramızı yumuşatmaya çalıştığımı fark ettiğinden emindim, bu yüzden uyum sağlamasını bekledim ancak bunu yapmadı. Onun yerine, “Gidelim artık buradan,” dedi ciddi bir sesle.

Arkasından yürümeye başladığımda, “Giryan iyi mi?” diye sordum.

“İyi,” dedi. “Toparlar birkaç güne. Doren’in ortalığı ayağa kaldıracağı kadar bir şey yokmuş. Attila daha kötü hâlde.”

“Attila kimdi?” diye sordum, Songur’un onun vurulmasına neden bu kadar büyük tepki gösterdiğini anlamıyordum. Konunun babası ile alakası neydi? *Onun için her şey babasıyla ilgili, Valeri.*

“Babamın en yakın dostu,” dedi yürümeye başladığımızda. “Ayrıca Doren’i de büyüten adam. Araları hiçbir zaman iyi olmadı ama beraber senelerini geçirdiler.” Şaşkınlıkla ona baktım. “Bilirsin Doren’in nasıl olduğunu... Az çok çözmüşsündür yani. O böyle şeyler yapabilecek birisi değil. Yani, eskiden aslında tam olarak öyle birisiydi ama şu an değil. O yüzden benim için fazla beklenmedik oldu bu.”

Haklıydı. Doren konusunda yani. Doren’in herhangi bir aileye sahip olmadığını biliyordum, kardeşleri vardı ama onlarla da o kadar yakın değildi. Yani onun için baba figüründe olan insan, onun gibi birisi için bir anlam taşımalıydı. Normalde. En azından onu tanıdığım kadarıyla. Ama belki de bu gece onun da bizim hiç bilmediğimiz bir yüzü ortaya çıkmıştı. Ya da... Giryan’a onu inciten kişinin kim olduğunu umursamadan intikamını almak isteyeceği kadar değer veriyordu.

Olabilir miydi? Aralarında tam olarak neler dönüyordu? Nasıl bir bağları vardı? Eğer ona gerçekten değer veriyorsa neden onu incitmeye çalışmıştı? Bugün neden Buğlem’in doğum gününe gitmemişti de onun peşinden gitmişti mesela? Ne olmasını istiyordu? Ne amaçlamıştı? Amaçladığı şeye ulaşamadığı kesindi. Ne olmasını beklediğinden emin değildim ama oynadığı oyunun böyle sonuçlanacağını düşünmüyordu eminim ki.

Songur’un hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken, “Doren nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi umursamaz bir sesle. Beraber kapıdan dışarı çıktığımızda soğuk ve sert esen bir rüzgâr tüylerimi diken diken etti. Dışarısı buz gibi olmuştu. “Umarım cehennemin dibine gitmiştir.”

“Öfkeli misin hâlâ?” diye sorarken buldum kendimi.

“Neye?”

“Doren’e,” diye cevapladım.

“Hayır,” dedi kafasını sallayarak. “Öfkeli değilim.”

“Hayal kırıklığına uğramış görünüyordun,” dedim arabaya doğru yürümeye başladığımızda.

“Uğramadım,” dedi bu sefer de.

Ama gözlerini görmüştüm. Nasıl baktığını görmüştüm. O sözü duyduktan sonra kontrolü nasıl kaybettiğini görmüştüm. Onu nasıl dövdüğünü görmüştüm. Hatta ondan korkmuştum bile. Öfkeli olmaması mümkün değildi. Tamamen haklı olmadığını biliyordum çünkü Doren son derece kötü bir hâldeyken Doren’i umursamamıştı. Doren’in öfkelenmesi normaldi ama Songur’un kanına dokunacağını bile bile bu kadar ağır bir cümleyi söylemesini ondan beklemezdim.

Ve Songur da beklememişti.

Zaten bizi etkileyen hiçbir zaman darbenin kendisi değildi. Nereden geldiği idi.

Songur arabanın kilidini açtığı anda arabaya bindik. “Uğradığını biliyorum,” dedim. “Bunu gördüm. Biliyorsun, değil mi? Yalan söylemene gerek yok.” Bana cevap vermediğinde arabayı çalıştırmıştı ama ben onun sessizliğine alışkın olmadığım için ne yapmam gerektiğini şaşırmış hâldeydim. “Konuşmayacak mısın?” diye sordum ne diyeceğimi bilemeyerek.

Bomboş gözlerle yola bakıyordu. “Konuşuyorum ya.”

Ama konuştuğu yoktu. Ağzından zorla laf alıyordum. Bunun nedeni bana öfkelenmiş olması mıydı? Ben konuyu alaya alarak dağıtmama rağmen o bana uyum sağlamamıştı, bu yüzden bunun hâlâ bir sorun olabileceğinin farkındaydım ama bu kadar soğuk olmasını beklemiyordum. Çok daha saçma şeyler yapmış, ona çok daha ağır şeyler söylemişim ama hiçbirinde bu kadar mesafeli durmamıştı bana karşı. Sorun bana olan siniri miydi yoksa Doren’e olan sinir miydi? Bu tavrının benimle mi alakası vardı yoksa bu gece olanlardan mı yorulmuştu sadece? Kestiremiyordum.

“Konuşmuyorsun,” dedim ısrarcı bir şekilde. “Zoraki cevap veriyorsun sadece.”

“Ne dememi istiyorsun?” diye sordu. Normalde konuşurken hep yüzüme bakardı ama şimdi sadece yola bakıyordu.

“İyi olduğunu duymak istiyorum şu an,” dedim. “Çok garip davranıyorsun.”

“Garip davranmıyorum,” dedi ama garip davranıyordu. Soğuk bakışları hâlâ yağmur damlalarının ıslattığı yolu izliyordu ve bana bakmıyordu. “Yorulduğum sadece. Bu gece bir ömür sürdü sanki.”

“Senin hakkında ne fark ettim, biliyor musun?” diye sordum ona doğru döndüğümde. “Gerçekten canını sıkan ya da acıtan bir şey olunca sessizleşiyorsun ve sonra sadece yorgunum diyerek geçiştiriyorsun.”

Sesli bir şekilde ofladı. “Sadece yorgunum, Rosa.”

“Bak,” dedim elimle onu işaret ettiğimde. “Yine yaptın işte.”

“Neden canımı sıkan ya da yakan bir şey olsun?” diye sordu. “Neden böyle düşünüyorsun ki?”

“Sabahtan beri ne yaptığını bilmiyorum ancak babanın işleri ile meşgul olduğuna eminim ve ne zaman onun işleri ile uğraşsan canını sıkan bir şey oluyor,” dedim. “Ayrıca Doren’in sana söyledikleri hazmedilecek türden şeyler değildi. Sen de haksız olsan da...”

“Ben de mi haksızım?” diye sordu birden kafasını bana çevirdiğinde. “Ben tam olarak nerede haksızım, Valeri?”

O kadar ani dönmüştü ki öfkelenişini düşünmüştüm ama yeşil gözlerine baktığımda orada görmeyi beklediğim öfkeyi görmedim. Sadece boşluk vardı.

“Seninle bunun yüzünden kavga etmeyeceğim, Songur.”

“Hayır,” dedi bana bakmaya devam ederken. “Amacım kavga etmek falan değil. Hiçbir zaman amacım o olmadı, Valeri. Genelde onu amaçlayan sen oluyorsun.” Kaşlarımı çattım. Öyle bir şey yapmıyordum. “Bir şey iddia ediyorsan nedenini de açıklarsın. Sadece soru sordum.”

“Öyleyse tamam,” dedim alayla. Sadece soru falan sormamıştı. Sesindeki suçlayıcı tınıyı o fark etmese de ben edebiliyordum. “Doren o kadar kötü bir hâldeyken senin sadece kendini düşünüp baban ile ilgili sorun yaşayacağını söylemen normal miydi sence?” diye sordum ona döndüğümde. “Bu sana yapılırsa sen de sakın karşılamazdın. Ama çirkin konuştu, o konuda haksız olan o.”

“Zamanında bana ihanet eden bir adamın vurulmasını umursamam mı gerekiyordu?” diye sordu alaycı bir sesle.

“Umursamaman normal,” dedim. “Hatta buna rağmen yardım etmene de şaşırdım. Ama olay o değil. Umurunda değilse eğer bunu kendine

saklayabilirdin o an, Songur. Saklamazsan karşındakini sinirlendirmiş olursun.”

“Sinirlenmesi çok sikimdeydi ya,” dedi düz bir sesle.

“Olmadığını iddia ediyorsun ama gayet de öyle,” dedim. “Söyledikleri dokundu işte.”

“Hayır,” dedi. “Ona öfkelenmedim. Kendime öfkelen dim. Çünkü nasıl olur da benimle bu şekilde konuşabileceğini düşünür? Ona yerini çoktan öğretmiş olmam gerekirdi, bunu ona öğretemediğim için kendime öfkelen dim, Valeri. Onun ağzından çıkan hiçbir şey umurumda değil. Kimsenin hakkımda ne dediği umurumda değil. İstediklerini söyleyebilirler ama karşıma geçip de onları söyleme cesaretine sahip olamazlar.”

Ona inanmayarak, “Sorun sadece bu mu?” diye sordum.

“Sorun sadece bu,” dedi. “Feda ettiğim onca şeyden sonra... Hâlâ benim kim olduğumu bilmiyorlar. Sorun sadece bu.”

Onun kim olduğunu ben de bilmiyordum. Bana tanıttığı kötü adam vardı, durmadan nedenlerini sorgulamaman gerektiğini hatırlattığı, umursamaz, acımasız ve öfkeli olan bir kasırgaydı. Ama öte yandan benim ona baktığımda gördüğüm ve tanımaya çalıştığım başka bir adam daha vardı. Beklenmedik şekilde umursuyordu çoğu şeyi, sakindi ve yaptığı her şey bir nedene oturabiliyordu.

“Senin kim olduğunu ben de bilmiyorum,” dedim.

Bana döndüğünde kafasını iki yana salladı. “Aslında sadece sen biliyorsun.”

Bu sefer salağa yatıp neden bahsettiğini bilmiyorum demedim. Çünkü artık iki geri gitmek istemiyorsam hep ileri gitmem gerektiğini biliyordum.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, Rosa,” dedi. “Gerçekten öyle düşünüyorum.”

“O zaman bana neden böyle soğuk davranıyorsun?” diye sordum. “Tamam, yaptığım saçmaydı kabul ediyorum ama zaten kabul ettim, daha ne yapmamı bekliyorsun? Kötülüğümü istemediğini biliyorum ve kendimi düşünmediğimi düşünüyorsun ama durduk yere kendimi tehlikeye atmak için yapmadım bunu. Sadece sarhoştum ve Gece arayınca üs-tüne çok düşünmeden harekete geçtim. Uzatacak mısın gerçekten bunu?”

“Soğuk davranmıyorum...” Duraksadı. Yeşil gözleri bana dönmüştü. “Soğuk davranmıyorum, Valeri. Uzatmıyorum da. Sadece kafam yerinde değil. Yorucu bir gün oldu. Bunun sen de farkındasın.”

“Peki,” dedim. “Öyle olsun.”

“Bir konuda seni uyarıyorsam daha fazla dikkat etmeni beklerim senden,” dedi tekrardan yolu izlemeye başladığında. “Yani evet, konuyu kapattım çünkü daha fazla canının sıkılmasını istemiyorum ama bunun tekrarlanmayacağını sözünü de istiyorum. Seni bir şeyi yapmaman için uyarıyorsam onu yapma çünkü o uyarıyı yaparken zaten sadece senin iyiliğini düşünüyordumdur.”

“Biliyorum.”

“Söz ver o zaman.”

“Tamam,” dedim. “Söz veriyorum.”

“Sözlere fazla önem veririm,” dedi bana bakmaya devam ederken. “O yüzden bozarsan biz de bozuşuruz. Haberin olsun.”

Onun zaafının sadakat olduğunu biliyordum. Çünkü bunu hiçbir zaman görmemişti. Her zaman bir ihanet bekliyordu. Bozulan bir söz bekliyordu. Gerçekleri duymayı değil de yalanlarla kandırılmayı bekliyordu.

Yavaşça ona doğru döndüğümde, “Ben sözümü bozmam,” dedim.

Güldü ama içten bir gülüş değildi bu. “Sözünü bozacak olan herkes bunu söyler aslında.”

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordum.

Bunu sormak benim için şaşırtıcıydı çünkü ne ara bu raddeye gelmiştik, hiçbir fikrim yoktu. Ona güvenmiyordum. Daha birkaç gün öncesine kadar ona güvenmiyordum ve hiç güvenebileceğimi de düşünmüyordum. Ama sonra yanımda sadece onun olduğunu fark etmiştim, belki de duygusal bir boşluğun içinde debelendiğimdendi, kendimi engelleyemedim ona abimin öldüğünü söylemiştim. Sonrasında ise ona karşı olan hiçbir davranışım eskisi gibi olmamıştı.

Hakkımdaki en büyük sırrı ona verirken ona güvenebilmeyi diliyordum. Ama şu an olduğumuz duruma dönüp bakıyordum... Ve ona gerçekten güvendiğimi fark ediyordum.

Babam herkese karşı olan inancımı parçaladı sanmıştım. Bir daha kimseye güvenmem sanmıştım. Ama ona güveniyordum işte. Gerçi bir daha kimseye bir şey hissetmem de sanmıştım... Ama şimdi onu dünyanın en güzeli olarak görüyordum işte.

“Sadece takılıyordum,” dedi omzunu silkerek. “Arabadaki şu hava dağılsın istedim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bana güvendiğini söylemedin hâlâ.”

“Sen bana güveniyor musun?” diye sordu topu bana atarak. Gözlerim biraz daha kısıldı. Benim sorumdan bu şekilde kaçabileceğini mi sanıyordu?

Kollarımı göğsüme bağladığımda, “Önce ben sordum,” dedim.

Yavaşça güldü. Bu, az önceki gülüşüne göre çok daha içtendi ama onun çok daha içten güldüğü zamanları ve gürültülü kahkahalarını da gördüğüm olmuştu. Yanağında beliren gamzelere bakarken gözlerime bak dercesine kafasını bana doğru eğdi ve göz teması kurmaya çalıştı.

Gözlerimiz buluştuğunda, “Tabii ki sana güveniyorum, Rosa,” dedi. Sesi içten ve rahattı. “Yoksa seninle aramızda hiçbir şey olmazdı.”

“Ben de sana güveniyorum,” dedim. Artık bunun cevabı evetti. Birkaç gün içinde her şey değişmişti ve artık yanından ayrılmak istemiyordum. Ona güvenebileceğimi biliyordum. “Tabii ki.”

Bunu dediğime inanamıyormuş gibi baktı yüzüme. Böyle bakmasını anlayabiliyordum çünkü ben de bundan çok değil, üç dört gün önce böyle bir şey diyeceğime ihtimal dahi vermiyordum. Ama bu bir anda olan bir şey değildi aslında. Zamanla oluvermişti. Ondan uzak durmak için kendimi tembihleyip soluğu yanında aldığım günlerin gecesinde yatakta uzanırken ve onu düşünürken fark ediyordum bu gerçeği. Ona güveniyordum. Sadece bu kapıyı ona açmak istemiyordum çünkü içeri girerse bir daha dışarı çıkmaması için onu zincirleyecek bir hâle gelebilirdim. Öyle bir bağımlıydım.

Bir şey demeyeceğini anladığımda, “Ben de seninle gelmek istiyorum,” dedim. “Babanın yanına.” İtiraz etmek için dudaklarını araladığı anda, “Yalnız kalmayı sevmiyorum,” diye lafını kestim.

“Tamam,” dedi ben öyle dediğimde. “Gidelim bakalım. Ama şu an fazla öfkeli, haberin olsun. Tatlı bir ziyaret olmayacak yani.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedim. “Doren yüzünden mi öfkeli?”

“Babamın can düşmanlarından birisi var,” dedi. “Aykan Kara.” Bu ismi daha önce bir yerde duymuş olma ihtimalim var mıydı? Sanki bana tanıdık geliyordu. “Senelerdir birbirleri ile uğraşıyorlar ve her seferinde babam kazanıyor ama bu aralar çok daha sağlam oynuyor.” Duraksayıp bana baktığında kafam karışmış bir şekilde onu izliyordum. Bunun konumuzla ne ilgisi vardı? “Sadede geleceğim, merak etme,” dedi ona öyle baktığını fark ettiğinde. “Şirketin içine de Yılanların arasına da bir şekilde köstebek sokmayı başarmış. Normalde kimsenin götü aramıza sızıp bunu yapmaya yemezdi ama artık ne kadar para verdiyse... Kendilerini tehlikeye atmayı seçmişler. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama aklıma gelen ihtimaller canımı sıkıyor. Bence kanıt toplamaya çalışıyor. Babam hakkında olan ve yıllar önce kapanan bir davayı tekrar açmaya çalışıyor ki, mahkemede bu kanıtları hâkime sunabilsin. Bu gece onu biraz hırpalıyordum. Giryan ile beraber.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Giryan ile mi beraber?”

“Evet,” dedi. “Seni ve Buğlem’i bıraktım çünkü babam aradı ve Aykan’ın Eskişehir’de olduğunu, onu yakalayıp yanma getirmemi söyledi. Bugün ne yaptı bilmiyorum ancak babamın sınırını aşmış gibi görünüyordu. Ben de adamları toplayıp onun peşine düştüm ama o da Giryan’ın peşindeydi. Neden olduğunu bilmiyorum. Giryan’ın başı beladaydı, ben de onu kurtarmış oldum.” Alayla bana baktı. “Herifi bir gecede iki kere kurtardım resmen.”

“Beni Buğlem ile bırakıp hemen geliyorum dedin ve yapmaya gittiğin şey bu muydu?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Adam babanı bile düşmanı yapabilecek kadar taşaklı ama sorun değil, sen kendi başına onu avlayabileceğini düşünüyorsun, öyle mi? Sen kafayı mı yedin? Baban kafayı mı yedi? Bana diyorsun ama sen de sürekli kendini tehlikeye atıyorsun!”

“Ben babamdan daha güçlü bir adamım, Valeri,” dedi buz gibi bir sesle. “Bu işler böyledir. Yükselirsin, yükselirsin ve yükselirsin. Ta ki çıkacak basamak kalmadığını fark edene kadar. Yukarıda artık senin için bir şey kalmadığında yukarıyı izlemeyi bırakır ve etrafını izlemeye başlarsın, işte o zaman tehlikelerin farkına varmaya başlarsın. Sana saldırmaya çalışanları görürsün. Düşmanını tanırırsın. Ve korkmaya başlarsın. Korku ileri gitmeni engellediği gibi yerini korumanı da engeller, sevdiklerini ve kendini korumak için geri gitmeye başlarsın. Sonra nihayet onları korumayı başardığında kafanı kaldırır ve tekrar yukarıya bakarsın çünkü korku

son bulduğunda, hırs yeniden doğar. Eskiden sahip olduklarını yeniden istersin. Ama yukarıya baktığınla kalırsın bu sefer, hareket edemezsin. Çünkü sen korkarken korkmayan birisi vardır, yerin kapılmıştır. Artık senin dönemin bitmiştir. Ve onunki başlamıştır.”

“Babandan güçlü olduğunu düşünüyorsan neden hâlâ onun emirlerine uyuyorsun?”

Net bir tavırla, “Ona olan saygımdan,” dedi. “Hayatını benim için harcadı ve ben de harcayabildiğim kadarını onun için harcamak istiyorum. Bunu hak ediyor.”

Saygının her zaman bir bedeli vardır, diye düşündüm tekrar.

Soysal Yakut, oğlunun ona duyduğu saygıyı hayatını oğlu için harcayarak kazanmıştı.

Benim babam ise o saygıyı kazanmak şöyle dursun, ona olan karşılıksız sevgimi bile hiç etmişti.

“... Sonra gidecek zaten,” dedi bir anda. Az önce kurduğu cümleye devam ettiğini fark ettim. *Hayatını benim için harcadı ve ben de harcayabildiğim kadarını onun için harcamak istiyorum. Bunu hak ediyor. Sonra gidecek zaten.* “Onun emirleri olmayacak. Onun istekleri olmayacak. O olmayacak.” Bu gerçeğe sık sık yüzleştiğini yüzündeki o alışmış ifadeden anlıyordum ama sesine gizlenen bir şey, ne olursa olsun buna alışamayacağını fısıldıyordu bana. “Ben tek başıma kalacağım,” diye devam ettirdi kendini. “Yalnız kalacağım.”

“Babanın durumu iyi değil, değil mi?” diye sordum, boş bakışlarla yolu izlemeye başladığını fark ettiğimde. Sertçe yutkundu. O zaman aslında az önceki konuşmayı bana değil de kendine yaptığını fark ettim.

Düz bir sesle, “Yine kötüye gidiyor,” dedi.

“Sabah sana bunu söylemek için çağırmıştı, değil mi?” diye sordum.

Geldikten sonra nasıl yorgun görüldüğünü hatırlıyordum. Etkisi altında kaldığı şey her ne ise onu rüyalarında bile rahat bırakmamıştı. Canını sıkan bir şeyler olduğunu ve bunun babası ile ilgili olduğunu farkındaydım ama o zaman da yorgunum diyerek geçirmişti.

Her zaman yaptığı gibi.

“Hayır,” dedi alayla güldüğünde. “Hayır. Başka bir şey için çağırdı ama şansına, test sonuçlarını saklamayı unutmuş. Yanlışlıkla gördüm. Yoksa bana söylemezdi.”

“Böyle bir şeyi senden neden saklıyor?”

“Öyle bir adam o işte,” dedi Songur omzunu silkerek. “Sanırım sırf hayatta kalmak için dünyanın ağzına sıtıktan sonra bir hastalık yüzünden ölecek olmayı kendine yediremiyor.”

Songur'un bu gerçeği tamamen kabullenmiş olması canımı acıtiyordu çünkü ben de onun geçtiği bu yollardan geçmiştim. Tabii ben ne kadar kendimi hazırlamaya çalışsam da morgda cesedini görene kadar öleceğine ikna olmamıştım. Yıkımım kaçınılmaz olmuştu bu yüzden.

Söyleyecek bir şey bulamadığımda sessizliğe gömüldük. Songur'un telefonu çalmaya başladığında ikimizin de bakışları ekrana döndü. Arayan Doren'di.

Songur telefonu açmadı.

Doren bir kere daha aradı. Songur yine açmadı. Doren bir kere daha aradı. Songur yine açmadı. Meşgule de atmıyordu. Ekrana dik dik bakarken aramanın sonlanmasını bekliyordu. Doren tekrar aramaya başladığında artık sabrını yitireceğini düşündüm ama hâlâ sakindi. Telefonu yine açmadı.

Doren sonunda pes etmiş olmalı ki bir daha aramadı.

“Konuşmayacak mısın onunla?” diye sordum ona döndüğümde.

“Konuşacak bir şey yok,” diye kestirip attı.

“Sadece dövdün ve sorun halloldu, öyle mi?”

“Seni korkuttum mu?” diye sordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Beklediğim son cevap bile değildi bu. “Ne?”

“Sinirlendiğimde,” dedi. “Seni o an korkuttum mu? Benden korkmanı istemem.”

“Korkmadım,” dedim şaşkın bir sesle. “Sinirlendiğimde benim de gözüm dönüyor.”

“Evet evet,” dedi kafasını sallayarak. “Sanırım birkaç kere şahit olmuştum buna.”

Ona gözlerimi kısarak baktığımda alayla gülümsedi. Cebinden sigara paketini çıkararak bir dalı çekti ve dudakları arasına yerleştirerek sigarayı yaktı. Paketi bana doğru uzattığında ben de içinden bir dal çektim ve dudaklarım arasına yerleştirdim. Uzattığı çakmağı alıp sigarayı yaktıktan sonra çakmağı ona geri uzattım. Çakmağı avucunun içine aldığı anda

birden elimi tutup dudaklarına götürdü ve öptü. Şaşkın şaşkın ona baktığımda onun gözleri bende değil de yoldaydı.

Telefon bir kere daha çalmaya başladığında Songur ağzında bir küfür mırıldandı ve aynı anda ekrana baktık ancak arayan bu sefer Doren değil, Buğlem'di.

Songur'un bu telefonu da açmayacağını düşünürken beni şaşırtarak telefonu açtı ve "Ne var?" diye sordu ters bir sesle.

"Efendim desen ölmezsin," dedi Buğlem. "Biz de hastaneye geldik demek için aramıştım."

"Ne yapayım yani?" diye sordu Songur.

"Dağhan'ın telefonlarını açmıyorsun," dedi Buğlem. "Sana ulaşmaya çalışıyor."

"Çalışmasın."

"Songur..."

"Ne var?" diye sordu Songur. "Ulaşmaya çalışmasın çünkü benlik bir durum yok. İyice dinlensin ve toparlansın çünkü yarın babama uzun bir açıklama yapmak zorunda kalacak. Yediği boku ben temizlemeyeceğim. Benden bu kadar."

Buğlem'in bir şey demesine izin bile vermeden telefonu kapattığında ani bir hamle ile direksiyonu sola çevirdi ve ters yöne saptı. Geldiğimiz yere doğru gidiyorduk. Kaşlarım çatılırken ona baktım ancak bir açıklama yapmıyordu. Babasını görmeye gitmeyecek miydik? Ankara yolundaydık. Neden birden, hiçbir şey demeden dönmüştü?

"Neden döndün?" diye sordum onun bir açıklama yapmayacağını anladığımda.

Bana göz ucuyla baktığında, "Vazgeçtim," dedi. "Yorgunum derken ciddiydim. Kimseye açıklama yapmak istemiyorum. Babama bile. En azından bu gece."

İşte bu şaşırtıcıydı.

"Beni bıraktığın eve mi gidiyoruz?" diye sorduğumda kafasını salladı.

Geldiğimiz yoldan geri dönerken yağmur hızlanmıştı, arabanın içindeki ısıtıcı çalıştığı için terlemeye başlamıştım ve sessizlik rahatsız edici bir hâl almaya başlamıştı. Bir kere Songur'un telefonu çalmıştı ve arayan babasıydı ama beni bir kez daha şaşırtarak telefonu açmamıştı.

Sanırım daha önce beni bu kadar şaşırtan bir şey yaptığı olmamıştı hiç.

Çünkü o asla kestiremediğim, ne zaman ne yapar asla bilemediğim bir adam olsa da onun hakkında kesin ve net olarak bildiğim tek şey babası bir şey isterse ne olursa olsun onu yaptığıydı.

Ama şu an bunu da umursamıyordu. Onun sözünde durmayı bırak... Sözünü dinlemek bile istemiyordu.

Benim firar ettiğim eve geldiğimizde arabayı park etti. Beraber arabadan çıktık ve evin içine girdik. Bahçeli'deki evinden daha büyüktü ama neredeyse dağın başında olan o evden daha büyük bir ev değildi. Ev iki katlıydı. Giriş katında salon ve mutfak vardı. Bahçesini göremesem de arkada bir havuzu olduğuna emindim. Songur hiçbir şey demeden merdivenleri çıkmaya başladığında ben de onun peşinden yukarıya doğru ilerledim. Koridorun en sonundaki, solda duran odanın içine girdi. Kocaman bir yatak odasıydı. Sağda siyah, neredeyse tavana kadar uzanan büyük bir giysi dolabı vardı. Karşısında yuvarlak, büyük bir yatak vardı. Odanın içinde ufak bir merdiven vardı, altta ise büyük bir banyo ile banyonun dışına yapılmış bir jakuzi duruyordu. Jakuzinin karşısındaki duvar tamamen camdandı ama karartma perdeler sonuna kadar kapalıydı.

"Ben duşa gireceğim," dedi üstündekileri çıkarmaya başladığında. Üstündeki ceket çıkartıp yatağın yanında duran büyük sehpanın üzerine fırlattı. Sonra altındaki pantolonu ve üzerindeki tişörtü de çıkardı. Banyoya doğru ilerledi, kapısını kapatmadan duşun içine daldığında, "Bıraksaydın da önce dişlerimi fırçalasaydım," dedim. Alkolün ve sarı filtreli o sigaranın tadı ağızda iğrenç bir tat bırakmıştı.

Suyu açtığını banyoya yayılan su sesinden anladım. "Girip fırçalayabilirsin."

"Sen duş alıyorsun."

"Görmediğin şey değil ya," dedi. "Gel istersen. Burada temiz diş fırçası var."

O umursamıyorsa ben de umursamazdım. Bu yüzden içeri girdim. Lavabo ve ayna karşımdaydı, duş kabini sol taraftaydı. Temiz diş fırçasını elime aldığında onun olduğu tarafa dönmek için zor tutuyordum kendimi. Diş macununu sıkarak dişlerimi fırçalamaya başladım, o tarafa

bakmamak için ısrarla aynada kendimi izliyordum ama işim bittiğinde istemsizce ona doğru döndüm. Neyse ki bana bakmıyordu.

Elleri kan olduğu için akan su kan ile karışmış ve kırmızı olmuştu. Gözlerini yummuştu, kafası suyun altındaydı ve saçlarını yıkıyordu. Gözlerim su damlalarının çarptığı güzel yüzünden hareket eden adem elmasına, oradan da felaket kaslı olan vücuduna doğru indi. Onu çıplakken görmek hiç eskimiyordu, her seferinde ilk kez görüyormuş gibi heyecanlanabilirdim. Gördüğüm en çekici adamdı. Bakmamak imkânsız gibiydi. Çekilmemek de eşit derecede zordu.

Saçını duruladıktan sonra geri çekildi, ben de ona yakalanmamak için bakışlarımı çektim ama çoktan geniş omuzlarını, kalın kollarını, karın kaslarını, kalçasını ve belindeki gamzeleri röntgenlemiştim.

“Baktığının farkındayım, biliyorsun, değil mi?” diye sordu alaycı bir sesle. Duş kabininin yanında duran siyah havluyu eline alarak saçlarını kurutmaya başladı. Sonra havluyu beline sardı ve duş kabininin içinden çıktı.

Bana doğru yürümeye başladığında, “Bende gizli saklı olmaz,” dedim onu taklit ederek. “Güzel manzaraydı.”

“Tabii ki öyleydi,” dedi egolu bir şekilde. Ona gözlerimi devirdiğimde güldü. “Sen de iyi alıştın beni taklit etmeye.”

İnsan sevdiğine benzermiş derler, canım.

“Sorun mu vardı?”

“Sorun mu?” diye sordu bana iyice yaklaştığında. “Yo... Burada tek bir sorun var... O da senin çok tatlı olman.” Yüzüme eğilerek dudaklarını yanağıma bastırdı ve geri çekilerek banyodan çıktı.

O odaya geçtiğinde ben de tuvalete girerek pedimi değiştirdim. Çıktığımda odanın içinde onu bulamadım. Dolabı açarak kendime gri bir *sweatshirt* çektim ve üzerime geçirdim. Odanın içinden çıktığımda karşıdaki odanın kapısının açık olduğunu gördüm. O oda da yatak odasıydı. Tek farkı bir balkona sahip olmasıydı. Muhtemelen terasa çıkmıştı.

Terastan içeri girdiğimde dışarıdaki yağmurun hızlanmış olduğunu fark ettim. Neyse ki zaten üstü kapalı olduğu için burası ıslanmamıştı. Terasın en ucunda, bir koltuğun üzerinde oturuyordu. Üzerine gri bir kapüşonlu, altına da siyah bir şort giymişti. Kapüşonu kısa da olsa hâlâ tamamen kurumamış olabilecek saçlarına örtmüştü. Kulaklarında kablolu

kulaklıklar vardı, kafasını koltuğun yastığına yaslamış bir şekilde tüm dikkatliyle karşısını izliyordu ve bacaklarını sallıyordu. Bu istemsizce yaptığı bir şey olsa da daha önce hiç bu kadar şiddetli salladığını görmemiştim. Yalnız kalmak isteyip istemediği konusunda emin olmadığım için olduğum yerde dikilmeye devam ederken kafasını yana çevirdi ve yüzündeki boş bakışlarla duvarı izlemeye başladı, kulağındaki kulaklığı çıkarmamıştı. Önce beni fark ettiği için bana bakıyor sansam da sonrasında duvarı izlediğini anlamıştım.

Ona doğru yürüdüm ve koltuğun ucuna oturdum, garip bir şekilde, çok dikkatli birisi olmasına rağmen ellerimi bacaklarına koyana kadar değil ona doğru geldiğimi, yanına oturduğumu bile fark etmemişti.

“Ne dinliyorsun?” diye sordum bana doğru döndüğünde. Cevap vermeden kulaklığın tekini bana doğru uzattığında kulağıma taktım. Teoman’ın bir şarkısı çalıyordu.

Bugün sözcükler kusuyorum.

Cümleler kuramazken dün.

Denize döktüm kendimi.

Ucuza gitmeyim diye.

Bugün sıyrıldım rollerimden.

Mutluyum çünkü artık yokum bugün.

“Bu şarkıyı seviyorum,” dedim kafamı omzuna yasladığımda. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedi ters bir sesle. “Şunu sorup durma bana.”

“Suskun olduğun için garipsiyorum,” dedim itiraf ederek. “Seni ilk defa böyle sessiz görüyorum,” dedim dizlerimi koltuğa çektiğimde, kafamı dizlerime koyup ona döndüm.

Koltuğun önündeki sehpadaki sigara paketini eline aldı ve içinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirdi.

Sigarayı yakıp derin bir nefes çektiğinde artık bir şey demeyeceğini düşünmüştüm ama “Normal,” dedi sigarasından bir nefes çektiğinde. “Genelde konuşan ben olurum.”

“Bu gece neden konuşmuyorsun?” diye sordum sigaradan bir nefes daha çekmesini izlerken. Ellerim parmaklarına düşmüştü. “İçinden ne geçiyor? Söylesene artık.”

“Bazen susmak gerekir, bebeğim,” dedi kafasını geriye yasladığında. “Bazen susmak gerekir.”

“Susmanın hiçbir zaman faydası olmaz aslında,” dedim kafamı dizlerimden kaldırıp tamamen ona döndüğümde. “Konuşabiliriz. Hep benim hakkımda konuşuyoruz. Biraz da senin hakkında konuşalım.”

“Bir şey yok,” dedi ezbere bir şekilde. “Yorgunum. Hem de çok. Geçer yarın.”

“Şu anda da geçirebiliriz,” dedim çünkü o benim üzerimde böyle bir güce sahipti. Ben de onun üzerinde böyle bir güce sahip olmak istiyordum.

Ağzını açacağı sırada telefonu yine çalmaya başladı. Arayan babasıydı. Telefonu meşgule atmadı ama cevap da vermedi. Buz gibi bakan yeşil gözleri ekranın üzerindeyken aramanın sonlanmasını bekledi.

“Baban bu gece seni rahat bırakmayacak gibi.”

Alayla güldü. “Ne zaman rahat bıraktı ki?”

“Baban ile arandaki ilişkiyi anlayamıyorum.”

“Onu biz de anlayamıyoruz,” dedi bana döndüğünde. “Normalde bu kadar karmaşık değildir aslında. Çünkü normalde bu kadar düşünmem. Düşmem böyle. Kaçasım gelmez her şeyden. Yapmak isterim. Savaşmak isterim. Dört gözle beklerim kavgayı.” Sigaradan derin bir nefes çekti. “Aklımı karıştırdın,” dediğinde şaşkın bir şekilde ona baktım. “Sürekli bana ne istediğimi sora sora,” diye devam etti. “Aklımı karıştırdın. Ne istediğimi düşündüğümde emin olamıyorum.” Kafasındaki kapüşonu çıkardığında yorgun bir şekilde nefes verdi. “Bu aralar sadece dinlenmek istiyorum sanırım.”

“Dinlenelim o zaman,” dedim. “Sigaranı söndür ve yat.”

İtiraz edeceğini düşündüm ama sigarasını söndürdü ve yattı. Koltuk geniş olduğu için ikimiz de yan yana yatabilirdik. Kafamı göğsüne koyduğumda o da elini omzuma attı ve beni iyice kendine çekti. Çenesi saçlarımın üzerindeydi ve kokusu ciğerlerimin içindeydi.

Sessizliği, “Annem bir hayat kadınıymış,” diye böldüğünde donakaldım. Bana bunu söylemesini hiç beklemiyordum. “Tek gecelik ilişki sonucu dünyaya geldim. Beni doğurdu çünkü babamın parasına konabilecekti, doğurduktan sonra parayı aldı ve kaçtı. Onu hayatım boyunca hiç görmedim. Sadece yüz yüze görmemekten bahsetmiyorum. Fotoğrafını

görmedim. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ismini bile. Babam bahsetmek istemedi, ben de öğrenmek istemiyordum zaten, hiç istemedim.” Doren’in söylediklerinin şimdi onu neden öfkeliendirdiğini daha iyi anlıyordum. “Biz küçükken hakkımdaki bu gerçeği bilenler benimle böyle alay ederlerdi. Oradan kalma bir sinir... Saçma ama...” Cümleleri tamamlayamıyordu. “Ama yenemiyorum. Aslında beni terk edip giden birisinin zayıflığı olmasını da kendime bir türlü yediremiyorum. Neyse... Öyle işte.”

Bana karşı ilk kez böylesine açıldı. Ona bana bir zaafını söylemesini istemiştım. Onun zayıflığı olan tek bir şeyi. Gerçekten insan olduğunu kanıtlayan o şeyi. Susmuştu. Ama şimdi karşımdaydı ve ben sormadan söylüyordu.

“Tanımak ister miydin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi net bir sesle. “Hayır. İstemezdim.” Parmakları saçlarımda dolaşmaya başladığında, “Sen anlat,” dedi. “Herhangi bir şey. Kafamın dağılmasına ihtiyacım var.”

“Annem ben liseyi kazandığımda vefat etti,” dedim. “Kanserdi. Dünyada en sevdiğim kişi oydu. Sonra gitti. Babamla aram hiçbir zaman iyi olmadı. Kendi istediklerini bana dayatan birisiydi ve bağımız da pek kuvvetli değildi. Annem öldükten sonra iyice koptuk. Ben abime bağlandım. Hem anne hem de baba oldu bana. Sonra...”

“O da gitti,” diye tamamladı cümlemi.

Gözlerim anında dolmuştu. Ne olursa olsun ve ne kadar ayakta durabilirsem durayım ondan bahsetmek gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Annemden sonra sadece ona tutunarak kendime gelmişim ama o gittikten sonra bir başıma kalmışım. Yola devam edemiyordum.

“Evet,” dedim sessizce. Kafamı göğsünden kaldırıp yüzüne baktığımda dehnec yeşili gözleri zaten beni izliyordu. “Bu yüzden onun intikamını almaya ihtiyacım var. Bana yardım edeceksin, değil mi?” Elimi kaldırıp yüzüne dokunduğumda gözleri elime düştü. “Buna ihtiyacım var. Çok hem de. Nefes alamıyorum diğer türlü. Sana ihtiyacım var, Songur.”

Yüzünü okşayan elimi sıkıca kavradığında, “Tabii ki sana yardım edeceğim,” dedi yemin eder gibi. “İntikam mı almak istiyorsun? Alacaksın. Cevap mı istiyorsun? Bulacaksın. Merak etme. Ben buradayım. Ve ben burada olduğum sürece yalnız kalmayacaksın.”

“Kalmayacağım, değil mi?”

Gülümseyerek dudaklarını alnıma bastırdı. “Sana dedim, Valeri. Kaybettiğimiz her şeyi beraber bulacağız.”

“Evet,” dedim. “Beraber bulacağız. Ama şimdi sadece dinlenelim. Lütfen.”

“Ben de onu yapmayı planlıyorum,” dedi koltuğun ucundaki battaniyeyi benim üzerime serdiğinde.

Anında mayışmıştım bile. Kokusu ve beni sıkıca saran kolları uyumun gelmesi için yeterliydi.

“Yalnız uyuya kalırım, haberin olsun,” dedim kafamı göğsüne koyduğumda. “Ben uyuduktan sonra kalkıp gideceğini ikimiz de biliyoruz, beraber uyumayı sevmiyorsun, bu yüzden o tarafa sen geçme. Üstümden atlamak zorunda kalırsın, ben de uyanırım.”

Çok saçma bir şey söylemişim gibi uykulu gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Kimse kalkıp gitmiyor. Ben de uyuyacağım, Valeri. Uykum var.”

“Benimle mi uyuyacaksın?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Cidden mi?”

Şaşırmamam normal olur muydu ki? Beraber bir sürü şey paylaşmıştık ama asla yanımda uyumamıştı, doğrusu uyumamak için her şeyi yapmıştı.

“Sen benimle uyuyacaksın,” dedi alaycı bir sesle ama uykusu olduğundan saçmalıyordu.

Koltuğun sağ kısmına geçerek kafasını yastığa yasladı. Sol kolunu tekrar arasına girmem için açtığında bu sefer duraksamadan yanına geçtim. Sol kolu belimi sımsıkı sardı ve beni kendine çekti, kafamı çıplak göğsüne koyduğumda kalbim tatlı bir huzur tarafından esir alınmıştı. Kulağımın dibinde kalp atışlarını duyuyordum, çok sakin ve huzur vericiydi, benim kalbimin aksine oldukça gürültüsüzdü.

Çenesini saçlarıma dayadı, kokusu burnuma bu kadar yoğun dolarken ve yanı başımda huzurla nefes alırken uykumun gelmemesi imkânsızdı. Parmaklarım çıplak göğsünün üzerinde kımıldıyordu, tıpkı onun parmaklarının çıplak belimde kıpırdadığı gibi. Yüzüne bakmıyordum ama gözlerini kapadığına emindim, uyumak üzereydi, tıpkı benim gibi.

“Düşünme artık,” diye fısıldadı uykulu olduğu için boğuk çıkan bir sesle. “Kapat gözlerini.” Parmaklarını göz kapaklarıma koyarak zorla

◆ HAZEL NOYA

ittirdiğinde gülümsedim ama söylediğine uydum ve gözlerimi açmadım.
“Uyu.” Dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Bebeğim benim.”

8. BÖLÜM: BİR ÖLÜNÜN HATIRALARI

2018

Birini sevmenin sonunun hep bu kadar acı verici bitmesi hiç adil değildi.

Yüzü ellerinin arasındaydı ve gördüklerinin üzerinden saatler geçmesine rağmen hâlâ ağlıyordu. Hayatı boyunca hayal kırıklığına uğratılan birisi olmuştu, belki de bu yüzden bir daha kimsenin ona büyük bir zarar veremeyeceğini düşünüyordu ama yine olmuştu işte, almayacağını sandığı hasarı almayı en son tahmin ettiği kişiden almıştı.

“Bana bunu yaptığını inanamıyorum,” diye mırıldandı. Yüzü hâlâ elleri arasındaydı. Ağlamaktan ve bağırmaktan sesi kısıldığı için dedikleri zar zor çıkıyordu. “Bunu yaptığina inanamıyorum.” Kafasını aniden kaldırdığında saatler sonra ilk kez yüzüne bakmak istemişti ama o, kıza bakmıyordu bile. Bakışları elinde tuttuğu sigaradaydı.

Bakışları onun yüzünde dolaşırken ilk kez bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetti. Dış görünüşü sevdiği adamla aynı olan bir yabancı oturuyordu karşısında. Onun gözlerine sahipti ama onun gibi bakmıyordu, onun yüzünü taşıyordu ama onun gülümsemesine sahip değildi.

“Özür dilerim,” dedi sadece. “Seni üzmemek istememiştim. Özür dilerim, Anka.”

Sesi donuktu. Duygusuzdu. Söylediklerinin hiçbir anlam ifade etmediğinin somut bir kanıtıydı. Özür falan dilemiyordu aslında. Özür dileyebileceği bir şey yapmadığının farkındaydı. Ama umursamadan bu cümleyi kurabiliyordu yine de. Çünkü pişman değildi. Bu gece bunu bininci

söyleyişiydi. Ve bir kere bile içten bir şekilde söylememiştii. Daha çok sıkılmış gibiydi. Buradan bir an önce kaçmak istiyor gibiydi.

“Allah senin belanı versin,” dedi Anka ayağa kalktığında. Saatlerdir ağladığı için sesi artık zar zor çıkıyordu ve bağırıyordu bile. Hem de ciğerlerinin son gücü ile bağırarak isterken. “Beni nasıl üzme- miştin ya?” diye sordu onun üstüne doğru yürürken. “Nasıl üzme- tememiş olabilirsin beni? Hiç mi utanmadın ya? Hiç mi utanmadın?” Kendini kontrol edemediğı için odanın içinde bir o yana bir bu yana dönüyordu. Nihayet duraksadığında, “Bu ne kadardır var?” diye sordu. Öğrendiğinden beri sormak istediğı ama sormaya korktuğı soruyu sor- muştı.

Aslında bu konuşmaları saatler önce yapmışlardı ama Anka onun kadar umursamaz davranamıyordu, kendine yediremiyordu ve konuyu kapata- mıyordu. Gözleriyle gördüğü olaydan sonra ağlayarak üstüne saldırmıştı ve onu resmen dövmüştü, sonrasında sessizleşmiş ve balkona çıkarak tek başına sigara içmiş ve ağlamıştı, o hâlâ yatak odasında bekliyordu. Sonra nihayet ağlamayı keseceğine dair kendine söz verdiğinde içeri geçmişti ve onun, kendisini aldattığı yatakta oturduğunu görünce yine ağlamaya baş- lamıştı. Şimdi ise... Bunun hiçbir açıklaması olmamasına rağmen o kadar çaresizdi ki sanki yine de bir açıklama bekliyordu.

Ağzından çıkacak herhangi bir kelimeye razı olabilirdi, herhangi bir açıklamaya... Ama saatlerdir kastedilmeyen özürlerden başka bir şey duy- duğı yoktu.

Ayağa kalktığında, “Sen kimsin?” diye sordu kafasını iki yana sallayarak.

“Nasıl ne kadardır var?” diye sordu karşısındaki çocuk.

Öfkeyle güldüğünde, “Beni salak yerine yeterince koymadın mı sence de?” diye sordu Anka. “Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Ne kadar süredir o kızla beraber olduğunu soruyorum sana.”

“Buna cevap vermek istemiyorum.”

“Sana cevap verir misin demedim,” dedi sinirle. Sesi çıkmayacak hâlâ gelmişti ama hâlâ bağırıyordu. “Cevap ver dedim. Yapmaya utanmıyorsan cevap vermeye de utanmaman gerekir.”

“Git başımdan, Anka.”

“Git başımdan mı?” diye sordu Anka hayret içinde. Daha fazla hayal kırıklığına uğrayamayacağını düşündükçe daha fazlası geliyordu sanki. Karşısında daha önce hiç görmediği birini görüyormuş gibi hissediyordu bir kez daha. “Git başımdan mı?” Kafasını iki yana salladığında artık hisleri krizine girmişti, tepkilerinin normal olmadığının farkındaydı çünkü gözyaşı kalmamış olmamalıydı ve şimdi yine ağlıyordu. “Sen kimsin?”

Sen kimsin?

Şimdi bu sorudan başka bir şey canlanmıyordu kafasının içinde. Az önce ona bunu nasıl yapabildiğini sorguluyordu ama şimdi onun kim olduğunu sorgulamaya başlamıştı. Çünkü o her kimse... Kesinlikle senelerce sevdiği çocuk olamazdı.

Bu kadar aptal nasıl olabildim, diye düşündü. Ona inanacak kadar aptal nasıl olabildim? Onu tanımıyorum bile. Hiç tanımamışım bile.

“Neredeyse en başından beri,” dedi çocuk ayağa kalktığı anda. “En başından beri, Anka. Mutlu musun şimdi duyduğun için? Daha iyi hissettirdi mi?”

“Neden?”

“Onu seviyordum,” dedi. “Onu seviyorum. Özür dilerim.”

“Bıraksaydın ya o zaman peşimi!” diye bağırdı son gücüyle. “Ne zaman senden ayrılmak istesem bana izin vermedin! En başından beni tavlama için uğraşıp duran sendin, sen! Madem başkasını seviyordun, beni neden kullanmaya çalıştın? Senin hiç mi kalbin yok?” Daha fazla konuşmamak için dudaklarını birbirine bastırdı çünkü ağzını açarsa yine, “*Sen kimsin?*” diye soracağını biliyordu ama artık bu sorunun bir anlamı yoktu.

Onun hiç tanımadığı biri olduğu kesindi.

“Ne yapacağımı bilemedim,” dedi. “Kardeşimle aranın bozulmasını istemedim.”

Anka tekrardan güldü. “Sen şuna kardeşimin benim ne kadar boktan biri olduğumu öğrenmesini istemedim desene,” dedi sinirle. “Hoşuna gidiyor, değil mi? Bok gibi biri olduğunu herkes biliyor bu hayatta, sadece Valeri hariç. Egonu tatmin ediyorsun. Birisi seni kurtarıcı gibi görünce o boktan vicdanını rahatlatıyorsundur.” Cevap alamadığında biraz daha üstüne gitti ve “Ama er ya da geç Valeri de babandan daha farklı bir bok olmadığını anlayacak ve o zaman yüzüne bile bakmayacak. Haberin olsun, Derman.”

Derman, "Babamı bu işe sakın karıştıрма," dedi sinirle, oturduğu yaktan kalktığı anda.

"Neden?" diye sordu Anka gülerek. "Annemi senelerce aldattığı için aranız hiçbir zaman iyi olmamıştı, değil mi? Çünkü bana anlattığın geceleri hatırlıyorum. İnsan sevdiğine nasıl böyle bir şey yapar anlamıyorum diyordun. Aynısını yaparken hem de. Ama sanırım sorunun cevabı burada gizli. İnsan sevdiğine böyle bir şey yapmaz eminim ki, Derman. Senin bana bunu yapmak için bir nedenden ötürü benden gerçekten nefret etmen gerekiyor. Ben sana ne yaptım?"

"Senden nefret falan etmiyorum, Anka," dedi Derman yorgun bir sesle. "Bana hiçbir şey yapmadın. Yanlış yaptım, yaptığımı kabul ediyorum ve özür diliyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok."

"O kadar kolay yani?"

"O kadar kolay demedim," dedi Derman. "Beni affetmeni beklemiyorum senden zaten. Ne yapmamı bekliyorsun, anlamıyorum. Ne diyebilirim? Zamanı geri alamam."

"Siktir git ya," dedi Anka sandalyeye oturduğunda. Arkasını dönüp gidecekken birden duraksadı ve geri döndü. Masanın üzerinde duran beyaz toza baktığında beyninde bir ışık yanmıştı. Tozu eline alarak salladı ve ona doğru bir adım attı. "Sadece satmıyorsun," dedi. "Kullanıyorsun da. Değil mi?"

Bunu yaptığını da bu gece öğrenmişti ve aslında bunun hesabını sormak için buraya gelmişti ama karşılaştığı manzara, bu konuya odaklanamayacak bir hasar bıraktığından bunu konuşmak aklına bile gelmemişti. Zaten artık onun ne yaptığı da belli değildi.

"Nereden anladın?" diye sordu Derman.

"Kızı tanıdığının farkında değilsin, değil mi?" diye sordu Anka gülerek. "Bu işlere benim sayemde girdin, Derman. Borçlandığınızı söyledin, paraya ihtiyacın olduğunu söyledin. Sana borç vermeyi bile teklif etmiştim ama hayır, sen kabul etmedin. İlla burnunu soktun. Bana sadece barmenlik yapacağını söyledin ama sonra bir başkasından öğrendim ki torbacı olmuşsun. Bana hiçbir şey söylemeden. Gerçi neyi söyledin de bunu söylememene şaşıyorum ki..." Alayla güldüğünde elinde tuttuğu beyaz tozu Derman'a doğru fırlattı. "Biraz olsun aklın varsa kurtul bu boktan. Yoksa işler çığırından çıkacak."

Bunu söyler söylemez söylediği için kendine kızdı. Ona neydi ki? Artık geberip gitse bile umursamaması gerekiyordu.

Sandalyenin üstündeki ceketini alıp üzerine geçirdiğinde, “Sevgilisi var bu arada,” dedi. Bunu söylediği için kendine kızmıştı ama sanki susturamıyordu bir türlü kendini. Karşısındaki kişinin umurunda bile olmadığını bildiği hâlde bağırarak ve çağırmak istiyordu.

“Kimin?”

“Âşık olduğun kızın,” dedi Anka. Sonra duraksadı. Derman’ın yüz ifadesinden bunu zaten bildiğini anlamıştı. “Gerçi kime diyorsam...” dedi gülerek. “Belli ki ikiniz için de fark etmiyor zaten böyle şeyler.”

“Anka...”

“Aslında borca girdiğin için çalışman gerektiğine bile inanmıyorum,” dedi Anka. “Bu dünyaya adım atmak için bir bahaneydi. Kullanabileceğin tek kişi bendim. O yüzden sana âşık olmamı sağladın. Zamanı gelince de giriş biletini kazandın. Değil mi? Ne kadar da aptalım.”

“Öyle bir şey yok, Anka,” dedi Derman. “Alakası bile yok. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Bu saçma örgütlerle hiçbir alakası yok. Yaptığım şeyleri kabul ediyorum ama yapmadığım şeylerle beni suçlayamazsın. Ben seni giriş bileti olarak falan kullanmadım. Sadece denemek istedim. Onu unutmak istedim. Unutamadım. Ve seni de bırakamadım. Nedenini zaten sana söyledim.” Anka hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Karşısındaki kişi bu kadar yüz-süzken artık bağırıp çağırmak bile istemiyordu. “Anka...” Derman koltundan tutup onu kendine çektiğinde ona doğru sendeledi. Saatlerdir göz teması kurmadığı gözlerine baktığında son sözünü söylemesini bir süre bekledi.

“Bu evden çıkacaksın,” dedi Anka. “Kirasını ben veriyorum buranın. Şeref yoksunu! Bu evden çıkacaksın, sana ayarladığım her işten de ve bir şekilde kapısı bana açılan her şeyi bırakacaksın. Seni bir daha o mekânlarda da görmeyeceğim. Anladın mı?”

“Tamam,” dedi Derman, kabul etmesi Anka’yı şaşırtmıştı. “Ama bir şartla,” diye düzelttiğinde, Anka şaşırmak için erken davrandığını bir kez daha anladı.

Şaşırabileceği tek şey karşısındaki çocuğun her seferinde nasıl biraz daha şerefsiz olabileceğiydi.

“Ne şartından bahsediyorsun ya sen?” diye sordu öfkeli bir sesle. “Hâlâ neyin şartından bahsediyorsun sen? Seni şu an öldürtmediğime dua et sen ya! Bana ne yaptığının farkında mısın sen?”

“Valeri’ye bunlardan bahsetme,” dedi Derman, nihayet ağzını açtığına. Anka bu yüzsüzlüğüne bu sefer şaşırmamıştı çünkü bunu söyleyeceğini biliyordu. “Hiçbirinden. Ne bulaştığım işlerden ne de sana yaptıklarımın. Bunu istemeye yüzüm yok biliyorum ama... Bunu sandığın gibi kendim için değil onun için istiyorum. Benim gerçek yüzümü görmeye dayanamaz o. Lütfen hiçbir şey söyleme ve onu koru.”

“Siktir git,” dedi Anka nefretle gözlerinin içine baktığında. “Umarım acı içinde ölürsün, Derman.”

Ölecekti de. Çok değil, sadece altı saat sonra.

Günümüz

Gözlerimi açtığımda kar yağıyordu.

Hâlâ terastaki koltukta uzanıyordum, bu yüzden gözlerim aralanır aralanmaz gördüğüm ilk şey beyaza boyanmış binalar oldu. Esneyerek kafamı geriye yasladığımda koltukta tek olduğumu fark ettim ve bu durum dün gece beraber uyuduğumuz anın gerçekliğini sorgulamama neden olabiliyordu, tabii eğer dün gece yanında uykuya daldığım sırada uyandığımda onu yanımda bulamayacağıma zaten emin olmasaydım.

Üzerimde bir yorgan vardı, bu yüzden teras dün geceye göre bile daha soğuk olmasına rağmen soğuktan uyanmamıştım. Yorganı Songur getirmiş olmalıydı. Çünkü hayal meyal beni kaldırmaya çalıştığını hatırlıyordum, büyük ihtimalle daha sıcak olduğu için beni içerideki yataklardan birine taşıyacaktı ama uykum bu aralar hafiflemişti, anında ayılabiliyordum. Uyanmak üzere olduğumu fark edince vazgeçerek beni koltuğa geri bırakmıştı, sonrasını hatırlamıyordum çünkü rüyalar alemindeydim ve annem saçlarımı okşuyordu.

Yutkundüğümde boğazım acıdı. Ağzımda kötü bir tat vardı ve başım ağrıyordu. Ne yazık ki beraber uyuduktan sonra mis gibi uyanılan o sabah klişesi yalan çıkmıştı çünkü Songur ile uyumak hayatımda tecrübe edindiğim en zor şeylerden biriydi. Bir kere adam kocamandı. Hiçbir

yere sığamıyordu. Doğal olarak ben de sığamıyordum. Vücudumun yarısı onun vücudunun üzerinde olmasına rağmen hem de. Ayrıca ben deli uyuyan biriydim, bu yüzden uykum sırasında durmadan onu tekmeliyordum, bazen omuz atıyordum, hatta dün gece sabaha karşı dirseğimi yüzüne geçirdiğim bile olmuştu. O zaten benim yüzümden uyanıktı ama ben de dirsek attığım için uyanmıştım çünkü muhtemelen onun yüzünün acıdığından daha çok benim canım acımişti.

O kadar uykulu olmasaydım o an, eminim ki utançtan ölürdüm.

Bir şey dediyse bile duymamıştım ama birkaç saat sonra sıra ona gelmişti ve fark etmeden benden intikamını almaya başlamıştı çünkü tek deli yatan ben değildim, nihayet ben durulduğunda ve o uykuya dala bildiğinde sıra ona geçmişti. Bu sefer uyanıp duran bendim ve onun gibi sessiz de kalamıyordum, ne kadar onu uyandırmak istemesem de. Çünkü adam kilo olarak benim üç katımdı ve tek omzum ağırlığının altında kalınca ezilmişim gibi hissediyordum. Bu yüzden onu uyutmadığım yetmezmiş gibi bir de o uykuya daldığında en az yedi kere ismini söyleyerek onu dürtmüştüm. Zaten uykusu hafif olduğu için anında uyanıyor ve bana sırtını dönüp uzaklaşıyordu ama iki dakika sonra domino taşı gibi devriliyordu yine bana doğru, bu yüzden ben de onu tekrar uyandırıyordum. Sonsuz döngüye giriyorduk.

Neden benimle uyumamak için kaçtığını şimdi anlamıştım işte.

İnsanlar nasıl sarılıp uyuyorlardı acaba? Dün gecedен sonra imkânsız gibi gelmeye başlamıştı. Biz resmen güreşiyorduk. Dışarıdan bakan bir gözün hiç romantik bulmayacağı anlar yaşanıyor ve hiç kimse uykusunu alamıyordu.

Ama yine de hayatımın sonuna kadar her gece aynı sorunu yaşamak çok cazip geliyordu şu an.

Gerekirse hayatımın sonuna kadar hiçbir gece gerçekten uykumu almayabilirdim. Yanımda o olduğu sürece bundan şikâyetçi değildim. Ondan ayrı bir odada gözümü kapatıp karanlıkta onu düşleyeceğime her gece yanında, kafam göğsüne yaslı bir hâlde olmayı tercih ederdim.

Üzerimdeki yorganı atarak ayağa kalktım ve içeri girdim. Aslında önce mutfak ve salonu kontrol edecektim ama Songur'un yatak odasının kapısının neredeyse kapalı olduğunu görünce oraya girmeye karar verdim.

Kapıyı açarak içeri girdiğimde onun yatakta uzandığını gördüm ve az kalsın kahkaha atacaktım.

Normalde beni bırakıp buraya geldiği için kafamda kurabilir ve benimle uyumayı tercih etmediği için sinir olabilirdim ama dün gece neredeyse hiç uyuyamadığını ve iki büküm kaldığını gördüğüm için kızamıyordum da.

Odaya attığım adım sesini duyduğunda bana doğru döndü. Uyumadığı belliydi çünkü ne kadar uykusu hafif olsa da adım sesine uyanacak kadar da değildi. Muhtemelen uykuya dalmak için kendini zorluyordu. Uykulu bakan gözleri kızarmıştı ve gözünün altındaki morluklar hiç olmadığı kadar belirgin görünüyordu.

“İnanmıyorum sana,” diye mırıldandım yatağına doğru adım attığımda. Esneyerek kafasını geri attı ve gözlerini kapattı. Yüzündeki ifadeden başının çok ağrıdığını tahmin edebiliyordum.

“Ne yaptım da?” diye sordu. Sesi uykulu olduğu için boğuk çıkıyordu ve gözlerini hâlâ açmamıştı. Sertçe yutkunduğunda yatakta sola döndü ve gözlerini araladı. Beni izlerken, “Ne yaptım ya?” diye sordu tekrar.

Aslında buna takılmamış olmama rağmen, “Kaçtın resmen benden,” dedim. Uğraşma fırsatım varken uğraşırdım, buna çoktan alışmış olmalıydı. “Kalkıp buraya gelmişsin sessiz sessiz. Yazıklar olsun sana.”

“Kaçmadım,” dedi benim aksime ciddi bir sesle. “Seni de alacaktım ama uyanacak gibi oldun ben de uyu diye bıraktım.”

Acaba uykusu olduğu için, daha beyni tamamen açılmadığı için şaka yaptığımı anlamamış mıydı? Yoksa ben fark etmeden gerçekten her şeyi kafaya takıyordum ve bunu da kafaya takmış olmamın çok normal olduğunu mu düşünüyordu?

“Şaka yapıyorum zaten,” dedim yatağın ucuna geldiğimde. “Doğru düzgün uyuyamadın.”

“Neden acaba?” diye sordu güldüğünde. Bir yandan da gözlerini ovuşturuyordu. Bir kez daha esnedi. Onu daha önce hiç böyle uykulu görme miştim.

“Tamam ya bir daha uyumam yanında,” dedim yalandan alınmış gibi bir sesle. “Abarttın da abarttın yani.”

“Abarttım mı?” diye sordu alayla. “Dövdün resmen beni.”

“Tamam ama yanlış anlıyorsun,” dedim. “Sorun bende değil sende.”

Kaşları alayla havalandı. “Tam tersi denilmez miydi genelde?”

“Hayırdır, nereden biliyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Bu cümleyi kurarak çok mu ayrıldın kızlardan? Tecrübeli misin?”

Kahkaha atmasını hiç beklemiyordum. Sanırım onda en sevdiğim şey kahkahasıydı. Kısılan yeşil gözlerini, beliren gamzelerini ve kahkahasının çıkardığı gürültüyü seviyordum. Saatlerce izleyebilirdim ve sıkılmazdım çünkü beni uyuşturan bir etkisi vardı. Onun üzerimde böyle bir etkisi vardı işte.

“Hayır,” dedi hâlâ gülerken. “Değilim.”

“Yalancıyı sikmiyorlar tabii öyle de bir şey var...”

Daha yüksek sesli bir kahkaha attığında, “Ne yalanımı gördün sen benim ya?” diye sordu. Küfrettiğimde hep gülüyordu, nedenini biliyordum çünkü abim de her zaman güler ve çok komik söylediğini söylerdi.

“Biliyoruz senin ne kadar çapkın olduğunu.”

“Eskiden,” diye düzeltti beni. “Ayrıca sana daha önce sadece bir tane eski sevgilim olduğunu söylemiştim. Yani ilişki konusunda çok da tecrübeli olmadığımı söylerken yalan söylemiyorum.”

“Bu konuda senden daha tecrübeli olduğuma göre olaylara ben yön vereceğim,” dedim. “Ona göre.”

“Ne tecrüben olabilir senin bu konuda?” diye sordu alaylı bir sesle. “Yirmi yaşındasın zaten. Lisede on tane sevgilin mi vardı?”

“Çok komiksin ya,” dedim gözlerimi devirerek. “Benim lisede neredeyse üç senelik ilişkim oldu. Senin bir haftalık. Sence hangimiz daha tecrübeli ilişki konusunda?”

“Üç sene mi?” diye sordu. Kaşları çatılmıştı. “Hem de lisede. Kafayı mı yemiştin sen?”

Kaşlarım alayla havalandı. “Uzun ilişki lafını her duyduğunda uzaylı görmüş gibi tepki verdiğinin farkında mısın?”

“Hayır,” dedi kafasını sallayarak. “Olayın uzun ilişki ile alakası yok. On yedi yaşındaki hâlimi düşündüğümde üç senelik bir ilişki içinde olması çok ütöpik geliyor, yoksa şu an gayet normal bir şey.” Bana doğru döndüğünde, “Neden ayrıldınız?” diye sordu. Bunu sormasını beklemediğim için bir an şaşırdım.

“Bir şey hissetmiyordum artık,” dedim sadece.

Bu sadece Güney’e karşı olan hislerimle ilgili de değildi. Hiçbir şey hissetmediğim bir dönemin içindeydim. Babam hayatımı mahvediyordu, bunu engelleyemiyordum, annemin gidişine daha alışmamıştım ve abimin de benden koptuğunu hissediyordum. Zaten ondan ayrıldıktan kısa bir süre sonra abimi sonsuza kadar kaybetmiştim. Buna rağmen o dönemde yanımda olan tek kişi Güney’di. Anka hariç.

“Ya o?” diye sordu.

“Bilmem,” dedim. “Ayrılmak istemediğine göre sanırım hissediyordu. Biz lisedeyken bile evleneceğimizi düşünüyordu.”

Songur güldü. “Şansına küssün.”

“Ne demek şansına küssün ya?”

“Benim evimdesin, benim yatağımdasın, benim kıyafetlerimin içindesin, benim kollarımdasm,” dedi kafasını yana yatırdığında. “Yani o yüzden, diğerleri şansına küssün.”

Şerefsiz herif konuşmayı o kadar iyi biliyordu ki... Muhtemelen benim kafamın içinde nasıl bir kargaşa yarattığını ve her cümlesiyle kalbime indirdiğinin farkındaydı, bunu bilerek yapıyordu.

Sol elimi kaldırıp yüzük parmağımla ona gösterdim. “Burada bir şey göremiyorum ben. Burası dolu olmadığı sürece kimsenin şanssı tamamen bitmiş sayılmaz.”

İçten bir şekilde güldüğünde gözlerim dudaklarına düştü. Aslında biraz şaşırdığı da belli oluyordu. Yüzündeki şaşkın ve uykulu ifade birleştiğinde o kadar tatlı görünmüştü ki gözüme, gözümdeki tüm o tehlikeli havası sanırım ilk kez tamamen silinmişti.

“Bak sen,” dedi gülerek bana baktığında. “Daha iki aydır tanıdığın bir adamla evlenmek mi istiyorsun, Valeri? Sen benden daha hızlı çıktın.” Ona gözlerimi devirdiğimde, “Sana şu lafı söylesem bana evlilik teklifi ederdin gibi hissediyorum,” dedi. Sesi hâlâ keyifliydi.

“Ne edeceğim be sana evlilik teklifi?” diye sordum. “Daha ne iş yaparsın necisin gelirin ne kadardır ailen nasıl insanlardır bilmiyorum.”

Songur tekrardan kakhaha attı. “Sanırım maddiyata önem veren birisin.”

“Tabii ki,” dedim. “Mesela her kıyafetimle farklı takabileceğim kadar fazla *Birkin*’im olmasını sağlayacak mı bu evlilik? Bunlara bakmak lazım. Bunlar önemli detaylar.”

“Çirkin bir çanta.”

“Ya sen nasıl erkeksin, Allah kahretsin seni!” dedim. “Erkek dediğin, *Birkin ne ki*, diye sorar. Ama yok, sen hiç geri kalır mısın? Her boku bileceksin, değil mi? Kim bilir zamanında kime hediye aldın o çantayı?”

“Babam sevgilisine almıştı,” dedi Songur sırtarak. “Ben kimseye çanta falan almadım, Rosa. Bugün ayrı bir formundasın.”

“Şikâyetin olmadığını biliyoruz hepimiz,” dedim alaycı bir sesle. “Kıskanılmak hoşuna gidiyor gayet de.”

“Hayır,” dedi kafasını iki yana salladığında. “Kıskanılmak hoşuma gitmez. Gitmiyor da. Senin kıskanman hoşuma gidiyor. Hoşuma giden şeyler sadece seninle ilgili olan şeyler. Hoşuma giden şey sensin.”

Gözleri ile beni o kadar dikkatli izlerken ve dudaklarından dökülen kelimeler bunlarken, karşısında nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Gerçekten nefesimi kesiyordu. Kalbimin teklemesine neden oluyordu. İyi ki kendime bir şeyleri itiraf etmeyi başarabilmişim birkaç gün önce. Yoksa şu an bu hisler yüzünden hâlâ kafayı yiyor olacaktım.

Nihayet konuşabildiğimde, “Şu an kışkandığım falan yok,” dedim. “Güldüğün için söylüyorum bunları, pisliğine yani.”

“Farkındayım,” dedi tekrar güldüğünde. “Beni güldürmeye çalışırken çok tatlı oluyorsun.”

“Başarılı olabiliyorsak ne mutlu bize,” dedim. “Görevimiz bu...”

Songur birden yatakta doğrulup elini bileklerime dolayıp beni kendine çekti ve bunu yapmasını hiç beklemediğim için istemsizce çığlık attım. “Ne yapıyorsun ya?” Dengemi sağlamak için bir dizimi yatağın kenarına koymuş olsam da hiçbir işe yaramamıştı, onun kuvvetine karşı şansım olmadığı için üzerine devrilmişim. “Ya sabah sabah ne bu enerji?” diye sordum gülerek ondan kurtulup yanına geçtiğim sırada, yorganı kendime doğru çektim çünkü evin içi soğuktu.

“Ne enerjisinden bahsediyorsun sen?” diye sordu alaycı bir sesle. “Uyku mu uyudum kızım ben? Pilim bitik durumda. Kafamı kaldıracak hâlîm yok.”

Aslında iyi idare bile ediyordu. Dün gece asla bitmek bilmemişti ve hem duygusal hem de fiziksel olarak çok yorulmuştu. Bir de gece boyunca uyuyamamıştı ve az sonra babası onu yine aramaya başlayacaktı eminim ki. Sonsuza kadar ondan kaçamazdı sonuç olarak. İllaki yanına gitmesi gerekecekti. Hatta babasının şimdiye kadar evi basmamış olması bile bir mucizeydi doğrusunu söylemek gerekirse.

Belki de buradaki evi bilmiyordu.

Ya da belki de ben uyurken telefonda konuşmuşlardı.

Yorganı üzerime iyice çektiğimde, “Ne zaman kalktın sen?” diye sordum ona dönerek.

“Sabah altıda.”

“Yuh,” dedim. “Saat şu an kaç?”

Esnedi ve gerildi. Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekmişti. “On iki olması lazım.”

“Ne yaptın bunca saat?”

“Kahvaltı yaptım,” dedi. “Sonra koşuya  ıktım. Sonra da spor. Duşa girdim, çıktım yatağa geçtim beş dakika sonra sen uyandın.”

“Her gün antrenman yapıyor musun gerçekten?” diye sordum. Kafasını evet anlamında salladı. “Hadi onu geçtim, koşu? Her gün? Sabahın altısında, Ankara soğuğunda?” Burası Ankara değildi ama burası da buz gibiydi, her yer kar olmuştu. “Bu sabah deli gibi kar yağmış, dışarıya bak. Manyak mısın da bu havada koştun?”

Ben hayatta yapamazdım. Bir kere benim en büyük sıkıntım istikrardı. Bir şeye hevesle başlardım ama ömrü en fazla üç gündü. Dördüncü günde net pes ederdim, sıkılırdım çünkü.

“Antrenman yapınca iyi hissediyorum,” dedi. “Sinirimi atmama yardımcı oluyor.”

“Doren’e sinirli olmadığını söylemiştin,” dedim.

Bu konuda biraz daha açık olmasını, dürüst olmasını ve duygularını açmasını istiyordum. Çünkü hayal kırıklığına uğraması ya da öfkeli hissetmesi son derece normaldi. Dostu tarafından, beklemediği bir yerden darbe yemişti ama kendisine öyle bir kalkan oluşturmuştu ki buna  z lebilmeyi, hatta  z lebilmeyi bırak, sinirlenebilmeyi bile güçsüzlük olarak görüyordu.

Ama öyle değildi.

Ben ona ne nihayetinde insan olduğunu ne kadar söylesem de o aynaya baktığında çok farklı bir şey görüyordu, artık bunun farkındaydım. Çünkü nasıl görünmek istiyorsa dışarıya, öyle süslemişti kendisini ve üzerinde senelerin emeği vardı. Bir olayda öylece kolay yıkılmazdı.

“Doren’e sinirli değilim zaten, Valeri,” dedi bıkkın bir sesle. “Bu konuyu kapatabilir miyiz artık?”

“Peki,” dedim. “Ne zaman döneceğiz?”

Ben de Anka konusunda onunla konuşmak istemeyeceğim için bu konuda üzerine gitmek istemiyordum. Aslında aralarındaki meseleye benim karışmamamı söylediğinde alınmadığımı söyleyemezdim ama dün gece bana içini açarak söylediklerinden sonra, Doren’in aslında Songur’un içindeki büyük bir yaraya bastığını biliyordum. Bu yüzden o an verdiği tepkilerin düşünülmemiş tepkiler olduğunun farkındaydım.

“Yarın dersin var mı?” diye sorduğunda kafamı hayır dercesine iki yana salladım. “Güzel,” dedi. “O zaman yarın gideriz.”

Kaşlarım çatıldı. “Yarın mı?”

“İşin mi var?”

“Hayır,” dedim. “Hayır, işim yok ama...” Duraksadım. “Babanla görüşmeyecek misin?”

“Hayır,” dedi yorganı üzerine doğru çektiğinde.

“Ne oluyor, Songur?”

“Bir şey olduğu yok,” dedi umursamaz bir şekilde. “Bugün yorgunum. Hiçbir şey yapasım yok. Sadece yatmak istiyorum. Yarın geçer. O zaman giderim yanına.”

Yine aynısını yapıyordu. Yorgunum diyerek kafasına takılanları gizlemeye çalışıyordu. Gerçekten yorgun olduğunun farkındaydım. Sürekli dik durmaktan, bir oyuna uyum sağlamaktan, emirler dinlemekten ve ihanete uğramaktan yorgun düşmüştü ama karşımda her gün biraz daha dibe çökmesinin nedeni hissettiği yorgunluk değil, o yorgunluğun nedenleriydi. Bunu şu anlık görmezden geliyordu ama bir süre sonra gelemeyecekti ve o zaman yıkılması kaçınılmaz olacaktı.

Kendi tecrübemden biliyordum.

“Dün gece de böyle demiştin,” dedim ona döndüğümde. “Yorgunum, yarın geçer demiştin. Geçmemiş ama bak.”

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. “Uyuyamadım ondandır.”

“O zaman ben kalkayım,” dedim. “Sen uyu.”

Hiçbir şey söylemediğinde yorganı üzerimden attım ve doğruldum. Yataktan ineceğim an elini bileğime doladı ve beni kendisine doğru çekti. Dengesiz. Dengesizdi ve ne yazık ki ben de artık öyleydim çünkü beni de kendisine benzetmeye başlamıştı. *İnsan sevdiğine benzermiş derler.*

“Songur,” dedim. “İkimiz de rahat edemiyoruz zaten. Sorun yok. Uykunu al sen. Öleceksin yorgunluktan.”

“Edebiliriz,” dedi beni kendine doğru biraz daha çektiğinde. Kafam otomatik olarak göğsüne düşmüştü ve tek eli ile beni sarıyordu. “Alışabiliriz buna.” Duraksadı. “Alışabilirim.”

“Daha sonra da alışabiliriz,” dedim gülümseyerek. “Sen uyumana bak sana ya. Ben uykumu aldım zaten. Karnım aç. Yemek yemek istiyorum.”

“Hazırlayayım mı?”

“Hayır,” dedim. “Sen neden hazırlayasın ya? Sen de beni iyice elsiz kolsuz sanmaya başladın. Ben de tek yaşıyorum, hatırlatayım istersen. Kendi yemeğimi yapabilirim yani.”

“Tamam, git yap o zaman yemeğini,” dedi. “Uyuyacağım ben.”

Bana arkasını dönüp yorganı üzerine çektiğinde ona doğru eğildim. “Beni kovuyor musun sen?”

“Hı-hı.” Yüzünü yastığa gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı. “Perdeyi de çeksene çıkarken. İçerisi çok aydınlık oldu. Uyuyamam böyle.”

“Sen kalk çek be!” diye çemkirdim ona. “Uşağın mı var?”

“Sen kalkıp yemek yemeyecek miydin?” diye sordu bana doğru döndüğünde. Gözlerini zar zor aralıyordu. “Kalacaksan sus ve uyu. Gideceksen de git. Bana başka zaman bulaşırsın.”

“Sen beni neden kovuyorsun anlamıyorum ki ya.”

Yavaşça güldü ve bir kolu ile beni sararak diğer kolu ile de başımı yastığa bastırdı. “Uyu hadi, Rosa. Uyu.”

Uyandığımda Songur yine yanımda değildi.

Ağzımda berbat bir tatla uyandığım için suratımı buruşturarak yataкта doğruldum. Gözlerimi yavaşça araladığımda odanın içinin karanlık olduğunu fark ettim. Perdeler çekili değildi, dışarıyı görebiliyordum, yani akşam olmuştu. Aslında uykumu almıştım, öğlen on ikide uyanmama rağmen nasıl bu saate kadar uyuyabilmişim?

İşin garip yanı bu kadar uyumuş olmama rağmen hâlâ çok halsiz hissetmemdi. Karnım ağrıyordu ve yutkunduğumda boğazım çok acıyordu. Yataktan yavaşça kalkarak banyoya girdim ve yüzümü yıkadıktan sonra odadan çıktım.

Evin içini Songur'a bakmak için turladım ama evde değildi. Mutfığa geçerek kendime atıştırmalık bir şeyler çıkarıp çay yapmaya karar verdim, boğazımın durumunu yumuşatırdı belki. Neyse ki şanslıydım, bu evi kullanmamasına rağmen dolapta birkaç şey vardı. Yapabileceğim en pratik şey tost olduğu ve ben de üşengeç biri olduğum için hızlı bir şekilde tost yaptım ama konu çaya gelince üşenmedim, sallama yapmak yerine çay demlemeye karar verdim.

Çayı ocağa koyduktan sonra etrafa bakındım, telefonumu arıyordum. Telefonun mutfakta olmadığına emin olunca salona geçtim. Sehpanın üzerindeydi. Elime aldığımda iki mesaj gelmiş olduğunu gördüm.

Biri Anka'dandı. Biri Songur'dandı.

Önce Anka'dan olanı kontrol ettim.

Anka: *İyi misin?*

Neden böyle bir mesaj atmıştı ki? Bir şey mi duymuştu?

Valeri: *İyiyim. Ne oldu ki?*

Mesajı uzun süre yazmayacağını biliyordum çünkü Anka normalde mesajlara çok yavaş dönerdi ama Songur'un sohbetine girmek için sohbetten çıkacağım sırada mesajı çoktan atmıştı bile. Bakışlarım yeni bildirime indi.

Anka: *Haber vereceğini söyledin. Vermedin. Burada olmadığını duydum. Bir şey olabileceğini düşündüm. Her şey yolunda mı?*

Tabi ya, bu yüzden yazmıştı. Ona haber vereceğimi söylemiştim ama haber vermemiştim. Ben onun yerinde olsaydım ikinci mesajı atmazdım

bile. Benimle konuşmak istemediği için yazmadığını düşünürdüm. Aslında... Ben onun yerinde olsam ilk mesajı bile atmazdım. Çünkü hiçbir zaman ilk adımı atabilen birisi olmamıştım.

Valeri: Evet, her şey yolunda. Sorduğun için sağ ol. Aklımından çıkmış haber vermek, kusura bakma. Bugün de şehir dışındayım. Yarın geldiğimde sana yazacağım.

En yakın arkadaşım ile bu kadar resmi konuştuğuma inanamıyordum. Bu duruma nasıl gelmiştik? Nasıl bir anda birbirimizden uzaklaşmıştık? Sırlar, her zaman vardı. Onun sırları her zaman aramızda bir duvardı, benim soğukluğum gibi, tamamen yakınlaşmamızı engelleyen şeylerden biriydi.

Ama daha önce bizi hiçbir şey bu kadar uzaklaştırmamıştı. Ne onun sırları ne de benim soğukluğum.

Anka: Songur burada. Sen neden hâlâ oradasın?

Songur orada mıydı? Burada derken tam olarak neyi kastediyordu? Ankara'yı mı? Bana bugün Ankara'ya dönmek istemediğini söyleyip habersiz mi dönmüştü? Hem de ben uyurken?

Valeri: Burada derken? Neredesin sen?

Anka: Mekândayım. Bu saatte başka nerede olacağım ki?

Mekâna gitmişti demek ki. Beni burada bırakıp hem de? Bana başına buyruk iş yapma diye kızıyordu ama kendisi beni hiçbir şeyden haberdar etmiyordu ve bu çifte muamele artık sinirlerime fazlasıyla dokunmaya başlamıştı.

Valeri: Kim var Songur'un yanında?

Anka: Benimle bu kadar uzun konuşman için konunun Songur olması gerektiğini bilseydim keşke daha önce. Onun hakkında bir sürü şey söyleyebilirdim.

Bunu diyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Anka ile yaşayacağımız konuşmanın sessiz sakin, özürlerle dolu bir konuşma olmayacağını, tam aksine, daha çok bağırış çağırış ve birbirini suçlamadan oluşacağını tahmin edebiliyordum. Çünkü hep öyle olmuştu. Bu yüzden şimdiden bu kadar agresif davranması beni şaşırtmıyordu.

Haksız da değildi aslında. Onun yerinde ben olsam ben de kendime aynı tepkiyi verirdim.

Ama benim de haklı olduğum noktalar vardı.

Valeri: *Söylemen gereken zamanda söylemediğin şeyleri mi söyleyecektin peki?*

Anka: *Doren'le birlikteler. Az önce geldiler.*

Valeri: *Söyleyecek bir şey bulamadığında hemen cevap veriyorsun tabii.*

Anka: *Söyleyecek bir şey bulamadığımdan değil. Zaten konuşma yapmak isteyen bendim, Valeri. Konuşacağımız zamana saklıyorum diyeceklerimi, mesajlaşarak konuşmak istemiyorum bunları.*

Valeri: *Tamam. Yarın yazacağım sana.*

Anka: *Tamam.*

Valeri: *Bu arada Sonay son zamanlarda garip olduğunu söyledi. Sen iyi misin? Başında bir sorun falan mı var?*

Çünkü biliyordum ki Anka ancak başı sıkıştığında garip davranırdı. Her şeyi gizlemekte çok iyiydi, bu yüzden ancak iş son raddeye geldiğinde duygularını belli ediyordu.

Anka: *Var. Tahmin edemeyeceğin kadar sorun var başımda.*

Anka: *Ama iyiyim. Merak etme.*

Valeri: *Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?*

Anka: *Kimsenin yardımcı olabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama yine de teşekkür ederim.*

Ne yazacağımı bilemedim. En son mesajına görüldü atarak sohbetten çıktım. Başında yine nasıl bir sorun vardı? *Tahmin edemeyeceğin kadar sorun var başımda.* Onun daha önce böyle bir şey dediğini hiç duymamıştım. Sonay bile garipleştiğini fark ediyorsa ortada büyük bir sorun var demekti.

Belki yarın ne olduğunu öğrenebilirdim.

Anka'nın sohbetinden çıktıktan sonra Songur'un mesajına bastım. Çok değil yalnızca iki saat önce yazmıştı mesajı.

Kralım: *Babam çağırdı, çıkmak zorunda kaldım.*

Kralım: *Uyandırmak istemedim seni. Uyanınca bana yaz.*

Demek babasının yanına gitmemeye daha fazla katlanamamıştı. Onu suçlamıyordum gerçi. Babasının ne kadar ısrarcı olabileceğini kendi gözlerimle görmüştüm.

Valeri: Günaydın.

Mesaj anında geldi.

Kralım: Günaydın güzellik.

Kralım: Dolapta bir şey yok. Yemek sipariş edeceğim sana. Ne yemek istersin?

Valeri: Sen neden bana söylemeden çıkıp gittin ki?

Kralım: Dedim ya uyandırmak istemedim diye.

Valeri: Neredesin?

Kralım: Mekândayım.

Valeri: Kiminle?

Aslında kiminle olduğunu biliyordum. Nerede olduğunu bildiğim gibi. Ama bunu ona söylemezdim. Bir başkasına onu sorduğumu bilmesini istemiyordum.

Kralım: Doren ile.

Doren ile beraber olması şaşırtıcıydı. Onunla konuşacağını asla düşünmezdim. Onu dinleyeceğini sanmıyordum. Affetmek ona göre değildi bir kere, bunu her zaman kendisi söylüyordu. “*Merhamet zayıf ruhlar içindir,*” demişti bana bir keresinde. Ve buna içten bir şekilde inandığını biliyordum.

Onun en büyük korkusu zayıf olmaktı.

Bu yüzden asla merhamet göstermezdi.

Valeri: Barıştınız mı? Onunla konuşmayacağını sanıyordum.

Kralım: Küsmedik ki barışalım. Çocuk değilim ben, Valeri.

Valeri: Her şey eskisi gibi yani, öyle mi?

Kralım: Tabii ki hayır. Babam konuşmamı istedi, ben de konuşuyorum. Sadece bu kadar. Başka bir şey yok.

Valeri: Ne konuşuyorsunuz?

Kralım: İş.

Valeri: O konuyu ne zaman konuşacaksınız? Sana yaptığı yanlıştan bahsediyorum.

Kralım: Hiçbir zaman.

Bu konuda daha fazla ısrar etmeyeceğim. Onu hiç konuşmadan hayatından çıkarmak istiyorsa çıkarabilirdi. Sonuçta ikisinin de hatırlattığı gibi Doren benim değil onun arkadaşıydı.

Valeri: Peki, öyle olsun.

Valeri: Babanla bugün değil de yarın konuşacağını sanıyordum.

Kralım: Zaten öyle yapacaktım ama evin adresini öğrenmiş, ben onun ayağına gitmesem o bizim eve gelecekti yani. Rahatsız olmanı istemedim.

Valeri: Babandan neden rahatsız olayım ki?

Kralım: Kimi kandırıyorsun, Rosa? Ondan bahsedince bile rüylerin diken diken oluyor.

Valeri: Abartma.

Tamam, beni biraz ürkütüyordu. Doğal olarak. Ne vardı bunda? O adam kimi ürkütmüyordu ki? Belli ki Songur'u.

Kralım: Yemek söyleyeceğim. Ne yemek istiyorsun?

Valeri: Seni.

Kralım: ?

Valeri: :)

Kralım: Ne oluyor sana? Regl azgınlığı falan mı?

Valeri: Ne diyorsun sen be?

Valeri: Tatlı bir mesaj yazalım dedik alt tarafı. Sen hödük gibi davranışmasını hak ediyorsun ama. Anladım ben.

Kralım: Ne yemek istiyorsun, Val? Bir kez daha sormayacağım bak.

Valeri: Sushi.

Kralım: Sushi ne amına koyayım?

Kralım: Adana kebab söylerim.

Valeri: Sushi istiyorum. Ne Adana kebabı ya?

Kralım: Senin zevkli olduğun tek konu erkekler cidden.

Valeri: Ben sarışın beğenirim aslında.

Kralım: ?

Valeri: Gerçekten...

Kralım: Valeri seni üzmem istemem ama ben esmerim, biliyorsun değil mi?

Valeri: Yok körüm ben.

Valeri: Sen hariç... Önceden. İstisna olarak beğendim yani seni.

Kralım: Sağ ol.

Kralım: Hangisinden istiyorsun?

Valeri: Tokyo Drift.

Kralım: Bu gece Hızlı ve Öfkeli izleyelim bari.

Valeri: Ne alaka şimdi?

Kralım: Nasıl ne alaka şimdi? Tokyo Drift işte.

Valeri: Anlamadım ki.

Kralım: Hangi dağdan indin yavrum sen?

Kralım: Neyse bunun dalgasını sonra geçeceğim seninle. Başka ne istiyorsun?

Valeri: Tavuklu Noodle.

Kralım: Tamamdır.

Valeri: Yarın ben sana yemek ısmarlayacağım. Günlerdir sen ısmarlıyorsun.

Kralım: Buna dikkat etmene gerek yok. Lafı olmaz öyle şeylerin. Kimde fazla varsa o öder.

Valeri: Sende daha az olduğu bir gün olması mümkün değil yalnız.

Kralım: Belli olmaz, tatlım. Belki bir sabah kalkacağız ve iflas etmiş olacağız. O zaman bana sen bakmak zorunda kalırsın.

Valeri: Ben sana niye bakayım canım? Elin kolun var sonuçta, tutuyor da. Okul da okumuşsun git yap mesleğini. Yatmaya çok alışmışsın sen.

Kralım: Dayak yiyerek yatmaya ama değil mi?

Valeri: Defol ya.

Kralım: Kaçtım hadi. Kapıyı kontrol et açarken. Kurye değilse açma. Bende anahtar var zaten.

Valeri: Paranoyak mısın sen ya?

Kralım: Birkaç hafta önce takip edildiğinin farkında mısın acaba parlak zekâ?

Valeri: Farkındayım. O adam hâlâ yoğun bakımda mı?

Kralım: Evet. Neden taktın o kadar bu adama?

Valeri: *Anlatırım.*

Valeri: *Erken gelmeye çalış. Canım çok sıkılıyor tekken.*

Kralım: *Emredersin.*

Ona görüldü atarak mesajlardan çıktım ve telefonu masanın üzerine koydum. Konuşmaya daldığım için ocağa çayı koyduğumu unutmuştum. Mutfığa koşarak çayın altını kapattım ve kendime bir kupa doldurarak tekrar salona geçtim. Televizyonu açarak *Netflix*'e girdim ve en sevdiğim *sitcomun* rastgele bir bölümünü açtım.

İkinci bölümün sonuna gelmek üzereyken kapı çaldı. Songur öğütleri ile beni de paranoyak yaptığı için kapının deliğinden geleni kontrol ettim, kurye olduğunu gördükten sonra kapıyı açtım. Poşeti elime alarak kapıyı arkasından kapattım ve kilitledim. Salona geçtiğimde poşetin içindekileri çıkardım ve kolayı açarak yeni bölüme geçtim.

Yemeği bitirdikten sonra tüm çöpleri aynı poşetin içine topladım ve mutfığa giderek poşeti çöp kutusuna attım. Salona geri geldiğimde masanın üzerinde duran sigara paketini açtım, sıfırdı ve Songur'un değil, benim içtiğim sigaradandı. Bana almış olmalıydı çünkü onun hiç beyaz filtre içtiğini görmemiştim. Paketten bir dal çekerek dudaklarıma götürdüm ve çakmakla sigaranın ucunu ateşledim. Derin bir nefes çekerek arkama yaslandım, dizi hâlâ oynuyordu ama bölümlerin hepsini o kadar ezbere biliyordum ki izleyesim gelmiyordu artık.

Bu yüzden telefonu elime alarak *Instagram*'a girdim. Lisedeki arkadaşlarım ve Umay hariç *Instagram*'ı aktif olarak kullanan bir tanıdığım yoktu. Bilerek Umay'ın attığı hikâyeye basmadım çünkü izlediğimi fark edip anında mesaj atıyordu.

Ve benim kimseyle konuşasım yoktu.

Sıkılarak *Instagram*'dan çıktım. Telefonu bırakıp yeni bir sigara yakaçağım sırada bir bildirim sesi geldi. *WhatsApp*'tandı. Songur'dan başkasının yazmış olmasına ihtimal vermediğim için onun bildirimini göreceğimi düşünerek üstüne bastım ama çok daha alakasız birisidendi.

Güney: *Selam, Val. Ankara'dayım. Bir ara buluşalım mı?*

Şaka mı yapıyorsun? Ne alakaydı şimdi? Tamam, arkadaş kalmaya karar vermiştik ve ayrıldıktan sonra epey görüşmüştük de. Ama bir daha görüşeceğimize ihtimal bile vermemiştim, özellikle de abimin cenazesinden sonra. Tamamen ayrı yollara gitmiş gibiydik.

Nereden aklına gelmiştin ki? Çünkü geçen ay da Ankara'ya gelmiştin, Anka onu gördüğünden biliyordum bunu ama bana yazmamıştı.

Valeri: Selam. Ben Ankara'da değilim. O yüzden pek mümkün değil.

Güney: Bir hafta buradayım. Bekleyebilirim. Ne zaman müsaitsen.

Ona net olarak *seninle buluşmak istemiyorum*, nasıl diyebilirdim? Diyemezdim. Bu yüzden ısrar ettikçe daha kötü olacaktı her şey. Kendime yapılmasını istemediğim şeyi Songur'a yapmak istemiyordum, bu yüzden onunla buluşmak gibi bir düşüncem yoktu ama o benim tüm kötü zamanlarımda yanımda olmuş birisiydi, kaba davranarak boş yere kalbini kırmak da istemiyordum.

Bir şekilde onu ekmenin yolunu bulurdum.

Valeri: Bu hafta çok yoğunum. Pek mümkün değil. Ama müsait olursam kesin yazarım.

Yazmayacaktım.

Güney: Peki, öyle olsun. Bu gece Anka ile buluşacağız, senin şehir dışında olduğunu söyledi. Sevgilinleymişsin.

Anlaşılmıştı aylar sonra neden yazdığı. Beni yokluyordu. Anka ile buluşmak istemesinin nedeni de beni çağırtmaktı muhtemelen ama Anka ile aram bozuk olduğundan dolayı plan istediği gibi ilerlememişti.

Valeri: Evet.

Güney: Sevindim.

Valeri: Neye?

Güney: Mutlu olmana tabii ki, Val. Mutluluğu en çok sen hak ediyorsun.

Valeri: Teşekkür ederim.

Güney: Bir hafta sonra bugün maçım var. Sonra gideceğim. En kötü maça gel.

Valeri: Ne maçı?

Güney: Boksör olduğumu da mı bilmiyorsun gerçekten?

Şaşırtıcı bir şekilde, bilmiyordum. Yani lisedeyken bunu yaptığını ve milli takıma girdiğini biliyordum ama babası bir sporu asla meslek olarak yapmasına izin vermezdi. En azından biz lisedeyken durum buydu. Aslında liseden mezun olmamızın üzerinden az zaman geçmişti ama değişen çok şey vardı demek ki.

Valeri: *Bilmiyordum ama şaşırmadım. Olacağını zaten biliyordum. Tebrikler.*

Güney: *Hahaha teşekkür ederim ama Instagram'ı daha aktif kullan bizden bu kadar çok kopmazsın :D*

Valeri: *Sen de aktif kullan. Bir ara girersen fotoğraflarımızı silersin.*

Güney: *Silmeyi unuttuğum için orada değiller zaten. Kalmalarını istediğim için oradalar. Anı sonuçta.*

Delfin de böyle mi düşünüyordu acaba tam olarak, o fotoğrafları silmezken?

Valeri: *Arşivde de anı olarak kalabilirler. Kısmetini kapatma benim yüzümden.*

Güney: *Kısmet aramıyorum ki. Kapalıyım bir süre. Kalbim hâlâ kırık.*

Ona ne yazacağımı bilemediğim için birkaç dakika boyunca öylece görüldü kaldı. Sonra o tekrar yazmaya başladı.

Güney: *Şaka yapıyorum. Rahat ol. :D*

Güney: *Müsait olunca yaz bana, bekliyorum.*

Valeri: *Görüşürüz.*

Güney: *Görüşürüz*

“Bu neydi şimdi?” diye sordum kendi kendime. Gerçekten, bu neydi? Ondan böyle bir mesaj beklemiyordum ve hayatımın en garip diyalogunu yaşamıştım. Önümüzdeki bir hafta gerçekten kâbus gibi geçecekti benim için çünkü ondan kaçmaya çalışacaktım.

Oflayarak yeni bir sigara daha yaktım. Onunla bir sorunum yoktu. Aksine... Birkaç ay önce en kötü hâlimdeyken konuşabileceğim birini ararken aklıma ilk gelen o olmuştu ama şimdi onunla buluşmak çok tuhaf kaçardı. Ayrıca ne olmuştu birden? Birkaç hafta önce Anka'yı gördüğünde bile bana yazmamıştı.

Bunu düşünmemek için rastgele bir film açtım ve izlemeye başladım. Filmin neredeyse sonuna yaklaştığımda kapıdan gelen kilit sesini duydum. Songur birkaç saniye sonra salonun ortasındaydı. Üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir kazak ve siyah bir şişme mont vardı. Altına siyah postallar, kafasına da siyah bir bere geçirmişti. Dışarısının ne kadar soğuk olduğunu yüzüne baktığımda anlayabiliyordum çünkü onun esmer teni bile soğuktan kızarmıştı. Kafasındaki bereyi çıkararak kendi odasına

doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra siyah eşofman altı ve gri bir tişört giyerek geri dönmüştü, yanıma doğru yürüdü ve hemen yanıma oturdu, elinde tuttuğu sigara paketinden bir dal çektikten sonra paketi sehpayı doğru fırlattı.

“Özledin mi beni?”

Ona gözlerimi devirdim. “Bıktım şu gidip durmalarından, haberin olsun.”

“İsteyerek gitmiyorum ki,” dedi sigarasını yaktığı sırada. Derin bir nefes çektiğini duyduğumda bakışlarımı televizyondan ona çevirdim. “Hemen kızma sen de her şeye.”

“Kız mıyorum ki,” dedim omzumu silkerek. “Canım sıkılıyor sadece.”

Gerçekten de kız mıyordum. Sadece sıkılıyordum. Belki de ben de üniversitedeki arkadaşlarımla tekrar görüşmeye başlamalıyım, en azından çabalamalıyım. Ama kimse ile bir şey yapacak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Bir bataklığın içindeydim sanki, her geçen gün daha da derine saplanıyordum ama oraya o kadar alışmıştım ki, çıkmaya bile çalışmıyordum. Çünkü orada olmadığım zamanlar nasıl yaşadığımı unuttuğumdan, oradan çıkmak en dibi görmekten daha korkutucu geliyordu gözüme.

“Neredeyse gel dediğin anda çıktığının farkındasın değil mi?” dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. “Yollar ıslak olduğu için o kadar da hızlı gelemedim.”

“Şu arabayı şu kadar hızlı sürme,” dedim. “Ciddiyim, hiç öyle bakma bana. Havanın nasıl olduğunu bile umursamadan basıyorsun hep, arabaların sınırını her seferinde zorlamana gerek yok. Bir gün bir şey olacak.”

“Hiçbir şey olmaz,” dedi umursamaz bir sesle.

Bir kere umursasa ölürdü, değil mi?

“Bir kere umursasan ne olur?” diye sordum bıkkın bir sesle.

“Umursuyorum zaten canımın içi.” Parmakları çenemde dolaşmaya başladığında yüzümü kendi yüzüne doğru çekti. “Söylediğin her şeyi umursuyorum. Ama sen kendine dikkat et, tamam mı? Ben zaten ediyorum. Böylece ikimiz de birbirimiz için endişelenmek zorunda kalmayız.”

Kafamı sallayarak onu onayladım ama konuşmama fırsat vermemişti bile. Parmaklarını çenemden çekmeden dudaklarını yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geri çekileceğini, beni öpmeyeceğini anladığımda geri çekilmesine izin vermeden dudaklarımla dudaklarını esir aldım ve onu öpmeye başladım. Alt dudağını iki dudağımın arasına alarak çekiştirdiğim sırada çoktan kucağına çıkmıştım ve ellerim geniş omuzlarına tutunuyordu.

Parmakları boynuma doğru indi ve boynumu sertçe kavradı, yüzümü yüzüne iyice yaklaştıtırırken her zaman olduğu kadar hırpalayarak öpüyordu beni. Hatta biraz daha fazla. Nefesimin kesildiğini hissediyordum ama şu an ihtiyacım olan şey nefes değildi, sadece oydu. Bu yüzden sorun etmiyor ve onu, onun beni öptüğünden daha sert öpüyordum.

Oturduğum bacağının üzerinden kayarak kucağına yerleştiğim sırada omzundaki ellerimden biri ensesine gitti ve daha yeni yeni uzamaya başlayan saçlarının arasından parmaklarımı geçirdim. Sürekli düşüyor gibi hissediyordum ama düşmem mümkün değildi, o hep beni tutmak için buradayken mümkün olamazdı da. Ama başım dönüyordu. Hiçbir şey yapmadığımız, sadece öpüştüğümüz hâlde hissettiğim şeyler yüzünden başım dönüyordu ve üzerimdeki etkisi beni korkutuyordu. Bir öpüşme ile bana bunu yapabiliyorsa daha neler yapabilirdi, tahmin bile edemiyordum.

Dilini dişlerimin üzerinde hissettiğimde bir elinin belime doğru kaydığını hissettim. Eli üzerimdeki ona ait olan *sweatshirt*ün içine sızarak çıplak belimi okşamaya başladığında soğuktan ürpererek kendimi kucağına daha sert bastırdım, istemsizce kasılmaya başlamıştım ve bu hiç iyi bir şey değildi. Parmaklarımı omzuna bastırdığımda az kalsın inleyecektim. Dudaklarım dilini ağzımın içine almak için çoktan aralanmamış olsaydı ve dillerimiz birbiri ile meşgul olmasaydı inlerdim de. Ama dudakları, inlememi bastırmama yardımcı oluyordu en azından.

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde derin bir nefes aldım ama dudaklarını boynuma bastırdığında aldığım o nefes ciğerlerimden çekilmişti sanki. Geri çekilerek bana baktığında yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir arzu gördüm ve bu daha da yükseğe tırmanmama neden oldu. Boğuk bir sesle, “Reglin bitti mi?” diye sorduğunda kendime anca gelebilmişim, tüm o tırmandığım yüksekte en dibe çakıldım ve o an geri çekilip koşarak arka odaya saklanmak istemişim çünkü bitmemişti.

Altımda ne kadar sertleştğini hissedebiliyordum ve bunun nedeni bendim çünkü onun bu işi derinleştirme gibi bir planı falan yoktu, sadece beni öpüp geri çekilmek istemişti ama işleri bu raddeye sürükleyen bendim. Ve bana bu soruyu sormasa daha da ileriye sürüklemeyi planlıyordum.

“Hayır,” dedim utançla geri çekildiğim sırada. Birden kafamı göğsüne gömmüştüm. Keşke yer yarılıyordu da dibine girseydim. “Hayır ya... Ben onu tamamen unutmuştum.”

“Yani...” dedi rahat bir sesle. “Bana fark etmez.”

Birden kafamı göğsünden kaldırdım ve ona dehşet içinde baktım. “Nasıl fark etmez?” diye sordum ayarlayamadığım kadar yüksek bir sesle. Benimle dalga mı geçiyordu?

Yüzümdeki ifade her nasılsa kahrkaha atmasına neden olmuştu. “Erkek dediğin sevgilisinden hiçbir şekilde iğrenmez,” dedi alaycı bir sesle. Ona nasıl baktıysam kahrkaha atmaya başlamıştı. “Ya takılıyorum kızım. Bakma öyle. Öleceğim şimdi.”

“Sus ya!”

“Kıpkırmızı oldun,” dedi kahrkahalarının arasından. “O kadar komiksin ki şu an...”

“Susacak mısın?” diye sordum. “Ben hiç komik olduğumu sanmıyorum.”

“Öylesin,” dedi. Hâlâ gülüyordu. “Bu kadar utanacağın bir şey yok, yavrum. Kafanı kaldırabilirsin.”

“Utanmadım ya,” dedim kafamı kaldırıp ona baktığımda. “İnsanlık hâli sonuçta...” Kucağından inmek için bir hamle yaptım çünkü hâlâ sertti ama bana izin vermedi. “Hâlâ sertsin, farkındasın, değil mi?” diye sordum bacağına oturduğum sırada. Ancak o kadar uzaklaşmama izin veriyordu çünkü.

“Fark edilmeyecek gibi değil, inan bana,” dedi. “Ama sorun değil. Beni ilk kez bu hâlde bırakışın değil. Alıştım.”

“Öyle bir sitemle söyledin ki çok üzüldüm,” dedim alayla. “Ne yapıyorsun böyle olunca?”

Güldü. “Bu nasıl bir soru? *Sexting* başlatmaya çalışıyor gibisin.”

“O anlamda demedim,” dedim savunmaya geçerek. Daha ne kadar rezil olacaktım acaba?

“Anladım, sadece takılıyorum,” dedi. “Modumu düşürecek şeyler düşünüyorum. Çok zor bir şey değil yani. Bu mekanizma ile on seneden fazla süredir yaşıyorum.”

“Şu an ne düşünüyorsun mesela?”

Düşünceli bir sesle, “Fenerin son kaçırdığı golü,” dedi.

Böyle bir şey söylemesini o kadar beklemiyordum ki istemsizce bir kahkaha attım. Ben kahkaha atınca o da sırtmaya başlamıştı. “Ciddi olmazsın...”

“Ciddiyim,” dedi. “Daha mod düşürücü bir şey yok, inan bana.”

“İnanılmazsın,” dedim, hâlâ gülüyordum. Onun yanında bu kadar rahat hissedebiliyor olmam çok özeldi, daha önce kimse ile böyle bir şey paylaşmamıştım. İstediğim aptalca ya da utanç verici şeyi yapabilir ya da söyleyebilirdim ve o buna yine aldırış etmezdi, aksine beni güldürmek için çabalardı.

Onun seni mutlu edebilirim, derken ne kadar içten olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Çünkü beni gerçekten de mutlu edebilirdi.

“Şaka yapıyordum bu arada,” dedi ciddi bir sesle. “Bu hâlde kalmaya alıştım derken. Sakın kafanda kurup da bir şey yapman gerekiyormuş gibi düşünme. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.”

“Seni asla öyle anlamam,” dedim. “O kadar da kurmuyorum kafamda.”

“Ona pek emin olamıyorum işte,” dedi. “Ne izliyordun?”

“Saçma sapan bir film,” dedim. “Beraber bir şey izleyelim mi?”

“Çok uykum var,” dedi. “Sonra izlesek?”

“Olur,” dedim. “Yatacak mısın şimdi?”

“Evet.”

“Baban sana çok kızdı mı?”

“Evet,” dedi. “Ağzıma sıçtı desek daha doğru olur sanırım.” Derin bir nefes verdiğinde kafasını geri attı. Yeşil gözleri yorgun bir şekilde kapanmıştı. “Neden bu kadar yorgun hissediyorum artık?” diye sordu gözlerini açmadan. “Sanki kolumu kaldıracak hâlim yok.” Tekrar derin bir nefes aldığında kafamı yastığa yaslayarak yüzlerimizi birbirine hizaladım ama

onun gözleri kapalı olduğundan beni görmüyordu. “Sürekli uyumak istiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ne oluyor bana? Hiç böyle olmazdım.”

Çünkü her zaman kolayca kaçabildiği şeylerden artık kaçamıyordu. Her şey çok birikmişti. Eskisi gibi kolay görmezden gelemiyordu. Belki de geliyordu. Hâlâ eskisi kadar kolay çevirebiliyordu kafasını belki de. Ama kafasını çevirdiği her noktada aynı şeyleri görmeye devam ediyordu çünkü artık darbe tek yerden değildi, yıkım içten başlamıştı.

Elimi yanağına koyduğumda gözleri hafifçe aralandı. Gözlerimin içine baktı ve sonra gözlerini tekrar kapattı. Yüzüne dokunabiliyor olmanın ne kadar garip geldiğini düşünürken onun hiç olmadığı kadar yorgun göründüğünü fark ettim.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordum kendini sıktığını fark edince. Kafasını sallayarak beni onayladı, gözlerini zar zor aralıyordu. “Bekle.” Ayağa kalktım ve mutfığa geçtim. Rafın üstünde olan ağrı kesiciyi aldım ve bir su bardağına su doldurdum, salona geçmeden yatak odasına geçerek oradaki battaniyelerden birini kaptım ve salona geçtim. Battaniyeyi kenara koyarak önce ağrı kesiciyi ve suyu ona uzattım.

“At ağzına,” dedim. Suyu da ona uzattım. “Yut.” Yuttuğunda su bardağını sehpanın üzerine bıraktı ve başını koltuğun yastığına yasladı. “Bunu da üstüne ört şimdi.” Battaniyeyi üstüne örttüğümde yüzüme çözemediğim bir ifadeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Arkamı dönüp gideceğim sırada, “Sen yatmayacak mısın?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Ben daha yeni uyandım. Sen yat.”

“Sen ne yapacaksın? Televizyon izle bari.”

“Sesten uyuyamazsın ki.” Uyuyamayacağını biliyordum.

“Ben geçerim içeri.”

“Sen kalkıp içeriye yürüyene kadar uykun dağılır,” dedim yavaşça güldüğümde.

“Abartma.”

“Yarın her şey daha iyi olacak.” Bir dizimi koltuğa yaslayarak yüzüne doğru eğildim ve dudaklarımı yanaklarına doğru bastırdım. “İyi geceler, aşkım.”

Birden gözlerini açtı. O kadar ani açmıştı ki daha dudaklarımı yüzünden uzaklaştıramamıştım bile. “Ne?”

“Ay hadi zıbar be artık!”

“Ha şöyle ya,” dedi keyifle gözlerini kapattığında. “İşte şimdi özüne döndün. Az önce ele geçirildin diye çok korkmuştum.”

Anka ile ikimizin ortak boş gününü yakalayabildiğimizde aradan bir hafta geçmişti.

Her gün okula ve dans kursuna gitmiştim. Songur neredeyse tüm günler babası ile beraberdi ama geceleri hep yanıma geliyordu. Genelde sohbet ediyor, film ya da dizi izliyor ya da uyukluyorduk. Hâlâ morali yerine gelmemişti ama geçen haftaki kadar büyük bir çöküşte de değildi.

Bir gün hariç... O gün morali en az geçen hafta olduğu kadar bozuktu, konuşmuyordu ve tepki vermiyordu. Sadece beraber uyumuştuk, sabah kalktığımda yanımda değildi. Hazar'ı ziyaret etmeye gitmişti. Ne yazık ki o konuşmada geçenlerden sonra da Hazar'ın hiç hazzetmediğim kardeşine göz kulak olmak için onun okul çıkışına gitmek zorunda kalmıştık. Yani, daha doğrusu Songur kalmıştı ama onu hayatta tek bırakmazdım, bu yüzden ben de arabada onunlaydım.

Kız abayı Songur'a feci derecede yakmıştı ve biliyordum ki Songur da bunun farkındaydı. Bu yüzden yan yana durmaları sinirimi bozuyordu. Hem de fazlası ile. Ama yapabileceğim bir şey yoktu çünkü Songur'un bunu keyfine yaptığı yoktu. En yakın arkadaşının hapiste olmasının nedenini kendisi olarak gördüğünden, onun isteklerini yerine getirmek istiyordu belli ki. Ve Hazar'ın istediği tek şey de sevgilisi ile kardeşine dikkat edilmesiydi.

Aslında hiç gerçek dostu olmadığı her seferinde biraz daha belli olurken Hazar'a bu kadar düşkün olması anormal değildi.

Saçlarımı hırpalar gibi taradıktan sonra tarağı makyaj masamın üzerine koydum ve hasta olmamak için saçlarımı kurutmaya başladım. Okuldan geleli bir saat oluyordu ve yorgunluktan bayılmak üzereydim. Tek istediğim şey uyumaktı ama uyuyamazdım çünkü az sonra Anka gelecekti.

Saçımı kurutmayı nihayet bitirdikten sonra üzerimdeki siyah uzun kollu tişörtün üzerine siyah polarımı geçirdim ve salona doğru ilerledim. Zaten çok değil, en fazla yirmi dakika sonra evin kapısı çalmıştı.

Kapıyı açtığımda karşımda Anka vardı. Aslında kıvırcık olan saçlarını her zaman yaptığı gibi düzleştirmişti ve kafasına siyah bir bere takmıştı. Siyah bir pantolon ve siyah bir kazak giyiyordu, üzerinde de siyah bir şişme mont vardı ve yüzünde şaşırtıcı bir şekilde hiç makyaj yoktu. Du-
dağına bile bir şey sürmemişti

Senelerdir onu ilk kez makyajsız görüyordum sanırım.

“Hoş geldin,” dedim içeri girmesi için geri çekildiğim sırada. Normalde öğlen buluşacaktık ama bir ek ders eklendiği için akşama kalmıştı. Şimdi saat neredeyse dokuz olmuştu.

“Hoş buldum,” dedi içeri girdiğinde. Montunu çıkarıp benim her zaman astığım yere astı ve ardından beresini de çıkardı. Salona doğru geçerken ben de arkasından ilerliyordum.

“Bir şey içmek ister misin?” diye sorduğumda kafasını sallayarak “Hayır,” dedi. “Direkt konuya girmek istiyorum çünkü çok vaktim yok.”

“Peki,” dedim bu aceleciliği karşısında şaşırsam da. “Dinliyorum.”

“Neden konuşmuyoruz?” diye sordu pat diye.

“Anlamadım?”

“Neden konuşmuyoruz?” diye sordu tekrardan. “Nedeni ne? En yakın arkadaşınla aranın bozulması için bir neden gerekmez mi?”

“Uzaklaştık,” dedim sadece. Çünkü ben de onun sorduğu soruyu defalarca kez düşünmüştüm ve tartışmıştım kendi kendime ama bir cevap yoktu. Sadece uzaklaşmıştık.

“Tamam ama neden?”

“Bilmem,” dedim. “Senin bir fikrin var mı?”

“Songur yüzünden olabilir mi acaba?” diye sordu alaycı bir sesle. “Sadece bir fikir.”

“Songur’un bu konu ile hiçbir alakası yok, Anka,” dedim. “İnan bana, seninle ilgili tek bir kelime bile etmiyor.” Bir sigara yaktığında beni dikkatle dinlemeye başladı. “Sadece bir keresinde, onun hakkında illa bildiğin şeyler olmasına rağmen bana neden hiçbir şey bilmiyormuş numarası kesip beni onun yanına göndermeyi kabul ettiğini sorguladı. Bu ona

garip gelmiş. Bu kadar.” Kaşları şaşkınlıkla çatıldığında bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve “Bana da düşününce gerip geldi,” diye mırıldandım.

“Songur hakkında bir şey bilmiyordum,” dedi ama yalan söylüyordu.

“Yalan söylüyorsun.”

“Songur hakkında sana söyleyebileceğim bir şey bilmiyordum,” diye düzeltti kendisini. “Senin bu işe girmek isteme nedeninle alakasız şeyler. Söyleyemeyeceğim şeyler. Her zaman sırlarım vardı, hiçbir zaman öğrenmek için istekli olmadın, hatta umursamadın bile. Ne oldu bir anda? Songur garip dedi diye mi fark ettin garip olduğunu? Songur nasıl düşünmeni isterse öyle düşündüğünün farkında mısın? Olmasından korktuğum şey oldu tam olarak.”

“Anka ne saçmalıyorsun ya?” diye sordum yorgun bir sesle. “Çok sııldım hep aynı şeyleri tekrarlamandan. Beni kimse manipüle etmiyor.”

“Sana başta da Songur hakkında hiçbir şey söylememiştim,” dedi Anka. “Bunu sorun etmedin bile. Sonra o sana yakınlaştınca bir anda bunu sorun etmeye başladın. Bunu o söyleyene kadar fark etmemiş olman imkânsız, o kadar aptal değilsin ama o söyledikten sonra sorun etmeye başladın. En başında neden garip gelmiyordu?”

Sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çektiğimde, “En başta senin bakış açımdan bakmaya çalıştım,” dedim. “Ama sonra yaptığının çok saçma olduğunu fark ettim. Çünkü ben arkadaşımı, hiçbir şey bilmediği bir dünyaya bildiklerimi gizleyerek göndermezdim.”

“Ben onlardan bile değilim,” dedi Anka bana inanamıyormuş gibi bir sesle. “Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum bile, Valeri! Seni göz göre göre tehlikeye atmışım gibi konuşma. Sana ben yardımcı oldum. Sonay’ı biliyordum ve sana onu söyledim, değil mi? Neden sana bir oyun kurmuşum da hiçbir şey bilmeden seni bilerek oraya göndermişim gibi davranıyorsun bana?”

“Bildiğin her şeyi söylemedin,” dedim.

“Herkes senin gibi ayrıcalıklı değil, Valeri,” dedi. “Bazılarımızın ağızlarını açtıkları anda ölmelerine neden olabilecekleri sırları var. Ben sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim.”

Sinirle, “Ne ayrıcalığından bahsediyorsun ya sen?” diye sordum. Bana bunu söylediğine inanamıyordum. “Ne ayrıcalığından bahsediyorsun sen

Anka, gerçekten? Hiçbir şey bilmediğim bir yerde yalnız olmak mı ayrıcalıklı olmak?”

“Arkanı en güçlü herif kolluyor,” dedi Anka. “Dört ayağının üstüne düştün, Valeri. Daha ne bekliyorsun? Olabilecek en iyi ve en düşük ihtimali tutturdun, bu sayısal loto tutturmaktan bile daha zor bir şeydi ama yaptın. Seninle bir ilişkiye başlamasaydı eğer ağzınla kuş tutsan bile onu ikna edemezdin yapmak istediğin şeylere. Gerçi şu an edebiliyor musun bilmiyorum ama.”

“Benimle böyle üsten üste konuşma,” dedim. Sinirlerim bozulmuştu. “Ne istiyorsun? İşleri yoluna koymak mı yoksa yolundan daha da çıkarmak mı? Ona göre açacağım ağzımı.”

“Senin hiç suçun yok mu?” diye sordu. “Ortadan kayboldum, beni bir kere bile aramadın be! Bir kere bile!”

“Sen aradın mı?”

“Arayacak hâlde olsaydım arardım!” diye bağırdı öfkeyle. “Öyle bir durumda olsaydın, arardım. Senin gibi keyfine arkadaşımın nerede olduğunu sormuyor olsaydım, arardım. Eğer beni arasaydın içine düştüğüm durumdan beni kurtarabilirdin, biliyor musun? Ama sen merak etmedin. Kimse etmedi. O yüzden, kurtulamadım.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Boş ver,” dedi elini sallayarak. “Buraya özür dileyip bir şeyleri halledebilmek için gelmiştim ama imkânsız olduğunu görüyorum şimdi.”

“Bir şey konuşmadık bile,” dedim. Sinirim o kadar bozulmuştu ki artık gülüyordum. “Nasıl anladın bunun imkânsız olduğunu?”

“Herkesin sırrı kendine,” dedi. “Ve emimim ki ikimiz de artık birbirimize güvenmeyeceğiz.”

“Sen bana hiç güvendin mi ki? diye sordum.

Çünkü cevabın hayır olduğunu biliyordum.

Ama bana cevap vermedi bile.

“Sana yardımcı olmak için Hazar’a borçlanmaya bile hazırdım,” dedi. “O geceyi hatırlıyor musun? Seni onun yanına götüreceğim geceyi? Çünkü Songur ne yapıyorsa o da yapabilirdi ama sen Songur’un repkisinden korktuğun için geri adım attın çünkü onun güvenini kazanmak istiyordun ama kazanmak istediğin güven bu işle alakalı değildi. Onunla

bir ilişki şansını mahvetmek istemiyordun ve ondan etkilenmediğini söylediğin her an onu gayet de seviyordun. Ne bana ne de kendine dürüst oldun.”

“Bunun konu ile alakası ne?” diye sordum. “Songur, Songur, Songur! Bıktım be! Başka bir şey söyleyemiyor musun sen, Anka?”

“Yani kendin bile çıktığın intikam yolundan uzaklaşmışken benim bununla alakam olmasını istemedim diye nasıl kızabilirsin bana?” diye sordu patlayarak. “Ayrıca sana bu işe adım atmaman gerektiğini de söylemiştim, beni dinlemedin.”

“Abimi öldürdüler!” dedim bağırarak. “Nasıl karışmayabilirdim bu işe? Sen ne dediğinin farkında mısın, Anka?”

“Öldürülen her insan masum değildir, Valeri!” diye bağırdı o da bana. Kurduğu cümle ile beraber donakaldım, neye uğradığımı şaşırmıştım. “Herkesin kaybı intikam almaya değmez! Bunu hiç sorgulamadığının farkında mısın? Onu öylece öldürdüklerine o kadar çok inandırmışsın ki kendini... Hiç acaba o ne yaptı diye sordun mu kendine?”

“Ne diyorsun sen?” diye sordum. Ellerim titremeye başlamıştı. “Abim hakkında düzgün konuş, Anka.”

“Abini ben de tanıyorum, Valeri,” dedi. Kendini sakın olmaya zorladığını görebiliyordum, sesini kısık tutuyordu ama ben kendimi kontrol edemiyordum. “Farkındasın, değil mi? Onu ben de tanıyorum. Hatta belki de senin onu tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorumdur.”

Keskin bir sesle, “Onu gerçekten tanısaydın karşıma geçip bunları söyleyemezdin,” dedim. “Karşıma geçip belki de öldürülmesinin nedeni ölümü hak etmesidir demezdin. Bence onu gerçekten tanıyamamışsın.” Kafasını iki yana salladığında gözlerinde anlamını çözemediğim bir ifade vardı. “Çık git evimden, Anka.”

Şok içinde bana baktı. “Ciddi misin sen?”

“Evet,” dedim kafamı sallayarak. “Son derece ciddiylim.”

“Valeri...”

“Git dedim.”

“Pişman olacaksın,” dedi montunu üzerine geçirirken. “Pişman olacaksın, Valeri. Beni arayacaksın ama o zaman ilk kez gelmeyeceğim. Artık herkes kendi yoluna.”

Bir şey söylememe fırsat bile vermeden kapıyı çarpıp evden çıktı. Oturdum yere çöküp ağlamaya başladım. Kafamın içi soru işaretleri ile doluydu ve çevremde onları silmek için çabalayan tek bir kişi bile yoktu. Derin bir nefes aldığımda kendimi toparlanmaya zorladım ama oturdum yerden kalkamıyordum bile.

Artık hayattaki tek arkadaşımı da tamamen kaybetmiştim.

Orada ne kadar ağladım bilmiyordum. Nihayet kendime gelebildiğimde telefonuma bir mesaj gelmişti. Kayıtlı olmayan bir numaraydı.

05xxxxxxxx: Songur ben. Telefonumu sende unutmuşum dün gece. Bu gece evden sakın çıkma. Gelemeyeceğim.

Kafamı telefondan kaldırdığımda, birisi kapımı yumruklamaya başladı.

9. BÖLÜM: ROLÜNÜ DOĞRU ANLAMAK

Elimdeki telefonu masanın üzerine bıraktığımda yavaşça koridordan içeri girdim ve kapıya doğru ilerledim. Kalbimde engel olamadığım bir korku vardı, kendimi korkmamak için ne kadar ikna etmeye çalışsam da bu aralar kafamın içindeki seslere iyice söz geçirememeye başlamıştım. Kendime yüklenmek için can atan tarafım bu durumda da suçu bana atmaya çalışıyordu ama bir şeyleri yoluna sokmak isteyen ve aynaya baktığında artık bir düşman değil de dost görmek isteyen tarafım bu konuda bile kendimi suçlamamam gerektiği konusunda ısrarcıydı. Hayatım iki tarafın da savaşına tanık olarak geçmişti ve her seferinde birinci taraf o savaşı kazanıyordu.

Kafamı eğerek dürbünden kimin geldiğine baktığımda rahat bir nefes aldım. Gelen kişi Sonay'dı.

Kapıyı açarak onu içeri aldığımda kendini nefes nefese kalmış bir şekilde içeri attı. Üzerinde siyah bir şişme mont, altında da kot bir pantolon vardı ve ayağındaki botlar çamurluydu. Parkeye çamur bulaşması ile beraber yüzümü buruşturdum. Normalde her eve ayakkabı ile daldıklarından dolayı benim evime ayakkabı çıkararak girmeye hâlâ alışamışlardı.

Boğazına sardığı kahverengi atkıyı çıkardığında ısınmak istermiş gibi ellerini birbirine sürttü. Burada ne işi vardı? Songur'a mı bir şey olmuştu? Az önce bana mesaj attığını biliyordum ama o mesajı hiç o atmış gibi hissettirmemişti.

“Ne oluyor?” diye sordum gözlerimi kısarak ona baktığımda. “Neden nefes nefesesin sen? Ve neden geldin?”

“Anka burada mı?” diye sordu gözleri ile etrafı tararken. Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. “Buraya geleceğini söylemişti. Nasıl burada değil?”

“Buradaydı,” dedim. “Gitti ama. Çıkalı oluyor biraz. Ne oldu?”

Buradaydı ama gitmişti. Muhtemelen bir daha gelmemek üzere gitmişti hem de. Bunun üzerine düşünmek beni iyi etkilemediği için bu konuyu kafamın içinde atabildiğim kadar geriye attım ve Sonay’ın yüzüne baktım. Beyaz teni soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. Ben de soğukta böyle çabuk ve kötü kızarıyordum.

“Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu kaşlarını çatarak. Endişeli görünüyordu. Bir an içimi büyük bir korkunun kapladığını hissettim. Neden bu kadar endişeli görünüyordu? Anka’ya bir şey mi olmuştu?

“Hayır,” dedim kendime geldiğimde. “Neden?” Ellerim titremeye başlamıştı. “Ne oluyor, Sonay?”

Eğer ona bir şey olursa vicdan azabından hayatıma devam edemezdim. Hem de son konuşmamızın nasıl olduğunu düşünürsem... Eğer onu bir daha göremeyeceksem bile, bunca zamanın hatırına düzgün bir veda etmem gerekiyordu. Ama geç kalmıştım. Fazla fevri davranmıştım ve onu kendimden uzaklaştırmıştım.

“Bilmiyorum,” dedi derin bir nefes verdiğinde. “Telefonda konuşuyorduk, sonra arkadan bir ses geldi ve anında kapattı. Şimdi de telefonlarını açmıyor. Son günlerde epey bir garip davrandığı için endişeleniyorum. Bence başı belada.”

Bana bunu söylemişti. Başının belada olduğunu ama kimsenin yardım edebileceği bir konu olmadığını söylemişti. Keşke bugün buraya geldiğinde o kadar fevri davranmak yerine önce başında ne gibi bir sorun olduğunu sorsaydım. Sonaylara söylemezdi ama bana söylerdi. Söylerdi, değil mi? En azından... Geçmişte söylerdi. Şimdi bundan çok emin olamıyordum.

“Ne tarz bir beladan bahsediyorsun?” diye sordum. Belki bu konuda bir tahmini olabilirdi. “Son zamanlarda iyi görünmediğinin farkındayım ama neler olduğuna dair bir ipucun var mı?”

“Bilmem,” dedi ellerini iki yana açtığında. “Gerçekten, bilmiyorum. Anka’nın kimlere bulaşmış olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, sen de bana hak vereceksin ki o kız hiç rahat durmuyordu. Ama o kötü biri değil ve onu gerçekten seviyorum. Kimsenin onu umursamadığını biliyorum ama ona bir şey olmasını istemiyorum, benim umurumda.”

Kısa bir an duraksadı. Yüzündeki pişmanlığı görüp görmediğini merak ettim. Beni o kadar tanımıyordu, bu yüzden muhtemelen farkında bile değildi. Ama Anka’yı en çok umursayan kişinin ben ya da Kaner değil de Sonay olması içimde bir yerlere dokunmuştu ve şimdi kendimi günlerdir hissettiğimden çok daha kötü hissediyordum.

Hayatımda hiç bencil biri olmamıştım ki ben. Nasıl en yakın arkadaşına karşı bencil olabilmıştım?

Sen kendi ağzınla söylemiştin bunu. Sırlar, bir krala bile uykusunda saldırırlar. Senin bu saldırıdan kaçmana imkân bile yoktu. Sırlar, her şeyi öylece parçalarlar. En sağlam olanımızı bile...

“Kargalar ile başının belada olduğunu biliyorum ama Dolkan’ın ona bir şey yapmayacağından eminim,” dedi Sonay. “Yani... Tabii ki cezalar var, almamız gereken. Onun da benim de. Bir başkası yapsa çok daha ağır yaptırımlar olabilirdi ama bizim biraz torpilimiz var diyebilirim. O yüzden o seçeneği eliyorum.”

“Cesur ona takıntılı gibi davranıyordu,” dedim korkuyla. “Hatırlamıyor musun yaptığı şeyi?”

Anka’nın evini gecenin bir yarısı basmasını hâlâ unutamıyordum. Eğer Songur orada olmasaydı ve Anka yalnız başına olsaydı kim bilir kıza ne yapacaktı? Çünkü görmüştüm. Gözlerinde deli bir bakış vardı.

“Hatırlamaz olur muyum?” diye sordu. “Onu da düşündüm ama şu an Cesur, Doren’in yanında bildiğim kadarıyla.”

“Anka’nın evini kontrol etsek mi?” diye sordum.

“Baktım,” dedi. “Kapıyı kimse açmadı. Evde değil. Ya da açamayacak durumda. Yani... O kapıyı da kıracak güç bende değildi. Belki buradadır diye geldim. Senin sesin olabilir arkadan gelen ses diye düşündüm. Keşke öyle olsaydı.”

Keşke öyle olsaydı.

Eğer kavga edip de onu anında evimden kovmasaydım, şu an başını belaya sokan durum her ne ise o durumun içinde olmayacaktı. Kendime edebileceğim en ağır küfürleri ediyordum içten içe. Neden bir insanı kaybetmeye yaklaştığım ana kadar onun değerini bilemiyordum ki? Üstelik kimse beni kaybetmeye yaklaştığında bile değerimi bilmemişken...

"Doren'i arayalım," dedim. "Cesur yanında mı kontrol ederiz."

"İyi fikir," dedi. "Ama Doren numarasını değiştirdi iki gün önce. Sende var mı yeni numarası?"

"Hayır," dedim. "Sende yok mu?"

"Telefonumu almadım ki," dedi. "Unutmuşum aceleyle çıkarken."

"Bravo sana," dedim. Sonra aklıma bende Songur'un telefonunun olduğu geldi ve duraksadım. "Bende Songur'un telefonu var."

"Ne alaka lan?" diye sordu bana şaşkın bir sesle. "Ne işi var onun sende?"

"Bilmiyorsun sanki ne zaman önemli bir şey olsa telefonunu bende unutuyor," dedim salona doğru ilerlerken. "Yine unutmuş. Bakalım var mı numarası?"

"Şifresini biliyor musun?" diye sorduğunda ona herhalde dercesine baktım ve pardon benim hatam dercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ne kadar göt göte yaşadığınızı unutmuşum. Pardon. Adamı ne hâle getirdin be kızım? Herkes şok içinde izliyor valla..."

Ona cevap vermeden Songur'un telefonunu elime aldım ve şifreyi girdim. Ana ekran açıldığında bir an şaşkınlıkla ekrana bakakalmıştım. Daha önce duvar kâğıdı bu değildi, buna emindim çünkü şimdi ekranda ben vardım. Zift'e sarılarak, onun evindeki koltukta yatıyordum ve hemen baş ucumda da Hektor vardı. Büyük ihtimalle sabaha karşı gelip yanıma uzanmadan önce bu fotoğrafı çekmişti. Haberim bile yoktu. Duvar kâğıdı yapmış olmasına o kadar şaşırmıştım ki kaç saniye boyunca fotoğrafı izledim, emin değildim. En son Sonay neden telefona dik dik baktığımı anlayıp da ekrana bakmasın diye zar zor rehbera bastım. Şu an odaklanmam gereken bir şey varken bile, burada olmayan varlığı ile aklımı karıştırması gerçekten normal değildi.

Rehbera girerek Doren yazdım ve 40 farklı numara ile karşılaştım.

“Bu ne?” diye sordum ekranı Sonay’a gösterdiğimde. “40 tane Doren var. Doren1, Dorenyeni, Doreneski, DorenKıbrıs, DorenSırbistan, DorenEskiiii, DorenYeniiii, Doren4, DorenYineMi, DorenYineMiAmk, YineDorenAmk, Doren23, DorenBuğlem, DorenFransa. Doren39.” Bunlardan daha bir sürü vardı. “Hangisi yeni numarası?”

“Ne bileyim kızım?” diye sordu. “Çok fazla numara değiştiriyor o. Doren39’a bas. En büyük sayı o.”

“Ama YineDorenAmk falan da olabilir?”

“Ya bir dene,” dedi. “Olmazsa ararız hepsini.”

Kayıtlı olmama ihtimali de vardı. Doren’e son günlerde çok kızgındı. İletişime geçmemiş olabilirlerdi. Bu durumda numarasını kaydetmesine de gerek yoktu. Ama babasının işleri yüzünden kavgalı olsalar bile sürekli aynı ortama girmeleri gerekiyordu, bu yüzden bu, zayıf bir seçenektir.

Sonay’ın söylediğine bastım ve gerçekten de çaldı. Hat kullanıma kapılı değildi. Demek ki en son aldığı hat buydu. Hoparlöre alarak gergin bir şekilde beklemeye başladım. Doren tam telefon kapanmak üzereyken açtı.

“Efendim, Songur?” diye sordu. “Bir sorun mu çıktı aşağıda? Geleyim mi?”

Şaşkınlıkla duraksadım. Demek ki aynı ortamdalardı. Bu, Cesur’un da orada olduğu anlamına geliyor muydu? Ama Songur ile aynı ortama girmek isteyeceğini sanmıyordum.

“Benim,” dedim. “Valeri.”

“Ne oldu?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Songur’un telefonu neden sende?”

“Bende unutmuş çünkü,” dedim. “Farkında değil mi?”

“Hayır,” dedi şaşkın bir sesle. “Farkında olduğunu sanmıyorum. Ol- saydı almaya gelirdi. Deminden beri boş zaten.”

Şaşkınlığım arttı. Demek ki bana atılan mesaj yalandı. Ama neden birisi Songur gibi mesaj atacaktı ki? *Muhtemelen Songur’un sözünden çık- mayacağını bilen birisi,* diye düşündüm o an. *Ve senin evde olacağından emin olan birisi.*

“Siktir,” dedim salonda duran siyah montumu üzerime geçirirken. Artık Doren ile değil de Sonay ile konuşuyordum. Ona baktığımda

yüzümde nasıl bir ifade gördüyse işlerin yolunda gitmediğinden emindi
“Buradan acilen çıkmamız gerek, Sonay.”

“Ne oluyor?” diye sordu. Telefonda geçen konuşmanın gayet normal olduğunu duymuştu ama benim takıldığım noktayı farkında değildi, bu yüzden bu tepkimi garipsemişti.

“Ne oluyor, Valeri?” diye sordu Doren endişeli bir sesle. “Ne oluyor orada?”

Nedense bir anda ayaklandığını fark ettim. Yanımda Sonay’ın olması bana hiç güven vermiyordu şu an, tam tersi onun başına da benim yanımda olduğu için bir şey gelme ihtimalini düşünerek daha da stres oluyordum. Telefonumu ve anahtarımı cebime atarak kapıya doğru yürümeye başladım. Sonay’ın donuk bir şekilde salonda kaldığını fark ettiğimde onu da bileğinden tutarak kapıya doğru sürüklemeye başlamıştım.

“Songur!” Doren’in sesinin hattın diğer ucundan yükseldiğini duydum. “Az bir gelsene şuraya!”

“Siktir git!” diye bağırdı Songur diğer uçtan. Sesi geldiğine göre çok da uzak değillerdi. Ya da Doren onun yanına gitmişti. Sonuçta az önce onun aşağıda olduğunu söylemişti.

“Oğlum, gel diyorum,” dedi Doren. “Valeri arıyor! Bir şey oldu!”

Telefonun saniyesinde el değiştirdiğini hissettim. “Rosa?” Songur’un sesini duyduğumda kapıyı çoktan kilitlemişim ve Sonay ile beraber merdivenlerden aşağı iniyorduk. “Ne oluyor? Konuşsana.” Sadece birkaç saniye cevapsız kalmıştım oysaki. “Valeri!” diye bağırdı birden. Öyle bir bağırmıştı ki anında irkildim. “Konuşsana benimle! Ne oluyor?”

“Sakin ol,” dedim merdivenleri inmeye devam ederken.

“Sakin falan olamam kızım,” dedi sinirle. “Ne oluyor? Sakin ol diyeceğine ne olduğunu söylesene lan bana!” Ama cevap vermeme izin bile vermiyordu. “Nereye koşuyorsun sen?” diye sordu bu sefer bana. “Ne oluyor siktiğimin yerinde?”

“Evden çıkıyoruz,” dedim. “Yanımda Sonay da var. Sakin olabilir misin?”

“Yanımda Sonay var demek,” dedi siniri bozulmuş gibi gülerken. “Vay, amına koyayım! Bu içimi ne kadar rahatlattı var ya, bilemezsin.

Ne yapacak Sonay biri sana yaklaşıncı üfleyerek mi uzaklaştıracak onu? Çıldırıtma beni, Valeri. Otur evde. Geliyorum.”

“Oturamam evde.”

“Geliyorum dedim,” dedi. Arkadaki müzik sesi gittikçe uzaklaşıyordu. Yani mekândan çıkıyordu.

“Songur, evde kalmam mantıklı değil,” dedim. “Telefonunu bende unuttuğunun farkında mısın?” Kısa bir sessizlik oldu. Muhtemelen telefonu eline aldığında *Songur* diye kayıtlı olmasına rağmen panikten fark etmemişti. “Birisi bana mesaj attı az önce. Ben Songur, sakın evden çıkma bugün, dedi. Zaten evden çıkmamı istemiyor demek bu! Neden evde kalayım?”

“Anasını siktiğimin çocukları,” dedi sinirle. Bir an telefonu kulağından uzaklaştırdığını hissettim. “Amına koyayım, siktir git lan! Gelme! Gelme, istemiyorum seni yanımda!” Doren’e mi bağıırıyordu? “Oğlum, siktir git lan! Güvenmiyorum sana!”

“Anka ortada yok,” dedim Songur’a.

“Anka sikimde bile değil,” dedi bana sinirle. “Nerede bekleyeceksin? Evin altında bekleme. Eve gir.”

“Songur, eve giremem diyorum,” dedim ben de sinirle. Sesim birden yükselmişti. “Neden anlamak istemiyorsun?”

“Sen salak mısın?” diye sordu bağıırarak. “Adam seni evde yakalamak istiyorsa evin adresini biliyordur zaten. Apartmanın aşağısında herkese açık bir yem gibi beklemek sence daha mı mantıklı, gerçekten? Eve gir. Kapıyı kilitle. Ben geleceğim. En azından eve direkt d alamaz. Kapıyı açmak için uğraşması gerekiyor. Bir dakika bir dakikadır. Geliyorum diyorum.”

“Eve girmek istemiyorum,” dedim. Eğer birisi evin içine dalarsa hayatta oradan kaçamazdım. En azından aşağıda koşma ve kaçma şansım vardı.

“Sana eve gir dedim, Valeri!” diye bağıırdı birden. O kadar yüksek sesle bağıırmıştı ki tekrar yerimden sıçramıştım. “Sözümü ikiletme benim.”

“Bana bağıırıp durma,” dedim ben de bağıırarak. “Neden anında çileden çıkıyorsun? Zaten şu an korkuyorum. Beni sakinleştirmen lazım. Daha da germen değil. Bağıırıp durma bana, Songur. Beni geriyorsun.”

“Yavrum sadece eve gir lütfen,” dedi bu sefer normal bir sesle. Derin bir nefes aldığını hissettim. “Geleceğim, bir şey olmayacak, diyorum. Neden bana güvenmiyorsun? Sana bir şey olmasına izin vermem ben. Gerekirse kendimi vururum senin için lan! Neden güvenmiyorsun benim sözlerime?”

Bana aylarca sözlerime güvenme diyen adamdı o. Gardımı asla indirmemem gereken kişi... Ama bir şekilde, artık koca dünyada sözlerine güvенеbileceğim tek kişi olmuştu.

Kısa bir an duraksadıktan sonra, “Tamam,” dedim. “Giriyorum şimdi eve.”

“Güzel,” dedi sakın bir sesle. “Aferin benim sevgilime.”

Yukarı çıkmaya başladığımda korkudan ellerim titriyordu. Kapalı bir alanın içine hiç girmek istemiyordum ama o haklıydı, aşağıda olmak şu an için daha iyi bir seçenek değildi. Sonay sorgulamadan, ne bok döndüğünü anlamamasına rağmen beni takip ediyordu sadece. Beraber indiğimiz merdivenleri tekrar çıktık ve ben kapıyı açarak önce Sonay’ın içeri girmesini bekledim. Sonra da kendim içeri girerek kapıyı hem üstten hem alttan kilitledim. Sırtımı kapıya yaslayarak derin bir nefes verdiğimde ellerim titremeye devam ediyordu.

“Girdin mi eve?” diye sordu. “Bak, bu işler şöyle oluyor. Bana bilgi veriyorsun. Tamam mı? Songur, ben evden çıkıyorum. Songur, ben eve giriyorum. Bunu neden yapamıyorsun? O kadar da zor bir şey değil bu.”

“Songur eve tam bir saniye önce girdim,” dedim. “Neden bu kadar gergin ve agresifsin? Az sakın olur musun lütfen?”

“Bahsettiğim sadece bu değil, Valeri,” dedi sakın bir sesle. Nasıl bu kadar ani geçişleri olabiliyordu? Onu tanıdığım ilk andan beri bunu asla anlamamıştım. “Genel olarak söylüyorum. İlişkide bunu istiyorum, tamam mı? Haberdar olmak istiyorum. Kafana göre çıkıp gitmeni istemiyorum.”

“Sen beni haberdar ediyor musun?” diye sordum sinirle.

“Denemeye çalışıyorum,” dedi. “Bundan sonra daha çok dikkat edeceğim. Ama sen şunu anlamıyorsun... Sen bensizken savunmasız kalabilirsin, benim seni korumam lazım. Peşinde kim var mesela şu an? Biliyor musun? Hayır. Çünkü eminim ki benimle ilgili bir şey. Senin hayatını

tehlikeye atıyor benimle beraber olmak, benim suçum bu. Seni bu hâle benim varlığım düşürüyor. Seni koruması gereken de benim bu yüzden.”

“Songur saçmalıyorsun gerçekten,” dedim. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. “Silah zoruyla yanında tutuluyorum sanki de suçlusunu sensin? Ne alaka? Sen zaten kimse benim varlığımı öğrenmesin diye yeterince çabaladın? Ben peşinde birileri var diye seninle dışarı çıkamayacak mıyım? Hayatımı gizli saklı mı devam ettireceğim?” Derin bir nefes aldığımda, “Neyse,” dedim. “Şu an böyle şeyler konuşmaya gerek yok. Ne olduğunu bile bilmiyoruz. Sen geldiğinde konuşuruz.”

“Konuşacağız zaten,” dedi sadece.

“Doren yanında mı?” diye sordum merakla.

“Hayır,” diye cevapladı beni.

“Peki Cesur’un nerede olduğunu biliyor musun?”

“Mekândaydı,” dedi. “Hâlâ içeride sanırım. Neden? Ne oldu?”

“Anka’nın başı belada,” dedim. “Bir alakası var mı acaba diye düşünüyordum. Sanırım Sonay ile telefonda konuşurlarken birisi gelmiş arkadan ve Anka gitmiş. O zamandan beri de telefonunu açmıyor.”

“Sikimde değil,” dedi sadece.

“Songur,” dedim sinirle. “Ama benim sikimde, tamam mı? Bu yüzden sikimde değil deyip durma bana. Ona bir şey olmasını istemiyorum. Anka’yı bulmamız lazım.”

“Neden her zaman ona bebek bakıcılığı yapıyoruz?” diye sordu umursamaz bir sesle. “Başını belaya sokup duran o. O zaman bunun sonuçlarına da katlansın. Her zaman o kızı birilerinin elinden kurtarmamız mı lazım, Valeri?”

“Her zaman mı?” diye sordum. “Bunu sadece bir kere yaptık, Songur! Onda da zaten suçu olmadığı ortaya çıktığı için bir şey olmadı. Neden ona karşı bu kadar öfke dolusun?”

“Öfke dolu değilim,” dedi. “Sadece sikimde değil.”

“Senin kimse sikiinde değil ki,” dedim alayla gülerek.

“Şu an 200 basarak geldiğime göre sen sikimdesin, değil mi?” diye sordu bana ters bir sesle. “Başını onun için belaya sokmana izin vermeyeceğim.”

Yeter artık. Ne yapıyorsa yapıyor. Sen onun bakıcısı değilsin. Bu kadar. Konu kapandı.”

“Songur ben anlamıyorum,” dedim. “Sen isteyince açılıyor, sen isteyince kapanıyor konular. Bu nasıl bir olay tam olarak? Bu konu benim ve en yakın arkadaşımın alakalı. Bu durumda nasıl konuyu kapatan sen olabiliyorsun? Sen kimsin?”

Kısa bir an sessizlik yaşandığında neden sessiz kaldığını anladım ve anında, söylediğimden pişman olmuştum bile. *Sen busun işte, Valeri. Düşünmeden konuşup anında pişman oluyorsun. Sonra sadece keşke diye biliyorsun. Her şeyi kendi ellerinle berbat edip sonra da her şey berbat diye ağlıyorsun.*

“Sen kimsin?” diye sordu Songur gülerek. Sesi inanılmaz soğuk gelmişti. Buna alışkındım, yani gardım anında kuşanmasına ve üzüntüsünü bile belli etmeden saniyesinde o soğuk tarafını göstermesine alışkındım. Ama yine de her seferinde bunu nasıl yapabildiğine şaşırıyordum. “O da iyiymiş... Tamamdır, Valeri. Öyle olsun bakalım. Ben seni oradan çıkarayım, sen de git uğraş dur arkadaşınla.”

“Songur...”

“Efendim?” dedi düz bir sesle.

“Öyle demek istemedim.”

“Her seferinde aynı hikâye, Valeri,” dedi alaycı bir sesle. “Siktir et. Beş dakikaya oradayım.”

Bir an telefonu kapatacağını sanarak, “Kapatma,” dedim. Bir şey olursa ve ona ulaşamazsam korkudan bayılabilirdim. Hattın diğer ucunda olmasına rağmen varlığı bana bir şekilde güven verebiliyordu.

“Kapatmıyorum tabii ki,” dedi düz bir sesle. “Neden kapatayım?”

“Songur...”

“İsmimi mi ezberliyorsun?” diye sordu alaycı bir sesle. “Siktir et bence. Sonuçta ben kimim ki, değil mi, Valeri?”

“Of, Songur,” dedim sırtımı kapıya yasladığımda. “O anlamda söylemediğini biliyorum.”

“Kafanın içini okuyamam,” dedi düz bir sesle. “Her seferinde seni konuşmadan anlamam ya da konuştuğunda da söylediklerini değil aslında

kafanın içinde düşündüklerini mi hissetmem gerekecek? Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda? Neden bazen sadece net olamıyorsun?”

“Böyle biriyim çünkü,” dedim gergin bir sesle.

“Birbirimiz için değişmeyeceksek o zaman beraber olmanın ne anlamı var?”

“Kimse için değişmeyeceğini sanıyordum.”

“Kişiliğimizi çöpe atalım demiyorum,” dedi gergin bir sesle. “Bazı şeyleri törpülemeye çalışabilirsin. Ben öyle yapıyorum çünkü seni buna değer buluyorum.”

“Değer miyim gerçekten?”

“Evet,” dedi. “Her şeye değersin. Şimdi in aşağı, geldim.”

Rahat bir nefes verdim. Kavga etmek üzere olduğumuz için normalde gergin olurum ama şu an onunla kavga etmek bile iyi bir seçenek gibi geliyordu. Yalnız kalmak istemiyorum. Özellikle de bu evde... Bir daha kendimi burada güvende hissedebileceğimi sanmıyordum. Zaten o gece beni takip eden kişi geldiğinde buradan çıkmam gerekirdi, neden bile kendi hayatımı tehlikeye attığımı bilmiyordum. Songur ile beraber yaşamamın onun açısından sorun oluşturmayacağını düşünüyordum ama yine de böyle bir teklif yapmak gerilmeme neden oluyordu. Belki de istemiyordu, istemiyor olabilirdi sonuçta. Sevgililerin bile beraber yaşaması biraz zaman alıyordu. Bizim ise ne olduğumuz daha yeni yeni belli oluyordu.

“Sonay,” dedim kapıyı açtığımda. “Songur gelmiş. Çıkalım, hadi.”

Sonay hiçbir şey demeden kapıyı açarak çıktığında neden bir anda durgunlaştığını merak ettim ama konuşacak bir havada olmadığı belliydi, zaten ben hiçbir zaman konuşacak havada değildim, bu yüzden susmayı tercih ettim. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra Sonay’ı takip ederek aşağı inmeye başladım. Ellerim gerginlikten buz kesmişti.

Apartmandan çıktığımda Songur’un apartmanın kapısının hemen önüne park etmiş olduğunu gördüm. Bu arabayı ilk kez görüyordum. *Mercedes*’in spor bir arabasıydı, rengi koyu maviydi ve hangi model olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Araba tek kapılıydı, bu yüzden Songur yolcu kapısını açarak koltuğu öne çekti ve Sonay’a arkaya geçmesi

için yer açtı. Sonay yanından geçerken hiç konuşmamışlardı bile. Ne oluyordu yine acaba?

Sonay hiçbir şey söylemeden arkaya oturduğunda Songur koltuğu tekrar geri çekti ve bana doğru döndü. Onu baştan aşağı süzdüm, her zaman yaptığım gibi. Altında siyah bir kot, üstünde de *Louis Vuitton* olduğuna emin olduğum kahverengi bir deri ceket vardı. İçine giydiği siyah renk *hoodienin* kapüşonunu kafasına çekmişti ve parmakları arasında yanan bir sigara vardı.

“Binmeyecek misin?” diye sordu gözleri etrafta dolaşırken. “Onlara yüzünü incelemeleri için daha çok fırsat mı veriyorsun, tatlım?” Kaşlarımı çatarak ona baktım. Sesi dümdüzdü ve yüzünde hiçbir alay kırıntısı yoktu. Bana sinirli olduğunu ona bakmasam bile anlayabiliyordum. “Atla arabaya, hadi.”

“O ne demek?” diye sordum gözlerim etrafta dolaşırken.

“Seni kim evin içinde savunmasız yakalamak istiyorsa buralarda bir yerlerde olması çok da şaşırtıcı olmaz,” dedi omzunu silkerek.

Eskiden olsaydı bu kadar sakin olmasının nedeninin beni umursaması olduğunu düşünürdüm ama şimdi durumun bununla hiçbir alakası olmadığını biliyordum. Çünkü burada değilken ne kadar endişeli olduğunu sesinden anlayabiliyordum. Ama buraya geldikten sonra bir endişesi kalmıyordu çünkü bana o varken hiçbir şey yapamayacaklarının farkındaydı. Kendine bu konuda güveniyordu. Her konuda güvendiği gibi. Garip olan ise... Ben de ona güveniyordum. Ve sadece bu konuda değil. Her konuda.

“Seni de görüyorlar demek bu,” dedim kafamı yana eğdiğimde.

Neden hâlâ arabaya binmediğimi bilmiyordum. Büyük ihtimalle bana ne kadar kızgın olduğunu ölçmeye çalışıyordum. Yüz ifadesinden şu an bile hiçbir şey anlaşılmıyorsa arabada Sonay varken hayatta benimle bu konuyla ilgili konuşmazdı.

Bir dahakine konuşmadan önce bir kere daha düşünürsen bu hâle düşmene gerek kalmaz, Valeri.

“Daha iyi,” dedi sigaradan bir nefes aldığı anda. “Kime ait olduğunu anlamış olur.”

Şaşkın bir şekilde ona baktım. “Kime ait olduğumu mu?”

“Evet,” dedi omzunu silkerek. “Sana demiştim. Benim olan her şey benim için değerlidir. Onları ne kadar iyi koruyacağımı bildiklerinden dokunmaya cesaret edemezler. Benim için en değerli olan şey de sen olduğuna göre... Benimsin.” Ona çatık kaşlarıyla baktığımda, “Ters ters bakma,” dedi sigarayı yere atarak. “O anlamda söylemiyorum. Ben de seninim. Benim sevgililik anlayışım bu.” Kalçasını arabanın kapısına yasladığında, “Ama tabii...” dedi. “Sana uymayabilir bu. Sonuçta ben kimim ki?”

Ona her baktığımda, *bana hiçbir zaman ait olmayacak bir adam*, diye düşünmüştüm. Ona kapılacağımı ve o hiçbir zaman benim olmayacağı için kalbimin paramparça olacağını düşünmüştüm ama şimdi karşımda duruyor ve bana seninim diyordu. Bir an bunun gerçekliğini sorguladım. Gerçekten bana ait miydi? Bunu ne kadar istediğimi, kaç geceyi bunu düşünerek sabah ettiğimi ve aslında ona ne kadar âşık olduğumu fark etse de aynı cümleyi kurar mıydı? Benim için ifade ettiği anlamları da onun için ediyor muydu yoksa bu onun için sıradan bir şey miydi?

“Sevgilimsin,” dedim. Bunu söylemek dilime bile tuhaf gelmişti. “Düşünmeden konuştuğumu biliyorsun. Her seferinde ne kadar suçlu hissettiğimi de. Takılma demeyeceğim çünkü ben senin bana söylediğin şeylere aylarca takılı kalıyorum.”

“Hadi ya?” dedi alaycı bir sesle. “Hiç anlamamıştım, biliyor musun?”

“Dalga geçme,” dedim düz bir sesle. Ona birkaç adım atarak yaklaştığımda kafasını aşağı eğerek bana baktı. “Söylediğin şey bana gayet uyuyor bu arada.” Hiçbir şey söylemeden bana baktığında, “Hâlâ mı sinirlisin?” diye sordum kafamı kaldırarak. “Ne yapacağız biz senin bu siniri?”

“Sinirli değilim,” dedi düz bir sesle. “Düşünmeden konuştuğumu biliyorum.”

“Kırgın mısın o zaman?”

Bana saçmalama dercesine baktı. “Sana neden kırılalım ki?”

“Çok korktum az önce,” dedim derin bir nefes aldığımda. Ona yaklaştığım için teninden gelen parfüm ve sigara kokusunu çok net alabiliyordum.

“Biliyorum,” dedi. “Ben de korktum.”

Bir şey daha söyleyeceği sırada ona izin vermeden kollarımı beline sardım ve başımı göğsüne yasladım. Kısa bir an duraksadı ama anında sarılmama karşılık vermişti. Onunla hiç sarılmamıştık, bu yüzden farklı hissettiriyordu ama hissettiğim huzur o kadar fazlaydı ki neden bunu daha önce yapmadığımı sorguluyordum. Kollarını etrafıma sıkıca sardığında çenesini başıma yasladı. Kalbinin atışı huzur vericiydi, sakın ve düzenli atıyordu. Dudaklarını saçlarıma bastırduğunda onun da benim gibi derin bir nefes aldığını hissettim. Ellerim beline daha çok sarıldığında belinde ne kadar fazla silah olduğunu fark ettim. Elimle yokladım, en az üç silah vardı. Kaşlarımı çatarak geri çekildiğimde neden geri çekildiğimi anlamamış gibi bana baktı.

“Bu kadar silahı neden taşıyorsun?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Korkutucu sevgili olma rolünü fazla ciddiye alıyorum,” dedi alaycı bir sesle. “Ne olur ne olmaz.”

“Hep bu kadar fazla silahla mı dolaşıyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Genelde sadece bir tane. Bu gece garip bir gece. O yüzden ne olacağını kestiremiyorum. Hazırlıklı olmak en iyisi.” Kafası ile arabayı işaret etti. “Arabada üç tane daha var.”

“O kadar silahla ne yapacaksın?”

“Senin üstünde de dursun bir tane,” dedi belinden silahı çıkardığı sırada. “Ne olur ne olmaz.”

“Silahı nasıl kullanacağımı bilmiyorum,” dedim silahı onun elinden aldığımda.

“Biliyorum,” dedi. “Çok zor değil. Hedefle ve ateşle. Bir şey olursa diye yanında olması her açıdan daha iyi.”

“Peki,” dedim. “Öyle olsun. Senin dediğin gibi.”

“Aferin,” dedi yanağımdan makas aldığında. “Böyle söz dinle işte.”

Elimle eline sertçe vurdum. “Sen benim sözümü dinle.”

“Ben sözden hiç çıkmam ki,” dedi sırtarak. “Burada söz dinlemeyen hep sensin.”

“Emir vererek konuşmanı sevmiyorum.”

“Biliyorum,” dedi gözlerini devirerek. “Hadi, arabaya bin.” Benim kapımı açtığında bir şey söylemeden arabaya bindim. Arkadan dolaşarak

sürücü koltuğunun kapısını açtı ve o da içeri bindi. Arabayı çalıştırdığı gibi gazı kökledi ve apartmanın otoparkından çıktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sorduğumda bana cevap vermeden Sonay’a doğru döndü.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu aynadan göz ucuyla ona bakarken. Sonay ona cevap vermeden sadece baktığında birden, “Cevap versene lan bana!” diye bağırdı. “Ne sikime geldin buraya? Arabada oturmaya mı geldin?”

“Ya ne bağırıyorsun?” diye sordu Sonay irkilerek. “Anka’nın başı belada diye düşündüm. Acaba Valeri’nin yanında mı diye geldim. Az bir sakın olsana.”

“Sakinim ben,” dedi Songur.

“Songur...” dedim ona sallama dercesine baktığımda.

“Biraz gerginim sadece bu gece,” dedi Songur.

“Biraz mı?”

Bana cevap vermeden tekrar Sonay’a doğru döndü. “Bu Anka’nın bebek bakıcısı mısın lan sen? Kaner umursamıyor da onu sen mi umursuyorsun? Nereden çıktı bu?”

“Sana ne, abi ya?”

“Ne demek bana ne lan?” diye bağırdı Songur ona döndüğünde. “Ne demek bana ne? Senin götünü her zaman ben toplamıyor muyum? O yüzden yediğin boklar senden çok beni ilgilendiriyor, oğlum. Bana hiç sana ne masalı okuma şimdi.”

“Arkadaşımı merak ettim amına koyayım,” dedi Sonay sinirle ama sesini yükseltmemişti. “Senin arkadaşlık kavramı ile aran pek iyi olmayabilir ama ben arkadaşlarıma değer veriyorum. Bu senin için neden bu kadar sorun? Anka...”

“Bıktım lan şu kıزدan!” diye bağırdı Songur birden. “Ne Anka’yımış arkadaş ya? Anka aşağı, Anka yukarı! Yeter be! Bıktım!”

“Songur bağırp durma,” dedim ona döndüğümde. Az önce arabanın dışındayken gayet sakindi ama şimdi yine özüne dönmüştü. “Neden bağırıyorsun?”

“Biraz daraldım diyorum ya,” dedi bana döndüğünde. “Daraldım biraz. Darladı bu gece beni.”

“Seni her gece darlıyor,” dedi Sonay sinir olmuş gibi.

Aralarında bir sorun olduğunu onlara baktığımda bile anlayabiliyordum ama bu konu hakkında bir yorumda bulunmak ya da sormak istemiyordum. Songur anlatmak istediğinde kendisi anlatırdı. Gerçi onun bir şeyi anlatmak isteme ihtimali epey bir düşüktü ama...

“Senin benimle bir sorunun mu var?” diye sordu Songur, Sonay’a döndüğünde. “Hayırdır, ne oluyor sana?”

Omzunu silktiğinde, “Yok bir şey,” dedi Sonay. “Siz ne halt yiyorsanız yiyin. Beni şu köşede bırakın. Ben Anka’yı arayacağım.”

“Ben de geleceğim,” dedim birden.

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Songur, birden bana döndüğünde. “Hayır, nereye gidiyorsun sen? Anlamıyorum ya ben seni, harbiden diyorum bak. Kızım, az önce birisi seni evinde pusuya düşürmeye çalışmadı mı? Biri var lan peşinde! Anka’nın ne boka bulaştığını bilmiyorsun, ne diye ne olduğunu bilmediğin bir işe karışacaksın?”

“Belki bana mesaj atan kişiyle ilgilidir onun başına gelen şey de?” diye sordum. “Onu koruyup kollayacak hiç kimse yok. Başının belada olduğunu bile bile öylece onu tehlikeye mi atayım, Songur? Bunu neden anlamadığını anlamıyorum.”

Muhtemelen, o hiç korunmaya muhtaç olmadığı için anlamıyordu.

“O senin başın tehlikedeyken burada mı?” diye sordu göz ucuyla bana baktığında. “Hani, nerede? Ben ona dair bir şey göremiyorum burada. Nerede senin en yakın arkadaşın, Valeri?”

“Çünkü benim başım belaya girdiğinde ondan önce gelebilecek birisi var,” dedim. “Sen varsın. Sen her şeyi halledersin.” En azından, bana hissettirdiği buydu. “Ve sana bir şey olmaz... Ama o benim gibi değil. Onun arayacak kimsesi yok. O her şeyi halledemez. Onun başına bir şey gelebilir. Bunu neden anlamıyorsun?”

Bunları söylemek için geç kaldığımı biliyordum çünkü arkadaşlığımızı bile isteye çöpe atan bendim. Onu doğru düzgün dinlememiştim bile. Her zamanki gibi düşünmeden hareket etmiş ve büyük ihtimalle

onu kaybetmiştim ama onun hayatının tehlikede olma ihtimali varken öylece yerimde duramazdım.

“Öyle olsun,” dedi Songur kısa bir duraksamadan sonra. “Bu kız çok kişiye bulaşıyor. Kimden şüpheleniyorsun?” Göz ucuyla Sonay’a baktı. “Kargalar ile başı belaya girmiş olmasın.”

“Hayır,” dedi Sonay. “Öyle bir şey olsaydı ilk benim başım belaya girerdi. Ben Cesur’dan şüpheleniyordum ama...”

“O bizimleydi,” dedi Songur. “O olamaz.”

“Bilmiyorum,” dedi Sonay. “Aklıma başka bir şey gelmiyor.” Bana döndü. “Sen bir kez daha arasana. Belki senin telefonunu açar.”

Bu akşamki kavgamızdan sonra asla açacağını sanmıyordum ama bunu belirtmek yerine telefonumu çıkardım ve son aramalardan Anka’nın ismini bulup üzerine tıkladım. Telefon çaldı ama açan olmadı. Sonra numaranın üstüne tekrar bastım. Tekrardan açmadı. Telefonu kapatarak Sonay’a doğru döndüm ve kafamı iki yana salladım.

Songur birden elimdeki telefonu aldığı anda, “Şifre?” diye sordu.

“1410,” dedim. “Ne oldu?”

“Şu sana mesaj atan orospu evladının numarasını sorgulatacağım,” dedi mesajlara girerken. “Bakalım kimmiş?” Numaraya baktıktan sonra kendi telefonunu çıkardı ve birini aradı. “Hasan,” dedi. “Sana bir numara atacağım. Hattın kimin üstüne kayıtlı olduğunu bul acilen bana. Tamam mı? Sağ olasin aslanım. Atıyorum şimdi.”

Numarayı benim telefonumdan kopyalayarak mesaj olarak kendisine gönderdi ve sonra telefonumu bana doğru uzattı. Birkaç saniye sonra onun telefonuna bir mesaj gelmişti. Adam ismi bu kadar çabuk mu bulmuştu gerçekten?

“Nasıl bu kadar çabuk buldu ismi?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Bilişimde polis,” diye cevapladı beni.

“Polis mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Polislerin içinde de mi adamların var?”

“Neye bu kadar şaşırdın?” diye sordu gülerek. “Yeterli kadar paran varsa bu dünyada satın alamayacağın kimse yoktur.”

“Kimmiş peki?” diye sordum.

“İsmail diye biri,” dedi Songur kaşlarını çatarak. “Sahte kimlik ya da başka birine aldırılmış. Böyle bir orospu çocuğu tanımıyorum çünkü ben ve o kişi her kimse onu tanıdığıma son derece eminim.”

Bir şey söyleyeceğim sırada Songur’un telefonu çaldı. Göz ucuyla ekranda yazan isme baktım. Dolkan arıyordu. Songur arabanın hızını arttırarak sağdaki caddeye saptığında telefonu cevaplamıştı. Telefon arabanın Bluetooth’una bağlı olduğu için Dolkan’ın sesini biz de duyabiliyorduk.

“Neredesin?” diye sordu Dolkan anında.

“Sana ne?” diye sordu Songur da.

“Of amına koyayım şu triplerin hiç çekilmiyor var ya,” dedi Dolkan derin bir nefes verdiğinde. “İşimiz var, çabuk buraya gel.”

“Senden emir almıyorum, Parskan.”

“Bu gece bu işi halletmezsek boku yiyeceğimizi sen de ben de biliyoruz,” dedi Dolkan. “Beraber bir oyuna başladık ve başlarken ikimiz de birbirimizin ne bok olduğunu çok iyi biliyorduk. Beraber yaktıysak beraber yanacağız. Çabuk buraya gel.”

“Neden bu kadar panik yaptığını anlamıyorum,” dedi Songur gülerek. “Ayrıca... Sen yanabilirsin ama ben Yakut’um. Yani yanmam mümkün değil. Eriyip gideceğimi de hiç sanmıyorum. Sen siktirip gidebilirsin. Bir yerlere... Ama ben sonuna kadar buradayım. Sonuna kadar...”

“İstediğin oyunu oynarsın o zaman,” dedi Dolkan gülerek. “Ama bu bizim oyunumuz ve beraber oynamamız lazım. Yaptığın seçimlerin sorumluluklarını al ve gel buraya.”

“İşim var,” dedi Songur.

“Baban mı çağırıyor yoksa?” diye sordu Dolkan gülerek. “Kıyamam. Koşarak git, tabii... Belki sana ödül maması verir.”

“En azından benim babam arkamda,” dedi Songur gülerek. “Senin baban nerede, Parskan?”

“Cehennemin dibinde,” dedi Dolkan alaycı bir sesle ama artık gülmüyordu. “Baban sayesinde. Buraya gel. Halletmemiz gereken bir iş var. Bu babanın meselesi değil, senin meselen.”

“İşi yarın da halledebiliriz.”

“Songur,” dedi hattın diğer ucundan bir ses ama bu ses Dolkan’a ait değildi. Songur şaşkınlıkla kalakaldı. “Sürpriz. N’aber?”

“Siktir git amına koyayım,” dedi Songur kahkaha attığında. “Sen ölmemiş miydin lan?”

“Yok daha neler,” dedi adam gülerek.

“E biz senin cenazene geldik,” dedi Songur gülerek.

“Bayağı iyiydi ya değil mi?” diye sordu adam. “Kalabalıktı, falan. Ağladın mı çok?”

“Çok,” dedi Songur. “Harap oldum. Dedim ne yaparım ben Narbekov’suz...”

“Benim için de ağladın mı?” dedi birden başka bir ses. Bu sesi tanıyordum. Kısa bir an nereden tanıdık geldiğini düşündüm. Sonrasında Odkan’a ait olduğunu fark ettim. Ne alaka?

“Ooo,” dedi Songur gülerek. “Cümbüş var desenize. Süper gece... Dolkan yapmış yine orospu çocukluğunu. Yalnız abiciğim, sizin devriniz bitmedi mi ya?”

“Ben sana söylemedim mi?” dedi Odkan alaycı bir sesle. “Benim devrim asla bitmez, oğlum.”

“Birkaç işimiz daha var ya,” dedi Narbekov dediği adam. “Sonra devir teslim töreni yaparız sana. Olursun Kral. Merak etme.”

“İnan bana o kısmı hiç merak etmiyorum,” dedi Songur alaycı bir sesle. “Tek yapmam gereken arkama yaslanmak.”

“Baban senin için halletti tabii, her şeyi... Değil mi?” Konuşan Odkan’dı.

“Bazı piçler şanslı doğar,” dedi Songur. “Bazıları ise şanssız... Yapacak bir şey yok, oğlum.”

“Sen bir gel buraya,” dedi Dolkan telefonu alarak. “Bak, misafirlerimiz falan var. İşimiz var. Yediğin boklar var. Benim hesap vermem gereken birileri var.”

“O boku ben değil sen yedin,” dedi Songur alaycı bir sesle. “Ama merak etme. Geleceğim. Önce bir işim var.”

Telefonu hiçbir şey demeden kapattığında, “Sizi güvenli bir yere yerleştireceğim,” dedi bana dönerek. İtiraz etmek üzere ağzımı açtığımda,

“İtiraz etme.” dedi sadece. “Sözümü dinle. Bak, ortalık sandığından daha da karışık. Anka birkaç gün daha idare edebilir eminim ki. Şu an seni korumam lazım.” Kafasını arkaya doğru uzattığında, “Seni del!” dedi Sonay’a. “O yüzden sakın ama sakın bir yere gitmeyi düşünme.”

“Tamam,” dedi Sonay. Birden korkmuş gibi görünmüştü. “Öyle olsun.”

“Sen nereye gideceksin?” diye sordum Songur’a.

Tam o anda sola doğru saptı. Eğlence mekânlarının olduğu sokağa girdiğinde Siyah Karga yazan mekânın önünden geçmişti bilerek. Dolkan’ın kapıdan çıktığını ve yürüdüğünü gördüm. Elleri cebindeydi, yağmur yağmaya başladığı için kapüşonunu kapatmıştı ve park hâlinde olan arabasına doğru ilerliyordu.

Songur birden camı açarak, “Sallana sallana yürüme amına koyduğum!” diye bağırdı Dolkan’a doğru.

Dolkan şaşkın bir şekilde arkasını dönerek ona baktığında Songur hiçbir şey söylemeden gaza bastı, o kadar ani hızlı hareket etmişti ki yerde biriken suların hepsini Dolkan’ın üzerine sıçratmıştı. Arkamı dönerek baktığımda Dolkan’ın küfrettiğini gördüm ama ne dediğini duyamıyordum, yani yüzde doksan dokuz ihtimalle küfrediyordu. O kadar hararetli başka bir şey söylemiş olmasına ihtimal yoktu çünkü.

“Sen gerçekten ruh hastasısn,” dedim Songur’a döndüğümde.

“Yani deli adamlar ilgini çekiyor,” dedi gülerek. “Sorun yok. Benim de ilgimi deli bir kız çekiyor.”

“Ben sana göre gayet normal kalıyorum,” dedim ona gözlerimi devirdiğimde. “Ayrıca... Deli kızlar, demedin. Hayret.”

“Ne kızları, Rosa?” diye sordu bana döndüğünde. “Benim için sadece sen varsın.”

İltifat etmesine ne kadar alışmış olursam olayım her söylediği söz, hâlâ beni heyecanlandırmayı başarıyordu. Sanırım onun hakkında ne olursa olsun alışamayacağım tek şey üzerimdeki bu büyümlü etkisiydi. Sanki gün geçtikçe etkisi azalmak yerine daha da artıyordu, her söylediği sözde ağızım açık bir şekilde ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Onun bana hiçbir zaman ait olmayacağını düşünmüştüm ama işler öyle ilerlememişti işte.

Bana aitti.

Hâlâ çok garip geliyordu.

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Daha önce hiç gelmediğimiz bir evin önünde durduğumuzda önce ben indim, hemen peşimden Sonay hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Bahçeden geçerek merdivenleri çıktığında yüzü hâlâ son derece asık görünüyordu. Songur da bizi takip ederek arabadan indi. Arabanın önünde durduğunda üzerindeki ceket ve *hoodieyi* çıkartarak bana doğru uzattı.

“Al,” dedi ona garip garip baktığımı fark ettiğinde. “Üzerin ince. Üşüme.”

O an üzerimde sadece kısa kollu ve taytla dışarı fırladığımı yeni fark ettim. Şaşırtıcı bir şekilde dakikalardır bu hâlde olmama rağmen hiç üşümemiştım. Korku ve adrenalin vücudumun ısını arttırmış olmalıydı.

“Giydireyim üstüne,” dedi *hoodieyi* eline alıp ceketini arabanın üzerine bıraktığı sırada. “Kaldır kollarını.” Ona uyarak kollarımı kaldırdığımda *hoodieyi* başımdan aşağı geçirdi. Dört bir yanıma parfümünün kokusu sarmıştı. Kapüşonu da kafama örttüğünde beni kendisine doğru çekerek dudaklarını yanağıma bastırdı. “Sakın evden çıkma. Bana hep mesaj at. Bir şey olursa anında gelirim. Buraya adam dikeceğim zaten. Hiç kimse gelemmez. Tamam mı, yavrum?”

“Tamam,” dedim kafamı sallayarak.

“Tamam,” dedi o da kafasını salladığında. Arabanın üzerine koyduğu ceket de üzerime giydirdiğinde, “Şu güzelliğe bak ya,” dedi geri çekilip.

“Perişan hâldeyim şu an,” dedim ona ters ters baktığımda. “Yalan söyleme.”

“Her zaman çok güzelsin,” dedi gözlerimin içine baktığında. “Sorun yoksa ben kaçıyorum.”

“Nereye gideceksin?” diye sordum. Onu Dolkan ve diğer adamlarla yalnız bırakmak hiç istemiyordum. Şimdi aklım bir de onda kalacaktı.

“Hemen döneceğim,” dedi önemsiz bir şeymiş gibi. “Senin aklın bende kalmasın. Ciddiyim. Önemli bir şey yok. Bir saate gelirim. Sadece sussunlar diye gideceğim.”

“Peki,” dedim. Ne dersem diyeyim kalmayacağını biliyordum. “Dikkat et o zaman. Tamam mı?”

“Kızım sen kiminle sevgilisin hâlâ anlamadın yemin ederim ya,” dedi gülerek. “Bana dokunacak adam daha anasının karnından doğmadı. Sen biraz rahat olsana.”

“Ben senin bu rahatlığından rahatsızım asıl!” dedim sinirle. Her durumda bana bir şey olmaz havaları beni daha da strese sokuyordu ama o bunun hâlâ farkında değildi. Belki farkında olmasına rağmen umurunda değildi çünkü ona gerçekten bir şey olmayacağını düşünüyordu. “Neyse... Dikkat et, tamam mı? Benim de aklım sende kalıyor.”

“Asıl sen dikkat et,” dedi bana doğru eğildiğinde. Yüzümü tekrar avuçları arasına aldığı anda, “Sana bir şey olacak diye korkuyorum,” dedi. “Dünyam duracakmış gibi hissediyorum. Beni bu durumda bırakma, lütfen.”

“Tamam,” dedim kafamı sallayarak. “Evde oturacağım.”

“Yavrum benim,” dedi dudaklarımı öptüğünde. Cebinden bir anahtar çıkarıp bana doğru uzattı. “Hadi geç eve.”

“Yaz bana!”

“Yazacağım,” dedi arabanın kapısını açtığı anda. “Kapıyı kilitle.”

“Tamam!”

Bir şey demeden arabaya bindiğinde ben de bahçeye girerek merdivenleri çıktım. Sonay suratsız bir şekilde kapının önünde duruyordu. Bu gece bu çocuğa ne olmuştu böyle? Ben hiçbir şey demeden kapıyı elimdeki anahtarla açtığı anda o da hiçbir şey demeden içeri girdi. Ben de onun peşinden eve girdim ve Songur’un söylediği gibi kapıyı kilitledim. Camdan kafamı uzatarak baktığı anda hâlâ orada olduğunu gördüm. Ona öpücük attığı anda gülerek arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı.

Salona doğru geçtiğimde Sonay’ın evin pencerelerinden dışarı baktığını gördüm. Bir şey arıyormuş, hatta delirmiş gibi salonun ortasında dolaşmaya başladı. Ona çatık kaşlarımla baktım. Ne oluyordu gerçekten bu gece bu çocuğa?

“Ne oluyor sana?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Korumalar gelmemiş daha,” dedi bana doğru geldiğinde. “Çıkalım, hadi.”

“Ne?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Ne demek ne?” diye sordu o da bu tepkime şaşırılmış gibi. “Anka’yı gerçekten o hâlde mi bırakacağız? Yani beni yanlış anlama, Valeri... Ama sen sevgilinle sanki her saniye zaten beraber değilmişsiniz gibi bu durumda bile on dakikalık sevgi gösterisi yaparken o kızın başına ciddi bir şey geliyor olabilir. Gerçekten, ne oluyor sana? Songur’dan başka kimse sikiinde değil mi? Songur gitme dedi diye, sırf onun sözünü dinlemiş olmak ve kavga etmiş olmamak için burada kalıp arkadaşının başına gelenleri umursamayacak mısın? Yemin ederim büyü altında gibisin, bak. Ve bunu sadece ben düşünmüyorum.”

Bana söylediklerini sindirememiştim bile. Şaşkın bir şekilde ona baktım. Cümleleri kurarken sesi gittikçe yükseliyordu ve bana oldukça sinirli görünüyordu. Bir an yaptığım hareketleri sorgulamaya başladım.

En baştan beri... Ve gerçekten de haklı olduğunu fark ettim. Songur’a bağımlıymışım gibi davranıyordum. Bu yüzden en yakın arkadaşım ile bile aram bozulmamış mıydı? Ama Sonay’ın ve diğerlerinin anlamadığı bir şey vardı. Ben en dipteiken, debelenirken, yanımda Songur’dan başka kimse yoktu. Kimse ne olduğunu sormamıştı. O hariç. Kimse bana bir şey olduğunu bile anlamamıştı. O hariç. O yüzden ona bağlanmış olmam normal değil miydi gerçekten de?

“Başka kim düşünüyor?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Ne?” diye sordu şaşkın bir sesle.

“Sadece ben düşünmüyorum dedin,” dedim. Sesim titriyordu. “Başka kim böyle düşünüyor?”

“Herkes,” dedi. “Kaner, Anka, Doren, Buğlem bile. Kimse hareketlerinin normal olduğunu düşünmüyor. Ona bağımlı gibi hareket ediyorsun. Ve onun da bu durumdan memnun olduğu açık.”

Sertçe yutkundüğümde, “Beni korumak için yapıyor,” dedim.

“Ya da belki de seni manipüle ediyordur,” dedi gülerek.

“Sevgilim o benim,” dedim şaşkın bir sesle. “Hayır, anlamıyorum. Siz kendi değer verdiklerinizi korurken hiçbir sorun yok, her şey gayet normal de neden Songur beni korumaya çalışırken her seferinde bunun kötü niyetli bir şey olduğunu savunuyorsunuz?” Bana şaşkın bir şekilde baktı ama o kadar öfkeliydim ki duramıyordum. “O bana değer verebilecek birisi değil çünkü gözünüzde, değil mi? Ya da belki de ben değer

verilecek birisi değilimdir. Hangisiyse... Sikimde değil. Bıktım artık sizin yargılayıcı bakışlarınızdan! Evet, Anka'nın yanına gitmemi istemiyor ve gidersem kavga çıkaracak ama o bir ruh hastası değil, bunu yapma amacı Anka'nın acı çekmesi değil, beni korumak çünkü o Anka'yı tanımıyor. Neden ona değer versin ki?" Ona doğru bir adım daha attım. "Hepiniz Songur'u ne kadar uzun senedir tanıdığınız masalını okuyorsunuz bana ama bir şey diyeyim mi sana? Hiçbirinizin Songur hakkında bir sikim bildiğı yok. Hiçbiriniz onun hakkında bir şey bilmiyorsunuz. O yüzden bir daha ne benim ilişkim ne de benim sevgilim hakkında konuşun. Siktirin gidin!" Arkamı dönüp gittiğimde birden duraksadım ve tekrar ona döndüm. "Ayrıca Buğlem ve Doren kendi saçma ilişkilerine baksınlar da öyle eleştirsinler milleti! Kaner de öyle! Ne bok yediğı belli değil!"

Arkamı dönüp kapıdan çıktığım an arkamdan bana doğru bağırdı. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Arkadaşımı kurtarmaya," dedim sinirle. "Sandığın gibi bencil ya da korkak değilim ben!"

Songur'un bana ne kadar öfkeli olacağını tahmin bile edemiyordum. Eğer bana bir şey olursa... O yüzden bana bir şey olmaması için çabalamam gerekecekti. Hızlı adımlarla merdivenleri indiğimde Sonay da peşimden geliyordu. "Bir işe yara da taksi çağır," dedim ona telefonumu uzattığımda. Hiçbir şey söylemeden birini aradı ve birkaç dakika sonra taksi geldi. İkimiz de içine atladığımızda Sonay adresi söyledi.

O kadar gergindim ki ellerimin titremesi durmuyordu. Yol boyunca hiç konuşmadık bile. Anka'nın evinin önüne geldiğimizde Sonay'dan önce ben arabadan fırladım ve koşarak apartmandan içeri girdim. Merdivenleri hızla çıktıktan sonra Anka'nın kapısını kırarcasına çalmaya başladım.

"Anka!" Kapıyı kırarcasına yumruklarken bir yandan da bağıırıyordum. "Anka! Ben geldim! Aç kapıyı! Lütfen!"

Birkaç saniye ses vermedi. Sonrasında kapının arkasındaki varlığını hissettim ve bana birden, "Git!" diye bağırdı.

"İyi misin?" diye sordum korkuyla. "Anka, kapıyı aç. Lütfen. Özür dilerim. Her şeyi telafi edeceğim."

"Valeri," dedi ama sesi ağlıyor gibi geliyordu. "Git. N'olur. Ben de özür dilerim. Ama git."

“Kapıyı aç,” dedim gergin bir şekilde. Neden gitmemi istiyordu? İçeride ne oluyordu? “Seni alıp gideceğim buradan.”

“Valeri, git.”

“Hiçbir yere gitmeyeceğim!” dedim bağırarak. “Aç şu kapıyı, Anka! Ne oluyor? Anlat bana! Bak, boktan bir arkadaş olduğumu biliyorum ama yemin ederim her şeyi düzelteceğim. Sadece aç kapıyı. Lütfen.”

Anka’nın bir şeyler fısıldadığını duydum ama benimle konuşmuyordu. Ağlıyordu. Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle ağladığına şahit olmamıştım. Göğsümün tamamını büyük bir korku kapladı. İçeride neler oluyordu? Neyin içine düşmüştük biz?

“Mükemmel bir arkadaş oldun,” dedi Anka, bu sefer ağladığına emin olmuştum. “Mükemmel bir arkadaş oldun, Valeri. Bok gibi arkadaş olan bendim. O yüzden, şimdi telafi etmeme izin ver lütfen.” Ne dediğini bir an anlayamadım. Sonra kapının açılma sesi geldi. “Bunu izlemek zorunda kalacağın için özür dilerim,” diye fısıldadığını duydum. Beni kapıdan içeri çekti, ben ne olduğunu anlayamadan birden beni arkasına aldı ve eli ile bileklerimi sıkıca kavrayarak beni kapıya yapıştırdı. Tam o an bir silah sesi patladı ve bedeni gözümlün önünde yere düştü.

Birkaç saniye yaşananın gerçekliğini algılayamadım. Gözlerim önüme düşen bedene takılı kaldı ve göğsünden ne kadar kan aktığını, üzerindeki beyaz tişörtün tamamının nasıl kan ile kaplandığını fark ettim. Kafamı kaldırıp onu vuran kişiye baktığımda silahını bana doğru doğrultacağını hissettim ama ondan önce davranarak belimdeki silahı çıkarmış ve maskeli adamı tam göğsünden vurmuştum. Tıpkı Anka gibi saniyesinde yere düştü. Ses çıkarmamıştı bile. Muhtemelen anında ölmüştü.

“Sonay!” diye bağırdım. “Git, yardım çağır! Çabuk ol!” Sonay’ın fırlayarak dışarı çıktığını duydum, bir şey söylememişti bile. Korkuyla eğilerek Anka’nın bedenine baktım. Hâlâ nefes aldığını inip kalkın göğsünden anlayabiliyordum ama çok fazla şansı varmış gibi görünmüyordu. Ellerim titrerken ona doğru eğildim. “İyi misin?”

“Val” dedi kısık bir sesle. “Bak, sana...”

“İyi olacaksın,” dedim ellerini tuttuğumda. Ama olmayacağını biliyordum. Bir anda ağlamaya başladım. Yaşlar gözlerimden kontrolsüzce boşalıyordu ve soğuk ellerini tutan ellerim titriyordu. “İyi olacaksın. Veda konuşmasına gerek yok.”

“Öleceğim, Valeri,” dedi gülümseyerek. “Bak, bir dinle beni...”

“Hayır,” dedim bağırarak. “Öyle söyleme. Anka... Öyle söyleme.” Ellerini daha sıkı tutmaya çalıştım. “Yardım gelecek.”

Tüm dünyam başıma yıkılmış gibi hissediyordum. Önce annem, sonra abim, şimdi en yakın arkadaşım... Sanki bir lanetin içindeydim ve o lanet hiç son bulmuyordu. Sanki bu tüm sevdiklerimi teker teker kaybettiğim korkunç bir kâbustu ve buradan kurtulmanın bir yolu yoktu.

“Bir dinle,” dedi sadece. “Sana anlatmam gereken...”

“Bunu neden yaptın?” diye sordum öfkeyle. “Benim önüme atladın, Anka! Bunu neden yaptın?” Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerime nefes ulaşmıyordu sanki. “Bok gibi bir arkadaş oldum. Seni hiç dinlemedim ben. Hiç... Bok gibi... Bok gibi bir insan oldum.”

“Beni zaten fazla yaşatmazlardı bebeğim,” dedi elimi sıktığında. “Sen de biliyorsun bunu.”

“Anka...”

“Sadece dinle,” dedi zar zor. “Abin... Beni aldattı...” Şaşkınlıkla ona baktım. Dilim tutulmuştu sanki, konuşamıyordum bile. “Bunca zaman senden gizlediğim için üzgünüm...” Şu an kafamın içinde öyle şiddetli depremler oluyordu ki, dışarıdan bakan birisi nasıl hâlâ yaşadığımı görse şaşırır kalırdı. “Abinin beni aldattığı kız... O kız... O kızı öldürdü. Bu yüzden Songur...”

Bir anda sustu.

Onu sarstım. Konuşmasına ihtiyacım vardı. Böyle bitmiş olamazdı. Böyle gitmiş olamazdı. Bir kere o tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi ve... Gözlerimden yaşlar akarken bedenini sarstım ama kımıldamıyordu, gözleri kapanmıştı ve...

Ölü gibiydi.

“Bu yüzden Songur, ne?” diye sordum bağırarak. “Anka,” dedim panikle. “Bu yüzden, Songur ne?” Bana cevap vermediğinde ellerinin hareket etmediğini fark ettim. “Anka!” Ona doğru eğildim ve nefesini kontrol ettim. Nefes almıyordu. “Anka!” Sanki bir işe yarayacakmış gibi ona dokundum ama tabii ki uyanmayacaktı. Sonsuza kadar gitmişti. “Anka!” Yine cevap gelmedi. Bir anda yüzümü karnına gömerek ağlamaya başladım. “Anka... Bırakma beni... N’olur... Bırakma beni...” Ama

bırakmıştı. Çoktan bırakmıştı. “Anka!” Ağlamam birden şiddetlendi. Annemi kaybettiğim güne geri döndüğümü hissediyordum. Dünyada o kadar yalnız ve çaresizdim işte.

Onunla olan anılarımız kafamın içine hücum etmeye başladığında az önce yaşadığımız anı sanki şu an yaşıyormuşum gibi bir farkındalık ile durdum. En yakın arkadaşımın cesedine sarılıyordum. Daha sadece yirmi bir yaşında olan, hayata karşı her zaman umutlu ve güzel bakan, her daim yaşamaya devam edebileceğini düşünen, kimse yokken bana sarılan ve hep yanımda olan o kızın cesedine sarılıyordum. Hem de çok uzun bir süre onun değerini bilememişken... Kendini benim önüme atmıştı. Bir an aklıma lisede yaşadığımız anı geldi. Derste hoca hakkında kâğıda bir şey yazmıştım, çok kötü bir şeydi ve hocanın eline geçtiğinde bunu kimin yazdığını sormuştu. Ben ceza almayayım diye Anka öne atılıp onun yazdığını söylemişti ve disiplin cezası yemişti. Ona rağmen ders çıkışında lise kantininde otururken bana gülüyordu. Ona bunu neden yaptın diye kızdığım da bana, “*Senin için ölürüm bile,*” demişti. “*Bu ne ki?*”

Ölmüştü. Gerçekten, benim için ölmüştü.

“Öldü artık,” dedi arkamdan bir ses. Bu sesi tanıyordum. Cesur’un sesiydi. Anında arkamı döndüğümde silahı elime alacağım sırada benden önce davrandı ve ayakkabısı ile ayağımın üzerine bastı. “Sıra sana da gelir bir gün elbet ama emir büyük yerden ki bugün değil.”

“Sen mi yaptın bunu?” diye sordum titreyen sesimle. “Orospu çocuğu! Öldüreceğim seni! Öldüreceğim!”

“Evet, evet,” dedi alaycı bir sesle. “Sevgilin de hep öyle der ama sonunda bir şey olmaz.” Beni birden bez bebek gibi havaya kaldırdığında ne olduğunu anlamadım bile. Direnecek gücüm yoktu ama kımıldamak istemiyordum, Anka’nın gittiğine inanmıyordum, sadece bayılmıştı ve az sonra uyanacaktı. Buradan gitmemem, ona yardım etmem lazımdı.

“Hayır,” dedim panikle. “Hayır! Bırak beni!” O kadar şiddetli ağlıyordum ki söylediğim kelimeler muhtemelen bir anlam ifade etmiyordu bile. “Bırak, orospu çocuğu! Bırak beni! Anka orada kaldı!”

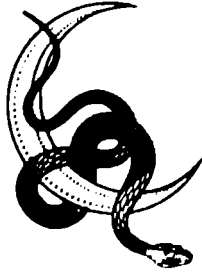
“Anka öldü, Valeri,” dedi gülerek. Sanki bundan zevk alıyordu.

Anka öldü, Valeri.

Buna inanmak istemedim. Gözlerimden yaşlar akarken eğildim ve yerde yatan cansız bedenine baktım. Cesur'u sarısmaya, beni bırakmasını sağlamaya çalışıyordum ama onun yanında çok güçsüzdüm ve kımıldamam izin bile vermiyordu.

"Cesedini orada bırakmam," dedim debelenerek.

Beni birden kucağına aldı. "Çok geç..." Elindeki şişeyi evin içine döktü ve cebindeki çakmağı evin içine atarak birden koşmaya başladı. "Yandı bile..."

10. BÖLÜM: KIMSENİN KAZANAMADIĞI BİR OYUN

Soysal Yakut'tan

1997

Kimsenin kazanamayacağı oyunlar vardır.

Bir de kimsenin kazanamayacağı oyunları bile kazanması gereken adamlar.

Hayata bir sıfır geride başladıysan yapabileceğin çok az şey vardır çünkü hayat denilen oyununun kuralları bozuktur. Hiçbir zaman sen kazanamazsın, seneler ilerledikçe bir şeylere yaklaştığını sanırsın ama sana karşı skorunu arttırmaya devam eden sadece hayat olur. Yaşamın kendisinde bile bir sürü yenilgi alacağını bile bile, herkesin sıfır olarak başladığı o başlangıç noktasına çoktan yenik biri olarak gelmen sinir bozucu olabilir. Seni sinirli bir insana dönüştürebilir.

Güzel. Eğer kafan basıyorsa bu siniri büyük bir avantaja dönüştürebilirsin.

En yükseğe hiçbir zaman yüksekte doğanlar çıkmaz. Çünkü o piçler için konumlarını koruma seçeneği daha yükseğe çıkmaktan daha cazip gelir. Ama dipte olanlar... Benim gibiler yenik başladıkları oyunda skoru eşitlemek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Her şeyi. Her şeyin şekline bürünebilirler. Her sözü söyleyebilirler. Herkes olabilirler. Her şey olabilirler.

Biz buna kirli oynamak deriz.

Zirvede elleri temiz kimseyi bulamazsın.

Çünkü oraya çıkmak için çok kişiyi katletmen gerekir.

En yakın arkadaşımın, “Bugün ne kadar kazandın?” sorusu ile beraber elimde olan iskambil kâğıtlarını kenara bırakarak ona döndüm. Ona cevap vermediğimi görünce, “Sana diyorum,” dedi. “Bugün ne kadar kazandın?”

“Bilmem,” dedim. “Anca iki yüz. Sanırım. Ne oldu?”

“Paraya ihtiyacım var,” dedi derin bir nefes aldığı anda. “Bana el atabilir misin?”

“Sana el falan atamam.” Masaya doğru eğilmiş ve kenarda duran sarma kâğıtlarından bir tane alarak içine tütünü koymuş ve sigarayı sarmaya başlamıştım. “Çocuğu olan benim. Sana ne oluyor?”

“Ben de iki ağza bakıyorum,” dedi. Üzerindeki tişörtü çıkartarak kenara fırlattığında az önce sardığım sigarayı elimden kaptı. Ona küfrettiğim de sırtarak sigaradan bir nefes aldı ve bana uzattı.

Sigarayı onun elinden geri aldığı anda, “Kardeşlerin on sekiz yaşında,” dedim. “Eşek kadarlar. Onlar bir günü aç geçirmeye dayanabilirler. Oğlum dört yaşında, dayanamaz. Bu basit bir mantık.”

“Durumun yokken ve yaşın on yediyken neden çocuk yaparsın ki?” diye sordu bana bakarak. Bu konuyu açmasının beni ne kadar gerdiğini biliyordu, bu yüzden de her zaman bilerek açmaya çalışıyordu.

“Ben hâlimden mutluyum,” dedim omzumu silkerek. “Baba olmak muhtemelen dünyada iyi yapabildiğim tek şey.”

“Onu bir de çocuğa sormak lazım,” dedi gülererek.

“Sen beğenmiyorsan daha iyisi olursun,” dedim ona ters bir şekilde. Sigaradan derin bir nefes aldığı anda gülererek yanıma yaklaştı ve omzumu sarstı.

“Şaka yapıyorum lan!” Gülererek beni biraz daha sarstı. “Canımsın. Alınıp durma bana, göt.”

“Sen de göt göt laflar etme o zaman,” dedim ona döndüğümde.

Evin içerisi buz gibiydi çünkü sobayı yakmamıştık. Elektrik faturasını ödeyemediğimizden dolayı elektrikler kesikti ve Yalçın birbirimizi görmemiz için sürekli bana elindeki feneri doğrultuyordu. Feneri tekrardan doğrulttuğunda ona küfrederek gözlerimi ondan çektim.

Ayağa kalktığı anda, “Nereye?” diye sordu. Beni sinir etmek için feneri tekrar doğrultmayı ihmal etmemişti.

“Abi harbiden çocuk gibisin ya!” dedim sinirle. “Songur’a bakacağım.”

“Uyuyor işte oğlum ya,” dedi kolumdan tutup beni çektiğinde. “On dakikada bir çocuğu kontrol etmene gerek yok. Birisi gelip onu çalacak değil ya.”

Aslında... Bu ihtimal sandığı kadar düşük bir ihtimal değildi. Ama o kardeşim diyerek yanında yaşadığı adamın kim olduğu ve zamanında ne işlere bulaştığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ben onu o yapan her şeyi bilirken onun benim hakkımda hiçbir şey bildiği yoktu. Seneler önce hayatıma giren ve büyük ihtimalle hayatının sonuna kadar beni hayatını mahvetmiş adam olarak hatırlayacak olan o kızın bana söylediği cümleyi düşündüm.

“Büyük bir gizemsin, Alparslan.”

Ve her zaman öyle kalacaktım.

Bu yüzden aynı tabağı paylaştığım, aynı havayı soluduğum, aynı yatağı kullandığım adamın dahi benim gerçek ismimden bile haberi yoktu.

Ona cevap vermediğimi fark edince, “Bugün sende bir haller var,” dedi. “Ne oluyor? Canın neye sikkın?”

“Oğlum hayat geçirmiş bize geçirebileceği her yerden,” dedim alaycı bir sesle. “Benim canım durmadan sikkın olmasın da kimin canı sikkın olsun sence?”

“Bazen güzelliklere odaklanmak gerekir be oğlum,” dedi gülerek bana baktığında. “Ne oldu, sen o kızla konuşuyor musun?”

“Hangisiyle?”

“Yuh,” dedi gülerek. “Senin bu çapkınlığını ne yapacağız ya?” Ona cevap vermediğimde, “Arabayla çarptığın kızı diyorum,” dedi.

Ona dönerek, “Senin yürüdüğün kızın ablasından mı bahsediyorsun?” diye sordum.

“Ben kimseye yürümüyorum!”

“Buna canı gönülden inanıyorum kardeşim,” dedim gülerek. “Konuşuyoruz işte arada. Denk gelirsek. Neden ki? Ne oldu?”

“O kız sana âşık oldu,” dedi elimdeki sigarayı alıp bir nefes çektiğinde. “Haberin olsun. Ona göre hareket et.”

Ona gözlerimi devirdim. “Olmasın.”

"Bu senin söylemenle olan bir şey değil ya," dedi. "Ayrıca aşkın nesi bu kadar kötü lan? Ne sorunun var daha bu yaşta?"

Sigarayı elinden alırken, "Aşk falan istemiyorum abiciğim ben," dedim.

"Ya ne istiyorsun?" diye sordu kafasını yana eğerek. Sesi gerçekten meraklı çıkmıştı.

Sorusunu anında cevapladım: "Para."

"O biraz zor olacak kardeşim," dedi gülerek. "Ama sana inanıyorum ben. Başarısın."

Benimle dalga geçiyordu.

Çünkü dediğim gibi, beni tanı mıyordu.

"Orasını görürüz," dedim sırtarak.

Bana cevap vermediğinde ona arkamı döndüm, salondan çıktım ve yatak odasına girdim. O salonda uyuyordu, eğer ikizlerin yanına gitmediyse. Ben ve Songur bu odada beraber uyuyorduk. Kapıyı sessizce açmaya çalıştım ama eski olduğu için her seferinde gıcırıyordu. Kapıyı açarak içeri girdiğimde oğlum kafasını yastıktan kaldırarak bana baktı. Çoktan uyanmış olduğunu fark ettim. Zaten uykusu benim uykum gibi hafifti.

"Neden uyumadın babacım?" diye sordum yatağa ilerlediğimde. Yatağın ucuna oturduğumda yattığı yerden iyice doğrulup bana döndü. "Yine kötü rüya mı gördün?" Kafasını evet anlamında salladığında, "Sana hiçbir şeyden korkmaman gerektiğini söylemiştim ama. Hani ben ne dersem onu yapıyordun?" diye sordum.

"Üşüdüm," dedi sessizce. Elimle yüzümü ovuşturdum. Yalçın ve ben soğukta kalmaya alışkındık ama bu evin bu kadar soğuk olmasının bir çocuk için normal olmadığını farkındaydım.

"Sarılarak uyuyalım?" dedim gülerek saçlarını karıştırdığımda. "Isıtırım ben seni. Hem kötü rüyalar da görmezsin, ne dersin?"

Kafasını evet anlamında salladı. Zaten her zaman benimle beraber uyumak istiyordu. Bunun sebebi gördüğü kötü rüyalar mıydı, yoksa benim de onu bırakıp gideceğimi düşünmesi miydi bilmiyordum. Büyük ihtimalle ikincisiydi çünkü ayrı ayrı uyuduğumuz zamanlarda bile ben nerede uyuyakalıysam sabah uyandığımda onu hemen yanımda buluyordum. Genelde bileklerimiz kızılsız bir ipe birbirine bağlıyordu. Bunu neden yaptığını sorduğumda onu bırakıp gitmemem için yaptığını

söylemişti ama bunları düşünmesine zaten gerek yoktu çünkü onu asla bırakmazdım.

Asla.

Ona sarıldığımda suratını buruşturdu ve gülerek saçlarını öptüm. “Epey kötü kokuyorum, değil mi?” diye sordum. Kafasını evet anlamında salladığında, “Kırarım kafanı bak,” dedim ve bu onu güldürdü. O güldüğünde gerçekten hayatta bir şeyler başarabilmiş gibi hissediyordum. Sanki hükmen mağlup olacağımı bildiğim, en başta on sıfır geriden başladığım o oyunu kazanabilme şansım vardı artık.

Ondan başka bir şeye odaklandığımda hayatın tokadı yüzüme sertçe çarpıyordu tabii. Karnıma yediğim tekmeleri hatırlıyordum, kız kardeşimin acı çığlıklarını, annemin yapma diye yalvarışlarını, babamın asla durmayışını... Onun gibi birisi olmamak için kendime verdiğim sözleri hatırlıyordum. Bana benden bir bok olmayacağını söyleyişini hatırlıyordum.

Ona aksini kanıtlamak için buradaydım.

Kâbuslarımı her gece süslemeye devam eden o sahneler aklıma üşüşmeye başladığında onları geldikleri yere tıkmak için ona döndüm ve “Sana ne aldım?” dedim birden. Ceketimin cebinden çıkardığım oyuncak arabayı ona doğru uzattığımda resmen gözleri ışıldadı. Hayat bazen gerçekten de basit, diye düşündüm. Bazen savaşı unutabilir ve nedenleri düşünebilirsin. Mesela... Bu parıltı için yaşıyordum ben.

“*Mercedes*,” dedim oyuncak arabayı incelemeye başladığında. “Modelini hatırlamıyorum ama.” Neredeyse çoğu erkek çocuğunun olduğu gibi o da araba modellerine fazla meraklıydı, bu yüzden ona oyuncak araba aldığımda her zaman modellerini de söylüyordum. Nedense en çok *Mercedes* almamı seviyordu, bu yüzden toplayabildiğim kadarını topluyordum. Bunu almak için bu akşam yemek yememiştım ama midemin guruldaması sikimde değildi.

“Teşekkür ederim baba,” dedi kollarını boynuma sardığında. Gülerek ben de ona sarıldım.

Onu elime ilk verdiklerinde büyük bir bok yediğimi ve hayatım boyunca bundan pişman olacağımı düşünmüştüm ama işler beklediğim gibi gitmemişti. Eğer o gelmemiş olsaydı o cehennemden asla çıkamazdım. Kız kardeşimin intihar etmek için benden yardım istediği ve ben yardım

etmeyince bir gece babamın tüfeğiyle kendini karşımda vurduğu odadan, babamın leğen kemiğimi kıracak kadar sertçe beni dövdüğü salondan ve annemin kendini astığı mutfaktan asla çıkamazdım. Hiçbir zaman cehennemden dışarı çıkamayacağımı biliyordum ama en azından burada uğruna yanmaya değer bir şeyler vardı.

“Kafanı ısıtırım senin,” dedim gülerek geri çekildiğimde. “Yat uyu, hadi. Geç oldu saat.” Uyuması lazımdı çünkü benim de yapmam gereken şeyler vardı. Özellikle de bu gece. “Yarın sana yenisini de getireceğim.”

“Bir gün gerçek arabamız da olur mu?”

Sorusuna gülümseyerek saçlarını karıştırdım. “Olur tabii, oğlum,” dedim onu kendime doğru çektiğimde. “Hem de bir sürü olur. Olacak. Gör bak, baban senin için neler yapacak.” Dudaklarımı saçlarına bastırduğımda, “Uyu artık,” diye fısıldadım. “Baba burada. Sana kimse zarar veremez. Hiç kimse.”

Geriye çekilerek başını yastığa yasladığında ben de onu taklit ederek başımı aynı yastığın sağına yasladım ve birbirimizi izlemeye başladık. Uykuya dalması beş dakika bile sürmedi. O uyuyakalınca uyanmamasına dikkat ederek yataktan çıktım. Üzerimdeki ceketini üzerine örttüm. Sonra da yorganı. Ses çıkarmamak için parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıktım. Salondan içeri girdiğimde Yalçın hâlâ sigara içiyordu ve tavanı izliyordu.

“Bir planım var,” dedim yanına ilerlediğimde. Sesimi duyması ile kafasını kaldırarak bana baktı ve kafasını neden bahsediyorsun dercesine iki yana salladı. “Sende yeterli taşak var mı bilmiyorum ama...”

Kaşları çatıldı. “Ne diyorsun lan sen?”

Yanına oturduğumda gülerek kolumu omzuna attım. “İkimizi diyorum,” dedim gülerek. “İnanılmaz zengin yapacağım.”

Çünkü bunu oğluma borçluydum.

Beni ciddiye almadığını göstererek baktı ve alaycı bir sesle, “Anlıyorum kardeşim,” dedi.

“Ciddiyim,” dedim gülerek. “Görürsün, bak. Elimde çok büyük bir koz, çok sağlam bir plan ve kendime bir sözüm var.”

Ezik bir insan olduğumu biliyordum. Ne yaparsam yapayım bu hissi içimden atamayacağımı biliyordum. İnsanlar bana baktığında dünyanın en güçlü insanını görseler bile aynaya baktığımda bir lağım faresinden

başka bir şey göremeyeceğimi biliyordum. Çünkü ben buydum. Hiçbir şeydim ben. Dışımı ne kadar süslersem süsleyeyim... İçim her zaman bomboş kalacaktı.

Ama ne olursa olsun, kendime bir sözüm vardı.

Cennetin kapısını tıklatma şansım yoksa, cehennemi ayağımın altına alırdım.

Ertesi gün bir kumar masasında yan yana oturuyorduk.

Sözümü tutmayı başardığımda ise aynı masada artık karşı karşıyaydık.

Anka Demir'den,

3 gün önce

“Hamileyim.”

Eğer birkaç gün önce bu cümleyi kuracağımı söyleselerdi hayatta inanmazdım. Olmasından en çok korktuğum şey başıma gelmişti işte. Her zaman bu konuda dikkatli bir insan olsam da bu sefer büyük bir aptallık yapmışım. Hem de başımda onca bela varken... Belki de aslında karşımdaki mahlukat ile konuşmayı tamamen kesme kararını bundan bir hafta önce almama rağmen şimdi yanma gelmemin nedeni buydu. Çünkü hayatımda ilk kez bu kadar çaresiz hissediyordum.

Çaresiz ve yalnız.

İçine düştüğüm çukuru anlatabileceğim kimsem yoktu.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım çünkü hâlâ bir tepki vermemişti. Ne beklediğimden tam olarak emin değildim. Bağırıp çağırabilme olasılığı yüksekti. Beni azarlama olasılığı da. Hakkı olmasa bile. Hep böyle aptalca tepkiler verirdi.

Beni şaşırtarak son derece sakın bir sesle, “Ciddi misin?” diye sorduğunda kafamı evet dercesine salladım. Ona ne kadar kızgın olduğumu biliyordu ve şu an buraya gelip ona haber veriyorsam bu tamamen çaresiz olmamdan kaynaklıydı. Belki de bunu anladığı için vermesini beklediğim o ters tepkiyi vermiyordu.

“Benden mi?” diye sorduğunda kafamı öyle bir kaldırdım ki ona bağıracağımı anlayarak, “Sakin ol,” dedi. “Son iki haftadır bana kızgındın. Ve

aramızdaki ilişkinin bir ismi yok. Bu yüzden başkasıyla beraber olsaydın sana kıyamazdım. Ama olmadığın için memnunum.”

“Keşke sen de biraz sadık olabilseydin,” dedim, sinirlerim bozulduğu için sesim istemsizce yükselmişti.

Şu an bunu konuşmak için doğru bir zaman olmadığını ve odaklanmam gereken büyük bir sorun olduğunun farkındaydım ama içten içe merak ediyordum. Neden her seferinde ihanete uğrayan ben oluyordum? Neden bu dünyada kimsenin ilk tercihi değildim? Kendimin bile...

“Durumu açıkladım,” dedi düz bir sesle. Elini yanağına yasladığında, “Sana olayın görüldüğü gibi olmadığını söyledim,” dedi. “Bana inandığını söylemedin mi? Şimdi neden fikrini değiştirdin?”

“Beni manipüle ediyorsun,” dedim gergin bir sesle ama ona inandığımı söylediğim için pişmandım. Beni çok yalnız bir anımda yakalamıştı. Artık çevremde kimsenin olmadığı, en yakın arkadaşımın bile bana sırtını döndüğü bir anda... Bu yüzden, hiç kimse söylediklerime aldırmaz ve dönüp beni dinlemezken, gerçekten dudaklarımdan çıkanları ilgiyle dinleyen birisini gördüğümde buna kapılmama ihtimalim yoktu bile.

“Bende seni manipüle edecek zekâ var mı sence?” diye sordu alaycı bir şekilde güldüğünde. “Alakası bile yok. Sana durumu bin kere de açıklayabilirim istersen. Ama gerçekten ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum çünkü ben seni birazcık tanıdıysam, ki tanıdığımı eminim, zaten inanmadığın bir şey varsa kapıyı çarpar ve gidersin. Durmadan geliyorsun çünkü seni aksine inandırmamı istiyorsun. Bırak, inandırayım çünkü doğruyu söylüyorum.”

“Sen ve doğruyu söylemek?” diye sordum alaycı bir sesle. Bana kaşlarını çatarak baktığında, “Siktir etsene,” dedim. “Şu an konumuz aramızdaki saçma ilişki değil. Çok daha büyük bir derdimiz var. Hamileyim. Ve ikinci kere sormadan evet, çocuk senden. Başka kimseyle beraber olmadım.” Bana cevap vermediğinde gözlerimin dolmak üzere olduğunu hissettim. “Bana cevap vermeyecek misin? Ne yapacağız?”

Beni şaşırtarak, “Ne istiyorsan onu,” dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne?”

“Duydun,” dedi sanki çok normal bir şey söylemiş gibi. Sesi son derece sakindi. “Doğurmak istiyor musun?”

“Saçmalama,” dedim gergin bir sesle.

Bunu nasıl ihtimal dahilinde görürdüm? İçinde bulunduğumuz durumun farkında değil miydi? İkimizin beraber olmamasını ve asla olamayacağını geç, yaşadığımız hayatlar normal hayatlar bile değildi. Eğer doğurursam beni vuracakları bir zaaf yaratmaktan daha farklı bir şey yapmış olmayacaktım. Ayrıca... Anne olmayı becerebileceğimi hiç sanmıyordum. Kendime bile zar zor bakıyordum.

“İstemiyorsan bir doktor ayarlarım ve aldırırız,” dedi sakın bir sesle. “Bu kadar korkmanı gerektirecek bir şey yok. Dakikalardır karşımda titriyorsun.”

“Farkında olmana rağmen bu konuda hiçbir şey yapmaman gerçekten ne kadar romantik olduğunu gösteriyor, değil mi?”

Yavaşça güldüğünde, “Sarılırdım ama kafamı kopartırsın diye yaklaşmıyorum,” dedi.

Ona gözlerimi kısarak baktığımda suratındaki gülümseme büyüdü ve ona bu kadar kısa süre içerisinde nasıl kapılıp gittiğimi bir kez daha anlamış oldum. Doğrusunu söylemek gerekirse başka bir seçeneğim yoktu. Çünkü ben kimsesiz ve darmadağın hâldeydim, o ise toparlamak için fazla hevesliydi.

Ve güzel gülüyordu.

En önemli sorun buydu.

“Kafanı daha önce kırmadıysam şimdi hiç kırmam,” dedim kendimi gülmeye zorladığımda. Yapmacık bir şekilde güldüğümü fark ettiğine emindim.

Oturduğu yerden kalkarak, “Yani bana sarıl demek oluyor mu bu?” diye sordu.

Bana yaklaştığında iki elimi de göğsüne koyarak onu ittirdim. “Ya sen beni dinlemiyor musun?” diye sordum sinirle. “Hamileyim diyorum ya sana.”

“Dinlemiyor muyum sence?” diye sordu kafasını yana eğdiğinde. “Sana ne istersen o olur dedim, ne yapmak istediğini sordum, aldırarak istediğini söyledin. Ben de sana bir doktor ayarlayacağımı ve sorun çıkmayacağını söylüyorum. Konu kapandı işte. Neden halledilebilecek bir şey için felaket senaryosu üretip durmaya devam edesin ki?”

“Bu kadar basit yani?” diye sordum. Neden ısrar ettiğimi bilmiyordum bile. Belki de içten içe o çocuğu istemesini istiyordum ama buradan

bakınca hiç umurunda değilmış gibiydi. Bana kafası karışmış bir şekilde baktığında sertçe yutkunarak, “Sen ne istiyorsun?” diye sordum.

“Benim ne istediğimin ne önemi var, Anka?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Karar senin kararın. Sen ne istersen o olur.”

“Tamam ama bebek...” Bir an duraksadım. Bebek demek çok garip gelmişti. “Yani, o...” Ne diyeceğimi bilemeyerek tekrar duraksadım ve derin bir nefes aldım. “Her neyse işte. Sadece bana ait değil. Aynı zamanda senin de.”

“Ama vücut senin vücudun,” dedi net bir sesle.

“Tamam ama bana en azından düşünceni söyle,” dedim. Bu söylediklerinin hiçbirini söyleyeceğine ihtimal dahi vermezdim ama garip bir şekilde düşünceli konuşuyordu.

“Düşüncem ya senin düşünceni etkilerse?” diye sordu gözlerimin içine baktığında. “Ya fikrini değiştirirse? Sonra yine beni manipüle ettin deyip suçu bana atacaksın. Seni tanıyorum.”

“Bu konunun önceki konularla hiçbir alakası yok,” dedim boğazımı temizledikten sonra. “Bu, fikir belirtmen gereken bir konu.”

“Peki,” dedi omzunu silktiğinde. “O zaman bana kalırsa çocuğu doğurmanı isterim.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Ciddi miydi? Gözlerine baktığımda çoğu zaman olduğu gibi bir alay ifadesi görmeyi bekledim ama hayır, son derece ciddi bakıyordu gözlerimin içine. Şaşkınlığım biraz daha büyüdü. Bunu neye güvenerek, nasıl bu kadar rahat bir şekilde söylüyordu? İçinde bulunduğumuz durumun ne kadar sıkıntılı olduğunun farkında değil gibiydi. Üstelik o, bu dünyada benden daha uzun vakit geçirmişti. Bilmesi gerekirdi.

“Ciddi misin sen?” diye sordum şaşkın bir sesle.

Kafasını salladı. “Neden ciddi olmayayım ki?”

“Normal hayatlar yaşamadığımızın farkındasın, değil mi?” diye sordum. Sesim hâlâ şaşkındı.

“Bana fikrimi sordun, Anka,” dedi düz bir sesle. “Ben de fikrimi belirttim. Zaten sen istemediğin için öyle bir şey olmayacak.”

Kısa bir an duraksadım. Gerçekten istemiyor muydum? Üstüne düşünmemiştim bile. Ondan başka bunu söyleyebileceğim kimse olmadığından

öğrenir öğrenmez nefesi yanında almıştım ve beklediğim tepki kesinlikle bu değildi. Gözlerim kısılırken şaşkınlığımı fark etmiş gibi güldü ve kafasını duvara yaslayarak bana baktı.

“Sormamı beklediğin o kadar açık ki,” dedi gülümsediğinde. “İstiyor musun?”

Hayır demek için ağzımı açacağım sırada nedense diyemedim. Bunun yerine istemsizce, “Bilmiyorum,” diyebildim. “Bilmiyorum ki... Hiç düşünmedim üstüne aslında. Sana söylediğimde sen git aldır dersin ve zaten üstüne düşünmeme gerek kalmaz sandım.”

“Benim gerçekten öyle bir şey diyeceğimi mi düşündün?” diye sordu kaşları çatıldığında. Ona cevap veremediğimde, “Kimseye söylemedin mi?” diye bu sefer de. “Valeri’ye de mi?”

Kafamı hayır anlamında salladığımda, “Konuşmuyor ki benimle,” dedim kısık bir sesle. Bana ben demiştim dercesine bakmasını istemediğim için bakışlarımı gözlerinden çekerek ayağımdaki çizmelere diktim. Üzerimdeki crop tişörtün açıkta bıraktığı belimde parmaklarını hissettim. Eli soğuk olduğu için ürperirken beni birden kendisine doğru çekti. Onu neredeyse her zaman yaptığım gibi ittirebilirdim ama bu sefer yapmadım.

Aslında, yapamadım.

Çünkü birinin gerçekten bana kucak açmasına ihtiyacım vardı. O kadar çaresiz ve yalnız hâldeydim ki. Bektan birisiydi, muhtemelen beni sevmiyordu ve hiçbir şeyi daha iyi hâle getirmeye gücü yetmezdi ama yine de bana sarılmasına ve kalbimdeki bu acının geçeceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Ne zaman bu kadar dibi görmüştüm bilmiyordum ancak bir kere düşmeye başladım mı o düşüş bir daha hiç durmamıştı. Hep daha fazlası vardı. Daha derini. Daha çok üşüyeceğiniz, daha çok titreyeceğiniz, daha çok yalnızlaşacağınız ve daha çaresiz hissedebileceğiniz bir nokta hep vardı.

“Onun kaybı,” dedi beni kendine doğru çektiğinde. Ona bakmadığımda parmaklarını çenemde dolaştırdı ve yüzümü yüzüne doğru çekerek beni ona bakmaya zorladı. “Kendini suçlamayı bırak. O kız seni hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor. Nokta. Hayatımda gördüğüm en şımarık insanlardan birisi. Seni dinlemeyen kimseye kendin açıklayamazsın, bunu kabullen, kendini suçlamayı bırak ve yoluna devam et. Onunla doğmadın ya, onunla ölecek değilsin. Bu insanların hepsi hayatında gelip geçici insanlar.”

Haklıydı ama öyle hissettirmiyordu işte. Belki dünyaya gözlerimi açtığımdan beri yanımda değildi ama kendi ayaklarımın üstüne basmaya başladığım ilk andan beri oradaydı. Hiçbir zaman çok fazla iletişim kurabilen insanlar olmamıştık, bu yüzden arkadaşlığımız çoğu zaman günlük güneşlik değil de fırtınalı oluyordu. Kavgaya ediyorduk ama sonrasında hemen barışıyorduk. Bunları *ona* anlattığımda anlattığım her olayda adım atanın ben olduğumu, Valeri'nin barışmak için hiçbir zaman hiçbir şey yapmadığını söylemişti. O bana bunu söyleyene kadar farkında bile değildim, hatta ilk söylediğinde de inanmamış ve beni Valeri'ye karşı doldurmaya çalıştığını söylemiştim ama geceleri yalnız kaldığımda ve kafamın içinde beraber yaşadığımız her bir anıyı tekrar tekrar canlandırdığımda fark etmiştim ki o haklıydı. Doğruyu söylüyordu. Gerçekten her zaman çabalayan ben olmuştum.

Ayrıca konu sadece Valeri ile de ilgili değildi.

Genelde, hayatta her zaman çabalayan taraf ben olmuştum. Annem beni hiçbir zaman sevmediği ve evlendiği adamın hayatımı karartmasına göz yumduğu için anne sıcaklığını hissettiren ilk kişiye deli gibi bağlanmış ve hayatta her şeyi onun takdirini toplamak için yapmıştım. Belki de bu yüzden Songur'a her zaman sinir oluyordum. Çünkü ağzından tek güzel bir söz duymak için her şeyi feda edeceğim kadını, arkasında nasıl bıraktığını bile umursamıyordu.

Sonra, bu dünyada sonunda kendime bir yakın arkadaş edinmiş ve onu her şeyden, gerçek anlamda her şeyden çok sevmiştim ama o da her zaman ilk vazgeçen taraf olmuştu. Kızdığında kırıcı bir insan olduğunu ve düşünmeden konuştuğunu biliyordum ama kendine geldiğinde de gerçekten söylediklerini düzeltmek için bir çaba sarf ettiği yoktu. Sadece olduğu yerde bekliyordu. Nasıl olsa ona gelecektim. Kırılan ben olsam da... Bazen benim de hatalar yaptığımı ve kusursuz bir insan olmadığımı biliyordum ama neden her zaman ilk vazgeçilen ben oluyordum? Ben ondan hiç vazgeçmemişken hem de...

Daha da sonra âşık olmuştum. En azından âşık olduğumu sanmıştım ve onu yatakta bir başkasıyla basmıştım. Aslında beni hiçbir zaman sevmediğini, en başından beri o kızla olduğunu öğrenince bırak ikinci seçenek olmayı, herhangi bir seçenek bile olmadığımı sonunda fark etmiştim. Hayatıma giren her erkeğe anlam yüklemiştim, aslında bunun için kendimi zorlamıştım, verdikleri ilgilerle içimde açılan ve asla dolmayacak

boşlukları doldurmaya çalışmıştım belki de ama şansına, aldığım ilgiler bile sahte olmuştu ve herkes için ikinci seçenek hâline gelmiştim.

Şimdi de yine asla benim olmayacak birisinin beni sarıp sarmalamasını istiyordum. Bana iyi davranmayacağını, beni herkesin yaptığı gibi yine ikinci seçenek yapacağını bile bile kendime engel olamıyordum. Demek ki gerçek anlamda yalnızlık insana böyle saçma şeyler yaptırabiliyordu.

Eğer bundan dört beş ay önce onunla bu kadar yakınlaşmış olsaydım ona karşı bir şey hissetme ihtimalim sıfırdı. Ama şimdi yapabileceğim en büyük aptallığı yapmış ve ona âşık olmuştum. *Seni mahvedebileceği yegâne gücü ona verdin. Tıpkı Derman'a verdiğin gibi. Ve onun sonunun nasıl bittiğini kendi gözlerinle görmüştün.*

Görmüştüm.

En sonunda geberip gitmişti.

Eğer birazcık şansım varsa bu sefer geberip giden ben olurum.

“Siktir et şunları,” dedi ciddi bir sesle. Saçlarımı geriye itti. “Artık sana iyi gelmiyorlarsa vadeleri dolmuş demektir. Vadesi geçen bir dostluğun romantizmini yapmaya gerek yok. Son kullanma tarihi geçen bir şeyi eskiden tadı güzeldi diye yiyip zehirlenmek kadar mantıksız bir şey bu yaptığın. Kendine gel artık, Anka. Bir kez daha kendini suçladığını görmek istemiyorum.”

“Beni neden ona karşı dolduruyorsun?” diye sordum geri çekilip yüzüne baktığımda.

“Seni ona karşı doldurduğum falan yok,” dedi. “O umurumda bile değil. Sadece artık onun yüzünden kendini hırpalamanı istemiyorum. Başında yeterince dert varken bir de onu mu düşüneceksin?” Ona kaşlarını çatarak baktığımı fark ettiğinde, “Buna doldurma diyorsan iyi,” dedi gülerek. “Doldurma olsun. Songur’un da ona karşı farklı bir şey yapmadığına eminim.”

“Ne alaka?”

“Alakasız açık,” dedi güldüğünde. “O seni sevmiyor. Valeri onu seviyor. Belli ki seni sevdiğinden daha çok.” Acı gerçekler. “Songur çevresindeki insanları yönetmeden duramaz. İstese de yapamaz. Ve çevresinde sevmediği kimseye tahammül edemez. Seni o kızdan gayet sağlam uzaklaştırdı. Şahsen, Valeri’yi suçlamıyorum bile. Çünkü Songur’un isteyince

aklına giremeyeceği kimseyi tanımıyorum. Bunu hiç belli etmeden yapar. Ruhun bile duymaz.”

“Songur gerçekten değer vermediği kimseyi yanında tutmaz,” dedim ona baktığımda. Songur’u onun sandığından daha iyi tanıyordum ne yazık ki.

“Zaten,” dedi. “Ben diğer mallar gibi değer vermiyor demedim ki. Değer vermesi onu istediği gibi yönetmeyeceği anlamına mı geliyor? Sana söyleyeyim, Yakutların sevgi anlayışı pek bizimkiyle aynı değil. Babasının Songur’u nasıl yetiştirdiğinin farkında mısınız? Emin ol, ona sorsan o da sürekli oğluna ne kadar değer verdiğini anlatacaktır.”

“Of,” dedim gergin bir sesle. “Çok sıkıldım şu konudan. Gerçekten. Daha büyük sorunlarımız var şu an.”

“Ortada sorun yok,” dedi. “Ne istiyorsan o olacak.”

“Doğurmak istersem gerçekten yapacak mıyız böyle bir şey?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Doğurmak ölüm fermanını imzalamakla aynı şey. Onu anında benden alacaklar. Yaşantım böyle bir zaafı kaldırmaz.”

“Ben korurum,” dedi net bir sesle.

“Siktir git,” dedim yanağımı kavradığı eline elimle çarptığımda. “Sen önce kendini koru.”

“Ciddiyim,” dedi.

“Sen bu durumu kimseye açıklayamazsın,” dedim. “Ben de çıkıp kimseye senin bebeğin babası olduğunu söyleyemem. Herkes arkamızdan konuşur.”

“Çok da sikimdeydi,” dedi umursamaz bir sesle. “Senin de olmasın. Ne istediğini düşün. Bana söyle. Ona göre bir yol çizelim.” Parmakları yine çeneme dolaştığında yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Ben yanımdayım. Artık yalnız kalmayacaksın.”

O gece de tam olarak böyle yaklaşmıştı yanıma.

“Yalnızsın. Bunu beraber değiştirebiliriz.”

Kafamı sikeyim. Gerçekten kafamı sikeyim. Yaptığım işi sikeyim.

Bir an kısa bir sessizlik yaşandı. En sonunda kendime engel olamamaya, “Benden anne olmaz ki,” dedim. Yine gözlerine bakamıyordum. Aslında utangaç bir insan olmayı bırakalı çok oluyordu ama onun

yanındayken yine lisedeki o aptal kız oluyordum. İlk kalp kırıklığımı tatmadan önce olduğum kadar aptal oluyordum.

“Neden olmasın?” diye sordu gülerek. “Zaten şefkatlisin.” Kaşlarını çatarak ona baktığımda, “Ne?” diye sordu. “Sanki benden çok baba olur da...”

“Olur aslında,” dedim birden. Bana kaşlarını çatarak baktığını fark edince, “Yani düşünebiliyorum ben seni öyle,” dedim. “Gözümde canlanıyor. Neyse. Bana ne. O kız düşünsün.”

“Yok öyle bir kız,” dedi gözlerimin içine baktığında. “Yemin ederim, yok. Dokunmadım kıza. Yemin ederim ya.”

“Neyse ne,” dedim çünkü ne söylese inanıyor olmam sinirlerimi bozuyordu. “Dediğim gibi, seni öyle düşünebiliyorum. Ama kendimi öyle düşünemiyorum.”

“Bugün düşün,” dedi saçlarını geri attığında. “Yarın konuşalım. Ne yapmak istiyorsan onu yaparız.”

“Bir gün çok az,” dedim panikle.

“Peki,” dedi. “Kaç gün olsun istiyorsan o kadar olsun.”

“Üç gün olsun.”

“Öyle olsun,” dedi. “Şu üç gün boyunca evden çıkmazsan sevinirim. Bu aralar rahat durmuyorsun. Başına bir şey gelmesin.” Ona gözlerini devirerek geri çekildiğimde ellerimi tutarak beni kendine doğru çekti. “Ciddiyim. İkiletme sözümü.”

“Of bırak beni ya,” dedim elini ittirdiğimde. Emir vermesine sinir olmuşum. “Ne olabilir sanki?”

Aptal.

Gerçekten de çok aptaldım.

Valeri Dinç

Günümüz

Hayat kaybettiklerimi bulacağım diye yola çıkıp elindekileri de kaybetmekten ibaret.

Büyüyünce intikamın koca bir saçmalaktan ibaret olduğunu anlarsın. Çünkü yolun ortasına geldiğinde, yola çıktığında olduğun kişi olmayacaksın. Artık yolun sonunu bile getirmek istemeyeceksin. Ellerine bakacaksın, eskiden eksikliğinin hesabını yaptığın şeylerin yokluğunu bile fark etmeyeceksin. Kayıplarına hep bir yenisi daha eklenecek. Kaybettiklerin, kazandıklarından hep daha ağır basacak. İntikamı bırak... Senden geriye hiçbir şey kalmayacak.

Eskiden olduğun kişiyi, kaybettiğin onca kişiyi hatırlar gibi hatırlayacaksın önce. Biraz özlemle ve kendine olan çokça öfkeyle. Ama sonra o da geçecek. Bir süre sonra onu da unutacaksın. Yarına sağ çıkabilmek için kendinden parçalar eksilterek eskiden olduğun kişiden öyle bir sapacaksın ki, değil kendisini anısını bile kafanın içinde bırakmayacaksın.

Bu dünyaya neden geldiğimizi hiç düşündünüz mü?

Ben çok düşündüm.

Buna bir cevap bulamadığım onca seneden sonra... Sanırım artık bir cevabım var. Kaybetmeye geliyor olmalıyız. Bunun başka bir cevabı olamaz. Çünkü bir oyunun içindeyiz. Kurallar durmadan değişiyor. Oyuncular da. Buna karar veren kim bilmiyorum ama biz değiliz. Biz sadece oynuyoruz. Ezberini yapamadığımız replikleri okuyor, aslında çıkmak istemediğimiz sahneyi açıyoruz. İnmek istemediğimizde ise vakitimizin gelip gelmediğini hissetmemiz önemli değil, sahneden yaka paça atılıyor ve yere düşüyoruz. Oyundan diskalifiye oluyoruz. Buna kaybetmek diyemiyorum çünkü bana kalırsa sahnenin altındaki insanlarla üstündekiler aynı şartlar altında.

Dünya garip bir yer. Ölümler de yaşayanlar da kaybediyor.

Kazanan kimse yok.

Kimsenin kazanamadığı bir oyundu bu.

Biz de her saniye kaybeden, diskalifiye olup da kurtulmak için sırasını bekleyen oyuncularız.

Adım Valeri.

Önce annem, sonra abim, şimdi de en yakın arkadaşım öldü.

Oyunda benim için ölebilecek kimse kalmadı.

O yüzden... Artık sadece sıranın bana gelmesini bekliyorum.

Çünkü gelecek. Biliyorum.

“Artık ağlamayı kessen? Yoksa Patron gerçekten de ağzıma sıçacak.”

Yanımdan gelen ses yüzünden kafamı iyice cama doğru çevirdim. Yüzüne bakmak bile istemiyordum. Sesini duyunca midem bulanıyordu. Eğer kendime engel olabilseydim onun yanında ağlayıp da ona bu hazzı yaşatmazdım ama kendime engel olamıyordum. Gözyaşlarım aralıksız bir şekilde yanaklarıma dökülüyordu, sildikçe yenisi geliyordu ve en yakın arkadaşımın cansız bedeninin görüntüsü kafamın içinden silinmiyordu.

Ağlamam şiddetlendiğinde homurdandığını duydum ve içimdeki öfke harlandı. Eğer şu an elime bir şey geçirebilseydim ilk yaptığım şey onu öldürmek olurdu. Az önce öldürdüğüm adam gibi. Düşünmeme gerek bile kalmadan yapardım bunu.

Ama silahımı almıştı ve ellerimi bağlamıştı.

Kafamın içi o kadar karışıktı ki herhangi bir şeye odaklanamıyordum. Bu yüzden beni bez bebek gibi arabaya taşıdığında kendimde değildim. Beni yolcu koltuğuna oturttuğunda da. Ellerimi bağladığında da. Arabayı çalıştırdığında da. Hiçbirinde kendimde değildim. Gözümün önünde tek bir görüntü vardı. O da en yakın arkadaşımın cansız bedeninin görüntüsüydü. Başka hiçbir şey göremiyordum. İçinde bulunduğum, yaşadığım anda değildim. Durmadan, tekrar tekrar aynı anı yaşıyordum. Sonsuza kadar o anda kalmıştım. Hapsolmuştum. Asla çıkamayacaktım.

Asla.

Her gece kâbuslarımda asla hak etmediğim bir insanın benim için son nefesini verdiğini görecektim. Her gece beni yatağımdan, bu dünyada sorgusuz sualsiz yanımda olan tek kişiye ettiğim haksızlık uyandıracaktı. Her geceyi yaptığı fedakârlığı düşünerek sabah edecektim. Her sabahı gece ederken onu evimden kovduğum anı kafamın içinde canlandırarak, sonra gözümün önünde cesedini görecekti ve ne kadar boktan bir insan olduğumu düşünecektim.

Bu vicdan azabını hak ettim.

Kötü birisiyim ben.

Yaşadığım her şeyi hak ettim.

Etmış olmalıyım.

Yüzümü ellerimin arasına almak için kafamı eğeceğim sırada ellerimin bağlı olduğunu görmemle beraber duraksadım. Hissetmiyordum bile. Sanki her yerim buz kesmişti. Kafamı oturduğum koltukta geriye

yasladığımda gözlerim dışarıdaydı. Yağmur hızlanmış, iyice sağanağa dönüşmüştü ve gök durmadan gürlüyor, arada çakan şimşekler de gökyüzünü aydınlatıyordu.

Neredeyse kasırğa kopacak gibi görünüyordu.

“Nereye gittiğimizi sormayacak mısın?”

Gelen soruyla beraber derin bir nefes aldım. Amacı belli ki sinirlerime oynamaktı ama şu an o kadar perişan hâldeydim ki söyledikleri umurumda bile değildi.

Neden itiraz etmediğimi merak ediyor olabilirdi.

Cevap basitti. Hayatta itiraz edebileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Daha kötüsü olamaz dedikçe daha kötüsü başınıza gelirse, bir süre sonra nedenleri sorgulamayı bırakırsınız. İtiraz etmeyi de. Sadece kaderinizi kabullenirsiniz ve geçmişte yaşamaya devam edersiniz.

Belki de neden karşı koymadığımı, bağırıp çağırmadığımı merak ediyordu. Hâlim yoktu. Hayatım çoktan ellerimin arasından alınmış gibi hissediyordum. Sanki çıkmıştım bedenimden, artık bambaşka bir yerdeydim, bir kalbim bile yoktu, hislerim yoktu, sadece yukarıdan bakıyor ve bedenimin ne yaptığını izliyordum. Ölmek böyle bir şey miydi?

Ölmüş müyüm şimdi ben?

Çünkü yaşıyor gibi hissetmiyordum.

“Gerçekten sinir bozucusun,” dediğinde yine cevap vermedim. “Hiç konuşmayacak mısın?”

Şu an konuşacak durumda değildim. Çünkü kafamın içinde, bambaşka bir yerdeydim. Üç farklı an yaşıyordum. İlkinde annem hastane yatağında son nefesini veriyordu. İkincisinde abimin cenazesinde bir başımaydım. Üçüncüsünde ise en yakın arkadaşımın cesedi gözlerimin önünde yanıyordu.

Aklımda durmadan tek bir soru geziniyordu sadece.

Ben bunları hak edecek ne yaptım?

Bir şeyler yapmış olmalıyım. Kötü biri olmalıyım. Kötü biriyim ben. Kötü biriyim çünkü bildiğim her şeyi annemden gizledim. Kötü biriyim çünkü sırf geceleri rahat uyuyabileyim diye abimin ne kadar büyük bir canavar olduğuna aldırış etmedim. Kötü biriyim çünkü dünyanın en berbat

arkadaşı oldum, arkadaşımı hiç dinlemedim, bir kere bile dinlemedim, onu her fırsatta kovdum ve sonra da benim için ölmesine izin verdim.

Benim de ölmem lazım.

Sadece bir insan değilim, nihayetinde kötü bir insanım.

Ölmem lazım.

Ölmem lazım.

Benim ölmem lazım.

Oyunun beni atacağı yok. Sahneleri oynayacak gücüm ise kalmadı.

Buna bir son vermem lazım.

Silaha sadece gözlerimi dikmekle yetinmemem lazım. Elime alıp tetiği çekmem lazım. Ölmem lazım.

Çünkü yanımda kimse kalmadığı gibi, artık devam edecek gücüm de kalmadı.

Az önce öldürdüğüm adamı düşündüm. Üzerine bir saniye bile düşünmemiştim. Sadece silahı havaya kaldırmış ve tetiği çekmiştim. Tıpkı onun Anka'ya yaptığı gibi. Her zaman benim için bir insanı öldürmenin imkânsıza eş değer olduğunu düşünürdüm. Özellikle de abim öldükten sonra. Geride kalan olduktan sonra... Kimseyi bu durumda bırakamayacağımı düşünmüştüm. Birisi ne kadar kötü olursa olsun, sonuçta ardında bıraktığı insanlar olacaktı. Benim gibi kimsesiz kalan insanlar. Bu yüzden intikam yolculuğuna çıkmış olsam bile içten içe aslında kimseyi öldürmeye cesaret edemeyeceğimi düşünüyordum.

Ama öldürmüştüm.

Şaşırtıcı olansa hiçbir şey hissetmememdi.

Gözümün önüne gelen saçlarıma üfledikten sonra derin bir nefes almaya çalıştım. Ağlamaktan boğazım düğümlenmişti ama ağlamam bir türlü durmuyordu. Hayatımda bu kadar fazla gözyaşı akıttığım bir zaman dilimi hatırlamıyordum. Ne annem ne de abim öldüğünde.

“Acaba Songur’un yokluğunu fark etmesi ne kadar zaman alır?” diye sorduğunda ilk kez ona baktım.

Bana bakmıyordu. Bakışları yağmur damlalarının vurduğu camdaydı. Ona baktığımı fark ettiğinde neredeyse kehribar rengi olan gözlerini bana çevirdi. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Psikopat. Doren aptalı hâlâ onun

için bir kurtuluş olduğunu düşünürken feci hâlde yanılıyordu. Neredeyse hep yanıldığı gibi.

Songur'un ismini duymamla beraber Anka'nın sarf ettiği son kelimeler aklıma geldi. Bu yüzden Songur... Devamını getirememişti ve hiçbir zaman da getiremeyecekti. Bu yüzden, cümleyi tamamlamak bana kalacaktı. Songur hakkında iyi bir şey deme olasılığı sıfıra yakındı. Ama diğer yandan da... Bu yüzden abini Songur öldürdü deme olasılığı da sıfıra yakındı. Abimden bahsederken gözlerindeki ifadeyi görmüştüm, hâlâ hatırlıyordum. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Muhtemelen abimi biliyordu. O zamanlar yurt dışında olmasına rağmen, örgüt ona aitti ve içeri girip çıkan birinden haberi olma ihtimali düşüktü. Ama onun benim abim olduğundan haberi olma ihtimali sıfırdı. Kötü birisi olabilirdi ama bir şeytan değildi. Kimsenin duygularıyla ve güveniyle oynamazdı çünkü insanların ona karşı yaptığı tek şey buydu.

Dışarıdan aptal bir âşık gibi görünüyor olabilirdim ama hayatımda ilk kez, dışarıdan bakan gözlerin ne dediği umurumda değildi. Herkes onu dinlemeden yargılarken ben ona bunu yapmayacaktım. Önce soracak ve dinleyecektim. Hayatımda ilk kez agresif bir şekilde hareket etmeden önce sorgulayacaktım. Çünkü bunu yapmadığım, yapamadığım için hayatımdan çıkardığım bir insanın cesedi bir saat önce gözlerim önünde yanmıştı ve artık hayatımda değer verdiğim tek bir kişi vardı.

O da gitsin istemiyordum.

"İsmini ağzına alma," dedim ona ters ters baktığımda.

Neredeyse bir saattir beni ilk kez konuşturabildiğini fark ettiği için eğleniyor gibi baktı. Ona istediğini verdiğim için kendime sinirlenerek bakışlarımı tekrar cama çevirdim ama cama baktığım an tek gördüğüm şey yanan bir ceset oluyordu ve kafamın içinde aynı silah sesi tekrar tekrar patlıyordu. Buna daha fazla dayanacak gücüm olmadığından istemsizce Cesur'a tekrar döndüm. En azından ona baktığımda tiksindirici varlığı sayesinde içimdeki öfkeye odaklanabiliyor ve acıyı görmezden gelebiliyordum.

Ama yalnız kaldığımda... İşte o zaman bu gecenin asla sabah olmayacağına emindim.

"Alırsam ne yaparsın?" diye sordu alaycı bir sesle. "Sevgiline mi şikâyet edersin beni?"

“Seni öldürecek,” dedim. “Bunu farkındasın, değil mi?”

Bunu neden dediğimi bile bilmiyordum. Bir an Cesur’u ölü düşününce gerçekten de daha rahat hissettiğimi fark ettim. Hiçbir şey intikam almam için yeterli gelmeyecekti ama onu nefes alamaz bir hâlde görecekmak içimi biraz olsun rahatlatıyordu. Hayali bile rahatlatıyordu. Ama bunu yapanın Songur olmasını istemiyordum. Bunu ben yapmak istiyordum.

“Sıkar,” dedi gülerek. “Deneyeceğine bahse girerim tabii... Ama babası olan sadece o değil ya.”

Cesur’un ailesi hakkında bildiğim tek bir şey vardı. O da bir kız kardeşi olduğuydu. İsmi Zara’ydı. Hatırlıyordum. Cesur’u öldürme hayalleri kurduğum için bir an istemsizce kendimi kızın yerine koydum. Abisi ölüp gittiğinde muhtemelen bu dünyada tek başına kalacaktı. İnsanlar yanına gelip de abin öldü çünkü hak etti iması yaptıklarında delirecek, onları hayatlarından çıkaracak ve abisini kahramanı olarak görerek hayatı kendine zindan etmeye devam edecekti.

Tanıdık bir hikâyeydi, değil mi?

Ne yazık ki konu abim olduğunda gözlerimi sımsıkı yummuştum. Çünkü o benim bu hayata karşı tutunabileceğim tek daldı. Yaşarken onu sımsıkı kavramış ve onun sayesinde hayata devam etmişim. Başka çarem yoktu. Özellikle de annem gitmişken ve babamın umurunda bile değilken ne yapabilirdim ki. O öldüğünde ise... Yola devam edebilmek için yine ona tutunmam gerekmişti. Tek bir fark vardı. Artık gerçekten onun elini tutamıyordum ama hatıralarının hepsini kucaklıyordum. Onun için kendimi tehlikeye atmış, hayatımı bile riske atmışım, her şeyi yapmışım. Tek bir şey dışında. Onun hakkındaki bir şeyleri sorgulamak... Onu hiçbir zaman sorgulamamışım.

Hiç düşünmemiştim bile. Durduk yere kimsenin bu işlere girmeyeceği bariz bir şekilde belliyken bile sorgulamamışım. Çünkü o benim abimdi. Kurtarıcımdı. Kötü biri olma olasılığı şöyle dursun, kötü bir şey yapma olasılığı bile yoktu. Eğer başına bir şey gelmişse bu ondan kaynaklı değildi. Olamazdı. Biri bir yerde yanlış anlamış ve ona yanlış yapmış olmalıydı.

Ama gerçekler belli ki hiç de böyle değildi.

Gözüm ona karşı tamamen kör olduğundan, Anka beni ona karşı uyardığında bile nasıl onu evden kovduğumu düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Nasıl bu kadar kör olabildiğimi sorgulamıyordum. Nedenini biliyordum. Hayatta herkes beni yalnız bıraktığında daima yanımda olan kişiye toz konduramıyordum çünkü. Ama bunu yaparken gerçekten yanımda olan ve gerçekten iyi olan o kişiyi hayatımdan atmıştım.

En acısı da... Belki de bana kırgın ölmüştü.

Belki beni affetmeden ölmüştü.

Ve şimdi asla affedemeyecekti.

Asla bana kırgın olup olmadığını öğrenemeyecektim. Asla onun gönlünü almak için çabalayamayacaktım. Bu saatten sonra yapabileceğim tek şey mezarına gidip ağlamaktı.

Ama gömebileceğimiz bir cesedi bile yoktu.

Tekrardan ağlamaya başladığımda Cesur'un görmemesi için kafamı çevirdim ama aslında çok umurumda değildi. İnsanların hakkımda ne düşündükleri şu saatten sonra umurumda değildi. Güçlü, güçsüz, aptal, zeki... Her şey olabilirdim gözlerinde. Hiçbiri umurumda değildi. Hiçbir sıfat önemli değildi. Çünkü her şey sadece iyi ve kötü olmakla alakalıydı ve ben kötü bir insandım.

Konu başkalarına geldiğinde, insanız ve siyahı da beyazı da içimizde taşıyoruz diyerek kimseyi tek bir kalıba sokmayan bir insanın, kendisini ilk hatasında en kötü kalıba sokması çok ironikti, değil mi? Kendini sevmemek, kendinden nefret etmek böyle bir şeydi işte.

Düşebileceğin en kötü bataklıklardan biriydi.

Abin beni aldattı. Anka'nın sözleri kafamın içinde dönüp durmaya devam ederken nefes alamadığımı hissettim. Belki de hayatım boyunca ilk defa bu kadar aptal hissediyordum kendimi. Nasıl onun gibi birisini Tanrım yapabilmişim acaba? Nasıl onu geri getirme şansım olmasa bile sırf bunun için uğraşırken canımdan bile olmayı göze alabilmişim?

Lisedeyken benim için her şey yalındı. Annem vardı, meleğimdi. Ve kanatlanıp gitmişti. Babam şeytandı. Ona benzemediğim için beni cezalandırıyor ve ellerini bir türlü üzerimden çekmiyordu. Sonra annem, görevini abime teslim etmişti ve benim koruyucu meleğim abim olmuştu. Babam annemi aldattığı için ondan nefret eden, belalar okuyan, onunla arasını bozan abim...

Gecenin sonunda, meleşim şeytanımın ta kendisine dönüşmüştü.

Ya da belki de en başından beri öyleydi. Sadece ben farkında değildim.

Anka'yı düşündüm. Nasıl bunca zaman bana söylemeden bunu içine atabildiğini düşündüm. Bu yüzden kızgın değildim. Muhtemelen bunun beni mahvedeceğini düşünerek söylememişti. Haklıydı da. Mahvedecekti. O zaman etmemişti ama şimdi edecekti. Ne kadar geciktirirse geciktirsin... Yıkım kaçınılmazdı.

Bundan birkaç sene önceki ben olsaydı, bunu asla öğrenmemeyi tercih ederdi. Sırf hayata devam edebilmek için. Çünkü bundan birkaç sene önceki ben, sırf annesi hayata devam edebilsin diye ondan aldatıldığı gerçeğini gizlemişti. Ama şu an bu koltukta oturan ve hayatı artık tamamen mahvolmuş olan ben, bundan birkaç saat önceye geri dönebilse yine öğrendiklerini öğrenmek isterdi.

Çünkü artık kendimi kandırmaktan sıkılmıştım.

Hayat kendimi kandırmak için çok kısaydı.

Bunu en yakın arkadaşım yirmi bir yaşında ölünce anlamıştım.

“Songur arıyor,” dedi bana doğru döndüğünde. Aniden ona döndüğümde, “Heyecanlandın mı?” diye sordu alaycı bir sesle. “Sesini duyman için açmak istedim ama şu an ortam pek müsait değil. Konuşmanızı başka yerde yaparsınız artık.”

Ona cevap vermeden, sadece öylece baktığımda oturduğu yerde gerildiğini hissettim. Beni sinir etmek için uğraşıp durmasının nedeni benden bir tepki almak istemesiydi ama ona hiçbir tepki göstermiyordum. Hâlim yoktu. Nereye gittiğimize dair bir merak bile yoktu içimde. Araba birden karşıdan gelen bir arabaya çarpsa bile tepki vermezdim. Tam şu an ölebilirdim ve hiçbir şey umurumda olmazdı. Gerçekten olmazdı. Sanki bir trans içindeydim, ne tepki vermem gerektiğini bile bilmiyordum. Önceden neye sinirlendiğimi, neye kırıldığımı bile unutmuştum sanki.

Sonunda en dibi gördün, Valeri.

Ama böyle dediğim her sefer, aslında öyle bir yer olmadığını öğrenmiyor muydum?

Gidebileceğimiz tek bir yer var. Daha da dibe ve hep dibe.

“Senin gerçekten kafan yerinde değil,” dedi bana doğru döndüğünde.

Ona doğru bakıyordum ama aslında onu gördüğüm falan yoktu. Gözlerimin önünde bir perde vardı ve sadece aynı görüntü oynuyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

“Madem bu kadar değer veriyordun kötü zamanında yanında ol-
saydın,” dedi sırtarak bana baktığında. Bir an transtan çıkmış gibi ir-
kildim ve gözümün önündeki ceset görüntüsü dağılarak yerini Cesur’un
iğrenç sıfatına bıraktı. Söylediği şeyin bende nasıl bir etki yarattığının
farkındaymış gibi bakıyordu bana. O aramızın bozuk olduğunu nereden
biliyordu? “En acısı da ne, biliyor musun?” diye sordu cebinden sigara
paketi çıkardığı sırada. “Sen onu asla hak etmiyorsun. Kız boşuna, sadece
seni korumak için öldü. Sadece evinin adresini verseydi kurtulacaktı ama
hayır, seni asla satmadı. Aranız bok gibi olmasına rağmen. Onun yerinde
başkası olsa senin gözünün yaşına bakmazdı, biliyor musun? Benim en
yakın arkadaşım benim gözümün yaşına bakmazdı. Normal olanı budur.
Fazla ve tatsız fedakârlıklar, sadece aptallıktan başka bir şey değil.”

Orada duruyordu ve her şeyi mahvettikten sonra bir de yüz­süz gibi ar-
kadaşlığım hakkında yorum yapabiliyordu. En acısı da benim de içten içe
onun haklı olduğunu düşünmemdi. İçten içe biliyordum ki söyledikle-
rinde haklıydı. Onu hiç hak etmeyen birisi için fedakârlık yapmıştı Anka.
Ve Cesur’un suçlu olmasına rağmen haklı olması içimin öfkeyle fokur-
damasına neden oluyordu. Kısacık bir saniye içinde az önceki hissizliğin
bir anda silindiğini hissettim. Yerine öfke geldi. Başımı ağrıtan, gözlerimi
kapatıp sadece çığlık atsam rahatlayacakmışım gibi hissettiren bir öfke.

“Senin en yakın arkadaşının senin gözünün yaşına bakmaması gayet
normal değil mi, Cesur?” diye sordum sinirle ona döndüğümde. Sonunda
konuşmam onu keyiflendirirken neden bahsediyorsun dercesine bana
baktı. “Sonuçta senin en yakın arkadaşım dediğin adam,” diye açıkladım
ona bakarken. “Senin arkandan iş çevirerek sevdiğin kızı çaldı. Hatta ken-
disi kızı sevmemesine rağmen. Sırf eğlence için.”

Cesur kısa bir an donakaldı. Sonrasında neredeyse kehribar renginde
olan gözlerinin öfkeyle kısıldığına şahit oldum. *Burada insanları sinir et-
meyi becerebilen sadece sen değilsin*, diye geçirdim içimden. *Emin ol, ben bu
işte tahmin bile edemeyeceğin kadar iyiyimdir.*

“Ne oldu?” diye sordum ona baktığımda. “Şimdi de sen cevap veremi-
yorsun. Senin de mi kafan gitti yoksa?”

“Sen sevgiline mi bu kadar güveniyorsun?” diye sordu sinirle. Sinirlerini bozmak o kadar kolaydı ki eğer bu kadar hassas ve çökmüş bir anımda olmasaydım onu zayıf halka olarak değerlendirebilirdim ama doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen şu an dünya üzerindeki herkesten daha zayıf bir hâldeydim.

Düşmek sorun değil. Asıl sorun toparlanmayı başaramamak. Zayıf anlar yaşamının aslında gerçekten zayıf olmakla alakası olmadığını, tam tersine seni güçlü olmaya zorlayacak şey olduğunu fark ettiğinde senin için her şey kolaylaşacak.

Annem öldü. Bir yalan yaşamaya başladım. Abim öldü. Bir yalan yaşamaya devam ettim. En yakın arkadaşım öldü. Rüya bitti.

Uyandım.

Şimdi biraz zayıfım.

Ama yarın toparlanacağım.

Ya da kendimi öldüreceğim.

Kafamdaki seslerin tezatlığı beni delirtiyordu. Gerçekten, delirmeye başladığımı hissediyordum. Bir ses bana nihayetinde hepimizin insan olduğunu fısıldarken, diğeri kötü biri olduğumu söylüyordu. Bir ses bana her şeyi telafi edeceğimi söylerken, diğeri artık sona geldiğimi söylüyordu. Bir ses şimdi zayıf olmama rağmen yarın güçlü kalacağımı söylerken, diğer ses bana kafama sıkmam gerektiği konusunda diretiyordu.

Yarın toparlanacağım. Göstereceğim onlara. Beni yenemeyeceklerini göstereceğim.

Ya da daha kolay olanı seçeceğim. Sadece namluyu alnıma dayayacağım ve bir tetiğe basacağım. Tüm sesleri susturacağım. Seyircileri de... Terk edeceğim oyun sahnesini. Yetti, diyeceğim. Benden bu kadar. Hadi Eyvallah.

Ya ölene kadar yaşayacağız ya da kafamıza sıkacağız, diye fısıldadı zihnindeki en güzel sesin sahibi. En azından o benimle şeytanlarımın konuştuğu kadar öfkeli konuşmuyordu. Benden nefret etmiyordu. Amacı öldürmek değildi. Yaşam nefesi üfleme istiyordu. *Ya ölene kadar yaşayacağız ya da kafamıza sıkacağız.*

Yarın toparlanacağım. İzleteceğim onlara. Beni mahvetmenin bu kadar kolay olmadığını hepsine kanıtlayacağım.

Ya da daha kolay olanı seçeceğim. Sadece namluyu alnıma dayayacağım ve bir tetiğe basacağım. Her şeyi bitireceğim. Gerçekten beni izlemek istemeyenlere bir gösteri sunacağım diye kendi kendimi bitirmekten uzak duracağım. Gözlerimi kapatacağım ve huzur bulacağım. Anne, diyeceğim. Bak, ben geldim.

Kafamın içindeki en güzel ses tekrardan yankılandı. *İkinci seçenek sana yasak, Valeri.*

Derin bir nefes aldım. *Şeytanlarını değil de onu dinlemelisin.*

Şeytanlar kötü ve çirkindi.

O ise... Bu dünyanın en güzeliydi.

“Soru sordum,” dedi ters bir sesle. “Yine cevap verememeye başladın.” Ona kaşlarını çatarak baktığımı fark ettiğinde, “Dedim ki,” dedi sesini yükselterek. “Sen benimle böyle konuşurken sevgiline mi bu kadar güveniyorsun?”

“Evet,” dedim ona dik dik bakarken. “Sevgilime güvenirim ben.” Gözleri kısıldığında, “İnsan çevresindekilere güvenmeyecek de kime güvenecek?” diye sordum kafamı eğerek. “Tabii... Ben hiç senin gibi sevilmeye değmeyen bir orospu çocuğu olmadığım için, en yakınından kazık yemek nasıl bir histir emin ol, bilmiyorum. Herkes çevresindekilere güvenir sanıyorum.”

Birden kahkaha attığında onun akıl sağlığının benimkinden bile kötü durumda olduğunu düşündüm. Suratını bana doğru yaklaştırırken sadece tek eli direksiyonun hakimiyetini sağlıyordu ve son derece hızlı gitmemize rağmen çevre yolunu kontrol bile etmiyordu. Panikle hız ibresine baktığımda daha 150’yi gösterdiğini gördüm. Nereye baktığımı fark ettiğinde yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü ve bana nispet yapar gibi arabanın hızını arttırdı, bunu yaparken hâlâ daha yola bakmıyordu.

Beni ensemden kavrayarak kendisine doğru çektiğinde bu ani hareketini beklemediğim için şaşkınlıkla ona doğru savruldu, direnememiştım bile. Ellerim bağlı olduğu için onu itirmek zor oluyordu ama neredeyse Songur kadar iri bir cüssesi varken zaten ona karşı fiziksel anlamda hiçbir şansım yoktu.

“Bana bak,” dedi. “Benimle düzgün konuşmazsan senin ağzına sıçarım. Duydun mu beni?” Ona cevap vermediğimde birden ensemden tutarak beni kapıya çarpmaya kalktı ama ellerimle son anda kapıya tutunarak

kafamın oraya çarpmasını engelledim. “Duydun mu beni dedim,” dedi sinirle. “Cevap ver lan bana!”

“Bırak beni orospu çocuğu!” diye bağırdım sinirle. Elinden kurtulmaya çalışırken kafamı kaldırdım ve ters şeride girmek üzere olduğunu fark ettim. “Yola baksana!” Korkuyla onu ittirdim. “Yola bak! Öldüreceksin bizi! Yola bak!”

Birkaç saniye önce kendini öldürmeyi düşleyen birisi için fazla garip bir cümleydi.

Bize doğru gelen bir arabanın farları gözümü kör ederken o kadar tiz bir çığlık attım ki, ne olduğunu anlayarak birden geri çekildi ve eliyle direksiyonun hakimiyetini topladı. O kadar ani ve hızlı bir şekilde bizi olmamız gereken şeride sokmuştu ki araba sağa doğru savrulmuştu. Kafamı çarpmamak için tutunmaya çalışıyordum ama ellerim bağlı olduğundan çok zordu, parmaklarımla boğumları bembeyaz kesilmişti.

Göğsüm korkudan hızla inip kalkarken tekrardan hayata döndüğümü hissettim ve aynı saniye içinde bana ani bir şekilde tekrar saldırdı. Elleri bu sefer siyah saçlarımdan geçmiş ve enseme kavramıştı. Saçlarımla köklerinden tutup beni kendine sertçe çektiğinde, “Senin orospu arkadaşında da böyle bir sorun vardı, biliyor musun?” diye sordu. “Kiminle nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu. O yüzden sonunda geberip gitti ya.”

“Amına koyduğumun şerefsizi,” dedim sinirle onu itirmeye çalıştığım da. “Seni öldüreceğim, orospu çocuğu. Seni öldürüp cesedinden geriye hiçbir şey bırakmayacağım. Seni kimseye bırakmayacağım, kendi ellerimle öldüreceğim ve kardeşine de her saniyesini izleteceğim. Anladın mı beni? Abisinin nasıl bir orospu çocuğu olduğunu...” Kafamı birden cama geçirdiğinde canımın acısından çığlık attım ama fiziksel acıyı umursayacak noktayı çoktan geçmiştim. “Kendi gözleriyle göreceksin, öğreneceksin. Öldüğünde ağlamayacak bile. Kimse seni özlemeyecek, Cesur. Kimse seni anmayacak. Mezarına bile kimse gelmeyecek. Kardeşin seninle aynı soy ismini taşıdığı için utanç duyacak, Doren senden çaldığı sevgilisiyle mutlu bir hayat kuracak. Ama sen benimle ve günahlarınla beraber... Cehennemde yanacaksın.”

“Senin hayatını sikerim,” dedi sinirle saçlarımdan tutup beni kendine doğru çektiğinde. Saç diplerim o kadar yanıyordu ki eğer tüketecek göz yaşım kalmış olsaydı şu an acıdan hüngür hüngür ağlıyor olabilirdim ama o kadar dipteydim ki, dökecek tek damla yaşım bile kalmamıştı. “Eğer

o amına koyduğumun sesini kesmezsen kimin olduğun sikimde olmaz Senin hayatının amına koyarım. Duydun mu beni? Seni acı çektirerek gebertir ve öyle sokağa fırlatırım.”

“Senin o leş ağzına bir gün silah sokmazsam adım Valeri değil,” dedim onu ittirdiğimde. “Ben kimsenin değilim, olmam da. Ama senin birilerinin yavru köpeği olduğun feci belli, biliyor musun? Beni öldürmek için yanıp tutuşmana rağmen yapamıyorsun. Ne oldu? Sahibin öyle bir şey yaparsan sana mama vermem mi dedi?” Bana öfkeyle baktığında, “Yoksa Songur’dan mı korkuyorsun?” diye sordum alaycı bir sesle. “Bence beni öldürmesen de ondan korkman lazım. Benim kafamı şu cama çarpman onun gözünde ölü olman için yeterli bir sebep zaten.”

“Sen Songur’un sikinde bile değilsin,” dedi alayla güldüğünde. “Kendini bu kadar önemseme.”

“Öyle mi?” diye sordum gülerek. “Vay be! Songur Yakut beni önemse-miyormuş! Kaynak, bir tane orospu evladının götü.”

Beni daha sert tuttuğunda birden elini sertçe ısırđım ve bağırarak elini geri çekti. Saç diplerim sonunda rahatladığında derin bir nefes aldım ve birden üzerine, kucağına doğru atladım.

Neye uğradığını şaşırđı belli-ydi çünkü çoktan direksiyonun haki-miyetini kaybetmişti. Şaşkınlığından faydalanarak birden sürücü kapısını açtığımda onu itirmeye çalıştım ama cüssesi o kadar iriydi ki onu sadece birazcık kıpırdatabilmişim.

“Ne yapıyorsun amına koyduğumun delisi...” Kapıya doğru gerilese de neye uğradığını şaşırđı için cebindeki telefonu almayı çoktan başarmıştım. Telefonu aldığım gibi kendimi arka koltuğa fırlattığımda sinirle bana doğru döndü. Bir koluyla direksiyonu tutmaya çalışırken iki koltuğun arasından soktuğu diğer koluyla da bana ulaşmaya çalışıyordu ama çoktan onun arkasına, koltuğun en köşesine geçmişim bile.

“Telefonun şifresini açabileceğini mi sanıyorsun, geri zekâlı?” diye sordu sinirle. “Beni daha fazla sinirlendirmeden ver şu telefonu.” Eliyle hâlâ bana ulaşmaya çalışıyordu ama aynı anda arabayı kullanırken bunu yapabilmesi pek mümkün değildi. “Versene lan telefonumu bana! Çıldır-tırma kızım beni! Bıktım senin salak salak hareketlerinden!”

Sinirlerinin gerilmeye başladığını hissettim. Bu benim için daha iyi miydi, yoksa daha kötü müydü kestiremiyordum. Sinirlenince zaten

düşük olan zekâ seviyesi daha da düşük bir hâl alıyordu ama fiziksel açıdan benden çok daha güçlü olduğu için sinirle yaptığı herhangi bir hareket ciddi anlamda yaralanmama neden olabilirdi. Hâlâ saç diplerimin yandığını hissediyordum.

“Şu arabadan çıktığımda bu lafların hepsini ağzına öyle bir dizeceğim ki,” dedim sinirle. Bu sırada telefonun kilit tuşuna basmıştım.

Önüme kilit ekranı geldi ve telefon benden altı basamaklı bir şifre istedi. Aklıma gelen fikirle kafamı aşağı eğerek hangi harfin hangi sayıya denk geldiğine bakmaya çalıştım. Sonunda 284536 sayısını kilit ekranına girdim çünkü Buğlem isminin klavyedeki sayısal karşılığı buydu. Telefon anında açıldığında dudaklarım alayla yana doğru kıvrıldı. Acınası. Şimdi kim aptalmış bakalım?

Telefonu açtığımı anlamaması için Songur’u aramak yerine hızlıca mesajlar kısmına girdim ve yeni mesaj oluşturma bastım. Kişi olarak Songur Yakut diye kayıtlı numarayı seçtim, başta onun numarası olup olmadığından emin olamasam da numarayı gördüğümde emin olmuşum çünkü numarasını ezber biliyordum. Cesur hâlâ telefonu benden almaya çalışırken titreyen ellerimle mesaj yazmaya çalışıyordum. Mesajı göndereceğim sırada Cesur birden arabayı kullanmayı bırakarak tamamen bana doğru döndü. Araba hızla sağa doğru savrulurken büyük bir çığlık kopardım ama olan biten bu ruh hastasının umurundaymış gibi görünmüyordu. Beni bez bebekmişim gibi çekiştirerek az önce oturduğum koltuğa tekrardan oturtmadan önce telefonu çoktan elimden almıştı.

“Canını yakmak istemiyorum,” dedi ilk kez bağırmadan. “Beni buna zorlama.” Sonrasında bakışları artık elinde olan telefona kaydı ve kili-dinin açıldığını fark etti. “Sen bunu nasıl açtın amma koyayım?” diye sordu şaşkın bir sesle.

“Çok zor olmadı inanır mısın?” diye sordum. “Acınasısın.” Kehribar rengi gözlerindeki bakış karanlık bir hâl aldı. “Sen bu kadar iğrenç bir herif olduğun için sana asla bakmayacak, emin ol. Yani o kadar boksansın ki... Senin yanında arkadaşını sırtından bıçaklayan biri bile iyi bir seçenek olarak kalıyor. Üstelik elinden tuttuğu kızı hamile bırakıp bir de çocuğa sahip çıkamadığını düşünürsek...”

Kendime o kadar kızgındım ki. Tek bir tuşa basamamıştım. Daha aceleci olmam gerekirdi. Tek yapmam gereken Songur’a konumumu atmaktı

ve nerede olduğumdan haberi olacaktı. Gelip beni bu hapis haneden kurtaracaktı.

Keşke kafamın içindekinden de kurtarması mümkün olsaydı.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu bana doğru döndüğünde. “Ne anlatıyorsun lan sen?”

“Bilmiyor musun?” diye sordum. “Çok yazık...”

“Kızım öldürürüm seni!” diye bağırdı bana doğru atıldığında. “Gerçekten söylüyorum, öldürürüm seni!”

“Öf, siktir git be!” diye bağırdım onu ittirdiğimde. “Öldürecek sen öldür! Sikimdeydi sanki!”

“Sen manyak mısın?”

“On saattir aynı şeyi bağırp duruyorsun,” dedim onun gibi sesimi yükselterek. “Yapabilecek götün olsa çoktan yapardın, yapamayacağın şeyleri de iddia edip durma.” Bana sinirle baktığında, “Kime çalışıyorsun sen?” diye sordum. “Kimin götünü yalıyorsun da üye olduğun örgüte ihanet edebilme lüksüne sahip olduğunu sanıyorsun?”

“Sen şu an ihanet ettiğimi mi sanıyorsun?” diye sordu alaycı bir sesle. “Ne ihaneti? Anka bir Karga’ydı. Yılanların götünü yalayan bir Karga hem de... Emin ol ölümü iki tarafı da çok mutlu edecektir. Arkasından üzülecek kimse olacağını sanmıyorum.” Bana aşağılar gibi baktı. “Sen hariç.”

“Onun adını ağzına alma!” diye bağırdım sinirle. Katlanamıyordum. Değil onun hakkında konuşmasını, onun ismini bile ağzına almasını istemiyordum. “Alma onun adını ağzına, orospu çocuğu!”

Yaşarken hiçbirini onu rahat bırakmamıştı. Oyunlarıyla, güçleriyle, hırslarıyla, onu bir türlü rahat bırakmamışlardı. Artık hayatta değildi. O yüzden en azından şimdi, gözlerini kapatıp gittiği yerde bunlardan uzak ve huzurlu olmasını istiyordum.

“Sen kendini çok önemli mi sanıyorsun?” diye sordu bana. “Seni kaçırmam örgütüme ihanet anlamına mı geliyor sanıyorsun?”

“Beni kaçırmayı Soysal Yakut asla yanına bırakmaz,” dedim net bir sesle. “Konunun benimle alakası yok. Sen bunu göremeyecek kadar aptalsın. Oğlunun senin için yaptığı onca fedakârlıktan sonra sen hâlâ iki yüzlü bir amcıkdan daha fazlası olamıyorsan o adamın bunu senin yanına bırakacağını hiç sanmıyorum. Arkadaki babana mı güveniyorsun? Bence fazla güvenmemelisin. Ben Soysal Yakut’tan bahsedilince titremeyen

adam görmedim.” Gergin bir şekilde bana baktığında, “Bak,” dedim gülererek. “Sen de titriyorsun işte.”

“Kes sesini,” dedi geri çekildiğinde. “Kes lan artık sesini! Otur, ağla şurada! Konuşmadan önce ne yapıyorsan onu yap! Sus, yeter!”

Keşke tam şu an bir mucize gerçekleşseydi ve birden elimde bir silah belirseydi. Yemin ederim onu vurmak için tek bir saniye bile beklemezdim. Aslında telefonunu alırken silahın orada olup olmadığını kontrol etmiştim ama hiçbir şey hissedememiştim. Beni ciddiye almadığı için silah bile taşıyor olabilir. Normaldi. Cüssesi benim cüssem neredeyse üç katıydı ama Songur’un bana verdiği silahı orada bırakmadığını, silaha el koyduğunu görmüştüm. Yani kendi silahı burada değilse bile benim silahım burada bir yerlerde olmalıydı.

“Aferin,” dedi sustuğumu fark ettiğinde.

“Amına koyduğumun şerefsizi,” dedim dişlerimi sıkarak. Sinirden kafayı yiyecek gibi hissediyordum. “Amacın ne lan senin? Ne istiyorsunuz siz benden? Neden yapıyorsunuz bunu?”

Az önce yaşadığım sessizlik tam şu an paramparça olmuştu. Benden ne istediklerini, neden beni öldürmeye bu kadar kafayı taktıklarını, bunun için Anka’yı bile öldürmeyi göze aldıktan sonra beni öldürmekten neden vazgeçtiklerini anlamıyordum. Belki birkaç dakika önce hiçbir şey umurumda değildi ve tek düşündüğüm ölümdü ama şimdi içinde bulunduğum duruma dikkat kesilmeye çalıştıkça aslında her şeyin ne kadar saçma olduğunu fark ediyordum.

Her şey saçmaydı gerçekten. Çünkü önünde upuzun bir hayat olması gereken en yakın arkadaşım benim için ölmüştü.

Cesedi değersiz bir çöp parçasıymış gibi yakılmıştı.

Ondan geriye tek bir şey bile kalmamıştı.

“Emir ne diyorsa onu yapıyorum,” dedi. “Konunun kişisel olarak seninle alakası olmadığına eminim.”

“Ne ile alakası var o zaman?” diye bağırdım sinirle. “Ne ile alakası var? En yakın arkadaşımı sırf adresimi öğrenebilmek için gecenin bir yarısı sıkıştırdınız ve istediğinizi aldınız. Ben ayağınıza gelince de değersiz bir çöpmüş gibi öldürüp cesedini yaktınız. Yapmadınız mı? Benimle alakası yoksa kiminle var?”

“Soru sorup durma, Valeri,” dedi Cesur önüne döndüğünde. “Sırt artık.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. İçimdeki bu öfkeyi anlatmaya kelimelerin yetebileceğini bile düşünmüyordum. Sakinleşmemin tek yolu kafamda onu tekrar tekrar öldürmektir. Başka türlü ona bakarken sakın kalamıyordum. Ben burada hâlâ ona bakarken ve yaşaması gereken tek kişi olan arkadaşım artık hayatta değilken... Sakin kalamıyordum.

“Bu oyun çok fena elinde patlayacak,” dedim gözümden akan yaşları sildiğimde. “O zaman ben de senin çaresiz olduğunda neler yaptığını çok iyi öğrenmiş olacağım. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Ben sana karşı, senin bana karşı olduğundan bile daha acımasız olacağım. Hatta Anka’ya karşı olduğundan bile...”

“Sen benim elimden...” Duraksadı. “Daha doğrusu onun elinden kurtulmayı bir başar da...” Kimden bahsediyordu? “Sonrasını o zaman düşünürüz.”

“Kimden bahsediyorsun?” diye sordum. Cevap vermedi. “Cevap versene bana, orospu evladı!”

“Kes lan sesini!” diye bağırdı o da aniden benim gibi. “Kes o sesini!” Birden telefonu eline aldı ve bana doğru döndü. “Çok mu konuşmak istiyorsun sevgilinle?” diye sordu ciddi bir sesle. Yüzünde tek bir alay belirtisi yoktu. Ruh hastası o kadar ani ruh geçişlerine sahipti ki artık yakalayamıyordum bile. “Gideceğimiz yere sadece beş dakika kaldı... Arayalım madem.”

“Ciddi misin sen?” diye sordum şaşkınlıkla ona baktığımda. Nereye gidiyorduk? Kafamı çevirip camdan dışarı baktığımda bir ipucu görmeyi bekledim. Tanıdık bir şey. Ama sağanak o kadar hızlıydı ki durmadan yağmur damlaları ile dövülen camdan bir şey seçilmiyordu.

“Neden olmayayım?” diye sordu. “Biliyor musun, bu hayatta aslında en çok hoşuma giden şey... İnsanların sandıkları kadar önemli olmadıklarını fark etmesi. Bu gece başı fazla belada. Yani, ben de sana nasıl vakit ayırıp geleceğini merak ediyorum doğrusunu söylemek gerekirse.”

“Hayatımda daha kötü bir manipülatör görmemiştim,” dedim ona gülerek.

“Ben sana konuşabilirsin demediğim sürece konuşursan telefonu suratına kapatırım ve bir daha aramam,” dedi net bir sesle. “Ona göre hareket et.”

Gülmüştüm ama Songur’un başının belada olduğunu duymak, ne kadar Cesur’a güvenmesem de kalbimin korkuyla hızlanmasına neden olmuştu. Onu da kaybedersem biterdim. Onu da kaybedersem benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Onu da kaybedersem düşlediğim ama kavuşmaya bir türlü cesaret edemediğim o ölümün kollarına atardım kendimi.

Hiç düşünmeden bunu yapardım.

Ondan başka hiçbir şeyim kalmamıştı elimde.

Anka’nın sesi kafamın içinde dolaştı. *Abin o kızı öldürdü.* Bu yüzden Songur... Anka’nın sesinin daha da yükseldiğini hissettim. Bana hata yaptığımı, Songur’a güvenmemem gerektiğini söylüyordu. *Yakutlar sahtedir.* Kafamın içinde aynı cümle defalarca yankılandı. Cümlesini bitirebilme şansı olsaydı eğer ne diyerek tamamlayacağını düşünüyordum ve olasılıkların hiçbirinde, o cümle iyi bir sonla bitmiyordu.

Bu sefer kendimi kandırmak istemiyordum.

Bu sefer canım acımasın diye bir yalanı yaşamak istemiyordum.

Bu sefer kalbimin tamamına ait olan birisinin hiç tanımadığım birine dönüşmesini istemiyordum.

Bu sefer abimde yaşadıklarımı yaşamak istemiyordum.

Cesur bana cevap bile vermeden telefonu eline aldı ve Songur’un numarasını tuşladığını gördüm. Telefon ilk çalışta açıldı. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Songur bir anda, “Neredesin sen, orospu çocuğu?” diye bağırdı. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki bağırmasını beklememe rağmen ben bile irkilmiştim. “Ananın amına geri sokacağım seni buraya geldiğinde!”

“Sakin ol, Kralım,” dedi Cesur alaycı bir sesle. “İyi geceler. Dolkan da yanında olduğundan tekil konuşmak istemem. Yanlış anlaşılacak istemem çünkü. İkinize de saygım sonsuz.”

“Ne anlatıyorsun lan sen?” diye bağırdı Songur gergin bir sesle. “Cesur, siktir git. Tamam mı? Siktir git. Bu gece o gece değil. Bu gece oynayabileceğin bir gece değil, oğlum. Bu gece öldürürüm seni. Duydun mu beni? Bu gece öldürürüm seni.”

“Bu gece ortalığı karıştırıyorsunuz yani,” dedi Cesur alaycı bir sesle. “Orasını anladık zaten. Bir oyunlar, bir planlar, bir şovlar... Herkes de

yutuyor tabii sizin numaraları. Yok birbirinizi çekip vuracakmışsınız da yok bilmem neymiş de. Ben atılmak üzereyken bu kadar aptallara mı kaldı gerçekten burası diye düşünüyor insan, üzüyor tabii. Başımıza ciddi ciddi bunu mu kral yapacaklar diye düşünüyor sonra. Bir daha üzüyor.”

“Senin yurdunu sikeyim!” diye bağırdı Songur. “Neredesin lan sen? Adresini at bana. Neredesin sen?” Cesur ona cevap vermediğinde tekrar bağırdı. “Ne ara kayboldun mekândan? Hangi itin götüne girdin lan?” Cesur’dan cevap gelmeyince çok daha yüksek bir sesle, “Cevap versene amına koyduğumun piçi!” diye bağırdı. “Nerede olduğunu söyle bana. Söyle! Hayatını sikmeye geleceğim!”

“Abiciğim sakın olsana sen biraz ya,” dedi Cesur sakın bir sesle. “Bakın, siz ikiniz de on numara oyun döndürüp duruyorsunuz, dedim ki ben neden boş boş oturuyorum ki bu gece? Ben de bir şeyler yapayım, bir geri döneyim, bir heyecan vereyim, bir eskileri yad edeyim istedim.”

“Cesur!” diye bağırdı Songur sinirle. “Ne anlatıyorsun lan sen bana gece gece?” Cesur’dan cevap gelmediğinde, “Amına koydurtma lan!” diye bağırdı. “Saklandığın deliği bulur gelir sıkarım kafana. Bu gece harbiden öldürürüm seni.”

“Eminim,” dedi Cesur gülerek. “Eminim, eminim yaparsın tabii. Saklandığım deliği bulursun. Sıkarsın kafama. Ama öncesinde burada seninle konuşmak isteyen birisi var, Yakut.”

Sonunda konuşmama izin verdiğinde telefonu aniden kapatacağından korkarak korkuyla, “Songur!” diye bağırdım. Bağırmadan tam önce Songur’un ağzını açacağını hissetmiştim ve sesimi duyar duymaz anında duraksamıştı. Sanki nefesi kesilmiş gibiydi. Birkaç saniye ondan ses gelmedi bile. Bu yüzden korkuyla tekrardan, “Songur!” diye bağırdım.

“Ta da!” dedi Cesur haddinden fazla neşeli bir sesle. “Nasıl? Beğendin mi sürprizimi, Yakut?”

“Ona dokunma!” diye bağırdı Songur. O kadar yüksek sesle bağırıyordu ki boğazı yırtılacakmış gibi hissediyordum. “Dokunma lan ona! Hayatını sikerim senin! Dokunmayacaksın ona!”

“Dokunmuyorum zaten,” dedi Cesur pişkin bir şekilde. “Emir ne derse onu uyguluyorum. Biraz hırpaladım onu tabii. Olur o kadarı da.”

“Cesedini sokak itlerine yem edeceğim senin,” diye bağırdı Songur sinirle. “Senin var ya... Hayatında sikilmemiş tek kişi bırakmayacağım.” Cesur’dan cevap beklemiyormuş gibi birden, “Valeri!” diye bağırdığında oturduğum yerden sıçradım. “İyi misin? Bir şey yaptı mı sana?”

Aslında saçma asılmış ve kafamı cama geçirmişti ve yanağımın bu yüzden mosmor olduğuna emindim ama bu gece çok daha kötü şeyler yaşadığım için umurumda bile değildi.

“Hayır,” dedim titreyen bir sesle. “Hayır, bir şey yapmadı. İyiyim. Songur...”

“Senin belanı sikeceğim,” diye bağırdı Songur, Cesur’a. “Duydun mu beni? Senin sülaleni sikeceğim. Ne istiyorsun lan kızıdan? Orospu çocuğu!”

“Dur bir saniye ya,” dedi Cesur alaycı bir sesle. “Orospu çocuğu olan sen değil miydin? Hafızam beni yanıltmaya mı başladı yoksa?”

“Kendi ölüm fermanını imzalıyorsun şu an,” diye bağırdı Songur. Az öncekine göre daha kısıktı sesi ama hâlâ boğazı yırtılacakmış gibi geliyordu. “Sadece kendi ölüm fermanını da değil... Senin tüm sülaleni, geçmişini, şu anını, geleceğini, kanınla uzaktan yakından olan herkesi, ölmüşlerinin sızlayan kemiklerini bile sikeceğim, orospu çocuğu!”

“Siktir git lan!” diye bağırdı Cesur. “Hâlâ bana emir veriyor orospunun çocuğu!”

“Orospu çocuğu sussana!” diye bağırdı başka bir ses birden. Bunu beklemediğim için hafifçe sıçramıştım. Ses muhtemelen Dolkan’a aitti. Korkudan ve gerginlikten çok dikkat edemesem de daha önce duyduğum o sese benziyordu. “Öldürecek işte seni oğlum, neden kendi mezarını da kazmaya başlıyorsun? Geri zekâlı orospu çocuğu seni.”

“Bu kız sana nasıl baktı lan?” diye sordu birden Cesur gülerek. “Bayağı da güzel. Nasıl ikinci kız olmayı kaldırdı?”

“Ne diyorsun sen lan?” diye bağırdı Songur. “Ağzını sikeceğim senin.”

“Sen aslında şu Ertekin ile beraber değil misin?” diye sordu Cesur. “Bu kız da onun yedeği değil mi?”

Yalissa’dan mı bahsediyordu? Bazılarının onları sevgili sandığını biliyordum ama ben hayatına girdikten sonra bununla işi olmamıştı. O kızla bir kere bile yan yana gelmemişti. Beraber kızı okulundan aldığımız gün hariç, zaten o gün ben de yanındaydım. Nasıl hâlâ onları aynı cümlede

yan yana getirebiliyordu ki? Songur ile yakın olmamasına rağmen onun çevresindeydi bir şekilde, bu yüzden Songur'un o kızla arasında hiçbir şey olmadığını bildiğine emindim. Sadece bizi sinirlendirmek için yapıyordu

Songur zaten sinirlenmeye dünden razıydı.

Ama bu sefer benim sinirlerime oynamayı da başarmıştı.

“Düzgün konuş be!” diye bağırdım sonunda sinirlenerek. Saatlerdir bana söylemediği kötü söz, etmediği hakaret kalmamıştı. Şimdi de ilişkiye kime burun uzatıyordu. Bu herifin ölümünü izlemek bile içimi rahatlatmazdı artık. “Ne diyorsun sen?”

Bir şey daha diyeceğim sırada, birden saçlarıma asıldı ve çığlık atmama neden oldu. Saçlarıma asılan elini ittirmeye çalıştım, çığlığım boğazıma takılmıştı.

“Harbiden hayatını sikerim bak senin!” diye bağırdı Songur çığlığımı duyduğu saniye. “Dokunma ona, yakma canını, öldürürüm seni! Geber tirim! Duydun mu? Bir kere daha ona çığlık attırırsan babanı da anneni de hatta kız kardeşini de öldürürüm. Anlatabiliyor muyum amına koyduğum?” Cesur ona cevap vermediğinde, “Cevap versene lan!” diye bağırdı sinirle.

“Şu boş tehditler yerine gerçekten işe yarar şeyler yapabilirsin,” dedi Cesur alaycı bir sesle. Ama ondan korktuğunu biliyordum. Korkuyordu çünkü saniyesinde saçlarıma kavrayan parmakları beni serbest bırakmıştı. İyice gerileyerek sırtımı koltuğa yasladığımda yüzüne tükürmemek için kendimle savaş vermem gerekti. Aslında bana ne yapacağı umurumda değildi ama bana saldırdığında istemsizce çığlık atacağımı ve bu çığlığın Songur'u paniğe sürükleyeceğini biliyordum.

Onun sözünü dinlememiştim.

Bana söz verdirmişti.

Sözler benim için önemlidir, demişti. Eğer sözümü bozarsam benimle arasını bozacağını söylemişti. Ve durmadan ihanete uğrayan bir adam için sözlerin ne kadar ciddi olduğunu anlamak zor değildi. Çünkü ona söz veren kimse sözünü tutmamıştı.

Ben de tutmamıştım.

Ben de onlardan biri olmuşum.

Bana ne kadar kızgın olduğunu hayal bile edemiyordum. Etmek de istemiyordum. Her zaman bir ileri iki geri demiştik. Bir anda on adım

ileri gitmiştik ama şimdi tek gecede bin adım geri gidecekmişiz gibi hissediyordum.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Songur bağırarak. “Ne istiyorsun lan? Söyle! Söyle ne istiyorsan!”

“Babana karşı gelmeni,” dedi Cesur alay eder gibi. “Yapar mısın bunu?” Gülmeye başladı. Tam olarak neden bahsediyordu karşı gelmek derken emin değildim ama Songur’un babasına karşı hiçbir şey yapmayacağının, daha doğrusu yapamayacağının farkındaydım. Herkes farkındaydı. “Daha doğrusu, yapabilir misin?”

Kısa bir anlık sessizlikten sonra, “Sen çok komik bir orospu çocuğusun,” dedi Songur bağırarak. Sinirleri nasıl bozulmuşsa artık gülmeye başlamıştı. “Adresi ver, Cesur. Siktirtme bana belanı. Ona dokunursan götünü kanırtta kanırtta sikerim senin. Bunu hiç unutma. Tamam mı?”

“Yok ya, şimdi gelme,” dedi Cesur alaycı bir şekilde. “Önce biz biraz vakit geçirelim, değil mi Valeri? Sen kal ama hatta, neler yaptığımızı sana da anlatmış olalım.” İğrenerek ona baktım. Sanki beni daha fazla ne kadar tiksindirebileceğini ölçmeye çalışıyordu. Sınırım çoktan geçilmişti. “Ama buna dayanabileceğini sanmıyorum. Bu durumda... Teklifimi değerlendirmen çok daha iyi olur. Senin açından.”

“Senin leşini bile yakacağım,” diye bağırdı Songur. “Kız kardeşin bile tanıyamayacak cesedini, mezarın bile olmayacak. Peşinden de onu yollayacağım. Bir hiç olacaksınız. İkiniz de. Hiç var olmamış olacaksınız.”

“Kardeşimi bu işe karıştırma lan!” diye bağırdı Cesur. Gerçekten sinirlenmişti. Onun Songur ile oynadığı gibi Songur da onunla oynayabiliyordu. Zayıf noktasının kardeşi olduğunu biliyordu.

“Ağzını açma bana!” diye bağırdı Songur. “Orospunun evladı! Sevgilime ver lan telefonu!” Cesur ona cevap vermeyince, “Anasını siktiğimin çocuğu!” diye bağırdı öfkeyle. “Cesur, siktirtme kendini! Kıza ver telefonu, sesini duyacağım, belanı sikerim yoksa. Duydun mu beni?”

“Bir kere de emirleri sen verme lan!” diye bağırdı Cesur sinirle. “Senelelerdir aynı şey. Sıkıldım lan senden! Siktir git artık!”

“Cesur!” diye bağırdı Songur. Sonra sakinleşmeye çalışıyormuş gibi, “Cesur, Cesur, Cesur,” dedi kendi kendine. Sonra tekrardan, hiç beklemediğim bir anda, “Hayatını sikeceğim senin, Cesur!” diye bağırdı. “Hâlâ bana emir diyorsun ya!” diye bağırdı çileden çıkmış gibi. “Hâlâ gelmiş

bana emir diyorsun! Ne emri, orospu evladı?” Sakinleşmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldığı anda sakinleşebileceğine ihtimal bile vermedim ve o da beni şaşırtmayarak sesini az öncekinden bile daha çok yükselterek “Ne emri lan?” diye bağırdı. “Babanın kemiklerini sikeyim senin, soysuz piç! Seni o evden çıkardığım günün şafağını sikeyim. Geberip gitseydin keşke orada. Keşke ben de geberip gitseydim. Sizi kurtaracağıma orada geberseydim.”

“Siktirtme bana evini,” dedi Cesur sinirle. “Şu kozu oynamasan olmuyor, değil mi? Kurtarıcı kozunu. Mazide kaldı o günler, Yakut. Kim-senin sana hayat borcu yok artık. Kabullen şunu. Sen soy isminden başka bir şey ifade etmeyeli çok oluyor. İnsanlar sadece gücün için yanında. Onları korursun diye. Korumadığında ne oluyor?” Songur ona cevap vermediğinde, “En azından ben seneler önce rengimi belli etmiştim,” dedi Cesur gülerek. “Şimdi Dorenler ne bok çıktı sence?”

Arabayı park ettiğini o an fark ettim. Bir hastanenin önünde olduğumuzu da. Arabadan çıktıktan sonra ben daha çıkamadan benim kapımın önünde belirmişti. Beni bez bebek gibi sırtına aldığı anda hastanenin bahçesinden içeri girdi ve ön kapıyı es geçerek arkaya doğru geçerek yürümeye başladı.

“Songur!” diye bağırdım hangi hastanede olduğumuzu fark ettiğim an ama Cesur konuşmama izin vermeden avucunu ağzıma bastırdı.

“Lan sana canını acıtma demedim mi?” diye bağırdı Songur. “Ne yapıyorsun lan sen?”

“Canını acıttığım falan yok Yakut,” dedi Cesur. “Sen burada boş yapacağına teklifimi değerlendir. Söylediğimi yapacak mısın?”

“Babama karşı gelmekten mi bahsediyorsun?” diye sordu Songur alaycı bir sesle. “Gerçekten onu ciddi olarak mı sunmuştun? Hayır, yapmayacağım. Babama asla karşı gelmem ben.”

Şaşırmadım. Ama kırıldım.

Buraya gelip beni kurtarabilecekken babasını seçmesine tabii ki kırıldım. O benim her şeyimdi. Elimde kalan tek şeydi. Önceliğimdi. Ama ben onun için bunların hiçbirisi değildim.

Songur Yakut’a güvenme, diye fısıldadı en yakın arkadaşım kafamın içinde. Neticesinde günün sonunda o Soysal Yakut’un oğlu.

“Her zamanki gibi,” dedi Cesur gülerek. Nedense bana baktığını hissediyordum ama şu an ona bakıp sinirlerimi daha da bozmak istemiyordum. “Kendini önemli sanan insanlar aslında önemli olmadıkları gerçeği ile tanışıyorlar.”

“Babamı da bırakmam sevgilimi de,” dedi Songur gülerek. “Neyse ki senin gibilerin sarısmayı başaramayacağı bir tahtta oturuyorum. İstedğim kadar kişiyi önceliğim yapabilirim.” Bu ne demekti şimdi? “Onu sakın hastanenin çatısına çıkarma.” Şaşkınlıkla donakaldım. Nereden biliyordu? “Aklından bile geçirme. Duydun mu beni?”

“Ne diyorsun lan sen?” diye sordu Cesur şaşkın bir sesle.

“Sen benim ne dediğimi çok iyi biliyorsun, Cesur!” diye bağırdı Songur. “Sen beni yeni yetme mi sanıyorsun? Beni oyalama numaralarını yer miyim sanıyorsun? Aykan’a mı güveniyorsun? Onu da seni siktiğim gibi sikerim. Paramparça eder, cesedini lime lime edip tüm paralı köpeklerine bir parçasını dağıtırım. Ne vaadetti sana? Eski bir arkadaşın söylediğine göre... Biz güçleneceğiz, Yılanlara isyan çıkaracağız, örgütleri yok edeceğiz, seçilen kralı değil istediğimizi yapacağız, seni kral yapacağız gibi saçma sapan vaatlerde bulunuyormuş insanlara. Bu kadar mı çaresiz kaldın, oğlum? Benden kurtulmaya bu kadar mı ihtiyacın vardı da saçma sapan bir hayal uğruna her şeyi sikip attın?” Cesur ona cevap vermediğinde, “Ne oldu?” diye sordu alaycı bir sesle. “İkili oynadığın ortaya çıkmaz mı sandın? İhanet eden bir orospu çocuğu olduğun fark edilmez mi sandın?”

“Siktir git!” diye bağırdı Cesur hastaneden içeri girdiğinde. Merdivenleri hızlıca tırmanmaya başlamıştı bile.

“Sevgilimi bırak, Cesur!” diye bağırdı Songur. “Belki bunu yaparsan sana insafı davranırım.”

“Kalsın,” dedi Cesur alaycı bir sesle ama eskisi kadar neşeli olmadığını farkındaydım.

“Oraya geliyorum, Cesur,” dedi Songur ilk kez sakin bir sesle. Sonra birden bağırarak, “Oraya geliyorum!” dedi ve aslında sakin olmadığını bir kez daha göstermiş oldu.

“Ordunu toplaman kaç saat sürer acaba?” diye sordu Cesur alaycı bir sesle. Bu sırada beni bırakması için debeleniyordum ama asla ona karşı koyamıyordum.

“Kaç adamın var aşağıda?” diye sordu Songur. “Yirmi mi? On mu? Sikimde bile değil. Tek başıma geliyorum.”

“Sen tek başına adım atamazsın,” dedi Cesur gülerek. “Baban izin vermediği sürece hiçbir şey yapamazsın. Madem oyunumu çözdün. Madem artık arkamda Aykan’ın olduğunun farkındasın, o zaman anlamam gerekir, Yakut. Bu bir isyan. İçeride bir sürü adamınızın size ait sandığınız sadakatleri ona ait. Sen şimdi buraya gelsen ve senden başka kimsenin salak olduğunu bilmediği bu Yılanlara, örgütten bile olmayan bir kız için ateş saçsan sence senin üstlerin bu duruma ne derdi?” Ne dediğinden hiçbir şey anlamıyordum. Neden bahsettiği hakkında en ufak fikrim dahi yoktu. “Biliyorsun,” dedi Cesur alaycı bir sesle. “Üstlerin gözüne giremezsen eğer, Kral olamazsın. Sen bunca sene çalışıp durduğun bir şeyi bir kız için riske atmazsın. Zeki adamsın.”

“Savaşı başlatırsam kimsenin onayına ihtiyacım kalmaz,” dedi Songur rahat bir sesle. “Babamın da. Üstlerin de. İstedğim kadar adamı, istediğim yere dökebilir ve çıkan kargaşada seni de adamlarını da istediğim gibi perişan edebilirim. Gerçekten bunları düşünmeye aklın yetmiyor mu senin?”

“Sen babanın savaş çıkarmana izin vereceğini mi sanıyorsun gerçekten?” diye sordu Cesur gülerek. “Hayal dünyandan çıkmanı tavsiye ediyorum.”

Songur da tıpkı onun gibi güldü. “Babamdan emir almıyorum, Cesur.”

“Ne zamandan beri?” diye sordu Cesur alaycı bir sesle.

“Tam şu andan beri,” dedi Songur net bir sesle. “Yerinde olsam Valeri’yi bırakır ve oradan kaçmanın bir yolunu bulurdum. Bu sana son uyarım. Bir dahakini sözle yapmayacağım.”

“Elinden geleni ardına koyma,” dedi Cesur umursamaz bir sesle. Ya Songur’un söylediklerini yapabileceğine ihtimal vermiyordu ya da Aykan denilen adama fazla güveniyordu. Adamın ismi tanıdık geliyordu ama isminin nerede geçtiğini hatırlayamıyordum. Zaten kafam o kadar karışık ki... Hatırlasam mucize olurdu.

“Emin ol, koymayacağım,” dedi Songur.

“Kendini öldürmüş olacaksın,” dedi Cesur alaycı bir sesle. “Başka bir şey değil bu.”

Songur'un ona cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattığında merdivenleri çıkan adımları hızlandı. Bu sırada ellerimdeki ipi çözmeye çok yaklaştım. Sonunda ipi çözmeyi başardığımda derin bir nefes aldım ve etrafı izlemeye başladım. Beni çatıya neden çıkarmaya çalıştığını anlamıyordum ama eğer o çatıya bu durumda çıkarsam korkudan anında bayılacağımı biliyordum. Yükseklik korkum hafife alınacak türden değildi ve bu gece, kafam hiç yerinde değildi.

Nasıl olacaktı ki?

Sanki yüzyıldır aynı geceyi yaşıyorduk ve felaketler biraz olsun azalmıyordu.

Sonunda kaçma fırsatı yakaladığımda bir pencerenin kenarından geçiyorduk. Hastanenin binasında tadilat olduğu için karşıdaki binanın penceresi ile bu pencere arasında uzun, gri bir merdiven vardı. İki pencerenin de ucuna dayanmıştı. Eğer buradan atlayıp kendimi pencereye atabilseydim, Cesur'un peşimden gelme ihtimali yoktu çünkü merdivenin onun cüssesini kaldıramayacağını bilirdi. Ama sahip olduğum yükseklik korkusu ile beraber oradan diğer pencereye geçmem imkânsızla eş değerdii. Korkudan ölebilirdim bile.

Ölsem de şu saatten sonra umurumda değildi ya.

En azından Songur'un başını belaya sokmamış olurdum.

Bu yüzden kendime üzerine düşünmek için fırsat bile vermedim. Cesur'un elindeki telefonu kaparak birden onu ittirdim ve omzundan zıplayarak pencereye doğru koşmaya başladım. Ne olduğunu anlamasına fırsat bile vermeden pencereden kafamı içeri soktum ve merdivene doğru bir adım attım. Bakışlarım yanlışlıkla aşağı kaydığında yükseklik yüzünden başım döndü ve kusacağımı sandım. Gözlerimi oradan çekmem gerektiğini, aşağı bakmadan ilerlemem gerektiğini biliyordum ama yükseklik bir bataklık gibi beni kendisine çekiyordu. Daha ilk adımda devam edemeyeceğimi hissettiğimde kafamı kaldırıp arkama baktım ve Cesur'un orada olduğunu gördüm. Tahmin ettiğim gibi buraya gelemiyordu. Bana bağırıp küfrettiğinin farkındaydım ama esen rüzgârdan ve çakan şimşekten dolayı neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Yağmur üstümü başımı anında sırlıslam yaparken, ayağımdaki spor ayakkabıların merdivende kaymamasına dua ederek bir adım daha attım. İpin üzerinde yürüyen bir cambaz gibiydim ama benim ne dengem ne de şansım vardı.

Bir adım daha attığımda ayakkabılarım az kalsın kayıyordu. Kalbim korkuyla çarpmaya başladığında aşağı bakmamak için kendimi zorladım ve yine arkama baktım. Cesur hâlâ orada bekliyordu. Bunu başaracağımı karşı inancı olmadığı belliydi, beni karşı taraftan yakalamak için diğer binaya gitmeye bile zahmet göstermiyordu.

Ama ne kadar ciddi olduğumu fark edince oraya doğru hareket edecektim.

Bu yüzden hızlı olmam lazımdı.

Gök tekrar gürlediğinde kalbim ağzımda atmaya başladı. Bir adım daha atacağım sırada elimdeki telefonun titremesi ile ayaklarım da titremeye başladı ve bir kez daha kaydım. Neyse ki bir ayağım kaymasına rağmen diğerinin adımını sağlam atabiliyordum. Yoksa burada, on kat yüksekte, yere düşmem ve ölüp gitmem kaçınılmazdı.

Belki de olması gereken buydu.

Arayanın Songur olduğunu fark ettiğimde telefonu açtım. Konuşmama izin bile vermeden, “Nereye çıkardın onu, orospu çocuğu?” diye bağırdı.

“Songur,” dedim titreyen bir sesle. “Benim. Rosa.”

“Valeri?” dedi inanamıyormuş gibi. “Neredesin sen?”

“Asıl sen neredesin?” diye sordum korkuyla olduğum yerde sayıklarken. İlerlememem gerektiğini biliyordum ama bu yağmurda ayağım bir kere kayarsa bir daha toparlayamazdım.

“Hastanenin altındayım,” diye cevapladı beni anında. “Seni nereye çıkardı? Telefon neden sende?”

“Kaçtım ondan,” dedim. Yağmur biraz daha hızlanmıştı. Bu yüzden hissettiğim korku da arttı. “Yukarıdayım. Binaların arasında bir merdiven var... Orada yürümeye çalışıyorum.”

“Ne?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Ne yapıyorsun?” Ona cevap veremediğimde, “Valeri, in oradan aşağı!” diye bağırdı. “Yüksekten korkuyorsun sen. Deli misin? Bunu yaparken aklın neredeydi?”

“Beni kurtarman riskliymiş,” dedim bir adım daha attığımda. “Buna gerek yok.” Bir adım daha atacağım sırada korkuyla geriledim. Telefonu kulağımda tutmam dengemi sağlamak konusunda hiç yardımcı olmuyordu. “Ben kendim kurtulurum. Senin de kendini feda etmene gerek yok. Benim için. Ben hiçbir şeye değmem çünkü. Hiçbir şeye değmem

ben.” Bana cevap vermesine bile izin vermeden, “Kurtulamasam da sikiimde değil,” dedim. “Umarım dūşerim. Ölmem lazım benim. Gerçekten, ölmem lazım artık benim.”

“Valeri,” dedi. Sesinden ne kadar sinirli olduğunu anlayabiliyordum ama bağırmamak için kendini zor tutuyordu. “Ne saçmalıyorsun sen?” Ona cevap vermediğimde, “Valeri yapma bunu bana,” dedi sinirli bir sesle. “Bunu yapma bana. Hakkın yok böyle bir şey yapmaya bana. Böyle konuşma benimle!”

“Bir şey demedim ki,” dedim. Kafamı istemsizce aşağı eğdiğimde yükseklik yüzünden başım döndü ve korkuyla çığlık attım. Sanki burada olduğumu unutmuştum. “Özür dilerim,” dedim birden ağlamaya başladığımda. “Özür dilerim. Özür dilerim, Songur. Çok kızdın mı bana?”

Normalde sorması gereken sorunun, “Sen kafayı mı yedin?” olması gerekirdi. En azından ben, benim gibi bir insanla şu an konuşuyor olsaydım bunu söylerdim. Ama o benim düşündüğümün aksine gayet sakin bir şekilde yaklaşarak, “Kızmadım,” dedi. “Kızmadım, bebeğim. Kızmadım. Hiç kızmadım.”

“Hiç mi kızmadın?” diye sordum anlamsız bir şekilde. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ona odaklanmaktan düşüncelerime odaklanamıyordum.

“İnsan bebeğine kızar mı hiç?” diye sordu. “Hiç kızmadım.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim. Ağlamaya başladığım için gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ve zaten sağanak yağdığı için zar zor attığım adımları atmamı daha da zorlaştırıyordu.

“Ben sana hiç yalan söylemem,” dedi net bir sesle. “Dikkatli yürü, Valeri. Dikkatli yürü. Dünyamı durdurma benim. N’olursun.”

Benim dünyam çoktan durmuştu.

Oyunun beni atacağı yok. Sahneleri oynayacak gücüm ise kalmadı.

Benim bu oyundan kendimi atmam lazım.

Ya da hemen buradan aşağı.

“Benim dünyam çoktan durdu,” dedim. “Yürümek istemiyorum ki. Düşmek istiyorum.” İstemsizce gözlerim aşağı kaydığında gözyaşları yüzünden bulanıklaşan görüşüm beni paniğe sürükledi ve kendimi bir anda korkuyla çığlık atarken buldum.

Birkaç saniye sonra, "Va-le-ri!" diye bağırdığını duydum telefonun diğer ucundan. Teker teker heceleyerek bağırmaya başlamıştı. "Valeri, ölümüm olacaksın!" Sesi o kadar yüksek geliyordu ki muhtemelen şu an bağırmaktan boynundaki damarlar teker teker belirginleşmişti ve boğazı yırtılmak üzereydi. "Bak, yemin ediyorum! Ölüm sebebim olacaksın, Valeri."

"Özür dilerim," dedim kendimi zar zor toparladığımda. "Özür dilerim. Bilerek yapmadım. Bilerek yapmadım, Songur. Bilerek yapmadım hiçbir şeyi." Bir adım daha attığımda, "Ben galiba yürüyemeyeceğim," dedim korkuyla. Midem ağzıma gelmişti ve hemen aşağı kusmamak için kendimi zor tutuyordum. "Yürüyemeyeceğim ben. Düşeceğim. Düşeceğim buradan."

"Valeri!" dedi bağırarak. "Yemin ederim kendimi vururum bak!" Korkuyla donakaldığımda, "Öldürürüm kendimi!" diye bağırdı. "Senin gibi sadece lafta kalarak da yapmam bunu! Duydun mu söylediklerimi? Çileden çıkarma beni." Ona cevap veremediğimde, "Ya sen beni nasıl bir hâle soktuğunu farkında mısın şu an?" diye sordu neredeyse çaresiz bir sesle. Onun sesini ilk kez böyle duyuyordum. "Sen nasıl sürekli ölümle tehdit edebilirsin lan beni, ben sen yaşa diye burada şekilden şekle girerken!"

"Özür dilerim," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Özür dilerim, gerçekten. Songur..."

"Özür dileme, Valeri," dedi. "Yürü sadece. Sadece yürü. Tamam mı?"

Sanki görebilecekmiş gibi kafamı salladım. "Yürüyorum."

"Aferin sana."

"Adım atıyorum şimdi."

"Acele etme," dedi. "Dikkatli ol."

"Tamam," dedim adım attığımda. "Sanırım altı adım falan atsam varmış olurum oraya." Arkama döndüğümde, "Cesur gitmiş," dedim. "Acele etmem lazım. Dolaşıp beni yakalayacak."

"Onun ölmüşlerini sikeyim ben," dedi sinirle. "Sen acele etme. Ben seni kurtarırım."

"Kurtarır mısın?"

"Evet," dedi yemin eder gibi. "Her zaman."

“İnanıyorum ben sana,” dedim. “Sen bana kötü bir şey yapmazsın. Ona da.” Muhtemelen neden bahsettiğimi anlamıyordu bile. Normaldi. Çünkü ben de anlamıyordum. “İki adım daha attım şimdi.”

“Acele etme,” dedi sadece.

“Savaş başlatmak ne anlama geliyor?” diye sordum bir adım daha attığımda. Onunla konuşmak beni garip bir şekilde sakinleştiriyordu.

“Sen bunları siktir et,” dedi. “Sadece adım at.”

“Peki,” dedim ısrar etmeyerek. “Bir adım daha attım.”

Bir adım daha atacağım sırada ayağım birden boşlukta sallandı ve birden çığlık attım. Ben çığlık attığımda Songur’un sesi kesildi, hemen ardından sinirleri bozulmuş gibi bağırdı. Rusça konuştuğuna emindim ama ne söylediğini kestiremiyordum. Muhtemelen küfrediyordu.

Bir şey sordu ama hâlâ Rusça konuşuyordu ve farkında değildi.

“Türkçe’ye çevir,” dedim kendimi toparladığımda.

“İyi misin?” diye sordu sakın tutmak için kendini zorladığı sesiyle.

“Evet,” dedim. “Ayağım boşlukta sallandı bir an sadece. İyiyim. Bir adımım kaldı sadece.”

“Senin bir adımın benim ömrümden on sene götürüyor amına koyayım,” dedi kendi kendine. “Dikkatli at şunu ve aşağıya doğru koş tüm hızınla.”

“Tamam,” dedim. “Tamam. Bu sefer seni dinleyeceğim.”

Söylediğime bir yorum yapmadığında son adımı da attım ve kendimi pencereden içeri soktum.

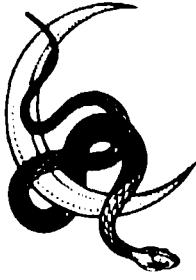
“Girdin mi?” diye sordu gergin bir sesle.

“Evet,” dedim. “Evet.” Gözlerimden akan yaşları sildiğimde kendime engel olamayarak birden, “Seni seviyorum,” dedim. “Çok seviyorum seni.”

Bana cevap vermedi bile.

Sadece silah sesi patladı.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

II. BÖLÜM:

BİR DAHA AÇILMAYACAK BİR KAPI

Üzerime bir kapı kapandı.

Ve bir daha hiç açılmayacak.

Çünkü anahtarı artık ölümler diyarında.

Hayat ve ölüm arasında bu kadar ince bir çizgi olduğunu, birilerini kaybedene kadar fark edemiyor oluşumuz çok garip, değil mi? Ama insan gerçekten de hafıza denen şeyden nasibini alamamış bir varlık. Hayatına birileri giriyor sonra çıkıyor. Ya toprağa giriyor ya da geçmişinde kalıyor. Kaybettiğin her seferinde, artık elimdekilerin değerini bileceğim diyorsun ama kendine böyle bir söz verdiğini unutmak birkaç gününü bile almıyor. Sonra devam ediyorsun. Sadece kaybettiklerine yanıyorsun ve elindeki-lerin kıymetini bilmeyi unutuyorsun. Sıradaki tümseğe kadar arabayı son hızla kullanıyorsun, frene bile basma gereği duymuyorsun. Ama bana göre hayat, unutkanları ve değer vermezleri sevmiyor. Belki de bu yüzden, artık verdiğin sözleri unutmayana kadar seni aynı acıları yarattığı farklı senaryolara maruz bırakarak test ediyor.

Ve sen testten hep kalıyorsun.

Çünkü unutkansın, değer bilmezsin, durup hiç düşünmezsin; geçmişini hep hatırlarsın ama ondan ders çıkarmayı beceremezsin. Çünkü nihayetinde insansın.

Daha fazlası değil.

Nihayetinde insansın. Elindekisinin değerini bilmemek mayanda var. Suçun olmayan şeyler yüzünden sırtına kambur edinmekte bir numarasın ama gerçekten suçlu olduğun bir şey olduğunda, kör numarasını senden daha iyi kimse oynayamaz. Sevgiyi iliklerine kadar hissetsen de nefret

uğruna vücudundaki tüm kemikleri parçalayabilecek hâle gelebilirsin. Avucunda olanlara hiç bakmazsın, anca başkalarının elinde zar zor tuttuğu şeyleri arzularsın. Her gece sabahı dilersin ama güneş doğduğunda, elindeki hiçbir fırsatı gerçekten değerlendirmez ve sadece güneşin batmasını beklersin. Böylece vicdanını susturarak bir şeylerden şikâyet etmeye devam edebilirsin. Uyuyup uyandığın evi ateşe verebilecek kadar nankörsün çünkü sokakta sabahlayan insanların varlığını bile unutacak kadar unutmaksın. Boyundan büyük savaflara girmek için senden daha meraklısı yok, üstelik hazırlık yapman gerektiğini bilmene rağmen bununla uğraşmayacak kadar kendini beğenmişsin ama yenilgiyi tattığın anda bunun yüzünden kendini değil de Tanrı'yı suçlayacaksın. Muhtemelen onu bir gün bile anmayacak sonra dipte sana neden cevap vermediğini sorgulayıp hayıflanacaksın. İnsansın nihayetinde. Bu dünyada nefret ettiğin ne varsa hepsinin karışımından başka hiçbir şey değilsin.

Bu dünyada olmamak için savaş verdiğim şeylerin hepsinden başka hiçbir şey değilim.

Kaybettiğim herkesin yasını tutmaktan kendi hayatıma bakamıyorum. Bu yüzden hayatımdaki herkesi kaybetmeye devam ediyorum. Yalnızlıktan yakınıyorum ama... Ama işte... En yakınımın suratına da kapıyı ben çarpıyorum.

Sonra o kapı bir daha hiç açılmaz işte.

Bak öldü, gitti.

Ben de burada hâlâ nasıl hayatta kalabildiğimi sorguluyorum.

Kurduğum denkleme göre benim için ölecek hiç kimse kalmadığından, sıranın bana gelmesi gerekirdi. Gözlerimi kapattığımda bir daha açmamam gerekirdi. Her sabah tekrar ve tekrar başlayan, asla bitmeyen bu eziyetin sonunda bitmiş olması gerekirdi.

Ama öyle olmadı.

Çünkü benim için ölebilecek birisi hâlâ var.

Ben kendimi ne kadar onun değer verebileceği birisi olmaya layık görmesem de.

Bana değer veren birisi hâlâ var.

Şaşırtıcı bir şekilde.

Hâlâ ne olduğunu idrak edemez hâldeyken kolumdan tutulup bir kere daha çekildim. Son birkaç saattir bez bebek gibi oradan buraya

savruluyordum ama şimdi korkmamı gerektirecek bir şey olmadığının farkındaydım. Ne kadar o burada olmasa da... Sonuçta onun yanına gidiyordum. Yanımdaki adamların ne kadar güvenilir olduğu tartışılırdı ama o benden daha iyi seçimler yaptığı için şu an bunu sorgulayacak durumda bile değildim.

Derin bir nefes aldığımda beni çekiştiren bedenin sahibi beni önümüzdeki *Range Rover*'a bindirdi. Kapıyı açtıktan sonra arkaya geçtim ve birkaç saniye sonra kapıyı hemen üstüme kapatıp arabanın önüne geçti. Çocuk üç numaraya vurduğu saçlarını neredeyse beyaza, platin sarısına boyatmıştı, farklı bir tarza sahipti. Songur kadar olmasa da iri cüsseliydi ve yüzünde insanı huzursuz eden bir ifade vardı, bakışlarında da. Normalde olsa bir anda yanımda belirse ve beni almaya geldiğini söylese ona hayatta güvenmezdim ama telefonu açıp beni Songur ile konuşturmuştu. Yani, aslında Songur benimle konuşmuştu çünkü tek bir cümle söyledikten sonra cevap vermeme bile izin vermeden telefonu kapatmıştı. O silah sesinin neden patladığını anlamıyordum ve kimin vurulduğundan emin değildim ama tek cümle de olsa benimle konuşması beni rahatlatmıştı.

Ona da bir şey olursa eğer yaşayamayacağımı o silah sesinden sonra geçen sessiz dakikalarda anlamıştım.

Her seferinde yola bir şekilde devam ediyordum ama bu sefer gerçekten yürüyemez, sadece atlardım.

Birine bu kadar anlam yüklememelisin, diyordu içimdeki ses. *Sonunda üzülen sen olursun*. Bu ses ona aitti. Seçebiliyordum. Kafamın içinde, benim sesimden daha çok konuşuyordu artık benimle. Âşık olmak böyle bir şey miydi gerçekten?

Ama içimdeki bir başka ses de *anlam yükleyecek başka hiçbir şeyim kalmadı*, diye cevap veriyordu ona. Bu ses ona değil, bana aitti. Ve ben bu sesi fazlasıyla yakından tanıyordum. En karanlık gecelerde benimle sadece o konuşuyordu.

Ve durmadan kendimi öldürüp tüm bu acıya son vermem gerektiğini söylüyordu.

Bunu yapabilirdim. Tabii... O zaman en yakın arkadaşım bir hiç uğruna ölmüş olurdu.

Sadece olduğum yeri söylememek uğruna bile başına nasıl büyük bir bela açtığını düşünmeden edemiyordum. Kafamda durmadan tek bir

cümle oynuyordu. *Ben seni hak edecek ne yaptım?* Gerçekten, onu hak edecek ne yapmıştım? Üstelik yaptığım tek şey boktan bir arkadaş olmakken... Derin bir nefes aldığımda hayatta ilk kez iyi bir şey yapmaya çalışırken, ilk kez adım beklemeden adım atmaya karar verdiğimde sebep olduğum felaketi düşünmeye başladım. Eğer oraya gitmeseydim, benim nerede olduğum hakkında onu sıkıştıran adam benim sesimi duymayacak ve belki de bir süre sonra onu rahat bırakacaktı. Ama benim oraya gitmiş olmam her şeyi bok etmişti işte. Yine, her zamanki gibi, hiçbir şey yapmama bile gerek kalmadan, sadece varlığımla beni seven bir insana zarar vermeyi başarmıştım.

Beni içeri çekerken hissettiği çaresizliği unutamıyordum.

Bana gitmem için yalvarırken bile belki de içinde kurtulmaya dair bir umut vardı ama ben her zamanki gibi onu dinlememiştim. Zaten ne zaman dinlemiştim ki?

Gözümün önüne beni çektiği gibi kapının önüne, kendi arkasına sakladığı an geldiğinde tekrar ağlamaya başlayacağımı sandım. Belki de akacak gözyaşım kalsaydı ağlardım. Cesur'un söylediği sözler kafamın içinde dolaşıyordu, ne kadar boktan bir arkadaş olduğumdan bahsettiği anlar... Onun gibi birini bile haklı çıkardığım için kendimden utanıyordum.

Düşünceler, bu gece beş dakikada bir olduğu gibi ağır gelmeye başladığında kafamı geriye yaslayarak arabanın ön camından dışarı bakmaya başladım. Hektor dışarıda sigara içiyordu. İsminin Hektor olduğunu biliyordum çünkü Songur böyle söylemişti. Hektor'un yanından ayrılma demişti.

Hektor'un pantolonunun cebinden sigara paketi çıkardığını fark ettim. Kolları dövme ile kaplıydı ama en ilgi çekici olanı Songur'da da olan yılan dövmesiydi. Bu dövmenin aynısından Doren ve Kaner'de de görmüştüm, hatta Cesur'da da. Ama hiçbiri Songur'un ki kadar büyük değildi. Yine de ona boyut olarak en çok yaklaşan Hektor'du.

Bu onun önemli bir adam olduğu anlamına mı geliyordu?

Ama onu hiç görmemiştim. İsmini de duymamıştım.

Arabanın kapısını açarak dışarı çıktığımda Songur'un nerede olduğunu düşünmekle meşguldüm. Hektor kafasını kaldırıp da bana doğru baktığında bana arabaya geçmem gerektiğini söyleyeceğini anlamıştım ama ondan önce davranarak, "Bana da sigara verir misin?" diye sordum. Şu

an arabanın içinde durup da kendi düşüncelerimle beraber sonumu getirmektense burada tuhaf bir sessizlik içinde sigara içmeyi tercih ederdim

“Sigaram yok,” dedi elindeki sarmadan bir nefes daha çektiğinde.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “İçtiğini görebiliyorum.”

“Bu mu?” diye sordu gözleriyle elindeki sarmayı işaret ettiğinde. “Bu sigara değil.”

Esrar mı içiyordu? “Ondan ver o zaman,” dedim elimi ona doğru uzattığımda.

Alayla gülerek bana baktı. Neden güldüğünü anlamayarak kaşlarımı çatıttığımda bana açıklarmış gibi, “Tabii ya,” dedi. Sesi de en az bakışları kadar alaycıydı. “Sonra da Patron kafamı bedenimden ayırıp ibret olsun diye mekânın girişinde sallandırır.”

“Patron mu?” diye sordum. “Patron kim? Soysal Yakut’tan mı bahsediyorsun?”

Neredeyse kahkaha atacak gibi baktı. “Sevgilinden bahsediyorum,” dedi.

“O senin patronun mu?” diye sordum neredeyse şaşkın bir sesle. Bu kadar şaşırmam asıl onu şaşırtmış olacaktı ki yüzündeki ifade garip bir hâl almıştı.

“Evet,” dedi bana garip garip bakarken. “Çoğumuzun patronu o. Neye bu kadar şaşırdın?”

“İşlerin başında babası var sanıyordum,” dedim omzumu silktiğimde. Ankara’nın soğuğu neredeyse tüm hücrelerime akın etmiş durumdaydı ama soğuk beni kendime getirdiği için ilk kez bundan şikâyetçi değildim.

“Hayır,” dedi elindekinden bir nefes aldığı anda. Kokusu her yere yayılmıştı ve beni rahatsız ediyordu. Ama onun yanına gelen ben olduğum için içmesine laf edemezdim. “O uzun zaman önce bu işlerden elini ayağını çekti. Sadece şirketiyle ilgileniyor. Ama içimden bir ses, bu geceden sonra geri döneceğini söylüyor.”

“Neden?” diye sordum. “Neden bu geceden sonra geri dönsün ki?”

Bu gece tam olarak ne yaşanıyordu? Tam olarak buna hâkim olan birisi var mıydı?

“Hizaya girmesi gereken çok fazla adam olduğu anlaşıldı işte,” dedi bir nefes daha aldığı anda. “Herkes itaatsizlik ediyor. Soysal Yakut güvenilmez

adam sevmez. İhanet sevmez. Songur daha başa bile geçmeden, test sürüşünde bile bu kadar hain kazanıyorsa Soysal Yakut'un sınavından kaldığı kaçınılmaz bir gerçek. Önce onu azarlar, sonra da ipleri eline alır."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden bahsediyorsun sen?"

O da kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin sevgili olduğun adam hakkında herhangi bir fikrin var mı acaba?"

"Bu lafı edeceğine anlatabilirsin," dedim belimi arabanın kaputuna yasladığım sırada.

Sadece, "Haddime değil," dedi otomatik bir sesle.

"Seni kimseye şikâyet etmeyeceğim," dedim ona baktığımda. "Dökül hadi. Benimle konuşman lazım. Eğer sen benimle konuşmazsan ben kendi kendime konuşmaya başlarım. O zaman ne olur, biliyor musun? Hiç hoş şeyler olmaz." Bana ben bir deliymişim gibi baktığında, "Hiç hoş şeyler olmaz hem de," dedim tekrardan.

Haklıydım ama.

Ne zaman iç sesimle baş başa kalsak gerçekten de hiç hoş şeyler olmuyordu.

"Cesur denilen piç ihanet etti," dedi sonunda konuştuğunda. "Topladığı adamlar da. Bu gece büyük bir temizlik yaşanması kaçınılmaz. Soysal Yakut işlerden elini ayağını çektiğinden beri zaten durmadan ayıklanmalar, saçma olaylar çıkıyordu ama şu ana kadar kimse bunu açıktan yapmaya cesaret edememişti." Kafasını kaldırarak bana baktığında, "Cesur bu gece etti," diye devam etti. "Songur zayıf değildir ama babası kadar acımasız yöntemleri de yok. Belki de geçmişteki arkadaşları olduğu için onlara kıyamadı. Nedenini bilmiyorum ama düzeni sağlayamadığı açık. Düzeni sağlamak için daha acımasız yöntemler gereklidir."

"Soysal Yakut'un yöntemleri gibi yani," dedim ona baktığımda.

"Evet," dedi kafasını salladığında. "Aynen öyle."

"Cesur'un yemeye çalıştığı boku anlamıyorum," dedim ellerimi Songur'un bana verdiği ceketin ceplerine soktuğum sırada. İyi ki üzerime bunu giydirmişti yoksa şimdi soğuktan donardım. "Bu gece ne yapmaya çalıştı?"

"Onu kimsenin tam olarak anladığını sanmıyorum," dedi elindekinden bir nefes daha çektiğinde. "Babasına güveniyor. Haksız sayılmaz. Onun sahip olduğu gibi bir babaya sahip olsaydım ben de ona güvenirdim."

“Babası kim ki?”

“Örgütün başındakilerden birisi,” dedi. “Aslında düzgün bir adamdır. Herkese iyi ve adil davranır. Bu zamana kadar kimseye bir yanlış yaptığını görmedim. Yani, anlayacağın üzere onun gücü Soysal Yakut gibi korkudan değil de sevgiden geliyor. İnsanlar onu sevip sayıyor.” Kaşlarımı çatarak ona baktım. Onun gibi bir adamdan Cesur gibi bir piç mi çıkmıştı gerçekten? Sanki kafamın içini okuyormuş gibi, “İnsan ondan nasıl bu kadar haysiyetsiz bir şey çıktığını merak etmiyor değil,” diye tamamladı sözlerini.

Cesur’un Songur hakkında söylediği cümle aklıma geldi. Babası olan sadece o değil ya. Demek ki gerçekten de babasına güveniyordu. Ne olursa olsun onun varlığı sayesinde yaptıklarından sıyrılabileceğini düşünüyordu. Gerçekten de sıyrılabilecek miydi? Songur bile bu yaptığını yanına bırakmak zorunda mı kalacaktı? Eğer babası en az Soysal Yakut kadar güçlüyse... O zaman ne yapardım, bilmiyordum çünkü Cesur bu dünyada rahat bir nefes almaya devam ettiği sürece Anka’nın gittiği yerde huzurla uyuyabileceğine inanmıyordum.

Alınması gereken bir intikam vardı.

Hem de bu sefer buna degecek bir insan için.

Abim gibi, ne olduğu belli olmayan, aslında olmadığı biri gibi davranarak beni kandıran ve işlediği günahların bedelini ödeyen bir insan için değil.

“Eğer Songur ona bir şey yaparsa,” dedim. “Cesur’a yani. Ne olur?”

“Şu an için öyle bir şeyin mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi Hektor. “İhanet affedilecek bir şey değildir. Tabii ki örgüt içinde bunun bir cezası olacaktır. Yani, Cesur’un büyük ihtimalle atılacağını düşünüyorum ama bu, Songur’un içindeki öfkeyi söndürmeye yetmeyecektir tabii ki. Cesur’un ölmesini istediğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu ben de istiyorum.”

Ona aklım karışmış bir şekilde baktığımda bu onu güldürdü. Sanırım işlerin tam da merkezinde olan bir adamın yanında olup da hiçbir şey bilmemem onu şaşırtıyordu ama Songur en başından beri bu işlere elimi sürmemem, bulaşmamam için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Şimdi neden böyle davrandığını anlıyordum.

Çünkü hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

Onun gibi bir adam bile... Soysal Yakut gibi bir adam bile içinden geldiği gibi davranamayıp istediği intikamı alamazken benim gibi birinin bu dünyaya karşı nasıl bir şansı olabilirdi?

Anka haklıydı. Bu işlere hiç girmemen gerekiyordu. Eğer öyle yapsaydın şu an en yakın arkadaşın hayatta olurdu.

“Soysal Yakut onu durdurur,” dedi bana baktığında. “Cesur’a istediğini yapmasına izin vermez yani. O politik düşünür. Düşmanlarıyla bile anlaşmaya varmaya çalışır. Öfkeyle hareket etmez. Güçsüzse hiç acımadan öldürür ama güçlüye karşı duracağı noktayı bilir çünkü düşman kazanmak istemez. Onun gibi bir konumda duran adam için düşman edinmenin aslında ne kadar ölümcül olabileceğini biliyor.” Bana doğru döndüğünde, “Bu örgütlerin işleyişi hakkında hiçbir fikrin var mı?” diye sordu. Kafamı hayır anlamında iki yana salladığımda, “Songur sana hiçbir şey anlatmamış,” dedi. “Böyle kalması daha iyi. Anlattım diye sonradan kafamı koparmasını istemem.”

“Songur’dan gerçekten o kadar korkuyor musun?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Sana karşı çiçek böcek olabilir ama ben ondan korkmayan adam tanımıyorum,” dedi gülerek. “Biraz sana nasıl davrandığını anlatsana? Böylece bu gece bittiğinde ve işler yoluna girdiğinde hepimiz onunla dalga geçebiliriz. Onu sinirlendirmek çok eğlenceli.”

“Çiçek böcek mi?” diye sordum suratımı buruşturarak.

“Evet,” dedi. “Hâllerini gördüm. Tam olarak öyle. Bana ev dolusu siyah gül sipariş etmemi söyledi. Ben siyah gülü nereden bulayım lan? Hepsi daldan koparılınca kırmızıya dönüyor. Şanlıurfa’da yetişen dönmüyormuş herhalde. Ona da bir kamyonunu nereden bulacağım dedim, siktir git bul dedi. Ben şimdi gül için hor görüldükten sonra çocukları toplayıp bu adamın bir ev dolusu gül siparişi ile dalga geçmez miyim? Geçerim tabii. Haksız mıyım peki bu dalgada? Hiç de değilim tabii.”

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. Ne anlatıyordu bana şu an? “Ciddi misin sen şu an?”

“Ciddiyim, tabii,” dedi arkasına yaslandığında.

“Bana gül falan gelmedi,” dedim şaşkın bir sesle. Birden ona döndüğümde, “Yoksa başkasına mıydı o güller?” diye sordum.

Şaşkınlıkla bana doğru baktı. “Kime olacak güller? Delirdin mi? Şimdi istememişti zaten onu.” Ağzımı açacağım sırada soracağım soruyu tahmin ederek önceden cevapladı ve “Doğum günün mü ne varmış bir hafta sonra,” dedi.

Doğum gününe gerçekten o kadar az mı kalmıştı? Ayın kaçı olduğundan bile haberim yoktu. “Bugün ayın kaçı?” diye sordum ona doğru döndüğümde.

“Bilmem,” dedi elini cebine soktuğunda. Cebinden telefonunu çıkardığında, “Bakalım,” dedi. Ana ekranı açtığında ekranda bir köpek resmi olduğunu gördüm. Muhtemelen onun köpeğiydi. “Dokuzuymuş,” dedi. “Dokuz aralık.”

9 Aralık. En yakın arkadaşımın ölüm tarihi.

Birden kendimi normal şeyler konuştuğum için yine dünyanın en kötü insanı gibi hissettim. Daha o öleli birkaç saat olmuşken nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim? Sessizleştüğimde, kafamı dağıtmadığımda ya da kendi başıma kaldığımda kafamın içindeki seslerin ne kadar acımasız olduğu umurumda bile olmamalıydı. O düşüncelerin hepsini hak ediyordum. Kendimi öldürmem gerektiğini söyleyen seslerin durmadan konuşmasını hak ediyordum çünkü ben kötü bir insandım. Başıma gelen her şeyi hak etmiştim.

Birden sessizleştigimi fark ettiğinde, “İyi misin?” diye sordu. “Bak, harbi doğru söylüyorum. Sana gelecekti çiçekler. Biz ondan korkuyor olabiliriz ama o sadece senden korkuyor. Yanma bir kız yaklaşıncaya bile korkudan koşarak uzaklaşıyor.”

“Yok ya,” dedim ellerimi cebime soktuğumda. “Ona takılmadım zaten. Ciddi değildim.” Gözlerimi ondan çekerek yola odakladığımda, “Songur ne zaman gelecek?” diye sordum.

“Sanırım beş, on dakikaya gelir.”

“Şu gece bir bitse keşke artık,” dedim derin bir nefes aldığımda. Sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Bu yüzden soğuktan titriyordum ama soğuk iyi geliyordu. Arabanın içinde kapalı kalmaktansa şimdi donmayı tercih ederdim.

“Gece daha yeni başlıyor,” dedi bana cevap verdiğinde. “Yani, sadece bu gece olanlardan da bahsetmiyorum. Bu yaşananlardan sonra... Gece daha yeni başlıyor. Acaba sonunda kaç kişi ölecek?”

Gece daha yeni başlıyor.

Acaba sonunda kaç kişi ölecek?

Aslında, sayılar umurumda bile değildi.

Çünkü benim en yakın arkadaşım ölmüştü.

Yirmi bir yaşında.

Daha önünde upuzun bir hayat varken.

Oyundan ilk elenen o olmuştu.

“Bana sigara vermen lazım,” dedim ona doğru döndüğümde. “Gerçekten.”

Sigaranın aslında bir halta yardımcı olduğu yoktu ama en azından ellerimin oyalanmasına ihtiyacım vardı. Tırnaklarımı durmadan avuç içlerime geçirip duruyordum ve kafama geçirdiğim kapüşonun sakladığı yüzümün sağ tarafı acıdan resmen sızlıyordu. Mosmor olacağına emindim çünkü kafamı resmen arabanın kapısına çarpıp durmuştu. Büyük ihtimalle uzun bir süre boyunca aynaya bile bakamayacaktım.

Zaten normalde de aynaya bakmak içimden gelmiyordu.

“Yok diyorum ya,” dedi bana baktığında.

“O zaman git al da gel. Vardır yakında bir yerde tekel.”

“Pardon da uşağın mı var karşında?” diye sordu. Sonra duraksayarak, “Var sayılır aslında,” diye mırıldandı. “Ama seni burada bırakıp da sigara almaya gidersem Patron ağzıma sığar.”

“Senin Patron’una da şimdi,” diye mırıldandım kendi kendime. “Burada kimse yok. Farkındasın, değil mi?” Cesur’un buraya tek gelmiş olma ihtimali epey düşüktü. O zaman herkes nereye gitmişti? Bunu sorgulasam da başımı ağrıtmak istemediğimden konusunu bile açmayacak, sormayacaktım. Zaten yeterince düşünecek şeyim vardı. “Arabaya kilitlersin beni. Git al, gel hadi.”

Kısa bir an düşünüyormuş gibi duraksasa da sonunda, “Yok, gidemem,” dedi.

“Arabadan çıkmayacağım söz,” dedim. En son Songur’a da söz vermiştin. *Sözlerini tutmakta pek iyi değilsin aslında.* Kafamdaki sesleri görmezden gelmek bu gece her zamankinden daha zordu. Dört bir yandan saldırıya uğruyormuş gibi hissediyordum.

"Peki," dedi kısa bir sorgulamadan sonra. "Ama sana bir şey olursa Patron'a açıklamayı sen yaparsın, ona göre."

"Amma korktun be," dedim geriye çekildiğimde. "Yaparız, tamam."

Zaten başıma daha kötü ne gelebilirdi ki? *Bunu söyleme işte. Söyleme sakın bunu. Bunu her söylediğinde daha kötü bir şey seni bulmayı bir şekilde başardı. Bunu söyleme.* Ama diğer yandan da... Songur'un bana kızacağı bir sürü şey varken, yanına bir yenisinin daha eklenmesi hiçbir şey değıştirmezdi. Bana kızgın olmadığını söylemesine rağmen kızgın olduğunu biliyordum. Belki benim düştüğüm hâli düşündüğünde endişeden başka bir şeye odaklanamamıştı ama kendine geldiğinde kesinlikle bana kızacaktı.

Haksız da değildi.

Onun sözünü dinleseydim en yakın arkadaşım ölmezdi.

O adamların kim olduğunu ilk kez bu kadar merak ettim. Cesur durmadan Patron'dan bahsediyordu. Kimden bahsediyordu? Benimle derdi ne olabilirdi? Ne alacağı olabilirdi? Sırf basit bir adres için kim birinin kapısına dayanırdı?

O mesajı Songur'un ağzından kim atmıştı?

"Arabaya geç," dedi Hektor yürümeye başladığında. Arabanın arka kapısını açtığında içeri geçtim ve kapıyı kapatıp arabayı üzerime kilitledi. Hiçbir şey demeden arkasını dönerek ilerlemeye başladığında onun bedenini izliyordum ve içimden bir an önce gelmesini diliyordum.

Kendimle baş başa kalmak bu gece tercih edeceğim bir şey değildi.

Aradan tam beş dakika geçti. Yapacak bir şeyim olmadığı için Cesur'dan çaldığım telefonun saatine bakıp duruyordum. Telefonun şifresini bildiğimi hatırladığımda, neden içini karıştırmıyorum ki diye düşünerek şifreyi girdim ve telefonu açtım. Duvar kâğıdı düz, siyah bir ekrandan ibaretti. Telefonunda neredeyse hiçbir uygulama yoktu. Mesajlaşma uygulamaları dışında.

Mesajlaşma uygulamasına girdiğimde hiçbir mesaj olmadığını fark ettim. Hepsini silmişti. Oflayarak telefonu kapattım ve cebime koydum. Birkaç dakika sonra arabaya doğru yürüyen bir beden fark ettim. Boyu uzundu ve kafasına bir kapüşon geçirdiğinden dolayı, sokaktaki karanlığın da etkisiyle kim olduğunu anlayamamıştım ama az önce Hektor'un giydiklerini giymediğine göre o olamazdı. Gerilmeye başladığımı fark ettiğim

saniiye az önce kaybolduğu yoldan Hektor'un çıktığını fark ettim ve birden koşarak arabaya doğru ilerleyen bedeni devirip suratına bir yumruk attı.

"Ne yapıyorsun amına koyduğumun malı?!" Yağmurun sertçe çarptığı kaldırıma düşen bedenin sahibi bağırdığı sırada Hektor sesini duymuş gibi birden geri çekildi. "Oğlum, ruh hastası mısın lan sen?" diye sordu aynı bedenin sahibi. Hâlâ düştüğü yerden kalkamamıştı ama zaten bunun için çaba sarf ediyor da sayılmazdı. "İnsan arkadaşını durduk yere yumruklar mı?" Sanki acısı aklına yeni gelmiş gibi dudağının kenarını tuttu. "Ne sert vurdun öyle amına koyayım?"

"Oğlum ne bileyim ben?" dedi Hektor, en az yere düşen çocuk kadar şaşkın görünüyordu. "Özür dilerim lan. İyi misin, kardeşim?"

"Siktir git lan!" dedi bedenin sahibi. "Dudağımı kanattın, yavşak."

"Lan sen de şüpheli bir şekilde yaklaşmasaydın arabaya o zaman!"

"Ne şüphesi lan?" diye sordu diğer adam. "Sen aptal mısın? Gerçi hata bende. Şu sorduğum soruya bak. Aptalsın tabii. Dümdüz yürüyordum lan!"

"Oğlum kafana kapüşon falan takmışsın ya..."

"Lan yağmur yağıyor ne yapacaktım ya?" diye bağırdı diğer adam. "Sanki güllük güneşlik havada kapüşon taktım. Harbi sorunlusun amına koyayım."

"Özür diledik ya, kardeşim!" dedi Hektor. Onun da sesi yükselmişti. "Benim bir suçum yok."

"Nasıl senin suçun yok, abi?" diye sordu adam. "Ben mi düştüm yere kendi kendime? Bir de yumruk mu çaktım kendime? Kim suçlu?"

"Ne mızımızlandın be sen de," dedi Hektor gülerek. "Benim suçum yok, abi. Emir büyük yerden. Patron dedi, biri yaklaşırsa direkt çek vur diye. Bak, silah falan ateşlemedim. Bir yumruk attım alt tarafı."

"Nereye yaklaşırsa amına koyayım?" diye sordu kapüşonlu çocuk.

"Kıza işte," dedi Hektor.

"Ne kızı lan?" diye sordu adam şaşkın bir sesle. "Abi, sen yine mi çektin? Bıraktım diye söz vermiştin lan!"

"Oğlum mal mısın ya?" diye sordu Hektor bezmiş gibi. "Ne diye geldin sen buraya?"

“Susamıştım lan, arabada su var diye geldim,” dedi çocuk. “Ne diye gelecektim ya?”

“Kalk abiciğim, kalk,” dedi Hektor bıkkın bir sesle. “Su içmeye gelmiş. Dilini sikeyim senin. Zamanıydı sanki.”

Elini adama doğru uzattığında kapüşonlu adam ona küfretse de elini tuttu ve onu kaldırmasına izin verdi.

“Susadık alt tarafı,” dedi adam ters bir sesle.

“Getireceğim su, tamam lan tamam,” dedi Hektor. “Sabır ya.”

Arabaya doğru yaklaştığında, sürücü koltuğunun olduğu taraftaki kapıyı açtı ve kenarda duran pet şişeyi aldı. Bana göz ucuyla bile bakmadan kapıyı kapatacağı sırada, “Sigara aldın mı?” diye sordum. Çünkü arabanın içinde yalnız kalmak gerçekten istemiyordum. Ne kadar baş ağrıtsalar da bu ikilinin didişmelerini dinlemeyi tercih ederdim çünkü tek başımayken başım daha çok ağrıyordu.

“Ulan ne sigaraymış be!” dedi Hektor sinirle. “Kırk senelik tiryaki sanki!” Ona düz bir şekilde baktığımda, “Aldım,” dedi. “Gel hadi, içelim.”

Yalnız kalmamaya dünden razı olduğum için anında kapıyı açtım ve indim. Sanki her saniye yağmur biraz daha hızlanıyordu. Uzun zamandır bu kadar şiddetli yağan bir sağanak görmemiştim.

Hektor, tanımadığım çocuğun yanına ilerlerken ben de onu takip ettim. Adam bana doğru döndüğünde yüzünü görebilmişim sonunda ama tanıdığım birisi değildi. Kahverengi gözleri beni çok kısa bir an beni inceledi, daha sonrasında Hektor’a döndü. Hâlâ eliyle kanayan dudaklarını tutuyordu, muhtemelen yarına feci şişecekti.

“Bu kim?” diye sordu çocuk, Hektor’a baktığı sırada.

“Buradayım yalnız,” dedim ona dik dik baktığımda. “Bana sorabilirsin.”

“Bu kim lan?” diye sordu bu sefer de. İnatla Hektor’a sormuştu.

“Songur’un manitası,” dedi Hektor yanıma geçtiğinde.

“Hadi be!” dedi çocuk şaşkın bir şekilde. Sonra bana tekrar döndü. “Ben seni hiç böyle hayal etmemiştim.”

“Bir şeye de yorum yapma amına koyduğum,” diye söylendi Hektor. Öyle bir söylemişti ki sesindeki bezmişliği hissetmişim.

“Ne dedik ya sanki,” dedi tanımadığım çocuk. “Kötü bir şey dedik sanki. Bir şey demedim.”

“Kızı neden hayal ettin ki oğlum?” diye sordu Hektor.

“Lan öyle değil ya!” dedi adam. “Of, bu gece üstüme fena geliyorsun he. Hayal etmek derken, ne bileyim işte. Sen söyleyince kafamda bir düşünmüşümdür tipini.”

“Nasıl yani?” dedim. “Böyle hayal etmemiştim derken? Düşündüğünden daha mı çirkinim?”

“Kız tövbe,” dedi gülerek. “Manyak mısın? Çok güzelsin.” Hektor boğazını temizlediğinde, “O anlamda değil bacım yani,” dedi çocuk.

“Kubi,” dedi Hektor yorgun bir sesle. “Sus, kanka.”

“Habire sus diyorsun ya!” dedi adının Kubilay olduğunu tahmin ettiğim çocuk. “Ne dedim oğlum yine?”

“Kanka alınma ama harbi çok kafa açıyorsun ya,” dedi Hektor. “Rahat bıraksana kızı. Bok gibi gece geçirdi zaten.”

“Bir şey demedi ya,” dedim. “Benim de kafam dağılıyor hem siz konuşunca.”

“Bak,” dedi Kubilay Hektor’a döndüğünde. “Gördün mü? Susturmaya çalışma beni. Bir işe yarıyorum şurada.”

“Hayatında ilk kez.”

“Suzi’nin sana bakmaması için elimden gelen her şeyi yapmazsam benim adım da Kubi değil bak gör,” dedi Kubilay çok garip bir hırısla. “Sen hak etmiyorsun benim yardımımı. Yarın akşam ilk işim ona senin kaç kızla yatıp kalktığını anlatmak olacak. Göreceksin sen lan gününü!”

“Ben kızlarla yatıp kalkmam ki,” dedi Hektor şaşkın bir sesle.

“İşin güzel tarafı da o işte,” dedi Kubi. “O seni tanımadığı için benim anlattığımdan ibaret olacaksın. Yani onu neye inandırmak istiyorsam ona inandırırım. Ayağını ona göre denk al.”

“Öyle bir şey yaparsan seni eşek sudan gelene kadar döverim ki,” dedi Hektor. “Dinlene dinlene döverim seni. Döver, eserimi izler, bir *selfi*imizi çeker sonra bir daha döverim.”

“Kanka senin şiddete acayip bir eğilimin var, çok tehlikeli bak bu,” dedi Kubi. “Suzi’ye en iyisi bunu da anlatayım. Öyle dövüp kıran erkekleri hiç sevmez.”

“Ciddi misin sen?” diye sordu Hektor.

“He,” dedi Kubi güldüğünde. “Ne oldu? Korktun mu?”

“Öldürürüm oğlum seni!”

“Listeye bir de cinayete eğilim eklendi,” dedi Kubi tehdit eder gibi. “Oğlum, sen bayağı sıkıntıya soktun lan kendini bu gece. Ne yapacağız?”

“Salak salak tehdit etme beni,” dedi Hektor sinirle. “Sus.” Elindeki suyu sinirle Kubi’ye fırlattığında Kubi gülerek suyu havada yakaladı. “Al suyunu iç.”

“Su getirenlerin çok olsun kardeşim,” dedi Kubi keyifle. Pet şişenin kapağını açtığında şişeyi kafasına dikti ve anında hepsini bitirdi. “Oh!” dedi şişeyi büzerken. “Mis gibi kaydı ya. Valla çok susamışım.”

“Ben de sana kayacağım az sonra,” dedi Hektor sessizce.

“Bir de bana halleniyor diyeceğim Suzi’ye,” dedi Kubi keyifle. “Kendi kendini bitirdin be abiciğim.”

“Ya bir sus be amına koyayım!” dedi Hektor sinirli bir şekilde.

Yakın arkadaş olmaları birbirlerine sataşmalarından belli oluyordu. Ben hiçbir zaman bunu yapabilen biri olmamıştım, yani bu raddeye gelebilecek kadar samimiyet kurabilen bir insan olmamıştım. Böyle bir samimiyet kurabildiğim tek bir insan olmuştu. O da artık yoktu.

Hayatımın sonuna kadar bunu bilmenin ağırlığı ile ezilecektim. Her şeyde o aklıma gelecekti. O andan asla çıkamayacak, kapıyı bulamayacaktım. Her şey aklıma onu getirecekti. Bir daha asla tam hissetmeyecektim çünkü bir yanımda hep eksik kalacaktı. Bunu her saniye daha iyi anlıyordum.

“Suzi kim?” diye sordum istemsizce. Onların sessizleşmesi kafamın içindeki gürültünün biraz olsun azalmasına neden oluyordu. Belki ben-cilceydi ama o gürültünün hafiflemesine ihtiyacım vardı. Yoksa şansım varken kendimi o hastanenin üst katından atmadığım için pişman olacaktım.

Bir daha hayatı hiç yaşamaya değer bulup bulamayacağımı merak ettim.

Bu dünyada artık bana göre bir şey kalmamış gibi hissediyordum.

Kafamı kaldırdım ve gökyüzünde parlayan aya baktım. Bu gecenin sabahı olup olmayacağını merak ettim.

Bunu merak ettiğim her gece sabah olmuştu.

Ama bu sefer güneş eskisi kadar parlak olmayacaktı, bu kesindi.

“Suzişko benim ev arkadaşım,” dedi Kubi beni kafamın içindeki yangından kurtararak. “Hektor’un da platoniği.” Duraksadığında, “Ben de Kubilay bu arada ama herkes bana Kubi der,” dedi.

Yaşamaya devam etmek için hiç hoşlanmadığım şeyi yapmak zorunda mı kalacaktım yani artık? Herkesle konuşmam mı gerekecekti? Çünkü sesler beni ancak o zaman rahat bırakıyordu. Ama bunu yaparken dikkatli olmam gerekiyordu, her zamankinden daha soğuk olmam ve sınırimi her zaman koruduğumdan daha iyi korumam gerekiyordu. Çünkü hayatıma aldığım herkesin hayatını mahvettiğime bir kere daha canlı bir şekilde tanık olmuşum. Bundan sonra yapabileceğim tek şey, eskiden yaptığım gibi, beni hiçbir zaman rahat bırakmayacak olan yalnızlığa sığınmak olacaktı. En azından beni sarıp sarmalayan bir şey olurdu.

“Kız ismin mi yok?” diye sordu Kubi birden. “Yoksa beni siklemiyor musun? Ona göre susacağım.”

“Asla susmazsın,” dedi Hektor homurdanarak.

“Pardon,” dedim elimi ona uzatarak. “Valeri ben.”

“İsmin ne güzelmiş kız,” dedi Kubi.

“Oğlum kıza iltifat edip durmasana lan!” dedi Hektor gergin bir sesle.

“Ne yapayım abi hakaret mi edeyim kıza durduk yere?”

“Bir şey söyleme!” dedi Hektor gergin bir sesle.

“Ben insanlara iltifat etmeyi severim kardeşim,” dedi Kubilay. “Onları mutlu etmek beni de mutlu ediyor. Negatifliğini de alıp defol git buradan.”

“Oğlum insan yengesine iltifat eder mi lan?” diye sordu Hektor.

“Nereden benim yengem oluyor oğlum? Songur benim amcam mı?” Hektor ağzını açacağı sırada, “Abiciğim Songur benim ettiğim iltifatı cidiye mi alır Allah aşkına,” dedi Kubi gülerek. “Ayrıca yürüsem manitasına değil ona yürürüm amına koyayım.”

“Nasıl yani?” diye sordum ona döndüğümde.

“Bacım güzelsin ama ben erkek seviyorum,” dedi Kubilay. “Alınma sakın. Eminim seni de sevecek biri karşına çıkacaktır ama o erkek ben değilim be Valeri bak ama üzülme...”

“Sus!” diye bağırdı birden Hektor. “Sus, lan! Sus! Sus be! Sus! Ne anlatıyor kıza ya! Sus!”

“O sordu ne alaka diye lan!” diye savunmaya geçti Kubi.

“Sen Songur ile yakın mısın?” diye sordum Kubi’ye döndüğümde.

“Niye kız, kiskandın mı?” diye sordu Kubi gülerek. “Merak etme yürümem sevgiline. Gerçi bir kere götünü kesmiştim, hakkını helal edersin artık. Bayağı iyiydi.” Eliyle koluma vurdu. “Helal kız sana. Böyle adamlar kapın işte. Senin gibi kızlar böyle cılız, bıyığı yeni çıkmış, üç gün düş almamış gibi duran ya da maymundan iki saniye sonra dünyaya gelmiş tiplerle yan yana durunca ben çok üzülüyorum.”

“Abi sen ne anlatıyorsun ya?” diye sordu Hektor hayret içinde. Her an cinnet geçirmeye başlayabilirmiş gibi duruyordu. “Kafayı sıyracağım gece gece ya! Ne diyorsun sen?”

“Soru cevaplıyorum, kanka,” dedi Kubilay onu umursamadan. “Hayır canım, Songur ile yakın falan değilim. Patron sadece. O bizim yüzümüze bakmaz ki. Aramızda sadece Hektor ile konuşur. O da zorunluluktan. Hektor da yapılacak bir şey varsa bize söyler.”

“Sizin yüzünüze bakmaz derken?” diye sorduğumda Hektor, Kubi yine konuşmaya başlayacak diye homurdanmıştı.

“Bildiğin,” dedi Kubi. “Kimse ile konuşmaz ki o. Yani o seninle iletişim kurmaz, senin de onunla kurmana izin yoktur zaten. Hektor ile bile iletişim kurmuyordu birkaç ay önceye kadar. Songur, Hazar ile konuşurdu. Hazar da Hektor ile. Hazar da hapse girince tabii... Bak, mesela Hazar ile bayağı yakındır herkes. Herkes onu çok sever.”

Bu ismi kaçınıcı duyuşumdu bilmiyordum ancak her duyduğumda onu biraz daha merak ediyordum. Mesela herkesin işlediği suçun yanına kaldığı bir çevrede büyüyüp de nasıl başı tek belaya giren o olabilmişti? İnsanlar ondan bahsederken hep güvenilir olarak bahsediyorlardı, onu sevdikleri onu anlatışlarından belliydi ve daha da garibi... Songur’un dost olarak adlandırdığı tek kişiydi. Kendi kardeşi olan Sonay’a bile güvendiğini söylemezken Hazar’ı dost sayıyordu. Doren’e hiç dostum dediğini görmemişim.

Aslında bunun nedenini de anlayabiliyordum.

Dost dediğiniz bir kişi, sizi en zayıf noktanızdan vurmazdı.

Ne kadar kötü bir anda olursa olsun...

Belki de dünyanın en kötü arkadaşı olarak bunu eleştirmem yüzsüzlüktü, belki de bu konuda yorum yapmadan önce kendime bakmalıyım. Sonuçta, özellikle de başının belada olduğu son günlerinde gerçek anlamda hiç dinlemediğim dostum, kimsenin yapmayacağı bir şey yaparak benim için canını vermişken... Kimsenin dostluğunu eleştirmeye hakkım olmamalıydı.

Sadece çenemi kapatmam lazımdı.

Keşke kafamın içini de susturmanın bir yolu olsaydı.

“Songur nerede?” diye sordum Hektor’a döndüğümde. “Ne zaman gelecek?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi omzunu silktiğinde. “İstersen seni evine bırakabilirim. Yani, böyle bir şey söylemedi ama gelecek gibi durmuyor ve hava da soğuk o yüzden...”

“Hayır,” diye lafını kestim. Şu an en son istediğim şey bile değildi yalnız kalmak. Sigaradan bir nefes daha çektiğimde Hektor bana bakarak sen nasıl istersen dercesine omzunu silkti.

“İyi mi peki?” diye sordum sigaradan bir nefes daha çektiğimde.

Silah sesi patladıktan sonra Hektor ile konuştuğuna göre iyiydi ama silahın kimden geldiğini ve kimin vurulduğunu merak ediyordum. Dolkan’ın yanına gittiğini biliyordum, Cesur telefonda onu aradığında da Dolkan’ın sesini duymuştum. Vurulan o olabilir miydi? Ya da daha kötü bir ihtimalle, Songur’u vurmuş olabilir miydi? Aralarında ne döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi anlaşılmadıklarının farkındaydım. Ve düşman olan insanlar ortak çıkarda birleşmeye karar verdiğinde, çoğu zaman işler güzel sonlanmazdı. Bu gece ortak bir çıkarda birleştiklerinin farkındaydım ama normalde bile anlayamadığım olayları, kafamın içi bu kadar doluyken anlamam mümkün değildi.

“İyidir herhalde,” dedi Hektor.

“Herhalde derken?”

“Ne olabilir ki ona?” diye sordu omzunu silktiğinde. “Senin için ölebilecek yüzlerce insan varken ölmezsin.”

Söylediği cümle yüzünden kısa bir an donakaldım ve ona baktım. Donduğumu fark etmemişti bile. Senin için ölebilecek yüzlerce insan varken ölmezsin. Benim için ölebilecek tek bir insan vardı. Ve gerçekten, benim için ölmüştü.

“Sen iyi misin?” diye sordu Hektor bana bir adım attığında. “Sigara diye tutturdun ama bitmek üzere ve iki nefes anca çektin. Eğer bundan içmiyorsan başka paket de aldım ne olur ne olmaz diye.”

“Sorun sigara değil,” dedim gülerek. “Sağ ol.”

“Sorun ne?” diye sordu ama gerçekten merak etmediğini biliyordum. Daha birkaç dakika önce tanıdığı bir insanın sorununu neden merak et-sindi ki? Beni gerçekten tanıyan çoğu kişinin bile umurunda değildim. Hiç olmamıştım zaten.

“Sorun yok,” dedim bitmek üzere olan sigaradan bir nefes daha çekti-ğimde.

İzmariti yere attığım an yağın yağmur yüzünden söndü. Birkaç saniye yere düşen yağmur damlalarını izledim ve ellerimi ceplerime sokarak sırtımı arabaya yasladım. Bir an önce bu gecenin bitmesini istiyordum ama içten içe biliyordum ki bu gece aslında benim için hiçbir zaman bitmeyecekti. Sonsuza kadar burada yaşayacaktım, acı çeke çeke... Yaptıklarımla yüzleşecektim. Yanlış seçimlerimle...

“Su ister misin?” Bu sefer soran Kubilay’dı. Hektor’un elinden aldığı ikinci pet şişeyi bana doğru uzattığında hiçbir şey demeden şişeyi elinden aldım ve kapağını açarak dudaklarıma götürdüm. Sudan birkaç yudum alana kadar bu kadar susadığımı fark etmemiştim. Kapağını tekrardan kapattığımda elimde tutmamak için Kubilay’a tekrar uzattım. Hiçbir şey demeden şişeyi elimden aldı ve ayağıyla yerde bir ritim tutmaya başladı.

“Burada beklememizin hiçbir mantıklı yanı yok,” dedi Kubilay, benimle değil Hektor ile konuşuyordu. “Hiç kimse kalmadı. Cesur’un tüm itleri dağıldı. Parskan ve Songur’un nerede olduğu bile belli değil. Kız soğuktan titriyor, biz de ıslanmaktan sucuğa döndük. Neden hâlâ buradayız?”

“Buradan gitmemizi isteseydi arardı illaki birisi,” dedi Hektor düz bir sesle. “Acele etmeye gerek yok. Biraz daha beklesek bir şey olmaz. Biraz ıslanmayı sorun edecek değilsin ya, Kubi?”

“Oğlum beni gece gece çamura buladın zaten,” dedi Kubi gülerek. “Sorun ben değilim. Kız hasta olacak. Zaten kuş gibi hafif duruyor, bağışıklığı ne kadar güçlü olabilir.”

Hektor ona hak verir gibi bana döndüğünde, “Sen arabaya geçsene cidden,” dedi.

“Hayır,” dedim çünkü tek kalmak istemiyordum. “Bir şey olmaz. Hava soğuk bile değil.”

“Of titriyorsun ya,” dedi Hektor hayret eder gibi. “Neyin inadı bu, anlamadım ki?”

“Sigara içiyorum,” dedim kullanabileceğim en saçma bahaneyi kullanarak. Ama ona arabada yalnız kalmak istemediğimi çünkü tek başıma kaldığım her an düşündüklerimin ağırlığı altında ezildiğimi anlatamazdım. “Arabana koku sinsin istemem.”

“Kızım araba benim değil ki,” dedi Hektor gülerek. “Hepsi senin sevgilinin parası ile alındı. İstersen git de arka koltuğa sıç. Kim ne diyebilir?”

Suratımı buruşturdum. “İğrençsin.”

Hektor gülerek bana baktı. “Tuvaletin geldiyse diye dedim sadece ya...”

“Valla benim fena geldi,” dedi Kubilay, su şişesini tekrar dudaklarına yasladığında. “Bu teklif benim için de geçerliyse hemen gideceğim kanka.”

“Geçerli değil kardeşim,” dedi Hektor büyük bir sabırla.

“Tüh ya,” dedi Kubilay, bu sefer de benim suyumdan içti. Sonra bana döndü ve “Ben bunu ağzıma soktum ama sen içmeye devam edecek miydin?” diye sordu.

“Ben iğrenmem ya içerim öyle de,” dedim ona boş ver dercesine elimi salladığım sırada. “Sorun yok.”

“Yok, olmaz öyle,” dedi Kubilay.

“Neden olmasın?”

“Dolaylı yoldan öpüşmüş oluruz,” dedi Kubilay kafasını iki yana salladığında. “Olmaz öyle şey. Racona ters.”

“Ya senin beynin nasıl ortaokula giden bir erkek düzeyinde çalışıyor olabilir,” dedi Hektor hayret ederek. “Hatta sana ortaokul bile fazla amına koyayım. İlkokul diyelim.”

“Sekiz kere sekiz altmış dört,” dedi Kubilay bir şey becermiş gibi Hektor’a baktığında.

Hektor, “Bu ne alakaydı şimdi?” diye sordu.

“Dokuz kere sekiz de yetmiş iki.”

“Ne diyorsun oğlum sen?”

“Çarpım tablosunu biliyor mu lan ilkokula giden bebeler?”

“Abi benim bu hayattaki imtihanım da sensin yemin ederim ya,” dedi Hektor sabır çeker gibi bir nefes aldığı anda. “Kubi, siktir git çocukların yanına. Bu gecelik sana tahammül sınırımı doldurdum bak, samimi söylüyorum. Biraz daha sana maruz kalırsam elimden bir kaza çıkacak.” Kubilay ağzını açacağı sırada, “Kubilay, siktir git dedim lan!” diye bağırdı Hektor. “Git çocukların yanına, ne dönüyor bir öğren de öyle gel.”

“Geleceğim ama bak,” dedi Kubilay arkasını dönüp yürümeye başladığında.

“Kurtulamıyorum ki senden!” diye bağırdı Hektor. Kubilay ona öpücük atarak arkasını tekrardan döndüğünde Hektor suratını buruşturdu. Kubilay çoktan yürümeye başlamıştı bile. Birkaç saniye sonra binanın arkasında gözden kayboldu. “Hadi,” dedi Hektor bana döndüğünde. “Harbiden hasta olacaksın biraz daha bu soğukta ıslanırsan. Arabaya geçelim.”

“Bana diyene bak,” dedim ona döndüğümde. “Üzerinde sadece kısa kollu tişört var.”

“Ben Rus’um ama.”

“Ben de Ankaralıyım,” dedim. “Burası sıcak mı?”

“Kızım oranın soğuğu ile Ankara’nın soğuşunu mu kıyaslıyorsun gerçekten?” diye sordu bana güldüğünde.

“Benimle kızımlı mızımlı konuşma lan, alırım bak ayağımın altına,” dedim ona takılmak için.

“Pardon,” dedi birden ciddileşerek. Bu tepkiyi vermesini beklemediğim için şaşkın şaşkın yüzüne baktım. “Özür dilerim. Ağız alışkanlığı ya. Dikkat ederim bundan sonra.”

“Oğlum takılıyordum,” dedim şaşkın bir sesle. “Buna takılacak değilim ya.”

“Yok öyle konuşmak yakışık almaz haklısın,” dedi kafasını salladığında. “Bir daha olmaz.”

“Ben de sana oğlum deyip duruyorum ya,” dedim şaşkın şaşkın. “Ne olacak? Nesi yakışık almaz?”

“Tamam sen bana diyebilirsin ama ben sana diyemem,” dedi düz bir sesle. Cebinden sigara paketini çıkardığında, “Paketinden alabilir miyim?” diye sordu bana bakarak. Şaşkınlığım katlanırken elimde olmayarak uzaylı görmüş gibi bakmaya başlamıştım.

“İyi misin ya sen?”

“İyiyim, sağ ol sorduğun için,” dedi. “Sen nasılsın?”

“Benim paketim değil ki o,” dedim şaşkın bir şekilde ona döndüğümde. “Sen kendi paranla aldın onu. Senin yani. Ayrıca bir dal otlanacakken neden izin alıyorsun?”

“Olsun sorayım ben yine de,” dedi paketten bir dal çektiğinde.

Dalı dudakları arasına yasladığında bana doğru uzattı. İçerim olmasına rağmen paketin içinden bir dal çektim ve dudaklarım arasına koydum. Cebinden çıkardığı çakmakla önce kendi sigarasını yaktı, sonra da çakmağı bana doğru uzattı. Sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çektim ve çakmağı ona uzattım.

“Bir garipsin ama cidden,” dedim onu incelerken.

“Ya benle çok diyaloga girmesen?” diye sordu rahatsız olmuş gibi.

“Ne?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Benden rahatsız mı oluyorsun?”

“Yok, hayır da,” dedi ne diyeceğini bilemeyerek. “Yanlış bir şey söylemek istemiyorum. Sonra Patron ile başım belaya girmesin.”

“Ruh hastası mısınız siz ya?” diye sordum şaşkın şaşkın ona bakarken. “Neden normal hareketlerinizin bile anormal olacağını sanıyorsunuz anlamadım ki. Ne diyebilirsin sanki bana, beni rahatsız edecek?”

“Ne bileyim yanlışlıkla saygısızlık edilir, insanız sonuçta,” dedi sigaradan bir nefes daha çektiğinde. “O böyle şeylere fazla takıldığından, sen de öyle birisindir diye düşündüm.”

“Nasıl takılıyor yani?” diye sordum. “Bu arada ben bu tarz şeylere takılacak biri değilim.”

Tabii ilk yaptığım şey, her zamanki gibi onunla ilgili bir soru sormak olmuştu. Aslında çevresindeki kimsenin onu, benim tanıdığım kadar iyi tanıyamayacağını bilmeme rağmen insanlara karşı nasıl olduğunu sormadan edemiyordum. İlk başlarda bunu durmadan sorgulamak bana iyi gelmemişti ama bunun farkındaydım. Çünkü insanların bana karşı anlattığı kişi ile karşımda duran kişinin benzer hiçbir yanı yoktu bile, bu yüzden kafamdaki soru işaretleri gitsin diye yaptığım her şey kafama yeni soru işaretlerinin eklenmesine neden olmuştu. Belki de bu yüzden ona güvenmem bu kadar uzun sürmüştü. Üstelik o da bana sürekli bana güvenme masalını okurken ona güvenmem oldukça zordu. Ama şimdi, bu dünyada

sahip olduğum tek kişi de o olduğuna göre, onu da herkese yaptığım gibi, adaletsiz bir şekilde yargılayamazdım.

En azından bunu öğrenmeye çalışıyordum.

Zor bir insan olduğumu biliyordum ama artık çabalamaya çalışıyordum.

Hem de aslında içten içe, çabalanacak hiçbir şey kalmadığını düşünmeme rağmen.

“Yani onunla şakalaşamazsın,” dedi omzunu silktiğinde. “Ya da takılamazsın. Saçma şeyler söyleyemezsin. İsmiyle hitap edemezsin. Falan... Genel olarak her şeye kıl olan birisidir. Her şeyi saygısızlık olarak değerlendiriyor.”

“İsmiyle hitap edemezsin mi?” dedim gülerek. “Ne demenizi istiyor, paşamız?”

“Soy isim,” dedi.

“Götü çok kalkık, değil mi?” diye sordum gülerek, dirseğimle Hektor’un karnını dürttüm.

“Deme öyle şeyler ya,” dedi rahatsız olmuş gibi.

“Ben ona istediğimi derim, bana ne,” dedim omzumu silktiğimde.

“Tamam sen içinden de, bana karşı deme,” dedi gülerek. “Benim yanımda deme. Bana sorma.”

“Sence götü kalkık mı değil mi?” diye sordum onu zorlamak ister gibi.

“Ya sorma, bana sorma,” dedi geri çekilerek. “Sorma bana.”

“Ondan korkuyor musun gerçekten bu kadar?” diye sordum şaşkın bir sesle. Bana cevap vermediğinde, “Tamam ya,” dedim. “Sormuyorum.” Derin bir nefes aldığı anda, “Hiç derin nefes alma,” dedim. Çünkü soru sormaya devam edecektim. Çünkü onunla uğraşmak kafamın dağılmasına neden oluyordu. “Çünkü soru sormaya devam edeceğim.”

“Sor bakalım,” dedi derin bir nefes aldığı anda.

“Cesur nerede?” diye sordum ona baktığımda.

“Kaçtı,” dedi sigaradan bir nefes daha aldığı anda. “Adamları da kaçtı. Duyduğuma göre ondan kaçmışsın, onu fark edince o da kaçtı işte. Artık boku yediğini anlamıştır diye düşünüyorum. Yani, bu geceki aptallığına bakacak olursak tam olarak ne bok yediğini anlaması epey zor olacak ama. En azından paçayı sıyıramayacağını anlamış olması gerek.”

“Ona en fazla ne olabilir ki?” diye sordum. “Öldürürler mi?”

Çünkü bunu yapan kişi ben olmak istiyordum. Songur’un ya da Soysal Yakut’un, bu işlerle alakası olan herhangi bir kişinin Cesur’u ihaneti yüzünden acısız bir şekilde öldürüp de kimse bize yanlış yapamaz mesajı vermesini istemiyordum. Çünkü bana büyük bir yanlış yapılmıştı. Hiç kimsenin düzeltemeyeceği kadar büyük bir yanlış hem de. Asla geri kazanamayacağım bir şey çalmıştı benden, sonra da alay eder gibi gözümün önünde onu yakmıştı. Onun da yanması lazımdı. Benim canım ne kadar yandıysa... Anka’nın cesedi nasıl yandıysa... Onun da yanması lazımdı.

Anka bana intikamın hiçbir şey getirmeyeceğini söylemişti. Abim öldükten sonra... Hiçbir şeyi sorgulamadığımın farkındaydı ve belli ki bu işine geliyordu çünkü sorgularsam, dünyanın başıma yıkılacağını biliyordu. O yüzden abimin nasıl biri olduğunu bana hiçbir zaman söylememişti. Ben delirmiş gibi hiç bilmediğim bir yola adım atana kadar, tabii... Bana bu işin peşini bırakmamı söylerken ne kadar kararsız kaldığını şimdi daha iyi hissediyordum. Eğer bana en başta olanları söyleseydi, eğer abimin bir katil olduğunu söyleseydi... En yakın arkadaşımı aldattığı kızın bile ölümüne sebep olduğunu söyleseydi... O zaman bir intikam yoluna çıkmazdım. İntikam yoluna hiçbir şey bilmeden çıktığımda öleceğimi benden daha iyi biliyordu ama yine de bana gerçekleri söylememişti. Çünkü gerçekleri öğrensem de ölecektim.

Toprağın altına girerek olmayacaktı tabii bu...

Şimdi anlıyordum.

Çünkü yaşıyor gibi hissetmiyordum.

Hektor’un, “Soru soruyorsun ama beni dinlemiyorsun,” dediğini belli belirsiz duydum.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda bana kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu. Bir sorun olduğunun farkındaydı ama ne olduğunu anlamamıştı. Demek ki Anka’dan hiç kimsenin haberi yoktu. Zaten kimin olabilirdi ki? O odada olanları gören beş kişiydik sadece. Bir tanesi... Hayır, iki tanesi artık ölüydü. Bir diğeri kaçmıştı. Ben ise hiçbir şey anlatmıyordum. Geriye sadece Sonay kalmıştı.

Sonay neredeydi sahiden?

“Pardon,” dedim ama kafam Sonay’a takılmıştı. Yardım çağırmaya gittiğini söyledikten sonra bir daha onu görmemiştim bile. Ne kadar

uzaklaşmış olabilirdi ki? Cesur'un beni alıp götürdüğünü nasıl fark etmemişti?

"Sorunu cevaplayayım mı cevaplamayayım mı?" diye sordu Hektor kaşlarını çatarak bana baktığında.

"Cevapla," dedim kafamı evet dercesine salladığımda. "Pardon. Dinliyorum. Bir de... Paketi tekrar verebilir misin acaba?"

"İçmiyorsun ki."

"Tamam," dedim. "Şimdi içeceğim işte."

Oflayarak cebinden sigara paketini çıkardı ve açarak bana doğru uzattı. İçinden bir dal çektikten sonra paketi dudaklarım arasına koydum ve elindeki çakmağı alarak sigaranın ucunu yaktım. Derin bir nefes aldığımda konuşmasını bekliyordum ama ona rağmen gözlerim onda değildi de yağmurun çarpıp durduğu kaldırım taşlarındaydı. Dikkatim yerinde değildi. Normaldi. Kafam da yerinde değildi ki.

"Moralini bozmak istemem," dedi bana doğru döndüğünde. Ona bakmasam bile bunu hissetmişim çünkü boyu uzundu ve sokak lambasından yayılan ışık sayesinde gölgesini takip edebiliyordum. "Çünkü o orospu evladının sana iğrenç şeyler yaptığının farkındayım ama... Bence Cesur'a kimse dokunmayacak, Valeri."

Aniden ona döndüm. Cesur'a kimse dokunmayacak da ne demek oluyordu? Hani burada ihanetin affı olmazdı? Hani bir yanlış yapılan bir daha affedilmezdi? Bana hep bu masalı okumamışlar mıydı?

"O ne demek oluyor?" diye sordum. İçimdeki hüznün yerini bu gece ilk kez öfkeye bırakıyordu. Keşke şu an Cesur'un peşine ben düşebilseydim.

"Yani tabii ki onu öldüresiye döverler," dedi Hektor, sanki Cesur'un yaptıklarının yanma kalacak olması onun da sinirini bozuyordu. "Ama yaptığı şeyin tek bir cezası var. O da dövmesinin ondan bıçakla kazınacak olması. Kolunu kesecekler ve o hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edecek. Onu kimse öldürmeyecek, ne yazık ki. Üzgünüm ama burada işler böyle yürüyor."

"Nasıl yürüyor?" diye sordum.

Sesim istemsizce yükselmişti çünkü giderek daha da öfkeleniyordum. Bazı insanlar, ki bu benim en yakın arkadaşım oluyordu, yapmadığı şeylerin bile cezasını çekerken yaptıkları şeyler bazı piçlerin yanına kâr kalıyordu.

Ama hatta bendeydi. Adaleti sorgulamayı uzun zaman önce bırakmam lazımdı.

“Bu dünyada insanlar ikiye ayrılır,” dedi gülerek. “Birincisi, benim gibiler. Babası olmadığı için emirlere uymak zorunda kalan piçler. İkincisi de Cesur gibiler. Babası olduğu için her zaman kollanacak olan kişiler.”

“Cesur’un babasının güçlü biri olduğunu zaten söylemiştin,” dedim mırıldanarak.

“Güçlüden fazlası,” dedi Hektor. “Soysal Yakut’un bile onu kendine düşman edinmeyeceğini biliyorum. Çünkü eğer böyle bir şey yaparsa... Kendi oğlunun geleceğini tehlikeye atmış olur. Ama eğer Cesur’u öldürmeyip sadece cezasını verir ve bir süs köpeği gibi onu herkesin önünde sergilerse bundan kârlı çıkar. Birincisi, oğluna dokunmadığı için Cesur’un babası ona ölene kadar bağlılık göstermek zorunda kalır. İkincisi, Songur’un bir rakibi daha insanların gözünde hiçe dönüşmüş olur. Böyle bir durumda babasından bile daha önce Soysal Yakut, Cesur’a dokunulmasına izin vermeyebilir.”

“Dediklerinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim. “Soysal Yakut’un en güçlü adam olduğunu sanıyordum. Herkes bana bunu söyleyip duruyordu.”

“Öyle zaten,” dedi. “Öyle olmasının nedeni gereksiz yere düşman kazanmaması. Hiçbir zaman güçlü bir düşman kazanmaz ki. Sadece düşeni tekmeler. Kendinden güçsüzü ezer, güçlüyü de arkasına alıp daha da güçlenir.”

“Neden Cesur’un babasına ihtiyacı olsun ki?” diye sordum. Başım ağrıyordu. Normalde bile anlamakta zorlanacağım şeyler bu gece beni daha da zorluyordu.

“O kadar bir şey bilmiyorsun ki,” dedi sigarasından bir nefes aldığı anda. Ne yapacağını bilmez bir hâlde bana bakıyordu. “Sana bir şeyleri nasıl açıklamam gerektiğini bilmiyorum. Karışık.”

“En baştan al.”

“Peki,” dedi sigaradan derin bir nefes aldığı anda. “Deneyelim bakalım. En başa gidecek olursak... Bekle. Örgütler olduğunun farkındasın, değil mi?”

“O kadar da değil,” dedim. “Hiçbir şey bilmiyor olabilirim ama en azından bunu biliyorum.”

Hiçbir şey bilmiyor olabiliyordum. Evet, gerçekten de hiçbir şey bilmiyordum. Mesela abimin, senelerce babamı annemi aldattığı için eleştirip de ondan öğrendiğini söyledikten sonra bunun aynısını benim arkadaşımın yaptığını bilmiyordum. Biriyle beraber olduğunu ve o kızın da ölümünden bir şekilde sorumlu olduğunu bilmiyordum. En yakın arkadaşımın dediği gibi, onun uğruna intikam almaya değer biri olup olmadığını bilmiyordum ama hiçbir şey bilmeden, bir kez bile sorgulamadan böyle bir yola adım atmayı seçmiştim. Çünkü o benim kahramanımdı, beni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapan, ben yemeyeyim diye önüme geçip de babamdan tokat yiyen ve geceleri bana masal okuyan çocuktuktu. Nasıl kötü biri olabiliyordu? Dünyada ne gibi bir şey, beni onun intikamını almak istemekten geri koyabiliyordu? Nasıl olurdu da tanıdığım en iyi insan olan abim, aslında masum birisi olmayabiliyordu?

Ama olmuştu işte.

Bunu bana söylemek isteyen tek kişi vardı. Gözlerimi açmak isteyen tek bir kişi vardı. En başından beri bu olaya girmememi çünkü buna değer olmayacağını söylemişti. Ve onu dinlememiştim.

Şimdiyse o yoktu.

Aslında en başından, bana bunları anlatsaydı ne olacağını düşünüyordum. Neden söylemediğini biliyordum. Hayır, aslında biliyor sayılamazdım ve asla dirilemeyeceğine göre ben de asla neler olduğunu tam olarak öğrenemeyecektim. En yakın arkadaşım dediğim kız tam bir gizem olmasına rağmen, onu bir şekilde tanıdığımı düşünüyordum. Gerçekleri söylerse beni yıkacağını düşünmüş olmalıydı ve haklı olurdu, yıkılırdım ama bu yıkım en azından bu geceki kadar ağır olmazdı. Kabullenmem zor olurdu ama ne yapıp edip yoluma devam etmenin yolunu bulurdum ve tüm bunları yaparken o yanımda olurdu.

Şimdi asla yanımda olmayacaktı.

Ama bu seçimi yaptığı için ona kızmıyordum da. Çünkü içten içe biliyordum ki, bunları söylese bile ona inanmama ihtimalim çok yüksekti. Abimin benim gözümdeki yerini düşündüğümde... Onu gerçekten kötü bir insan olarak görme ihtimalimin ne kadar düşük olduğunu daha iyi anlıyordum. Belki de bana yalan söylemekle suçlayacaktım onu, daha da üstüne gidecektim. Ama kollarım arasında, ben yaşayayım diye ölen bir insanın bana hiçbir yalan söylemeyeceğinin farkındaydım. Belki de

gitmeden önce sadece söylemek ve hayatında bir kez olsun hafiflemek is-remişti.

Ona abimin kolyesini çıkardığı için ne kadar sinirlendiğini hatırlayınca dudaklarım titremeye başladı ve ağlamamak için dudaklarımı ısırarak çenemi sıktım. Bana orada kaybolduğunu söyleyerek yalan söylediğini düşünmüştüm. Aslında kolye masasında olmasına rağmen kayboldu demişti. Şimdi neden bunun hakkında yalan söylediğini daha iyi anlıyordum. Sırf ben üzülme-yeyim diye, onu aldatan birisinin kolyesini senelerce üzerinde taşımaya devam etmişti ve ben böyle bir insanın değerini bilemediğim için dünya üzerindeki en iğrenç insandım.

Gerçekten ağlamaya başlamak üzereyken Hektor'un, "Yine daldın," dediğini duydum. "İyi misin sen?"

Yüzüme baktığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığını fark ettim, bu yüzden kendimi toparlamam gerekti. Bu saatten sonra kendimi her saniye daha güçlü olmaya zorlamam gerekecekti. İşlediğin günahların bedeli ile yaşamak böyle bir şeydi.

"İyi-yim," dedim kafamı sallayarak. Ona döndüğüm sırada, "Anlatacaktın," dedim. Anlatmasına ihtiyacım vardı ve bu ısrarım ilk kez kafamın içindeki soru işaretlerini gidermek istememle alakalı değildi. Sadece birinin konuşmasına ve beni kafamın içindeki kaostan uzaklaştırmasına ihtiyacım vardı. "Anlat sen. Dinliyorum."

"Songur'un babasını tanıyor musun?" diye sordu düz bir sesle.

"İsmen," dedim. "Yani, tanıştım ama... Herkesin anlattığı kadar." Bana gözlerini devirerek baktığında, "En baştan alacağım derken bu kadar baştan alacağını sanmamıştım," dedim.

"O kadar baştan almama ihtiyaç var ama," dedi sanki bu durumdan o da memnun değilmiş gibi. "Patron'un bunları sana anlatmamasının bir nedeni olmadığına emin misin? Beni sana öttüğüm için öldürmesini istemem."

"Hayır," dedim.

Bir nedeni olamazdı. Biz sadece bu konularda hiç konuşmuyorduk. Şöyle bir baktığımda... Gerçekten de onun hayatına dair herkesin bildiği şeyler dışında bir şey bilmediğimi fark etmiştim. Yani, onun gerçekte nasıl biri olduğunu tabii ki biliyordum ama bana hiçbir zaman ne yaptığını anlatmazdı.

Ben de sorgulamıyordum.

Sorun bendeydi.

“Pekâlâ,” dedi sigarasını yere attığında. Bir tane daha çıkarıp yakmıştı. “Bu anlatacaklarımı bir yere kadar masal gibi dinleyebilirsin. Bir varmış bir yokmuş...”

“Hektor,” dedim ona ters bir şekilde baktığımda. “Ne diyorsun ya?”

“Bundan yıllar önce Çarlık Rusya zamanında bir tarikat kurulmuş,” dedi beni umursamadan. “Soylu bir aile tarafından. Tarikatın amacı aslında dünyanın düzeninde söz sahibi olmakken, Sovyet zamanında işler karışmış ve tarikat birden, bir suç tarikatına dönüşmüş. Gücü tadınca geri duramamışlar. Soylu aile arasına dört aile daha katılmış ve gizlice devlette söz hakkı sahibi olmak yerine anarşiyi arzulamaya başlamışlar. Yani, şu an senin bildiğin iki örgüt gibi bir oluşum hâline gelmişler ama çok daha katılmış. İçlerine o dört aileden başkasını almazlarmış. Amaçları kirli yollardan para kazanmak değil de daha çok...”

“Daha çok, ne?”

“Daha çok... Ele geçirmekmiş. Her üyenin sahip olduğu dövmede yazan gibi. Aut vincere aut mori. Fethet ya da öl.”

“Bununla nereye varacağını o kadar çok merak ediyorum ki...”

“Tahmin bile edemezsin,” dedi güldüğünde. “Tarikat dışarıya kapalı olduğu için zamanla güçsüzleşmeye başlamış. O dönem yükselişe geçen Bratva da bundan faydalanarak tarikatı arasına almış ve bağımsız takılan barbarlar gibi davranmalarını engellemek amacıyla onları daha çok bir Rus mafyası hâline getirmiş. Ailelerden birisi Bratva’yı yönetmeye başlayınca, diğer dört aile ayaklanarak Bratva’dan ayrılmışlar ama zamanın değişmesi ve asimile olmaları nedeni ile asla eski formlarına dönememişler. Sadece bir suç örgütü olabilmişler. Bratva’dan tek farkı kendi yasaları olmaları ve yine dışarıya kapalı olmalarıymış. Seneler geçtikçe dışarıya daha da kapalı hâle gelmişler... Ama yirmi beş sene önce aralarına birisi sızmayı başarmış.”

“Kim o?”

“Soysal Yakut,” diye cevapladı beni. Kaşlarını çatarak ona baktım. Belli belirsiz gülüyordu. “Sana dedim, masal gibi. Buradakilerin masalı budur. Çünkü bizim gibi piçlerin bir anda her şeye sahip olabileceklerini gösterir. Yapman gereken tek şey göze almaktır.”

“Neyi göze almak?” diye sordum rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandığımda.

“Her şeyi.”

“Aralarına sızmış, anladım,” dedim. “Nasıl sızmış peki?”

“Bu bir sır,” dedi gülererek.

“Ama sen biliyor gibisin,” dedim ona baktığımda. “O hâlde nasıl sır oluyor?”

“Ben biliyorum,” dedi kafasını sallayarak. “Ama sevgilin bilmiyor.”

“Babası hakkındaki bir şeyi mi?” dedim. “Sanmıyorum. Bence biliyordur. Sadece senin gibi, bu masallara inanmıyordur.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu bana doğru eğildiğinde. “Aralarına nasıl sızmış, biliyor musun?” Ona kaşlarımı çatarak baktığımda yüzündeki gülümseme arttı. “Bu sefer her zaman yaptığı gibi hedefini korkutmamış... Tam tersine onu büyülemiş... Âşık etmiş yani. Sonra kendine bir prens yapmış. Sonra da ondan kral yaratmış.”

Sonra kendine bir prens yapmış. Sonra da ondan bir Kral yaratmış.

Yakuttan bir Kral.

Katrardan bir Kalp.

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken ona baktım. Songur’un annesinden mi bahsediyordu? Songur’un annesi, bu işlerle alakası olan önemli biri miydi? Bu zamana kadar Soysal Yakut’un bu oyunda her şey olduğunu düşünürdüm, oyunda ondan daha önemli olan birileri mi vardı? Songur bana annesinin bir hayat kadını olduğunu söylemişti... Yani bana yalan mı söylemişti? Ama Doren ona orospu çocuğu dediğinde nasıl bir tepki verdiğini gözlerimle görmüştüm. Bana yalan söylüyor olamazdı. Zaten bir insan bu konuda neden yalan söylerdi ki? Bana gerçekten kendini açtığı, gerçekten kimsenin onun hakkında bilmediği bir şey söylediği ilk andı o an. Yani Songur’un söylediği yalan falan değildi. Ama şimdi... Hektor’un söyledikleri gerçekse... Songur’un annesi, Songur’un sandığı kişi değildi. Bu durumda burada yalan söyleyen kişi başkasıydı.

Soysal Yakut.

Ama insan oğluna neden böyle bir yalan söylerdi ki?

Kaşlarım çatıldı. Belki de Hektor yalan söylüyordu. Songur’un bile kendi hakkında bilmediği bir şeyi, onun adamı olan birisi nasıl bilebilirdi

ki? Bu yaygın bir şey olsa duymaz mıydı? Belki de duymuştu ama umur samamıştı çünkü gerçek bu değildi. Belki de Soysal Yakut'un içeri sızma oyunu başka bir oyundu ve bu oyunu kimsenin öğrenmesini istemedikleri için bu masal onların işine yarıyordu.

"Pek inanmamış gibisin," dedi gülerek geri çekildiğinde. "Ama ben yalan söylemem. Duyduğum neyse sana onu anlatıyorum. İnanıp inanmamak sadece sana kalmış."

"Devam edecek misin?" diye sordum. Bu konuda yorum yapmak istemiyordum.

"Soysal Yakut içeri sızdıktan sonra güçlenmeye başlamış ki orada sadece dört ailenin olduğunu hesaba katacak olursan bu epey zor bir şey olsa gerek," dedi gülerek. "Sonra kapılar bir kere açıldı madem, hadi herkesi alalım demişler ve içeri yeni üyeler akın etmeye başlamış. Bunlardan bir tanesi de Soysal Yakut'un en yakın arkadaşı oluyor. Tanıdığına eminim, Kaner'i. Yani onun babası. Yalçın Ertekin."

Kafamı salladım. Adamın ismini daha önce Anka'dan çok duymuştum. Anka. İsmi kafamın içinde belirlediği her saniye gözümün önüne aynı görüntü geliyordu. Ve hayatımın sonuna kadar böyle olacağına emindim. Onu güzel anılarla hatırlamak istiyordum... Annemi hatırladığım gibi... Yok olup giderken değil. Yanımdayken, bana sarılıyorken, beni severken...

Kafamın içindeki görüntüden uzaklaşmak için, "Şimdi araları çok da iyi değil gibi, ha?" dedim. Bu zamana kadar hiçbir şey öğrenmemiş olmak beni korumamıştı. O yüzden artık taktik değiştirmem gerekiyordu. Eğer kimse Cesur hakkında bir şey yapmayacaksa benim yapmam gerekiyordu ve bunu bu dünyaya dair hiçbir şey bilmezken yapamazdım. Hektor yalan söylüyor olabilirdi ama burada bana bir şeyler anlatan tek kişi oydu. O yüzden, söylediklerine yüzde yüz inanmasam da dikkatle dinlemem akıllıca bir seçim olurdu.

"Değil çünkü Yakut felaket ihanet etti," dedi Hektor. "İçeri girdiklerinde güçlenmeye başladığını söyledim. Baştaki liderin ondan istediklerini yaparak onun gözüne girdi. Yani, girmiş. Sonrasında hep doğruca hareket etmiş. Yanına doğru adamları müttefik seçmiş ve hiç düşman edinmemiş. Zeki adamdır, Songur gibi, kafası hep şeytanlığa basar. Kötüyü iyi oynar, yani. Gerçek yüzünü de çok iyi saklar. Ve eğer o istemezse hiç kimse o yüzü görmez. Onlar da görmemiş. Ellerinde hepsini mahvedecek kozlar biriktirene kadar en azından. O dönemki lider, ondan kurtulmak için öldürmeye

çalışmış ama bunu başaramamış. Öldüremiyorsam bari, ona istediğini veririm, demiş. Yoksa onun iktidarını sarsacakmış.”

“İsteddiği neymiş peki?”

“Kendi iktidarı,” dedi Hektor. “Bu yüzden o dönemki lider, kendi tah-tına göz dikmesin diye onun kralcılık oynayabileceği bir örgüt yaratmasına izin vermiş. Soysal Yakut da sonradan örgüte sızan tüm soy adsız üyeleri toplayıp yeni bir krallık kurmuş kendine. Örgüt, liderlerini oyuna getirip kendisi böyle bir güç elde ettiği için Soysal’a kendi aralarında yılan diyor-larmış.”

“Bu yüzden isim Yılanlar.”

“Evet ama işler Soysal’ın istediği gibi gitmemiş,” dedi Hektor. “O hayal ettiği bağımsız örgütü ona vermemişler. Hep ona bağımlı olacaklarını ka-nıtlamak için, örgüt lideri seçtiği kişilerden oluşturduğu bir grup yaratmış. Onlara herkes Üstler der. Diğer örgütün içinde dört aile olduğunu söy-lemiştim. Onlara Pençeler denir. Bir lider olsa da Pençeler eğer konsey kurmayı başarabilirse liderin yapacaklarına kısıtlama getirip kendi arala-rında oylayabilirler. Soysal tek başına çok güçlü olacağından, Yılanlar’a bu uygulamanın daha ağırlığını getirmişler. Her zaman orada duracak ve Soysal Yakut’u denetleyecek bir konsey yaratmış ve buna Üstler demişler. Aslanların lideri bu konseyi bilerek Soysal’ı sevmeyenlerden seçmiş ki diz-ginleri elde tutabilsin. Soysal kral olmuş olmasına ama... İsteddiği mutlak hakimiyete kavuşamamış. Ve Valeri’cim, işte biricik Cesur’umuz da bir üstün en büyük oğlu. Söyledin ya, Cesur’un babası ne kadar güçlü olabilir ki diye. İşte... Soysal Yakut ağızlarına sığmasın diye ona bağladıkları ipi tutanlardan birisi de onun eli. Sence ne kadar güçlü?”

“Ama Cesur...”

“Hiç önemli biri gibi görünmüyor, değil mi?” diye sordu gülerek. “Ama öyle. Babasının biricik prensidir. Ne kadar şımarık olduğunu fark etmedin mi?”

“Onu fazlasıyla fark ettim,” dedim kafamı salladığımda. “Peki bu Üst muhabbeti... Nasıl bir şey tam olarak? Yani, Soysal en güçlü adamsa eğer, nasıl ona bile kısıtlama getirebiliyorlar?”

“Soysal’ın kazık attığı lider salak değilmiş,” dedi. “Bilerek Soysal’ın alıp da götüreceği üyeler içinde kalabalık olan ailelerden insanlar seçmiş. Beş kişiler. On tanesinin ailesinin kalabalığını düşün. Savaş açılrsa kim kazanır?”

Soysal Yakut diplomatik oynar bu oyunları. Zaten kral o ki, neden bilerek kaybedeceği bir savaşa girsin? Hala onun istedikleri oluyor.”

“Tam olarak nasıl?”

“Beş kişiler,” dedi. “Soysal bir şey yapmak isterse oylanır. Oylar üçe ikiyse Soysal’ın istediği olur.”

“O yüzden Cesur’un babası ile arasını bozamaz,” dedim aydınlanarak. Siktir. “Cesur’u öldürürse bir oyu sonsuza kadar kaybeder.”

“Ve her zaman üçe iki olmak, hep ucu ucuna kazanan birisi için bir oy kaybetmek demek sonsuza kadar kaybetmeye mahkûm olmak demektir.”

“Songur bu gecedен sonra Cesur’a dokunmadan asla durmaz,” dedim. Emin olduğum tek şeydi bu. Ama her zaman babasını dinlediğini biliyordum. Aslında son zamanlarda çok da dinliyor sayılmazdı. Eskisi kadar değildi.

“Zorunda kalacak,” dedi. “Onu öldüremez. Bunu yaparsa geleceğini tehlikeye atmış olur.”

“Ne geleceğinden bahsediyorsun ya sen?” diye sordum sinirlenerek.

Anlattığı şeylerin hiçbirisi umurumda değildi. Kendini bir krallığın içinde sanan adamların iktidar oyunlarından sıkılmıştım. Tek istediğim en yakın arkadaşımın kanını yerde bırakmamak, sonra da buradan siktir olup gitmekti. En başından beri burada olmamın nedeni abimdi ve şimdi aslında her şeyin bir hiçten ibaret olduğunu biliyordum.

Erken karar veriyorsun, Valeri.

Ama hayır, bu sefer kafamın içindeki şeytanların seslerini dinlemeyecektim. Bu sefer beni annemden sonra gerçekten seven tek kişi olan en yakın arkadaşımın sözlerini umursayacaktım. Yüzüne kapıları kapattığım gibi tutunduğum tek şey olan sesini de susturmayacaktım. Bana yalan söylemezdi. Onu dinlememiştım ama şimdi... Şimdi... Öylesine pişmandım ki.

Ve yapabileceğim hiçbir şeyim yoktu.

Benim cehennemim de tam olarak bu olacaktı demek ki.

“Cesur’a aday demiştım, hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu bana baktığında. “Taht adayı. Neden hiçbir şeyi sorgulamıyorsun? Zaten tahtta Soysal Yakut varken neden o aday olsun mesela? Bana bunu sormadığının farkında mısın?”

“Hak verecek olursan kafam pek yerinde değil,” dedim ona ters bir şekilde baktığım sırada. Üstelik, o sadece başıma gelenlerin bir kısmından haberdardı.

“Doğru,” dedi bana göz ucuyla baktığında. “Haklısın.”

“Neden bahsettiğini açıklayacak mısın?” diye sordum kollarımı birbirine bağladığımda. Hava gitgide daha da soğuyordu ya da ben üzerimdeki şoku atlattığım için üşümeye başlamıştım.

“Yalçın ve Soysal beraber o örgütten şutlanmalarına rağmen ikisi bir arada değil,” dedi. “Yalçın’ın kendi örgütü var ve Soysal neye maruz kalıyorsa o da buna maruz kalıyor. Üstler teranesinden bahsediyorum. İki tarafta yer alan üstler de son zamanlarda olan bazı durumlar dolayısıyla, iki tarafı da eski günlerdeki gibi birleştirmek istiyorlar. Bunun için de iki tarafı da yönetebilmeyi başaracak birisine ihtiyaçları var. Bu Soysal da Yalçın da olamaz. Bu da demek oluyor ki, artık yeni bir kana ihtiyaçları var.”

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandığında, “Songur’da iki tarafın da dövmesi var,” dedim ona dönerek.

“Evet,” dedi. “Tabii ki. Songur sağlam bir proje çünkü.”

Sağlam bir proje. Bu da ne demek oluyordu şimdi?

“Yani Cesur da bahsettiğin adaylardan birisiydi,” dedim. “Ama iki tarafta ait bir şey taşıyan tek kişi Songur. O hâlde nasıl rakibi olabiliyor?”

“Yakutların doğasında barış sağlamak pek yoktur anlayacağın kadarıyla,” dedi gülerek bana baktığı sırada. “Bu yüzden favori aday olmasına rağmen zor durumda kalana kadar bir seçime gitmeyeceklerini düşünüyorum. Daha... Sakin birini arıyorlar, anlarsın ya. Yirmi seneyi aşkın bir süredir kanlı bıçaklı olan iki tarafı da sabit tutmanın tek yolu bu.”

“Bu sakin seçenek Cesur mu peki?” diye sordum ona gülerek baktığımda.

“Hayır,” dedi. “Dolkan, mesela. Adını duyduğuna eminim.”

“Dolkan hemen hemen benimle aynı yaşta,” dedim sessizce. Bunu biliyordum çünkü Anka ile hemen hemen aynı olduklarını biliyordum. Bu da Dolkan’ın yirmi bir ya da yirmi yaşında olduğu anlamına geliyordu.

“Yani?” diye sordu Hektor gülerek. “Seninle hemen hemen aynı yaşta ama senin gibi bu işlere bir ay önce mi girdi sence? Doğduğundan beri bu düzenin içinde. Seviliyor, zeki çocuk, sağlam ve güvenilir, en önemlisi de Songur’u bile kandırabilecek kadar iyi bir yalancı.”

"Bunu bir kere yapmış," dedim. "Bu bir daha yapamayacağı anlamına gelir."

"Hayır," dedi. "Tam tersi. Bunu bir kere yapmış olması hep yapabileceği anlamına gelir."

"Songur'un kimseye karşı güveni yok artık."

"Sana güvenmeyen birini de kandırabilirsin."

"Öyle mi?" diye sordum. "Nasıl yapacaksın onu?"

"Onu sevdiğini söyleyerek," dedi gülerek. "En kalpsiz adamı bile oyuna getirecek tek hamledir bu."

"Şu durumda endişelenmem gereken en son şeyin Dolkan olduğuna eminim."

Anka'nın onu nasıl anlattığını anımsadım. Onun hep gördüğü en yakışıklı çocuk olduğundan bahsederdi. Söylediğine göre altın gibi parıldayan sarı saçlara ve gördüğü en açık renge sahip olan yeşil gözleri vardı. Daima kibar ve düşünceliydi ve sinirlendiğinde bile asla ses tonunu yükseltmezdi. Öfkelendiğinde bile bir şekilde sakinliği ağır basıyordu. Herkes onun farkında ama o kendinin farkında değil, dediğini hatırlıyordum Anka'nın. Belki de sanılanın aksine, aslında içine atıldığı tüm bu drama umurunda değildi. İnsanlar da. Sadece kendi yolu neyse ondan ilerlemeye çalışıyordu.

Tıpkı Anka gibi.

Ama birileri durduk yere onun yoluna taş koymuştu. Ve biliyordum ki bunu sadece yapabileceklerini kanıtlamak için yapmışlardı. Anka, onların el sürebileceği birisi olduğu için. Daha güçsüz olduğu için. Onu koruyacak kimsesi olmadığı için.

"Aslına bakarsan ilk endişelenmen gereken şey o," dedi Hektor. "Bu gece her ne olursa Songur ve ikisinin başı beraber yanacak. Ayrıca..."

Duraksadığında ona ters bir şekilde baktım. Her şeyi zaten anlatmıştı, şimdi ne diye duraksıyordu?

"Ne ayrıca?" diye sordum ters bir sesle.

Ağzını açıp cevap vereceği sırada birden telefonu çalmaya başladı. Arayanın kim olduğuna bakmama fırsat bile vermeden telefonu açıp kulağına götürmüştü bile. Birkaç saniye karşı hattaki sesi dinledi, daha sonrasında hiçbir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Yüzündeki ifade az önceki kadar alaycı değildi. Çoktan ciddileşmişti.

“Ne oluyor?” diye sordum bir şeylerin ters gittiğini sezerek.

“Arabaya geç,” dedi sadece. “Gidiyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Hadi,” dedi sorumu cevaplamadan. Beni arkasında bırakarak arabaya bindiğinde kaşlarımı çatarak birkaç saniye ona bakakaldım. Bana uyarı gibi baktığını fark ettiğimde ayaklarım benden habersiz bir şekilde hareket etmeye başladı. Birkaç saniye sonra yolcu koltuğunun kapısını açmış ve içeri geçmiştim bile. Hektor arabayı çalıştırırken ısıtıcıyı çalıştırmayı da ihmal etmedi.

Ellerim sonunda ısınırken çaktırmadan ona bakarak yüz ifadesinden bir şeyler anlamaya çalışıyordum ama dümdüz bir ifadeyle duruyordu. Arabanın hız ibresi biraz daha yukarı tırmanırken ana yola girmiştik bile.

“Ne oluyor?” diye sordum tekrardan.

Bugün bir olay daha yaşanmasını kaldıracak gücüm olduğuna emin değildim. Gerçekten, sadece yere düşüp içim dışına çıkana kadar ağlamak istiyordum. Aklımı dağıtmak için verdiğim savaş bir yere kadar işe yarıyordu. Belki de şok etkisindeydim hâlâ. Durumun ciddiyetini kavrayamıyordum. Ve tek başıma kalacağım, gecenin karanlığının üzerime çökeceği, ağlamaya başlayacağım ana kadar da durumun ciddiyetini fark edemeyecektim. Kapısına gitmek için birini arayacak ve aklımdan geçirdiğim tüm isimlerin artık sadece bir ölüden ibaret olduğunu tekrar tekrar fark edecektim.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı beni. Sesi düzdü. “Az sonra öğreneceğiz. Tabii, savaş çıkacağı için az sonra bizim arabamız da ateş alanı hâline gelebilir. O yüzden sana tavsiyem, kemerini sıkıca bağla.”

Gerçekten, hayatta kalmak daha az umurumda olamazdı. O yüzden kemerimi bağlamak şöyle dursun, dönüp ona bakmadım bile.

“O ne demek?” diye sordum tamamen ona döndüğüm sırada. Bu tabiri Songur da kullanmıştı. Onların bu tarz tabirler kullanmasını pek ciddiye almıyordum. Krallıklar, krallar, savaşlar ve oyunlar... Ama bu gece aslında şaka gibi görünen her şeyin ne kadar hızlı bir şekilde ciddileşebileceğini öğrenmiştim.

“Kendi üyen olan ve örgüte karşı bir hatası bulunmayan birisini öldürebilmen ya da ona zarar verebilmen için içeride kargaşa çıkması gerekir,” dedi. “Biz bu kargaşaya savaş deriz. Normalde eğer örgüte karşı bir hatası

yoksa, kendi üyene dokunamazsın. Bu en baştaki adamı mutlak kral ilan etmekten alıkoyan bir kuraldır. Bu durum içerisinde işlenen cinayetlerin ya da normalde suç sayılacak davranışların hesabı sorulmaz.”

“Ciddi misin şu an?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Az önce anlattıklarımı inandın da buna inanmak mı zor geldi?” diye sordu alaycı bir sesle.

“Hayır ama bunun mantığı nedir ki?” diye sordum.

“Bu kargaşayı çıkaracak güç sadece önemli adamların elindedir,” dedi Hektor. O, savaş kelimesi yerine kargaşa kelimesini kullanmayı tercih ediyordu. En azından daha az tuhaf duran bir tercihti. “Güme gidip öldürülecek olan adamların da önemsiz ya da daha güçsüz olan adamlar olacağını tahmin edersin. Yani bu kuralla, aslında örgütün içinde tatsızlık çıkması engellenmiş olur. Aslında bir uyarı niteliğindedir. Bize baş kaldırmaya çalışırsanız yine ölen siz olursunuz, demektir. Böyle bakınca mantıklı değil mi?”

Onun yerinde olsam bu durumu mantıklı olarak değerlendirmezdim.

Daha çok... Acımasız olarak değerlendirirdim.

Dünya yozlaşmış bir yer, diye düşündüm. Ve bundan şikâyetçiyim. Çünkü kötülerin daha kolay yaşamasını sağlayan her şey, benim gibi iyilerin işini zorlaştırır.

Tıpkı en yakın arkadaşımın işini zorlaştırdığı, hatta bitirdiği gibi. “Beni zaten çok yaşatmazlardı,” dediğinde neden bahsettiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Bu düzenin içinde her şey, sadece belli bir kesimin menfaati üzerine kurulmuştu. Onlar yarını görebilsin diye bizim gibiler dününü teslim ediyordu. Onlar daha yükseğe tırmanabilsin diye bizim gibilerin sırtı eziliyordu. Onlar yaşayabilsin diye bizim gibiler ölüyordu. Olan sadece bizim gibilere oluyordu. Biri gider, biri gelir. Bizim gibiler hakkında düşünülecek tek şey buydu. Yerimiz çabuk dolardı. Ama üsttekilerin, tahtın sahiplerinin, oyunda söz hakkı bulunanların yerini hiçbir şey dolduramazdı.

Songur bu düzende diğer tarafta yer alıyordu. Belki de bu yüzden, onu ilk gördüğüm andan beri bir yanımda onu öldürmek, bir yanımda ona ait olmak, bir yanımda onun gibi olmak istiyordum.

Bunca zamandır içinde bulunduğum düzenin farkındaydım ama bunu eleştirmek bana hiçbir şey getirmezdi. Getirmemişti de. Çünkü kötü adamların kan dökerek sağlamlaştırdığı bir taht kolay kolay sarsılmazdı.

Bizim gibi iyilerin her zaman yenilmesine itiraz etmek yerine... Belki de ben de kötü biri olmalıydım... Düzenin farklı terazisinde yer almalıydım. İnsanlığımı kaybetmeliydim ama sonunda oyunu kazanmaya başlamalıydım.

Belki de her şeye sil baştan başlamalıydım.

“Nasıl oluyor peki bu kargaşa durumu?” diye sordum ona baktığımda. İçimde şiddetli bir kasırğa kopuyordu sanki. “Bunu nasıl sadece önemli olanlar başlatabilir ki?”

“Adaylardan biri birine zarar verirse...”

“Ne çeşit bir zarardan bahsediyorsun?”

“Öldürmek ya da öldürmeye kastetmekten bahsediyorum.”

“Kargaşa çıktı dedin,” dedim korkuyla ona döndüğümde. Söylediklerinin ne anlama geldiğini henüz yeni anlamıştım. “Savaş çıktı dedin. Az önce kendi ağzınla söyledin.” Aklıma o silah sesi geldi. Az önce telefondan duyduğum. “Kim öldü?” diye sordum panikle. Çünkü telefon Songur’dayken o ses o kadar yakından geldiyse bunun tek bir anlamı olabilirdi. “Biri mi öldü?”

“Hayır,” dedi. “Sakin ol. Kimse ölmedi. En azından bildiğim kadarıyla.”

“O ne demek ya?” diye sordum birden bağırarak. “Songur birini mi öldürdü? Kimi öldürdü? Cesur’a dokunamayacağını söylemiştin. Ne bok dönüyor o zaman burada?”

“Cesur çoktan kaçtı, Valeri,” dedi. “Babası muhtemelen onu en yakın zamanda uçakla Madagaskar’a falan postalayacak.”

“O değilse kim?” diye sordum. Cesur hariç bu olaya, bu gece kim dahil olabilirdi ki? “Açık açık anlatacak mısın olanları?”

“Songur vurulmuş,” dediğinde birkaç saniye ne söylediğini idrak bile edemedim.

Yüzüne ciddi olup olmadığını anlamak istercesine baktım ama o bana bakmıyordu bile, gözleri sadece yoldaydı ve yüzünde tek bir mimik bile yoktu. *Songur vurulmuş*. O silah sesinin nedeni bu muydu? Ama Hektor daha sonrasında onunla konuşmuştu. Yani, bana geldiğine göre konuşmuş olmalıydı. İyi olmalıydı. Nasıl vurulduğundan şimdi haberi olurdu?

“Nasıl yani?” diye sordum. “Ciddi misin sen?”

“Sence bu durumda şaka yapacak birine mi benziyorum ben?” diye sordu bana döndüğünde. “Tabii ki ciddiym. Vurulmuş.”

Bir gece içerisinde iki kayıp veremezdim. Bu sefer elimde kaybedecek hiçbir şey kalmayacaktı. Kalbimin korkuyla hızlandığını hissettim. Bu kâbusun bir daha hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

“Vurulmuş derken?” diye sordum. “Durum ciddi mi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Ben de bilmiyorum. Kubi adamların yanına gitmişti. O söyledi.”

“Öğren o zaman!” diye bağırdım sinirle. Ama aslında sinirimin tek nedeni korkuyor olmamdı. Gözümün önünden, daha birkaç saat önce yaşadığım anlar geçiyordu. En yakın arkadaşımı kaybettiğim anlar. Eğer Songur’u da kaybedersem elimde kaybedecek hiçbir şey kalmayacaktı.

“Sakin ol,” dedi bana göz ucuyla baktığında. Oradan bakınca nasıl görüldüğüme emin değildim ama her ne gördüyse endişelenmiş gibiydi. “Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Sanmaman yeterli gelmiyor,” dedim oturduğum yerde dikleşirken. “Kubi’yi arayıp daha fazla detay soramaz mısın? Neresinden vurulmuş? Şu an nerede? Bunca zamandır neden haberimiz yoktu?” Gözleri tekrar yola çevrildi. “Kim vurmuş onu?”

“Dolkan,” dedi düz bir sesle.

Dolkan mı? O ne alakaydı şimdi? Olay çıkarmak için daha iyi bir gece seçememiş miydi gerçekten? Eğer Songur o an vurulduysa nasıl Hektor ile iletişim kurabilmişti? Bir anda kafamın içinde o kadar soru birikti ki başıma çok ağır bir ağrı saplandığını hissettim.

“Dolkan mı?” diye sordum şaşkın bir sesle. Bu zamana kadar onun gerçekten Songur’a ciddi bir şekilde zarar vereceğini düşünmemiştim. Belki de bunun nedeni Songur’un hep onu küçük görmeseydi. Durmadan o bana ne yapabilir ki sanki demesiydi. Ama şimdi, ne yapabileceğini görmüştüm işte.

“Sakin ol,” dedi Hektor tekrar. Ama bu cümlemin bende hiçbir işe yaramadığını hâlâ fark edememişti. “Anlamıyor musun?”

“Neden bahsediyorsun ya?” diye sordum. “Bir şey anlamıyorum ben şu an! Tek öğrenmek istediğim şey Songur’un ne durumda olduğu. Oraya mı gidiyoruz? Bana kesin bir şey söyle artık! Yanına gitmek istiyorum!”

“Yanına gidiyoruz, Valeri,” dedi Hektor sakın bir sesle. “Sakin ol, diyorum çünkü ortada bence endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Muhtemelen aralarında bir anlaşma yaptılar ve bir oyun oynuyorlar.”

“Böyle oyun mu olur?” diye sordum gülerek. Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki doğru düzgün bir tepki bile veremiyordum. “Nasıl bir oyun tam olarak bu? Sonunda herkes ölüyor mu? Adam vuruldu diyorsun sonra da gelmiş oyun diyorsun bana!”

“Sana söyledim,” dedi yine son derece sakın bir sesle. Onu sinirlendirmek hiç mümkün değilmiş gibiydi. Ne olursa olsun, bir şekilde sakın kalacaktı sanki. “Kargaşa çıkmasını istiyorsa adaylar birbirlerini boğazlarlar dedim. Bunun gerçekten de Songur’un planladığı bir şey olduğunu görmüyor musun? Muhtemelen bunun için Dolkan’ı zorladı. Olay tamamen Dolkan’a patlayacakken böyle bir gecede asla ona böyle bir şey yapmaz. Üstelik ben elleri titremeden Dolkan’ın Songur’u vurabileceğine ihtimal bile vermem.”

“Dolkan ve yapıp yapamayacakları şu an o kadar umurumda değil ki,” dedim sinirle ona baktığımda. “Tek umurumda olan şey Songur.”

Çünkü elimde kalan tek şey oydu.

Onu da kaybedemezdin.

Kaybetmemem lazımdı.

“Söylediklerimi dinlemiyor musun?” diye sordu. “Bu, Songur’un başının altından çıktı diyorum sana.”

“Adam neden kendini vurdurtsun?”

“Kızım çünkü Cesur’un bir suç işlemiş olması, ona yardım edenlerin de bu suçu işlemiş sayılacağı anlamına gelmiyor. Hepsini bir bir avlamak istiyor çünkü sinirini Cesur’dan çıkaramayacağını, buna babasının izin vermeyeceğinin son derece farkında. Suçu olmayan bir üyeye zarar vermesi için de bir kargaşa çıkarmaya ihtiyacı vardı. Dolkan sayesinde bu fırsatı yakalamış oldu.”

“Yani millete ceza kesmek için kendini vurdurttu, öyle mi?” diye sordum gülerek. “Bana o kadar da mantıklı gelmiyor bu dediklerin.”

“Sana zarar vermelerinin intikamını almak için, evet,” dedi. “Bana epey mantıklı geliyor aslında. Bence sen onun tarafından ne kadar değer gördüğünü anlayamamışsın daha. Senden nasıl bahsettiğini dinledim. Senin

için dünyayı bile yakar. Bir kurşun bunun yanında o kadar da büyük durmuyor.”

“Eğer işler dediğin gibiyse durumu ciddi değildir, değil mi?” diye sordum korkuyla. Söyledikleri hâlâ mantıklı gelmiyordu ama bu gecenin en başından beri mantığa dair ne görmüştüm ki?

“Sana senin için ölecek bir sürü insan varken ölmezsin dedim,” dedi. “Sakin ol. Onunla vurulduktan sonra konuşmuştum. Sesi gayet düzgün geliyordu.”

“Ne konuştunuz?”

“Bana seni bulup güvenli bir yere götürmemi ve başından ayrılmamamı söyledi,” dedi. “Diğer çocukları da toplayıp Cesur’un piçlerinin peşinden gitmelerini söyleyecektim. Aslında bunu söylediğinde pek anlam veremedim çünkü onlara nasıl olsa dokunamayacaktık ama şimdi neden böyle bir şey dediğini anladım. Onlara dokunabileceğimiz bir durum çoktan oluşturmuştu.”

“Yani ortalık birbirine girecek, öyle mi?” diye sordum. Daha kötü ne olabilir ki dedikçe daha kötüsünün gelmesi gerçek miydi? Tek istediğim Songur’un iyi olduğuna emin olduktan sonra yorganın altına girmek ve içim dışıma çıkana kadar ağlamaktı. Çünkü daha fazlasını kaldıracak gücüm kalmamıştı.

“Kesinlikle,” dedi. “Hatta çoktan girdi bile.” Göz ucuyla bana baktığında, “Ama bu durumda senin endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok,” diye devam ettirdi kendini. “Bu gece yeterince zor bir geceydi. Seni eve bırakacağım.”

“Ne evinden bahsediyorsun, Hektor?” diye sordum. “Eve falan giremem. Tek başıma kalamam. Korkuyorum.” Büyük ihtimalle tek başıma kalırsam birinin eve girmesinden korktuğumu sanacaktı ama beni gerçekten korkutan şey o değildi. Şeytanlarımın tamamen beni ele geçirmesinden korkuyordum. “Songur’un yanına gitmek istiyorum. Onun sana ne söylediği umurumda bile değil. Beni onun yanına götür.”

“Seni onun yanına falan götürmeyeceğim, Valeri,” dedi. “Ortalık zaten yeterince karışık. Ve buradan bakınca hâlin hiç iyiymiş gibi görünmüyor. Boşuna nefesini tüketme. Senin dediğin olmayacak.”

“Benim dediğim olacak,” dedim sinirle ona döndüğümde. “Neredeyse oraya doğru süreceksin. Beni istemediğim hiçbir yere götürmeyeceksin.”

Rana sadece boş boş baktı ve renkli gözlerini arabanın ön camına çevirdi. Bir anda sinirlenerek direksiyona doğru atıldım ve o ne olduğunu bile anlamadan direksiyonu sola doğru kırdım. Araba az kalsın yanda duran bariyerlere girecekti ama Hektor daha önce davranarak elimi sertçe ittirdi ve direksiyonun hakimiyetini tekrardan kavradı.

“Sen deli misin?” diye sordu bana dönerek. Ama hâlâ sinirlenmemişti. Sesi yükselmiş olsa da gözlerinde sinirlenen her insanda göreceğiniz o yangın yoktu. “Kafayı mı yedin Valeri sen? Ciddi soruyorum sana. Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Sen de bana istemediğim bir şey yaptırmaya çalışma o zaman!” dedim sinirle. “Sana eve gitmeyeceğim dedim. Neden beni zorluyorsun?”

“Ne emir alıyorsam onu yapıyorum,” dedi düz bir sesle.

“Ya sıkıldım onun emirlerinden de!” diye bağırdım. “Benimle alakalı şeylere sadece ben karar veririm. Onun yanına sür diyorsam onun yanına sür.”

Ama belki de bu gece onun sözünü dinleseymdim, en yakın arkadaşımın ölümüne şahit olmazdım. Yine de ne yaşanmış olursa olsun bu konuda asla akıllanmayacaktım. Asla şimdi eve gitmeyi kabul etmeyecektim. Elimde kalan son insanı kaybetme korkusuyla dört duvarı kendime zindan hâline getirmeyecektim.

“Yapmazsam yine direksiyona atlayacaksın, değil mi?” diye sordu bana göz ucuyla bakarak.

“Hayır,” dedim. “İkimizi de öldürmek gibi bir amacım yok. Sadece onu görmek istiyorum.”

“Tamam,” dedi kabullenerek.

Bu cevabı vermesini o kadar beklemiyordum ki şaşkınlıkla birkaç saniye boyunca bakakaldım. “Tamam mı?”

“Evet,” dedi. “Tamam. Oraya sürüyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi onaylayarak. “Gerçekten.”

“Neden peki?”

“Ne, neden?”

“Neden benim sözümü dinlemeye karar verdin?”

“Normal hâlin bu mu bilmiyorum, eğer buysa aynaya bakarken dikkat ediyor musun bilmiyorum ama pek normal baktığın söylenemez. Deli gibi bakıyorsun. Her zaman. Ondan seni tek bırakmak pek mantıklı değil bence.”

“O ne demek şimdi?”

“Kendine zarar vermek isteyen insanı nerede görürsem tanırım demek,” dedi bana baktığında. Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldığımda gözleri tekrardan ön cama dönmüştü. “Kemerini bağla sadece. Seni sağ salim yanına götüreyim de başka bir şey istemiyorum.”

Kısa bir sessizlik yaşandığında, “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“O neden?”

“Direksiyona atılıp deli gibi davrandığım için,” diye açıkladım. “Seni korkutmak değildi amacım.” Mantık çerçevesi içinde davranmadığımı biliyordum ama bu gece mantığım tamamen devre dışı kalmıştı.

“Önemli değil,” dedi. “Benden bir daha özür dileme.” Söylediğini anladığımdan emin olmak istermiş gibi bana baktı. “Ayrıca beni korkutmadın. Onu yapmak için daha fazlası gerek.” Ona cevap vermediğimde, “Seni anlıyorum,” diye cevapladı beni. “Hiçbir şey bilmediğin bir dünyanın içindesin. Bu gece kolay şeyler yaşamadın.” Ayrıca, bunu derken daha yaşadıklarımın gerçek anlamda haberi bile yoktu. Bu kadar delirmemin nedeninin Cesur olduğunu sanıyordu ama ben birkaç saat önce en yakın arkadaşımın cesedini yanarken görmüştüm. “Ve sevdiğin bir insana zarar geldiğini öğreniyorsun. Ben senden çok daha kötü tepkiler verirdim. Kimsenin sana kızmaya hakkı yok, Valeri. Kimsenin seni karşısına alıp da mantıklı davranmadığın için azarlamaya hakkı yok. Kimseye mantık borcun yok. Onlar sen değil, yaşadığın hayatı bilmiyorlar. Bunu yapmalarına izin verme. Tamam mı?”

Uzun zamandır beni gerçekten anlayan ya da en azından anlamak için çabalayan bir insanla karşılaşmamıştım. Anka ve Songur hariç. Bunun nedeni insanları kendimden uzaklaştırmamamdı mutlaka ama yine de birisinin karşıma geçip böyle bir şey söylemesi iyi hissettirmişti. Çünkü yalnız başıma kaldığımda yaptığım tek şey mantıksız davrandığım için kendimi suçlamak oluyordu. Ama gerçekten... Benim yerimde kim delirmeden duralabilirdi?

Ne diyeceğimi bilemediğim için birkaç saniye sessizlik yaşandı. En sonunda onu cevapsız bırakmamak için sadece, “Tamam,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür de etme.”

“Neden teşekkür etmeme ya da özür dilememe izin vermiyorsun?”

“Kendini üstün gören insanlar bunu yapmazlar.”

“Ben kendimi kimseden üstün görmüyorum,” dedim.

“Görmeye başlaman lazım,” dedi. “Eğer her gece bu gece delirdiğin gibi delirmek istemiyorsan.”

Söylediklerinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamadığım için onu cevapsız bıraktım. O da başka bir şey söylemedi zaten. Arabanın hızı biraz daha artarken sola doğru saptı. Yağmur biraz daha hızlanmıştı, arabanın silecekleri son hızla çalışıyordu.

Benim camdan yağmuru izlediğim, onun ise sessizce arabayı sürdüğü on dakikalık bir yolculuk sonunda arabayı bir ara sokağın önünde durdurdu. Arabadan çıkmadan camdan dışarı baktığım sırada Dolkan’ı fark ettim. Ayakta dikiliyor ve delirmiş gibi bağıırıyordu. Yanında sarışın bir kız vardı, ismini Anka sayesinde biliyordum tabii ki. Ayza’ydı. Dolkan’ın sevgilisi ya da ona benzer bir şeyi olan o kızdı. Dolkan sesini biraz daha yükselttiğinde Ayza’nın onu uyarmak ister gibi bir adım öne geldiğini gördüm ama Dolkan onu fark etmiyor gibiydi. Sadece karşısında oturan kişiye bağıırıyordu. Kim olduğunu göremediğim için Hektor’dan önce davranarak arabadan indim, hemen arkamdan geldiğini kapanan kapı sesinden anlamıştım. Kendi kapımı kapatmayı bile unuttuğum için dolaşp onu da kapattığını çıkan ikinci sestten anladım ama arkamı dönüp bakmadım bile. Birkaç adım attığım sırada Dolkan’ın bağıırdığı kişinin Songur olduğunu görebilmiştim. İki sokağın arasındaki boşluğa oturduğu için az önce arabanın içindeyken onu görememişim. Dolkan ona bağıırırken sağ eliyle omzunu tutuyor ve Dolkan’ın dedikleri umurunda bile değilmiş gibi gülüyordu.

“Hâlâ gülüyor olman inanılmaz,” dedi Dolkan sinirle. İkisi de hâlâ varlığını fark etmemişti.

“Ne dersen de siklemeyecek zaten,” dedi Ayza sakın bir sesle. Sesi uykunuzu getirecek kadar yumuşaktı. Tam dış görünüşüne yakışır şekildeydi yani. “Sen de bağıırmasan mı artık?”

"Hayatımla oynuyor lan!" dedi Dolkan sinirle bağıarak. "Hayatımı oynuyor, kendi kendine karar alıyor, bir oyun kuruyor, beni de oynatıyor kendisiyle beraber! Şimdi peşime babası düşecek, Yalçın ağzıma ucaacak ağzıma, gelmiş karşımda gülüyor. Oğlum, senin benimle derdin ne lan?"

"Uzatma," dedi Songur kısık bir sesle. "Bana oynadığın oyuna say."

"Oğlum," dedi Dolkan siniri bozulmuş bir şekilde gülmeye başladığında. "Ben senin hayatınla mı oynadım lan?"

"Sikeceğim şimdi hayatını, Parskan," dedi Songur sinirle. "Siktir git görünün önünden ya! Babamdan azar yiyorum sanki! On saattir susmadın!"

"Lan ben neden işlemediğim suçun cezasını çekiyorum," dedi Dolkan sinirle. "Ben vurmamış lan seni! Amına koyduğumun delisi!" Birden Songur'un üstüne atıldığında eliyle yakasını kavradığından, eli Songur'un omzuna geldi ve Songur acıyla bağırdı. Merminin oraya saplandığını anlamıştı.

"Bırak amına koyduğum," dedi Songur acıyla bağırdığında. "Lan, bırak sana! Amına koyduğum bırak lan!" Dolkan bırakmadığında Songur birden öfkelenerek onu ittirdi. O kadar güçlü itirmişti ki Dolkan'ın bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Dolkan'a birden yumruğunu geçireceği sırada Ayza araya girdi ve Songur yumruğunu aşağı indirdi. "Sevgilini de al şuradan siktir olup gidin Ayza," dedi. Nedense Ayza'yı tanıdığını düşündüm. "Sabrımı sınıyor."

"Sen bu hâldeyken gider de sanki," dedi Ayza ona baktığında.

"Beni çok umursar, değil mi?" diye sordu Songur gülererek. "Hiç kıyamaz bana."

"Ya senin hayatını sikerim var ya!" diye bağırdı Dolkan birden tekrar Songur'a atıldığında. Öyle ani bir şekilde yumruğunu geçirmişti ki Songur'a, Songur bu sefer kaçamamıştı bile.

"Lan sen dayak arsız mısın?" diye sordu Songur sinirle onu üstünden attığında. "Ben seni öldüresiye dövmedim mi oğlum? Hâlâ daha neye dayılanıyorsun sen?" Bir adım attığında, "Öldürürüm bak seni," dedi sinirle. "Elimde kalırsın."

"Oğlum sen benim hayatımı sikmek için mi varsın lan?" diye sordu Dolkan. "Nasıl bir oyun oynuyorsun lan sen o pezevenk babanla?" Songur ona cevap vermediğinde aynı Songur gibi, tam onun yanına çöktü ve

sözünü elleri arasına alarak, “Yalçın ağzıma sıçacak,” diye mırıldandı. “Yalçın beni öldürecek. Bittim ben.”

Bu bana nedense Doren, Cıryan için endişelenirken Songur’un sadece, “*Babam ağzıma sıçacak,*” diye sayıklayıp durduğu anı hatırlatmıştı. Şimdi böyle bir anda da Dolkan’ın umurunda olan tek şey buydu. Aslında birbirlerine, sandıklarından daha fazla benziyor olabiliyorlardı.

“Elin adamını baba yerine koyup her sözünü ciddiye alırsan daha çok sıçar ağzına,” dedi Songur alaycı bir sesle. “Siktir git gözümün önünden de başka yerde ağla, babasız piç.”

Dolkan kafasını kaldırıp Songur’a öyle bir baktı ki o an kalkıp onu tam orada kurşuna dizecek sandım. Hayatımda daha önce kimsenin bu kadar öfkeli baktığını görmemiştim. Bakışlarla bir insanı öldürebilmenin mümkün olduğunu sanmazdım. Ağzını açmasını ya da kafayı ona gömmesini bekledim ama sadece bakmaya devam etti. Songur ona bakmıyordu bile, bakışları yerdeydi.

“Hayatımda senin kadar bir bok bildiğini sanıp da her boktan habersiz olan birini görmedim,” dedi Dolkan nihayet konuştuğunda.

“Seni şu an elimde oynatıyorum ama,” dedi Songur gülererek. Ona bakmamıştı bile.

“Bunu en son söylediğinde sırtına bıçağı fena geçirmiştim,” dedi Dolkan gülererek. “Yoksa unuttun mu, Yakut? Ama unutabileceğini sanmıyorum. Hayatının dersiydi bence.”

“Siktir git, Dolkan.”

“Övünebildiğin tek bir şey var; o da seni kukladan başka bir şey olarak görmeyen bir baba,” dedi Dolkan güldüğünde. “Babasız olmak senin için o kadar aşağılayıcı ve korkutucu bir şey ki, beni durmadan oradan vurmaya çalışıyorsun. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Bu oyunun sonunda sen de benim gibi biri olacaksın. Babasız bir piç. Ve sen benim rahatça taşıdığım gibi taşıyamayacaksın bu ismi. Çünkü bir kere sahip olup sonra ellerinin arasından çalınması, hiç sahip olmamaktan daha kötüdür. O gün seninle tekrar görüşelim.”

“Sen benim babamın öldüğünü rüyada bile göremezsin,” dedi Songur gergin bir sesle.

“Bu söze döneriz bir gece elbet,” dedi Dolkan güldüğünde.

"Hayatımla oynuyor lan!" dedi Dolkan sinirle bağıarak. "Hayatımla oynuyor, kendi kendine karar alıyor, bir oyun kuruyor, beni de oynatıyor kendisiyle beraber! Şimdi peşime babası düşecek, Yalçın ağzıma sıçacak ağzıma, gelmiş karşımda gülüyor. Oğlum, senin benimle derdin ne lan?"

"Uzatma," dedi Songur kısık bir sesle. "Bana oynadığın oyuna say."

"Oğlum," dedi Dolkan siniri bozulmuş bir şekilde gülmeye başladı. "Ben senin hayatınla mı oynadım lan?"

"Sikeceğim şimdi hayatını, Parskan," dedi Songur sinirle. "Siktir git gözümün önünden ya! Babamdan azar yiyorum sanki! On saattir susmadın!"

"Lan ben neden işlemediğim suçun cezasını çekiyorum," dedi Dolkan sinirle. "Ben vurmadım lan seni! Amına koyduğumun delisi!" Birden Songur'un üstüne atıldığında eliyle yakasını kavradığından, eli Songur'un omzuna geldi ve Songur acıyla bağırdı. Merminin oraya saplandığını anlamıştım.

"Bırak amına koyduğum," dedi Songur acıyla bağırdığında. "Lan, bırak sana! Amına koyduğum bırak lan!" Dolkan bırakmadığında Songur birden öfkelenerek onu ittirdi. O kadar güçlü itirmişti ki Dolkan'ın bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Dolkan'a birden yumruğunu geçireceği sırada Ayza araya girdi ve Songur yumruğunu aşağı indirdi. "Sevgilini de al şuradan siktir olup gidin Ayza," dedi. Nedense Ayza'yı tanıdığını düşündüm. "Sabrımı sınıyor."

"Sen bu hâldeyken gider de sanki," dedi Ayza ona baktığında.

"Beni çok umursar, değil mi?" diye sordu Songur gülererek. "Hiç kıyamaz bana."

"Ya senin hayatını sikerim var ya!" diye bağırdı Dolkan birden tekrar Songur'a atıldığında. Öyle ani bir şekilde yumruğunu geçirmişti ki Songur'a, Songur bu sefer kaçamamıştı bile.

"Lan sen dayak arsız mısın?" diye sordu Songur sinirle onu üstünden attığında. "Ben seni öldüresiye dövmedim mi oğlum? Hâlâ daha neye dayılanıyorsun sen?" Bir adım attığında, "Öldürürüm bak seni," dedi sinirle. "Elimde kalırsın."

"Oğlum sen benim hayatımı sikmek için mi varsın lan?" diye sordu Dolkan. "Nasıl bir oyun oynuyorsun lan sen o pezevenk babanla?" Songur ona cevap vermediğinde aynı Songur gibi, tam onun yanına çöktü ve

vüzünü elleri arasına alarak, “Yalçın ağzıma sıçacak,” diye mırıldandı. “Yalçın beni öldürecek. Bittim ben.”

Bu bana nedense Doren, Giryan için endişelenirken Songur’un sadece, “*Babam ağzıma sıçacak,*” diye sayıklayıp durduğu anı hatırlatmıştı. Şimdi böyle bir anda da Dolkan’ın umurunda olan tek şey buydu. Aslında birbirlerine, sandıklarından daha fazla benziyor olabiliyorlardı.

“Elin adamını baba yerine koyup her sözünü ciddiye alırsan daha çok sıçar ağzına,” dedi Songur alaycı bir sesle. “Siktir git gözümün önünden de başka yerde ağla, babasız piç.”

Dolkan kafasını kaldırıp Songur’a öyle bir baktı ki o an kalkıp onu tam orada kurşuna dizecek sandım. Hayatımda daha önce kimsenin bu kadar öfkeli baktığını görmemiştim. Bakışlarla bir insanı öldürebilmenin mümkün olduğunu sanmazdım. Ağzını açmasını ya da kafayı ona gömmesini bekledim ama sadece bakmaya devam etti. Songur ona bakmıyordu bile, bakışları yerdeydi.

“Hayatımda senin kadar bir bok bildiğini sanıp da her boktan habersiz olan birini görmedim,” dedi Dolkan nihayet konuştuğunda.

“Seni şu an elimde oynatıyorum ama,” dedi Songur gülerek. Ona bakmamıştı bile.

“Bunu en son söylediğinde sırtına bıçağı fena geçirmiştin,” dedi Dolkan gülerek. “Yoksa unuttun mu, Yakut? Ama unutabileceğini sanmıyorum. Hayatının dersiydi bence.”

“Siktir git, Dolkan.”

“Övünebildiğin tek bir şey var; o da seni kukladan başka bir şey olarak görmeyen bir baba,” dedi Dolkan güldüğünde. “Babasız olmak senin için o kadar aşağılayıcı ve korkutucu bir şey ki, beni durmadan oradan vurmaya çalışıyorsun. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Bu oyunun sonunda sen de benim gibi biri olacaksın. Babasız bir piç. Ve sen benim rahatça taşıdığım gibi taşıyamayacaksın bu ismi. Çünkü bir kere sahip olup sonra ellerinin arasından çalınması, hiç sahip olmamaktan daha kötüdür. O gün seninle tekrar görüşelim.”

“Sen benim babamın öldüğünü rüyada bile göremezsin,” dedi Songur gergin bir sesle.

“Bu söze döneriz bir gece elbet,” dedi Dolkan güldüğünde.

Songur kafasını kaldırarak az önce Dolkan ona nasıl baktıysa, ona öyle baktı. Ama Songur'un aksine Dolkan göz temasını kesmiyordu. Aksine Songur'a bakarken sırıtiyordu.

"Piç," dedi Songur tiksindir gibi.

Dolkan sırtarak ona bakmaya devam etti. "Orospu çocuğu."

Songur birden ayağa kalktı. "Ulan seni var ya..."

"Yeter be!" Ayza öyle bir çığlık atmıştı ki az kalsın kulaklarımı kapatıyordum. "Yeter!" diye bağırıyordu tekrardan. "Bir saattir burada birbirinize hakaret edip duruyorsunuz. Beş yaşında mısınız? Kim birbirine daha ağır küfrederek yarışması mı bu?"

"Evren'in kızından bile azar yiyorum kafayı yiyeceğim," dedi Songur sınırları bozulmuş gibi. "Ayza, sana saygısızlık yapmak istemiyorum, sevgilini buradan siktir olup gitmeye ikna et. Bir saattir başımda, zorlayıp duruyor beni."

"Hakkında endişelendiği için," dedi Ayza.

"Ya ne alaka amına koyayım?" dedi Dolkan çileden çıkmış gibi elini alnına yasladığında.

"Ne tatlı ya," dedi Songur. "Öpüşür müyüz bir de bu gece?"

"Amma koyayım senin," dedi Dolkan.

"Dilli istiyorsun bir de yani."

"Oğlum omzunda kurşun yarası var, millet mekânın içinde birbirini dövüyor, ölen ölene, hayatımızı siktin, tüm plan mahvoldu," dedi Dolkan hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi. "Sen hâlâ burada benimle taşak geçiyorsun ya. Ben bazen inanamıyorum gerçekten senin umursamazlık seviyene."

"Abi ne baş ağrıttın ya," dedi Songur umursamaz bir şekilde geri çekildiğinde.

Sırtını arkasındaki duvara yaslamıştı ve yağmur durmadan hızlandığı için üstü başı sırlıklam olmuştu ama pek umurunda gibi görünmüyordu. Neden içeride olmadığını merak ettiğim sırada kafasını kaldırdı ve beni fark etti. Dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını fark ettim ama beklediğimin aksine, onun sözünü bir kez daha dinlemediğim için sinirlenmemişti. Ne yapmam gerektiğini bilmiyormuş gibi yüzüne bakakaldığım sırada benden önce davranarak bana doğru geldi ve bana sarıldı. Kokusunu

İçime çektiğim saniye yüzüm de omzuna gömülmüştü ve bu gecenin ağırlığı ilk kez omuzlarıma çökmüştü. Öyle ki kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Parmakları saçlarımda gezindi ve eli belime kadar indi. Daha önce sadece bir kere sarılmıştık ve onda da tutuşu bu kadar sıkı değildi. Sanki her an kaçıp gidecekmişim gibi değildi.

Nihayet kendime geldiğimde benim kollarım da onun bedenini sardı. Kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordum. İlk kez bu kadar hızlı attığına tanık oluyordum.

“Dünyamı durdurdun,” dedi bana sarılmaya devam ederken.

“Özür dilerim,” dedim ona sarılmaya devam ederken. “Özür dilerim.”

“On sene yaşlandırdın beni tek gecede,” dedi geri çekilmeden. “Ağzıma sıçtın.”

“Özür dilerim,” dedim tekrardan ne diyeceğimi bilemediğim için. “Özür dilerim, Songur.”

“Kafayı yiyeceğim, Valeri,” dedi. Sinirlendiğini şimdi hissetmeye başlamıştım. Bunu saklamakta hiçbir zaman iyi olamamıştı zaten. “Neden ben ne dersem tam olarak onun tersini yapıyorsun? Ben sana bir şeyi yapmanı söylüyorsam bu zevkten değildir, senin iyiliğin içindir. Bunu anlayan için daha başımıza ne gelmesi lazım tam olarak?”

“Özür dilerim,” dedim tekrar. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Yaptığım aptallık yüzünden en yakın arkadaşım ölmüşken ve o vurulmuşken, hiçbir özrün anlamı yoktu ama ağzımdan başka bir cümle çıkmıyordu. “Haklısın.”

“Haklı olmak istemiyorum ben artık,” dedi ama bu sefer fısıldayarak söylemişti. “Yorulduğum haklı çıkmaktan.”

Belli ki onların önünde benimle kavga etmek istemiyordu ama bu mevzunun bu şekilde kapanmayacağına eminim. Korkusu geçtiğinde ortaya öfkesi daha net çıkacaktı.

“Kavga etmek istemiyorum,” dedim kısık bir sesle.

“Kavga etmek gibi bir amacım yok,” dedi. “Sadece sana sarılıyorum.”

“Daha ne kadar sarılacaksın?” diye sordum yüzüne bakmak istediğim için.

“Gitmeyeceğinden emin olana kadar.”

“Bir yere gittiğim yok,” dedim gülerek. “Hem zaten gidecek başka yerim de yok artık.”

“O ne demek?” diye sordu geri çekildiğinde. Parlayan yeşil gözlerine baktım. Yüzünde az önce yediği yumruğun yol açtığı bir kızarıklık vardı, muhtemelen sabaha moraracaktı ama Dolkan’ın haşat olmuş suratına baktığımda Songur’un sadece bir morlukla kurtulacak olmasına şükredebildim.

“Bir şey demek değil,” dedim gözlerinin içine bakmaktan çekindiğim için yüzünü izliyordum. “Öyle işte.”

Gözlerine bakmasam da yüzüme ne kadar dikkatli ve ağır baktığını hissedebiliyordum. Birkaç saniye boyunca yüzüme odaklandı, daha sonrasında parmaklarını sağ elmacık kemiğimde hissettim. Parmağını oraya dokundurduğunda baskı uygulamamasına rağmen canım o kadar ani yanmıştı ki istemsizce kısık bir sesle inledim ve gözlerim, gözlerine doğru döndü. Artık gözlerime baskı kurup da göz teması yakalamaya çalışmıyordu, bakışları sadece ama sadece parmaklarının dokunduğu yerdeydi ve gözlerinde kopmaya başlayan kasırgadan ne kadar öfkелendiğini anlayabiliyordum.

“Kim yaptı bunu?” diye sordu ondan beklemediğim kadar sakın bir sesle. “O orospu çocuğu mu yaptı?”

“Evet,” dedim elimle parmaklarını tutup aşağı indirdiğim sırada. “Önemli değil. İtişirken oldu.”

“Önemli değil mi?” diye sordu sinirli bir sesle. Sesi tekrardan yükselmişti. Onun sakinliği de bu kadardı işte. “Yüzünün hâlini görsen şu an eminim böyle demezdin.” Sanki bakmaya tahammül edemiyormuş gibi gözlerini kapattığında durumun ne kadar kötü olduğunu düşünmeye başladım. Canım tatlı olmasına rağmen aslında bir acı hissediyor sayılmazdım bile. Ama yüzümün yandığının farkındaydım. “Sen onunla ne kadar itişmiş olabilirsin?” diye sordu parmakları ile şakaklarını ovarken. “Kırk kilosun, kızım. Ne itişmesinden bahsediyorsun? Orospu evladı saldırmış sana resmen! Bir de gelip bana önemli değil masalını okuyorsun ya!”

“Songur.” Bana bakmadı bile. “Songur.” Tekrar ismiyle seslendim ama yine cevap gelmedi. Kafasını kaldırmadı bile. “Bana neden bakmıyorsun şu an?” diye sordum kısık bir sesle.

O kadar kötü hissediyordum ki... Onu yıprattığımı içten içe biliyordum ama gözlerimle görmek çok daha farklıydı. Omzuna baktım. Tişörtün üzerinden göremiyordum ama yarasının orada olduğuna emindim. Biz gelmeden önce birisi onun icabına çoktan bakmış olmalıydı. Tişörtünü bile değiştirmişti belli ki. Diğer türlü şu an tişörtünün her yeri kan dolu olurdu. Ama üzerindeki kot ceket bile yeni ve temizdi. Sadece ıslaktı.

“Bakmak istemiyorum,” dedi sadece.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Evet, Valeri,” dedi sesini birden yükselterek. “Hep ben dalga geçiyorum. Oraya gitme, şunu yapma, bunu yapma, bak dikkat et, sana benim yüzümden zarar verirler, kafayı yerim, dünyam durur, sapıtırım mantığımı, deliririm diyorum ya hani, ben hep böyle dalga geçiyorum.” Parmakları eskiden uzun olan ıslak saçlarının üzerinden geçtiğinde sertçe yutkunarak duraksadı. “Yüzüne bir saniye daha bakarsam öldüreceğim onu. Sonra da benim kafama sıkacaklar. Ondan bakamıyorum. Anladın mı? Bakamıyorum çünkü kendimi tokatlayasım geliyor. Bakamıyorum çünkü sözümü dinlemediğin için sana deli gibi öfkeliyim, bakamıyorum çünkü kendi başına belayı her zaman sen açıyorsun. Bakamıyorum çünkü sana deli gibi kızgın olmama rağmen yine de sana kıyamıyorum. Anladın mı?”

“Songur...”

“İsmimi şu ses tonu ile söyleme ne olur.”

“Ne yapayım, Songur?” diye sordum ne diyeceğimi bilemez bir şekilde. “Neden bahsediyorsun sen? İsmimi söyleme, özür dileme, yüzüme bakma. Ne yapayım? Ben de böyle olsun istemezdim.” Bana cevap vermediğinde bir adım öne attım ama o da bir adım geri giderek benden uzaklaşmıştı. “Sen iyi misin?”

“Süperim amına koyayım,” dedi sinirle.

“Vurulduğunu söylediler,” dedim. “Omzunda mı yara?”

“Çoktan diktiler,” dedi belli belirsiz bir sesle. “Çocuklar halletti. İyiyim ben.”

“Ne ara oldu bu?”

“Oldu işte bir ara,” dedi sadece.

“Böyle mi yapacaksın?” diye sordum. “Bu konuda bile cevap veremeyecek misin? Senin sözünü dinlemeden başıma bela açtım diye beni böyle mi cezalandırmayı düşünüyorsun?”

“Ne cezası, Valeri?” diye sordu sinirleri bozulmuş gibi güldüğünde. “Kim ceza çekiyor gibi hissediyor sence şu an? Sence seni şu hâlde görmek hangimize ceza?”

“Songur...”

“Başlatma Songur’una şimdi, Valeri,” dedi sinirle. “Sence burada hangimiz seni gerçekten umursuyor?” Bana doğru bir adım attığında, “Sen gerçekten kendini umursasan kendini şu hâllere sokmazsın, tamam mı?” dedi. “Beni birazcık, bak birazcık sikine taksan kulağını açıp benim sözlerimi dinlersin. Ama yok, illa zıtlasacaksın, değil mi? Çünkü her boku sen bilirsin. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, Valeri? Senin gerçekten de bir bok bildiğin yok. Senin kendi canını tehlikeye atmaktan başka bildiğin bir bok yok. Biraz umursa lan kendini!”

Dehnec gibi parıldayan yeşil gözleri sadece gözlerime odaklanmıştı. O kadar yakınımıdaydı ve gözleri o kadar tehlikeli bakıyordu ki, uzun zaman sonra onun yanındayken ilk defa bu kadar gerildiğimi hissetmeye başladım. Sanki tanıştığımız ilk günlere dönmüştüm. Sanki yine o asansörde, dönüp bana bakmayan ve duruşu ile buz kesmemi sağlayan kişiydi. Bir ileri bin geri.

“Şu an gerçekten bu konuşmayı yapmak için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum,” dedim ağlamamak için zor dururken. Eğer bu gece başıma gelenleri bilseydi böyle bir tepki vermeyeceğine son derece emindim. Ama onun senaryosunda ben sadece onun sözünü dinlemediğim için zarar görmüştüm bu gece. En yakın arkadaşıma veda etmek zorunda kaldığımı bilmiyordu. Bir an ona bunu söylemem gerektiğini hissettim. Sonra bundan vazgeçerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Bence senin yüzün bu hâldeyken tam olarak da konuşmamız gerekiyor,” dedi sinirle. “Hatta konuşmak için daha iyi bir an olamazdı bile.” Birkaç saniye boyunca bana sinirle baktı. Ona nasıl baktığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerini sıkıca yummasına neden olmuştum. “Bir de ağlamaklı bakıyor ya kafayı yiyeceğim,” dedi elleriyle yüzünü kapattığında. “Kafayı yiyeceğim. Bakma şöyle.”

“Böyle olsun istemedim cidden,” dedim. “Sana zarar gelmesini istemedim.”

“Kurşundan mı bahsediyorsun?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Kızım, kimin sikinde bu? Hissetmiyorum bile.”

Gözlerimin saçma bir şekilde dolduğunu hissettim. Yalan söylüyordu tabii ki. Hissetmiyorum bile demesine rağmen az önce nasıl acıyla bağırdığını duymuştum. Ayrıca bir insan öyle bir acıyı nasıl hissetmeyebilirdi? Acı eşiğinin yüksek olduğuna emindim ama yine de canının yandığını biliyordum. Ama ben onu bu hâle düşürmüşken, benim yüzümden durduk yere kurşun yemişken, bunu umursamayıp da benim yüzümdeki basit bir kızarıklık yüzünden çileden çıkması içimin pişmanlıkla kavrulmasına neden oldu.

Hayatım boyunca neden kimsenin beni ilk sıraya koymadığını düşünüp durmuştum ama şimdi fark ediyordum ki bunun tek nedeni, benim bunu hak etmememdi. Biri beni ilk sıraya koyduğunda ne olduğunu şimdi görüyordum. Ben onun değerini bilmiyordum. Çünkü ben kötü bir insandım. Bok gibi biriydim. Elimdekinin değerini bilemeyen aptalın tekiydim. Bir şeyleri anca arkasından ağlarken anmayı bilirdim. Gözümün önündeyken hiçbir şeyi görmezdim. Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında hızla elimin tersiyle gözlerimi sildim.

“Yalan söyleme,” dedim kafamı yana yatırdığımda. Konuşmak zorunda hissetmiştim çünkü saçma bir şekilde karşısında ağlamaya başlamıştım. Kendini daha fazla suçlu hissetmesini istemiyordum. Burada bir şeylerden dolayı suçluluk duyması gereken tek kişi bendim. Onun omzuna bir kurşun yemesinin sebebi bendim. En yakın arkadaşımın ölme sebebi bendim. Annemin asla gerçek bir hayat yaşayamamış olmasının sebebi bile bendim. Kafamı taşımak bile ağır gelmeye başlamıştı.

“Harbi diyorum,” dedi Songur kol kasını sıktığında. “Baksana şuna. Taş gibi. Kaslardan dolayı sekti kurşun. Girmedi bile.”

“Ya sen aptal mısın?” diye sordum ona şaşkınlıkla bakarken. “Şakanın sırası mı?”

Muhtemelen karşısında ağlamaya başladığım için sesini yükselttiğine pişman olmuştu, hem de haklı olmasına rağmen. Şimdi de şaklabanlılık yapmaya çalışıyordu. Hem de bu hâldeyken... Ama fark etmediği bir şey vardı. Ağlamamın nedeni onun bana yüklenmesi ya da kızması değildi. Ağlama nedenim sonunda bok gibi biri olduğumu fark etmemdi. Bu gerçek bu gece yüzüme bininci kez çarpıyordu.

Yaşayacağım tek bir hayat var ve hepsine, bu iğrenç benliğimle çakılı kaldım.

“Orospu çocuğu gibi acıtıyor,” dedi ciddileşerek. “Bayılacak gibi hissediyorum. Kafayı vurup bir gün boyunca uyumak istiyorum. Bu yorgunluk geçsin istiyorum.” Bana doğru bir adım attığında elleri ile yüzümü avuçları içerisine aldı. Elleri o kadar soğuktu ki, adeta buz kesmişlerdi, istemsizce ürperdim. “Ama bilirsin... Bazen başı şeyler çektiğin acıya değer.”

“Sen böyle konuşunca sadece kendimden daha fazla tiksiniyorum,” dedim ilk kez bu kadar dürüst olarak. “Bunu farkında değilsin ama...”

“Çünkü sen kendine yüklenmek için açık arayan bir salaksın,” dedi gülererek bana baktığı sırada. “Kendimi bugün ne ile suçlasam acaba diye düşünüyorsun sabahları uyandığında. Geceleri yatmadan önce de on sene önce, suçun bile olmayan anıları kafanda canlandırıp acaba şöyle yapsaydım ne olurdu diyorsun eminim ki. Aslında onu yapma şansın o zaman olmamasına rağmen. Kendine acı çektirmekten zevk alıyorsun. İşine geliyor her durumda kendini suçlamak. Çünkü gerçekten yaşamak istemiyorsun. Nihayetinde hepimiz insanız diyorsun ama insanlık belirtisi gösterdiğin için kendinden nefret ediyorsun. Valeri... Bu böyle olmaz.”

Söyledikleri fazla tanıdıktı. Kafamın içine Anka’nın güzel sesi yayıldı. “*Kafanı kaldırıp da şöyle bir bakmak istemiyorsun,*” diyordu o ince ses bana. Denemeden sonra dersi ekip çatıya çıkmıştık ve herkes dersteyken gizlice sigara içiyorduk. Yani her hafta deneme günü olan perşembeleri yaptığımız gibi. “*Herkesi haklı ya da haksız gibi değerlendirmek gibi bir gayen yok çünkü hayat denen oyunda kendine yer bile açmamışsın bu zamana kadar. Sadece seyircisin. Oyunda yer edinenlere nefret kusmak için oradasın. Ama sende onlarda olan bir şey eksik tatlım: Yaşama cesareti.*”

“Yaşamak için cesarete ihtiyacın yok.”

“*Tabii ki var!*” demişti bana gülererek. “*Yaşamak var, bir de ölmek var.*”

“*Bir de ölmek var...*”

“*En istemediğimiz seçenek.*”

“*Kendi adına konuş.*”

“*Senin adına da konuşabilirim gayet de! Kim ölmek ister ki?*”

“Ne böyle olmaz?” diye sordum neyi kastettiğini anlamadığım için.

“Böyle yaşanmaz,” dedi sadece düz bir sesle.

Neden herkesin umursadığı tek şey yaşamak? Burada hayatta kalmak konusunda deli gibi bir içgüdüye sahip olmayan tek kişi ben miyim? Ya da elindeki kıymetini bilemeyecek kadar şımarık olan tek kişi ben miyim? Öyle

ya da böyle... Tanrı bu gece yanına alacağı kişiyi seçerken eminim ki büyük bir yanlış yaptı.

“Eve gidelim mi?” diye sordum ne diyeceğimi bilemeyerek. “Bu durumda daha fazla ayakta kalma. Üstün başın sırlıslıklam olmuş zaten. Her an yere kapaklanacak gibi duruyorsun.”

“Gidelim,” dedi kafasını salladığında. Kolunu belime sarıp yürümeye başladığında Hektor’u görünce birden duraksadı. Ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum ama emin olduğum bir şey vardı ki birden yumruğunu Hektor’a geçirmesini beklemiyordum. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış bir şekilde onlara bakakaldığımda Hektor beklenmedik darbe yüzünden arabaya doğru gerilemiş, sırtı sürücü koltuğunun kapısındaki cama çarpmıştı. Karşılık vermesini ya da Songur’a, “*Ne yapıyorsun lan sen amına koyduğum?!*” tarzı bir şey demesini bekledim ama hiçbir tepki vermedi bile. Sadece birkaç saniye şok içinde bakakaldı sonrasındaysa kanayan dudağını baş parmağı ile yoklayarak doğruldu.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Ne diye attın o yumruğu?”

“O anladı niye attığımı,” dedi Songur sadece.

“Ben anlamadım?”

“Senin anlaman gerekmiyor zaten.”

“Songur...”

“Ona seni eve götürmesini söyledim,” dedi bu açık bir şeymiş gibi. “O ne yaptı? Seni tutup buraya getirdi. Ya benim başım şu an dertte olsaydı?”

“Onu korurdum biliyorsun,” dedi Hektor.

“Evet, süper korudun harbi bu gece,” dedi Songur sinirli bir şekilde. “Git çalıştır şu arabayı, hadi.”

Hektor bir şey söylemeden arabaya bindiğinde, “Neden bu kadar kaba konuşuyorsun?” diye sordum Songur’a dönerek.

“Kibar olmak gibi bir borcum olduğunu sanmıyorum,” dedi Songur gülerek. “Emrimde çalışan adamdan ricada mı bulunacağım?”

“İnsan gibi konuşsan incilerin dökülmez.”

“Ben insani tarafımı sadece sana göstermeyi tercih ediyorum,” dedi umursamaz bir sesle. “Teşekkür ederim yine de tavsiye için.”

“Rica ederim,” dedim ters bir sesle.

Bana sınırlı bozucu bir şekilde sırtıttığında hiçbir şey söylemeden arabanın kapısını açtı ve benim binmemi bekledi. Ben bindikten sonra o da peşimden arka koltuğa yerleşti ve kapıyı kapattı.

“Nereye süreceğim?” diye sordu Hektor dikiz aynasından Songur’a baktığında.

“Babamın evine,” dedi Songur. Normalde oraya gidecek olmak beni gererdi ama öyle bir gece yaşıyordum ki, nereye gidecek olduğumuz umurumda bile değildi. İstediğim tek şey yatağın altına girmek, yorganı üzerine çekmek ve birkaç gün boyunca uyumaktı.

Kafasını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattığını fark ettiğimde omzuna dokundum. Bana bakmadığında ısrarla birkaç kere daha dürtercesine dokundum. Gözlerini açtı ve kafasını kaldırıp bana ne var dercesine baktı.

“Kafanı bacaklarıma koysana,” dedim. “Uzanırsın.”

“Boyum iki metre,” dedi.

“Arabanın içi büyük,” dedim. “Ayrıca öyle durmaktansa dizlerini kırman daha rahat bir pozisyon benice.”

“Her şeye de bir cevabı var,” dedi kendi kendine.

Ama reddetmek yerine kafasını bacaklarıma yaslamıştı bile. Diz kapaklarını gerçekten kırmadıkça koltuğa sığmasının imkânı yoktu. O yüzden karşımda iyice küçülmüştü. Esneyerek uzandığında omzu dizime değmesin diye doğrulmak zorunda kaldı, gözleri ile arabanın tavanını izliyordu.

“Rahat mısın?” diye sordum parmaklarım yeni yeni uzayan saçlarında dolaşmaya başladığında. Keşke benim de saçlarım bu kadar hızlı uzasaydı.

“Hayır.”

“Bacaklarımı feda ediyorum senin için,” dedim. “Neden hep huysuzlanıyorsun?”

“Rahatsız mısın?” diye sordu gözleri kapanmak üzereyken. Açık tutmak için büyük bir savaş verdiğini farkındaydım.

“Hayır,” dedim. “Yol çok uzun mu? Uykuya dalabilir misin?”

“Ben bu gece hayatta uykuya dalamam.”

“O neden?” diye sordum yüzünü izlerken.

“Öyle işte,” dedi esneyerek.

“Çok acıyor mu?”

“Alışığım,” dedi sadece. Kısa cevaplar verdiği için konuşmak istemediğini düşünerek sustuğumda, “Neden sustun?” diye sordu beni şaşırtarak.

“Yorulma diye,” dedim.

“Olsun,” dedi. “Konuş yine de sen.”

“Dolkan ve Ayza nereye kayboldu birden?” diye sordum camdan dışarı bakarken. Songur beni fark ettikten sonra onları görmemiştim bile.

“Bilmem,” dedi. “Siktirip gitti sonunda.”

“Sizin aranızdaki ilişkiyi asla anlamıyorum,” dedim dürüst bir şekilde.

“Normal,” dedi. “Ben de anlamıyorum.”

“Onu seni vurması için ikna mı ettin?” diye sordum. Hektor’un anlatıklarından çıkardığım buydu.

“Öyle bir şeyler işte,” dedi gözlerini kaçırdığında. “Boş ver sen bunları.”

“Boş veremem ama,” dedim net bir sesle. “Hep böyle diyorsun. Bana bir şey olduğunda ve ben bunu umursamadığımda bana kızılıyorsun ama senin başına bir şey geldiğinde durmadan boş ver diyorsun. Ben neden boş veriyorum?”

“Bana bir şey olmaz da o yüzden,” dedi net bir sesle.

“Her seferinde öyle diyorsun.”

“Her seferinde öyle diyorum ve her seferinde de haklı çıkıyorum,” dedi. “Bak, şu ana kadar bir şey oldu mu hiç?”

“Sol omzunda daha birkaç saat önce yediğin bir kurşunun yarası var,” dedim.

“Ama hayattayım,” dedi. “Önemli olan şey bu.”

Bu gece o her konuştuğunda, Anka ile konuşuyormuş gibi hissediyordum. Daha önce hiç bu kadar benzediklerini fark etmemiştim. Ya da belki de... Sadece onun bir daha bana dönmeyecek varlığını bir yerlerde yaşatmaya çalışacak kadar çaresizdim.

“Kime göre?” diye sordum gülerek. Çünkü belli ki bana göre değildi.

“Hepimize göre,” dedi. “Yaşamdan önemli tek bir şey vardır.”

“Kazanmak mı?” diye sordum gülerek. Artık neye ne cevap vereceğini ve neyi ne sıralamaya koyacağını o kadar iyi biliyordum ki... Sanırım onu gerçekten tanıyordum.

“Beni tanıyorsun gerçekten,” dedi gülerek gözlerini bana çevirdiğinde. Yüzündeki perişan ifadeye rağmen gamzeleri kendini gösterince yine dünyanın en güzeli oluveriyordu.

“Bu seni mutlu mu ediyor?”

“Tabii,” dedi işaret parmağını bir tutam saç telime doladığında. “Anlaşılacak güzel bir şey. Terk edilmeyeceğini garantiler. En kötümü bilersen, gördüğünde gitmezsin.”

“Terk edilme korkun mu var?” diye sordum ona dikkatle baktığım sırada. Kocaman bir SUV’un arkasında oturduğumuz ve fısıldayarak konuştuğumuz için Hektor’un duymadığını düşünüyordum, sanırım o da öyle düşünüyordu. Diğer türlü bu tarz konularda konuşmazdı.

“Korku değil,” dedi. “Yaşanmışlıklar diyelim. Değer verdiğim herkes beni sırtımdan bıçakladı. Yapabildiğim tek şey bıçakları teker teker sırtımdan çıkarıp intikam yemini etmek oldu. Kin güzel şey tabii, insanı diri tutar. Aklını zehir gibi çalıştırır. Hayatta hissettir seni. Ama bazı parçalarına da veda edersin. Mesela iyiyi arayan, güzeli savunan ve doğruyu takdir eden parçalarına... Kalbin kararmaya başlar. Katran gibi olur. İntikam aldıkça kazanıyorum diye daha fazlasını ararsın. Doğrudur da. Kazanıyor-sundur. Ama hiçbir şey bedelsiz olmaz. Kazanırken kendini kaybedersin.”

“Ama en azından aynı hataları tekrar tekrar yapmıyorsun,” dedim. “Aynı oyuna defalarca kez düşmüyorsun. Zayıf duruma düşmüyorsun.” *Çünkü biliyorsun. Sen söyledin bunu bana. Merhamet, zayıf ruhlar içindir.*

“Orası öyle tabii,” dedi esnediğinde. “Ama sırtına bıçağı saplayanın da kendince nedenleri var. Hikâyeyi ondan dinlesen beni sevmeyeceksin.”

“Her şeye biz mi neden uyduruyoruz sence?” diye sordum. “Arıyor muyuz bunu? Sebepsiz yere neden biri bizi kurban etsin ki? Kendimizi çok mu önemli görüyoruz sence bunun için? Kendimizi birinin öylesine, sadece istediği ve yapabildiğini göstermek için harcadığı biri olarak göremeyecek kadar kibirli olduğumuz için mi herkese bir neden biçiyoruz? Bir şeyler olmalı, diyoruz her seferinde. Yoksa kimse bana bunu yapamaz. Ama aslında... Ortada bir şey olmama ihtimali yok mu? Belki de sadece biz, kendimizi çok büyütüyoruz gözümüzde. Belki de beş para etmeyiz.”

“Öyle değil bence,” dedi yorgun bir sesle. “Sebepsiz bıçaklar da var sırta geçirilen. Annemden biliyorum.”

“Annen sana ne konuda ihanet etti?” diye sordum merakla. Annesinden daha önce sadece bir kez bahsettiği için ondan her bahsettiğinde istemsizce geriliyordum. Sanki bu hiç açmaması gereken bir kapıymış gibi.

“Terk etmek en büyük ihanet zaten,” dedi gülerek.

“Nedeni olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordum parmaklarım tekrardan saçlarında dolaşmaya başladığında. “Onunla hiç konuşmadın. Sana böyle bir şey hiç söylemedi.”

“Babam söyledi.”

“Babanın her söylediği doğru olmayabilir,” dedim. “Hikâyeyi kendi bakış açısından anlatıyor olabilir. Bunu en iyi sen bilirsin. Kim bilir kimlerin bakış açısından baktığı için kimler seni kaç kez suçlu ilan etti?”

“Biliyorum,” dedi. “Doğru olduğuna emin olduğumdan inanmıyorum ki.”

“Neden inanıyorsun o zaman?”

“İşime geliyor,” dedi sadece.

İşine geliyor. Çünkü öfkesini besliyor. Ve kinini diri tutuyor.

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Hektor neredeyse ormana benzeyen bir araziye daldığında kafamı kaldırdım ve camdan dışarı baktım. Songur’un gözleri hâlâ kapalıydı. Muhtemelen büyüdüğü ev onun için yeterince ilgi çekici bir manzara değildi ama benim hayatım boyunca gördüğüm en görkemli ve en büyük evdi. Saray yavrusu olarak adlandırılacak türdendi ve ormanlık arazinin neredeyse tamamını kaplıyordu. Kapıda dikilen dört tane güvenliklikten geçtikten sonra demir kapılar açıldı ve arazinin içindeki taş yolda ilerlemeye başladık. Gözlerim hâlâ etrafta dolaşıyordu. Şiddetli bir yağmur yağıyordu, belirli aralıklarla şimşek çakıyordu ve gökyüzü korkutucu derecede beyaz görünüyordu. Böyle bir evde bir günden uzun bir süre hayatta kalamazdım. Hele de böyle karanlık bir havada.

“Burada mı yaşıyordun küçükken?” diye sordum Songur’a dönerek, araba taş yolda ilerlemeye devam ederken.

“Hep değil,” dedi. “Liseden mezun olana kadar burada babamla yaşadım tabii. Ama çocukluğum burada geçmedi.”

“Nerede geçti?” diye sordum merakla.

“Kutu kadar bir evin içinde, altı kişiyle,” dedi gülerek.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Hep zengin değildik.”

Bu daha önce bilmediğim bir bilgiydi işte. Sahip oldukları zenginlik sonradan kazanılabilecek bir şey gibi durmuyordu, bu yüzden hiç onun yokluğu da gördüğünü düşünmemiştim ama seçtikleri para kazanma yolu yasal olmadığından, ne kadar kısa bir sürede insan hiçten en yukarıya çıkabilirdi kestirmek mümkün değildi.

“Zor muydu?”

“Bilmem,” dedi. “Paramız yoktu. Ama mutluyduk. Şimdi paramız var.”

“Ama mutlu değilsiniz,” diye tamamladım onu.

Bana cevap vermedi.

Zaten birkaç dakika sonra Hektor saray yavrusu olarak adlandıracağım evin önüne gelmişti bile. Evin önüne geldiğimizde iki güvenlik görevlisinin daha yanından geçtik ve Hektor, otopark olduğunu tahmin ettiğim yere giden rampaya doğru yol aldı. Otoparkın önünde bekleyen birkaç güvenlik görevlisi daha olduğunu fark ettim. Normalde olsa bu derece bir güvenlik kontrolünü abartılı bulurdum ama bu gece yaşadıklarımın sonrasına normal geliyordu. Eğer ben bile böyle bir tehlikeye maruz kalıyorsam, bin tane düşmanı olan adamın başına kim bilir neler gelirdi?

Hektor arabayı park ettikten sonra kapıyı açtı ve arabadan indi. Hemen peşinden de biz. Otoparkın oradaki asansöre binerken herkes oldukça sessizdi. Songur önce üçüncü kata sonra da kapıyı kapatma tuşuna bastı ve sabırsızlanıyormuş gibi gözlerini asansörün gri kapısına dikti.

Aslında babasının tepkisinden korktuğunu anlayabiliyordum. Ama bunu asla itiraf etmezdi.

Asansörün kapısı açıldığında, asansörün direkt evin salonuna açıldığını fark ettim. Muhtemelen benim kaldığım evin tamamından bile daha büyük bir salondur. Salondaki masayı, koltukları ve duvardaki tabloları daha yeni inceleyebilmişken salonun diğer kapısından içeri giren Soysal Yakut’u fark etmemle beraber dikkatim tamamen ona çevrildi. Songur’a bağırmasını ya da kafayı gömmesini bekliyordum ama yaptığı tek şey Songur’u kendine çekip sıkıca sarılmak oldu.

“Şükür iyisin,” dedi Soysal Yakut hâlâ sarılmaya devam ederken. Onun gibi bir adamın herhangi bir şey için şükredeceğine gözlerimle görmesem

inanmazdım. Songur'un da kolunu ona doladığını görmüştüm, en az babasının ona sarıldığı kadar sıkı sarılıyordu babasına. "Aslanım benim."

Songur bir şey demedi ancak Soysal Yakut çoktan geri çekilmişti bile. Birden Songur'a sertçe bir tokat geçirdiğinde ağzım şaşkınlıktan iki karış açık kaldı. Ama Songur hiçbir tepki vermemişti, sanki bunun olacağını daha olmadan önce biliyordu.

"Amına koyduğumun malı!" diye bağırdı Soysal Yakut sinirle. "Amına koyduğumun akılsızı!" Songur'un omzunu tutup birden bastırınca, "Bu ne lan?" diye bağırdı ama Songur ondan daha yüksek bir sesle bağırıyordu acı yüzünden. "Sen beni öldürmek mi istiyorsun lan? Bu ne? Çıkar tişörtü."

"Baba..."

"Siktirtme babanı!"

Songur birden, "Baba siktir git başımdan ya!" diye bağırınca Soysal Yakut sinirle Songur'u ensesinden kavrayıp kafasını kaldırdı. "Ne biçim konuşuyorsun lan sen benimle, yavşak?"

"Ya baba bıraksana," dedi Songur sesini alçalttığında. "Ya baba bırak ensemi amına koyayım!"

Soysal Yakut cebinden bir şey çıkardığında bu şeyin mermi olduğunu fark ettim. Songur'u ensesinden kavrayarak mermiye bakmaya zorladı. "Bu ne?" diye sordu bağırarak. "Bak, bak! İyi bak, amına koyduğum! Ne bu? Cevap versene lan bana!"

"Mermi işte amına..."

"Hadi ya?" diye sordu Soysal Yakut güldüğünde. "Vay amına koyayım! Mermiymiş. Hadi ya!" Mermiyi Songur'un gözüne sokmak istercesine havaya kaldırdı. "Ne yazıyor bu merminin üzerinde, Talazcığım?" diye sordu salağa anlatır gibi. "Okur musun bana?"

"R yazıyor."

"Neyin R'si bu?"

"Rubin'in¹."

"Aferin sana," dedi Soysal Yakut. "Yani bu mermi nereden çıkabilir canım oğlum benim?"

¹ Rubin: Rusça Yakut demektir.

"Ya senin silahından ya da benim silahımdan," dedi Songur ama sesinde bir şeyler değişmeye başlamıştı. Neredeyse sıçtığını anlamış gibi görünüyordu.

"Bravo," dedi Soysal Yakut birden eliyle alkış yapmaya başladığında. "Peki ben bu mermiyi nerede buldum, biliyor musun? Çocuklar kendi elleriyle getirdi. Senin omzundan çıkan mermiymiş bu." Songur donakaldığında Soysal Yakut tekrardan onu ensesinden tutup kendisine doğru çekti. "Ben de kendi oğlumun silahını karşı tarafa kaptıracak kadar salak olmadığımı biliyorum, değil mi geri zekâlı oğlum benim?" dedi Soysal Yakut sinirle. "Sen kendini mi vurdun amına koyduğumun ruh hastası? Yalan mı söyledin lan bana? Öldürürüm seni. Sen beni kalpten götürmeden önce ben seni yollarım oraya. Canını sokakta mı buldun lan sen!"

Songur kendini mi vurmuştu? Bu tam olarak ne demek oluyordu ki? Dolkan'ı onu vurması için kışkırttığını tahmin ediyordum ama silahı kendi omzuna dayayıp da tetik çekmek, akli yerinde bir insanın yapabileceği bir şey değildi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken ona bakakaldım. Bunu benim için yapmıştı. Benim için. Senin için kendimi bile vururum demişti ve bunu gerçekten yapmıştı. Gerçekten.

Seni seviyorum, dediğim saniye silahın sesinin patladığını hatırladım. Bana asla karşılık vereceğine ihtimal vermemiştim ama bu da onun dilinde, *ben de* mi demekti?

"Baba içeride konuşalım mı?" diye sordu Songur ona baktığını fark edince. Soysal Yakut sanki varlığımızı yeni fark etmiş gibi kafasını kaldırdı ve Hektor ile bana baktı.

"Hoş geldiniz," dediğinde gerçekten de bizi yeni fark ettiğinden emin oldum. "Siz salonda takılın, kendi evinizmiş gibi." Songur'u itekledi. "Sen yürü bakalım."

Songur hiçbir şey söylemeden babasının peşine takıldı ve kayboldular. Muhtemelen üst kata çıkmışlardı. Hektor bana hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gitti, göz ucuyla baktığımda salondaki balkona çıktığını fark ettim. Muhtemelen sigara içecekti. Ama benim sigara içesim bile yoktu.

Salondaki gri koltuklardan birine oturduğumda Songur'un geri gelmesini bekledim. Yapacak o kadar bir şeyim yoktu ki düşünmemek için içimden saniyeleri sayıyordum. Ama beşinci dakikadan sonra saymayı bıraktım. Hektor artık kaç sigara içiyorsa bir daha içeri girmede. Telefonla

konuştüğünün farkındaydım. Muhtemelen Kubi ile konuşuyor ve durumun akıbetini öğrenmeye çalışıyordu.

“Yiyecek bir şey ister misin?”

Kafamı kaldırdığımda Soysal Yakut’un karşımda olduğunu fark ettim. Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Aslında midem açlıktan resmen burkulmak üzereydi ama iştahım o kadar yoktu ki karşıma en sevdiğim yemek gelse bile bir lokmadan fazlasını yiyemeyeceğimi biliyordum.

“Songur nerede?” diye sordum üzerindeki gömleğin kan lekeleri ile dolu olduğunu fark ettiğimde. Ona bakmak beni o kadar germişt ki gözlerimi çevirmek zorunda kalmıştım.

“Dinlenmesi lazım,” dedi. “Uyuyacak.”

“Tamam ama uyumadan önce onu göremez miyim?”

“Bana neçen soruyorsun kızım?” diye sordu şaşkın bir sesle. “Git, bak işte. Üçüncü katta odası. Sağ koridorun en solunda. Kapısı lacivert.”

“Tamam,” dedim ayağa kalktığımda. Ne demem gerektiğini bilememiştim. Bana böyle davranmasını beklemiyordum. Aslında tam olarak nasıl bir tavır beklediğimden emin değildim ama çok daha düşman bir tavra kendimi hazırlamıştım. Sonuçta az önce nasıl deliye döndüğünü fark etmiştim ve bunun sebebi bendim. Oğlu benim yüzümden bu hâle düşmüştü.

Üçüncü kata çıktım ve tarif ettiği odanın içine girdim. Songur üzerindeki tişörtü çıkarmıştı, bu yüzden omzundaki bandajı görebiliyordum. Altına dolaptan çektiği bir şortu geçirirken varlığını fark etmiş gibi kafasını kaldırdı ve kapının girişine baktı. Gözlerim odada dolaşmaya başlamıştı.

Diğer evlerinde gördüğüm odalarına benzemiyordu bu odası. Daha çok çocukken kullandığı belli oluyordu. Duvarda bir sürü Star Wars posterleri vardı, özellikle de Darth Vader olanlar. Masanın yanındaki CD koleksiyonunda bir sürü Star Wars DVD’si vardı. Belki geri kalanları oyundu. Masanın diğer köşesinde büyük bir masaüstü bilgisayar vardı. Onun dışında odanın içinde büyük mavi bir gardıroptan ve büyük mavi bir puftan başka bir şey yer almıyordu. Posterlerin olduğu duvarın karşısındaki duvarda imzalı Chicago Bulls forması ve bir basketbolcuya ait olduğu belli olan imzalı bir basketbol ayakkabısı vardı. Hemen yanında duran, kocaman bir şekilde odaya dikilmiş olan Darth Vader figürünün başına imzalı bir Mercedes şapkası takılmış, boynuna ise bir sürü altın madalya takılmıştı.

Chicago Bulls posterinin yanında tabii ki imzalı bir Fenerbahçe forması da vardı.

“Çok fazla şey var,” dedim odanın içine göz gezdirirken. Darth Vader’ın yanında duran rafın üzerinde bir sürü çerçeve ve oyuncak arabalar vardı. Oyuncak arabaları incelerken hepsinin *Mercedes* olduğunu fark ettim. Çoğunu onda görmüştüm. “Bunlar ne?”

“Oyuncaklarım,” dedi gülümseyerek bana baktığında.

“Bunların hepsinin gerçeği senin garajında vardı,” dedim şaşkın bir sesle.

“Biliyorum,” dedi güldüğünde.

“Bu kim?” diye sordum bir fotoğraf çerçevesini elime aldığım da. Genç bir kadınla Songur’un küçüklüğü vardı.

“Babamın eski eşi ve ben,” dedi.

“İyi mi anlaşırdınız?”

“Evet,” dedi. “İyiden de öte.”

Kadının vefat ettiğini biliyordum. Bu yüzden bir şey söylemek istemedim. Kadınla olan fotoğrafın yanında babası ile bir fotoğrafı vardı. Hemen yanında Hazar olan bir fotoğrafı vardı. Onun yanında ise daha önce hiç görmediğim bir kızla Songur’un fotoğrafı vardı.

“Bu kız kim?” diye sordum merakla, fotoğrafı elime aldığım da.

“Arkadaşımdı,” dedi.

“Nasıl bir arkadaş?” diye sordum şaşkın bir sesle. Diğer üç insanın önemi göz önüne alındığında bu kız onların yanında yer alıyorsa epey önemli biri olmalıydı.

“Öyle bir şey değil, Valeri,” dedi. “Ezgi benim küçük kız kardeşim gibiydi.”

“Gibiydi derken?”

“Öldü,” dedi düz bir sesle.

“Başın sağ olsun,” dedim fotoğrafı anında yerine bırakırken. Bana cevap vermedi.

Acaba kıza ne olmuştu da ölmüştü? Fotoğrafı istemsizce birkaç saniye daha inceledim. Kahverengi saçları olan, oldukça uzun boylu ve kameraya güneş gibi iç ısıtan bir gülümsemeyle bakan bir kızdı. Fotoğraf çok eski görünmüyordu. Yani, muhtemelen lise son da çekilmişti.

“Lise yıllığın bile burada,” dedim şaşkın bir sesle, konuyu değiştirmek için.

“Evet,” dedi. “Babam hiçbir şeyimi atmaz. Giydiğim ilk patikler bile burada.”

“Yanağın acıyor mu?” diye sordum gülerek ona baktığımda.

“Cık,” dedi. “Hak ettim. Onu korkutmaya hakkım yoktu.”

“Karizman çizildi ama...”

“Önünde babamdan tokat yedim diye mi?” diye sordu gülerek. “Sanmıyorum, tatlım.”

“Ne zaman uyumayı düşünüyorsun?” diye sordum odanın ortasına geldiğimde. “Yorgunluktan ölüyor gibi görünüyorsun. Yaran iyi durumda mı?”

“Evet,” dedi. “Kötü olsa da bir şey olmaz. Aşağıda doktor var.”

“Doktor mu kalıyor evde?”

“Herhalde,” dedi. “Babama ne zaman ne olacağı belli olmaz.”

“Kötüyü çağırma,” dedim sessizce.

“Kızım sence kötüyü ben mi çağırıyorum?” dedi gülerek. “Kötü bizim hayatlardan hiç gitmiyor ki anasını satayım.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için, “Hadi uyu artık,” dedim. Aslında onunla beraber uyumak istiyordum ama yarası olduğu için onu rahatsız etmek istemiyordum. Ayrıca buradaki yatağı da o kadar büyük değildi, bu yüzden rahat edemezdi.

“Hadi sen de o zaman,” dedi beni taklit ederek.

“Ne ben de?”

“Sen de uyu artık.”

“Ben de uyurum aşağıda bir yerlerde,” dedim. “Sen uyu da önce.”

“Ayrı ayrı mı uyuyacağız?” dedi gülerek. “Ne mânâ?”

“Sen yaralısın ya, o mânâ.”

“Sinek ısırığı...”

“On kat bandaj sarmışlar, hangi sineğin ısırığı bu hayırdır?”

“Çok sorgulama,” dedi. “Sevgilimin taşaklara bak, kurşundan kurşuna zıplıyor benim için de. Keyfini sür. Paramı ye. Yeterli.”

“Kendini vurmak ne demek oluyor?” diye sordum birden ciddileşerek ona doğru bir adım attığımda.

“Of,” dedi kendi kendine. “Başladık yine.”

“Hayır ama ciddiylim,” dedim ona bir adım daha yaklaştığımda. “Ruh hastası mısın sen? Ben silahlara dokunmayayım diye benimle aynı odada silah bile bulundurmuyorsun ama kendi kendini vurabiliyor musun? Durmadan benim hakkımda endişeleniyor ve bu yüzden bana kızıyorsun ama benim senin hakkında endişelenmeme izin vermiyorsun. Nasıl bir silahı öyle kolayca kendine sıkabilirsin? Bana kendini öldürmenden korkuyorum dedikten sonra bunu yapman mantıklı mı? Sence hangimiz böyle bir şeyden daha çok korkmalı bu durumda?”

“Ben,” dedi ciddileşerek. “Çünkü senin ne yapacağın belli olmaz. Ama ben elime silah alıyorsam ne şekilde hayatta kalacağımı ve ne şekilde öleceğimi gayet iyi biliyorumdur.”

“Omzuna sıkılmışsın,” dedim. “Buradan bakınca çok da biliyor gibi görünmüyorsun.”

“Evet sıkıttım ve karşında sapasağlam duruyorum,” dedi. “Sıkıttım çünkü sen benim sözümü asla dinlemedin ve yine saçma sapan bir şey yaptın. Sıkıttım çünkü sırf soy ismim yüzünden insanlar seni hedef hâline getiriyor. Sıkıttım çünkü sevgilimle normal bir randevuya bile çıkamıyorum dışarı, durmadan paranoyak gibi yüzünü saklamak zorundayım, *Instagram*’dan takip bile edemem, fotoğraf çekilemem, fotoğrafını kilit ekranıma bile koyamam çünkü birisi yanlışlıkla görebilir. Normal birisi olamam. Bu yüzden o da olamaz. Bu yüzden benden zamanla soğuyacak, bir sabah kalkacak, gitmek isteyecek ve bunu değiştirecek hiçbir şey elimden gelmiyor. Ve ben bunların derdindeyken kendisi hayatını bile önemsemiyor. Bir kez olsun beni dinlemiyor. Kendini bir aksiyon filminde sanıyor ve oradan oraya atlıyor. Onu yaşatmak sadece bana kalıyor. Bu yüzden kendime sıkıttım, anlayabiliyor musun?”

“Anlayabiliyorum,” dedim. “Ve bu yüzden senden özür diledim. Bir daha yapmayacağım. O yüzden sen de bir daha bunu yapma. Sadece bunu istiyorum.”

Beni birden bileğimden tutup kendine çektiğinde dolabın önüne getirdi ve aynaya bakmam için tuttuğu yüzümü aynaya çevirdi. “Yüzünün hâline bak,” dedi nefret dolu bir sesle ama bunun bana karşı olmadığını biliyordum. “Kaçırma gözlerini, bak. İyi bak.”

“Neden bunu yapıyorsun?” diye sordum aynaya bakmamak için ona döndüğümde.

“Benim olanı koşulsuz şartsız korurum,” dedi. “Kimse benim olana dokunamaz. Dokunurlarsa da ne kadar delireceğimden sorumlu olmam. O yüzden bu var ya,” dedi omzunu işaret ettiğinde. “Daha hiçbir şey. Emin olabilirsiniz.”

“Ben her şey bitsin diye saniye sayıyorum,” dedim çaresiz bir sesle. “Sen ise her şey daha yeni başlıyor, diyorsun.”

“Ders almaya meraklı olana seve seve ders verilir,” dedi. “Senin de alman gereken dersler var, emin ol. Ama şu an yapmanı istediğim tek şey uyumak.”

“Sen uyursan uyuyacağım.”

“Yatağa geç, Rosa.”

“Üzerim sıırılsıklam.”

“Soyun o zaman.”

“Kıyafet?”

Dolabın içini açıp bir *swatshirt*ü üzerime fırlattı. “Al.”

“Öyle dik dik bakacak mısın ben giyinirken?”

“Arkamı mı döneyim, ne yapayım?” diye sordu sinirle. “Bu da yeni çıktı amına koyayım.”

“Utandım ama.”

“Utanmasan şaşarım zaten,” dedi arkasını dönerken. “Şaka gibi. Ağlayacağım hâlime.”

“Şakaydı ki zaten,” dedim gülerek altımı çıkardığımda. Bana dönerek sinirle baktığında kıkırdayıp üzerimi de çıkardım ve tişörtü üzerime geçirdim. Sutyeni tişörtün altından çıkarıp kenara koyduğumda yatağın içine ondan önce girmiştim.

Hiçbir şey söylemeden o da yatağa girdiğinde onu rahatsız etmemek için iyice kenara kıvrıldım. Ne kadar şimdi onunla yattığım için bencil hissediyor olsam da tek başıma kalırsam hayatta uyuyamayacağımı biliyordum.

“Elin buz gibi,” dedim elini belime doladığında.

“Sus,” diye homurdandı sadece.

“Özür-”

“Hayır. Sus.”

“Ama sen de-”

“Sus. Uyu.”

Hiçbir şey demeden gözlerimi kapattım. Beni birkaç kere dürttü ama asla gözlerimi açmadım, kıpırdamadım da. “Pişt,” dedi dürtmeye devam ederken. “Uyudun mu lan harbiden iki dakikada?”

“Uyumadığınızı biliyorum,” dedi. “Konuşsana.”

“Az önce tersledin beni sus diye diye,” dedim arkamı döndüğümde. “Şimdi sen sus.”

“Uyumadın yani,” dedi kulağıma doğru yaklaştığında.

“Uyuyor olsam da zaten bu sorudan sonra uyanırdım,” dedim huysuz bir şekilde. Tam uykuya dalmak üzere olmanın ve bunun elimden alınmasının huysuzluğu vardı üzerimde. “Kulağımı yaladın resmen.”

“Dudağım sana değmiyor bile,” diye fısıldadı tekrardan kulağıma doğru. “Nasıl yalamış olabilirim?”

“Nefesin yalıyor,” dedim elimi kulağımın arkasına koyup yaklaştırdığı dudağını ittirdiğimde.

Kıkırdadığını duydum, sonra dudağını elime bastırarak, “Huysuz, Valoş,” dedi güler gibi bir sesle. Avucumun içine doğru konuştuğu için sesi boğuk çıkmıştı. “Bayılırım...”

Valoş mu?

“Ne istiyorsun ya benden?” diye sordum huysuz bir şekilde. “Bir sus diyorsun, bir konuş. Bir kıızıyorsun, bir kıkırdıyorsun. Manyak mısın oğlum?”

“Manyagınım...”

“İyy,” dedim kolunu ittirerek. “Yok artık.”

“Var artık,” dedi kollarını daha sıkı sararak. “Bir şey soracaktım sana.”

“Sorma,” dedim. “Uyanınca sor.”

“Peki,” dedi kabul ederek. Dudaklarını yanağımdaki yaraya bastırdığında hafifçe öptü. “Kendine yüklenme, Valeri,” dedi sanki kafamdaki ağırlıklardan haberi varmış gibi. “Nihayetinde hepimiz insanız.”

Sabaha karşı uyandığımda Songur yanımda uyuyordu. İlk kez onu uyandığımda yanımda görüyordum. Birkaç saniye boyunca onu izledim. Huzurla kapattığı gözlerini, büzdüğü dudaklarını, yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarını ve saçlarını. Tek eli hâlâ belime sarılı durumdaydı ve tek bacağı ile iki bacağımı da sarmıştı. Bu yüzden onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım. Normalde olsa en ufak seste bile uyanacağını biliyordum ama büyük ihtimalle aldığı ağrı kesiciler çok ağır olduğundan, uykusu da ağırdı.

Salona geçtiğimde Soysal Yakut'u orada oturur hâlde buldum. Elindeki telefona bakıyordu. Ayak seslerimi duyunca kafasını kaldırıp bana baktı.

"Neden uyumadın?" diye sordu telefonu kenara bıraktığında. Yeşil gözleri doğrudan bana odaklanmıştı.

"Bilmem," dedim. "Uyandım. Siz neden uyumadınız?"

"Çocuğun o hâldeyken uyku pek tutmuyor, biliyor musun?" dedi gülerek. "Uyandığına sevindim aslında. Sen içerideyken içeri dalıp onu kontrol edemiyordum."

"Biraz ateşi var gibi," dedim. "Bana kızmıyor musunuz?"

Bu soruya şaşırmış gibi bana bakakaldı. "Sana neden kızayım ki?"

"Bilmem," dedim. "Sonuçta onun bu hâlde olmasının sebebi benim."

"Hayır," dedi. "Seninle ne alakası var? O hâlde olmasının sebebi benim. Bunun olmasına hiç izin verememeliydim. O piçler ona ihanet etmeye hiç cesaret edememeliydi. Onların başını küçükken ezmem lazımdı. Hepsine çok fazla şans tanıdım." Ona şaşkınlıkla baktığımı fark ettiğinde, "Gel, otur şöyle," dedi.

Sözünü dinleyerek yanına oturdum. Sigara paketinden bir dal çekmiş ve dudakları arasına koymuştu. Sigara paketine dik dik baktığımı fark ettiğinde, "İçiyor musun?" diye sordu. "Al o zaman, kızım. İki büklüm oturmana gerek yok, burası senin de evin artık."

Doğrusunu söylemek gerekirse ondan böyle sıcak bir karşılama beklemiyordum. Bir şey söylemeden elinde tuttuğu paketten bir dal çektim ve

dudaklarım arasına koyarak elindeki çakmağı uzatmasını bekledim. Önce, kendi sigarasını yaktı.

"Sevgililer arasında olur böyle kavgalar," dedi Soysal Yakut bana çakmağını uzattığında. Bu sessizliğimi ya da yüzümde gördüğü her ne ise kavgaya vuruyordu ama bunun nedeni vicdan azabıydı. En yakın arkadaşım toprak altına bile girememişken hayata devam ediyor, gülüyor ve ediyordum. Yüzümde gördüğü şey vicdan azabından başka bir şey değildi. "Çok sıkma canını."

"Kavga etmedik ki," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Sanırım daha etmedik yani. Bilmem. Kızıyor ama sonra gülüyor. Sağı solu belli değil."

"Bana mı anlatıyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Onu tek başıma büyüttüm, hem de senden bile küçük yaşta. Ne kadar zor biri olduğunu biliyorum, büyüdükçe daha da zorlaştı. Kabul etmem gerek tabii, bunu biraz da ben yaptım ona. Biraz da değil aslında..." Sigara paketini cebine koyarken merakla ona doğru döndüm. "Seni seven insanların aslında seni sevdikleri için değil de senin düşüşünü izlemek için yanında olduklarını bilerek büyüdüğünde, önlemini de buna göre alman gerekiyor. Bu yüzden bu kadar sert bir kabuğu var dışarıdan. Ben dedim çünkü ona. Ben söyledim. Sert olmasını söyledim. Çok sert olmasını... Kimseye açık kapı bırakmamasını söyledim. O da her zaman benim sözümü dinleyen bir çocuk oldu. Bazen keşke dinlemeseydi diyorum ama en doğrusu buydu, emin ol bana." Sigarasından bir nefes aldıktan sonra, "Senin dengesizlik dediğin şeyler işte," dedi. "O kabuğun çatırdaması. Bir gerçek hâlini gösterir. Bir benim olmasını istediğim kişiyi. Seninle ilgisi yok. Bana karşı da böyle. Ama bir şeyi istediğini söylüyorsa o şeyi gerçekten istiyordur çünkü ben onu çok şımartarak büyüttüm. Hiçbir zaman ağzını açıp ne istediğini bile söylemedi çünkü söylemeden kapısında. Yani bu angutla uzun bir ilişki düşünüyorsan sana bir tavsiye vereyim, yaptıklarına değil, ağzından çıkanlara bak. Dürüst olduğu zamanlar, konuştuğu zamanlar oluyor. Tabii, o da sana güveniyorsa."

"Ya güvenmiyorsa?" diye sordum.

"O zaman oynar seninle," dedi sigaradan bir nefes daha çektiğinde. "Maskeni düşürene dek. Açıkta nereyi bıraktıysan oraya göre şekillenir hamleleri. Çünkü ona böyle yapması gerektiğini ben söyledim." Kafasını eğerek bana baktığında, "Ama senin bunları sorgulamana gerek yok," dedi. "Bu gece olanlardan sonra hele de."

Ne demem gerektiğini bilemez bir şekilde ona baktığımda, “Yüzünde hayatımda gördüğüm en korkak insanın yüzü var,” dedi gülerek. “Ama gözlerin feci deli bakıyor. Eskiden tanıdığım birine çok benziyorsun.”

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Bu kötü bir şey mi?”

“Bilmem,” dedi. “Değişir. İnsanları parmağında oynatmak sence kötü bir şey mi?”

“Bunun dediğiniz ile ne alakası var?”

Gülerek ayağa kalktı. “Anlarsın.”

“Neyi?”

“Parmağında oynatmazsan birilerinin parmağında oynarsın,” dedi. “En yakın arkadaşının evine gitmek için seni Sonay zorlamış, duyduğuma göre. Değil mi?”

“Aslında zorlamadı...”

“Manipüle etti yani,” dedi gülerek. “Sana o kızı çok önemsedığını ve senin onu önemsemediğini söyledi, değil mi?”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Siz bunu nereden biliyorsunuz?”

“Duygusal manipüle,” dedi omzunu silkerek. “En basiti.”

“Beni neden manipüle etsin ki?” diye sordum. “O, Songur’un kardeşi ve Anka’nın da arkadaşı. Benim de. Ne çıkarı olabilir?”

“Birisi cebinden daha fazla banknot çıkarana kadar herkes birilerine sadıktır,” dedi. “Az önce buraya geldi. Hektor ve diğer çocuklarla beraber. Bahçede. Ona sormak istediğin özel bir şey var mı? Yoksa sorguyu ben yapacağım.” Söylediklerinin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bu yüzden kafamı sadece hayır anlamında salladım. “Ha,” dedi bana birden döndüğünde. “Bir de bir kutu getirdi. Senin içinmiş. Arkadaşının eşyaları varmış içinde.”

“Kutu nerede?” diye sordum panikle.

Parmağı ile sehpanın üzerini işaret etti.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Bana cevap vermeden salondan çıktı ve asansöre bindi.

Kutuyu açtığımda gözüme en önce telefon çarptı. Anka’nın telefonunu nereden bulmuştu? Yangını söndürmüşler miydi? Geriye bir şey kalmış mıydı? Soysal Yakut, Sonay ile ilgili aklıma şüphe tohumları ektiği için Sonay’ın doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmak için telefonu

kontrol etmeye karar verdim. Şifreyi bildiğim için çabucak girdim ama son aramalarda Sonay yoktu. Kayıtlı olmayan bir numara vardı. Gözlerim kısılrken *WhatsApp*'a girdim.

Onu son arayan yabancı numara, son sohbetti. Sohbeta tıkladığımda yalnızca bir fotoğraf gördüm. Abim, yanındaki kıza sarılmıştı ve kızın yanağına dudaklarını bastırmıştı. Boynundaki kolyeden bu fotoğrafın Anka ile beraber olduğu dönem çekildiğini anlayabiliyordum. Gözlerim yanındaki kıza döndüğünde şaşkınlıkla kalakaldım. Çünkü kız, az önceki fotoğrafta Songur'a sarılan kızdı. Ezgi.

Bugün sona geldim. Yenilgiye en yakın olduğum noktaya.

Hayatını, sahip olduklarını elinde tutmak için sürekli çabalayarak harcayan birisiyseniz eğer beni çok iyi anlarsınız.

Bilmiyorsanız eğer... Şanslısınız.

Daha düşebileceğiniz en derin kuyu ile tanışmadınız.

İlk adımlarımı hep istediklerimin üzerine gitmek için attım ben. Çünkü tutup da bana getirecek kimse yoktu. İlk kelimelerimi hep bir şeyler istemek için kullandım. Çünkü kimse bana gerçekten ne istediğimi sormadı.

Belki de bu yüzden... Bir süre sonra ben bile kendime bu soruyu sormayı bıraktım. Sadece koyverdim ve bana ne deniliyorsa onu yapmaya başladım. Ne istemediğimi çok iyi biliyordum ama karşı çıkacak gücüm yoktu çünkü bir şekilde, hayat denen oyunun çarkı döndükçe istemediğim ne kadar şey varsa kendimi o şeylerin olduğu noktada bulacağımı biliyordum. Hem de çok küçük yaştan beri.

Ben eline bir ekmek almak için canından olabilecekken, karşı kaldırımda çocukların yeni oyuncaklarıyla oynamasını izleyen bir sokak çocuğu gibi hissediyorum kendimi. Çünkü bu hayata hemen hemen herkese hediye edilen sevgiden nasibini alamamış bir kıyım.

Belki her gece sıcak bir evde uyudum.

Ama kalbim hep soğukta, sokakta kalmış bir kimsesizdi.

Çünkü sevgi yoktu.

Bu yüzden neden dünyaya bu kadar öfkeli olduğumu sorgulamayın.
Çünkü haddinize değil.

Sevgi.

Çok saçma bir şey.

Çünkü kazanması bir ömür sürüyor, kaybetmesi ise sadece bir saniye.
Varken onu hissetmiyorsun.

Yokken ise... Kalbini...

Yokluğu kalbini bir katrana dönüştürebilir ama varlığı da olmak istediğin insan olman için yeterli değil. Çünkü zayıf bir insansın sen. Ben de öyleyim. Hepimiz öyleyiz. Bazılarımız bunu kabullenme cesaretine sahip... Bazılarımız ise kendilerine yalan söylemeyi iyi beceriyor.

Ama tüm yalanlar bir gün ortaya çıkar.

Bir gün aynanın karşısına geçer ve ne kadar zayıf olduğun gerçeğini kabul edersin.

Yıllarca emek verdiğin her şey gider elinden.

Geriye sadece hüznün kalır.

O da gittiğindeyse...

Yapabileceğin tek bir şey vardır.

Öfkeni kucaklamak.

Sürekli öfkeli hissediyorum ben.

Ve bunu avantaja dönüştürebildiğim falan da yok.

Balkonda bir bağırış sesi koptuğunda elimdeki telefon çoktan yere düşmüştü bile. Gördüğüm şeyin ne anlama geldiği hakkında bile bir fikrim yoktu. Abimin, Anka'yı aldattığı kız o kız mıydı? Ezgi miydi? Hani Songur'un arkadaşı olan kız? Anka'nın son nefesini vermeden önce söylediklerini düşündüm. *Onu* öldürdü. Tam olarak neden bahsediyordu? O kızın ölme sebebi abim miydi? Bahsettiği şey bu muydu? Abim onu öldürmüştü müydü? Aldatacak kadar alçak birisi olduğunu tam anlamıyla kanıtlamıştı ama birini öldürmek? Hem de beraber olduğu birini? Bunu yapacak kadar canavar mıydı gerçekten?

Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi ki? O benim abimdi. Kâbus gördüğüm gecelerde uyuyamadığımı bildiği için baş ucumda duran çocuktu. Annemi

gölümsetmek için elinden gelen her şeyi yapan çocuktur. Babam benim üstüme gelmesin diye tüm yükü sırtlanan çocuktur.

Nasıl böyle bir canavar olabilirdi?

Benim tanıdığım kişi bu değildi çünkü.

Ya da ben mi onu taşıyamamıştım hiç?

Ama insan aynı evde senelerini harcadığı birini nasıl tanımazdı ki?

Ya da başka bir ihtimalle... Songur abimi öldürmüş olabilir miydi? Çünkü Anka son nefesini verirken birinin Ezgi'yi öldürdüğünden bahsetmişti. O zaman Ezgi olduğunu bilmiyordum ama şimdi her şey ortadaydı. Songur gerçekten de elinde böyle bir güce sahipken, küçük kardeşim gibi dediği birinin katilini bulamayacak biri miydi? Buna ihtimal bile vermiyordum. Eğer abim gerçekten böyle bir şey yapmışsa onu bulmamış olma ihtimali bile yoktu.

Bu da benden de haberi olduğu anlamına mı gelirdi?

Hayır.

Böyle bir şey yapmazdı. Gerçek olamazdı. Bunu yapmayacağını biliyordum. Ona inanıyordum. Samimiyetini biliyordum. Nasıl biri olduğunu biliyordum. Benden ne kazancı olacaktı ki, en başından beri? Bana karşı hisleri olduğunu biliyordum. Eğer böyle bir şey yapmış olsaydı ne diye benimle bu kadar vakit geçirip kendini riske atacaktı?

Ayrıca benim için kendisini bile vurmuştu.

Bana böyle bir şey yapmazdı.

Böyle bir şeyi benden gizlemezdi.

Her şeyi duymadan yargıladığımı biliyordum. Zaten bu yüzden en yakın arkadaşımın doğru düzgün vedalaşamadan onu kaybetmiştim. Hayatımdan çıkan her insan bu yüzden çıkmıştı, gitmişti hayatımdan. Çünkü onları dinlemiyordum. Kendi dünyamı kuruyordum. Orada neler oluyorsa ona inanıyordum.

Ama bu sefer bunu yapmayacaktım.

Çünkü geriye sadece kaybedeceğim bir insan kalmıştı.

“Buradan bakınca bir yalancıya benziyorsun,” dediğini duydum Soysal Yakur’un. Sesi o kadar yükselmişti ki balkonda olmasına rağmen onu duyabiliyordum. “Sen benimle bahçeye gelsene bir. Sadece sen gel. Çocuklar otursun burada.”

Kime ne söylediği hakkında bir fikrim yoktu ama şu an umurumda bile değildi. Yerdeki telefonu kaldırıp kutuya geri koydum. Ellerim titriyordu. Kutuyu kapattıktan sonra salondan çıktım ve üst kata çıktım. Buralarda bir sürü banyo olduğuna emindim ama evi bilmediğimden rastgele bir odaya dalmak istemiyordum. O yüzden Songur'un odasına geri döndüm ve odanın içindeki banyoya ilerledim. Songur hâlâ yatakta uyuyordu.

Kapıyı kilitledikten sonra lavaboya doğru ilerledim ve suyu açtım. Ellerim buz kesmişti ama yüzüm resmen yanıyordu. Aynaya baktım, sonra gördüğüm yerle bir olmuş hâlim beni rahatsız ettiği için kafamı eğdim ve suyu izlemeye başladım. Ellerimi su ile ıslattıktan sonra yüzümü yıkadım ama yüzüm hiç serinlememişti, ellerim ise daha da soğuk hâle gelmişti.

Ben bu geceden nasıl sağ çıkacağım?

Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturduğumda çoktan ağlamaya başlamıştım bile. Anka'nın son sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Cesusur'un o çakmağı içeri fırlatışı gibi... O çatıda hissettiğim korkuyu geri istiyordum şu an. Ya da camdan düşsem bile umurumda olmadığını hissettiğim anı... Çünkü korku ve koyvermişlik bile şu an hissettiğim çaresizlikten daha iyi geliyordu gözüme.

Gözlerimi kapattım ve elimi yanağıma yaslayarak eğildim. Benim kahramanım olan birinin nasıl başka insanların kâbusu olabileceğini düşünüyordum. Yanında uyuyup uyandığım kişiyi nasıl biraz bile olsun tanımadığımı düşünüyordum. Anka'yı nasıl dinlemeden infaz ettiğimi ve onu bir daha hiç dinleme şansım olmadığını düşünüyordum. Songur'un böyle bir şey yapıp yapmayacağını düşünüyordum. Abim korkunç bir insan olabilirdi ama o benim abimdi. Bunca zaman onu öldüren insanın yanında mı durmuştum? Onun yanında mı gülüp eğlenmişim? Ona âşık olmuşum. Bunu düşünüyordum. Bunun altında eziliyordum. Nasıl yola devam edeceğimi düşünüyordum. Sadece düşünüyordum.

Düşünüyordum ve ölmek istiyordum.

Sadece ölmek istiyordum.

Ağlamam şiddetlendiğinde uzun tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. O kadar sert bir şekilde bastırmıştım ki canım yanıyordu ama sakinleşmek için kendimi sarsmaktan başka bir yol gelmiyordu aklıma. Sessiz olmam gerektiğini biliyordum ama kendimi susturamıyordum, neredeyse çılgılık çılgılığa ağılıyordum. Gözümün önüne Anka'nın görüntüsü gelip

duruyordu. Umutamıyordum. Kafamın içinden silip atamıyordum. Nefes alamıyordum. Yaşamaya devam edemiyordum.

Böyle yaşanmaz, Valeri.

Nasıl yaşanır? Söyle bana. Göster. Öğret, hadi.

Çünkü ben bilmiyorum. Bilmediğim yetmezmiş gibi bir de beceremiyorum.

Avucumu ağzıma bastırdım ve ağlamamı durdurmaya çalıştım ama göz yaşlarımı hiç durmuyordu. Ona ne diyecektim? Songur'a? Ne soracaktım? Kafamdaki şeytanlardan kurtulmanın tek yolu onun karşısına çıkıp da, "Bu olanlara dair en ufak bir bilgin var mı?" demekti. Ama o zaman her şeyi öğrenecekti. Abimi öğrenecekti. Nasıl bir bok olduğunu öğrenecekti. Ezgi'yi öğrenecekti. Ve belki de... Belki de Anka'nın söylediği şey tamamen abimle alakalıydı. Belki de abim gerçekten o kızı öldürmüştü. Bu durumda abimin Ezgi'yi öldürdüğünü öğrenecekti. Küçük kardeşi yerine koyduğu kızı... O kızı öldüren birinin katilinin kız kardeşi ile kendini hangi resimde yan yana düşünebilirdi ki? Bir daha yüzüme bile bakmayacaktı.

Yalnız kalacaktım.

Yapayalnız.

"Valeri!" Kapının gürültü ile tıklandığını o ana kadar farkında bile değildim. Bağırان kişi Songur'du ve sesi zar zor çıkmasına rağmen hâlâ inatla bağıırıyordu. "Valeri, iyi misin?"

"İyiyim!"

"İyiysen niye çığlık atıyorsun?" diye sordu gergin bir sesle. Çığlık mı atıyordum? Şu ana kadar farkında bile değildim. Başıma keskin bir ağrı saplandığında hâlâ ağladığımı yeni fark ettim. Gözümün önüne durmadan yanan bir cesedin görüntüsü geliyordu. En yakın arkadaşımın cesedi. Ve aklımdan hiç silinmiyordu. *Git artık, git, git, git. Lütfen git.*

Ayağa zar zor kalktım ve suyu açarak yüzümü yıkamaya başladım. Aynaya bakamıyordum bile.

Kapıyı açmak istemiyorum, diye düşündüm. İstemsizce tekrardan gözlerim dolmuştu ve bu kadar çok ağlıyor olmak sinirlerime dokunuyordu ama bir yandan da en azından bu zehri bir şekilde dışarı atabildiğime memnundum. Ağlamadığım, ağlayamadığım çok zaman olmuştu ve bunun sürekli ağlamaktan çok daha kötü hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordum.

Şimdi yüzleşmek istemiyorum. Abimle alakalı şeyi öğrendikten sonra onunla konuşmak istemiyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum. Ama doğruyu da nasıl söylerim bilmiyorum.

“Valeri!” Songur’un bağırmaları ile beraber suyu kapattım ve derin bir nefes alarak kapıya doğru döndüm. Artık sesi çıkmıyordu bile, bağırdığında bile bağırıyormuş gibi gelmiyordu çünkü dün gecedan beri bağırmaktan boğazını mahvetmişti. “Valeri!” diye bağırdı yine birden. Yine gözü dönmüş gibiydi.

“Ne var?” diye sordum kısık bir sesle.

“Ne demek ne var?” diye sordu sinirle bağırarak. “Çılgılık attın lan az önce!” Ona cevap veremedim. “Kafayı yedirtme bana, Valeri!” diye bağırdı bu sefer. “Şu kapıyı aç! Aç yoksa kıracağım. Kapıya kafa attırtma lan bana!”

“Açtım,” dedim kapının kilidini açtığım sırada. Geri çekilerek ona baktığımda sanki kendime bir zarar verip vermediğimi kontrol etmek istiyormuş gibi bakışları gözlerimde dolaştı.

“Valeri bunu bana neden yapıyorsun?” diye sordu yorgun bir sesle. “Bak,” dedi kendini işaret ederek. “Bittim, kızım. Mahvoldum. Nefes alamıyorum artık. Neden yapıyorsun bunu bana? Neden arkamı döndüğüm an kendine zarar verecekmişsin gibi hissetmek zorundayım ben?”

“Özür dilerim,” dedim. Tekrar ağlamaya başlamıştım. Az önce banyoya girdiğimde tek istediğim kendime bir alan yaratmaktı çünkü burada hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan yorulmuştum. Yas tutabileceğim, acımla yüzleşebileceğim bir alana sahip değildim. Songur bu hâldeyken ve Soysal Yakut bu kadar öfkeliyken, ben ne olduğunu bile anlamamışken ve ona bu gece olanları söylememişken, kendimle baş başa kalmadığım sürece acımla yüzleşmem imkânsızdı zaten. Bana durmadan neden ağladığımı sorduğunda ne diyecektim? Ona Anka’nın öldüğünü bile söylememiştim. Belki de ona söylersem gerçek olacağını fark ettiğimden bunu yapmak istemiyordum.

Ama yapmak zorundaydım. Çünkü onun beni yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Birden ağlamaya başladığımda Songur yorgun bir nefes alarak, “Ağlama,” dedi. “Oynama şu kozu.”

“Sence bu koz mu?”

“Vurma,” dedi kendini düzelterek. “Beni zaafımdan vurma.”

“Songur...” Ağzımı açıp da ona Anka’nın öldüğünü söylemeye karar verdim çünkü hâlâ bilmiyordu. Benim ise korkak biri olmayı bırakıp da yüzleşmeye bir yerden başlamam gerekiyordu. Belki de beni ağlarken gördüğünde bu kadar öfkelenmesinin sebebi nedenini bilmemesiydi. Çünkü neler olduğunu bilmiyordu. Anlam veremiyordu. “Anka...”

Cümlemi tamamlayacağım sırada gürültüyle bir silah sesi koptu. Songur birden beni bırakarak koşmaya başladığında ben de hemen arkasından koşmaya başladım. Silah sesi duymak tetiklenmeme neden olmuştu, ellerim titriyordu ve başımdaki ağrı daha da sancılı bir hâl almıştı. Artık daha fazla silah sesi duymak istemiyordum. Her duyduğumda ağlayacak gibi oluyordum. Dün gecedен sonra... Özellikle dün gecedен sonra.

Songur silah sesinin nereden geldiğini anlamış olacak ki salona değil de direkt dış bahçeye doğru koşmuştu. Alt kattaki salondaki cam kapıdan geçerek bahçenin oraya ilerlediğinde ben de hemen peşinden gidiyordum. Bir an duraksadığında hissettiği şoku ben de hissettim, yanlışlıkla iri cüssesine çarpmıştım çünkü durmasını hiç beklemiyordum. Kafamı kaldırarak baktığı yere baktım. Sonay’ın bedeni havuzun içinde yüzüyordu ve her yer kan olmuştu.

“Sıkıldım bu itlerin ihanetlerinden,” dedi Soysal Yakut yanımdan geçip giderken. “Yılanın başını küçükken ezmen gerektiğini sana söylemiştim. Eğer sen beni dinlemezsen ben kendimi dinletirim.” Bakışları bana döndüğünde yeşil gözleri çok soğuk bakıyordu. “Valeri’yi öldürmeye çalıştı. Bir ceza alması artık şarttı.”

